

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.M. DARHOWER

Sempre

"Sonsuza kadar"

sözü vermelerinin bedeli

hayatları olacaktı...

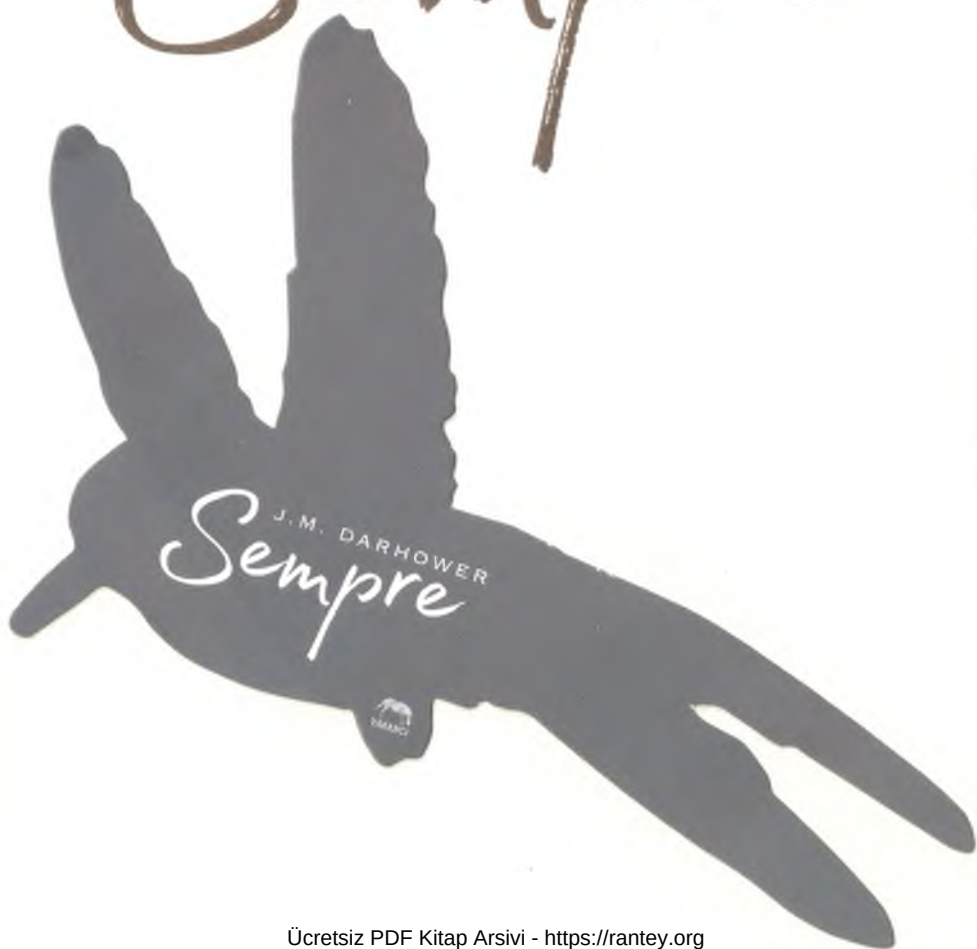
**Bro
Sis**

Sempre

Sempre

Özgün Adı | *Sempre*

J.M. Darhower

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Yayına Hazırlayan | Su Akaydın

Redaksiyon | Aşlı Dağlı

Kapak ve Sayfa Tasarımı | Aslıhan Kopuz

Kapak Görseli © Adi Dekel Photography

1. Baskı, Nisan 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-9585-41-5

Türkçe Çeviri © Arzu Altınarut, 2016

© Yabancı Yayınları, 2017

© Jessica Mae Darhower, 2013

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

J . M . D A R H O W E R

Sempre

Çeviren

Arzu Altınanıt

ÖNSÖZ

BLACKBURN, KALİFORNİYA

BİNA TAM ANLAMIYLA BİR HARABEYDİ, onlarca yıldır maruz kaldığı kuru çöl havası dış cephesine büyük zarar vermişti. Maden şirketlerinin o bölgedeki faaliyetlerinin çok yoğun olduğu yıllarda belediye binası olarak yapılmıştı ama o günler çok geride kalmıştı. Bu bölgenin bir zamanlar ihtişamlı olduğunun tek göstergesi olarak artık tek başına kalmış, gecenin karanlığında yitip gitmişti.

Bir zamanlar toplanma yeri olan bu bina artık başka bir toplanmaya, yedi yaşındaki Haven'ın ilk kez öğrenmekte olduğu bir kötülüğe ev sahipliği yapıyordu. Sahibinin parlak siyah ayakkabılarına basmamak için elinden geleni yaparak hemen arkasından binaya girerken kızın bacakları titriyor, midesi bulanıyordu.

Duvar boyunca sıralanmış birkaç adamın yanından geçerek karanlık ve dar koridorda ilerlediler. Haven'ın bakışları yerdeydi; sahibini selamlayan adamların sesleri korkudan sırtının ürpermesine neden oluyordu. Bunlar yeni adamlardı, yabancıydılar, Haven'ın varlıklarından bile haberi olmadığı kişilerdi.

Adam, onu koridorun sonundaki kapıdan içeri soktuğunda odada onları karşılayan şey, Haven'ın donakalmasına sebep oldu. Odaya ekşi bir ter ve küf kokusu yayılmıştı, yoğun sigara dumanı burnunu yakıyordu. Sağda solda yüksek sesle konuşan çok sayıda adam vardı. Duvarlarda yankılanan çığlık sesi, bir yük treni gibi küçük kıza çarptı. Nefesi kesildi; kalbi delicesine çarpınırken acının kaynağını bulmak için etrafa bakındı ama insan seli yüzünden hiçbir şey göremedi.

Sahibi onu sınıksız yakalayıp zorla önüne çekti. Elleriyle omuzlarından bastırıldığında Haven iki büküm oldu, ardından onun em-

riyle tekrar yürümeye başladı. Kalabalık kenara çekilip ikisinin geçmesi için yolu açarken Haven, itaatkâr bir şekilde önde yürüyordu. Adamların dik dik baktıklarını hissedebiliyordu. Gözleri en derin yerlerini dağlayan, kanını kaynatan, yüzünün kıpkırmızı kesilmesi-ne neden olan lazerler gibiydi.

Odanın diğer tarafındaki küçük bir sahnede birkaç genç kız dizleri üzerine çökmüş, tek sıra halinde duruyordu. Yırtık pırtık giysilerine birer etiket takılmıştı ve üzerlerinde kalın siyah kalemle yazılmış rakamlar vardı. Haven, sahibin elini umursamamaya çalışarak mümkün olduğunca hareketsiz duruyor ve etrafa para savuran kalabalığı seyrediyordu. Kızlar, açık artırma ile tek tek en yüksek teklifi sunana satılıyor ve yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla adamlar tarafından çekilerek oradan uzaklaştırılıyorlardı.

“Frankie!”

Haven, sahibinin adını duyunca döndü ve yaklaşmakta olan adamı görünce irkildi. Adamın yüzü çatlak deri gibiydi ve yara izleriyle doluydu. Gözleri kömür gibi kapkara birer çukurdu. Haven’ın korkudan allak bullak olmuş zihni onu bir canavara benzetti.

Frankie kızı, kımıldamasını engelleyecek biçimde sımsıkı tutarak adamı selamladı. “Carlo.”

Carlo, “Kızı getirdiğini gördüm,” dedi. “Onu elden mi çıkarıyor-sun? Eğer öyleyse...”

Adam konuşmasını bitirmeden Frankie sözünü kesti. “Hayır. Kendi türünü görmesinin onun için iyi olacağını düşündüm sadece.”

Kendi türünü. Bu kelimeler Haven’ın ilgisini çekti. Tekrar sahneye baktığında yeni bir kız çıkıyordu. Makaslarla kavgaya girmiş gibi görünen genç bir kızdı bu. Kıyafetinde onlarca delik açılmış, saçları rastgele kısacık kesilmişti. Ağzı tıkanmış ve zincirlenmişti. Gömleğindeki etikette yazan numara 33’dü.

Haven, kendisinin de onun gibi mi olduğunu merak etti. Aynı olabilirler miydi?

Adamın biri koluna yapıştığında 33 numara mücadele etti, diğerlerinden daha çok direndi. Ayak bileklerindeki metal halkalar kaçmasını güçleştiriyordu. Çekilerek oradan uzaklaştırılırken bir anda her şey değişti. Sahneden aşağıya atlayıp ayakları üzerine düşmeyi ve kalabalığı yarmayı başardı.

Aniden volkan gibi şiddetli bir karmaşa patlak verdi. Adamlar bağınıyorlardı. Frankie seri bir hareketle elini ceketinin içine sokup tabancasını çıkardığında Haven'ın nefesi kesildi. Yanında bir silah patladı ve küçük kız yerinden sıçradı; ani ses yüzünden kulakları çınlıyordu. Alnına bir kurşun saplanan 33 numara yere düşerken Haven'ın kot elbisesine taze kan sıçrattı. Hızlı hızlı aldığı nefesler yüzünden göğsü inip kalkmakta olan küçük kız çıplak ayaklarının dibindeki cesede bakakaldı. Açık kalmış donuk mavi gözler sanki teninin altını görebiliyormuşçasına Haven'a bakıyordu.

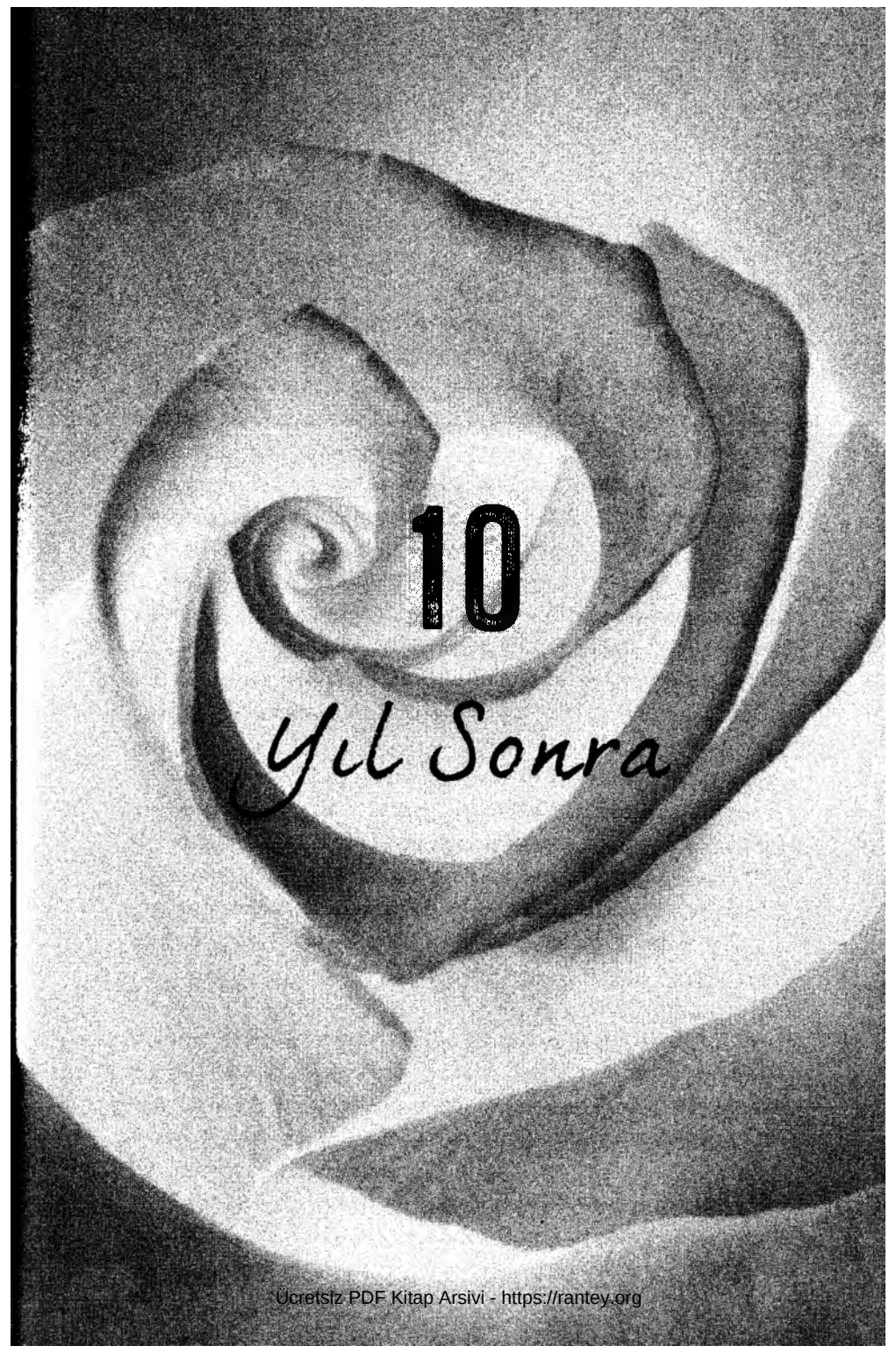
Frankie tabancasını ceketinin içine geri soktu ve Haven'ın hizasına kadar eğildi. Küçük kız yerdeki kan gölünü görmemek için başını çevirmeye çalıştı ama adam onu ensesinden sımsıkı yakalayıp 33 numaraya bakmaya zorladı.

“Yerlerini unutan insanların başına bu gelir,” dedi. Ses tonu, Haven'ın baktığı cansız gözler kadar soğuktu.

Frankie doğruldu ve küçük kızı sımsıkı tutarak öylece durdu. Açık arttırma sanki hiçbir şey olmamış, sanki gözlerinin önünde masum bir kız katledilmemiş gibi devam etti. 33 numaranın cansız bedeni yerde yatıyordu ama odadaki herkes onun varlığını çoktan unutmuştu.

Haven dışında herkes... Bu görüntü, ölene dek küçük kızın gözünün önünden gitmeyecekti.

10

Yıl Sonra

SICAK, KURU HAVA HAVEN'IN GÖĞSÜNÜ yakıyordu. Nefesi ke-silmişti; güçlükle nefes almaya çalışırken hızla yürüyen ayaklarının kaldırdığı toz görmesini engelliyordu. Etraf zifiri karanlık oldu-ğundan kalkan tozun zaten pek önemli olduğu söylenemezdi ve Haven'ın nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Her taraf aynı görünüyordu; etrafta çöl dışında hiçbir şey yoktu.

Ayakları alev almış gibi hissediyordu, vücudundaki her kas dur-ması için çılgık çılgıca yalvarıyordu. Her adımda devam etmesi daha da zorlaşıyor, adrenalinle birlikte dayanma gücü de gitgide azalıyor-du. Bir patırtı sesi duyuldu. Haven'ın adımları yavaşladı ve sesin geldiği yöne doğru döndüğünde uzakta hafifçe parıldayan bir ışık fark etti. *Bir ev.*

Yardım istemek için seslenmeye çalışarak hızla o tarafa yöneldi ama sesi çıkmıyordu. Vücudu isyan etmiş, en ihtiyacı olduğu anda tükenmişti. O güçlükle koşmaya çabalarken ışık gitgide daha par-lak hale geldi ve sonunda tek gördüğü beyaz bir ışıltı oldu. Bir anda gözleri kararınca sendeledi ve yere kapaklandı. Acı dalga dalga içini kaplarken onu sarıp sarmalayan ışık tamamen yok oldu.

Bodrum karanlık ve rutubetliydi. Tek çıkış ağır zincirlerle kilitlenmiş bir çift metal kapıydı. Pencere yoktu, içerisi aşırı sıcaktı ve havada leş gibi lağım kokusu vardı. Beton zemindeki kırmızı boya izlerine benzer kurumuş kan lekeleri uzun süredir yaşanan sefaletin grotesk bir tablosunu andırıyordu.

Haven'ın güçsüz bedeni, göğsündeki belli belirsiz inme ve kalk-ma dışında hareketsiz bir şekilde köşede uzanmıştı. Genelde ol-dukça kıvrıkcık olan uzun kahverengi saçları öylesine dolanmıştı ki

olduğunun yarısı kadar uzun görünüyordu. Toplumun “hastalıklı” anlayışına bire bir uyuyordu. Köprücük kemikleri çıkıktı, kolları ve bacakları çöp gibiydi, kaburgaları sayılabiliyordu, vücudu mosmor ve kan içindeydi. Buna rağmen kendisinin sağlıklı olduğunu düşünüyordu. Bu halinden daha kötü durumda olan insanlar görmüştü.

Gün her zamanki gibi başlamıştı. Haven şafak vakti kalkmış, sabahın çoğunu temizlikle harcamıştı. Öğleden sonra annesiyle biraz zaman geçirmişti. İkisi birlikte eski ahşap evin yan duvarına yaslanıp oturmuşlardı. İkisi de konuşmuyordu; üstlerindeki açık pencereden televizyonun sesi geliyordu. Haberlerde güneyde çıkmak üzere olan kasırgadan ve Irak’ı yakıp yıkan savaştan söz ediliyordu. İkisinin de Haven için bir önemi yoktu.

Annesi, küçük dünyalarının bu kocaman radarda sadece ufacık bir ışık olduğunu düşündüğünden bunları dinlemenin zaman kaybı olduğunu söylüyordu ama olayları önemsemese de Haven dinlemekten duramıyordu. Saat beş haberleri gününün en önemli olayıydı. Gerçek olduğunu, dünyada bir yerlerde hâlâ var olan bir şeylerle ya da birileriyle bağlantısı olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı.

Evin içinde çığlıklar başladı ve kopan kavganın oturma odasından taşan gürültüsü haberlerin sesini bastırdı. Haven, gizlice dinlerken yakalanmak istemediğinden ayağa kalktı ama duyduğu şey onu yolundan alıkoydu. “O kızın gitmesini istiyorum!”

“Biliyorum, Katrina! Bunun için uğraşıyorum.”

“Yeterince uğraşmıyorsun.” Katrina evin hanımıydı; kısa siyah saçlı ve şeytani keskin yüz hatlı bir kadındı. “Ondan hemen kurtul!”

Ondan hemen kurtul. Bu kelimeler Haven’ı soluksuz bıraktı. Kavganın oturma odasından üst kata taşındı. Sesler yavaş yavaş uzaklaşıp yerini gergin bir sessizliğe bıraktı.

Haven’ın başı dertteydi.

Annesi, “Bu dünya çok korkunç,” diye fısıldadı. “İnsanlar seni incitecekler. Sana... çok kötü şeyler yapacaklar... Asla yaşamamanı umduğum türden şeyler. Ve seni kandıracaklar. Sana yalan söyleyecekler. Her zaman tetikte olman lazım kızım.”

Haven, konuşmanın gidişatından hoşlanmadı. “Bunu bana niye söylüyorsun?”

Annesi, “Çünkü bilmen gerekiyor,” dedi. “Kaçman gerekiyor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Haven inanamayan gözlerle ona baktı. "Kaçmak mı?"

"Evet. Bu gece. Hayat bundan ibaret değil. Üstelik burada kalırsan başına geleceklerden korkuyorum."

"Ama bunu yapamam anne. Dışarıda ne var bilmiyorum!"

"Oradaki insanlar sana yardım edebilirler."

Haven'ın gözleri doldu. "Seni bırakamam."

"Tek çıkar yol bu," dedi annesi. "Buradan kurtulmak, birilerini bulmak ve onlara kim olduğunu söylemek zorundasın. Onlar da..."

Haven, "Seni mi kurtarırlar?" diye sorarak annesinin cümlesini tamamladı. "Buraya mı gelirler?"

"Belki." Annesinin gözlerinde bir şey parıltıladı. *Umut muydu?*

"O zaman giderim," dedi Haven. "Senin için giderim."

Gece olup sabaha kadar kimsenin kendisini aramayacağını tahmin ettiği saat gelince Haven sessizce evden ayrıldı. Bir daha geri dönmek zorunda kalmamak için yardım bulmaya kararlı bir halde koşarak çiftliğin dışındaki dünyaya çıktı.

Küf kokulu bodrumda kendine gelince bunu başaramadığını fark etti.

Haven bir çatırtıyla irkilerek uyandığında kör edici bir ışık her yanını sarıyordu.

Kapıların açık olduğunu ve birkaç adım ötede birinin durduğunu fark edince korkuyla büzüldü. Yanık tenli bir adam yaklaştı; saçları geri doğru taranmıştı. Siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Haven, adamın kemerine takılı kılıftaki altın rengi tabancaya bakakaldı.

Sesi çatlak çıktı. "Polis misiniz?"

Adam yanında diz çökerek yere küçük, siyah bir çanta koydu. Cevap vermedi ama geniş avucunu alına bastırırken dalgınca gülümsedi.

Haven yarı baygın gözlerini kapadı ve adam nihayet konuşana kadar sessizlik içinde kayboldu. Yumuşak ses tonuna şaşırarak tekrar gözlerini açtı ama düşmanca bir bakışla karşılaşınca irkildi.

Yabancıun arkasında çok iyi tanıdığı biri vardı. Michael ya da adamın istediği hitap tarzı olan *Sahip*, beyazı sararmış koyu renk gözleriyle ters ters ona bakıyordu. Dudakları küçümser bir ifadeyle kıvrılmıştı. Şakaklarındaki fırça gibi saçları kırışmıştı.

Yabancı, "Sakin ol çocuğum," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

Haven, inanıp inanmamakta tereddütlü bir ifadeyle ona baktı ve adamın çantasından bir iğne çıkardığını görünce çok korktu. Sızlanarak geri çekilmeye çalıştı ama adam onu yakalayıp iğneyi kürek-kemiğine batırdı.

Kızı bırakıp tedirgin edici küçük silahını Michael'a vererek, "Sana zarar vermeyeceğim," dedi. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardım mı?" Annesi dışarıdaki insanların yardım edeceğini söylemişti ama bazılarının yalan söyleyeceği konusunda da uyarılmıştı. Haven bu adamın hangi gruptan olduğuna emin değildi ama ikincisine daha meyilliydi.

"Evet, yardım." Adam ayağa kalktı. "Dinlenmen gerek. Gücünü harcama."

Adam uzaklaştı ve sahip tek kelime etmeden adamın peşinden gitti. Haven, neler olduğunu algılayamayacak kadar bitkin bir halde orada öylece yatmaya devam etti. Adamların sesini tekrar duyduğunda gözleri kapanmıştı.

"Çok kötü görünüyor," diye bağırdı yabancı adam. Yumuşak ifadesi tamamen yok olmuştu. "Bunun olmasına nasıl izin verebildin, Antonelli?"

Michael, "Böyle olsun istemedim," dedi. "Kaçmaya çalışacağını bilmiyordum."

"Bu olay dünden önce başladı ve bunu biliyordun. Ona göz kulak olman gerekirdi."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Üzülmelisin." Haven uykuya yenik düşmek üzereydi ama dalmadan önce adam bir şeyler daha söyledi. "Onun için ne istersen veririm sana ama bu olanlardan hiç hoşnut değilim. Hem de hiç."

Bir süre sonra Haven uyandığında hâlâ beton zemindeydi. Vücudunun her yeri ağrıyordu; doğrulmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Yanında biri boğazını temizledi. Yabancı adam yine bodrumda yanında duruyordu. "Nasılsın?"

Adam ona doğru yaklaşınca Haven kendini korumak istercesine kollarını bedenine sardı. "İyiyim."

Adamın ses tonu sakın ama ciddiye. "Doğruyu söyle."

Kız, "Ağrım var," diye isteksizce itiraf etti. "Başım ağrıyor."

"Şaşırmadım." Adam diz çöktü ve ona doğru uzandı. Bu hareketi Haven'ın geri çekilmesine neden oldu. "Sana vurmayacağım çocuğum."

Adam elini kızın alınına koydu ve çenesinden tutup yüzünü inceledi. "Kim olduğumu biliyor musun?" Adamda ona tanıdık gelen bir şeyler olmasına rağmen Haven başını iki yana salladı. Daha önce uzaktan görmüş olabileceğini, yıllardır uzak durduğu ziyaretçilerden biri olduğunu düşünüyordu. "Ben, Dr. Vincent DeMarco'yum."

"Doktor mu?" Daha önce hiç tıbbi destek almamışlardı, en ciddi sorunlarda bile.

"Evet, doktorum," dedi adam. "Aynı zamanda Antonelli ailesinin hekimiyim. Sen kaybolduktan sonra oraya gittim. Hafif bir sarsıntı geçirdin, susuz kalmıştın ama görebildiğim kadarıyla kalıcı bir hasar yok. Bulunduğun için şanslısın. Dışarıda ölebilirdin."

Haven'ın midesine taş gibi bir yumruk oturdu. Az da olsa bir yanı o biçimde ölmüş olmayı arzu ediyordu. Böylesi bir canavarın ellerinde öldürülmekten daha iyi olmalıydı.

Dr. DeMarco saatine baktı. "Yürüyecek durumda mısın? Bir an önce buradan ayrılmalısınız."

"Biz mi?"

"Evet, artık benimle kalacaksın."

Başını iki yana sallarken yoğunlaşan ağrısı yüzünden iki büklüm oldu. "Annemi bırakamam. Bana ihtiyacı var."

"Bunu kaçmadan önce düşünmen gerekirdi."

Haven açıklamaya çalıştı, kelimeler ağzından zar zor çıkıyordu. "Beni öldüreceklerdi. Başka seçeneğim yoktu."

Doktor, "Her zaman başka seçeneğin vardır, çocuğum," dedi. "Aslında şu anda da bir tane var."

"Bana seçenek mi sunuyorsunuz?"

"Elbette. Benimle gelebilirsin."

"Ya da?"

Doktor omuz silkti. "Ya da burada kalırsın ve ben sensiz giderim. Ama karar vermeden önce şuna cevap ver: Seni öldüreceklerini düşündükleri için kaçtın. Şimdi sana ne yapacaklar sanıyorsun?"

Haven leş gibi ayaklarına baktı. "Yani ya sizinle geleceğim ya da öleceğim, öyle mi? Bu nasıl bir seçenek?"

"Yapmaktan hoşlanmayacağın bir seçim," dedi adam. "Ama yine de bir seçenek."

Aralarında gergin bir sessizlik oldu. Haven, bu fırsatçı adamdan hoşlanmamıştı. "Beni neden istiyorsunuz?" Haddini aşan konuşmalar yüzünden cezalandırılmaya alışıkta ama kaybedecek bir şeyi yoktu. Bu adam ona ne yapacaktı ki? Öldürecek miydi?

"Seni istediğimi söylemedim. Ben meşgul bir adamım. Yemek ve temizlik yapmak için birine ihtiyacım var."

"Ücret karşılığında birini tutamıyor musunuz?" Soru ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu ve geri adım attı. "En azından yasal olurdu. Bu yasadışı sanırım. Değil mi?"

Aslında emin değildi.

"Sanırım teknik olarak öyle ama..."

Doktor sözünü bitirmeden üst kattaki evde çığlıklar yankılandı. Haven, yüksek bir tokat sesi karşısında irkildi. Michael'ın, annesinin canını yaktığını fark edince ağlamamak için kendini zor tuttu, göz yaşları gözlerini yakıyordu.

Dr. DeMarco iç çekti. "Bak, seni bütün gece bekleyemem. Eğer yardımımı istemiyorsan öyle olsun. Burada kal ve öl."

Adam oradan ayrılmak üzere kalktı. Haven da, "Neden ben?" diye mırıldanarak ayağa fırladı. Bütün bu olanların bir anlamı olduğuna inanmak istiyordu ama artık emin değildi.

Adam başını hafifçe iki yana salladı. "Bir bilsem..."

Dr. DeMarco onu bodrumdan çıkarırken Haven'ın ayak tabanları alev alev yanıyordu. Kızın korku dolu bakışları silahına kayınca adam acı dolu bir kahkaha atarak, "Kaçarsan peşinden gelmeyeceğim," dedi. "Seni vurmayaacağım da."

"Vurmayacak mısınız?"

Doktor, "Hayır," diye cevap verdi. "Senin yerine anneni vuracağım."

Adam kolunu bıraktığında Haven'ın soluğu kesildi. "Lütfen onun canını yakmayın."

DeMarco, “Olduğun yerde kalırsan bunu yapmama gerek kalmaz,” diye cevap vererek yürümeye başladı.

Adam evin içinde gözden kaybolurken tir tir titreyen bacaklarına ve başının dönüyor olmasına rağmen Haven kını bile kıpırdatmadan durdu. Güneş, kızın önündeki zemini gölgelerle kaplayarak ufukta alçalırken gökyüzü parlak turuncu bir renk aldı. Hangi gün olduğunu bilmiyordu, ne kadar süre geçtiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Görebildiği kadarıyla araziye tarayıp annesine dair bir iz aradı. Ona seslenmek, onu bulmak istiyordu. Ne yapması gerektiğini sormak istiyordu.

Ama annesi ortalıkta görünmedi. Güneş gözden kayboldu ve karanlıkla birlikte Dr. DeMarco geri geldi. Ona hiç bakmadan siyah bir arabanın kapısını açtı. “Gitme vakti.”

Haven, çekinerek sert yolcu koltuğuna oturdu ve adam kapıyı kapatırken etrafa göz attı. Taze derinin kapalı alandaki ağır, kötü kokusu göğsüne bir ağırlık çökmesine neden oldu. Adam yandaki koltuğa geçtiğinde Haven, güçlkle nefes alıyor, sakinliğini korumak için mücadele ediyordu. Dr. DeMarco kaşlarını çatarak arka koltuktaki çantasına uzandı. Bir iğne daha çıkardı ve tek kelime etmeden kızı batırdı.

Tekrar karanlık çöktü.

Çizgilerin renklerinin solmasıyla tek araçlık gibi görünen yol sık bir ormandan geçiyordu. Yeni yapılan otoban bir zamanlar bu bölgeden geçen trafiğin yönünü değiştirmişti, artık bu yolu sadece buranın yerlileri ya da yolunu kaybedenler kullanıyordu. Haven, arabanın yolcu koltuğunda yarı baygın uzanmış, midesi bulanarak karanlıkta hızla akıp giden ağaçları seyrediyordu. Mide bulantısını bastırmaya çalışarak gözlerini camdan ayırdı. Bakışları ön paneldeki saate takıldı, parlak rakamlar on ikiyi çeyrek geçeyi gösteriyordu.

Saatlerdir baygındı.

Onun bu hareketi dikkatini çekince Dr. DeMarco, “Seni bu kadar uzun süre uyuşturmak istememiştim,” dedi. “Bütün uçuş boyunca uyudun.”

“Uçakta mı?” Doktor başını salladı. Daha önce bir uçağın yakı-

nında bile bulunmamıştı. Bunun sona erdiğine mutlu mu olsun yoksa kaçırdığına üzülsün mü karar veremedi. “Şimdi neredeyiz?”

“Eve vardık sayılır.”

Ev. Haven bütün ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Dr. DeMarco, “Oraya varmadan önce bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum,” dedi. “Bizimle yaşarken normale yakın bir hayatın olacak ama merhametimi zayıflık olarak değerlendirme hatasına düşme. Senden sadakat bekliyorum ve eğer güvenimi kötüye kullanırsan sonuçlarına katlanırsın. Bunu hatırladığın sürece hiç sorun yaşamayız.” Duraksadı. “Bizim yanımızda rahat etmeni istiyorum, saygısızlık etmediğin sürece özgürce konuşmakta serbestsin.”

“Size asla saygısızlık etmem, efendim.”

“Asla asla deme. Bazen saygısızlık ettiğini fark etmezsin.” Haven, onun bu sözlerle ne kastettiğini merak etti ama adam bir açıklama yapmadı. “Senin sorun var mı?”

“Biz dediniz. Bir aileniz mi var?”

“Evet, var. İki oğlum var. Biri on yedi, diğeri on sekiz yaşında.”

“Ya.” Haven paniğe kapılmanın eşiğindeydi. O güne kadar çevresinde fazla yaşıtı olmamıştı ve hiç yaşıtı erkeklerle iletişim kurmamıştı. Adamı incelediğinde sol elinde ay ışığında parlayan altın bir halka olduğunu fark etti. *Evlüydü.* “Ya eşiniz, bayım? Oğullarınızın annesi?”

Bu soru ağzından çıktığı anda Dr. DeMarco’nun tavrı değişti. Duruşu sertleşti, çenesi kasıldı ve gözlerini karşıya dikip gaz pedalına daha sert bastı. Direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Konuşma sona ermişti.

O kadar da özgürce konuşamazmışım.

Araba asfalt yoldan ayrıldı ve yoğun ağaçların arasında uzanan engebeli patikaya girdi. Açık bir alana vardılar ve Haven ortaya çıkan eve şaşkın şaşkın baktı. Karşısında sütunlarla daha da heybetli görünen üç katlı, eski bir çiftlik evi duruyordu. Boyası solmuş, donuk gri bir renge dönüşmüştü. İlk kat bir verandayla çevrelenmişti, ikinci ve üçüncü katlar boyunca daha küçük balkonlar vardı.

Dr. DeMarco, küçük, siyah bir arabayla gümüş rengi başka bir arabanın arasına park etti ve Haven dikkatle inip etrafa göz gezdirdi. Tek görebildiği arkadaki ağaçlardı; verandanın ışığı ayaklarının altındaki çakılı belli belirsiz görünür kılıyordu. Dr. DeMarco valizini aldı

ve sonra kapıya yöneldi. Haven ise kendine ait taşıyacak hiçbir şeyi olmadığından elleri boş bir halde topallaya topallaya onu takip etti. Hiçbir zaman çok fazla eşyası olmamıştı, başka bir seçeneği olmadığı için geride bıraktığı bütün giysileri kullanılmış, eski püskü şeylerdi.

Verandaya çıktıklarında Dr. DeMarco parmağını dikdörtgen bir tuş panelindeki ufak bir düğmeye bastırdı. Bir bip sesi duyulduktan sonra kapıyı açtı. Haven eve girdi ve doktor kapıyı kapatıp içerideki tuş paneline parmağını bastırırken durup onu bekledi.

Kilit yerine oturup kapı otomatik olarak kilitlendiğinde yeşil bir ışık yandı. "Bilgisayar ağına bağlı," diye açıkladı Dr. DeMarco. "Eve girilmesi mümkün değil. Camlar kurşungeçirmez ve pencereler açılmayacak biçimde kapalı. Girmek ve çıkmak için ya bir şifre ya da parmak izi gerekli."

"Elektrik kesilirse ne olur, efendim?"

"Jeneratöre bağlı."

"Ya jeneratör de çalışmazsa?"

"O zaman elektrik gelene kadar içeride kilitli kalırsın sanırım."

"Bana şifre verilecek mi?"

Doktor, "Belki bir gün. Bunun için sana güvenebileceğimi hissettiğim zaman," diye cevap verdi. "Blackburn'de olanlardan sonra durumumu anlayacağından eminim. Ben, onlardan çok daha medeniyim."

Haven, onun durumunu anlayamamıştı, anlamaya da çalışmadı. "Acil bir durum olursa ne olacak?"

"Sistemde bunun da bir yolu var ama bu tür gizli bilgilere ihtiyacın olacak herhangi bir durum olacağını sanmıyorum."

"Ama ya yangın çıkar ve evden çıkmam gerekirse?"

Dr. DeMarco dikkatle ona baktı. "Fazla kurnazsın." Haven cevap vermeye fırsat bulamadan adam arkasını döndü. "Sana etrafı göstereyim."

Tam karşılarında, içeride birkaç kanep ve duvarlarından birinde bir televizyon olan oturma odası vardı. Odanın gerisindeki piyanonun yanına bir şömine yerleştirilmişti. Ahşap zemin, büyük pencerelerden süzülen ay ışığıyla pırl pırl parlıyordu. Sol tarafta paslanmaz çelik aletlere dolu, ortadaki adanın üzerinde tencere ve tavaların asılı durduğu bir mutfak bulunuyordu. Arka kısmındaki yemek odasında Haven'ın o güne dek gördüğü en uzun masa vardı.

On kişinin yemek yiyebileceği kadar büyüktü. Bütün sandalyelerin ne sıklıkla dolduğunu merak etti; bu kadar kişiye yemek yapmayı hayal bile edemiyordu. Sağ tarafta bir banyo, bir çamaşır odası ve merdivenlerin altına sıkıştırılmış bir çalışma odası vardı.

Bir yatak odası, bir banyo, başka bir çalışma odası ve boş bir odanın bulunduğu üst kat Dr. DeMarco'ya aitti. Bazı kapıların yanlarında tuş panelleri vardı ki bu, Haven'ın o odalara giremeyeceğinin bir göstergesiydi.

Üçüncü kata çıktılar. Merdivenler geniş, açık bir alanda son buldu. Arkadaki duvar boydan boya camdı. Önünde bir sehpa ve iki adet rahat görünümlü gri koltuk vardı. Diğer üç duvardaki kapılar yatak odalarına açılıyordu ve onun dışındaki her yer raflarla kaplıydı. Raflarda yüzlerce tozlu kitap sıralanmıştı. Şaşkınlıkla bakakaldı. Haven, daha önce bu kadar çok kitabı bir arada görmeyi hayal bile etmemişti.

Dr. DeMarco, "Burası kütüphanemiz," dedi. "Fazla kullanılmaz. Antonelli'nin senin okuma bilmediğini söylemiş olduğu düşünüldüğünde bundan sonra da kullanılacağını sanmıyorum."

Haven, adamın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama sessiz kaldı ve gözlerine bakmadı.

Yan tarafta bir kapı açıldı ve yatak odalarının birinden bir oğlan çıktı. Uzun boylu ve zayıftı; kabarık kahverengi saçları vardı. Dr. DeMarco ona döndü. "Dominic, bu... hmm. Bizimle kalacak."

Dominic meraklı gözlerle Haven'a baktı. "Merhaba."

Haven, "Merhaba, efendim," diye karşılık verdi. Sesi titrekti.

Oğlanın kahkahası odada yankılandı. "Yoo, buna gerek yok. Bana Dom de."

Dom alt kata inerken Dr. DeMarco, Haven'ı odanın karşı tarafına götürüp tek kelime etmeden ortadaki kapıyı açtı ve nihayet durdu. "Burada uyuyacaksın. İçeri gir. Ben birazdan dönerim."

Haven, tereddüt ederek içeri girdi. Mobilyalar, perdeler ve halı son derece sadeydi; her şey mat beyaz renkte toz tabakasıyla kaplıydı. Evin çoğunda aynı etki hissediliyordu. Duvarlar boş, odalar az eşyalıydı. Ne resim vardı ne de süs eşyası; duygusal değer taşıyan hiçbir şey yoktu. Ne tür insanlarla birlikte olacağı konusunda Haven'a fikir verecek hiçbir şey...

Dr. DeMarco, bir sürü giysiyle geri döndüğünde Haven hâlâ kapının hemen girişinde ayakta duruyordu. "Büyük gelecekler ama en azından temizler."

Kız giysileri aldı. "Teşekkür ederim, efendim."

Doktor, "Rica ederim," diye karşılık verdi. "Temizlen ve yerleş. Burası artık senin de evin."

Bir kez daha aynı şeyi söylemişti. *Ev*. Doğduğu günden beri Antonellilerle yaşamıştı ama oradan *ev* diye söz edildiğini hiç duymamıştı.

Dr. DeMarco birkaç adım yanından uzaklaştıktan sonra durdu. "Haa, bu arada açsan mutfakta kendine yiyecek bir şeyler hazırla. Ama sakın evimi yakmaya kalkma. Bunu yapmak şifreyi daha çabuk elde etmeni sağlamaz. Kurnazlıkla beni alt etmene izin vermektense yanarak ölmeni yeğlerim."

Haven, elini pofuduk yorganda gezdirdi. Daha önce bırakın bir yatak odasını, kendine ait bir yatağı bile olmamıştı. Blackburn'deki geceleri, ahırların arkasındaki bir bölmede, yaylarının bazıları çıkmış delik deşik bir yatakta geçirdi. Geceleri hava güzel olurdu, bu yüzden battaniyeye fazla ihtiyacı olmazdı. Hava soğuduğu zamanlarda ise atlar için bulundurdıkları yırtık pırtık bir örtü yeterliydi. Haven onları kullanmamayı tercih ederdi çünkü tenini kaşıdınıyorlardı, şu an parmak uçlarının altındaki kumaş gibi değillerdi.

Eski giysilerini çıkardıktan sonra odaya bağlı banyoya gitti. Köşede uzun kenarlı geniş bir küvet bulunuyordu ve karşısında, üzerinde dikdörtgen bir ayna asılı bir lavabo vardı.

Haven, tereddütle aynadaki yansımasını inceledi. Yanakları çökmüştü ve yüzü yara doluydu. Çenesinin sağ yanında boylu boyunca bir morluk uzanıyordu ve alnındaki yara yüzünden saç diplerinde kan topakları vardı.

Sanki bütün vücudu kir tabakasıyla kaplıydı. Öyle ki teni olduğundan biraz daha koyu görünüyordu ama bu bile yaraları kapatmaya yetmiyordu. Görebildiği onlarca yara vardı; asıl önemli yaralar, yaşadıklarını sürekli hatırlamasına neden olan sırtındakilerdi. Morluklar yok olurdu. Bazen anılar da... Ama yaralar... Yaralar kalıcıydı.

Küveti doldurup içine girdi, kaynar su tüm bedenini sardı. Başına neler geleceğini bilmemenin getirdiği şaşkınlık ve endişe gözlerinin dolmasına sebep olurken her yerini derisi soyulana kadar ovaladı. Dr. DeMarco medeni davranmıştı ama onun nazik ses tonu ve verdiği ufak tefek özgürlükler Haven'ı kandırmaya yetmemişti. Her şeyin bir bedeli vardı. Dr. DeMarco bir canavar gibi görünmese de Haven, onun içinde gizlenmiş bir canavar yaşamadığına inanacak kadar saf değildi.

Deneyimleri herkesin içinde bir canavar olduğunu söylüyordu ona.

Su serinleyince küvetten çıktı ve küçük dolapta havlu buldu. Havluya sarınırken çiçek gibi kokusunu ve teninin üzerindeki yumuşaklığını hissetti. Yatak odasına geri dönüp kıyafetleri alarak siyah kumaş pantolonu üzerine geçirdi. Ama pantolon zayıf bedenine büyük geliyordu; aşağıya düşmesin diye belinden katlamak zorunda kaldı. Beyaz bir tişört alıp açtığında önündeki futbol topunu fark etti. Arkasını çevirdiğinde gördüğü kocaman siyah üç rakamı karşısında irkildi.

Haven'ın uykusu kaçmıştı; zaman çok yavaş geçiyordu. Yorganın altına kıvrılmış rahatlamaya çalışıyordu ama sessizlik rahatsızlık vericiydi. Her şey çok yeni, çok yabancıydı. Duvarlar üzerine üzerine gelirken bütün bedenini iğne batar gibi bir acı kapladı; açlık ve endişe, durumu daha da kötüleştiriyordu.

Sabahın erken saatlerinde daha fazla katlanamaz hale gelince sessizce alt kata indi. Koridorlar karanlıktı ama mutfaktan hafif bir ışık süzülüyordu. Parmak ucunda mutfak kapısına giderek içeriye göz attığında buzdolabının önünde duran bir oğlan gördü. Kendisinden birkaç santim daha uzundu ve teni çok açık bir sütlü kahve rengindeydi. Birkaç günlük sakalı keskin yüz hatlarını daha da belirginileştiriyordu. Siyah gür saçlarının yanları tepesinden daha kısaydı. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış olan gri gömleği göğsünü sarmıştı. Sağ kolunda Haven'ın karanlıkta ne olduğunu anlayamadığı bir dövme ve altında kendi giydiğinin aynısı bir pantolon vardı.

Delikanlı kızın varlığından bihaber meyve suyu içiyordu. Haven oradan uzaklaşmak üzere geri adım attı. Bu hareket delikanlının

dikkatini çekti ve o yöne doğru döndü. Kızı fark ettiğinde bardak elinden kaydı ve yere çarparak paramparça oldu. Meyve suyu pantolonuna sıçradı.

Geriyeye sıçrayarak üzerine baktı. "Siktir!"

Bu küfür Haven'ı ürküttü; döküleni temizlemek için hızla öne atıldı. Haven çömelirken o da aynı anda eğildi; başları birbirine çarptı. Çarpmanın etkisiyle oğlan sırtüstü devrildi ve bir anda kendini yerde buldu. Sivri bir cam parçası parmağına battı. Küçük yaradan fışkıran kanı gördüğünde bir kez daha küfretti ve yaralı başparmağını ağzına soktu. Haven ona bakarken sağ kaşını ikiye bölen yara izini fark etti.

Başını kaldırdığında Haven pırlıl pırlıl bir çift yeşil gözle karşılaştı. Bu gözlerde parıldayan yoğun tutku Haven'ın nefesini kesti. Göğsü sıkışmış bir halde bakışlarını kaçırıp yere dökülen meyve suyunu silmek için tezgâhtan bir bez aldı. Gözyaşları yanaklarından süzülerek cam parçalarını toplamaya başladı ama oğlan bileğini tutunca durdu. Dokununca çarpan elektrik yüzünden Haven bir çığlık attı, o da hazırlıksız yakalanmış bir halde gözlerini kırıştırdı.

Oğlan kızı sımsıkı tutarak, "Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sordu.

Haven, "Özür dilerim," dedi. "Lütfen beni cezalandırmayın."

İkisi de başka bir şey söyleyemeden mutfağın ışığı yandı ve Dr. DeMarco'nun sert sesi yankılandı. "Bırak onu."

Oğlan, sanki elini yakmış gibi aniden kızın bileğini bıraktı. Ayağa kalkarken zar zor duyulan bir tonla, "Özür dilerim," dedi.

Haven güçlükle nefes almaya çalışırken Dr. DeMarco musluktan bir bardak su doldurup ona uzattı. "İç," dedi emreder bir tonla. Haven suyu içmeye çalıştı ve öğürdü; midesi içindekileri boşaltmaya daha meyilliydi. "Burada ne oldu?"

İkisi de aynı anda cevap verdiler. "Bir kazaydı."

Haven, "Bir daha olmayacak, efendim," diye devam etti. "Söz veriyorum."

Dr. DeMarco birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "İki kişinin suçu kabbullenmesi buralarda pek sık görülen bir şey değildir."

Oğlan, sanki bunu beklermişçesine yeniden konuşmaya başladı. "Şey... Ama benim suçum değil. Beni korkuttu. Kız lanet olası bir ninja gibi bir şey."

Dr. DeMarco burnunun kemerini sıktı. "Sözlerine dikkat et, oğlum. Haydi, hazırlan, okula geç kalacaksın."

Oğlan karşı çıkmak üzereydi ki Dr. DeMarco elini kaldırıp onu susturdu. Bu ani hareket Haven'ın ürkmesine neden oldu ve kendine vurulmasını engellemek istercesine geri çekildi.

Oğlan garipsemiş bir ifadeyle ona baktı. "Neyi var bu...?"

Dr. DeMarco, "Sana git dedim," diyerek onu susturdu. "Seninle uğraşmaya zamanım yok."

"Tamam. Her ne sikimse."

Oğlan hızla dışarı çıktıktan sonra Dr. DeMarco kıza döndü. "Genelde böyle değ... Neyse, boş ver. Bu bir yalan. Genelde *böyledir*. Huysuz ve öfkeli ama bunun konuyla ilgisi yok. Kendi düzeni vardır; benim ne yaptığımın önemi yoktur. Carmine böyledir."

Carmine. Garip bir oğlan için garip bir isim.

"Her neyse. Sen niye ayaktasın?" diye sordu Dr. DeMarco. "Toparlanmak için günün çoğunu uyuyarak geçirirsin diye düşünmüştüm."

"Saat kaçta kalkmam gerektiğini bilmiyordum."

Doktor, "Ne zaman uyanırsan o zaman kalkarsın," diye karşılık verdi. "Şimdi yatağına dönebilirsin."

"Ama ya...?"

Doktor, sözünü bitirmesine izin vermedi. "Ben hallederim. Bugün bir şeylerle uğraşma. Sadece dinlen."

“YARDIMA İHTİYACIM VAR.”

Carmine, babasını duymazdan gelerek yanından geçti. Mutfakta yeni yapılmış kahve kokusu vardı; Vincent yerdeki yapış yapış pisliği temizliyordu. Yeni Armani takımının dizleri meyve suyuna bulanmıştı ve bu görüntü Carmine’i az da olsa memnun etmişti.

“Artık beni duymazdan mı geliyorsun oğlum?”

“Aa, bana mı söylüyorsun? Bu sabah benim için zamanın olmadığını sanıyordum.”

Vincent ayağa kalktı. “Bu tavırlarına kesinlikle zamanım yok ama yardıma ihtiyacım var.”

“Eminim vardır.”

Vincent cebinden bir kâğıt çıkarıp oğlana uzattı. “Dia’ya söyle okuldan sonra şunları alsın. Kendim yapardım ama genç kızların ihtiyaçları konusunda hiçbir şey bilmiyorum.”

Carmine bir kahkaha attı. “Genç kızlar hakkında Dia’nın da bir şey bildiğini sanmıyorum.”

Vincent, “Yeteri kadar biliyordur,” dedi. “Söyleneni yap.”

Carmine kâğıdı cebine sokuşturdu. “Her neyse. Ninja kız için mi bu? Bu arada o kimin nesi?”

“Gerçekten umurunda mı?”

“Hayır.” Bu kelime ağzından hiç düşünmeden çıkmıştı. Ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi.

“O zaman kim olduğu önemli değil,” dedi Vincent. “Ama bazı şeylere ihtiyacı var, bu yüzden Dia’ya söylemeyi unutma.”

“Unutmam.”

Vincent, “Bu arada bir kez daha söylüyorum... kim olduğu önemli değil,” dedi. “Önemli olan tek şey artık burada olması.”

“Neyse ne.”

Vincent başını iki yana sallayarak, "Neyse ne," diyerek onu taklit etti. "Seni Benton Academy'ye göndermek için ödediğim paranın kelime dağarcığını genişlettiğini görmek güzel."

Carmine o yerin adından söz edilince irkildi.

Önceki sene başı belaya girmişti; hem de bütün hayatını mahvedecek türden bir belaya. Ama babası onu bundan kurtarmak için nüfuzunu kullanmıştı. Yine de tam anlamıyla affedilmemiş ve bir dönemliğine ülkenin diğer ucundaki bir yatılı okula gönderilmişti. Carmine, uçakla eve geri dönerken böyle bir şeyin bir daha olmayacağına yemin etmişti ama söylemek yapmaktan çok daha kolaydı. Hiçbir zaman bela aramıyordu, döndüğü her köşede bela onu buluyordu.

Ve Carmine çok sayıda lanet olası köşe dönüyordu.

"Evet, yine de parayı boşa harcamamalıydın. Bıraksaydın da hayatımı mahvetseydim. O zaman yaşamın daha kolay olurdu."

Vincent, "Buna gerçekten inandığından eminim," derken saatine baktı. "İşe gitmek için temizlenmem gerek. Dia'ya söylemeyi unutma..."

"Az önce unutmayacağımı söyledim. Daha kaç defa hatırlatacaksın?"

"Unutmayacağından emin olana kadar."

"Unutmam dedim ya."

Vincent, "Güzel," dedi. "Çünkü unutursan sorun yaşarsız."

Dia Harper, jant kapaklarından ikisi eksik olan barut rengi, eski bir Toyota kullanıyordu. Arabayı serbest çalışarak kazandığı parayla almıştı; serbest çalışmaktan kastı, birkaç dolar için neredeyse her işi yapmaktı. Alışveriş, temizlik, mesaj taşımak... Hatta bir keresinde elli dolar karşılığında Carmine için dönem ödevi bile hazırlamıştı. Egzoz sistemindeki kaçak, gazın yoğun bir biçimde arabaya dolmasına neden oluyor ve Dia, ağaç şeklindeki bir düzine araba kokusuyla bunu bastırmaya çalışıyordu. Carmine, ölümü göze alıp bu arabaya binmese de Dia için arabası kutsaldı.

O sabah Carmine okula vardığında Dia, park yerinde kaputa tünemişti. Oğlan arabasından iner inmez başını iki yana sallayarak, "Hâlâ anlamıyorum," dedi. "Tekrar anlatsana."

Carmine, yanında duran siyah Mazda'sına dayandı. "Anlaşılmayacak bir şey yok. Neyse o."

"Ne peki?"

Carmine, Dia'nın yüzündeki şaşkın ifadeye kahkahalarla gülererek, "Seks," dedi. Kızın mavi gözleri koyu göz makyajı altına saklanmış; kısa sarı saçlarına dünden beri pembe ve mor şeritler eklenmişti. Uyumsuz kıyafeti ve boynunda asılı kocaman yeni fotoğraf makinesiyle tuhaf tanımına tam uyuyordu. Dia söz konusu olduğunda hiçbir şey alışılmış değildi ki en başta Carmine'in dikkatini çekmesine neden olan da buydu. Carmine popüler biri olmasına rağmen arkadaşım diyebileceği fazla insan yoktu. Kuzey Carolina'nın yaşamakta oldukları küçük Durante kasabasında iki tür insan varmış gibi hissediyordu; onu isteyenler ve onun yerinde olmak isteyenler. Ama Dia farklıydı. O, dürüsttü ve yalan dışında başka hiçbir şeyin olmadığı bu dünyada Carmine buna değer veriyordu.

Dia konudan uzaklaşmayı reddederek, "İyi de neden Lisa?" diye sordu.

Carmine park yerinin diğer tarafında toplanmış bir grup kıza baktı ve Lisa Donovan'ı fark edince omuz silkti. Lisa'nın uzun sarı saçları, ince bir vücudu ve koyu bronz bir teni vardı. Okuldaki diğer kızlardan farkı yoktu; öyle ahım şahım değildi.

Zaten ev halkı da onun nasıl biriyle birlikte olduğuyla ilgilenmiyordu.

"Çabuk soyabiliyorum. Beni yormuyor."

"İğrençsin." Dia burnunu kııştırdı. "Seni toparlayacak düzgün bir kız lazım sana."

Carmine, "Toparlanmaya ihtiyacım yok," diye karşılık verdi. "Şehvet içinde yüzmek varken neden aşkta boğulayım?"

Dia, "Ama o?" diye üzerine gitti. "Okuldaki bu kadar kızın arasında *Mızımız Lisa'yı* seçiyorsun."

Carmine kıkır kıkır gülererek Dia'nın rengârenk saçlarından bir tu tam çekıştirdi. "Bugün bir tabloya benziyorsun, Warhol."

"Vay, bunu iltifat olarak alıyorum," diye karşılık verdi Dia. "Andy Warhol en iyi sanatçılardandı."

"Deliydi."

"Olabilir ama yine de dâhiydi." Başıyla kızları işaret etti. "Mızımız

Lisa'nın ise öyle olmadığı açıkça belli. İki kelimeyi bile bir araya getirebileceğini sanmam. Onunla doğru düzgün sohbet etmeyi denerdin mi hiç? Onunla konuşmanın duvarla sohbet etmekten bir farkı yok."

Carmine, "Hayır, fazla konuşmuyoruz," dedi. "Ama yüzü yatağa gömülü bir haldeyken arkadan görüntüsü hiç fena değil."

Carmine bir kez daha kahkahalarla gülerken Dia başını iki yana sallayarak karşılık verdi. Carmine gerçekte ne Lisa'ya ne de başka bir kıza ilgi duyuyordu. Düşündüğü en son şey bir ilişki olduğu halde yanında bir kız bulunmasının faydalarını fark etmişti. Onu entellektüel olarak doyurmuyor olabilirlerdi ama başka bir yerini doyuyorlardı... hem de sıklıkla.

O sırada gümüş rengi bir Audi hızla park yerine girdi ve yanlarında durdu. Şoför tarafından Dominic, yolcu tarafından ise kız arkadaşı Tess indi. Tess, Dia'nın ikiz kardeşiydi fakat birbirleriyle alakaları yoktu.

Dördü de ilkokulda bu bölgeye taşındıklarından beri birbirlerini tanıyorlardı ama Dominic'le Tess'in ilişkisi yeniydi. Bu, garipti... Carmine'in geride bıraktığı hayatla döndüğünde bulduğu hayat aynı değildi ve değişime ayak uydurması zor olmuştu.

Dominic, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Dia, "Lisa konusunda Carmine'in hatasını görmesini sağlamaya çalışıyorum," diye cevap verdi. "Ama işe yaramıyor."

Tess, "Hiç şaşırmadım," dedi. "Kendine birazcık saygısı olan bir kız onu istemez."

"O kadar kötü değilim. Zenginim, popülerim. Espri anlayışım var. Yakışıklıyım ve söz etmeye bile gerek yok ama kocaman bir..." Diğerleri yüksek sesle homurdanarak lafını kestiler. Carmine kendini güzel bir biçimde ifade ettiğinden emin bir edayla omuz silkti. "Ayrıca ona çıkma teklif eden ben değilim. Beni bir kıza çıkma teklif ederken göreceğiniz tek an onunla işim bittikten sonra *dışarı çıkmasını* söylediyim andır."

Tess, "İşte bu yüzden hayatının sonuna dek yalnız kalacaksın," dedi. "Sadece kendini düşünüyorsun."

Carmine, "Dedi yeryüzündeki en kendini beğenmiş sürtük," diye karşılık verdi. "Sırça sarayında oraya buraya taş atarken dikkatli ol-san iyi edersin, Tess. Bir yerini kesebilirsin."

Dominic ikisinin arasına girerek, "İkiniz de kesin şunu," dedi. "Carmine, istediğini yapmakta ve istediğini becermekte serbest; o yüzden düş çocuğun yakasından. Sen de sözlerine dikkat et, dostum. Kız arkadaşımı tehdit edemezsin."

"Tehdit etmedim. Uyardım. Bana teşekkür etmesi gerek."

Tess gözlerini yuvarlayarak hızla oradan uzaklaştı ve Dominic ona seslenerek peşinden gitti. Bu her gün tekrarlanan bir rutindi: Tess öfkeden deliye döner, çekip gider ve Dominic bir köpek gibi peşine takılırdı.

Carmine bunun albenisini göremiyordu. "Acınacak durumda."

"Sadece âşık."

"Eğer aşk insanı bu hale getiriyorsa ben kesinlikle bu işte yokum." Her günün uyanık olduğu her anını aynı kişiyle bir önceki gün yaptıkları aynı boktan şeyleri tekrarlayarak geçirmeyi hayal bile edemiyordu. "Sıkıcı olmalı."

"Senin yaptığın değil mi?"

Carmine inanamaz gözlerle Dia'ya baktı. "Hayatımın sıkıcı olduğunu mu düşünüyorsun? İstediğim her şeyi istediğim anda elde ediyorum. Özgürlüğümü, sürtüğün teki için feda edemeyecek kadar seviyorum."

Dia rahatsız olmuştu. "O kelimeyi kullanmak zorunda mısın?"

"Hangi kelimeyi?"

Dia dik dik ona baktı ama cevap vermedi. Carmine, onun hangi kelimeyi kastettiğini biliyordu ve basit bir kelime olduğunu düşündüğünden bunun neden önemli olduğunu anlamıyordu.

Az öteden, dersin başladığını belirten zil sesi geldi. Dia arabanın kaputundan aşağı atlayarak, "İşte Mızımız Lisa geliyor," dedi. "Ve evet Carmine, seninle olacak kişi sana sahip olduğu için kendini şanslı saymalı ama böyle değil. Zamanını boşa harcıyorsun, buna değmez. Değecek bir şey bulman gerek."

Carmine'in karşılık vermesine fırsat vermeden hızla oradan uzaklaştı.

Lisa, "Merhaba yakışıklı," diyerek yaklaştı. Işıl ışıl bir yüzle Carmine'in arabasına yaslandı ama o, kızı çekerek uzaklaştırdı. Ona ait herhangi bir şeye başka birinin dokunmasından nefret ediyordu. Ama Lisa bunu fark etmedi, elini Carmine'in göğsünde gezdirerek

gömleğinin düğmeleriyle oynadı. "Bugün çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkür ederim ama bugün asıl ne *gerçekten* hoş görünür biliyor musun?"

"Ne?"

"*Bocchino*." İşaret parmağını kızın pembe rujlu dudığında gezdirdi. "Bu dudakları bedenimde görmek."

Carmine'in şakağına şiddetli bir acı saplandı ve yüzünün yan tarafından ılık bir şey akmaya başladı. Tüm mantığı bedenini bir çırpıda terk etti. Bir yeri kanıyordu. *Yine*.

Bu, kabul edilemezdi.

Deli gibi özür dileyen telaşlı bir ses yankılandı ama Carmine'in öfkeden gözü öylesine dönmüştü ki söylenenleri hayal meyal duydu. Ona çarpan dolap kapağını sertçe kapattı ve sonra bir oğlanın üzerine saldırıp doğrudan midesine yumruk atarak karşı sıradaki dolaplara yapıştırdı.

Biri araya girdi. Carmine tam bir yumruk daha savuracaktı ki karşısındakiyle göz göze geldi. Koç Woods, burnundan soluyarak tepesinde dikiliyordu. "Doğru müdürün odasına!"

"Ben mi? Saçmalık bu."

Koç Woods ona öfkeyle baktı. "Soyunma odamda benimle böyle konuşamazsın! Yedek kulübesinde oturursun!"

Okul futbol takımının as oyun kurucusu olduğundan Carmine'e genellikle biraz hoşgörölü davranılırdı ama koçunun yüz ifadesinden bugün durumun farklı olduğu açıkça belli oluyordu. Bir havlu kapıp alından sızan kana bastırarak hiddetle dışarı çıktı.

Carmine odaya dalıp kendini bir sandalyeye atarak sabırsızca beklemeye başladı. Sekreter dikkatini vermedi bile. Umursamaz bir tavırla telefonu kaldırıp müdüre birinin onu beklediğini haber verdi. Müdür Rutledge dışarı çıkıp Carmine'e içeri girmesini söyleyen bir bakış attı. Carmine, her zamanki çatlak deriden yapılmış kahverengi koltuğuna oturdu ve bacaklarını öne uzattı. Havluyu hâlâ alnuna bastırıyordu.

* (İta.) Oral seks. -çn

“Bu kez ne oldu?” Bu, Müdür Rutledge’in birinci sınıftan beri hemen hemen her hafta Carmine’e sorduğu bir soruydu.

“Biri dolap kapağını başıma çarptı.”

“Kasten mi?”

Carmine omuz silkti. “Ne fark eder.”

Müdür ahizeyi kaldırdı ve uzun süre önce ezberlemiş olduğu numarayı çevirdi. Carmine beklerken etrafına bakındı. Dosya dolabının üzerinde yeni bir çerçeve dikkatini çekti; içinde adamın lise ikiyeye giden, kıvrımlı hatları olan, kahverengi saçlı ve ela gözlü kızının fotoğrafı vardı.

“Kızınız son günlerde pek güzelleşti.”

“Onu rahat bırak Carmine.”

Carmine pis pis sırttı ama o sırada müdür telefon konuşmasına odaklandığından cevap vermeye fırsat bulamadı. “Dr. DeMarco, ben Jack Rutledge... Evet... İyiyim, siz nasılsınız? Evet... Şey... Ufak bir kaza oldu... Carmine hafif yaralandı... Sanmıyorum ki diğer çocuk... Şu an benim odamda... Hayır, revire gitmedi.”

Müdür Rutledge, Carmine’e baktı. “Sence dikiş gerekiyor mu?”

Carmine omuz silkerek karşılık verdi. Adam onun cevabını beklemedi. “Evet, öğrencilerimiz yaralandığında nasıl davranılması gerektiğini biliyoruz... Anlıyorum... Saygısızlık etmek istemem ama o kadar ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum... Evet, haklısınız; ben doktor değilim.” Duraksadı; gözleri faltaşı gibi açıldı. “Elbette okulun sigortası var ama bunun bizden kaynaklı bir ihmal olduğunu düşünmüyorum.”

Carmine hafifçe sırttı. Babasının gerçekte nasıl biri olduğunu çoğu insan bilmese de o bir şekilde onların ödlerini koparmayı başarıyordu. “Onu hemen yolluyorum.” Müdür, delikanlıya dikkatle bakarak telefonu kapattı. “Kontrol için hastaneye gitmen gerekiyor. Aslında seni hemen göndermeliydim. Aklımda ne vardı bilmiyorum.”

Carmine ayağa kalktı. “Evet, ben de bilmiyorum.”

Carmine hastanenin acil girişinden girip hemşire bankosuna uğramadan babasının üçüncü kattaki odasına çıktı. Vincent kollarını göğsünde kavuşturmuş masasında oturuyordu. Carmine’a yanına

yaklaşmasını işaret etti ve yarasına baktı. "Birkaç dikiş gerekiyor."

"Güzel."

Vincent gözlüklerini çıkararak burnunun kemerini sıktı. "Ne yaptığını sanıyordun?"

"O başlattı."

Babası başını iki yana salladı. "Hiçbir zaman senin suçun olmaz zaten. Her seferinde bu kadar kolay yırtamazsın. Bir gün başına öyle bir bela açacaksın ki paçayı kurtaramayacak ve sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksın."

Carmine dudak büktü. "Sen de."

Vincent, onu acilde bir odaya götürdü ve Carmine sert yataklardan birine oturup dikiş atılmasını bekledi. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve içeri koyu pembe önlüklü, sarışın, genç bir kadın girdi. "Vay. Vay... Kimleri görüyorum."

"Jen." Carmine, onun adını söylerken neredeyse öğürüyordu. Eğer bir gün *zengin koca avcısı* ifadesi sözlüğe girerse yanına bu kadının fotoğrafının konulacağından emindi. Carmine *bile* ona dokunmazdı ama babası dokunmuştu. Bir gün onları basmıştı. Bu görüntüyü zihninden uzaklaştırmak için kendini içkiye vurmuştu.

Üç dikiş ve iki doz Percocet* sonrası Carmine, havada süzülüyormuş gibi hissederek çıkış kapısına doğru yürüdü. Vincent hâlâ kaşları çatık bir halde onu binanın önünde sıkıştırdı. "Doğrudan eve git. Döndüğümde konuşacağız."

Carmine alaylı bir ifadeyle onu selamlayarak park yerine yöneldi. Arabasını, hemen binanın girişinin yanına, bir doktorun yerine park etmişti. Anahtarını çıkarmak için elini cebine soktuğunda bir kâğıt parçasını fark edip kaşlarını çatı. "Siktir."

Listeyi yine de unutmuştu.

Arabasına bindi ve bir süre kararsız kaldıktan sonra arabayı çalıştırıp şehre gitti. Evine giden sokağı es geçip Lisa'nın evine giden otobana yöneldi.

Nasılsa başı belaya girecekti, en azından buna değecek bir şey yapabiliirdi.

* * *

* Kırmızı reçete ile satılan ve uyuşturucu etkisi olan çok güçlü bir ağrı kesici. —çn
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Haven, bir şarkı mırıldanarak çalışıyordu.

Bu, onun için doğduğundan beri süregelen bir alışkanlıktı. Henüz konuşmayı bile beceremezken geceleri ahırda ona söylediği ninnileri taklit etmeye çalıştığını anlatırdı annesi. Bu, bebekken onu sakinleştirir ve rahatlatırdı; iş yaparken de aynı etkiyi gösteriyordu.

Şarkıların sözlerini uzun süre önce unutmuştu ama melodileri zihninde çalmaya devam ediyordu. Bu, Haven'ı geçmişe, her şeyin hâlâ masum olduğu zamanlara götürdü. Şarkıyı mırıldanmaya başladığı anda güneş biraz daha parlak hale geldi, onu çevreleyen dünya eskisi kadar karanlık olmaktan çıktı.

Hayatının her detayının başkası tarafından kontrol edilmesine alışkın olduğundan işleri kendi başına halletmekte zorlanıyordu. Soru sorması gerekirdi çünkü asla varsayımında bulunmamalıydı ama hata yapmaktan öyle korkuyordu ki soru sorma cesaretini gösteremiyordu. Hâlihazırda bir şeyler sorarak Dr. DeMarco'yu sinirlendirmişti. Dayak yemeden önce kaç şansı daha olabilirdi?

Bu yüzden içinden ne gelirse onu yapıyordu. O öğleden sonra ahşap zemini fırçaladı ve banyoları temizledi. Toz alıp yerleri süpürdü ama kilitli her odadan uzak durdu. Temizlik malzemelerinin durduğu dolapta, üzerinde pencereler için olduğunu söyleyen siyah etiketli şeffaf bir şişe buldu. Evin pis olan tek yeri camlardı, o yüzden uzanabildiği mesafeye kadar onları temizledi.

Saat üç olduğunda Haven'ın bütün işi bitmişti.

Antredeki alarm ötüp sokak kapısı açıldığında kileri düzenliyordu. Ayak sesleri onun olduğu tarafa yöneldiğinde kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Mantıksız olsa da saklanmayı planlayarak korku içinde hızla kapıya koştu ve mutfığa girmekte olan Dominic'le çarpıştı. "Hey, dans kraliçesi. Bir daha dans etmek istediğinde önceden haber ver."

Haven içgüdüsel olarak birkaç adım geri çekildi. "Özür dilerim."

Dominic, "Önemli değil," diyerek buzdolabına yöneldi. "Aç mısın?"

Haven, kiminle konuştuğunu anlamak için kapıya doğru baktı ama kısa bir süre sonra kendisiyle konuştuğunu fark etti. Kekeleyerek uygun bir cevap bulmaya çalışırken midesi guruldayarak karşılık verdi.

Dominic bir kahkaha attı. “Bunu evet olarak alıyorum.”

İki dilim ekmeğin arasına biraz jambon ve peynir koydu ve bir peçeteye sarıp kıza uzattı. Haven şaşkın bir ifadeyle sandviçe bakıp dikkatle aldı. En son ne zaman bir şeyler yediğini hatırlamıyordu; kendi başınayken onların yemeğine dokunamayacak kadar gergindi.

Dominic ortalığı toparlarken o, sandviçinden küçük bir ısırık aldı. Böylesi bunlar gerçek olamazdı. Dominic’in ona, yani bir hizmetkâra hizmet etmiş olmasına inanamıyordu.

HAVEN, ELLERİNİ KUCAĞINDA KAVUŞTURMUŞ ve bakışlarını yere dikilmiş bir halde yatağının kenarında oturuyordu. Göz ucuyla Dr. DeMarco'nun ayakkabılarını görebiliyordu; halıda ayakkabılarıyla içeri taşıdığı ufak bir çamur izi vardı. Kalkıp onu temizlemek istedi ama ona saygısızlık etmiş olmamak için olduğu yerde kaldı.

Saat, akşam altıyı birkaç dakika geçmişti. Daha erken saatlerde sandviçini yedikten sonra evde kendini bir yabancı gibi hissettiğinden odasına çekilmişti.

"Ortalığı temizlemişsin."

"Evet, efendim."

"Sana dinlenmeni söylemiştim."

Haven gerildi. Bu saygısızlık mıydı? "Uyanmıştım ve başka ne yapacağımı bilmiyordum."

Dr. DeMarco, "Çabanı takdir ediyorum," dedi. "Açık söylemek gerekirse, camların hiç bu kadar temiz olduğunu hatırlamıyorum. Onları da sildin, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Doğru temizleyiciyi kullandın mı bari?"

Haven, "Sanırım," dedi. "Dolaptaki şeffaf şişe."

Doktor ona doğru bir adım attı. Elini kaldırdığında kız irkil-di ama bu tepki adamı durdurmadi. Kızın çenesini tutup kendine bakmaya zorladı. "Mükemmellik beklemiyorum, çocuğum. Ev derli toplu, yataklar yapılmış, çamaşırlar yıkanmış olsun ve herhangi bir sorunla karşılaşmayalım yeter. Sana aksini söylemedikçe her akşam saat yedide yemek hazır olacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

Dr. DeMarco onu bırakınca kız göz temasından rahatsız olmuş bir halde bakışlarını kaçırdı. Arkasını dönüp odadan çıkmak üzereydi ki

kızın peşinden geldiğini fark etti. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Saat altıyı geçti, yemeği hazırlamaya başlasam iyi olur.”

Doktor iç çekti. “Yarın. Bu akşam dinlen.”

Adam merdivenlerin başında onu yalnız bırakıp uzaklaşırken Haven öylece kalakaldı. *Bu akşam dinlen.* Söyleneni duymuştu ama ona başka bir dil kadar yabancı gelen bu kelimeleri algılayamıyordu.

Kim bu insanlar?

* * *

1.47

Saatin parıldayan kırmızı rakamları Haven’la alay ediyordu. Ortalık o kadar sakindi ki sessizlik sağır ediciydi. Daha önce bu kadar uzun süre hiç tek başına kalmamıştı. Ahırda geçirdiği gecelerde uyurken en azından hayvanlar ona eşlik ederdi. Genellikle yanında annesi olurdu. Karanlık odada uzanmış yatarken şunu fark etti: annesinin hep yanında olacağını sanmıştı. Artık kimsesi yoktu. Yalnızdı.

2.12

Annesini düşündü. Acaba ne yapıyordu? İyi miydi? Ne olduğunu biliyor muydu yoksa dışarılarda bir yerlerde yardım aradığını mı sanıyordu? Haven çiftliğin girişinde durmuş, bir işaret bekleyerek dikkatle çöle bakarken gözünde canlandırdı onu. Kurtarılmayı beklerken... *Onu beklerken.*

3.28

Haven, onları kurtaracak birini bulsaydı ne olurdu merak etti. Bir yerlerde birlikte mi olacaktı? Arka bahçesi olan kendilerine ait bir evleri olduğunu hayal etti. Yumuşacık, beyaz bir kedi yavruları da vardı. Ona Kartopu adını vermişlerdi. Kedi, Noel ağacına tırmanıp ışıklarını aşağı indirir ve çam iğnelerini sağa sola savururdu. Hediyeler ve sıcak çikolata vardı; dışarıda kar yağıyordu. Haven karı sadece resimlerde görmüştü ama annesi zaman zaman söz ederdi. Toprağı örttüğünü, ne kadar güzel olduğunu, diline değen kar tanelerinin nasıl bir tat bıraktığını anlatırdı. Haven bunu nereden bildiğini sorardı çünkü annesinin şu an yaşadıklarından farklı bir hayatı hiç olmamıştı. “Hayalini kuruyorum,” derdi annesi. “Hayal kurduğun sürece her yere gidebilirsin. Ben hep karın olduğu yerlere giderim.”

4.18

Haven, annesini teni soğuktan kızarmış halde hayal etti. Saçlarına kar taneleri yapışmıştı ve ılık ılık gülümseyerek karda yuvarlanıyordu. Haven'ın o güne dek gördüğünden çok daha mutluydu; normal bir hayatı vardı... Olması gereken türden bir hayatı.

5.03

Yanaklarında gözyaşlarının izleri vardı ve gözleri sanki içlerine kum kaçmış gibi yanıyordu. Yeniden koşmaya başlamış gibi hissetti; güçlükle nefes alıyor, her solukta boğuluyordu ama ne kadar çabalarsa çabalasın hiçbir yere ulaşamıyordu.

5.46

Acı verici sessizliği bölen sıcak, hafif bir müzik sesi odayı doldurdu. Yumuşacık melodi Haven'a huzur verdi. Gerginlik bedenini terk etti; gevşedi ama zihninden geçenleri uzaklaştırmaya yaramadı. Rahatlamayı dileyerek gözlerini saatte dikmiş, uyanık bir halde uzanmaya devam etti.

6.30

Çiftlikte uyandıkları saat. Müzik susunca Haven yataktan kalkıp gözyaşlarını sildi. Sessizce kütüphaneye girdi ve parmak uçlarını kitapların sırtında gezdirerek yüksek raflar arasında dolanmaya başladı. Işığı açmamıştı ama pencereden içeri etrafı görmesine yetecek kadar güneş ışığı giriyordu. İçini garip bir huzur kapladı. Uzun süredir ilk kez, muhtemelen hayatında ilk kez Haven kendini güvende hissediyordu.

Hemen hemen.

Pencereye gitti ve dışarı baktı. Güneş yavaş yavaş yükselirken gökyüzü aydınlanıyordu. Arka bahçe yemyeşildi; ağaçlar birkaç yüz metre ilerideki ormanın bittiği yerdeki açık alana kadar uzanıyordu. Haven ağaçların ne kadar öteye gittiğini, en yakın kasabanın ne tarafta olduğunu ve yürüyerek oraya ne kadar zamanda gidileceğini merak etti.

Bir süre sonra hafif bir öksürük sesi onu, artık yalnız olmadığı konusunda uyardı. Carmine, başında dün orada olmayan beyaz bir bandajla merdivenlere doğru yürüyordu. Onu görünce Haven'ın içinde bir şeyler kabardı.

Carmine'in bakışları ona doğru döndü ve göğsünü sımsıkı kavrayarak sıçradı. "Tanrı aşkına! Ne yapıyorsun?"

Haven pencereyi işaret ederek, "Sadece bakıyorum," dedi.

"Karanlıkta mı? Işığı neden açmadın?"

Haven gözlerini ondan kaçırdı. "Özür dilerim."

Oğlan, "Önemli değil," diye karşılık verdi. "Bir dahakine biraz ses çıkarmaya çalış. Etrafta sinsice dolanan lanet olası bir kediden bile betersin. Belki de bir çan gerek sana."

Hain yaşlar gözlerini doldurdu. İçinden, *Ağladığını görmesine izin verme*, dedi. "Denerim."

"Bu arada kimsin sen? Burada ne yapıyorsun?"

Kız, ona göz ucuyla bakarak alçak bir sesle, "Haven," dedi.

Carmine garip garip ona baktı. Gözleri kan çanağı gibiydi, altlarında mor torbalar vardı. "Heaven' mı? Hayır, burası kesinlikle cennet değil. Ama şaşkınlığının nedenini anlıyorum ne de olsa tam karşında duruyorum." Haven dikkatle ona baktı; Carmine tebessüm etti. "Şaka yapıyorum. Yani bir tür şaka... Kızları birkaç kez cennete götürmemle nam saldıgım söylenir."

Haven öncekinden daha yüksek bir sesle, "Heaven değil, Haven" dedi. Bu konuşma ona hiçbir şey ifade etmiyordu. "Adım Haven. Anlamı..."

"Anlamını biliyorum." Sert bir ses tonuyla onun sözünü kesti. Bu ton karşısında Haven irkilerek geri çekildi ve sırtını soğuk cama dayadı. Ruh hali öylesine hızlı değişiyordu ki Haven onun aklından geçenleri algılayamıyordu. "Ee, ne oldu sana? Yanlış anlama, amacım seni kırmak değil ama berbat durumdasın. Ölüp ölüp dirilmiş gibi duruyorsun."

Ne kastettiğini anlayınca uzanıp yüzündeki morluklara dokundu. "Düştüm."

"Düştün mü? Eğer anlatmak istemiyorsan söyle. Böyle saçma bir cevaba hiç gerek yok."

"Doğru söylüyorum. Düştüm. Ben şey yapmaya çalışıyordum... ııı... şeye..."

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Neyse, beni ilgilendirmez zaten."

* (İng.) Cennet. -yhm

Haven, “Gerçekten düştüm,” diye ısrar etti. Carmine hâlâ ikna olmuş görünmüyordu ama Haven başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Onun bandajını işaret etti. “Sana ne oldu?”

Carmine, kızın yaptığı gibi yarasına dokundu ve omuz silkti. “Düştüm.”

“Gerçekten mi?”

Carmine gülerek, “Hayır,” dedi ve merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Haven suratını astı. “Ama ben gerçekten düştüm.”

Carmine on yaşındayken babası eve bir kedi getirmişti. Tüyleri karman çorman, kuyruğu kesikti. Bütün evi pireyle doldurmuş ve mobilyaları tırmalamıştı. İki hafta sonra kedi yok oldu. Carmine ona ne olduğunu hiç sormadı. Dürüst olmak gerekirse umurunda değildi.

On dört yaşındayken iki köpek gelmişti. Biri durmadan ayak bileğini ısırıp duran kıvrıcık sarı tüylü ve üç bacaklı bir ufaklıktı. Bütün eve çişini yapmış, ardından Vincent’in en sevdiği ayakkabılarını kemirmişti. Evdeki varlığı bir hafta sürmedi. İkincisi tek gözlü ve şekli bozuk kulakları olan bir pit buldu. Babası onu arka bahçeye bağlamıştı ve köpek de bütün gece havlayıp hiçbirini uyutmamıştı. Carmine, ertesi gün okulda zar zor ayakta durmuştu ve eve döndüğünde köpek gitmişti.

Bu yüzden babasının eve bir kız getirmiş olmasına şaşırarak isterdi ama şaşırmamıştı. Yine sokakta başıboş dolanan bir şeyi alıp getirdiğini düşünüyordu. Ama farklı bir şeyler olduğundan da emindi ve bundan nasıl bir anlam çıkaracağını bilmiyordu. Babası kıza bir şeyler alıyordu. Oysa son getirdiği köpeğe mama bile almamıştı.

Bunları düşünerek aşağı kata indi. Kendi kendine zihnini kurcalayan şeyin sadece merak olduğunu söylüyordu ama gerçek şuydu ki bu tuhaf kız sadece bir günde onu etkilemişti. Bunun nedenini ve bu konuda ne yapması gerektiğini saptayamıyordu ama içindeki bu huzursuz duygu hoşuna gitmiyordu. İç organlarını minik parçalara ayıran ufak bir çekiç gibi onu rahatsız etmiş, gece boyunca uyumasını engellemişti. *Siktiğimin vicdanı.*

Babasının ikinci kattaki çalışma odasının önünde durdu. "Merhaba, ne dersin, senin için...?"

"Hayır."

Vincent'in sesindeki sertlik Carmine'in cümlelerin yarısında susmasına neden oldu. "Cümlemi bitirmemi beklemedin. Diyecektim ki..."

Vincent okuma gözlükleri burnunda, dizüstü bilgisayarına eğilmiş bir halde, "Bitirmeni beklememe gerek yok," dedi. "Benim için hiçbir şey yapmanı istemiyorum."

"Ama ya...?"

"Boş ver." Vincent keyifsiz bir ifadeyle güldü. "Sanki gerçekten umurundaymış gibi. Sana faydası olmayan hiçbir şeyi umursamazsın."

"Bu doğru değil. Umursuyorum..."

"Hayır, umursamıyorsun."

"Tanrı aşkına! Bari bir cümlemi bitirmeme izin ver. Yardım etmeye çalışıyorum."

Vincent başını iki yana sallayarak, "Yardıma ihtiyacım yok," dedi. "Senden tek bir şey istedim, onu da beceremedin. Dersimi aldım, oğlum. Artık sana güvenemeyeceğimi biliyorum."

Ah. Liste.

Carmine, "Unuttum," diye karşılık verdi. "Bugün hallederim."

"Çok geç. Başkasından rica ettim."

"Kimden?"

"Jen'den."

Carmine yüzünü buruşturdu. "Neden o?"

"Kendisi de bir kız olduğundan kızların neye ihtiyaçları olduğunu bilir de ondan."

Carmine, Jen'in yaşı hakkında bir espri yapmamak için kendini zor tuttu ama düşüncelerini dile getirmesine tamamen engel olamadı. "Eğer kastettiğin kızların doğum kontrolüne ya da yoğun dozda penisiline ihtiyaçları varsa haklısın."

Vincent ona onaylamayan bir bakış attı. "Takıldığın kişiler göz önüne alındığında bunu yargılayacak durumda değilsin."

"Doğru ama ben kesinlikle örnek alınacak bir tip değilim, değil mi? Alışverişi benim yapmamı ister misin?"

"Kesinlikle hayır," dedi Vincent. "Sen eve dış ipi kadar bir iç çamaşırıyla gelirsin."

"Jen'in farklı mı olacağını sanıyorsun? O iç çamaşırını bile giymiyor."

Vincent dik dik ona baktı. "Sen okula geç kalmadın mı?"

"Ne yaparsan yap."

Tam arkasını dönmüş dışarı çıkmak üzereydi ki babası seslendi. "Eğer gerçekten istiyorsan benim için yapabileceğin bir şey var."

Carmine dönüp ona baktı. "Ne?"

"Beladan uzak dur."

"Denerim ama zarar vermek genlerimde var, Baba."

Bir buçuk saat sonra Carmine salına salına ikinci derse girdi ve Amerikan tarihi öğretmenini Bayan Anderson'ın dersini böldü. Bayan Anderson ters bir ifadeyle gülümsedi. "Gettysburg Muhaberesi hakkındaki sunumuna yetiştin."

Carmine homurdandı; bugün bir sunumu olduğunu tamamen unutmuştu. Öğretmen sınıfın ön tarafını işaret etti. Carmine tahtaya geçerken öğretmen de kendi masasına oturdu. "İstediğin zaman başlayabilirsin."

"Şey... Savaş Pennsylvania'da oldu. 1800lerde filan."

Bayan Anderson onu düzeltti. "1863."

"Evet, öyle. General Lee komutasındaki ordu güneyden yukarı doğru ilerledi, Gettysburg'un kuzeyinde karşılaştılar. İki taraftan da bir sürü insan öldü; yüz binlerce."

"On binlerce."

Carmine, "Aynı şey," dedi. "Güneyliler kaybetti; Kuzeyliler kazandı. Abraham Lincoln geldi ve Özgürlük Bildirgesini ilan etti."

Bayan Anderson, "Gettysburg Konuşmasını yaptı," dedi. "Özgürlük Bildirgesi savaştan altı ay önce ilan edildi."

Carmine abartılı bir ifadeyle iç çekti. "Burada sunumu kim yapıyor?"

Bayan Anderson elini sallayarak, "Devam et," dedi.

"Dediğim gibi Kuzeyliler kazandı. Bütün kölelere özgürlükleri verildi. Hurra, hurra. Son."

Dalga geçer bir ifadeyle selam verdi. Herkes kahkahalarla gülerken Bayan Anderson başını iki yana salladı. "Konuyu okudun mu?"

"Elbette okudum."

"Kuzeylilerin komutanı kimdi?"

"Lincoln."

"Hayır. O başkandı."

"Evet, bu da herkesin lanet olası komutanı oydu demek."

Bayan Anderson'ın sinirden yüzü bulutlandı. *Eyvah.* "Benim sınıfımda böyle konuşamazsın."

"Hadi yaa," dedi Carmine. "Sanırım konuştum bile."

Sınıf şaşkınlık nidalarıyla yankılanırken Bayan Anderson ayağa kalktı ve o henüz bir şey söylemeden Carmine kapıya doğru yürümeye başladı. Öğretmenini taklit ederek onunla aynı anda, "Doğru müdürün odasına," diye mırıldandı.

Müdürü yeniden görmek için acelesi olmadığından okulun yan tarafındaki çıkışından çıkıp öğrenci park yerindeki arabasına yöneldi.

Carmine eve vardığında ortalık sessizdi. Üçüncü kata çıkıp merdivenlerin başında durdu. Haven hâlâ kütüphanede, o sabah durduğu yerde duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş dalgın bir ifadeyle arka bahçeye bakıyordu.

Carmine dikkatini çekmek için hafifçe öksürdü. Haven irkildi ama ondan tarafa bakmadı. Bir süre sonra Carmine ona doğru yürüyüp yanında durdu. Haven'ın vücudu kaskatı kesildi; nefesini tuttu. Kolları birbirine değdiği anda tüm bedeni gerildi. Bu basit teması, kızın tepkisi olmasa Carmine fark bile etmeyecekti. "Bugün yerinden kımıldadın mı?"

"Evet."

Carmine, onun bir şeyler daha söylemesini bekledi ama Haven'ın ağzından başka bir kelime çıkmadı. Kızın üzerinde kendi gömleği ve pantolonu olduğunu fark ettiğinde babasının onları odasından aldığını hayal meyal hatırladı. "Üzerindekiler benim kıyafetlerim."

Carmine, zaten gergin olan Haven'ın daha da gerilebilmesine hayret etti. "Çıkarabilirim."

Carmine kahkahasını zor bastırdı. "Karşımda kıyafetlerini çıkarmanı mı teklif ediyorsun?"

"Senin kıyafetlerin. Bana ait hiçbir şey yok."

Ve o anda Carmine'in hafif bir suçluluk duygusu hissetmesine neden oldu. Babasının ondan istediği şeyi yapmış olsaydı kızın kıyafeti olacaktı. "Buraya gelirken üzerindeki her neyse, ona ne oldu?"

"Kan içindeydiler, bu yüzden Dr. DeMarco onları attı."

"Kimin kanı?"

"Benim."

Carmine başını yana eğip dikkatle ona baktı. Hiç hareket etmeden duruyor olmasına rağmen kımıldanıyor gibi görünmesi çok garipti. Bu, Carmine'i rahatsız etmişti.

Zihnini boşaltmak için ondan uzaklaşmak istedi. "Kıyafetler sende kalsın," dedi. Kendi evinde rahatsız hissetmekten hiç hoşlanmamıştı. "Biraz kestireceğim, Heaven."

Kız, "Haven," diyerek onu düzeltti.

"Biliyorum," dedi Carmine. "Yine de Heaven daha çok hoşuma gidiyor."

Haven ona doğru döndü; Carmine içeri girdiğinden beri ilk kez göz göze geldiler. "Benim de."

Carmine, kendisine ait şeyler konusunda fazlasıyla korumacı olsa da eşyalarına hiç özen göstermezdi. Odası darmadağınktı; her şey rastgele sağa sola atılmıştı. Ayakkabılar kirli giysi yığınının arasında kalmıştı; çamaşır sepeti odanın bir köşesinde bomboş duruyordu. Masasının üzeri kâğıt ve kitap doluydu; dizüstü bilgisayarı bu karmaşanın altında bir yerdedi.

Bu durum onu hiç rahatsız etmezdi. Buna alışkındı; hayatındaki hiçbir şey derli toplu ve düzenli değildi. Bu karmaşanın içinde, sadece kendi kontrolü altındaki şeylerle çevirili bir haldeyken kendini güvende hissediyordu. Özlemini duyduğu şey buydu; hayatının kontrolünü eline almak... Çünkü bu, Carmine'in o güne kadar sahip olamadığı tek şeydi.

Kapısının arka arkaya yumruklanmasıyla Carmine uykusundan uyandı ve sağa sola sallanarak kapıyı açtığında babasını gördü. Vincent, yerdeki eşyalara takılıp tökezleyerek paldır güldür odaya daldı. Homurdanarak yerdekileri tekmeleyip kendine yol açtı. "Anah-tarların nerede?"

Carmine gözlerini ovuşturdu; özel alanına birinin girmiş olması savunmaya geçmesine sebep oldu. "Ne?"

Vincent, "Arabanın anahtarları," diyerek çalışma masasının üzerini karıştırmaya başladı ve her şeyi çılgin gibi itip yarısından çoğunu yere fırlattı.

"Ne halt etmeye anahtarlarımı istiyorsun?"

"Soru sorma da ver şunları." Vincent sağ üst çekmeceyi açtı ve Carmine'in cüzdanını aldı. Sağına soluna baktı ve yüksek limitli Amerikan Express kredi kartını çekip alarak cebine soktu, sonra cüzdanı bir kenara fırlatıp anahtarları aramaya geri döndü.

Carmine çok sinirlenmişti. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Vincent, "Arkadaşın olmaya çalıştım," dedi. "Bunun geçici bir dönem olduğunu umarak üzerine gitmedim ama sen daha da kötüleştin. Bu yüzden seni buradan uzaklaştırdım. Geçen sene yaptığın şeyden sonra mesajı aldığını ümit ettim. Ama hayır, geri döndün ve her şey yeniden başladı. Kavgalar, küstah küstah karşılık vermeler, saygısızlık. Daha fazla katlanamayacağım."

"Yine ne yaptım?"

"Ne *yapmadım* daha doğru bir soru olurdu." Çekmeceyi çarparak kapattı ve alt çekmeceyi çekti ama açılmadı. "Ne var bunun içinde?"

Çekmeceyi çekiştirip duran babasını izleyen Carmine cevap vermedi.

"Bunun anahtarı nerede Carmine?"

"Vermeyeceğim. Anahtarlarımın *hiçbirini* vermiyorum."

Vincent bu sözleri duyar duymaz doğruldu. "Anahtarlarımı alıyorum. Cezalısn. Okul dışında hiçbir yere gitmeyeceksin ve odadan çıkmayacaksın. Bundan sonra okulu kırmak yok. Ödevlerini yapacaksın, ağzından çıkana dikkat edeceksin, hiçbir şeye karışmayacaksın ve okul biter bitmez doğrudan eve geleceksin. Başka hiçbir şeye izin yok."

Carmine, "Yapamam," dedi. "Futbol antrenmanlarım var."

"Ne yapıp yapamayacağını sormadım. Ne dediysem o!"

Carmine ellerini sımsıkı yumruk yaptı. "Yani futbolu da alacaksın elimden, öyle mi?"

"Kendin ettin kendin buldun."

Babası çalışma masasından uzaklaşıp komodine doğru giderken

Carmine gözlerini kısarak ona baktı. "Ben sadece bana verdiğin hayatı yaşıyorum."

Vincent, "Bunun için beni suçlayamazsın," diyerek komodinin üst çekmecesini açtı. Anahtarları çekmecedan alırken, "Erkek kardeşin son derece düzgün biri oldu."

"Kardeşim benim yaşadıklarımı yaşamadı. Ama biliyor musun? Umurumda değil. Devam et! Futbolu da al elimden. Ne fark eder ki. Diğer her şeyi senin yüzünden kaybettim zaten."

Bu ağır kelimeler bir süre havada asılı kaldı; sanki zaman durmuştu. Bel altından vurmuştu. Babasının gözlerindeki acıyı görünce Carmine az kalsın kendisini suçlu hissediyordu. "Her zaman beni suçlayacaksın."

"Aynen öyle," dedi Carmine. "Anahtarlarımı geri ver."

"Hayır."

Babası ona arkasını dönünce Carmine'deki duygusallığın son kıvrımları da uçup gitti. "Anahtarlarımı vermezsen polisi ararım."

"Aramayacaksın."

"Ararım."

"Bir araba yüzünden her şeyi tehlikeye mi atacaksın?"

Carmine, "Evet," diye cevap verdi. "Elinde kalan son şey bu olsaydı sen de aynısını yapardın."

Gözlerinde yine acı dolu bir ifade belirdi ama az önce olduğu gibi hızla yok oldu. Vincent'ın fırlattığı anahtarlar Carmine'in göğsüne çarptı. "Araba sende kalsın. O çok kıymetli futbolunu da oynamaya devam et. Ama kredi kartı benim."

"Umurumda değil. Senin parana ihtiyacım yok."

Vincent buz gibi bir kahkaha attı. "Göreceğiz."

Yatak odasının zeminine tıka basa dolu bir sürü alışveriş torbası saçılmıştı; iç karartıcı halının üzeri parlak renklerle kaplanmıştı. Bunların hepsini Dr. DeMarco getirmiş ve ihtiyaç olduklarını söylemişti ama Haven'ın bütün hayatı boyunca bu kadar çok eşyası olmamıştı. "Bunların hepsi benim mi?"

"Evet." Dr. DeMarco, kızın arkasında kapı girişinde durmuş ileri geri sallanıyordu. Sinirliydi ama Haven nedenini bilmiyordu. "Eğer eksik bir şey varsa bana haber ver."

Haven mırıldanarak teşekkür ettikten sonra Doktor yeni eşyalarıyla onu baş başa bırakıp gitti. Kız hepsini dikkatle açtı, dolaba astı ve banyo malzemelerini yerleştirdi. O sadece beyaz sabundan başka bir şeyi olmamasına alıştı; banyo tuzları ve ponza taşı gibi şeylerin ne işe yaradıkları konusunda en ufak bir fikri yoktu. Bir de fırça buldu ve canı yana yana birbirine dolaşmış saçlarını taradı.

Carmine'e ait olanları çıkarıp üzerine temiz kıyafetler giydi ve akşam yemeğini hazırlamak üzere alt kata indi. Blackburn'deki asıl işi yemek yapmak değildi; mutfakta çalışan genellikle annesi olurdu ama Haven her fırsatta ona yardım ederdi.

Annesine göre yemek yapmak bir sanattı. Tarifler ve talimatlar gereksizdi çünkü en lezzetli yemekler sezgi ve sevgiyle yapılanlardı. Yaptığı yemekleri tatmasına izin olmamasına rağmen annesi tüm sevgisini katarak yemek yapardı. Haven, DeMarcoların mutfağında işe yarayan bu özelliğini annesinden almıştı.

Bir tencere spagetti hazırlaması bittiğinde Dr. DeMarco mutfığa girdi. Haven, geri çekilip gergin bir halde tepkisini beklemeye başladı. Doktor yemeği inceledikten sonra onaylar bir ifadeyle başını salladı. "Sen de bizimle yiyecek misin?"

Haven, içgüdüsel olarak başını iki yana salladı.

"Buna zorunda değilsin ama her gün bir şeyler yemende ısrar ediyorum. Benim evimde aç kalmama izin vermem."

Yemek teklif etmek gibi cömert bir şey bile onun ağzından çıktığında emir gibi geliyordu.

HAVEN İÇİN BLACKBURN'DE YAŞAM kolay değildi; iş yükü çok fazlaydı ve yeterli miktarda yemek yoktu. Yine de bir şekilde idare ediyordu. Berbat bir hayattı ama onun hayatıydı ve Haven'ın bildiği tek yaşam biçimiydi.

Diğer yandan Durante'deki sakin yaşam ve az iş onu korkutuyordu.

Üçüncü gün belli bir düzene girmişti. Gündüzleri evi temizliyor, akşamüzeri yemek yapıyor ve ardından herkes uyumaya gidene kadar odasında saklanıyordu. Sonra sessizce aşağıya iniyor ve karanlık yemek odasında bir şeyler yiyor, yeniden odasına dönüyordu. Yatağına çıkıyor ve çok geçmeden müzik başlıyordu. Nereden geldiğini bilmiyordu ama bu ses onu rahatlatıp uyumasını sağlıyordu. Ve sabah herkes evden çıkana kadar odasında kalıyordu.

Her şey daha kolay olduğu halde ufak şeyler onu şaşırtıyordu. Gerçek dış macununun güçlü nane tadı, sıcak suyla yıkanmak ve çatal bıçakla yemek yemek sıradan şeyler olsa da her biri bocalamasına neden oluyordu. Hatta ayakkabı giymek ayağını acıtıyordu. Bundan zerre kadar hoşlanmıyordu.

Evdeki üçüncü gün, saat üçü biraz geçe Haven, Dominic'le yeniden karşılaştı. Oğlan eve geldi, sırt çantasını yere attı ve oturma odasındaki bir koltuğa çöktü. Haven üst kata kaçmayı düşündü ama bu, kendini suçlu hissetmesine neden oldu. Dominic ona karşı çok kibar davranmıştı.

Kırılğan tırnaklarıyla gergin gergin oynayarak oturma odasına girdi. "Senin için ne yapabilirim?"

Dominic başını iki yana salladı. "Bir şey istemem, teşekkür ederim."

"Emin misin? Senin için yapabileceğim bir şey olmalı."

"Hmm... Yiyecek bir şeye asla hayır demem."

Haven gülümsedi. "Ne yemek istersin?"

"Sürpriz olsun."

Haven mutfağa gitti; fıstık ezmesi ve üzüm reçelli bir sandviç hazırladı. Sonra bir peçete aldı ve oturma odasına geri döndü. Dominic sandviçi aldı. "Bunu yapmana gerçekten gerek yoktu."

Haven bakışlarını kaçırdı. "Sen de bana yapmıştın..."

Dominic'in cevap vermesine fırsat vermeden mutfağa geri döndü ve tezgâhı sildi. Kısa bir süre sonra akşam yemeği için tavuğun buzunu çözerken Dominic'in çamaşır sepetini kucağına yüklenmiş bir şekilde alt kata götürdüğünü fark etti. Antreye çıkıp yolunu kesti. "Ben yapayım mı?"

Dominic güldü. "Çamaşırlarımı sen mi yıkayacaksın?"

"Evet."

Dominic bir an tereddüt etti ama sonra çamaşır sepetini bıraktı. Haven onu çekerek çamaşır odasına götürdü. Dominic de arkasından gelip kapıda durdu. "Bu arada, dans kraliçesi, kim olduğunu bilmiyorum..."

Haven onun sözünü kesti. "Adım Haven."

"Haven. Mesele şu ki babamın işlerinden uzak durmayı bir alışkanlık haline getirdim. Böylelikle ne yaptığına dair en ufak bir fikrim olmadığından tüm bunlar," elleriyle havada koca bir daire çizdi "hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyleyebiliyorum. Burada yaşadığına göre ben de doğru olan sana karşı kibar olmam. Bu yüzden sana sandviç yaptım diye karşılığını vermek zorunda hissetme. Altı üstü bir sandviç."

Haven hiçbir şey söylemedi ama Dominic yanılıyordu. Altı üstü bir sandviç değildi. Onun için bundan çok öteydi.

"Ve çamaşırlarımı yıkamayı teklif ettiğin için çok teşekkür ederim Haven."

Dominic uzaklaşırken Haven, "Asıl ben sana teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Akşam yemeği her zamanki gibi saat yediye çeyrek kala hazır ve Haven çamaşır odasında Dominic'in giysilerini katlarken sokak karpısı açıldı. Doktor DeMarco'yu karşılamak için dışarı çıktı.

Bunu yapması gerekiyor muydu? Emin değildi.

Doktor, "Nefis kokuyor," dedi.

"Teşekkür ederim, efendim. Yemek hazır."

"Harika. Birkaç dakika sonra Carmine de antrenmandan dönmüş olur."

Carmine'in adını duyunca kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Kütüphanedeki o tuhaf karşılaşmadan beri onu görmemişti ve bu kadar kısa süre içinde tekrar görmeyi isteyip istemediğinden emin değildi.

Masayı hazırladı; kendilerinin servis yapması için yemeği ortaya koydu ve sonra Dominic'in çamaşırlarını alıp üst kata yöneldi. Sokak kapısı açılıp Carmine'in sesini duyduğunda ikinci kata varmıştı. "Cazzo*, bu kadar güzel kokan ne?"

Haven kendi kendine gülümseyerek yürümeye devam etti ve Dominic'in giysilerini yatak odasının kapısının dışına koyduktan sonra odasına kapandı.

Ertesi akşam Dr. DeMarco eve geldiğinde Haven akşam yemeği yapacak bir şeyler arıyordu. "Söylemeyi unuttum. Bu gece izinlisin."

Haven kilerin kapısını kapadı. "Peki."

"Bugün cuma. Oğlanlar futbol maçında olacaklar. Ben ise hafta sonu iş için şehir dışına gidiyorum."

Haven'ın aklı karıştı. Gidiyor muydu? "Yola çıkmadan önce sizin için bir şeyler hazırlamamı istemediğinize emin misiniz?"

"Kesinlikle." Doktor elini ona doğru uzattığında kız irkildi ama bu, adamın onun omuzunu tutmasına engel olmadı. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Haven, onun arkasından oturma odasına gitti. Doktor kablolu bir telefonun ahizesini kaldırdı. "Ben uzaktayken bir şeye ihtiyacın olabilir diye telefon bağlattım. Bir numarada benim cep telefonum kayıtlı. Eğer cevap vermezsem ve acil bir durum varsa ikide Dominic kayıtlı."

"Üçte Carmine mi kayıtlı?" Kendine engel olamadan bu kelimeler ağzından çıkıvermişti.

"Evet, ama karşılaşacağın hiçbir bela küçük oğlumun getireceği

* İtalyanca argo bir sözcük olsa da olumlu ya da olumsuz nida olarak çok sık kullanılır. Burada "mmm" olarak kullanılmıştır. -çn

beladan daha kötü olamaz. Bu yüzden herhangi bir şey ihtiyacın olursa önce ilk iki numarayı dene.”

“Peki.” Kız dikkatle telefona baktı. “Bunu nasıl yapacağım?”

Dr. DeMarco iç çekerek kısaca nasıl arama yapılacağını gösterdi. Onu dinlerken Haven’ın aklından bir sürü şey geçiyordu ama Dr. DeMarco tüm düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. “Telefonu kullandığın anda fark ederim, o yüzden 911’i aramak gibi parlak bir fikir sakın gelmesin aklına.”

Haven’m kaşları çatıldı. “911 kim?”

Doktor şaka yaptığını düşünür gibi bir bakış attı. “Şöyle diyelim: 911’i aramak yapacağın en son şey olsun, çocuğum.”

Dr. DeMarco gitti. Haven boş evde dolanırken adamın söyledikleri aklından çıkmıyordu. Bir süre sonra oturma odasına girdi ve beyaz telefonun karşısında dikildi.

Ahizeyi alıp Dr. DeMarco’nun gösterdiği gibi açtı. Önce 9’a sonra 1’e bastı ve ikinci kez basmadan önce parmağı 1’in üzerinde kaldı. Kalbi deli gibi çarparak orada öylece duruyordu. Son tuşa basmadan telefonu kapattı.

Aynı şeyi üç kez daha yaptıktan sonra ahizeyi yerine koydu ve odadan çıktı. Son numaraya basamayacak kadar korkmuştu.

Sonunda kütüphaneye gittiğinde güneş batmak üzereydi. Bir deste kâğıt gördü; birkaç yaprak aldı; bir kurşun kalem buldu. Sonra koşarak odasına gitti. Yatağına uzandı ve bir şeyler çizmeye başladı. Kâğıtta annesinin yüzü belirdi. Hiç fotoğrafı olmadığından annesinin neye benzediğini unutmaktan, zaman içinde anıların uçup gitmesinden çok korkuyordu.

Resim yapmak Haven’ın doğasında vardı. Henüz küçük bir kızken, yedi yaşlarındayken, evin hanımı Monica ona kâğıt ve boya kalemleri vermişti. Bu, ilk ve son kez olmuş bir şeydi. Son boya kalemi bitene kadar Haven bu hediyeye gözü gibi bakmıştı.

Biraz büyüdüğünde çiftlik evinden resim malzemeleri yürütmüş ama sonradan kimse bulmasın diye bütün kanıtları yok etmişti. Çizdiği resimleri genelde katlayıp cebine tıktırır ve eline geçen ilk fırsatta kâğıtları gömerdi.

Haven, annesinin resmini yapmaya öyle dalmıştı ki zamanın nasıl geçtiğini fark etmedi. Müzik sesi dikkatini çektiğinde saat gece yarısına yaklaşmaktaydı. Diğer gecelerden erken başlamıştı. Merak ederek resmi bir kenara koydu ve gizlice dışarı bakmak için kapıya yaklaştı.

Carmine elinde koyu renk bir akustik gitarla kütüphanede oturuyordu. Karanlık, yüzünü görmesini engelliyordu ama ay ışığının parıltısı tellerde gezinen parmaklarını aydınlatıyordu.

Müziğin sesi yumuşayarak arttığında Haven, mest olmuş bir halde öne doğru birkaç adım attı. Müzik onu sarıp sarmaladı; melodi teline işleyerek tüylerini diken diken yaptı. Yüreği pır pır etti; elleri ve ayaklarında tatlı bir ürperme hissetti; bütün bedenini hoş bir sıcaklık kapladı. Müzik susana dek gözlerini kapayıp bu yabancı duygunun tadını çıkardı.

Gözlerini tekrar açtığında kısmen hâlâ karanlıkta kalıyor olsa da Carmine'in yüzünü görebiliyordu. Kaşlarını çatmış, soru soran gözlerle ona bakıyordu. Ama Haven'ın verecek bir cevabı yoktu.

Aniden arkasını dönüp koşarak odasına gitti ve kapıyı kapattı. Sırtını kapıya yasladığında müzik yeniden başladı.

Ertesi sabah Carmine her zamankinden daha erken kalktı ve bir kâse mısır gevreği alıp oturma odasına geldi. Dominic kanepede oturmuş, *Sports Illustrated** okuyordu. Haven da yanındaydı. İki de konuşmuyordu.

Carmine tek bir kelime etmeye fırsat bulamadan Haven birden ayağa kalktı ve hızla oradan uzaklaştı. Carmine onun uzaklaşmasını seyrettikten sonra kalktığı yere oturdu. "Sanki hastalıklıymışım ve bana yaklaşırsa ona da bulaşacakmış gibi davranıyordum."

Dominic başını salladı. "Fark ettim."

"Ben bir şey yapmadım." Duraksadı. "Yani yaptığımı sanmıyorum."

Dominic, "Ne kadar rahatsız edici olduğunun farkında değilsin," dedi. "İnsanlara bakışın öyle."

* Amerika'nın çok satan spor dergilerinden biri. -çn

Carmine omuz silkti. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. "Her neyse. Kesinlikle bir sorunu var."

"Ne olduğunu sorma zahmetine girdin mi?"

"Fırsatım olmadı," dedi Carmine. "Söylediğim gibi sürekli benden kaçıyor."

"Hmm... Belki ona ilgi göstersen yanında böyle tuhaf davranmaz."

"Sen öyle mi yapıyorsun... yani ilgi mi gösteriyorsun?" diye sordu Carmine. "Bunun Tess'in hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Dominic onu itti; Carmine'in elindeki mısır gevreğinin birazı döküldü. "Ona iyi davranıyorum, sevgili kardeşim. Sen de denemelisin."

Carmine kucağındaki mısır gevreklerini silkeledi; sütün pantolonunda bıraktığı ıslak lekeye baktı. "İt herif."

Vincent DeMarco herkes tarafından tanınan bir adamdı. Durante'de yaşayanlar onu yetenekli bir doktor ve varlıklı kadınların peşinden koştuğu, kendini çocuklarına adanmış bekâr bir baba olarak tanırlardı. Saçlarında tek tük beyazlar vardı ama kırk yaşında göstermiyordu. Bu bakımdan babasına benziyordu. Antonio DeMarco, elli yaşında öldüğünde otuz beşinden fazla göstermeyen dinç bir adamdı.

Vincent, genetik tuhaf bir şey, diye düşünürdü.

Çok tanınan biri olmasına rağmen çok az kişi maskenin altındaki adamı tanıyordu. Vincent, ikisi de eşit biçimde gerçek ama birbirinin zıttı iki farklı hayatı varmış gibi hissediyordu. Diğer insanların gördüğü gibi bir aile babası olduğuna inanmak istiyordu ama aynı zamanda farklı bir aileye de derinden bağlıydı.

Genlerle bağlı olduğu bir aile değildi bu; dökülmüş kan ve geri dönüşü olmayan yeminler tarafından yaratılmış bir aileydi. Adı *La Cosa Nostra* olmasına rağmen hükümetin kısaca *LCN* diye adlandırdığı ama *la famiglia, borgata*, örgüt, şirket gibi birçok farklı adla tanınan bir aile. Hepsi aynı kapıya çıkıyordu. Mafya.

Yıllar önce Chicago'dan, yani işin merkezinden uzaklaşarak bu yaşamdan elini ayağını çekmeye çalışmıştı ama acımasız pençesine bir kez yakalandın mı örgütten çıkış yoktu. Don Salvatore

* Her mafya ailesinin patronuna verilen ad. -çn

Capozzi'nin gayri resmi *consigliere*'si* olarak örgütte tutuluyordu. Vincent'in görevi aracılık yapmak, sorulduğunda tavsiyede bulunmak, çağrıldığında yanlarına gitmek ve itaatkâr bir biçimde bunları yerine getiriyor, halledilmesi gereken ne varsa ilgileniyordu. Ama yaptığı işte iyi olması bundan zevk aldığı anlamına gelmiyordu.

Vincent, elinde bir bardak viskiyle Lincoln Park'taki malikânenin dumanaltı çalışma odasında oturmuş, bir sürü adamın iş hakkındaki tartışmalarını dinliyordu. Yirmi kişiydiler ama Vincent yarısının neden orada olduğundan emin değildi. İşlerin nasıl yürüdüğü konusunda söyleyecek hiçbir şeyleri yoktu; hatta bazıları o kadar yeniydiler ki henüz kendilerini ispat etmemişlerdi. Ellerinde bir damla bile kan olmadığı düşünüldüğünde onlara güvenmek, sırları onlarla paylaşmak için hiçbir neden yoktu.

Onların birer *katil* olmasını istediğini söylemiyordu. Aksine temiz vicdanlarını kışkırtıyor ve arkalarını dönüp gitmeleri konusunda onları uyaramıyormuş gibi arzu ediyordu. Hâlâ şansları varken ayrılmalarını söyleyebilmeyi diliyordu çünkü bir gün çok geç olacaktı... Ve o gün muhtemelen uzun bir hapis cezası ile bitecekti.

Ya da kafalarına bir kurşun yediklerinde... Vincent hangi akıbetin daha kötü olduğu konusunda kararsızdı.

Ama onları uyaramazdı. Örgütü her şeyin üstünde tutacağına dair ant içmişti ve eğer örgüt bu beş para etmez eşkıyaları istiyorsa Vincent bu kötü düşüncelerini kendine saklayacaktı. Kendisi çok gençken kabul edilmişti; örgütün gelmiş geçmiş en genç kabul edilen üyelerinden biriydi. Diğerleri kendilerini kanıtlamak için genellikle yıllarca uğraşır ve çoğu bunu görebilecek kadar yaşamazdı. Ama Vincent için durum farklıydı. Örgüt, babasının yönetimdeyken doğrudan aralarma girmişti.

Ama onlarla çalışan en genç kişi değildi. Liseyi henüz bitirmiş çocuklar işe alınır, ailenin işlerini yerine getirmek için intikam peşinde koşan askerler haline getirilirlerdi. Tepedekiler onların çalışmalarının meyvelerini hesapsızca yerken bütün risk gençlerin üzerinde olurdu.

Kanlı para. Onların yaşadıkları malikânelerin bedelini ödemek için yüzlerce kişi ölmüştü.

* Her mafya ailesinde Don'un altında kurmay olarak güçlü ve nüfuzlu konumu olan bir *consigliere* (danışman) bulunur. -çn

“Bu tür şeylere göz yumamayız. Bu barbarlık.”

Konuşan Giovanni’ydi. Yoğun aksanı Vincent’in kulak kabartmasına neden oldu. Sicilya doğumluydu; on yıl önce Amerika’ya göç etmiş ve yavaş yavaş yükselerek en üretken *Capoları** olmuştu. Elemanlarından bazıları da oradaydı; kenarda oturuyorlardı. Vincent, *soldatoların*** isimlerini hatırlamakta zorlanıyordu ama bir tanesini, Nunzio’yu tanıyordu.

Nunzio yıllardır ortalıkta dolanıyordu. Gözleri her zaman yarı kapalıydı, yüzünde de ona yapışıp kalmış sert ve kurnaz bir ifade olduğundan ona Şaşı diyorlardı. Sürekli kazıdığı saçları hafif kahverengi bir gölge olarak görünüyordu ve gözleri ise kuru toprak rengi gibi donuktu. Don’un erkek kardeşi henüz ufaklık bir çocukken onu örgüte almıştı, bu yüzden Salvatore ona çok düşküncü.

Vincent içmeye hiç niyeti olmadığı viski bardağını elinde çevirip dururken adamlar ondan bundan konuşup tartıştılar. Don’un odada çınlayan ve doğrudan ona hitap eden başka biriyle karıştırılamayacak sesini duyana kadar sessizliğini korudu. “Sen ne düşünüyorsun, Vincent?”

Eve gitmek istediğimi düşünüyorum. “Bence aceleci davranmak olumsuz sonuç verir. Rusların işleri yürütme biçiminden hoşlanmıyorum ama henüz bizden kimseye zarar vermediler.”

Giovanni, “Vereceklerdir,” diye onu uyardı.

“Verirlerse icabına bakılır,” dedi Vincent. “Ama o an gelene kadar başka bir gruba müdahale etmek bize düşmez.”

Vincent odanın diğer tarafında her zamanki koltuğunda oturmakta olan Don’a baktı. Altmışlarının sonunda olan Sal tıpkı bir balona benziyordu ve sesi sanki helyum çekmişgibi çıkardı. İşleri Vincent’in babası yürütürken ikinci adam oydu ve babanın ölümünden sonra görevi devralmıştı. Antonio ona Semender lakabını takmıştı. “Bir semenderi korkutursan kuyruğunu bırakıp kaçır,” demişti. “Bunu hiç umursamaz. İki hafta sonra yepyeni bir kuyruğu olur.”

Sal, Vincent’in söylediklerini düşündü. “Haklısın. Belki de aptallıkları yüzünden kendi kendilerini saf dışı ederler.”

* Patron yardımcısına bağlı olarak çalışan capolar (teğmen), patronun kanun dışı işlerle doğrudan doğruya ilişkiye girmemesini sağlar. Ailenin kanundışı işleri capolara bağlı askerler tarafından yürütülür. —çn

** Asker. —çn

Şaşı kuru bir kahkaha attı ama herkes ondan tarafa baktığında zoraki bir öksürükle saklamaya çalıştı. Onun yanındaki, Vincent'ın adını hatırlayamadığı başka bir *soldato* bu ani çıkıştan rahatsız oldu. Vincent, onun adının Johnny olabileceğini düşündü; sokaklarda dolanan yaklaşık yüzlerce Johnny'den biri... Bu ad görünüşüyle uyumluydu; sıradan ve dikkat çekmeyen biri. Kalabalık içindeki herhangi biri. Yeri kolayca doldurulabilecek ve asla özlenmeyecek biri. Vincent, "Bir kuyruk," diye düşündü. Sal onu bırakıp yoluna devam ederdi.

Sal eliyle gidebileceklerini işaret ettiğinde yerinden ilk kalkan Vincent oldu. Viski bardağını bırakıp kapıya doğru yöneldi ama Giovanni onun yolunu kesti. "Bence hata yapıyoruz, Doktor. Şu an onları göz ardı etmek bizim için hiç iyi olmaz."

Vincent, "Onları göz ardı etmiyoruz," dedi. "Sadece kavgayı başlatan biz olmayacağız. Bizimle hiç ilgisi olmayan konular yüzünden sokaklarımızda şiddet olayları yaşanması en son arzu ettiğimiz şey."

Vincent kiralık arabasına doğru yürümeye başlamıştı ki Giovanni'nin sesi bir kez daha duyuldu. "Hiçbir şeyden haberimiz olmaması bize karşı şiddet uygulamadıkları anlamına gelmez. Savaş çıkacak."

CARMINE DOLABINDAKİ SON TEMİZ gömleği askıdan çekip aldı. Küçük kirli çamaşır yığınları koca bir dağa dönüşmüştü; bütün giysileri kirli bir şekilde yerdeydi. Kirlilerini çamaşırhaneye götürdüğünden genellikle bu kadar birikmezdi ama şimdi bir sorunu vardı... Meteliksizdi.

Kütüphaneyi geçip katın diğer tarafına doğru yürüdü ve Dominic'in odasının kapı kolunu tuttu. Kapı açılmayınca kaşlarını çatı. İçeriden gelen sesleri duyabiliyordu. Kapıyı yumruklamaya başladı.

Dominic kapıyı açtı. "Ne var?"

Carmine, üzerinde Dominic'in gömleklerinden biriyle yatağa uzanmış olan Tess'i fark etti ve böldüğü şeyi zihninde canlandırdığında ezilip büzüldü. "Bir miktar paraya ihtiyacım var. Bütün her şeyim kirli."

"Para mı istiyorsun?"

"Evet. Borç."

"Garip bir isteme tarzın var, dostum," dedi Dominic. "Peki, işin gücün yokken nasıl geri ödeyeceksin?"

Carmine omuz silkti. "Hallederim."

"Eminim halledersin," dedi Dominic. "Sen asıl lanet olası çamaşırlarını kendin yıkamayı hallet."

Kapı, Carmine'in suratına çarpıldı. İçeriden Tess'in kahkahası geldi. Carmine duvara bir yumruk atıp odasına geri döndü. Cep telefonunu alıp Dia'nın numarasını çevirdi. Dia cevap verince rahat bir nefes aldı. "Ne istiyorsun Carmine?"

"Bir şey isteyeceğimi nereden çıkardın?"

Dia, "Seni tanıyorum," dedi. "Sen gevezelik etmek için aramazsın."

Carmine iç çekti. "Çamaşırlarımın yıkanması gerek."

"Çamaşırlarını yıkamamı mı istiyorsun?"

"Evet. Başka kimden rica edebileceğimi bilmiyorum."

"Peki, ne kadar paran var?"

"Hiç yok."

Carmine'in tek duyduğu bir kahkaha sesiydi, ardından Dia telefonu kapattı.

Carmine, delirmiş bir halde kirlilerini kucaklayıp kirli sepetine tıktı ve sepeti sürükleyerek alt kata taşıdı. Çamaşır odasına girer girmez birinin mırıldanarak şarkı söylediğini duydu. Yumuşak ve tatlı bir ninniye benziyordu. Haven, kurutma makinesinin önünde durmuş çamaşır katlıyordu. Susarak kaygılı bir ifadeyle Carmine'e baktı. Bakışları ondan ağzına kadar dolu kirli sepetine kaydı. Carmine, sepeti çekiştirerek içeri soktu ve çamaşır makinesinin kapağını açıp bütün kirlileri içine tıktı. Makine tıka basa doldu; kapağı kapatmak için itmek zorunda kaldı. Deterjanı bulmak için etrafına bakındığında elinde bir pantolon olan Haven'ı kendisine şaşkın şaşkın bakarken yakaladı.

Sorununun ne olduğunu bilmiyordu ama şu an onunla ilgilenmeyecek kadar sinirliydi. Haven'ın ondan uzak durduğu, merhaba demesine bile fırsat vermeden odadan kaçtığı bir hafta daha geçmişti.

"Ee, deterjan nerede?" diye sordu. "Hani şu Tide* ya da her ne kullanıyorsak o."

Haven arkaya doğru uzanıp küçük dolabı açtı ve bir kutu çamaşır deterjanı çıkardı. Carmine kutuyu ondan alarak makinenin kapağını yeniden açtı. Tam deterjanı boşaltıyordu ki Haven'ın derin derin iç çektiğini duydu.

Bu iç çekiş onu durdurdu. "Ne oldu?"

"Önce suyu koyman gerekmiyor mu?"

Carmine kararsız kaldı. "Öyle mi yapmam gerek?"

"Bana öğretilen makineyi çalıştırmam, deterjanı koymam ve çizgiye kadar çamaşırları doldurmam gerektiği."

"Ne çizgisi?"

"Makineyi ne kadar dolduracağını gösteren çizgi."

"Bunun bir sınırı mı var?" Carmine deterjan kutusunu bırakıp çamaşırlarını geri çıkardı. Haven katlamaya devam ederken Carmine gözlerini makinenin ön paneline dikmişti. "Başlat tuşu nerede?"

* Deterjan markası. -çn

“Öyle bir tuş yok,” dedi Haven. “Uygun programı seçiyor ve düğmeyi çekiyorsun.”

Haven’ın çamaşır yıkamasına olan ilgisizliği Carmine’i sınırlandırdı. “*Uygun program* tam olarak ne? Kendimi çamaşırhanede geçen, lanet makineyi çalıştırmayı beceremediğim bir tiyatro oyununda gibi hissediyorum.”

Haven kaşlarını çatı. “Benim... yapmamı ister misin?”

Bu soru Carmine’i hazırlıksız yakaladı. “Bilmem.”

Haven uzanıp düğmeyi renkli ayarına getirdi. Makine su ile dolunca Haven ölçerek biraz deterjan ekledi ve Carmine’in çamaşırlarının yarısını içine koydu. Geri kalan kirli çamaşırı içine attığı çamaşır sepetini kenara iterek çabucak işini bitirdi ve kendi çamaşırlarını katlamaya geri döndü.

Carmine huzursuz bir halde, ne söyleyeceğini bilemeden öylece duruyordu. Bütün bir hafta boyunca Haven’ı yanından kaçmadan yakalarsa ona neler söyleyeceğini düşünüp durmuş, aklında cümleler kurmuştu. Şimdi kız karşısındaydı ve o söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. “Demek bu lanet işte oldukça iyisin.”

Beceriksiz.

Haven yumuşakça gülümsedi. “Hayatım boyunca bu işi yaptım.”

“Yaa. Benim için bir ilk,” diye mırıldandı Carmine. “Ee, kimsin sen?”

Haven akli karışmış görünüyordu. “Adımı söylemiştim.”

“Biliyorum ama bu, kim olduğunu açıklamaya yetmez. Soyadın var mı?”

Haven çamaşırlarını katlamaya devam etti. “Antonelli olabilir.”

“Olabilir mi?”

“Benim bir soyadım yok, bu onun soyadı.”

Carmine başını yana eğip onu inceledi. “Kimin?”

“Sahibimin.”

“Sahibim derken kastettiğin ne?”

“Biliyorsun işte, geldiğim yerdeki sahibim.”

Hayır, bilmiyordu. “Nereden geldin?”

“Sanırım Blackburn, California’dan.”

“Sanırım mı? Orada uzun süre mi yaşadın?”

Haven başını salladı. “Buraya gelene kadar.”

"Ve neresi olduğundan emin değilsin, öyle mi?" Carmine afallamıştı. "Oradan nefret falan mı ediyorsun?"

"Bununla ne kastettiğine bağlı."

"Açıklasana."

Haven iç çekti. "Sahibimi sevmiyordum ama orada beni anlayan biri vardı."

"Ya burada?"

"Burada yiyecek yemeğim, giyecek kıyafetlerim var."

"Ama kimse seni anlamıyor, öyle mi?"

Haven başını iki yana salladı. "Yoo, sahiplerim bana iyi davranıyor."

"Oha!" Sahipler mi? Bu kelime sinirine dokunmuştu. "Neden bu kelimeyi kullanıp duruyorsun? Kulağa hiç hoş gelmiyor. Sanki hizmetçi, köle ya da ona benzer bir şeymişsin hissi veriyor."

Carmine konuşurken Haven göz ucuyla ona baktı. "Değil miyim?"

"Nasıl yani...? Ne oluyor lan?"

Haven telaşla, "Burası kötü değil," diye açıkladı. "Benim gibi insanlar, başkalarının hatalarının bedelini canlarıyla ödemek zorunda kalmayacak hayatlar dilerler."

"Yani geldiğin yerde sebepsiz yere öldürülmekten mi korkuyordun?"

"Yoo. Her zaman bir sebep vardır," dedi Haven. "Sadece senin neden olduğun bir şey değildir."

Carmine, bu garip kızla empati yapabilmiş olmasına şaşırды. O, bunun farkında olmayabilirdi ama Carmine başkalarının hatalarının bedelini ödemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Hayatının kesinlikle senden kaynaklanmayan bir nedenden dolayı sona erebileceğini bilerek yaşamamanın neye benzediğini biliyordu.

Ama sahipler? İşte bunu anlamıyordu.

Haven çamaşırlarını katlamayı bitirip oradan ayrılmak üzere hareket etti ama Carmine kapı girişinde durup onun çıkışını engelledi.

"Başka bir şeye daha mı ihtiyacın var?"

"Benden neden nefret ettiğini öğrenmek istiyorum."

Haven kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Benden sürekli kaçyorsun; aslında mümkün olsa ne yüzüme bakarsın ne de benimle konuşursun. Bunları yapmanın tek nedeni

başka bir seçeneğinin olmadığını düşünmen. Ağabeyimin yanında olmaktan rahatsız olmuyorsun; benimle derdin ne? O kadar mı kö-tüyüm?" Kendisi gergin bir tonla konuşurken Haven dikkatle ona bakıyordu. Kızın sessizliği onu daha da gerdi. "Tanrı aşkına! Sanki bir şeyleri düzeltebilecekmiş gibi sana bağıyorum şimdi de. Sorun bu mu? Sinirli olmam mı?"

"Senden nefret etmiyorum. Sadece... seni anlamıyorum."

Bu kelimelerdeki bir şey bir hançer gibi göğsüne saplandı. Şim-diye dek onu hiç kimse anlamamıştı ama onun anlamasını istiyordu. Onun anlamasına ihtiyacı vardı çünkü yıllardır ilk kez sonunda biri bunu başarabilecek mi diye merak ediyordu.

Telefonu çalınca cevap veremedi. Telefonu cebinden çıkardığı anda Haven bunu bir fırsat olarak değerlendirip usulca yanında geçti.

Arkasından, "Haven," diye seslenerek çamaşır odasından çıktı. "Eğer beni tanımaya çalışırsan benzer çok yanımız olduğunu gö-receksin bence."

Ardından telefona cevap vermek için arkasını döndü. "Efendim Dia?"

Dia, "Kapatmamalıydım," dedi. "Hâlâ çamaşırlarının yıkanması gerekiyor mu?"

Carmine, "Hayır, hallettim," diye cevap verdi. "Biri nasıl yapaca-ğımı gösterdi."

Çamaşır odasına baktığında yardımı için Haven'a teşekkür bile etmemiş olduğunu fark etti.

Carmine hızla babasının çalışma odasına girdi ve kendini çalışma masasının önündeki koltuğa attı. Vincent, o sırada göz atmakta oldu-ğu tıp dergisini bırakıp gözlüklerini çıkardı. "Gel, oğlum. Kesinlikle rahatsız etmiyorsun."

Nutuk dinleme havasında olmayan Carmine, hiç oyalanmadan kafasının içindekileri söyledi. "O kız niye burada?"

Vincent iç çekti. "Bu konuyu konuşmamış mıydık? Umurunda olmadığını söylemiştin."

"Artık umurumda." Ağzından çıkanlara kendi de inanmadı. Umurunda mıydı?

Vincent kuşku dolu gözlerle ona baktı. "Neden?"

Güzel soru. "Tuhaf tuhaf bir şeyler saçmaladı."

"Haven'ı onunla konuşacak kadar umursadığını bilmiyordum."

"Ne yapayım? Benim evimde kalıyor."

Vincent, "Benim evimde," diyerek onu düzeltti. "Büyükbaban öldüğünde burayı bana bıraktı. Ve kız burada çünkü onu ben getirdim."

"Kendi isteğiyle mi? Çünkü tatilde gibi görünmüyor. Yemek yapıyor, bizlerin arkasını topluyor. Hatta kendine ait hiçbir şeyi yok."

"Haklısın... Bu, onun için bir tatil değil... Ama bir önceki evine göre çok daha iyi."

"California," dedi Carmine. "Ya da o, öyle sanıyor. Onu öldürme ihtimali olan bir sahiple yaşıyormuş."

Vincent'in gözleri kocaman açıldı. "Sana bu kadar çok şey anlatmış olmasına şaşırdım."

"Ben sordum ve anlaşılan herhangi biri herhangi bir şey sorduğunda yalan söylememesi gerektiğini düşünüyor."

"Yoo, işte bu konuda yanılıyorsun," dedi Vincent. "Eğer sana bir şey anlatmak istemeseydi anlatmazdı. Hizmet etmek üzere eğitilmiş olabilir ama sır saklamayı biliyor. Aksi olsaydı bu kadar yaşayamazdı."

Carmine buna ne cevap vereceğini bilmiyordu. "Peki, ne olacak? Hep burada mı kalacak?"

Vincent gözlüğünü yeniden takarken, "Evet," dedi. "Ve benim iznim olmadan bu evden çıkmayacak. Bu yüzden onun varlığına alışsan iyi olur."

"Onun varlığına alışmak mı? Gerçekten mi? Yaşam tarzımızda ciddi anlamda yanlış bir şeyler var."

Vincent başını iki yana salladı. "Nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum. Bu yüzden eğer çamaşırlarının yıkanması için daha fazla yardıma ihtiyacın yoksa ondan uzak durmanı tavsiye ederim."

"Çamaşırlarımı yıkamama yardım ettiğini nereden biliyorsun?"

Vincent masasının üzerindeki bilgisayar ekranını işaret etti. Carmine, babasının bu sohbeti güvenlik kameralarından izlediğini fark etti. Evde birkaç güvenlik kamerası daha vardı; çoğu ortak alanlardaydı. "Seni izlemiyordum. Yatak odalarında hâlâ kamera yok."

"Öyle kalsa iyi olur," dedi Carmine.

Vincent, "Odanı görmemi nasıl istemiyorsan ben de o ahırını gör-

mek istemiyorum emin ol," diyerek tıp dergisini eline aldı. "Sadece söylediklerime dikkat et. Kibar davranır ve kızı rahatsız etmezsen sevinirim. İhtiyacı olan son şey işlerin daha da zorlaşması."

Carmine ayağa kalktı. "Yani kendim olmayayım."

"Aynen, oğlum."

Pazartesi sabahı Carmine okula vardığında Tess ile Dominic'i park yerinde tartışırken buldu. Carmine arabasından indiğinde Dia yanına gelip Mazda'sının kaputuna oturdu. Carmine onu itince Dia gülererek kendi külüstürüne geçti.

"Bu ikisinin arasındaki sorun ne?"

Dia omuz silkti. O sırada Tess kuru bir kahkaha atarak Dominic'i itip yanından geçti. "Aramızdaki sorun babanın bir gerizekâlı olduğu gerçeği."

Dominic, "Kes artık, Tess," dedi. "Büyütülecek bir şey yok."

Tess ona dik dik baktı. "Dr. DeMarco eve genç bir kız getiriyor ve sen bunu bana, yani kız arkadaşına söylemiyorsun. Üstüne üstlük öğrendiğimde büyütülecek bir şey olmadığını söylüyorsun."

Dia, Carmine'e doğru eğildi. "Sizinle yaşayan bir kız mı var?"

"Evet, ama Tess abartıyor," dedi Carmine. "Öylesine bir kız."

Tess, "Bay Yürüyen Her Şeyi Beceririm'in evinde öylesine bir kız yaşıyor," dedi.

Carmine, "Beni rahat bırak," diye karşılık verdi. "Sinirlenmenin sebebi benmişim gibi davranma. Erkek arkadaşına güvenmemenin suçlusu ben değilim."

Tess orta parmağını kaldırıp ona hareket çektikten sonra fırtına gibi oradan uzaklaştı ama Dominic yerinden kılmıdamadı. İlk kez arkasından gitmedi.

"Bu çok ilginç," dedi Dia. "Gerçekten kızı becermiyorsun, değil mi?"

Dominic hemen söze karıştı. "Birbirleriyle geçinemiyorlar bile."

Carmine, "Birbirimizle geçinemiyor değiliz," dedi. "Sadece her yanına yaklaştığımda benden kaçıyor."

Dia bir kahkaha attı. "Yumuşak davranırsan eminim yelkenleri suya indirir."

"Onunla hiç karşılaşmadın," dedi Carmine. "Lanet olsun, bir

dakika öncesine kadar varlığından bile haberin yoktu. Bu konuda ahkâm kesemezsin."

"Öylesine bir kız, ha? Bizler bu kadar karmaşık değiliz. Ayrıca illa onu becer demiyorum ama arkadaş olmakta yanlış bir şey yok."

Carmine gözlerini devirdi. "Kimse artık *becermek* demiyor Dia. Doksanlar sona erdi. İnsanlar düzüşüyorlar."

Dia, "Her zaman değil," diye karşılık verdi. "Arada bir sevişiyorlar."
"Ben değil."

Kırk beş dakika sonra Carmine ikinci dersine gitmek için okul koridorunda yürürken kütüphanede ağabeyini gördü. Dominic bir bilgisayarın karşısında oturmuş sinirli bir halde tuşlara basıyordu. Carmine merakına engel olamadı ve cam kapıdan geçerek içeri girdi.

"Aman Tanrım! Burası ne kadar parlak." Elini gözlerine siper etti; sesi çıt çıkmayan salonda yankılandı ama etrafta onu azarlayacak kimse yoktu.

"İlk kez mi kütüphaneye geliyorsun?" diye sordu Dominic.

Carmine kendini savunarak, "İngilizce dersi için gelmişim," dedi. "Hatta bir keresinde bir kitap ödünç almıştım."

"Hangi kitabı?"

"*Monte Cristo* Kontu. Geçen sene bir ödev hazırlamam gerekmişti."

"Yani o kitabı gerçekten okudun mu?"

Carmine, "Evet," dedi. "İlk sayfayı okudum, sonra filmini kirala-dım."

Dominic güldü ama bilgisayardaki belgelere ulaşmakla o kadar meşguldü ki bir şey söylemedi. Carmine yanına gelip masaya eğile-rek tüm bu kodlamaların ne anlama geldiğini çözmeye çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Notlarını değiştiriyorum, sevgili kardeşim."

Carmine'in gözleri kocaman oldu. "Gerçekten mi?"

"Hayır, ama notlarına baktım. Bu notlarla liseyi asla bitiremezsin."

Carmine başını iki yana salladı. "Sanki yaptığın iş yasadışı değil-miş gibi okulun sunucularına sızarak insanların notlarına bakmaya cüret ediyorsun ve herkes babam gibi olacak kişinin ben olduğumu söylüyor."

Dominic, "Ben bilerek ve isteyerek insanlara zarar vermiyorum, bu yüzden beni işin içine karıştırma," dedi. "Bu arada disiplin kayıtlarını gördün mü?"

"Bence asıl sorulması gereken senin onları görüp görmediğin Dom."

"Çok haklısın. Gördüm. Gerçek bir suç romanı okur gibiydi. Senin lise suç kayıtların Corrado Enişte'nin tutuklanma kayıtlarından daha uzun ve bu çok şeyi gösteriyor."

Halalarının kocası olan Corrado Moretti'nin tutuklanma sayısı o güne kadarki doğum günü sayısından daha fazlaydı ama suçlamaların hepsinden beraat etmişti. Corrado beladan kurtulmanın yolunu her defasında buluyordu. Ya tanıklardan biri kayboluyor ya hâkimi satın alıyor ya da jüri üyesine rüşvet veriyordu.

Zamanında bir gazeteci ona Kevlar* Katil adını takmıştı. Neyle vurulursa vurulsun zarar görmeden kurtuluyordu.

"Corrado Enişte Çelik Adam'dır," dedi Dominic. "Sürekli bir kuruşundan daha hızlıdır."

"Az önce onu süper bir kahramanla mı kıyasladın gerçekten?"

"Evet, sanırım o açıdan düşünmedim."

Carmine saatine bir göz atıp masadan uzaklaştı. "Bayan Anderson benim için bir arama ekibi göndermeden tarih dersine girsem iyi olur."

Dominic, "Evet, bence de," dedi. "Gördüğüm kadarıyla o dersten geçemiyorsun."

"Notlarımı gerçekten değiştirmezsin, değil mi?"

"Üzgünüm, yapamam. Superman ne diyordu? Büyük güç, büyük sorumluluk gerektirir."

Carmine, yanından geçerken ağabeyinin kafasına bir şaplak indirdi. "Onu söyleyen Örümcek Adam, kalın kafa."

Carmine, o gece futbol antrenmanından geri döndüğünde Haven merdivenlerden yukarı kaçıyordu. Ellerini yıkayıp akşam yemeğinin hazır beklemekte olduğu yemek odasına girdi. O yerine otururken

* Kevlar, yırtılmaya, çizilmelere, kesilmelere, ısıya ve soğuğa karşı olağanüstü güvenlik sağlayan bir malzemedir. -çn

babası çoktan başını öne eğip dua etmeye başlamıştı. “*Signore, benedici questi peccatori che essi mangiano la loro cene.*”

Tanrım, yemeklerini yerken bu günahkârları kutsa.

Carmine daha, “Amen,” denmeden yemeye başladı.

Vincent yemek sırasında sohbet etmeye çalıştı; Dominic onun suyuna gitti ama Carmine sessiz kaldı. Vincent’in çağrı cihazı öttüğünde hava çoktan kararmıştı. Onların masadan kalkmalarına izin verip çalışmak için yanlarından ayrıldı. Carmine üst kata yöneldi ve kütüphanede avucunu pürüzsüz cama bastırarak dışarıya bakan Haven’ı görünce durdu.

Haven’ın anında kaçmasını bekliyordu ama kız karanlıkta belli belirsiz yanıp sönen parıltıları işaret etti. “Bunlar nedir?”

Carmine, odada başka birinin olup olmadığını görmek için arkasını döndü. Kızın onunla konuştuğunu fark edince çok şaşırdı. “Ateş böcekleri. Bazıları onlara yıldız böcekleri de der.”

Haven, “Neden parıldıyorlar?” diye sordu. “Böyle mi görebiliyorlar?”

Carmine onun yanına gitti. “Sanırım birbirleriyle konuşma yolları bu.”

“Vay.”

“Daha önce hiç ateş böceği görmedin mi?”

Haven başını iki yana salladı. “Blackburn’de hiç yoktu.”

Carmine, “Aa, öyle mi? Burada çok var,” dedi. “Kızlarından ışıık veren kanatlı böcekler gibiler.”

Haven onun bu tarifi karşısında gülümsedi. “Çok güzeller.”

“Altı üstü bir böcek. Özel bir şey değil.”

Haven, “Canlılar,” dedi. “Bu onları özel kılar.”

Carmine’in buna verecek bir cevabı yoktu. Haven camdan dışarı bakmaya devam ederken Carmine yüzündeki çocukça şaşkınlığa bakarak onu izledi. Sanki dünyayı ilk kez görüyormuş, sanki o ana kadar görmüş ve birden görmeye başlamış gibiydi. Acaba onun da hissettikleri bunlar mıydı? Gözünün önündeki her şey bu kadar yeni miydi?

Kendisinin ateş böceklerini ilk kez görüşünü hatırlamaya çalıştı ama hayatının bu noktasını belli belirsiz anımsıyordu. Bir zamanlar onları yakalayıp bir kavanoza koyduğunu hayal meyal hatırlıyordu.

“Onları yakından görmek ister misin?”

Kelimeler ağzından döküldüğü anda ne söylediğini fark etti. Babasını duymuştu ama bunda yanlış bir şey görmüyordu.

Haven bakışlarını camdan ayırıp ona döndü. "Görebilir miyim?"
"Elbette."

Heyecandan gözleri parladı. Bu görüntü az kalsın Carmine'in kalbini durduracaktı. Yıllardır bu duyguya yakın bir şeyler hissetmemişti. Ve bir anlığına onu kendi için çalabilmeyi arzu etti.

"Yani dışarı mı çıkacağız?"

"Evet."

"Ama buna iznim yok."

Carmine omuz silkti. "Benim de."

Cezalı olduğu için teknik olarak bu doğrudu ama bunun onu durdurmasına hiçbir zaman izin vermemişti.

Haven, "Çok isterim," dedi. Sonra bir an duraksayıp, "Tabii bundan eminsen," diye ekledi.

Carmine gülümsedi. Kız ona güveniyordu. Belki de güvenmese daha iyi olur diye düşündü ama sürekli ondan kaçtığı düşünüldüğünde bu büyük bir ilerlemeydi. "Burada bekle. Hemen döneceğim."

Babası çoktan çıkmış olduğu için memnun bir halde koşarak mutfığa gitti ve boş bir kavanoz bulup üçüncü kata geri döndü. Haven eli hâlâ cama dayalı bir halde aynı yerde duruyordu.

Carmine, "Haydi, gel," diyerek yatak odasına yöneldi. Işığı açtığı anda kızın dağınıklığa bakarak kapıda durduğunu gördü. "İçeri girecek misin? Biliyorum tam anlamıyla felaket..."

"Yoo, hayır. Mesele o değil." Haven korkmuş görünüyordu. "Girmeli miyim bilmiyorum."

"Sen bilirisin. Kapıdan çıkamayız çünkü babam fark eder. Buradan çıkmamız gerek."

Haven kaşlarını çatı. "Üçüncü kattan mı? Nasıl?"

"Görürsün."

Kızın kendi içinde yaşadığı ikilemi ve sonunda içeri girişini izledi. Eşyalarına basmamaya çalışarak ilerleyip Carmine'in yanına geldi. Carmine panjurları kaldırıp büyük pencereyi iterek açtı. Biraz gıcırdadı ama fazla zorlanmadı.

Haven şaşkınlıkla ona baktı. "Pencerelerin açılmadığını sanıyordum."

“Açılmıyorlar,” dedi Carmine. “Dom, bunu devre dışı bıraktı; böylece geceleri dışarı kaçabiliyorum. Alarm çalmadığı için şimdiye dek hiç babama yakalanmadım.”

Carmine perdeyi kenara çekti ve Haven’a camdan dışarı çıkmasını işaret etti. Kız katı çevreleyen dar balkona çıktı. Carmine de ona katıldı ve o önde, Haven arkada balkon boyunca ilerleyip büyük bir çınar ağacının yanına geldiler. Kalın dalları evin köşesine doğru uzanıyordu. O kadar yakındı ki Haven yaklaşmakta olan sonbahar yüzünden uçları hafif kahverengileşmiş yeşil yapraklara dokunabiliyordu.

Carmine kavanozu yavaşça balkondan aşağıya attı; pat diye bir ses çıkararak çimlere düştüğünde nefesini tuttu. Kendisine en yakın dalı tutup korkuluğa bastı ve ağaca tırmandı. “Gel haydi. Çok kolay.”

Haven kenara gelip aşağıya baktı. “Düşmek istemiyorum.”

“Düşmezsın.”

“Söz mü?”

Carmine kıkırdadı. “Söz.”

Haven bir an tereddüt ettikten sonra Carmine’in yaptığı gibi dalı tuttu ve kendini korkuluğun üzerine çekti. Bu işi daha önce onlarca kez yapmış olan Carmine ustalıkla ağaçtan inerken Haven dikkatle onu takip etti. Bir dakika sonra Carmine yere atladı ve Haven onun yanına indi.

“Gördün mü o kadar da zor değilmiş, değil mi?”

Kızın dudaklarını hafif bir gülümseme süsledi. “Düşmedim.”

Haven, birkaç adım uzaklaşıp çevreye göz atarken Carmine kavanozu aldı. Ateş böcekleri karanlıkta yanıp sönmeye devam ediyor, kısacık pırıltıları kızın hayran kalmış yüzünü aydınlatıyordu. İçlerinden birine uzanırken yüzündeki gülümseme genişledi ama elini hemen geri çekti. “Canımı yakmazlar, değil mi?”

“Yakmazlar,” dedi Carmine. “Muhtemelen sen ateş böceklerinden on kat daha tehlikelisin.”

Tehlikeli. Bu kelime Carmine’in kalp atışını hızlandırdı. İçinde bir şeyler, bu kızın lanet olası ruh sağlığı açısından bir tehlike oluşturduğunu söylüyordu.

Haven, bir ateş böceğini nazikçe avucuna aldı ve böcek elinde koşarcasına ilerleyip orta parmağının uçundan havalanırken hay-

retler içinde ona baktı. Böcek uçarak uzaklaşırken hafifçe kıkırdayıp Carmine'i şaşırttı. Onu gülerken ilk kez duymuştu.

Kendini toparlayarak sersemlemiş halinden kurtulup kavanozu ona uzattı. "Al, birkaç tane yakala."

Haven yanından uzaklaşıp bahçede ateş böceklerinin peşine düştüğünde Carmine yere oturdu. Kız yakalamaya çalışırken küçük böcekler uçuşup kaçıyordu. Carmine, onun haline kahkahalarla gülmeye başladı. Kısa süre sonra Haven da onun kahkahalarına katıldı; birkaç tanesini kavanoza sokmaya başardığında attığı heyecan dolu sevinç çığlıkları karanlıkta yankılandı. Eğiliyor, dönüyor, hopluyor, koşuyordu ve tüm bu süre boyunca bir gülümseme dudaklarını süslüyordu.

Onu izlerken Carmine, ilk gün karşılaştığı kızıdan ne kadar farklı göründüğünü düşündü. O tuhaf, gergin kızıdan eser yoktu. Bahçede, ay ışığının altında rahat ve gamsız görünüyordu.

Haven bacaklarını açarak oturdu; gürl yeşil otlar ayaklarını gıdıklıyordu. Derin derin nefes aldı; gecenin serin havası, büyürken zar zor ciğerlerine çektiği tozlu, yetersiz nefeslerden çok farklıydı. Burası farklı kokuyordu; temiz ve taze. Her şey yemyeşildi. Daha önce bu rengi önemsememişti ama şimdi görünenden daha fazlası olduğunu fark ediyordu. Bir duygu, bir tat, bir kokuydu. Çimin nemi, ağaçların siperiydi. Tazeydi. Rahatlatıcıydı. Yeşil mutluluktu.

Yeşil, midesinde kelebekler uçuşmasına neden oluyordu ve bu duygu onu korkutuyordu.

Blackburn'de gördüğü az sayıdaki ağaç kuruydu; topraktan çıkmış eğri büğrü sopalara benziyordu ama buradakiler tepesinde yükselen devasa yaprak şemsiyeler gibiydi.

İçinde düzenli aralıklarla yanıp sönen yarım düzine ateş böceğinin sıkışıp kalmış olduğu kucağındaki kavanoza baktı. Duymaya can attığı sessiz bir melodi gibi ahenkle yanıp sönmelerini şaşılası buldu. "Ne dediklerini merak ediyorum," diyerek aralarındaki sessizliği bozdu.

Carmine kavanozu işaret etti. "Bunun, şuradakine parıltılı güzel bir kıcı olduğunu söylediğinden yüzde yüz eminim."

“Ya diğlerleri?”

Carmine parmağıyla göstererek, “Hmm... Şu kıskandı çünkü güzel kılıyı o istiyordu,” dedi. “Diğlerleri ise dedikodu yapıyorlar. Bilirsin işte... Kim kimi becerdi, neden, nerede, ne zaman, hadi oradan tarzı konuşmalar.”

“Böceklerin bu kadar rezil olduklarının farkında değildim.”

Carmine güldü. “Doğa böyle. Kendilerine engel olamıyorlar.”

Haven ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri olmaksızın kavanoza bakıyordu.

Birkaç dakika sonra Carmine ayağa kalktı ve pantolonundaki ot-ları silkeledi. “Yakalanmadan içeri girsek iyi olur. Böcekleri de alabilirsin.”

Haven başını iki yana sallayarak kavanozun kapağını açtı. “Özgür olmaları gerek,” dedi alçak bir sesle ve ateş böceklerinin uçarak uzaklaşmalarını seyretti.

Carmine elinden tutup çekerek onu ayağa kaldırdı. Bu temas Haven’ın parmak uçlarının karıncalanmasına neden oldu. Bu his onu korkuttu. Derisinin altında, damarlarından geçip kalbine saplanan bir elektrik akımı vardı sanki. Kalbi deli gibi çarpıyordu; gözlerinin içine bakmaya cesaret edemeyerek bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Gözleri... çim ve ağaçlar gibi yemyeşildi.

Haven birden kendisinin de parıldadığını hissetti.

ONDAN SONRAKİ BİRKAÇ HAFTA boyunca kaçamak yapmak Haven için bir yaşam tarzı oldu ama için için bunun böyle sürüp gitmeyeceğinin farkındaydı. Bir cuma günü işini yapmak için alt kata inerken oturma odasından gelen televizyonun sesini duydu. Oysa herkesin dışarıda olması gerekiyordu. Kalbi hızla atmaya başladı. Hafta içi her gün saat üçe kadar tek başına olurdu. Düzeninin bozulmasından hoşlanmadı.

Sessizce oturma odasına doğru yürüdü ve Dr. DeMarco'nun kanepede oturduğunu gördü. Adam başını bile kaldırmadan ona seslendi. "Günaydın, kızım."

Afallamış bir halde, "Günaydın, sahip," diye mırıldandı.

Dr. DeMarco başını iki yana salladı. "Bana böyle hitap etmene gerek yok. Beni Antonelli'yle aynı seviyede görüyormuşsun gibi hissetmeme neden oluyor. Oysa daha iyi biri olduğumu düşünmek hoşuma gider."

"Özür dilerim, efendim."

"Özre gerek yok. İstersen bana Vincent de."

Ona adıyla hitap etmesini istemesine çok şaşırdı. "Bir şey arzu eder misiniz?"

"Hayır. Seni bekliyordum. Erteleyip duruyorum ama kontrollerinin bugün yapılması gerekiyor."

Haven'ın gözleri kocaman açıldı.

Doktor nihayet ona bakarak, "Uzun sürmez," dedi. "İyi tarafından bakarsak, arada bir evden çıkman iyi olur. Buraya geldiğinden beri hiç dışarı çıkmadın."

Bu doğru değildi ama Haven onu düzeltmeye cesaret edemedi.

Vincent onu arabayla on dakikalık mesafedeki tuğladan yapılmış küçük bir binaya götürdü. Ana girişin üzerindeki tabelada

DURANTE KLİNİĞİ yazıyordu. Park yerinden görülebilen kalabalık hastanenin tersine, burası karanlık ve boştu; etrafta hiç kimse yoktu.

Dr. DeMarco ön kapıyı açarken, “Bugün kapalılar, böylece kimserin işini engellemeyeceğiz,” dedi.

Haven, “Ne yapacağız?” diye sordu.

“Sadece rutin kontroller.”

Haven rutin kontrollerin ne olduğunu bilmiyordu ve Dr. DeMarco bunları açıklamakla zaman kaybetmedi.

Binaya girdiler; her adımda Haven’ın sinirleri daha da geriliyordu. Hiç oyalanmadan içinde kahverengi yastıklı bir muayene koltuğu olan bir odaya girdiler ve Dr. DeMarco odadaki tek lambayı yaktı. Doktor sağa sola bakıp gerekli malzemeyi çıkarır ve aletleri açarken Haven olduğu yerde duruyordu. Vincent, onun kolunu tutup hiçbir şey söylemeden damarına bir iğne batırdı. Dr. DeMarco tüpleri arka arkaya onun kanıyla doldururken Haven kıınıldamadan durmaya devam etti; geçen her saniye onu daha da sersemletiyordu.

Başı o kadar dönmeye başladı ki neredeyse bayılıyordu.

Ardından onu tarttı, boyunu ölçtü ve sonra muayene koltuğuna götürdü. “Üzerindekileri çıkarmak zorundasın.” Haven içini korku kaplamış bir halde adama baktı. Dehşete düşmüş yüz ifadesi karşısında doktor sinirli bir biçimde iç çekti. “İster kendiliğinden soyun ister soyunma bu iş olacak. Seni zorlamaktansa kendiliğinden yapmanı tercih ederim.”

Dr. DeMarco pencereye doğru gittiğinde Haven temkinli bir şekilde soyunup koltuğa çıktı. Bacakları yanlardan sarkmış, ayakları yere değmeden sanki kendisini koruyabilirmiş gibi sıkı sıkı kavradı; gi incecik kâğıtla bedenini gizlemeye çalışarak oturuyordu.

Dr. DeMarco arkasını dönmeden konuştu. “Sırt üstü uzan ve koltuğun en ucuna kadar kay. Ayaklarını metal kısma yerleştirip rahatlamaya çalış.”

Doktorun ayak sesleri ona doğru yaklaşırken Haven gözlerini kapayıp kendisine söyleneni yaptı.

Vincent koltuğa doğru bir tabure çekerken, “Aşağıda soğuk bir şey hissedeceksin,” diye açıklamada bulundu ve lastik eldivenleri takıp oturdu. “Biraz rahatsız olacaksın ama elimi çabuk tutacağım.”

Doktor ona dokunduğunda Haven gözlerini daha da sıkı kapadı; bir parça gözyaşı süzülerek burnuna düştü. İçinden sayarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. Ona kadar saymıştı ki adam onu bıraktı.

Vincent eldivenleri çıkarırken, “Gördüğüm kadarıyla bir sorun yok,” dedi. Haven gözlerini açtığında yaşlar yüzünden görüşü bulanıktı ama yanında Dr. DeMarco’yu görebiliyordu. Ona bazıları diğerlerinden daha fazla acıtan birkaç iğne yaptı, sonra kapıya doğru yöneldi. “Haydi, giyin de gidelim. Seni koridorda bekliyorum.”

Haven bacakları titrediği için koltuğa tutunarak ayağa kalktı ve giyindi.

Haven o gece yatağında uzanmış kütüphaneden süzülen yumuşak melodiyi dinliyordu. Diğer geceler çalan ve genellikle onu uykuya daldıran şarkının aynısıydı ama bu gece rahatlayamıyordu. Bedeni gergin, kasları sert ve kaskatıydı. İçini öfke ve tiksinti kaplamıştı. Tüm vücudunu duşta tekrar tekrar ovaladığı halde kendini *kirli* hissediyordu.

Şimdiye dek aklı hiç bu kadar karışmamıştı.

Ona karşı hissettiği garip duygudan kurtulmak için Carmine’den uzak duruyordu. O konuştuğu zaman neden kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissettiğini, yanına her yaklaştığında neden tüm bedeninin uyuştüğünü, kahkahasını her duyduğunda neden başının döndüğünü anlayamıyordu. Onu çok az tanıyordu (tanımaya çaba harcamamıştı) ama bu, durumu değiştirmiyordu; o duyguyu yine de hissediyordu.

Bir parça kâğıt alıp Carmine’in resmini yapmaya başladı. Yüzünün hatırladığı her ayrıntısını çizdi: çenesinin şeklini, dudaklarının kıvrımını, kaşlarının kavisini ve burnunun şeklini... Gözlerini ve ışıktaki nasıl parladıklarını hatırladı. Burnunda ve yanaklarında çiller vardı; alt dudağının sağ kenarında ise ufak bir leke.

Orada öylece uzanmışken kendini bütün bunlara nasıl dikkat ettiğini merak ederken buldu.

Bitirdikten sonra resmi ışığa doğru kaldırıp baktı. Bir şeyler eksikti; resim yavan ve renksizdi. Müziğin verdiği duygunun en ufak kırıntısını taşımıyordu.

Hayal kırıklığı içinde kâğıdı buruşturup bir kenara fırlattı.

Haven ondan kaçırıyordu... Carmine nedenini anlayamıyordu.

Uzak durmaya, rahatlaması için ona zaman tanımaya çalışırıyordu ama sabrı tükenmişti. Uykusuzluk onu canından bezdirmişti ve ertesi gün, öğleden sonraki futbol antrenmanı yüzünden hâlâ yorgun ve ağır içinde merdivenlerden inerken Carmine, bu durumu böyle devam ettirmemekte kararlıydı.

Bitkin bir halde aşağıya indi ve Haven'ın mutfaktan çıktığını görünce antrede durdu. Ellerini dağınık, taramakla uğraşmadığı saçlarında gezdirdi. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Haven etrafına bakındı. "Yapmam gereken bir şey mi var?"

Carmine omuz silkti. "Sen söyle."

"Aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Hayır."

"Çamaşırlarının yıkanması mı gerek?"

"Hayır."

"Temizliği yaptım," dedi Haven. "Herhangi bir şeyi atladığımı sanmıyorum."

"Atladın demedim zaten. Sohbet ediyordum."

"Haa."

Haven kaygılı bir ifadeyle ona bakarak dikilmeye devam etti. Gerginlik öyle artmıştı ki Carmine yataktan çıktığına pişman oldu. "Haydi, film falan seyredelim."

Haven bu öneri karşısında ürkmüş görünüyordu. "Tamam."

"Bu tamam, 'Tamam, seninle film seyretmek istiyorum Carmine,' anlamına mı geliyor yoksa, 'Tamam, ne halt istersen yaparım çünkü başka seçeneğim yok,' anlamına mı? Biliyorsun benimle aynı fikirde olmak zorunda değilsin. Hatta kendini daha iyi hissettirecekse bana bağırabilirsin ama sadece 'tamam' deme çünkü bununla ne kastettiğini anlamıyorum."

"Tamam."

Bu şekilde hiçbir yere varamayacaklardı. "Bak, ben kıcımlı kanepeye yerleştireceğim. Bana katılıp katılmamak sana kalmış."

Tam arkasını dönmüştü ki Haven yeniden konuştu. "İçecek bir şey ister misin?"

Carmine birden durdu. "Tabii, olur."

"Ne istersin?"

"Vişneli Kola iyi olur."

"Vişneli Kola mı?"

Carmine iç çekerek yüzünü ovdu. Bununla uğraşmak için saat fazlasıyla erkendi. "Evet, bildiğin vişne ile tatlandırılmış kola. Bu yüzden adı Vişneli Kola."

O mutfağa geçerken Carmine oturma odasına gidip bir film açtı. Birkaç dakika sonra göz ucuyla birinin hareket ettiğini gördü ve Haven tam karşısında durdu. Göz temasından kaçınarak bir bardak kola uzattı. Carmine bardağı aldıktan sonra Haven, aralarında biraz mesafe bırakarak kanepeye, yanına oturdu.

Carmine kızın neden bir kutu getirmediğini merak ederek içeceği incelediğinde gözüne bardakta yüzen vişneler çarptı. Bir yudum aldığı anda vişneli kolayı Haven'ın *yaptığını* fark etti.

O kadar şaşırmıştı ki teşekkür edecek kelime bulamadı. Çocukken annesi de aynıysından hazırlardı.

Haven bacaklarını kanepeye çekmiş, başı yana eğik bir halde pürdikkat filmi izliyordu. Carmine, "Bu filmi izlemiş miydin?" diye sordu.

Haven bu çok aptalca bir soruymuşçasına ona baktı. "Ben hiç film izlemedim. Bu, televizyon izlemeye ilk çağrılışım."

Carmine kaşlarını çatı. "Televizyon izlemez misin?"

"Yasaktı."

"Zamanını nasıl geçiriyordun? Okuyarak mı?"

"Okumam da yasaktı. Bunun gerekli olmadığını düşünüyorlardı."

Carmine ona bakakaldı. "Öğretmenler durmadan benim burnuma kitap dayarlarken senin çevrende okumanın gerekli olmadığını söyleyen insanlar mı vardı?"

Haven hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "Kötü fikirler edinmemi istemiyorlardı."

"Kötü fikirler mi? Bir kitaptan ne zarar gelebilir ki?"

"Çok. Dış dünyaya ait olduğum fikrine kapılabileceğimi düşünüyorlardı."

“Dış dünyaya mı? Sanki başka bir dünyada yaşıyormuşsun gibi konuşuyorsun.”

Haven gözlerini televizyondan ayırmadan omuz silkti. “Bazen öyle geliyor.”

On dört metrelik beyaz Riviera marka yat Michigan Gölü üzerinde, Navy Pier’in hemen doğusunda süzülüyordu. Ay ışığının sakin suda yansıyan parıltısı Vincent’a etrafı görebileceği kadar aydınlık sağlıyordu. Yüzeyin altında ise karanlıktan başka bir şey yoktu ama Vincent, aşağıda ne olduğunu bilecek kadar uzun süre burada bulunmuştu. Yosun. Balıklar. Gemi batıkları. Suya gömülmüş arabalar. *Cesetler*.

Evet, gölün dibinde yatan dört adamdan haberi vardı... ya da onlardan kalanlardan. Şu an durduğu yerden, *The Federica*’nın kış tarafından atılmışlardı. Bu kelimeler, Don’un uzun süre önce ölmüş olan kız kardeşinin adı verilmiş olan teknenin kışında siyah harflerle yazıyordu. Hükümet yetkilileri, Chicago’nun dışında bulunan ve GPS çipleri üreten Galaxy Corp. adında bir şirkete ait diye biliyor olsalar da gerçekte bu yarım milyon dolarlık yat Sal’ındı. Bu şirket, onun karanlık işlerini saklamak için bir paravandı; lüks mal varlığının çoğu şirket üzerine kayıtlıydı. Böylece eğer IRS* kapısını çalarsa bunları nasıl satın aldığını açıklamak zorunda kalmayacaktı. Sadece ödünç almış olacaktı.

Vergi kaçırma... Vincent, Salvatore’nin dalavereyi sanata dönüştürme becerisine hayrandı.

Arkasında biri boğazını temizledi. Sal yanına yaklaşırken o, gözlerini suya dikmiş bir halde hareketsiz durmaya devam etti. “Deniz tutması mı?”

Vincent sorunun bu olmasını arzu ederdi. “Hayır. Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum.”

“Buradan görüntü çok güzel, değil mi? Huzur verici.”

Vincent başını salladı. Huzur, onun çok sık hissettiği bir şey değildi ve şimdi bölündüğü için yine uçup gitmişti.

Sal onun omuzunu tuttu. “İçeri gel. Şu işi halledip karaya geri dönmek istiyorum.”

* Internal Revenue Service. Bizdeki Vergi Dairesi. -çn

Vincent isteksizce peşinden gitti; içeri girdiği anda siyah deri kanepede oturan iki adam gördü. Birini çok yakından tanıyordu... Kız kardeşinin kocası Corrado. Corrado ağzından zor laf çıkan bir adamdı; genelde sessizliği çok şey ifade ederdi. Ona *mezza parola* derledi. *Yarım kelime*. Bütün bir sohbeti sadece başını sallayarak götürebilirdi.

Vincent'tan birkaç yaş büyük olan Corrado'nun kalın telli ve koyu renk saçlarında tek bir beyaz bile yoktu; hafif dalgalı saçları ona çocuksu bir görüntü veriyordu. Yapılı, hafif bronz tenli ve endamlıydı. Kadınlar genelde onu çekici bulurlardı ama Celia dışında kimseyle ilgilendiği görülmemişti. Aklı sürekli işindeydi.

Aileden olsa da Corrado'nun varlığı Vincent'ın gerilmesine neden oldu. Bu, çok kötü giden bir şeyler olduğunun göstergesiydi ama yanında oturan çocuk bunu bilecek kadar uzun süredir aralarında değildi.

Çocuk gergin bir biçimde kımıldanıp duruyordu. Vincent'm doktor yanı onun muhtemelen bir şeyler almış olduğunu tahmin etti. Kokain, diye düşündü ama met' olması da onu şaşırtmazdı. O kadar çok şeye şahit olmuştu ki artık hiçbir şey onu şaşırtmıyordu.

Salvatore çocuğa baktı. "Bizim için ne kadar zamandır çalışıyor-sun?"

"Bir yıldır." Sesindeki heyecan yaptığı işten duyduğu gururu yansıtıyordu. Vincent'ın çocuklarından daha büyük değildi, yani on sekiz yaşını bitirir bitirmez bu işe bulaşmıştı.

Salvatore, "Bir yıldır," diye tekrarlardı. "Caponun söylediğine göre bizim için epeyce para toplamışsın... Sokaklarda çalışan bir sürü adamdan çok daha fazla."

"Evet, patron. Ben sadece işime bakarım. Para kazanmak lazım."

Vincent göz ucuyla Corrado'nun yüzünü buruşturduğunu gördü.

Salvatore, "Daha fazla sorumluluk istediğini duydum," dedi. "Sence bunu kaldırabilir misin?"

"Elbette," dedi genç. "Doğduğum günden beri buna hazırlanıyorum."

Salvatore bir şişe viski çıkarıp dört kadehe koydu. Vincent, kendi kadehini elinde döndürerek lafa karışmadan çocuğun yaptığı işler

* Metamfetamin. -çn

hakkında böbürlenmesini dinledi. Silahlı soygun, gasp, şantaj ve kumar... Ama bir kez bile parasının çoğunun nereden geldiğinden söz etmedi.

Vincent bu zırvalıklardan sıkılarak, "Ve uyuşturucu," diye lafa karıştı. "Uyuşturucuyu unuttun."

Oğlanın beti benzi attı. Bu kadar alt rütbede çalışıyor olsa da *Cosa Nostra*'nın prensibini biliyordu: "Uyuşturucuyla yakalanma. Asla." "Ne uyuşturucusu?"

"Eviden sattığın uyuşturucu," dedi Vincent. "Polisin yerini tespit ettiğini söyleyen bir adamımız var."

"Ben... şey... Ben hiç..."

Oğlanın bir mazeret bulmaya zamanı olmadı. Corrado ceketinin cebine uzanıp silahını çıkardı ve delikanlının başının arkasına nişan aldı. O, tetiği çekerken Vincent başka tarafa baktı. Kurşun oğlanın kafatasını delip geçerken susturucu, silah sesini boğmuştu. Corrado silahı cebine geri koyduğunda odada en ufak bir duygu belirtisi yoktu. Sal sanki böyle bir şey olmamış gibi viskisini içmeye devam etti. Ölü oğlanın yüzünde donakalmış korku ifadesini gördüğü anda Vincent'ın içi kalktı. Odadan fırlayıp güverteye koştu ve yatın kenarından eğilip kustu.

Sal yanına geldi ve garip garip ona baktı. Vincent iç çekti. "Sonunda deniz tuttu."

Corrado cesedi çekerek güverteye getirdi ve brandaya sarıp zincirle bağladıktan sonra göle attı. Vincent, oğlanın batarak karanlık sularda gözden kaybolmasını izledi.

Böylece dipte beş kişi oldu.

ERTESİ CUMARTESİ GÜNÜ HAVEN gözlerini açtığında başı fena zonk-luyordu. Birkaç saniye sonra midesi bir çağlayan gibi kabardı. Yataktan fırlayarak banyoya koştu ve tam zamanında klozetin önüne çöktü.

Toparlanıp ayağa kalkana kadar bir saat geçti. Üzerindeki giysi-ler buruşuk, saçları darmadağın bir halde aşağıya inerken ikinci katta Carmine ve rengârenk saçlı bir kızla burun buruna geldi.

Geçtiğimiz hafta Carmine’i birkaç kez görmüştü ama ne düşün-düğünü asla anlayamamıştı. Haven’a bakarken yüzünde merak dolu bir ifade vardı. İlgisi, Haven’ın içinde yüzleşmekten ya da adlandır-maktan hâlâ korktuğu o yabancı hissin kabarmasına neden oldu.

Onlar bir şey söylemeden telaş içinde kaçıp doğrudan mutfığa girerken neredeyse merdivenlerden düşüyordu. Birkaç tabak yıka-yarak kalp atışını düzenlemeye çabaladı ama kapıdan gelen hiç bek-lemmediği bir ses onu daha da tedirgin etti. “Merhaba. Adım Dia.”

Haven arkasını dönerken elindeki bardak kayıp yere düştü. “Ayy, merhaba.”

Dia tek kaşını kaldırdı. “Sen iyi misin?”

Haven boş boş ona baktı. Elbette iyi değildi. Yalnızdı, annesini özlüyordu, aklı o kadar karışmış ve duygusal olarak o kadar tüken-mişti ki artık çıkış yolunun hangisi olduğunu bilmiyordu.

Tekrar kusacakmış gibi hissetmesinden söz etmeye bile gerek yoktu.

Bakışlarını kaçırarak, “İyiyim,” diye fısıldadı. Bir kaç derin ne-fes aldı, başı dönüyordu. Tek kelime etmeden merdivenlere yöneldi. Hızlı hızlı nefes alarak merdivenleri çıktı ve en üst kata vardığında durmak zorunda kaldı. Görüşü bulanıklaştı, sanki nefesi kesiliyor-muşçasına göğsü yanmaya başladı. Her şey karardı ve bacakları onu taşıyamaz hale geldi.

Ve yığılıp kaldı. Büyük bir gümbürtüyle yere çarparken başını duvara vurdu. Kulakları sanki içlerinden bir yük treni geçiyormuş gibi uğulduyordu.

“Haven?”

Çok yakından gelen bu tanıdık sesi duyunca Haven gözlerini araladı ve ona bakmakta olan bir çift yeşil gözle karşılaştı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Carmine geri çekildi. “*Maledicalo!*” Bana bunu nasıl yaparsın!”

Haven şaşırdı; hiç beklemediği gözyaşları yüzünden görüşü yeniden bulanıklaştı. “Neyi?”

“Böyle aniden bayılmayı! Ölü gibi görünüyordun. Tanrı aşkına, öldüğünü sandım.”

Haven dikkatle ona baktı. Ölmüş olmasından mı endişelenmişti?

“Dom, gelip seni muayene etmesi için babamı aradı. Başını çok sert çarptın.” Elini Haven’ın alnında gezdirdi. Alev alev yanan tenindeki parmak uçları serindi. Carmine yeniden konuşmaya başladı; sesi o kadar alçak çıkıyordu ki Haven söylediklerini zar zor duydu. “*Bella ragazza,*” ödümünü kopardın.”

Haven şaşkın şaşkın ona baktı. “Bu ne demek?”

“Ne ne demek? Beni korkuttuğunu söylüyorum.”

Sessizce oturdular. Carmine onun gözlerinin içine bakarak elinin arkasıyla yanağını okşuyordu. Rahatsızdı ama Haven gözlerini ondan ayıramıyordu. “Böyle bir şeye neden olduğum için özür dileirim,” dedi. “Özellikle de kız arkadaşın gelmişken.”

Carmine’in yüzü hafifçe asıldı, ardından gülmeye başladı. “Benim kız arkadaşım yok. Ama eğer olsaydı bu kesinlikle Dia olmazdı. Ben onun kalemi değilim.”

Haven, onun ne kastettiğini anladığından emin değildi. Carmine’in gözlerindeki yoğun ilgiden kızın yanakları kızardı. Düşüncelerini toparlayamadan Dominic’in sesi yankılandı. “*Colpo di fulmine.*”

İkisi de sıçrayarak kapıya doğru baktı. Carmine elini çekti. “Ne?”

* Kahretsin. -çn

** Güzel kız. -çn

"*Colpo di fulmine.*" Dominic'in yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Gözümün önündekini nasıl da fark etmedim."

Carmine'in yüz ifadesi değişti. "Yok öyle bir şey."

"Var," dedi Dominic. "BAM!"

Carmine hızla dışarı kaçarken Dominic kahkahalarla gülüyordu. Yatakta kardeşinin kalktığı yere oturdu. "Bu çocuk sürprizlerle dolu."

Colpo di fulmine. İtalyanlar yıldırım çarpmasına böyle der. Aşk birini yıldırım gibi çarparsa öyle güçlü öyle yoğun hissedilir ki inkâr edilemez. Yararak göğsünü açar ve ruhunu dünyanın gözleri önüne serer; bu, çok güzel ve karmaşık bir duygudur. İnsanı alt üst eder ve bundan geri dönüş yoktur. Yıldırım seni bir kez çarptıysa hayatın geri dönülmez bir biçimde değişir.

Carmine böyle bir şeye asla inanmazdı. *Colpo di fulmine*, ilk görüşte aşk, ruh ikizi... Hepsinin saçmalık olduğunu düşünürdü. Aşk, sadece şehvetten gözü dönmüş insanlar; iki bacak arası uğruna sağduyularını yitiren erkekler demektir.

Hâlâ böyle düşünmek istiyordu. Aşkın varlığını inkâr etmek istiyordu. Ama içinde, ta derinlerde, kalbini çevreleyen kalın çelik zırhı ve dikenli teli aşan bir sızı tersini söylüyordu. Ve Haven'ın yerde baygın yatarken gördüğünde bunu daha fazla görmezden gelememişti. Bu tuhaf kız aniden çıkagelmişti ve Carmine onun geldiği gibi gitmesinden korkuyordu. Onu *tanımasına* fırsat kalmadan hayatından çıkmasından. Bu düşünce göğsünün sıkışmasına, içinin alev alev yanmasına neden oluyordu ve buna neden olan kız tüm bunlardan habersizdi.

Yani Carmine, tam anlamıyla boku yemişti.

Hızla evden çıktı ve yakındaki kasabaya gitti. Arabasındaki bozuklukları toplayıp sahte kimlikle ucuz bir şişe votka aldı. Arabayı yolun kenarına çekti ve zihni bulanıp hiçbir şey hissetmeyecek hale gelene kadar karanlıkta tek başına içti.

Sonunda sızdı; ertesi sabah uyandığında başı çatlayacak gibi ağırıyordu. Güneş gözlüklerinin üzerine kustuktan sonra damarlarında hâlâ alkol dolaşıyor olma ihtimaline karşı polis tarafından durdurul-

mamak için hız limitini aşmadan eve döndü. Babasının öğlen vakti kefalet ödemekten, polislerin koltuğunun altına sakladığı dolu Colt 45 tabancayı bulduklarındaki kadar keyif alacağına emindi.

Carmine eve girdiğinde Haven'ı oturma odasındaki kanepede uyurken buldu ve onu görünce içinde bir şeyler burkuldu. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu, bu yüzden dolaptan bir battaniye alıp özenle üzerini örttü ve ardında duş almak için üst kata çıktı.

Midesine bir şeyler girsin diye mutfaktan birkaç bisküvi alıp oturma odasına geri döndüğünde Haven ona seslendi. Bakışları buluştuğunda elini nemli saçlarında gezdirdi. Ona yalvarırcasına bakıyordu ve bu, geri çeviremeyeceği bir davetti.

Yanına oturdu. "Bugün daha iyi hissediyor musun?"

Haven ondan birkaç santim uzaklaşarak, "Evet," dedi. "Dr. De-Marco mide virüsü olduğunu söyledi. Bulaşıcı olabilir, o yüzden yaklaşmasan iyi olur."

"Hiç umurumda değil," dedi Carmine. "Eğer bana bulaştırırsan birkaç gün okuldan yırtarım."

"Şu an okulda olman gerekmiyor mu?"

"Evet, ama yapmam gerekenleri yapan biri olarak tanınmam pek."

Haven gülümsedi. "Asi."

Carmine aralarında en ufak bir gerginlik olmamasına şaşırды. Beklediği buydu. Haven bir süre sessiz kaldı ve bakışları çıplak göğsüne kaydı. Carmine onun dövmesine baktığını fark etti. "Zaman en iyi ilaçtır."

Haven gözlerinin içine baktı. "Anlamadım."

"Dövmem. 'Il tempo guarisce tutti i mal.' Zaman her şeyin ilacıdır."

"Haa. Dik dik bakmak istememiştım."

"Sorun değil. Kolumda İtalyan bayrağına sarılı bir haç var ve bileğimde de 'fiducia nessuno' yazıyor ama o genellikle görünmez." Saatini çıkardı ve damarı boyunca küçük harflerle yazılmış kelimeleri görebilsin diye kolunu çevirdi. Haven parmak uçlarını hafifçe yazıda gezdirdi. Dokunuşu Carmine'in aniden ürpermesine neden oldu ve bu his karşısında kısa bir an gözlerini kapadı.

"Bu ne demek?"

Carmine kolunu çekip saatini taktı. "Kimseye güvenme."

“Acıdı mı?”

Carmine omuz silkti. “Daha kötü acılar hissettim.”

Bu kelime zihninde bazı görüntülerin canlanmasına neden oldu ve dalgın bir biçimde yan tarafındaki yarayı sıvazladı. Bir guruldaması sesi onu gerçeğe döndürene kadar anılarda kayboldu. Sesi mi-desinden geldiğini fark ederek Haven’a baktı. “Sen hiç yemek yiyor musun?”

Haven başını salladı. “Her akşam yiyorum.”

“Gerçekten mi? Hiç bizimle yemiyorsun.”

Haven duraksadı. “Sahip Michael, bırak aynı masaya oturmayı, benim gibi birinin sizin gibi insanlarla aynı evde uyumaması gerektiğini söylerdi.”

“Aman Tanrım! Bu adam beynini iyi yıkamış. Hep Michael’ın yanında mıydın?”

“Sürekli oradaydı ama annesiyle babası ölene kadar sahibim değildi.”

“Annesiyle babası da bu kadar kötü müydü?”

“Frankie beni korkuturdu ama fazla dövmezdi. Bayan Monica ise ben küçükken bazen benimle oynardı. Michael başta beni umursamadı ama sahibem onun hmm... şey yaptığını fark edince işler kötüleşti.”

“Ne yaptığını?”

“Benim ondan olduğumu.”

Carmine’in gözleri kocaman açıldı. “Michael senin baban mı?”

Haven utanmış bir halde tırnaklarıyla oynamaya başladı. “Amacı o değildi.”

OTURMA ODASINI AYDINLATAN TEK ışık pencereden gelen hafif ay ışığıydı. Carmine piyanonun başında öne doğru eğilmiş ve gözlerini tuşlara dikmişti. Haven odanın eşiğinde transa girmiş bir şekilde onu izliyordu. Uykusuz ve bitkin olmasına rağmen uyuyamayacak kadar endişeliydi.

Durante'ye geldiğinden beri ilk kez dün gece müzik yoktu.

Haven, yanlış giden bir şeyler olduğunu, birisinin özeline girdiğini, görmemesi gereken bir şeyi gördüğünü hissedebiliyordu. Kutsal bir şeyi. Özel bir şeyi.

Ama bakmadan duramıyordu.

Carmine başını eğerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Odada boğuk bir hıçkırık yankılandı. Haven nefesini tutarak geriye doğru bir adım attı ve ses çıkarmadan üst kata çıktı. Fark edilmeden odasına vardığında rahatladı.

Aklı karman çormandı. Carmine için ne hissettiğini bilmiyordu ama onu acı çekerken görmek yüreğini sızlatmıştı. Bunu fark ettiğinde korkusu arttı; kalbi deli gibi çarpıyordu. Zafiyet, onun canını yakmaktan başka işe yaramazdı.

Nihayet Carmine'in yukarı çıktığını duyduğunda tekrar alt kata inme cesaretini topladı. Dikkatini dağıtmak için kahvaltı hazırladı. İş bittiğinde Carmine geldi. Buzdolabını açıp bir şişe portakal suyu aldı ve bardak almak için geçerken hafifçe Haven'a sürtündü.

Alçak bir sesle, "Güzel kokuyor," dedi. Sözlerinde ne bir kıvılcım vardı ne de Haven'ın duymaya alıştığı o tutku. Kan çanağı gözlerinin altındaki torbaları yok etmeye çalışmamak için kendini zor tuttu.

Oğlanlar kahvaltı ederlerken Haven, Dr. DeMarco'nun her sabah kahve içtiğini bildiğinden kahve makinesinin nasıl kullanıldığı çözdü. Vincent mutfağa girdiğinde kahve hazır; adımları yavaşladı.

Kahve makinesine baktıktan sonra bakışlarını Haven'a çevirdi. Ses tonu suçlayıcıydı. "Kahvemi yapmışsın."

"Evet, efendim," dedi Haven. "Aç mısınız?"

Vincent, onun sorusunu duymazdan gelerek, "Bugün evdeyim," dedi. "Acil bir durum olmadıkça beni rahatsız etme."

Kahvesini almadan mutfaktan çıktı.

Dr. DeMarco'nun bir yığın çamaşırı dışında o gün yapacak fazla iş yoktu. Öğlene doğru Haven'ın işi bitti ve çamaşırları yukarı taşıdı. Kilitli herhangi bir kapıyı açmak için Haven'a şifre verilmemiş olduğundan Dr. DeMarco odasının temizlenmesini istediği günler kapısını açık bırakırdı.

Çamaşır sepetini sürükleyerek odaya girdi ve komodinin çekmesini açtı. Kıyafetlerin üzerinde duran parlak gümüş rengi tabancayı görünce donakaldı. Midesi sıkışarak kenara çekmek için iki eliyle kabzasından tutup aldı. Tahmin ettiğinden daha ağırdı.

Kapı kolunun sesi dikkatini çekti ve başını sesin geldiği tarafa çevirdi. Dr. DeMarco, odanın kapısını kapatmış, onları içeriye kapamıştı. Gözlerindeki ifade içinin yoğun bir korkuyla dolmasına neden oldu. Yüzünde her zamanki sakın maske vardı ama gözleri öfkeyle parlıyordu.

Haven refleks olarak tabancayı düşürdü; silah bir patırtıyla komodinin üzerine indi. Bu ses karşısında Dr. DeMarco'nun gözleri daha da parladı. O kadar dikkatli ve temkinli uzandı ki ağır çekim hareket ediyor gibiydi. Tabancanın emniyet kilidini tutup yavaşça çevirdi.

Kilidin klik sesi Haven'ın kalbinin deli gibi çarpmaya başlamasına neden oldu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ölümci bir hata yapmıştı. Vincent'ı daha önce hiç böyle görmemişti; bakışları uzaktaki bir kasırğa gibi çalkantılı ve karanlıktı. Arkasında ne yapacağı tahmin edilemeyen bir canavar saklıydı. Haven ona dikkatle bakınca Vincent DeMarco'nun diğer yüzünü gördü. *Bir canavar.*

Doktor ona doğru bir adım attığında içgüdüsel olarak geri çekildi. Dr. DeMarco komodinin önünde durup dikkatle tabancayı alırken Haven duvara yaslanmıştı.

"Ne güzel şeyler." Doktor komodinin çekmesine uzanıp altın

rengi bir kurşun çıkararak kaldırdı. "Böyleşi küçük bir şeyin bu kadar büyük bir hasara sebep olması çok ilginç. Silahlar hakkında herhangi bir şey biliyor musun?"

Sesindeki kayıtsızlık Haven'ı daha da korkuttu. Bütün vücudu deli gibi titremeye başladı. Korktuğunu belli etmemeye çalışsa da sesi de bedeninin her yanı gibi titriyordu. "Hayır, efendim."

Doktor kurşunu geri koyarak çekmeceyi kapattı ve gözlerini tabancaya dikti. "Bu, sekizlik bir Smith & Wesson 627, 357 magnum, oyuk uçlu mermi alıyor. Bir sürü silahım var ama bu her zaman en sevdiğim olmuştur. Beni asla yarı yolda bırakmadı." Bir an sustu. "Bir kez hariç."

Tabancayı Haven'a doğrultarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve namluyu boğazına bastırdı. Baskıdan kızın nefesi kesildi. "Parmagımla tetiğe hafifçe dokunmam boğazında bir delik açar. Kesinlikle ölürsün. Hatta şanslıysan bu çok çabuk olabilir ama garantisi yok. Büyük bir ihtimalle konuşamaz ve nefes alamazsın ama havasızlık-tan ölene kadar her şeyi hissedersin."

Tabancayı boğazından çekerek derin bir nefes almasına izin verdi, ardından tekrar bastırdı. Vincent yeniden konuşmaya başladı-ğında Haven göğsü patlayacakmış gibi hissetti. "Tetiği çekersen ne olacağını görelim mi? Bence görelim."

Haven çılgık atmaya çabaladı ve kendini acıya hazırladı. Sonu gelmişti. Ölecekti. Gözlerini sımsıkı kapatarak patlamayı duymayı bekledi. Yüksek bir klik sesiyle sıçradı. Boynundaki baskı yok oldu ve Haven hıçkırımlar içinde yere kapaklandı. Ayağa kalkamıyordu.

Doktor aşağıya uzanıp sert bir biçimde çenesini kavrayarak, "Yüzüme bak," diye emir verdi. "Şanslısın ki dolu değildi. Yoksa şu an ölmüş olacaktın. Anladın mı?"

Haven hızlı hızlı nefes alarak telaşla başını salladı.

"Güzel. Şimdi odana git. Cezalısın. İnsanlar kim olduklarını unuttukları zaman ne olduğunu öğrenme vakti geldi."

Dr. DeMarco kapıyı açtı ve elinde silahla hızla dışarı çıktı. Gözü-nün önünde ağrıyan göğsünü kemiren ölü gözler belirirken, dehşete düşmüş zihninde adamın söyledikleri yankılandı. "İnsanlar yerlerini unuttuklarında olan budur."

Ölümdü. 33 numaranın başına gelendi. Frankie bunu aklından

çıkarmamasını söylemişti ona ve Haven asla unutmayacağından emindi. Nasıl unutabilirdi ki?

Bacakları titreyerek ayağa kalktı ve üçüncü kata çıktı. Korku mantığı yok etmişti. Hızla Carmine'in odasına gidip pencereyi ardına kadar açtı ve dışarı çıktı. Balkonda koşarak ilerledi ve nefesini tutup aşağıya bakmamak için kendini zorlayarak ağaca çıkıp titreye titreye bahçeye indi.

Ayakları yere değەر değmez koşmaya başladı. Kalbi deli gibi atarak sık ormanda ilerlerken ağaçlar ve çalılar kollarını, bacaklarını çiziyordu. Bir süre önce hayatını kurtarmak için kaçtığına olduğu gibi yön duygusu olmaksızın bacakları elverdiğince hızlı hareket ediyordu.

Nihayet ağaçlar seyrekleştı. Haven ağaçların gerisindeki açık alanı gördü, oraya yönlendi ve önündeki dalları iterek yola doğru koştu. Cıyaklayan lastiklerin sesiyle durdu ve tanıdık siyah arabayı görünce nefesi kesildi.

Hayır, hayır, hayır... Başını iki yana sallayarak gerisin geri döndü ama çok geçti.

Dr. DeMarco onu kolundan yakalayıp çalışmakta olan arabaya doğru sürükledi. Bagajın açık olduğunu gören Haven ona yalvardı ama adam kulak bile asmadı. Fazla bir çaba harcamadan onu kaldırdığı gibi bagaja attı. Kız dehşete düşmüş bir halde ona baktı. Doktor onu delen öfke dolu bir bakışla bagaj kapağını kapattı.

Karanlıkla sarıp sarmalanan Haven korkuyla büzüldü.

Doktor gaza bastı; hızlanmanın şiddetiyle Haven bagajda yuvarlandı. Başını kenara çarptı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak çıldırmuşçasına dışarı çıkacak bir yol bulmaya çalıştı. Doktor her frene bastığında küçük bir ışık yanıyor, içerisini Haven'ın görmesine yetecek kadar aydınlatıyordu. Küçük bir levye buldu ve onunla kilide asıldı. Kapak aniden açılınca çok şaşırdı. Dr. DeMarco frenlere basınca yeniden sağa sola savruldu ama hızla dışarı çıkmayı başardı. Bir el arkadan onu sımsıkı tutup sertçe başına bastırduğında ve bir kol boğazına do landığında ancak birkaç adım gidebilmişti. Sağa sola dönmeye çalıştı ama Vincent çok sıkı tutuyordu.

Birkaç saniye içinde gözleri karardı.

* * *

Haven kendine geldiğinde odasındaki yatağın ayağına bağlanmış bir halde yerde yatıyordu. Dr. DeMarco birkaç adım ötede durmuş onu izliyordu. Gerçek onu bir tokat gibi vurduğunda boğazından bir hıçkırık yükseldi ama Dr. DeMarco elini kaldırıp onu susturdu. “Gerçekten kaçabileceğini mi düşündün? Son kaçmaya çalıştığında dersini almadın mı? Sana daha önce de söylemiştim... Beni aptal yerine koyamazsın.”

“Ben... Ben...” Hıçkırıkları söylediklerini bastırıyordu. “Ölmek istemiyorum.”

Dr. DeMarco doğruldu ve komodinin üzerinde duran koli bandını aldı. Banttan bir parça koparıırken Haven çıldırmuşçasına başını iki yana sallıyordu ama bu hali doktorun ağzını kapatmasını engellemedi. “Burada ne kadar iyi şeylere sahip olduğunu düşünmeni istiyorum. Hâlâ hayatta olduğun için ne kadar şanslı olduğunu düşün.”

Ve onu tek başına bırakarak odadan çıktı.

Dokuz yıl.

Carmine’in hayatını değiştiren o uğursuz günün, hiçbirinin hakkında tek kelime etmediği o günün üzerinden neredeyse on yıl geçmişti ama sanki dünmüş gibi onu hâlâ etkiliyordu. Bunu kimse bilmiyordu. Ağladığını, geceleri uyuyamadığını kimse bilmiyordu. Ve dokuz yıldır ilk kez birinin öğrenmesini istiyordu.

O öğleden sonra okuldan eve dönüp, kapıdan içeri girdiği anda bir şeyin ters gittiğini fark etti. İçeride boğucu bir sessizlik, fazla adrenalin salgılamasına neden olan ve damarlarında dolaştıkça sinirlerini ateşleyen bir tehlike hissi vardı.

Carmine etrafa bakınarak üst kata çıktı ve üçüncü kata vardığında yatak odasının kapısını açık buldu. Odasında serin bir esinti vardı, pencere sonuna kadar açıktı ve perdeler uçuyordu. Kalp atışı hızlandı. Bu, kötüydü. Hem de lanet olası derecede kötü.

Arkasından yankılanan ses buz gibi ve mesafeliydi. “Haven bunu nasıl öğrendi?”

Carmine arkasını döndüğünde merdivenlerin yanında gümüş tabancası pantolonunun beline sıkıştırmış ve lakayt bir edayla duvara dayanmış duran babasını gördü.

“Neyi nasıl öğrendi?”

“Pencerenin açıldığını nasıl öğrendi Carmine? Burası benim evim olduğu halde ben bile bilmiyordum!”

Carmine tekrar dönüp pencereye baktı. *Siktir!* “O nerede?”

“Fark eder mi?”

“Evet.”

Babası ona dik dik baktı. “Neden?”

Carmine’in rengi attı. *Neden?* “Öyle işte. Biri sürü kötü şey yaptın, Baba ama... lanet olsun bunu nasıl yaptın? Tahtalarının *bu kadar* eksik olduğunu sanmıyordum.”

Vincent’in gözleri kısıldı. “Söyleyecek bir şeyin var mı?”

“Evet. Hiçbir şey onu geri getirmeyecek.”

Vincent’in sakın maskesi düştü. “Neden söz ediyorsun?”

“Beni duydun. Bu, hiçbir şeyi değiştirmeyecek! O gitti!”

Bu sözler, Vincent’in içinde bir şeyleri parçaladı ve onu mantığa bağlayan son ipleri de kopardı. Silahını tutup Carmine’in başına nişan aldı.

“Beni vuramazsın,” dedi Carmine. “Ona fazla benziyorum.”

Vincent’in eli bunu doğrularcasına titriyordu. “O kızdan uzak dur.”

Bunu bir tehdit olarak söylenmişti ama Carmine’in hissettiği tek şey rahatlamaydı. Bu, Haven’m hâlâ orada, orada bir yerlerde olduğu anlamına geliyordu... Ve ondan uzak durmaya hiç niyeti yoktu.

Karanlık yatak odasında aynı pozisyonda durmakta olan Haven için zaman acı verici biçimde yavaş geçiyordu. Bütün kasları ağrıyor, hiçbir şey gerginliği azaltmıyordu. Bitap düşene, uyku onu ele geçirene kadar ağladı.

Bir süre sonra bir ses onu sıçratarak uyandırdı. Gözlerini açtığı anda şiddetli ağrı tekrar başladı. Karanlıkta gizlenmiş belli belirsiz bir şey gördü ve üzgün yeşil gözleri fark ettiğinde kaşlarını çattı. Carmine onun yanına diz çöktü ve gözyaşlarını sildikten sonra parmaklarını ağzını kapatan koli bandında gezdirdi. “*La mia bella ragazza*. Bunu yaşadığın için üzgünüm.”

Haven, sanki anlamasına yardımcı olacakmış gibi başını yana eğerek dikkatle onun yüzüne baktı.

“Şeyin yıldönümü... lanet olsun! O kelimeyi neden söyleyemiyorum? Annemin...” Konuşmasını yarıda kesip Haven’ın aklı karışmış bir halde kalakalmasına neden oldu. Hiçbiri Carmine’in annesinden söz etmemişti. Haven onun adını dahi bilmiyordu. “Keşke seni salabilsem ama beni öldürür. Hayır, asıl *seni* öldürür. Yanına yaklaşmamamı söyledi ama iyi olduğunu bilmek zorundaydım. Aman Tanrım! Şu haline bak. Nesi var bu adamın?”

Kızın saçlarını kulaklarını arkasına sıkıştırdı; parmakları bir kez daha koli bandında gezindi. “Sabah tekrar geleceğim. Direncini kaybetme, *tesoro*. Böyle bir şeyin tekrarlanmasına asla izin vermeyeceğim.”

“Uyanık mısın?”

Ertesi sabah Haven’ın gözleri Dr. DeMarco’nun sesiyle açıldı. Ses tonu dünkü kadar duyusuz değildi.

Yanında çömelip koli bandının kenarını kaldırdı ve çekip çıkardı. Haven acıyla yüzünü buruşturdu; dudakları patlarcasına zonkluyordu.

Dr. DeMarco bağları çözdü. Haven yanan bileklerini ovuşturdu. Doktor odadan çıktıktan sonra Haven başı öne eğik, burnunu gömleğine silerek ve kollarını bacaklarını oynatıp ağrıyı yok etmeye çalışarak öylece oturmaya devam etti.

Birkaç dakika sonra Carmine kapıyı çaldı ve elinde bir bardak suyla içeri girdi. Yanına diz çöktü. “Bunu içmelisin.”

Haven suyu aldı ve bu düşünceli davranışa gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı ama beceremedi. Her yanı ağrıyordu.

Carmine küçük, sarı bir hap uzattı. “Al şunu. Ellerinden gelse okuldaki çocuklar bunu şeker gibi yerler. Acıyı yok eder.”

Haven hapı alıp yuttu. Çatlak bir sesle, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Rica ederim. Ayağa kalabilecek misin?”

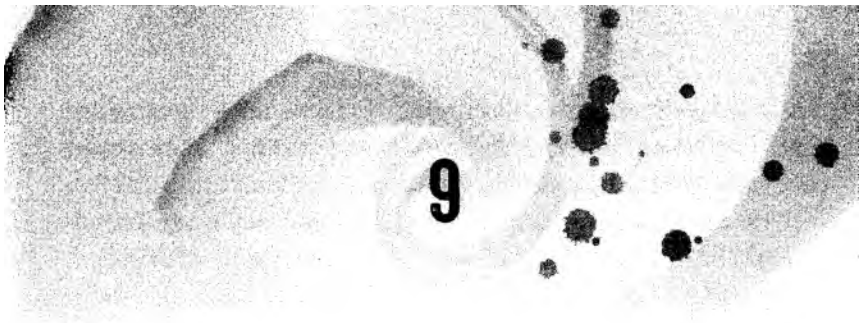
Carmine ona elini uzattı ve çekip ayağa kaldırdı. Ama elini bırakır bırakmaz Haven’ın dizlerinin bağı çözüldü. Carmine bir küfür savurdu ve yere düşmeden onu yakalayıp sımsıkı tutarak kendine çekti.

Onu kendi odasına taşıyıp kendi yatağına yatırırken yüzünde yumuşacık bir ifade vardı. Carmine banyoya girip kolları ilk yardım malzemeleriyle dolu bir halde geri döndüğünde Haven şaşkın bir halde, elinden geldiğince hareket etmeden yatıyordu. Carmine malzemeleri yatağa, kızın yanına koydu ve elinde bir bezle yanına oturdu. "Şu yaraları temizlememiz lazım. Yoksa enfeksiyon kaparlar."

Carmine onun yanaklarını temizledi; tenine değen serin kumaş parçası Haven'a kendini daha iyi hissettirdi. Carmine aşırı yumuşak davranarak bezi dudaklarına sürdü; bileklerindeki kurumuş kanı sildi. Haven, dikkatini Carmine'in gösterdiği çaba yüzünden gerilmiş yüzüne vererek acısına aldırış etmemek için elinden geleni yaptı.

İlaç etkisini göstermeye başladığında acı hafifledi. "Bu işte iyisin."

Carmine gülümsedi. "Hayatım boyunca *bunu* sayısız kez yapmış olduğum içindir."

CARMİNE YATAĞIN YANINDA DURDU ve Haven'a baktı. Yüzü yastığa gömülmüştü. Yatağa otururken farkında olmadan bu görüntüye gülümsedi. "Ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Anlatılacak bir şey yok," diye fısıldadı Haven. "Hayatta kalmayı becerdim. Yaptığım şey işte tam olarak bu. Hayatım son bulana kadar da hayatta kalmaya çabalayacağım."

"Yani bir savaşçı olduğunu mu söylüyorsun?"

Yanakları kızardı. "Biliyorum kulağa pek akıllıca gelmiyor. Sanırım eşanlamlı... şey... içinde kelimeler olan kitaplardan birine ihtiyacım var."

Carmine güldü. "Eşanlamlılar sözlüğü mü?"

"Evet."

"Eğer kullanacağına söz verirsen sana bir tane alırım."

"Tamam, kullanacağım." Ne söylediğini fark ettiği anda yüzündeki gülümseme silindi. "Ama sen okumak zorunda kalacaksın. Ben okumayı bilmem."

"Gerçekten mi?"

Haven bir an tereddüt etti. "Biraz okuyabiliyorum. Birileri bana öğretti ve ev sahibem televizyon izlerken gördüğüm alt yazılardan bir şeyler kaptım... Bu durumda az da olsa televizyon izlemiş olduğumu da söyleyebiliriz."

Carmine başını iki yana salladı. "Michael denilen adam için bunun neden önemli olduğunu bir türlü anlamıyorum."

Haven, "Çünkü akıllı insanlar kaçmaya çalışırlar," diye cevap verdi. "Dışarıdaki dünyada yapabileceklerini düşünürler. Hiçbir şey bilmeyen birini kontrol altında tutmak daha kolaydır ve beni kontrol altında tutmaları gerekiyordu."

Carmine, kızın birden ciddileşmesinde şaşırmış bir halde ona baktı. "Anladım."

Haven güldü; kaygısız ifadesi geri döndü. "Bu, 'Ne dediğini anladım,' anlamına mı yoksa, 'Başka ne diyeceğimi bilmediğim için senin söylediklerine katılıyorum,' anlamına mı geliyor?"

Onu taklit etmişti. *Onu*. "Ama doğru yapamadın. Küfür bile etmedin."

"Ben küfretmem."

Carmine tek kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Kötü kelimeler kullandıkları için dişleri dökülmüş bir sürü insan gördüm."

"Yani küfretmemek dişlerinin ağzında kalmasını mı sağlıyor?"

"Hayır. Bunu sağlayan şans. Yüzüme o kadar çok darbe aldım ki şu anki halimden daha tipsiz olmamam bir şans."

Carmine güldü. "Sen tipsiz değilsin."

Çok olağan bir şeyden söz ediyormuşçasına, "Burnum eğri," dedi. "Bir yumru var."

Carmine gözlerini kısarak burnuna baktı ama bir bozukluk göremedi. "Var olduğunu iddia ettiğin bu korkunç yumru nasıl oldu?"

"Ev sahibem yüzüme tekme attı."

Carmine afalladı. "Niye böyle bir şey yaptı?"

"Çünkü bana çelme taktığında ayakkabısı çizildi."

"Neden çelme taktı peki?"

"Eğlenmek için herhalde. Bilmiyorum."

Carmine kaşlarını çatı. "O fahişe gülmek için sana çelme taktı, ayakkabısı çizildiği için sana kızdı ve ceza olarak burnuna tekme attı, öyle mi?"

Başını salladı. "Ayakkabının rengini de öğrenmek ister misin? Onun dışında her şeyi sordun."

Sesindeki alaycı ton karşısında Carmine'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

Haven, yüzündeki şaşkın ifadeyi fark edince eliyle ağzını kapadı. "Özür dilerim."

"Dileme," dedi Carmine. "İlla ayakkabının rengini söylemek istiyorsan söyle. Sorularım seni rahatsız ediyorsa çenemi kapamamı da söyle."

"Ayakkabı kırmızıydı ve soruların beni rahatsız etmiyor," dedi. "Çenemin bu kadar düşmüş olmasına inanamıyorum."

Carmine sırttı. "Sebebi ilaç. Bu yüzden son yarım saattir benimle dalga geçtin, fazlasıyla yakın davrandın ve itirafta bulundun."

"Yani etkisi geçince acı ve utanç içinde olacağım, öyle mi? Hatta büyük bir olasılıkla başım belada olacak."

"Utanman için hiçbir sebep yok," dedi. "Ve penceremden kaçmandan daha kötü bir şey olamaz, dolayısıyla başının belaya gireceğinden endişelenmene gerek yok."

Haven kısa ve kırılgan tırnaklarıyla oynadı. "Senin de başını belaya soktum mu?"

"Benim her gün kendi başıma açtığım belalardan daha fazlasına değil," dedi Carmine. "Gecenin bir yarısı buraya gelip pencereyi çiviledi. Yani artık ikimiz için de ağaçlara tırmanma yok... Tabii ben o çivileri sökene kadar."

Haven, "Çok korkmuştum," dedi. "Beni öldüreceğini sandım."

"Öldürmez..." Öldürmez mi? Carmine bunu inanarak söylediğinden emin değildi. "Neden öyle sandın?"

"Eski sahibimi bir kızı öldürürken gördüğümde onun bana söylediği şeyleri söyledi."

Carmine ne duymayı beklediğini bilmiyordu ama beklediği bu değildi. "Bir kızın öldüğünü mü gördün? Gördüğün en kötü şey bu muydu?"

"Belki de. Çok şey gördüm."

"Örneğin?"

Haven bakışlarını başka yöne çevirdi. "Örneğin anneme tecavüz edildiğini."

Bu kelimeler Carmine'i tiksindirse de onun bu kadar rahat konuşmasını sağlayan o etkili, küçük, sarı hapları üreten ilaç firmasına fazlasıyla minnettardı. "Böyle bir şey burada asla başına gelmez. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Haven başını salladı ama ikna olmuş görünmüyordu.

"Bak, seks birbirlerini isteyen iki kişi arasında yaşandığında muhteşem bir şeydir ama beni istemeyen bir kıza asla dokunmam. Hiçbirimiz böyle bir şey yapmayız. Bu, çok yanlış bir şey."

"Dokunduğun kızlara âşık mıydın?"

"Hayır." Bunu kabullenmiş olmaktan dolayı kendini kötü hissetti.

"Hiç âşık oldun mu?"

Ona baktı; nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Bilmiyorum. Hâlâ aşkın ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Ben de," dedi Haven. "Çok kafa karıştırıcı."

Carmine düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. O da aynı hisleri duyuyor olabilir miydi? Bunu soramazdı. Cevabı evet bile olsa bunun ilaç yüzünden olup olmadığından emin olamazdı.

Haven halsiz bir halde kekeleye kekeleye konuşmaya devam ederken yatakta geriye doğru yaslanıp gözlerini tavana dikti. "Carmine? Senin gördüğün en kötü şey ne?"

Cevap verip vermemeyi düşündü. Hiç kimseye anlatmadığı bir hikâyeydi bu. Ailesi teknik detayları, gazetelerin uydurduğu saçmalığı biliyordu ama o güne kadar gördüğü şey hakkında kimseyle konuşmamıştı.

Ona anlatabilir miydi?

Ona baktı ve gözleri kapalı, dudakları yarı aralık bir halde uykuya dalmış olduğunu görünce gülümsedi. Ona anlatacağını fark etti. Ona her şeyi anlatacaktı.

Haven uyandığında varlığından bile haberi olmadığı kasları sızlıyordu. Sarhoş edici bir parfüm kokusu ciğerlerini istila etmiş, aldığı her derin nefeste bütün hücrelerine saldırıyordu. Bu, ona Blackburn'de iki gün boyunca fırtına ve yağmurun durmadığı zamanki havanın kokusunu hatırlattı.

Zihnini boşaltmak ihtiyacıyla doğruldu. Tam gerinip sırtını rahatlatıyordu ki elinde bir şişe Tylenol'le Carmine içeri girdi. Yatağa oturdu ve hapları ona uzatıp komodinin üzerinde duran yarısı dolu su şişesini aldı. "Yemin ederim en ufak bir hastalığım yok."

Haven şişeyi ondan aldı, kalan tüm suyu içti ve sonra boş şişeyi geri verdi. Carmine omuz silkip şişeyi yerdeki kirli çamaşır yığının üzerine fırlattı. Oda Haven'ın son gördüğünden daha da dağınıktı. "Odanı temizleyebilirim."

"Bunu sana yaptırmam."

"Biliyorum ama bana çok iyi davrandın. Karşılığında bir şey yapmak istiyorum."

Carmine tek kaşını kaldırdı. "İyi mi? Bu saçmalığı yüksek sesle

söyleme. Namıma zarar verebilir. Belki bir gün odam için yardımını isterim ama bugün olmaz.”

“Başka bir gün o zaman.”

İkisi de yeniden sessizleşti; sessizlik rahatsız ediciydi. Haven, havayı yumuşatmak için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı ama Carmine gözlerini dikmiş, ona bakıyordu; bu yüzden o gözler dışında hiçbir şeye odaklanamadı.

Onun bakışından uzaklaşmak için bir kez daha odaya göz gezdirdi. “Artık kalkmaya çalışsam iyi olur. Ne kadar uzun yatarsam kalkmak zorunda kaldığımda o kadar zorlanacağım.”

Carmine ayağa kalkmasına yardım etti. Bacaklarının üzerinde durması kolay olmadı. Alt kata inene kadar Carmine kolundan tuttu ve oturma odasına vardıklarında tereddütle bıraktı.

Karanlık yavaş yavaş çökerken kanepede hiç konuşmadan yan yana oturdular. Carmine rastgele bir kanala basıyor, reklamlar başlıyana kadar o kanaldaki programı seyrediyor, sonra başka bir kanala geçiyordu. Yediyi birkaç dakika geçe *Riziko* adlı programda karar kıldı. “Geniş ve yassı erişte parçaları üzerine kıyma, peynir ve domates sosu konularak yapılan, çok sevilen bir makarna türü.”

Haven ve Carmine aynı anda, “Lazanya,” dediler. Haven gülümsedi. “Neydi bu?

“Gereksiz bilgi,” dedi Carmine. “Tıpkı okulda bize öğrettikleri saçmalıklar gibi.”

Haven bakışlarını tekrar televizyona çevirdi ve sonraki otuz dakika boyunca gözleri kocaman açık bir halde sorulan her soruyu içine çekti. Program bitince Carmine’e döndü. Sıkılmış görünüyordu. Başını koltuğun kolçağına dayadığı eline yaslamış bir halde kanalları gezinmeye başladı.

“Teşekkür ederim,” dedi Haven. “Bu programı çok sevdim.”

Carmine, “Her akşam bu saatte yayınlanıyor,” diye cevap verdi. “Seyretmek istersen aklında olsun.”

Birkaç dakika sonra sokak kapısı açıldı ve Haven ayak seslerini duyunca gerildi. Carmine’in bakışlarını üzerinde hissedebiliyor, güçlü bir biçimde algılayabiliyordu ama ona bakamıyordu. Onun yüzün-

deki ifadeyi görmek istemiyordu. Kendisine acımasını istemiyordu. Ona sanki aynı seviyedelermiş gibi davranmıştı ve bir kez daha ondan daha aşağıda hissetmek istemiyordu.

Dr. DeMarco içeri girdi; rahatsız edici bir gerginlik de beraberinde geldi. Haven tüm dikkatini yerdeki bir lekeye vermiş, mide bulantısını bastırmaya çalışıyordu.

Doktor, "Lütfen odana gider misin Carmine?" dedi. "Onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Haven'ın kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Carmine odadan çıkarken tırnaklarıyla oynayarak soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Dr. DeMarco karşısında çömelip gözlerini diktiği lekeyle arasına girdi. Haven, bu kez onun gömleğindeki bir iplik parçasına odaklandı.

Elini kaldırdı. Haven kendini korumak istercesine kollarını vücuduna dolayıp korku içinde ondan uzaklaşabileceği kadar uzaklaştı. Kusma hissi tekrar kabardı ve Haven dudaklarını ısırarak bu duyguyu bastırmaya çalıştı.

Dr. DeMarco parmaklarını dizlerinin üzerinde gezdirip onları sırkarken, "Birkaç gün ayağa kalkmamalısın," dedi.

Haven yüzünü buruşturdu. Canı yanmıştı. "Ben iyiyim, efendim."

"Kesecik iltihabın var. Yani diz kapağının üzerindeki ufak kesecik sıvı dolmuş. Şişliğin inmesi için dinlenmen ve buz koyman lazım."

Doktor, ellerini dizlerinden çekti ama ayağa kalkmadı. Gözlerini dikmiş ona bakıyor olması çok rahatsız ediciydi. Haven onun yanından uzaklaşmasından başka bir şey istemiyordu.

"Şimdi beni dinle," dedi. Sesi daha yumuşaktı. "GPS çipi nedir biliyor musun?"

Haven başını iki yana salladı.

"Bir takip cihazı. Bazıları bir pirinç tanesi kadar küçüktür. Arabamda bir tane var. Eğer biri onu çalarsa nerede olduğunu bulabilirim. Bir emniyet tedbiri, yani bana ait olanı kimse alamaz." Duraksadı. "Sen de farklı değilsin, çocuğum. Senin içinde de bir tane var."

Bu sözler üzerine Haven onun gözlerinin içine baktı. Bakışlarında şefkat parıltıları vardı ki bu midesini daha da bulandırdı.

"İlk gün, bodrumdayken sana enjekte ettim. Yani ne olursa olsun seni bulabilirim. Dün nereye gittiğini de böyle buldum."

Haven, ağzını açarsa kendini kaybetme korkusuyla kapalı tutuyordu. Sahip Michael'a karşı asla böyle tepkili hissetmemişti. Yıllarca tacizine katlanmış, yine de hayatına devam etmişti. Dayak yemişti ama güçlü, sağlam kalmıştı... Ama Dr. DeMarco bir saniye içinde elini bile kaldırmadan içinde bir şeyleri paramparça etmişti.

DURANTE SONBAHARIN PENÇESİNE düşmüştü. Her yeri sarmalayan yeşil solmuş; yerini yüksek çam ağaçları arasına yayılmış canlı, sıcak tonlara bırakmıştı. Öbekler halinde yere düşen yapraklar, buruşuk bir battaniye gibi toprağı örtüyordu.

Sonbaharın gelişi, kasabada şaşalı bir şekilde kutlanan; sınıflarası müsabakaları, öncesinde moralleri yükseltmek için yapılan partileri, bir geçit töreniyle futbol maçını içeren ve dans partisiyle son bulan mezunlar buluşmasının habercisiydi. Normalde Carmine'in içi içine sığmıyor olması gerekirdi ama bütün bir haftayı endişe içinde geçirmişti.

Haven yeniden soğuk davranmaya, evde onun olduğu yerden uzak durmaya başlamıştı. Geceleri kütüphanede gitarının tellerine dokunarak zaman geçirirken onun ağladığını duyuyordu. Yanına gitmek, onu teselli etmek istiyordu ama ne diyeceğini bilmiyordu. Burada olduğun için özür dilerim mi diyecekti? Yoksa tuzağa düşürüldüğün için özür dilerim mi? Babam hasta ruhlu bir pislik olduğu için özür dilerim mi? Yaşanan her şey kendisine mantıksız gelirken nasıl bir açıklama getirebilir, Haven'ı teselli etmeyi nasıl başarabilirdi?

Haven yatak odasının kapısını açıp Dr. DeMarco ile yüz yüze geldiğinde saat akşam altıya gelmek üzereydi. Doktor, kapıyı çalmak üzere elini kaldırmış koridorda dikiliyordu. Elini aşağıya indirirken Haven bir adım geri çekildi. "Girebilir miyim?"

Haven, kendi evinde izin alıyor olmasına şaşırılmış bir halde başını salladı.

Sanki havadan sudan konuşmak için oradaymışçasına soğukkanlı bir halde içeri girdi. Bir an ona baktıktan sonra, "Dizlerin nasıl?" diye sordu.

Haven alçak bir tonla, "İyi," diye cevap verdi.

"Evden çıkabilecek durumda mısın?"

Bu soru Haven'ı korkuttu. Zihninin gerisinde bir ses çılgık çılgığa bağınıyordu. *Bu bir tuzak!*

Tedirgin bir ifadeyle ona bakarak, "Siz nasıl isterseniz, efendim," dedi.

Dr. DeMarco elini ona doğru uzattı. Kızın kalbi deli gibi çarpmaya başladı; vuracağını düşünerek büzüldü ve kollarını kendine doladı ama doktor ona dokunmadan elini indirdi. Burnunu sıvazlayarak arkasını dönerken dudaklarından hüsrana dolu bir iç çekiş kaçtı. "Carmine'in futbol maçına gidiyoruz. Düzgün bir şeyler giy."

Doktor gittikten sonra Haven kalakaldı; düzgün derken ne kasettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Sonunda haki rengi bir pantolon ve bir süveter giydi; kıvrıkcık saçlarını taradı ama doğuştan gelen buklelerini hiçbir şey düzeltemezdi. Lastik bir bantla saçlarını yüzünden çekti ve zorla ayağa kalkıp ayakkabılarını giydikten sonra alt kata indi. Dr. DeMarco, elleri cebinde öne arkaya sallanarak antrede bekliyordu. Geldiğini duyunca başını kaldırıp baştan aşağı onu süzdü. Haven onun fikrini söylemesini bekledi ama doktor tek kelime etmeden anahtarını çıkarıp sokak kapısını açtı. Haven verandaya çıktıktan sonra kapıyı kilitleyip arabanın ön koltuğuna oturana kadar ona eşlik etti.

Durante Lisesi'ne vardıklarında park yeri huncahınç doluydu; arabalar caddeye sıralanmış, okulun yanındaki alanı kaplamıştı. Dr. DeMarco, çim alana park ederken Haven aval aval arabalara bakıyordu.

"Şimdiye dek hatalı davrandım," dedi doktor. "Toplum içinde düzgün davranacağını kanıtlayana kadar seni evde tuttum. Oysa insanlar arasına karışmana izin vermeden bunu öğrenmen mümkün değil. Bu yüzden sana bir şans veriyor ve en doğru davranışı sergileyeceğini umuyorum."

"Elbette, efendim."

Stadyuma doğru yürürlerken bacakları titriyordu. Her taraf sürünerek yanlarından geçen, yollarını engelleyen insanlarla doluydu. Dr. DeMarco, kayar gibi kalabalığın içinde ilerlerken Haven boğulacakmış gibi hissederek onu takip ediyordu. Tika basa dolu tribünlere doğru ilerlerlerken doktor onunla hiç ilgilenmedi.

Hoparlörden bir ses geldi ve bando çalmaya, amigo kızlar kalabalığın uğultusu yüzünden Haven'm duyamadığı bir şeyler söylemeye başladı. Herkes yerlerini alırken Haven elleriyle kulaklarını kapattı ve ortalık sakinleşene kadar öyle durdu.

Tandık bir kahkaha yankılandı; Haven sesin geldiğı yöne baktı. Dominic kolunu bir kıza dolamış, onlara doğru geliyordu; arkalarında isteksizce onları takip eden Dia vardı.

Dominic önlerindeki sıraya oturdu ve kız arkadaşını Haven'la tanıştırdı. Tess, gergin bir ifadeyle bir süre Haven'a baktıktan sonra tek kelime etmeden Dominic'in yanına oturdu. Dia, Haven ile Doktor DeMarco arasına sıkışmaya çalıştı. Bu durum Haven'ı tedirgin etti ama Dr. DeMarco rahat bir tavırla kenara kayıp kıza yer açtı.

Haven çevresindeki insanları umursamamaya çalışarak tüm dikkatini maça verdi. Gözlerini dikmiş, sahaya bakarken oyunculardan biri sert bir darbe aldı ve sırtüstü yere düştü. Haven yüzünü buruşturdu. Off.

"Üç numara sert bir darbe aldı gibi görünüyor," dedi spiker. "Umarım iyidir."

Dominic ilgisiz bir tonla, "İyidir," dedi. "Carmine dayanıklıdır." Haven'm bakışları hızla yeniden saha döndü. *Carmine mi?*

Carmine ayağa kalktı, parmaklarını esnetti. 3 numaralı beyaz forması çim ve toprak içindeydi. Ona bakarken Haven'ın ağzı kuru-muştu. Kocaman siyah üç numara demek buydu.

"Futbol hakkında bir halt bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu Dominic. "Yüzünden anlaşılıyor."

Haven utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Bilmiyorum."

Dominic çoğunu anlamadığı temel kuralları hızla sıralamaya başlamıştı ki Carmine kaskını çıkardı. Stadyumunun ışıkları altında teni terden parlıyordu. Onu izlerken Haven'm nefesi kesildi.

Carmine tribünlere doğru döndü, kalabalığa göz atarken bakışları onların olduğu yöne kaydı. Haven, bir süre gözlerinin kendi gözlerine takılıp kaldığına yemin edebilirdi.

Maçın geri kalanı hızla geçti; stadyumdaki enerji Haven'ın bütün bedeninin tatlı bir ürpertiyle dolmasma neden olmuştu. Arada bir

birileri Dr. DeMarco'nun yanına gelmiş, hiçbiri onun kim olduğunu sormamıştı. Ama bakışlarındaki merakı, uzaktan onu incelerken yüzlerindeki kim olduğunu anlamaya çalışan ifadeyi görebiliyordu.

Bitiş düdüğü çaldığında herkes sahaya indi. Haven, Dr. DeMarco'nun peşinden sahayı çevreleyen çitlere doğru yürüdü ve oraya vardıklarında adımları yavaşladı.

Dr. DeMarco durdu. "Buradan bir yere ayrılma. Sana söylediklerimi unutma."

Beynindeki ses bir kez daha çılgık çılgılığa bağırdı. *Seni sınıyor!*

Orada dururken biri yanına yaklaştı. Daha önce hiç duymadığı ağır bir güneyle aksanıyla konuşuyordu. "Kayıp mı oldun?"

Haven arkasını döndüğünde teni güneşte bronzlaşmış, sarı saçları beysbol şapkasının altına gizlenmiş bir çocuk gördü. Üzerinde bermuda ve mavi bir tişört vardı. Haven'ın bakışları neredeyse çıplak olan ayaklarına kaydı. Parmak arası terlik giymiş olduğunu görünce gülümsedi.

Kendi ayakları şişmişti. Bir çift terlik için neler vermezdi.

Kibar bir tonla, "Kaybolmadım," dedi. "Birini bekliyorum."

"Adım Nicholas."

"Ben de Haven."

"Söyle bakalım Haven. Düşünen file ne denir?"

"Anlamadım."

Nicholas, "Filozof." diye sırttı. "Anladın mı? Fil-ozof."

Haven, bunun bir şaka olduğunu anlayınca gülümsedi.

Nicholas muzip bir biçimde kolunu sıkarak, "Hey, gülümsedi," dedi.

Çocuk ona dokununca Haven'ın gülümsemesi soldu ama o bunu fark etmiş görünmüyordu.

Carmine öldürücü bir öfkeyle sarsıldı. Haven'ı arıyor, kalabalık içinde onu bulmaya çalışıyordu ama bakışları Nicholas Barlow'a takılı kalmıştı. Ayakları sanki onun kontrolü dışında hareket ediyordu. Kaskını sahaya fırlatıp yorgun bacaklarının izin verdiği ölçüde hızlı koşmaya başladı. Bağırışlar yankılandı, birkaç kişi peşinden koştu ama o yavaşlamadı. Yavaşlayamazdı.

Tel örgünün üzerinden atlayıp Nicholas ve Haven patırtıyı fark ettiği anda yere indi. Haven'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Nicholas ise gözlerini kıstı.

Carmine onu ne kadar sevmiyor ve hatta ne denli küçümsüyorsa, Nicholas da o kadar Carmine'den nefret ediyordu.

Nicholas birkaç adım geriledi ama artık çok geçti. Carmine hışımla üzerine atlayıp onu yere yapıştırdı. Dizini Nicholas'ın kasiğine bastırdı ve yumruk atmak için kolunu geri çekti ama vuramadan biri formasının arkasından yakalayıp hızla çekerek onu ayağa kaldırdı.

Vincent ikisinin arasına girip oğlunu iterek uzaklaştırdı.

Nicholas ayağa kalkarken şaşkın bir haldeydi; çok kısa bir an duraksadıktan sonra koşarak uzaklaştı. Babasının yüzündeki ifade olmasaydı Carmine onun korkaklığına kahkahalarla gülerdi. Vincent burnundan soluyarak, "Geçen sene başını beladan kurtarmak bana neye mal olmuştu biliyor musun?" diye sordu. "Aynı şeyi tekrar yapmayacağım."

Babası, Haven'ın bileğinden hızla çekerek Carmine'in yanından uzaklaştı. Haven gözlerinden yaşlar akarak Vincent'la birlikte kalabalığın içinde gözden kaybolduğunda Carmine'in yüreği burkuldu.

Her şeyi berbat etmişti. Yine.

Geçen seneki Mezunlar Buluşması önemli ölçüde farklıydı. İkinci sınıf öğrencisi olan Carmine, okulun en iyi öğrencilerinin oluşturduğu takımın maçında sadece bir izleyiciydi. Etrafında sınıf arkadaşları ve yanında en yakın arkadaşı Nicholas Barlow ile tribünlerde oturmuştu.

En yakın arkadaş. Bu kelime artık Carmine'de düşmanca duygular uyandırıyor.

Bu yıl koşullar değişmiş olsa da Carmine geceyi tamamen aynı biçimde bitirmeye kesinlikle kararlıydı; inanılmayacak derecede berbat ederek. Sadece bu sefer tek başınaydı.

Carmine maç sonrası verilen partiye vardığında içerisi tıklım tıklım doluydu; ufacak eve düzinelerce insan sığıışmıştı. Kalabalığı yarararak mutfağa gitti ve biraz votka alarak koridoru boyu boyunca geçti. Oda, köşedeki loş ışık dışında karanlıktı; müzik setinden hoş bir rock şarkısı yayılıyordu.

İçeri girdiğinde herkes ona baktı; Max denen çocuk onu başıyla selamladı.

Carmine kanepeye oturarak, "Toz var mı?" diye sordu. Öyle bir hafta geçirmişti ki esaslı bir uçuşa ihtiyacı vardı.

Max odadan çıkıp birkaç dakika sonra küçük bir torba kokainle geri geldi. Carmine tozun bir kısmını önlerindeki sehpaye döküp iki çizgi haline getirdi. Birini hemen çekti; burnu uyuştu, kalp atışı hızlandı. İkinci çizgiyi de çektikten sonra kanepeye yaslanıp gözlerini kapattı. Coşku tüm bedeninde dolaşmaya başladı; göğsünü bir sıcaklık kapladı ve bütün organlarına yayıldı. Hafiflemiş, yenilmez ve dünyayı umursamaz hissediyordu.

Kısa bir süre sonra Lisa kucağına atladı. Carmine'in coşkusu bir anda tavan yaptı. "Eğer üzerime oturacaksan önce soyunman gerek."

Onu kenara itip iki çizgi daha hazırladı ve o hissin geri dönmesi için yanıp tutuşarak burnuna çekti. Tıkanmış olan burnunu silip tozun geri kalanını sehpaye boşalttı ve Lisa'ya ikram etti. Lisa hepsini bir elektrik süpürgesi gibi içine çekti.

Carmine'in yanında kanepeye yaslanarak, "Sana bir kravat aldım," dedi. "Elbiseme uygun."

"Kravat mı?"

"Evet. Dans için."

Dans. Birlikte gitmeyi teklif ettiğini dahi hatırlamıyordu. "Ne renk?"

"İspanyol pembesi."

Carmine şaşkın şaşkın ona baktı. "İspanyol pembesi de neyin nesi?"

"Bir tür fuşya ama daha koyu."

"Yani mor gibi bir şey mi?"

"Evet, mor gibi bir şey."

Carmine omuz silkerek başını çevirdi. Pembe olmadığı sürece umurunda değildi.

Gece hızla ileri doğru sarılan, yavaşlatamadığı bir film gibi alkol ve uyuşturucunun neden olduğu bulanıklıkla geçti. İçki içti, sigara içti, kokain çekti ve birkaç tane hap aldı ve yeniden başa sardı. Bu döngü, uzandığı yerde kendinden geçene kadar durmadan devam etti.

* * *

Ertesi sabah, hayatının en kötü akşamdan kalmışlığıyla uyandı. Baş o kadar zonkliyordu ki beyni gözlerinden çıkacakmış gibi hissediyordu. Yüzünü buruşturarak sendeleye sendeleye evden gün ışığına çıktı ve güneş gözlüklerini takıp arabaya bindi.

Evin önüne gelip durduğu anda burnundan ılık bir sıvı akmaya başladı. Güneşliği indirip aynaya baktığında kan gördü. Tişörtünü çıkardı ve burnuna bastırarak antreye girdiğinde babasıyla karşılaştı. Elinde siyah, ufak bir valiz vardı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sorarak merdivenlere yöneldi ama Vincent onun yolunu kesti.

"Evet, Chicago'ya." Carmine'in elini çekip kanayan burnunu inceledi. "Eğer o şeyi çekmeye devam edersen burun direğine zarar vereceksin."

Carmine geri çekildi. "Yumruk yemediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü biri burnuna yumruk atmış olsaydı sen onlarınkini kırmuş olurdun." Vincent elinde valiziyle kapıya yöneldi. "Kokainden uzak dur. Yoksa gebereceksin."

Carmine başı yastığa değer değmez uyudu ve kapısının çalınmasıyla uyandı. Homurdanarak zorla yataktan çıktı; kapıyı açtığında Dominic'i gördü. Dominic, eline bir torba sıkıştırdı. "Sevgilin burada."

Siktir. Dansı tamamen unutmuştu.

Duş alarak ayılmaya çalıştı. Siyah takım elbisesini ve siyah ayak-kabılarını giydi ve sonra torbayı aldı. Kravatı çıkarıp kaldırdı ve bakakaldı. İğrenç bir pembeydi. İspanyol pambesiymiş. Kızımın kenarı.

Tartışmaya vakti olmadığını bildiğinden kravatı boynuna geçirdi. Sonra çalışma masasının en alt çekmecesini açıp matarasına votka doldurdu ve cebine soktu. Dışarı çıkmak üzere odasından ayrıldığı sırada Haven'ın merdivenleri çıktığını görünce kütüphanede durdu.

Söyleyecek etkili bir şey, aralarını tekrar düzelterek bir şeyler bulmaya çalıştı. "Bu kravat beni epey kırık göstermiş, değil mi?"

Aslında söylemek istediği bu değildi.

Haven bir kahkaha patlattı. "Paramparça olmuş gibi görünüyorsun."

Kız odasına girip gözden kaybolurken Carmine başını iki yana salladı. Neyi kastettiğini anlamamıştı bile.

...Yoksa anlamış mıydı?

Okula vardıklarında Carmine bir kenarda dikilip durmadan içerken Lisa arkadaşlarıyla takıldı. Biraz dans ettiler ama matara boşaldığına da Carmine sarhoş olmuştu ve oradan ayrılmaya hazırdı. Lisa baştan çıkartıcı bir ifadeyle gülümsedi ve ikisi birlikte doğrudan onun evine gittiler. Lisa'nın ailesi hafta sonu için şehir dışına çıkmıştı. Lisa içki dolabını kolaçan etti ve Carmine'e bir şişe Southern Comfort verdi.

Onu yatak odasına çıkardı. Carmine orada da içmeye devam etti.

Lisa boynunu öptü ve elinden şişeyi alıp onu yatağa itti. Carmine öylece uzanıp onu soymasına izin verdi, ardından da kendi giysilerini çıkarmasını izledi. Lisa yatağa tırmanarak bacaklarını açıp üzerine oturdu ve onu öpmek için eğildi.

Carmine başını çevirerek, "O kadar sarhoş değilim," diye mırıldandı.

Lisa'nın dokunuşu fazlasıyla özeldi ve bu çok rahatsız ediciydi. Kız yavaş hareket ediyordu, hafif hafif dokunuyordu. Onunla ilgili hiçbir şey doğru gelmiyordu; doğru beden onunki değildi. Carmine sertliğinin yok olduğunu hissederek gözlerini sımsıkı kapatıp bu durumdan keyif alabilmeyi diledi. Taviz vermiş ve pembe bir kravat takmıştı ama bedeni kesin bir sevişmeyi reddediyordu. Artık kendini tanımıyordu. Bu, onu deli ediyordu.

Aklından bu düşünce geçer geçmez bir kahkaha patlattı. Lisa irkilerek geri çekildi. "Neyin var senin? Kafayı yedin galiba."

"Farkındayım." Ayağa kalktı ve giysilerini aldı. "Tam anlamıyla kafayı kırdım."

Lisa inanmaz gözlerle ona baktı. "Dur! Yoksa gidiyor musun? Ama neden?"

Carmine kapıya doğru yürürken, "Seni sevmiyorum," dedi. "Ve hiçbir zaman sevmeyeceğim."

Aziz Mary Katolik Kilisesi, sivri kuleleri ve koyu renk tuğlalardan inşa edilmiş sağlam duvarlarıyla canlı Chicago'nun bağrına gizlenmiş bir ortaçağ kalesi görüntüsündeydi. Onu çevreleyen çim kuru-

muş, kaldırım taşları kırılmıştı ama kilise hâlâ kusursuzdu. Yüksek kemerler ve altın rengi duvarlar ahşap dekoru daha da ortaya çıkarıyor; fildişi mermer zemin, vitray pencerelerden süzülen güneş ışığıyla pırl pırl parlıyordu. Vincent gençken buraya her geldiğinde kendini bir define sandığına girmiş gibi hissedirdi. Hiç aksatmadan her pazar gider ve her şeyiyle oraya ait olduğuna inanırdı.

Ama bugün boş sıraların arasında ilerlerken bu ibadet yerinden dışlanmış gibi hissediyordu. Ayak sesleri duvarlarda yankılanıyor, pedere geldiğini bildiriyordu. Doğrudan günah çıkarma odasına gitti ve Peder Alberto diğer tarafta yerini alırken oturdu.

Vincent kendini pederden gizlemenin anlamsız olduğunu bilerek aradaki perdeyi açtı. O olduğunu nasıl olsa anlayacaktı; her zaman anlamıştı. “Kutsa beni peder, günah işledim. En son üç ay önce günah çıkardım.”

Peder Alberto önce haç işareti yaptı, sonra konuşmaya başladı. Çok uzun süredir Amerika’da yaşıyor olduğu halde Sicilyalı aksanı hâlâ yok olmamıştı. “Ne günah işledin, çocuğum?”

Son günah çıkarmasından beri Vincent yalan söylemiş, çalmış ve *la famiglia* adına bir cinayete suç ortaklığı yapmıştı ama bir günah vardı ki aklından hiç çıkmıyordu. “Birinin... bir kızın canını yaktım.”

“Kızın canını isteyerek mi yaktın?”

Vincent duraksadı. “Evet.”

“Pişman mısın?”

Bir duraksama daha. “Evet.”

“Pişman olduğunu ona söyledin mi?”

Vincent üzüntü içinde yüzünü sıvazladı. “Hayır.”

Peder Alberto bir süre sessiz kaldı. “O muydu?”

Vincent’in cevap vermesine gerek yoktu. Öyle olduğunu ikisi de biliyordu... Ve ikisi de bunun ilk olmadığını biliyordu.

Vincent, “Çok öfkeliyim,” dedi. “O sabahki acı yıllarca hissettiklerimden daha kötüydü. Bir kez olsun başka birinin acı çekmesini istedim. Başka biri daha benim hissettiğimi hissetsin istedim. Acıdan infilak etmeden onu içimden atmalıydım. Daha iyi hissetmeye ihtiyacım vardı.”

“Peki, attın mı?”

“Hayır,” diye cevap verdi. “Hâlâ öfkeliyim... Çok öfkeliyim, Pe-

der... Üstüne üstlük artık utanç doluyum. Böyle hissetmek istemiyorum ama bu duygudan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.”

“Ya, oysa ben bildiğini düşünüyorum,” dedi Peder Alberto. “Yargılamayın ki yargılanmayasınız. Suçlamayın ki suçlanmayasınız. Bağışlayın ki size de bağışlanasınız.”

“Luka 6.37.” Vincent, Kutsal Kitap’tan yapılan alıntıyı tanımıştı. “Ama ya bu duygudan kurtulamazsam? Ya böyle hissetmeye devam edersem? Ya bağışlayamazsam?”

“Ama siz başkasının suçlarını bağışlamazsanız Babanız da sizin suçlarınızı bağışlamaz.”

“Matta 6.15.”

Peder Alberto gülümsedi. “Nefretin senin zehrin, Vincenzo. Seni yiyip bitiriyor. Onu kalbinden söküp atmalısın. Ancak ve ancak o zaman *sen* de bağışlanacaksın.”

RAKAMLAR GECE YARISINI GEÇERKEN Haven'ın gözleri hâlâ çalar saatteydi. Zaten kesik kesik olan hafif uykusu birkaç gündür kâbuslarla bölünüyordu ve bu yüzden gözlerini kapama düşüncesi onu ürkütüyordu. Biraz huzur için yanıp tutuşuyordu ama eline geçen tek şey sağır edici bir sessizlikti.

O gece müzik yoktu. Onun zihnini dağıtacak hiçbir şey yoktu.

Oğlanlar dansa gitmek için evden ayrıldıktan sonra Haven geceyi resim çizerek ve hayatını düşünerek geçirmişti. Her ne kadar kabul etmek istemese de kıskançlık duygusunun onu ele geçirmesine izin verdi. Güzel elbiseler giyen ve diğer gençlerle dans etmeye giden güzel bir kız olmaya can atıyordu.

Sağa sola dönüp durmaktan sıkılıp sürünerek yataktan çıktı ve alt kata indi. İçecek bir şey almak için mutfağa gitti ama ışığı açıp orada birinin olduğunu fark edince donakaldı.

Carmine elinde bir şişe içkiyle omuzları çökmüş bir halde buzdolabının yanındaki tezgâhın üzerinde oturuyordu. Gözleri buluştu. Mutfakın diğer ucunda olmasına rağmen Haven bakışlarındaki tutkuyu görebiliyordu. Sert dış görüntüsünün altında duygu dolu bir kalp vardı.

Haven, "Seni rahatsız etmek istemedim," dedi.

"Rahatsız etmiyorsun Haven. Hiçbir bok yapmıyorum. Sadece oturmuş kendimi alkol komasına sokmaya çalışıyorum." Sesindeki ton Haven'ı ürpertti. Oradan uzaklaşmayı düşündü ama bunu yapmadan Carmine yeniden konuşmaya başladı. "Bir pislik gibi davranıyorum, değil mi?"

Haven cevap vermeden buzdolabını açmak için ona sürtünerek yanından geçti. Portakal suyunu çıkarıp tezgâha koydu ve Carmine'in üzerinden uzanıp dolaptan bir bardak aldı.

O sırada Carmine tekrar konuştu; nefesini teninde hissetti. "Bir bardak da benim için alsana."

Haven ikinci bardağı alırken kendine hâkim olamadı ve bedenine bir ürperti yayıldı. İkisinin bardağına da biraz portakal suyu boşaltıp şişeyi buzdolabına geri koydu.

Carmine'in tavrı onun aklını karıştırıyordu ama saf yanı onun yakınında olmak için yanıp tutuşuyordu. Şu an burada olması ona oyalanacak bir şey veriyordu. Hatta müzik dinleme şansı bile olabiliyordu.

Carmine içkiyi kafasına dikti; şişeyi ağzından çektikten sonra homurdanır gibi, "Uff, çok sertti," dedi. Ses tonu hırıltılıydı. Portakal suyunun içine bir miktar içki boşalttı; kısa bir tereddüitten sonra Haven'inkine de ekledi. "Yalnız içmekten hoşlanmam."

Yalnız. Haven bu duygunun nasıl olduğunu biliyordu.

İçkiyi kokladı ve burnunu buruşturdu. "Nedir bu?"

"Neden bana soruyorsun? Okuyabilirsin. Oku şu lanet şişenin üzerini." Haven'ın gözleri büyüdü ve Carmine inledi. "Yine pislik gibi davrandım. Amacım bu değildi."

Haven sinirlenmiş bir halde içeceği kafasına dikti. Hâlâ portakal suyu tadı vardı ama aynı zamanda boğazını yakan bir keskinliğe sahipti. Boş bardağını tezgâha koyarken Carmine hayretle ona baktı.

"*La mia lanet olası bella ragazza.*" Kıkır kıkır gülererek içkisini kafaya dikti. "Sende potansiyel var, *tesoro.*"

Haven gülümsedi. "Sanırım teşekkür etmem gerek."

"Seni takdir ettim," dedi Carmine. "Bir kez daha yaparsan daha çok takdir edeceğim."

Tezgâhtan aşağıya atladı ve iki bardak daha portakal suyu doldurup ikisine de içki kattı. Haven derin bir nefes alıp kendi bardağını kaldırdı. İlkinden çok daha sertti ve boğazını daha çok yaktı. Ancak yarısını içebildi, ardından öksürerek bardağı indirdi. "Aman Tanrım! Bu çok sert."

Carmine, "Biliyorum, ben öyle koydum," diye cevap verdi. "Artık bir dikişte içme. Eğer öyle yaparsan kendinden geçersin ve ben yalnız içmemeyi tercih ederim."

İçini hoş bir duygu kapladı; arzusu gerçekleşiyordu. Carmine de onu yanında istiyordu.

Carmine şişeyi kaldırdı. "Bu arada hâlâ merak ediyorsan bu, Grey Goose votka."

Carmine'in üçüncü kattaki odasına çıktılar. Carmine içkisini çalışma masasının üzerine koydu ve sandalyeye oturdu. Ama Haven ne yapacağını bilmez bir halde kapıda kalakaldı.

Onun tereddüt ettiğini sezinleyen Carmine, "İstediğin yere oturabilirsin," dedi.

Haven yatağın kenarına ilişti ve endişe içinde içkisinden bir yudum aldı.

"Haydi, oyun oynayalım," dedi Carmine. "Yirmi bir soru oynamaya ne dersin?"

Haven'ın sınırları gerildi. Bunun ne olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Onun şaşkın ifadesi Carmine'in dikkatinden kaçmadı. "Yirmi bir soru olana kadar sırayla birbirimize soru soracağız. Tek kural yalan söylememek. Ne hakkında olduğu zerre kadar umurumda değil, sadece yalan yok."

"Tamam." Haven derin bir nefes aldı. "Sen başla."

Carmine odanın diğer ucundan gözlerini dikmiş ona bakarken Haven'ın elleri titriyordu. Delikanlı iç çekti ve ayağa kalıp Haven'ın bardağını alarak çalışma masasına koydu. Anahtarları çıkardıktan sonra alt çekmeceyi açtı. "Uyuşturucu konusunda ne düşünüyorsun? Bu soru sayılmaz. Bunu yapmadan önce öğrenmek istiyorum sadece."

"Şey... Fazla bir bilgim yok."

Haven'a göre puroya benzer bir şey çıkardı ve yaktı. Oda keskin odunsu bir kokuyla doldu. Dudaklarına götürüp içine çekerek Haven'ın karşısında diz çöktü. "Ot seni gevşetecek, anladın mı?"

Haven, onun bu kadar yakınında olmasından dolayı donakalmış bir halde başını salladı.

"İşini kolaylaştırayım," dedi. "İçine çek ve tutabildiğinçe tut."

Bir kez daha dudaklarına götürüp ona doğru eğilerek derin bir nefes çekti. Dudaklarından birkaç santim ötede durup başını yana eğdiğinde Haven'ın kalp atışı hızlandı.

Carmine nefesini verirken Haven da onun ciğerlerinden süzülerek bedenine sızan dumanı içine çekti. Her şey bulanıklaştığında gözlerini kapattı ve nefes almaya ihtiyaç duyana kadar bırakmadı.

Yavaş yavaş nefes vererek gözlerini açtığında Carmine'in hâlâ karşısında olduğunu gördü. Onun baş döndüren ifadesi dumandan daha yakıcıydı. "Birinci soru... Hiç kitabın olmasına izin verilmediği halde okumayı nasıl ilerlettin?"

Haven kızardı. "İlk sahibime ait olan bir kitabı çaldım."

"Bundan dolayı utanıyor musun?"

"Hırsız olduğumu itiraf ediyorum."

Carmine tekrar oturdu. "Olsun, zaten azılı bir suçluyla yaşıyorsun. Hırsızlık bizi korkutmaz"

"Sen azılı bir suçlu musun?"

Carmine akli karışmış bir ifadeyle ona baktı. "Hayır. Babamı kast ediyorum. Chicago'da ne yaptığını biliyorsun." Bilmiyordu ve bu, Carmine'i çok şaşırttı. "Siktir! Sandım ki... Neyse, boş ver. Başka bir şey sor."

Haven ne olduğunu anlamamış bir halde aklına ilk gelen soruyu sordu. "Yan tarafındaki yara nasıl oldu?"

"Aman Tanrım! İlla beni zorlayacaksın, öyle mi?" Ellerini saçlarında gezdirdi. "Bu yara sekiz yaşımdayken oldu. Kurşun yan tarafımı delip geçti."

Haven düşüğünü ya da kendini kestiğini düşünmüştü... Ama vurulduğunu düşünmemişti.

"Önceden söylediğim gibi biz düşündüğünden daha çok birbirimize benziyoruz," diye devam etti Carmine. "Ben de benim suçum olmayan boktan bir şey yüzünden kan kaybettim."

Gerçekten ortak noktaları olabilir miydi? "Neden vuruldun?"

Carmine başını iki yana salladı. "Benim sıram. Gizli bir yeteneğin var mı?"

"Hmm... Resim yapmayı severim ama bu bir yetenek mi bilmiyorum."

"Benim için bir şeyler çizer misin?"

Haven gülümsedi. "Sen sorunu sordun."

Carmine umursamaz bir ifadeyle elini salladı. "Tamam, sıra senin."

"Neden vuruldun?"

"Söyleyemem çünkü gerçekten bilmiyorum," dedi Carmine.
"Başka bir şey sor."

Haven duraksadı. "Peki, maçta o çocuğa neden saldırdın?"

"Çünkü Nicholas bunu hak etti. Ama onu yere devirmek son karşılaştığımızda onların yanında hiçbir şey." Çok alçak sesle bir şeyler mırıldandıktan sonra devam etti. "Ee, benim için resim yapacak mısın?"

"Belki bir gün."

"Bir gün. O bir gün ne zaman gelecek?"

"Odanı temizlememe izin verdiğin gün senin için resim yapacağım," dedi. Carmine'in ağzı karşı çıkacakmışçasına açıldı. Bunun üzerine Haven yeni bir soru sorarak onun konuşmasına fırsat vermedi. "Nicholas'a bu kadar kötü ne yapmıştın?"

"Kamyonetine ateş ettim. Benzin deposu alev aldı. Cinayete teşebbüsle suçladılar beni, oysa kesinlikle onu öldürmeye kalkışmamıştım."

Haven kendisine bu kadar hoş davranan birinin o çocuğa karşı böylesi şiddet içeren bir davranışta bulunmuş olmasına şaşır kalmıştı.

"Nicholas seni gülümsetecek ne söyledi?" diye sordu.

"Fille ilgili bir şaka yaptı."

Carmine gözlerini yuvarladı. "Bu soru sayılmaz. Hâlâ benim sıram. Hiç öpüştün mü?"

Haven kendini eksik hissederek başını yavaşça iki yana salladı.
"Bu beni muhtemelen toy yapıyor..."

"Hiç de değil. Bu soruyu sormamalıydım." Sandalyesinde gergin bir halde kımlıdandı. "Lanet olsun ki teknik olarak ben de öpüşmedim. Çünkü dudaktan öpmem." Yeniden duraksadı. "Ve bu durum beni kızlarla sevişen ama onlarla öpüşmeyen bir pislik gibi gösteriyor muhtemelen."

"Kaç kız oldu?"

Bu soru üzerine başını eğdi. "Bir buçuk düzine. Belki iki ya da üç fazlası vardır."

"Yani yirmi ya da yirmi bir."

Carmine ona bir bakış attı. "Matematiğin iyiymiş. Bu çok yüksek bir sayı, biliyorum."

Kendi cevabı onu üzmüş görünüyordu. Haven bazı kızlar konusunda pişmanlık duyup duymadığını merak etmekten kendini alamadı. Rahatlatıcı görünmeye çalışarak gülümsedi ama Carmine sadece inledi.

"Yeni konu. Soru... kaç geldiysen o. En çok korktuğun an hangisi?"

"Sanırım babanın odasındaki an."

Carmine bu cevabı bekliyormuşçasına başını salladı ve dönüp iç-kisini aldı. "Sıra sende."

"Annen nerede?"

Bu soru ağzından kaçırılmıştı. Carmine'in donakaldığını, bardağın havada asılı kaldığını görünce elleriyle ağzını kapadı.

Carmine bir yudum bile almadan bardağını geri koyarak, "Chicago'da," dedi. Yeniden ona döndü. Yüzündeki boş ifade Haven'ı verdiği cevap kadar şaşırttı.

"Chicago'da mı?"

"Aslında Hillside'da; Chicago'nun birkaç kilometre dışında."

"Yaa."

"Neyse," dedi Carmine. "En sevdiğin renk ne?"

"Yeşil." Bu cevabı verdiği anda yanakları kızardı. Onun bakışından kaçmak için sırtüstü yatağa uzandı.

Carmine yanına oturunca yatak sallandı. Delikanlı başını eğip ona baktığında göz göze geldiler. "Sıra sende."

"Senin en sevdiğin renk hangisi?" Başka bir soru düşünemeyecek kadar paniklemişti.

"Şu an koyu kahverengi ile pembemsi kırmızı arasında kaldım. Kravatımın rengine benzer bir pembe."

Haven'ın kızarması iyice arttı; kalbi deli gibi çarparak bakışlarını ondan kaçırırdı.

"Sıra bende," dedi Carmine. "En sevdiğin renk neden yeşil?"

Haven, "Pas," dedi.

"Pas geçemezsin."

"Ama sen de bazı sorulara cevap vermedin."

"Tamam. Başka bir soru sorayım. En sevdiğin renkten söz ederken neden utandın?"

Haven'ın kaşları çatıldı. "Bu soruyu pas geçmiştim."

"Hayır, sadece en sevdiğin renk neden yeşil sorusunu pas geçtin. Şimdi ise yeşilin en sevdiğin renk olması seni neden utandırıyor diye soruyorum. İkisi birbirinden çok farklı."

Sanki çok sıradan bir şeyden söz ediyormuşçasına sakın konuşuyordu.

“Bence hile yapıyorsun,” dedi Haven. “Bu yüzden tekrar pas geçiyorum.”

Carmine bir kahkaha atarak sigarasını tekrar yaktı. Dumanı içine çekerken yüzündeki sakın ifade Haven’ı büyüledi ve onun görüntüsü karşısında tüm bedeni ürperdi. Sebep belki ot ve içkiydi ama bir şey onun rahat hissetmesini sağlamıştı. Orada kendini güvende hissediyor ve ne kadar ürkütücü olursa olsun bu duygudan hoşlanıyordu. Çünkü hayatı boyunca hiçbir zaman birinin yanında gerçekten güvende hissetmemişti... Annesinin yanındayken bile. Annesi onu koruyamazdı.

Ona yayataı boyunca kimseye güvenmediğı kadar güveniyordu. Ve güvenmemesi gerektiğini biliyordu; özellikle ona. O, her şeyini kontrol eden adamın oğluydu; hayatı onun ailesinin elindeydi. Onu öldürmeye kalksalar bunu engelleyemeyecek kadar savunmasızdı. Yine de ona güveniyordu. Bunu bedeninin her hücresinde, coşku dolu kalbinin her atışında hissedebiliyordu.

Bu çocukta içine işleyen bir şeyler vardı.

Carmine öne doğru eğildi ve dudaklarından birkaç santim önce durdu. Haven dudaklarını aralayıp onun verdiği her şeyi içine çekerken gözlerini kapayıp nefesinin tadını çıkardı.

Carmine’in yüzü yanağına değdi; teninden yayılan kıvılcımlar bütün bedenine tatlı bir ürperti yayılmasına neden oldu. Derin derin nefes alırken batan ve kaşındıran birkaç günlük sakalını hissedebiliyordu. Haven’ı bir solukta içine çekti ve Haven, bir ihtimal... sadece bir ihtimal, bu ürkütücü yaratığın da kendisiyle aynı şey için yanıp tutuşuyor olabileceğini düşündü

Dumanı elinden geldiğince uzun süre içinde tuttu; bırakmak istemiyordu ama vücudunun oksijen ihtiyacı galip geldi. Nefes verirken Carmine ayağı kalktı ama Haven gözlerini açmadı. Gerçekle yüzleşmeyi henüz istemiyordu.

Carmine aralarına biraz mesafe koymak ihtiyacıyla sessizce odadan çıktı. Bu kız aklını karıştırmıştı. Her şey birden alt üst olmuş; doğruyla yanlış karışmıştı. Onu çevreleyen her şey bir sis perdesinin arkasıdaydı. Kendisinin de onun kadar deneyimsiz olduğunu itiraf etmek zordu. Hiçbir şey hissetmeden bir kızı becerebilirdi ama iş

birine âşık olmaya geldiğinde ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Aşk. Bu kelime aklını karıştırıyordu. Artık şehvet denizinde yüz-müyordu. Bu, onun için keşfedilmemiş bir bölgeydi ve lanet olası biçimde dibe batıyordu.

Carmine kütüphaneye giderek ışığı açtı. Birkaç kez gözlerini kır-pıştırdıktan sonra raflardaki kitaplara göz attı ve bir tanesini alıp odasına geri döndü. Haven, onun yatağında yüzüstü yatıyordu; yas-tığındaki ayakları hafif yukarıdaydı. Carmine belli belirsiz gülümse-yerek kapıyı arkasından kapattı ve elindeki kitabı ona doğru uzattı. "*Gizli Bahçe*. Hoşuna gideceğini düşündüm."

Haven kitabı aldı. "Konusu ne?"

Carmine omuz silkti. "Herhalde bir bahçeyle ilgilidir. Ya da bir sırda. Bilmiyorum. Oku ve bana da söyle."

"Şey..." Tam bir şeyler söyleyecekti ki kaşlarını çatıp kitabın ka-pağına bakarak sustu.

Carmine kendi kendine güldü. Bir kitap onu telaşlandırmıştı. "İs-temiyorsan okumak zorunda değilsin. Kitap özeti falan yazdırmaya-cağım. Sadece seni oyalar diye düşündüm."

"Yoo, okumak istiyorum. Sadece... Ya baban fark ederse?"

"Sen onu düşünme," dedi. "Ben sana kalkan olurum."

Gözyaşlarını saklamaya çalışarak kitabın ortasında bir yerleri açtı. "Bunu okuyabileceğimi sanmıyorum. Çok sayıda bilmediğim kelime var."

"Bence okuyabilirsin," dedi Carmine. "Hem artık yardım edecek biri var."

"Yardım edecek biri mi?"

"Evet. Yani eğer yardım istemezsen sorun yok ama elimden gele-ni seve seve yaparım."

Haven başını eğip yeniden kitaba baktı. "Tamam."

Carmine, "Tamam," diyerek onun söylediğini tekrarladı. "Bu, 'Tamam, bu lanet olası kitabı seninle okurum,' anlamına mı geliyor yoksa, 'Tamam, eğer bana yardım edebileceğini düşünüyorsan sen gerçekten kafadan çatlaksın,' anlamına mı?"

Haven sadece gülümsedi; yüzündeki ifadeden muhtemelen ikisi-ni de kastettiği anlaşılıyordu.

Carmine ayakkabılarını çıkarıp yanına oturdu ve Haven kitap okurken o da gitarıyla bir şeyler çaldı. Bu, içini ısıttı ve bir süre sonra sanki bu, son derece normal bir durummuş... sanki ikisi de normalmiş gibi hissetmeye başladı. İkisi de biraz kafadan çatlak ama oldukları gibi davranan sıradan bir kız ve bir oğlan gibi.

Ve bunun tadını çıkardı.

Onu rahatsız etmeyi istemediğinden onunla ilgilenmiyormuş gibi davranmaya çalışıyor ama göz ucuyla büyük bir dikkatle kelimeleri okumaya çalıştığını görebiliyordu. “Zali... hmm... Bu kelime ne?”

Carmine gitarını bırakıp yüzüstü döndü ve onun işaret ettiği yere göz attı. Çenesini kızın omuzuna dayamıştı. “Zalimce. Zalim gibi. Yani sahip gibi.”

Haven başını ona doğru çevirdi. Yüzleri o kadar yakındı ki burunları birbirine değdi.

HAVEN MUTFAKTAYDI. ZİHNİ ORADAN oraya gezinerek kurabiye yapıyordu. Yataktan bir saat önce çıkmıştı; dün gece yüzünden sinirleri gergindi. Carmine'in yanındayken kontrol bedeninin elinde oluyor, duyguları mantığından üstün geliyordu. Mantığı onunla vakit geçirmesinin tuhaf ve tehlikeli olduğunu söylerken kalbi bunda yanlış bir şey olmadığını söylüyordu.

Kapının çaldığını duyduğunda fırını ısıtmış ve ilk partiyi fırına atmıştı. Pencereden dışarı baktığında evin önünde küçük, beyaz bir araba gördü. Kapıyı her kim çalıyorsa ikincisinde daha da ısrarlıydı.

Haven kapıyı açamazdı. Alarm devredeydi ve o, hâlâ şifreyi bilmiyordu. Ne yapacağını bilmez bir halde sessizce dururken Carmine'in paldır küldür merdivenlerden indiğini duyunca rahatladı. "Şu lanet olası kapıdaki her kimse arama izni varsa iyi olur."

Antreye gidip kapıyı açtı. Bir şey söylemesine fırsat vermeden biri onu iterek içeri daldı. "Pisliğin tekisin."

Haven şaşkın şaşkın bakarken Carmine'in yüz ifadesi değişmedi. "Lisa."

"Dün gece bana yaptığın neydi öyle?" diye bağırdı Lisa dik dik ona bakarak. Yüzündeki ifade Bayan Katrina'nın Sahip Michael'a bağırdığı andaki ifadeyi andırıyordu. Carmine'in onu bu kadar sinirlendirecek ne yapmış olabileceğini merak etti ama Carmine herhangi bir cevap verecekmiş gibi görünmüyordu.

Lisa ona küfretmeye devam ederken Carmine mutfığa doğru bir bakış attı ve Haven'ın onları izlediğini fark edince gülümsedi. Bu bakışma Lisa'nun dikkatini çekti. "Sebep o mu Carmine? Şu fahişe mi?"

Carmine'in gülümsemesi silindi. "Kendi iyiliğin için hemen çeneni kapa!"

"Bundan daha iyisine layık olduğunu sanıyordum. Şuna baksana!"

Lisa dik dik Haven'a baktı. "Dr. DeMarco oğluyla düzüşmen için sana ne kadar ödüyor?"

Bu sözler Carmine'i çileden çıkardı. Lisa'nın kolunu sımsıkı yakaladı ve sokak kapısını o kadar sert açtı ki kapı duvara çarptı. Carmine onu arabasına doğru sürüklerken Lisa, bir yandan bağırıyor, bir yandan da sağa sola tekmeler savurup ona vurmaya çalışıyordu ama Carmine tekmelerden kurtulmayı başardı. O da Lisa'ya bağırırdı. Haven ne dediğini duymadı ama dudaklarının öfke içinde hareket ettiğini ve elleriyle arabanın kaportasına vurduğunu gördü.

Fırının düdüğü öttü; kurabiyeler hazırды. Haven onları çıkarırken sokak kapısı öyle sert çarpılarak kapandı ki tezgâhın üzerindeki şangırdadı. Carmine mutfağa girdi ve pencereden bakmakta olan Haven'ın yanında durdu. "Kapıyı açıp benim evde olmadığımı söyleseydin iyi olurdu."

"Açamazdım. Şifreyi bilmiyorum."

Carmine ona tuhaf tuhaf bakarak tepsideki fıstık ezmeli kurabiyelerden birini aldı. Bir ısırik alarak arkasını döndü. "Kurabiye ye Haven. Çok lezzetliler."

Haven kurabiyeleri bir kaba koyarken Dr. DeMarco eve geldi. Doğrudan mutfağa, onun yanına gitti ve kolu onun koluna değecek kadar yakınında durdu. Adamın varlığı öylesi ürkütücüydü ki Haven'ın bütün vücudu karıncalandı; titremesini zor engelledi.

Haven henüz kabin kapağını kapatmadan Dr. DeMarco bir tane kurabiye kaptı. "Günaydın, *dolcezza*."

"Günaydın, efendim." Duraksadı. "O ne demek?"

"*Dolcezza* mı?" Tatlı tatlı gülümseyerek bir ısırik aldı. "Tatlım."

Tatlım mı?

Dr. DeMarco bir demlik kahve hazırladı. Her şeyin çok kötü, hatta berbat bir hal aldığı o sabahtan beri Haven'ın denemeye bile cesaret edemediği bir şeydi bu. Kahveyi bir fincana boşalttı ve mutfaktan çıktı. Haven üzerine bulaşmış olan unu silkeledi ve mutfağı topladı ve sonra herkesin toplanmış olduğu oturma odasına gitti. Carmine kanepede oturduğu yerden ona baktı.

Gözlerini ondan ayırmadan, "Haven'a okuma öğreteceğim, Baba," dedi.

Haven'ın içi korkuyla doldu. Dr. DeMarco kaşlarını kaldırdı. "Birine okuma öğretmen için önce kendinin okuma bilmesi gerektiğini sanıyordum."

Carmine gözlerini yuvarladı. "Ben okuyabiliyorum."

Dominic, "Elbette," diye lafa karıştı. "Bilmiyor musun? *Monto Kristo Kontu*'nun ilk sayfasını okumuştun."

Carmine, "*Vaffanculo*," diye karşılık verdi.

Dr. DeMarco iç çekerek dikkatini Haven'a yöneltti. "Otur, yavrum."

Haven bunun bir teklif mi yoksa emir mi olduğunu anlayamamıştı ama söylediğini yapmak daha güvenliydi. Carmine'in yanındaki boş koltuğa oturdu ve ellerini kucağında kavuşturdu. Tedirgin ve gergindi. Carmine ise, tam tersine, ayaklarını sehpaye uzatmış ve can sıkıntısı içinde arkasına yaslanmış oturuyordu.

Bir süre sonra kapı çalındı ama kimse açmaya yeltenmedi. Bir kez daha çalındıktan sonra kapı açıldı ve alt katta tanıdık bir ses yankılandı. "Hiç birinizin bana kapıyı açmaya niyeti yok mu?"

Kız oturma odasına girerken Dr. DeMarco, "Merhaba, Tess," diye karşıladı onu. Tess hepsine tek tek baktı; gözleri rahatsız edecek kadar uzun bir süre Haven'a takılı kaldı, sonra Dominic'in yanında sıkıştı.

Haven televizyona dönüp tüm dikkatini filme vermeye çalışsa da Carmine gitgide ona yaklaşıyor ve varlığı kızın zihnini bulanıklaştırıyordu.

Tess, "Oğlunuz bu sabah Lisa'nın arabasını neden perişan ettiğini söyledi mi, Doktor?" diye sordu.

Carmine, "Sadece bir kez vurdum," dedi. "Hafif bir göçük oluştu."

"Bu durumda o göçüğün tamir parasını ödemek için bir iş bulsan iyi olur," dedi Dr. DeMarco. "Artık senin için tek kuruş harcamıyorum. Hatırlıyorsun, değil mi?"

"*Hiçbir şeyi* ödemek zorunda değilim. Sorguya çeken lanet olası bir polis gibi baskın yaparak bunu hak etti."

Bu sözler doktorun dikkatinin filminden ona yönelmesine neden oldu. "Neden seni sorguya çekti?"

* Siktir git. -çn

"Bir tür ilişki istiyor."

Dr. DeMarco bir kahkaha attı. "Kızları kandırıp ayartırsan olacağı budur."

"Neyse ne. Ben onları ayartmıyorum. Her şeye rağmen belki ben bunu hak ettim ama Haven bu tartışmaya çekilmeyi hak etmedi."

Dr. DeMarco kaşlarını kaldırdı. "Bu nasıl oldu?"

Carmine omuz silkti. "Yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

Haven alçak bir sesle, "Zarar vermek istediğini sanmıyorum," dedi.

"Boş laf," dedi Carmine. "Lisa ne yaptığını biliyordu."

Dr. DeMarco başını iki yana salladı. "Carmine'in *puttanalarının* ateş hattına girmemelisin."

Puttananın ne olduğu konusunda Haven'ın en ufak bir fikri yoktu ama iyi bir şey olmadığını hissediyordu. "Daha kötülerinden de sağ çıktım."

Dr. DeMarco'nun bakışlarında yoğun bir anlam vardı. "Evet, çıktın."

Herkes yeniden televizyona döndü ama Haven oturduğu yerde kımlıdanıp duruyordu. Rahatsız hissediyor, odadan çıkmak için bir neden arıyordu. Carmine'e doğru eğildi. "İçecek bir şey ister misin?"

Carmine omuz silkti. "Olabilir."

Haven ayağa kalkarak mutfığa doğru birkaç adım attı. "Siz bir şey ister misiniz, Dr. DeMarco?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Tess, "Bir bardak su alayım," diye lafa karıştı. "Sorduğun için teşekkürler."

Haven hata yaptığından korkarak duraksadı ama Dr. DeMarco onun kaygısını giderdi. "Kendi suyunu alma yetisine sahipsin, Tess. Bacakların gayet sağlam."

Haven, Carmine için vişneli kola hazırladı; kendisi için de bir şişe su çıkardı. Bir an tereddüt ettikten sonra ikinci şişeyi de aldı. Oturma odasına geri dönüp şişelerden birini Tess'e uzattı. Tess kaşlarını kaldırıp tek kelime etmeden suyu aldı.

Haven yerine oturdu ve kolayı Carmine'e verdi. "Bunu yapmak zorunda değildin. Aslında hiçbirini yapmak zorunda değildin." Bardağı ağzına götürüp bir yudum aldı. "Yine de çok teşekkür ederim."

* Fahişe. -çn

“Rica ederim,” derken göz ucuyla bir şey dikkatini çekti. Dr. DeMarco bir kez daha gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

O sırada ev telefonu çaldı ve tiz zil sesi herkesi yerinden sıçrattı. Haven daha önce telefonun çaldığını hiç duymamıştı. Dr. DeMarco telefonu açmak için ayağa kalkarken Haven’ın kalbi deli gibi atıyordu.

“Bu da ne?”

Haven, Carmine’in yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etti. “Telefon.”

“Onu anladım ama nereden geliyor?”

Haven omuz silkere karşılık verirken Dr. DeMarco telefonu açtı. “DeMarcoların evi... Bir dakika... Yavaş... Kaç tane dedin?” Haven dinlememeye çabalıyordu ama doktor yüksek sesle konuşuyordu. “Bu mümkün değil.”

Carmine, “Dalga geçmiyorum,” dedi. “Biz ne zaman telefon bağlantı?”

Dominic güldü. “Haftalar önce.”

Dr. DeMarco’nun ses tonu daha da yükseldi. “Tekrar yap. Eğer ikinci kez de aynı çıkarsa her şeyi baştan tekrarlarız. Ama bir hata olmalı. Bunun doğru olması mümkün değil.”

Carmine, “Bana niye kimse söylemedi,” diye sordu.

“Asıl sorulması gereken sen niye fark etmedin olmalı, sevgili kardeşim.”

Doktor herkesin sesini bastırarak kadar yüksek bir tonla, “Bu gizli kalsın,” diye konuşmasına devam etti. “Ne olduğunu çözene kadar duyulsun istemiyorum. *Capice?*”

Konuşmayı sonlandırarak telefonu sertçe kapadı ve burnunun kemerini sıvazladı. Bakışları Carmine ile Haven’a kaydı; yüz ifadesi anlaşılmazdı ama gözlerinin gerisinde öfke kıvılcımları vardı. Carmine’e yaklaşip elindeki vişneli kolayı hızla çekip aldı. Hızla odadan çıkarken birazı yere döküldü. Kısa bir süre sonra mutfakta bir şey kırıldı. Metal lavaboya fırlatılmış bir bardağın kırılma sesiydi bu.

Haven afallamış bir halde Carmine baktı. “Ne oldu?”

Carmine boş eline bakarak omuz silkti. “Bilmiyorum. Lanet olası telefondan bile haberim yoktu.”

* * *

* (İta.) Anladın mı? -çn

İkinci kattaki çalışma odasının kapısı alışıl gelmedik bir biçimde açık bırakılmıştı. Vincent çalışma masasında oturmuş, gözlükleri burnunun ucunda dosyaları karıştırıyordu. Carmine kapıda durup bir süre onu izledi. "Tavuğuna kıst mı dediler?"

Vincent anında başını kaldırdı. "Ne dedin?"

Carmine davet beklemeden içeri girip otururken, "Derdin ne?" diye sordu. "Başta gayet iyiydin ama birden sanki biri ağzına sıçtı."

Vincent başını iki yana salladı. "Her zaman kaba olmak zorunda musun?"

"Bilmem," dedi Carmine. "Ya sen? Her zaman kaçamak cevaplar vermek zorunda musun?"

"Sadece cevap vermek istemediğim sorular sorduğun zaman," dedi Vincent. "Bir şey mi istiyorsun? Yapmam gereken işler var."

"Evet, bir şey var. İçeceğimi neden aldığını öğrenmek istiyorum."

"Susamıştım."

"Yani içtin, öyle mi?"

Doktor, "Hayır," dedi. "Başka sorun var mı?"

"Var. Haven'ı neden sanki ev hapsindeymiş gibi kilit altında tutuyorsun?"

Vincent ona kuşku dolu bir bakış atarak, "Birkaç kez dışarı çıktı," dedi. "Sen o meşhur sinir krizlerinden birini sergileyene kadar maç-tan keyif alıyor gibi görünüyordu."

"Sinir krizi mi? Verdiğimiz ad bu mu yani?"

"Daha iyi bir önerin yoksa evet."

"Neyse ne," dedi Carmine. "Mesele şu ki evden çok ender çıkıyor. Şifreyi bile bilmiyor."

Vincent bıkkın bir ifadeyle iç çekti. "Neden birden bire umursamaya başladın?"

"Çünkü o bir insan."

"Nicholas Barlow da öyle ama onu hiç kafana takmıyorsun."

"O farklı. Birinin onu kilit altında tutması şart ama Haven sadece bir kız. Zararsız."

Bu sözler üzerine Vincent başını kaldırdı ve birkaç kez gözlerini kırpıştırarak baktı. "Daha önce hiçbir kıza zarar vermediğini mi ima ediyorsun Carmine? Sanırım tam tersini söyleyecek çok kişi var."

Odayı sessizlik kapladı. Carmine'in verecek bir cevabı yoktu.

Vincent dosyaları kenara itip iç çekerek gözlüğünü çıkardı. "Evet, sürekli içeride çünkü onu bir yerlere götüreceğim ne zamanım ne de enerjim var ve bunu yapacak başka kimse yok."

"Evet, haklı olabilirsin," dedi Carmine. "Şu sıralar arabamda kendimi bir yerlere götürmeye yetecek benzin yok."

"Okula nasıl gitmeyi düşünüyorsun?"

Carmine omuz silkti. "Sen uyurken arabandan benzin çekerek."

Vincent odadaki gerginliğe ters düşen bir kahkaha attı. "Muhtemelen yaparsın."

Carmine sırıttı. Yapardı.

Vincent çalışma masasının üst çekmecesini açtı ve American Express kartını çıkardı. "Bak ne diyeceğim... Seninle bir anlaşma yapalım."

Carmine kuşku dolu gözlerle ona baktı. "Dinliyorum."

"Eğer biraz çaba harcamayı kabul edersen kredi kartını geri veririm."

"Ne tür bir çaba? Odamı temiz tutmak gibi mi?"

"Çaba dedim, mucize değil. Ve kastettiğim şey kendine çeki düzen vermen. Kavga etmeyi, uyuşturucuyu bırakacak, notlarını düzelterek ve senden bir şey istediğimde eksiksiz yapacaksın."

Carmine, "Öyle olsun," diyerek babası fikrini değiştirmeden kredi kartını kaptı. "Gayret edeceğim."

"Güzel çünkü yardımına ihtiyacım var."

Carmine dikkatle ona baktı; hiç şaşırmaştı.

"Alışveriş yapılması gerek," dedi Vincent. "Bir süre idare edecek kadar."

"Yani yiyecek ve bok püsür mü?"

"Sadece yiyecek bir şeyler Carmine."

"Ve bu alışverişi benim yapmamı istiyorsun, öyle mi? Tek başıma?"

Vincent, "Elbette hayır," dedi. "Madem o kadar ilgileniyorsun kızı da yanına al."

Carmine önce babasına, sonra kredi kartına baktı. "Bu bir sınav mı? Çünkü musluğun hâlâ kesik olduğunu söyleyeli daha iki saat bile olmadı."

"Koşullar değişir, oğlum."

"Ne değişti?"

Vincent başını iki yana sallayarak yine soruyu geçiştirdi. "Kendini kanıtlamak için bir fırsat istemedin mi? Kanıtla o zaman. Ama bu kez sakın berbat edeyim deme Carmine. Eğer o kıza bir şey olursa musluğun kesilmesinden daha vahim sonuçlar doğar."

Carmine babasının aklı başına gelmeden odadan çıkması gerektiğini fark ederek ayağa kalktı. "Bu artık cezalı olmadığım anlamına mı geliyor?"

Vincent iç geçirdi. "On üç yaşından beri cezalısn ve benim çatım altında yaşadığın sürece de öyle olmaya devam edeceksin. Cezalı olmak seni daha önce durdurmamış olsa da..."

"Yani aslında cezalı değilim."

"Hiç oldun mu?"

Carmine güldü. "Hayır."

CHİCAGO'DA HYDE PARK CİVARINDA bulunan Sunny Oaks Manor lüks bir apartman gibi görünüyordu. Gerçek mahiyetini ortaya çıkaran tek şey, bilindik doktor önlükleri giyen çalışanlardı. Herkes cana yakındı; tesis modern di ama bunların hiçbiri Gia DeMarco için önemli değildi.

Vincent, onun rahatı için elinden gelen her şeyi yapmış, en büyük dairenin ona verilmesini ve imkânlar dâhilindeki her tür lüksün sağlanmasını garantilemişti ama bunların hiçbiri taşınmaya zorlanmasının kırılganlığını yok edememişti. Sunny Oaks onun yuvası değildi; bunu Vincent'a söylemişti ve anladığı kadarıyla da asla olmayacaktı.

Gia üzerinde çok şık mavi bir elbise ve siyah ayakkabılarla ön cepheye bakan odada, pencere kenarındaki koltuğunda oturmuş avara bakıyordu. Vincent annesinin karşısındaki koltuğun kolçağına tünedi. Onu selamlamamış olmasına hiç şaşmamıştı. Farklı bir gün, aynı hikâye.

"Dışarısı çok güzel," dedi bir sohbet başlatmaya çalışarak. "İstersen yürüyüşe çıkalım."

Gia, "Seni aylardır görmüyorum Vincent," diye karşılık verdi. Ses tonu düşmancaydı. "Aylardır."

Vincent iç çekti. "Üç hafta oldu."

Annesi, "Üç ay ya da üç hafta," dedi. "Üç yıl da olsa umurunda olmazdı."

"Elbette umurumda olurdu ama artık Chicago'da yaşamıyorum. Unuttun mu?"

"Bunu hatırlatıp durma," dedi annesi. "Tek oğlumun ailesini terk etmiş olduğunu düşünmekten nefret ediyorum."

Vincent annesinin *aile* derken kan bağı olan akrabalarından söz etmediğini biliyordu. Kastettiği, sadakatle bağlı olduğu *la famiglia* idi.

Bir Mafya mensubunun ölene dek o yaşam biçimine sadık kalan karısına tipik bir örnek göstermek gerekirse, bu kişi annesi olurdu.

Vincent, "Ben kimseyi terk etmedim," dedi.

Gia, "Beni terk ettin," diye karşılık verdi. "Beni bu hastaneye tıktın."

"Burası hastane değil, huzurevi."

"Ben buraya ait değilim," dedi annesi. "Hasta değilim. Baban sağ olsaydı senden utanırdı. Huzur içinde yatsın."

Her zamanki konuşmalardı. "Yürüyüş yapmaya ne dersin?"

Gia onun önerisini ikinci kez duymazdan gelerek, "Bu doktor müsvettelerinin ne dedikleri umurumda değil," dedi. "Hiç birine güvenilmez. Muhtemelen hepsi hükümet için çalışıyor. Kennedy babana hep dış biletti. Sürekli ayağını kaydırmaya çalıştı."

"Kennedy öldü," dedi Vincent. "Uzun zaman oldu."

Annesi öfkeli bir tonla, "Biliyorum," dedi. "Deli değilim."

Vincent kuru bir kahkaha attı. Doktorlar, Gia'da erken bunama olduğundan şüphelenmişlerdi ama Vincent onun şaşaalı günlerinin geride kaldığını kabul etmediğini düşünüyordu. Yaşamın onsuz eskisi gibi devam etmesini ve kocası öldükten sonra dünyanın hâlâ dönüyor olmasını kabullenemiyordu.

Arada bir, genellikle aklı başındayken, Antonio DeMarco'nun Chicago'nun en güçlü adamı olduğu ve Vincent'in annesiyle babası- nı gururlandırmayı hâlâ önemseddiği o günlere geri dönüyordu.

"Biraz temiz hava almak iyi olmaz mı sence?"

Gia, Vincent'ı üçüncü kez duymazdan gelerek elini uzatıp sağ kulağını ovuşturdu. "Kulağım çınlıyor. Yan dairededeki yaşlı cadaloz Gertrude benden söz ediyor olmalı."

"Bugün aspirin aldın mı? O da kulak çınlamasına neden olabilir."

"İlaç yüzünden değil," diye cevap verdi annesi. "Onun yüzünden."

Annesinin en belirgin özelliği batıl inançlı olmasıydı. "Gertrude dedikoducu bir tipe benzemiyor."

"Sanki sen anlarsın, Vincenzo. Sen bir aptalın muhakemesine sahipsin. Sen ve İrlandalı..."

Vincent sesini yükselterek onun lafını kesti. "Yine başlama, Anne. Aynı şeyleri tekrar dinlemeye hiç niyetim yok."

Gia lafını bitirip bitirmemeyi düşünürcesine bir süre sessiz kaldı, ardından konuyu değiştirdi. "Kız kardeşin sık sık beni ziyaret ediyor. Corrado'yu senden çok görüyorum."

Bu bir yalandı ama Vincent oralı olmadı.

Gia, "İşte iyi adam diye buna derim," dedi. "Corrado sadık biri. Hep öyle oldu. Tek kusuru kardeşine bir bebek veremedi. Torunlarım olsun istedim hep."

"Torunların var," dedi Vincent. "İki tane."

Gia dudak büktü ama düşüncesini kendine saklamayı becerdi. Başını iki yana sallayarak camdan dışarı baktı. "Benimle hiç ilgilenmiyorsun, Vincenzo. Artık beni dışarı bile çıkarmıyorsun."

DeMarcolar Kuzey Carolina'ya taşındıklarından beri oğlanlar her yıl Cadılar Bayramı'nda parti düzenlerlerdi. Vincent bu sene partiye izin verip vermemek konusunda tereddüt ediyordu ama Carmine ve Dominic bir süre başının etini yiyip, bir sürü söz verdikten sonra boyun eğdi. Ancak katı bir kuralı vardı: gözlerini Haven'dan ayırmayacaklardı.

O öğleden sonra Carmine eve geldiğinde bütün ev temizlik deterjanı kokuyordu. Koku o kadar yoğundu ki gözleri yandı. Haven'ın mermer zemini ovaladığı görünce mutfağın kapısında durdu. Haven, onun varlığından habersiz bir şarkı mırıldanıyordu. Şarkıyı hatırlamaya çalışarak onu dinledi.

Haven ayağa kalktı ve arkasını döndü. Mırıldanması bir çığlıkla kesildi. "Dönmüşsün!"

Elindeki süngeri düşürünce Carmine kıs kıs güldü. "Bölmek istemezdim, sinekkuşu."

"Bölmedin. Ben sadece..." Lafını yarım bırakarak ona garip garip baktı. "Sinekkuşu mu?"

"Evet, sinekkuşu. Bana onu hatırlatıyorsun."

Söyledikleri havada asılı kalınca kendini aptal gibi hissetti.

Haven şaşkın şaşkın bakıyordu. "Neden?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Sinekkuşu şakıyarak uçuşan renkli, küçük bir kuştur. Sen de onun gibisin."

Haven'ın yanakları kızardı. "Beni duydun mu?"

“Hem de birkaç kez. Bu, hmm...” Ne diyeceğini bilemedi. “Bu şarkı ne?”

“Bir zamanlar annemin söylediği bir şey.”

Haven kıpırdanarak gözlerini kaçırdı. Eşofman altı ve tişörtü köpüklü su içindeydi; saçları darmadağınktı.

“Üzerini değiştiren iyi olur,” dedi Carmine. “Bir yere gideceğiz ve eminim bu halde dışarı çıkmak istemezsin.”

Haven kuşku dolu bakışlarla ona baktı. “Tamam.”

Kısa bir süre oyalandıktan sonra üst kata yöneldi. Gergin omuzlarını oynatırken onun yanında rahat olamadığı için kendine kızırıyordu. Onun huzursuzluğu kızı da tetikliyordu ve en son istediği şey yeniden ondan uzak durmasıydı.

Haven bir kaç dakika içinde kot pantolon ve tişört giymiş bir şekilde geri döndü. Carmine sokak kapısını açtı. Haven verandaya çıkmadan kısa bir süre tereddüt etti. Kapıyı kilitleyip alarmı kurduktan sonra Carmine onun arabaya binmesine yardım etti. Haven alçak sesle teşekkür ederken kendi de direksiyona geçti. Yola çıktıklarında Haven çevreye göz attı. “Nereye gidiyoruz?”

Carmine arabarın ön konsolundaki kapağı kaldırıp listesini aradı. Ardından torpido gözünü işaret etti. “Baksana orada bir kâğıt parçası var mı?”

Haven kendisine söyleneni yaparak torpido gözündekileri sağa sola çekti. Küçük, siyah bir kutu bulduğunda kıpkırmızı oldu. Carmine, arabada tuttuğu prezervatifleri bulduğunu fark edince hafifçe inledi.

“Aman Tanrım! Orada olduklarını unutmuştum.” Kutuyu hızla elinden çekip aldı ve telaşla camı indirerek yolun kenarına fırlattı. Açıklama yapmak zorunda kalmamak için kızın kuşku dolu bakışlarını görmezden gelerek tekrar torpido gözünü işaret etti.

Haven torpido gözünü tekrar karıştırıp bir kâğıt parçası çıkardı. “Bu mu?”

“Evet, o. Okusana.”

Haven gözlerini kocaman açarak kekeleye kekeleye yazan kelimeleri okumaya başladı. “Hmm... cips, kra... hmm... kraker... gazoz... Markete mi gidiyoruz?”

“Evet. Parti için alışveriş yapacağız. Hazır oraya gitmişken evin eksiklerini de alacağız. Yani bir taşla iki kuş.”

Markete vardıklarında kapı kendi kendine açılınca Haven yavaşladı. Sanki geçmekten korkuyormuşçasına kapıya baktı. Carmine onun bir alışveriş arabası alacağını düşünüp bekledi ama Haven öylece duruyordu.

“Sık sık markete gider miydin?” diye sordu.

Haven başını iki yana salladı. “Hiç adım atmadım.”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

Bu iş Carmine’in düşündüğünden daha zor olacaktı. “Benim de pek yaptığım söylenemez. Genellikle güvenilmez biri olduğumdan bu iş bana düşmez. Bu yüzden sanırım ne halt edeceğimizi birlikte çözeceğiz.”

Haven kâğıdı ona vermeye çalıştı ama Carmine onu almak yerine kıza bir kalem uzattı. “Listeyi sen yap. Alıştırma yaparak daha iyi öğrenilir, değil mi?”

Haven’ın karşı çıkmasına fırsat vermeden bir alışveriş arabası kaptı ve onu manav reyonuna doğru yönlendirdi. “Bir itirafım daha var. Şimdiye dek hiç yemek yapmadım, bu yüzden bu lanet olası şeylerin yarısının ne işe yaradığı konusunda en ufak bir fikrim yok.” Yeşil bir sebze aldı ve kuşkuyla ona baktı. “Bu neyin nesi?”

Haven gülümsedi. “Brüksel lahanası.”

Carmine sebzeyi tezgâha fırlatarak, “Kesinlikle almıyoruz,” dedi.

Saat öğlen vaktini henüz geçmişti; markette kendileri dışında sadece birkaç kişi vardı. Carmine içerisinin تنها olmasına memnun oldu.

Haven’ın kendini rahat hissetmediği açıkça belliydi. Listeyi sımsıkı tutmuş her şeyi inceliyordu. “Ne almamız gerekiyor?”

“Sen ne pişirmek istiyorsan,” dedi Carmine. “Fark ettin mi bilmiyorum ama Dom her şeyi yer. Boktan Brüksel lahanasına bile hayır demez. Babamı memnun etmek de zor değildir.”

“Ya sen?”

Carmine omuz silkti.

Haven kendi kendine, “Huysuz,” diye mırıldandı.

Carmine birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Ne dedin sen bana?"

Haven suçlu bir ifadeyle tekrarladı. "Huysuz."

"Bunu sana babam öğretti, değil mi?" diye sordu Carmine. "Yıllardır bana aynı şeyi söylersin."

"Dr. DeMarco bundan söz etmişti ama niyetim saygısızlık etmek değildi."

Carmine, "Biliyorum," dedi. "Neyse boş ver. Haydi, alışveriş yapalım. Burada böyle dikilirken çok salak görünüyoruz. Sanki bu halini daha önce hiç yapmamışsınız gibi."

Haven, "Ben yapmadım," diye hatırlattı.

"Bunu ben biliyorum, sen biliyorsun. Diğer pisliklerin bilmesine gerek yok."

Raflar arasında gezinmeye başladılar. İşin çoğunu Carmine yaptı. O, alışveriş arabasını abur cuburla doldururken Haven da onun atladığı temel malzemeleri aldı. Haven son derece rahat ve kendinden emin hareketlerle süt, yumurta ve ekmek alırken Carmine onu izledi.

Her şey tamamlanır tamamlanmaz Haven listeyi Carmine'e verdi ve birlikte kasaya gittiler. Carmine aldıklarını kasaya koyup şekerlerin durduğu yanındaki rafa uzandı. Aniden uzanan kolu Haven'ı ürkütünce hareketlerini yavaşlatarak Toblerone paketini de diğerlerinin arasına attı.

Ödemeyi yaptıktan sonra Carmine aldıklarını bagaja doldururken Haven تنها park yerinde, arabanın yanında duruyordu. Carmine, Haven'a bakmadan alışveriş arabasını yerine götürdü. Geri döndüğünde midesi sıkıştı. Haven orada değildi.

İçini büyük bir korku kaplayarak ondan bir iz görme çabasıyla park yerine göz attı. Babası onu öldürecekti.

Sadece on saniye sürmüştü; lanet olası on saniye gözlerini ondan ayırmıştı ve kız sıvışıp ortadan kaybolmuştu.

Koşar adımlarla arabaya gitti; içinde bir hareket fark edince neredeyse dizleri çözülüyordu. Haven emniyet kemeri takılı, ellerini kucağında birleştirmiş bir halde oturuyordu. Carmine kendine gelmek, rahatlama duygusunun tadını çıkarmak için kısa bir süre oyalandı, ardından elinde çikolata paketiyle arabaya bindi.

Toblerone'u açtı ve bir parça kopararak Haven'a uzattı. Kızın aval aval eline baktığını görünce aklı karıştı. "Çikolata sevmez misin?"

"Hiç yemedim."

Çikolatayı Haven'm eline tutuşturdu. "Tanrı aşkına! Alıp yesene o zaman."

Bu coşkulu tavrı karşısında Haven gülümsedi. Çikolatanın kenarında ufak bir parça ısırıldı. Yüzü ışıldadı; kelimeler ağzından inlermiş gibi döküldü. "Uff. Çok güzel."

Carmine birkaç parça kendisine aldıktan sonra kalanı ona verdi. "Biliyorum. Muhteşemdir."

Eve vardıklarında yağmur çiseliyordu. Bu yüzden Carmine mümkün olduğunca yakına park etti. "Kapıyı açar mısın?" Haven tam ağzını açıyordu ki lafını kesti. "Şifre 62373. Numaraları tuşla ve büyük tuşa bas. Hatırlayabilecek misin?"

Haven, "62373," diye tekrar etti.

Koşarak kapıya gitti; numaraları tuşlarken yağmur hızlanmıştı. Kapıyı açar açmaz Carmine arabadan indi ve birkaç torba aldı. İçeri girdiğinde Haven yeniden dışarı çıkmak üzereydi ama Carmine onu durdurmak için hızla elini uzattı. Kız kendini korumak istercesine bir anda kollarını yüzüne kaldırdı. Bunun üzerine Carmine elini geri çekti. "Lanet olsun! Niyetim seni korkutmak değildi. Sadece ıslanmanı istemedim."

Haven, şaşkınlık ve mutluluk dolu bir ifadeyle ona baktı, sonra torbaları mutfağa taşıdı. Carmine arabayı boşalttı ve eşyaları uygun gördüğü yerlere sokuşturarak yardım etmeye çalıştı ama sadece onun işini zorlaştırıyordu.

Dominic, eve gelirken pizza getirdi ve Carmine pizza kutularından birini alıp kendini kanepeye attı. Haven'a bakarak eliyle yanında ki mindere pat pat vurdu. Kızın bakışları merdivenlere kaydıığında, *Aklından bile geçirme*, dercesine tek kaşını kaldırıp ona baktı. Yukarı çıkmaya kalkışsaydı onu çekerek geri getirecekti. Onlarla yememesi için hiçbir neden yoktu.

* * *

Carmine ertesi gün öğleden sonra uyandığında ev tam bir curcunaydı. Tess ve Dia oturma odasında sandalyelere çıkmış pencerenin kenarma kâğıt süsler takıyor, Haven bir kutu yapma çiçek arasından seçim yapıyordu. Dominic ise Tess'in bağıra çağıra verdiği emirleri yerine getirmek için bir odadan diğerine koşup duruyordu.

Carmine sessizce odaya girip Tess'in sandalyesini tuttu ve hızla sarsarak onu korkuttu. Tess çığlık çığlığa sandalyeden aşağı atladı ve Carmine'in sırtına yumruk attı. Carmine elleriyle başını korumaya çalışıyordu. "Pisliğin tekisin Carmine."

"Öyleyim ama sen de küçük bir kız gibi vuruyorsun." Daha cümlesini henüz bitirmişti ki Tess yumruğunu sıkıp tam göğsüne vurdu. Carmine acıyla yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun!"

Tess pis pis sırttı. "Şimdi söyle bakalım, kimmiş küçük kız?"

Carmine göğsünü ovuşturup Haven'dan aldığı çiçekleri düzenlemekte olan ağabeyine bir bakış atarak, "Görünen o ki ben," dedi. "Sürtüklerle dolu bir odada kendimi küçük bir kız gibi hissetmeye başladım."

"Ne dedin sen bana?" Haven'ın ses tonu daha önce hiç duymadığı kadar sinirliydi.

Kaşlarını çatıp ne dediğini fark edene kadar ona baktı. "Ha sik-tir..." *Sürtük*. "Hiçbir şey."

Haven tek kelime etmeden elindeki işe geri dönüp Dominic'e birkaç çiçek daha uzattı. Carmine bir süre onu izledikten sonra yanına yaklaştı. İyice eğilip ağzını kulağına dayadı ve, "Özür dilerim. O anlamda söylememiştim," diye fısıldadı.

Haven hiçbir şey söylemedi. Suçluluk duygusu Carmine'in göğsünü sıkıştırdı. Ona inanıp inanmadığından emin değildi.

Ev süslendikten sonra Carmine, siyah bir pantolon ve botlarını giydi, beyaz fırfırlı gömleğinin düğmeleri ilikleyip başına kırmızı bir badana bağlayarak korsan kılığına girdi. Büyük siyah şapkasını alıp alt kata indiğinde antrede elindeki kılıcı sağa sola savuran Dominic'i gördü.

Ağabeyinin ona doğru savurduğu plastik kılıçtan güç bela kaçarken, "Hangi kuş beyinli buna silah verdi?" diye bağırdı. "Hâlâ akıllanmadınız mı?"

Tess şeytan kostümüyle oturma odasından çıkarak, “Kimse vermedi,” dedi. “Kendi buldu.”

Carmine başını iki yana sallayarak merdiven altındaki çalışma odasına yöneldi ve kapıyı açmak için şifreyi girdi. Ahşap maun masa ve siyah deri koltuklarıyla içerisi sıradan bir çalışma odası gibi duruyordu. Yerde bir İran halısı vardı. Carmine halının kenarını kaldırdı; ortaya gizli bir kapak çıktı. Onu açtı ve derme çatma merdivenlerden aşağıya inerek ışığı yaktı. İçerisini kaplayan hafif parlaklık düzinelerce ahşap sandığı ortaya çıkardı.

Gömleğinin önüyle elini sarıp merdivene en yakın olanın kapağını açtı ve birkaç şişe içki aldı. Daha ileri gitmeyi gözü kesmedi.

Bu korkunun bilinçaltında mı yattığını yoksa babası tarafından mı aşılandığını bilmesede asla parmak izi bırakmazdı.

İçkileri alıp tam zamanında yukarı çıktı. Misafirler gelmişti.

Haven bulantıdan midesi alt üst olmuş bir halde yatağının kenarına oturmuş, tırnaklarını koparıyordu. Kendini ortama uygun hissetmiyor, aşağıya inmekten çekiniyor, ona baktıkları anda ne olduğunu anlamalarından endişe ediyordu. Hepsi onların dünyasına ait olmadığını anlarılardı.

Oda kapısı hafifçe çalındı ve Dominic başını içeri uzattı. “Gelebilir miyim, dans kraliçesi?”

“Elbette,” dedi Haven.

Kılıcı baston gibi kullanarak sallana sallana gelip yatakta onun yanına oturdu. Dirsekleri üzerinde geriye doğru uzandı ve gözlerini boşluğa dikti. Çıt çıkmıyordu. Haven onun parti yerine neden buradadığını merak etti ama sessizliğini koruyarak ilk onun konuşmasını bekledi.

Sonunda Dominic, “*Nella vita: chi non risica, non rosica,*” dedi. “Hayatta hiçbir risk almayan hiçbir şey kazanmaz. Bunu bize annem söylerdi. Çok uzun zaman geçti ama onun sesini hâlâ duyabiliyorum.”

Dominic bu anıya kendi kendine gülümserken Haven annesinin sesini zihninde canlandırdı. Bu sesi asla unutmak istemiyordu.

“Annem bize birçok şey öğretti ama en iyi hatırladığım bu. Risk almaktan korkmamalısın. Her şey yolunda gitmeyebilir, felaket bir

biçimde başarısız olabilirsin ve canın yanabilir ama denemezsen asla bilemezsin." Duraksayarak iç çekti. "Risk almayı göze alamayabilirsin Haven ve bunun için seni suçlamam. Olduğun gibi yaşamayı sürdürebilirsin ama istediğin bu mu? Bu kadarı yeterli mi?"

Haven'ın buna verecek cevabı yoktu.

"Ya da risk alırsın," diye devam etti Dominic. "Sende bu kapasitenin olduğunun farkındayım. İstedğin her şeyi elde edeceğini garanti edemem ama denemezsen hiçbir şeyin değişmeyeceğinden eminim."

Haven dikkatle ona bakarak söylediklerini özümsemeye çalışırken Dominic'in yüz ifadesi ciddileşti. "Biliyorsun, Carmine her zaman bir pislik değildi. Bir zamanlar annem gibiydi, bir sineği bile incitemezdi ama değişti. Carmine fiziksel risk almaktan kaçınmaz; bazen kendi hayatını dahi önemsemediğini düşünüyorum. Ama duygusal risk alması söz konusu bile değil. Bu açıdan sen ona iyi geliyorsun. Bir nesne değil, bir insan olarak gördüğü ilk kız sensin."

Haven'ın gözleri büyüdü. "Onun için neden farklıyım?"

"Sanırım ona annemi hatırlatıyorsun ama buna en doğru cevabı verebilecek kişi kendisi." Dominic ayağa kalktı. "Şimdi söyle bakalım. Risk almayıp kolay yolu mu seçeceksin yoksa zor yolu mu?"

Parti başlayalı bir saati geçmişti ve henüz Haven'dan iz yoktu. Carmine onu bulmak için kalabalığı yararak mutfığa gittiğinde Dia'yı tek başına buldu. Üzerinde renkli bir elbise, parlak mavi çoraplar vardı. Burnuna spor ayakkabılarıyla aynı renk sarı bir gaga takmıştı.

Onu hafifçe dürterek, "Merhaba, papağan," dedi. "Nasıl oldu da Cadılar Bayramı'nda bu kadar normal görünüyorsun?"

Dia gözlerini devirdi. "Ha, ha, ha. Çok komik."

O sırada içeri bir grup kız daldı. Carmine, siyah dar bir tulum içinde kedi kılığına girmiş olan Lisa'yı görünce homurdandı. "Bunu kim davet etti?"

Lisa onu sıkıştırmadan Dia kolundan çekip mutfaktan çıkardı. "Onunla çıktığın günlerde sen etmişsindir eminim."

"Ben onunla çıkmadım," dedi Carmine. "Sadece birkaç kez içine girdim."

Dia yüzünü buruşturdu. "İğrenç."

“Olabilir ama suçlu sensin. Bu konuda beni uyarman gerekirdi... Ya da onunla ilgili... Her neyse.”

“Denedim. Dinlemedin bile.”

İkisi birlikte antreye çıkmışlardı ki üzerinde parlak sarı renkte bir elbiseyle Haven merdivenlerde belirdi. Eteklerinde sahte altın paralar asılıydı; boynunda sahte bir mücevher, başında ise küçük bir taç vardı. “Benim hazinem mi o?”

Dia küçümser bir edayla Carmine’in yanağını okşadı ve sonra oradan uzaklaştı.

Haven antrede durduğunda Carmine ona yaklaşıp elini tuttu. “*Bella ragazza.*”

Haven gözleri ışıldayarak birleşmiş ellerine baktı. “Bu ne demek?”

Carmine gülümsedi ve cevap vermeden onu çekip kalabalığı yararak mutfağa götürdü. Zarıftı; gülümsüyor ve sanki doğduğu günden beri misafir ağırlıyormuş gibi herkesi selamlıyordu. Çevresine bu kadar kolay uyum sağlaması Carmine’i büyüledi. Onu kilit altında tutmakla dünyaya büyük bir haksızlık ettiklerini düşünmeden edemedi.

Mutfakta içkilerini alırlarken biri müziğin sesini yükseltti. Carmine, Haven’ın elini tutup onu kendi etrafında döndürdü. Haven dengesini kaybederek bir kahkaha attı; Carmine onu kendine doğru çekti. Alkol yüzünden hafif çakırkeyif olan Carmine’in o an tek istediği ona yakın olmaktı. Belinden sımsıkı kavrayıp kızın gergin vücudunu müziğe uyumlu bir biçimde yönlendirmeye başladı. “Gevşe, *tesoro.*”

Haven’ın yüzündeki kaygı azaldı. “Bu söylediklerinin ne anlama geldiğini bana söyleyecek misin?”

“*Tesoro* tatlım benzeri bir şey ama aynı zamanda hazine demek... ki şu an tam anlamıyla öylesin.”

Haven kızarak utangaç bir ifadeyle gözlerini ondan kaçırdı. Carmine bunu onu geriye doğru yatırmak için bir fırsat olarak kullandı. Haven çığlık atarak kollarını onun boynuna doladı ve Carmine onu geri çekince kıkırdadı. Burunları birbirine sürtündü ve Haven başını yana eğip dudaklarını hafifçe onun dudaklarına değdirdiğinde Carmine donakaldı.

Dudaklarında parlaticısının çilek tadı kaldı; Carmine dudaklarını yaladı. O kadar afallamıştı ki bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Haven geriye doğru birkaç adım attı. Carmine onun kaçacağını fark

edince kolundan yakaladı. Hızla kendine çekip bir kez daha düşünmeye fırsat vermeden onu şevkle öpmeye başladı.

Bu, hem tutkulu hem de acemi bir öpüşmeydi; tek bir kaçamak kucaklaşma on yedi yıla sığabilecek tüm öpücüklerle bedeldi. Carmine'in dudakları hareket ederken Haven da dudaklarını aralayıp öpüşüne karşılık verdi. Ellerini başının arkasında gezdiriyor, parmaklarıyla ensesindeki saçları okşuyordu. Ve titriyordu. Ama Carmine bunun sebebinin gerginlik mi yoksa heyecan mı olduğundan emin değildi.

"Siktir!"

Dominic'in sesiyle öpüşmeleri yarım kaldı. Mutfağın kapısında durmuş onlara bakıyordu. Haven, Carmine'in kollarından kurtulup ikisi de onu durdurmaya fırsat bulamadan koşarak dışarı çıktı.

"Paldır küldür girmek istemezdim." Dominic, Carmine'in sırtına vurdu. "Ama bunu görmeyi beklemiyordum, dostum."

Carmine sersemlemiş bir halde başını iki yana salladı. Böyle bir şeyi o da beklemiyordu.

Haven, Carmine'in öpüşünün şiddetinden sızlayan dudaklarına dokunarak banyodaki aynaya bakıyordu. Zihni deli gibi çalışıyor, olanı algılamaya çalışıyordu. Bu, onun da aynı kıvılcımı hissettiği anlamına mı geliyordu?

Biri tuvalete girmesi gerektiğini söyleyerek kapıyı yumrukladı. Haven, Carmine'i bulma arzusuyla banyodan çıktı. Dia'ya sordu. Kız merdivenleri işaret etti.

Haven koşarak üçüncü kata çıktı ve Carmine'in birkaç oğlanla birlikte onun odasının önünde olduğunu gördü. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle ona yaklaştı. Carmine gülümsemesine karşılık verdi ama yanında duran çocuk, "Yeni av mı?" diye fısıldadığına gülümsemesi yok oldu.

Her şey göz açıp kapayana kadar gerçekleşti; gülümseme sert bakışlara dönüştü, eller yumruk yapıldı. Carmine tek kelime etmeden çocuğu yakalayıp duvara yasladı ve tam ağzına bir yumruk çaktı. Carmine tekme ve yumruklarla tüm öfkesini çocuktan çıkarırken herkes bağırış çağırış kavganın olduğu yere koştu.

Carmine tükürür gibi, "Ona yan gözle bakarsan seni gebertirim," dedi.

Haven'ın soluğu kesildi ve koşarak odasına gidip arkasından kapıyı kilitledi.

Kapı duvarları sarsacak biçimde yumruklanıyor, Haven'ı geçmişte başka bir zamana götürüyordu.

Güm. Güm. Güm. Haven köşedeki ahırda büzülmüş yatıyordu. Kulaklarını sımsıkı kapamıştı ama bu sesi bastırmaya yetmiyordu. Ne olduğunu bilmiyordu... Gümbürtü onu uyandırdığında annesi yanında değildi.

Güm. Güm. Güm. Ses gitgide artıyordu. Annesi neredeydi? Haven gözlerini sımsıkı kapatıp sestten kurtulmak için içinden saymaya başladı. Altiya geldiğinde kaçta olduğunu unutup baştan başladı ama asla ona kadar gelemedi.

Güm. Güm. Güm. İnleme ve ağlama sesleri vardı ama ondan gelmiyordu. Korkutucu biçimde yakındı; bir o kadar da uzaktı. Karanlıkta Haven'ın ulaşamayacağı bir mesafeydi.

Güm. Güm. Güm. O anda o sesi duydu. Şeytani ve alçak bir ses... Adam bir yılan gibi tıslayarak, "Eğer birine anlattırsan sizi gebertirim," dedi. Haven kimin konuştuğunu ve söylenmemesi gereken şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama bu kelimeler üzerine ağlama sesi arttı. "Yemin ederim kimseye söylemeyeceğim," dedi başka bir ses. Bu seferki yürek parçalayacak kadar tanıdıktı. "Lütfen... Yalvarırım... Küçük kızıma dokunmayın."

Güm. Güm. Güm. Ses kesildi ama sessizlik onu rahatlatmaya yaramadı. Bunun bir kâbus olduğunu ümit ederek gözlerini açtı ama gördüğü ilk şey canavarın korkunç yüzüydü. Bölmenin hemen dışında durup şehvetle ona bakarak kemerinin tokasını taktı.

Midesi en az canavarının iğrenç teni kadar berbat haldeydi. Bağlırmaktan göğsü acıyor; içi boşalmış gibi hissediyordu. O gece annesi geri geldi; titreyerek kızına sarıldı ama Haven'ın korkularını hafifletmek için artık yanında değildi.

"Haven?" Carmine'in sesi yumuşaktı; kapıdaki yumrukları zar zor duyulan tıklamalara dönüşmüştü. "Lanet olsun! Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

KÜTÜPHANENİN BEYAZ DUVARINA kıpkırmızı kan sıçramıştı. Carmine odasından çıktığında Haven bir bezle onu temizliyordu. Saçı başı darmadağın bir halde kıza baktı. "Ne yapıyorsun? Bunu yapmana gerek yok!"

Bezi elinden çekip aldığı anda Haven'ın gözleri yaşla doldu. Şaşkın ve bitkindi; ona böyle, gözlerinden tiksinti ve öfke parıltıları yayararak bakmasına dayanamıyordu. Carmine elini ona doğru uzattı ama Haven geri çekilerek kendisine ulaşabileceği mesafenin dışına çıktı. Tökezledi ve yere kapaklandı.

Elini indirirken Carmine'in yüzüne şaşkınlığın getirdiği bir keder çöktü. "Sana karşı asla doğru davranışları sergileyemiyorum."

Haven onun ne demek istediğini anlamadan, "Özür dilerim," dedi. "Ben sadece kan lekesini temizlemeye çalışıyordum."

Homurdanarak bezi yere fırlattı; kızgınlıktan ses tonu yükseldi. "Özür mü diliyorsun? Ne için? *Ciò è scopare pazzesco!*" Eğer bu şekilde oyun oynamaktan vazgeçmezsek aklımı kaçıracağım."

Oyun oynamak mı? "Sen neden söz ediyorsun?"

Carmine onun kolunu yakaladı; Haven'ın tüm vücudu baştan aşağı ürperdi. Bir yanı Carmine'in neden ona dokunduğunu merak ederken mantıklı düşünemeyen yanı asla bırakmamasını diliyordu. Ona dokunduğunda kendini yalnız hissetmiyordu. Ona dokunduğu her an yaşadığını hissediyordu.

"Senin de aynı şeyi hissetmediğini söylersen uzak duracağım."

Haven onun eline baktı. "Sen de aynı şeyi mi hissediyorsun?"

"Elbette aynı şeyi hissediyorum. Dün akşam seni öptüm!"

Haven birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Asıl ben seni öptüm. Karşılık vermene gerek yoktu; asla öpüşmediğini söylemiştin..."

* (İta.) Bu delilik. -çn

“Sensadece hafifçe dudaklarıma dokundun. Ben ise kelimenin tam anlamıyla ağzına saldırdım.” Başını iki yana salladı. “Haklısın... Ben öpüşmem. Bu durumu çılgınca yapan da bu zaten. Sana bunu anlatmaya çalışıyorum.”

Gözlerini kıza dikip parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi. Gözleri adeta yalvarıyordu ama Haven ne için olduğunu anlamadı. “Neyi anlatmaya?”

Sorusu sessizlikle karşılandı. Aniden duvarın dibine çöktü, dizlerini göğsüne çekerek kollarını bacaklarına doladı. “Kanı ben temizlerim,” dedi. “Benim yüzümden oldu.”

“Çocuk iyi mi?”

“Hamamböceği gibidir o. Kafasını kopartsan bile yaşamaya devam eder.”

Düzgün cevap verme konusundaki isteksizliği karşısında Haven iç çekti. “Sana ne yapacağını söylemeye hakkım olmadığını biliyorum ama benim yüzümden insanların zarar görmesi hoşuma gitmiyor. Eğer birini suçlamak istiyorsan beni suçla. Beni cezalandır. Ama lütfen başkalarının canını yakmaktan vazgeç. Onlar hiçbir şey yapmadılar.”

Carmine ağzı bir karış açık ona bakakaldı. “Sana bu gözle baktığını mı düşünüyorsun?”

“İnsanlara saldırmanın sebebi sana ait bir şeye bulaşmaları gibi görünüyor.”

Carmine parmaklarını saçlarına geçirerek buklelerini çekti. “Öfkemi kontrol etmekle ilgili bir sorunum var. Şey gibi hissediyorum...” Susup derin bir nefes aldı. “Mesele bana ait olduğunu düşünmem değil... Asıl mesele benim olmanı istemem.”

Haven kaşlarını çatı. “Fark var mı?”

“Doğru ifade edemedim. Tanrı aşkına! Benim için değerlisin, anladın mı? Aşırı tepki gösterdim çünkü kimsenin seni üzmesini istemiyorum. Seni o aşağılık heriflerden daha çok üzdüğüm düşündüğünde bu anlamsız geliyor olabilir ama isteyerek yapmıyorum. Şimdiye dek karşılaştığım kimseye benzemiyorsun. Beni şimdiye dek kimsenin anlamadığı kadar iyi anlayabiliyorsun.” Kayarak ona yaklaştı. “*La mia bella ragazza.*”

Haven onun bakışındaki yoğunluk yüzünden kıpkırmızı kesilecek, “Bunun anlamını bilmediğimi biliyorsun,” dedi.

Carmine elinin arkasıyla onun kızarmış yanağına dokundu. Dokunuşu yumuşacıktı. Haven başını ona doğru eğdi. "Benim güzel kadınıym," dedi.

Haven onun sözlerini kavramaya çalıştı. "Benim güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Güzel olduğunu düşünmüyorum. Öyle olduğunu biliyorum."

Bu sözler Haven'ı heyecanlandırdı. "Sen de öylesin."

Carmine kıs kıs güldü. "Benim güzel olduğumu mu söylüyorsun yani?"

Haven başını salladı. "Güzel bir insansın."

"Şimdiye dek bana çok şey söylendi ama güzel insan denmedi."

Bütün hayatı boyunca Haven, alt katta karşılaştıkları gibi bir felaketle karşılaşmamıştı. Evin her köşesi çöp içindeydi; sehparın üzeri ve tezgâhın her yanı bira kutuları ile boş şişe doluydu. Yemekler yerlere saçılmıştı ve evin içi berbat bir biçimde çöp tenekesi gibi kokuyordu. Oturma odasının bir camı kırılmış, mobilyalar yerlerinden oynatılmış ve her şey alt üst olmuştu.

Haven, bu dağınıklığa bakakalmış bir halde merdivenlerin dibinde dikilirken Carmine çamaşır odasına girip gözden kayboldu. Birkaç siyah çöp torbasıyla geri döndü. "Sen mutfaktan başla, ben de kırılanlarla ilgileneyim. Dün geceyi sağlam atlatamayan bir sürü şey olduğuna eminim."

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Haven. "Ben halledebilirim."

Carmine, "Halledebileceğini biliyorum," diye karşılık verdi. "Bırak da yardım etmeye çalışayım."

Haven mutfığa gitti ve Carmine'in oturma odasında birkaç dakikada bir sağa sola çektiirdiği eşyaların sesini dinleyerek tezgâhu temizledi. Bütün bira kutularını toplayıp ağzına kadar doldurduğu çöp torbasını çektiire çektiire mutfağın bir köşesine götürdü. Carmine içeri girip ikinci çöp torbasını yere koyduğunda bulaşıkları yıkıyordu.

Carmine, "Elle yıkamana gerek yok," dedi. "Bulaşık makinesi var."

"Nasıl çalıştığını bilmiyorum."

Carmine bulaşık makinesini açıp üst rafı çekti. "Ellerini o pis sudan çıkar ve bunu doldur."

Haven dikkatle ona baktı. Çamaşır makinesini alıştıramadığını göz önünde bulundurunca Carmine'in ne yaptığını bilmediğı hissi- ne kapıldı. Yine de dediğini yapıp makineyi kirli tabak anakla dol- durdu. Makine dolduktan sonra Carmine gururla gülümsedi. Haven kendinden mi yoksa ondan mı gurur duyduğunu bilmiyordu.

Carmine deterjanı koyup kapağı kapattı ve gözlerini kısarak bir- kaç düğmeye bastı. Makineden bir ses geldi ve Carmine şaşırmış bir ifadeyle elini çekti.

O, mutfaktan çıkar çıkmaz Haven gülmeye başladı. Haklıydı... Nasıl çalıştığını tahmin etmişti.

Birkaç parça çamaşır yıkadıktan sonra mutfağı geri döndü. La- vaboya yaklaştığı anda kaygan bir yere bastı ve ayağı kaydı. Düşme- mek için tezgâha tutundu ve etrafına baktı. Bulaşık makinesinden taşan köpükleri görünce gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Carmine!" Bunun normal bir durum olması mümkün değildi. Telaşlı ayak sesleri duyuldu ve Carmine koşarak mutfağı girdi. Ha- ven onu uyarmak için ağzını açtı ama, "Dikkat!" demesine kalmadan Carmine sabunlu suya bastı ve kaydı.

"Siktir!" diyerek sabunlu pis suya basıp bulaşık makinesine yak- laştı. Durdurmaya çalışarak ıldırılmışasına düğmelere bastı, kapağı çekiştirdi. Makine köpük sızdırmaya devam ediyordu. Carmine ho- murdanarak kapağı vurdu. Birden öfkelenildi, kapağı tekmeledi. Ka- pakta küçük bir çökük oluştuğunu gören Haven yüzünü buruşturdu.

Makine aniden durana kadar Carmine küfrederek ve tekmeleye- rek düğmelere basmaya devam etti.

Haven, "Sanırım ufak bir sorununuz var," dedi. Tüm bu olanlar onun dayanabileceğinin ötesindeydi. Mutfak zemini suyla kaplan- mıştı ve başladıklarında varolandan daha büyük bir pislik yaratmayı becermişlerdi. Haven ifadesiz bir yüz takınmaya çalıştı ama kendine hâkim olamayıp hafifçe gülümsedi. Ardından patlamak üzere olan kıkırdamalarını bastırmak için eliyle ağzını kapattı.

Carmine tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Sen bana mı gülüyor- sun?"

Haven onun yüzündeki ifadeyi görünce sarsıla sarsıla kahkaha- larla gülmeye başladı. Yere dikkat etmeden tezgâhtan uzaklaştı ve köpüğe basarak ayağı kaydı. Carmine onu yakalamak için ileri atıldı

ama o da kaydı. İkisi birden devrildi. Haven sırtüstü pat diye yere düşerken Carmine onun üzerine kapaklanarak nefesinin kesilmesine neden oldu.

Carmine dehşete düşmüş bir halde hemen ayağa kalktı. "Aman Tanrım! Seni düşürmek istememiştim. Bir şey oldu mu? Canın yandı mı? Ha? Sana zarar verdim mi? Bir şey söylesene."

Carmine karşısında yere çökerken Haven dirsekleri üzerinde doğrulup oturdu. Her yanı köpük içindeydi; sırtı sırlıslıklamdı. Carmine sanki başının üzerinde ikinci bir baş çıkmış gibi bakıyordu ona. Haven yeniden kakhaha atmak üzereydi; bastırmak için ağzını eliyle kapattı ama işe yaramadı. Kakhahalarını durduramıyordu; öyle şiddetli gülüyordu ki karın kasları acıyordu. "Sanırım bulaşık makinesine yanlış bir şey yaptın Carmine."

Carmine bir avuç köpük alıp ona fırlattı. Haven başını çevirince köpük göğsüne ve yanaklarına sıçradı. Hiç duraksamadan o da bir avuç alıp Carmine'e doğru savurdu. Tam yüzüne geldi. Carmine gözlerini kapatıp köpükleri sildi.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Carmine yüzünde kararlı bir ifadeyle ona saldırdı. Haven geri geri kaçmaya çalıştı ama uzaklaşmadan Carmine onu yakaladı. İterek sırtüstü yere yatırdı, üzerine çıkıp sıcak, sabunlu suda sımsıkı tuttu.

Haven ona biraz daha köpük attı. Bir kısmı burnuna çarptı ama geri tepti. Carmine eğilip yüzünü Haven'ın yüzüne sürerek köpüğü ona bulaştırdı. O anda Haven bir cesaretle başını yana eğdi ve onu öptü. Carmine'in dudakları yumuşak ve nemliydi; hoş ve naneli bir tadı vardı. Ağzında hafif acı, keskin bir tat hissetti ve burnunu kırıştırdı. "Tadın sabun gibi."

Carmine kıkırdarak onun elini tutup ayağa kaldırdı ve saçlarındaki köpükleri temizledi. "Önce şu pisliği temizleyip sonra kokuşsak nasıl olur?" Etrafına bakındı. "Ve biraz kestirsek. Buna gerçekten ihtiyacım var."

EV TOPARLANIP MUTFAĞIN YERİ Carmine kendi yansımasını görebilecek kadar temizlendikten sonra birlikte üst kata çıktılar. Haven duş almak için odasına gitti. Carmine de soyunup giysilerini çıkarıp dağ gibi kirli yığının üzerine attı. Çamaşırlarının artık yıkanması gerekiyordu ama ondan bunu istemek bir pislik gibi hissetmesine neden olacaktı. Sevgililer, erkek arkadaşları için bu tür şeyler yaparlarmıydı? Daha önce hiç sevgilisi olmadığından bundan emin değildi.

Lanet olsun ki onun *sevgilisi* olup olmadığından da emin değildi. Tek bildiği kalbini çalmış olduğuydu ve onu geri almanın hiçbir yolu yoktu. Çok kısa sürede onun bir parçası haline gelmiş, soluğu hava gibi olmuştu.

Siktiğimin yıldırımını.

Üzerine bir şort geçirdi ve müzik setinin uzaktan kumandasını alıp kanalları tarayarak kendini yatağa attı. Çok yorgundu; gözleri kapandı ve hafif bir uykuya daldı. Bir süre sonra yatak sallandı. Haven yanına oturmuştu. Carmine yorganı kaldırıp ona katılmasını işaret etti.

Haven yanına uzanırken, "Seni uyandırmak istememiştim," dedi.

Carmine, "Gözlerimi dinlendiriyordum," diye cevap verdi. "Bu arada daha iyi görünüyorsun." "Önceden kötü görünüyordun demek istemiyorum. Sadece duş aldıktan sonra çok hoş görüldüğünü söylemeye çalışıyorum. Bu da kulağa doğru gelmiyor. Beni duymazdan gel."

Haven onun bu saçma sapan konuşmasına güldü ve elini uzattı. Eli havada asılı kaldı. Carmine, teşvik edici bir ifadeyle gülümseyerek gözlerini kapattı ve yüzünü keşfeden elin yumuşak dokunuşunun tadını çıkardı. Haven parmaklarını burnunda kaydırды, alnunda gezdirdi, sonra saçlarının arasından geçirdi.

Carmine gözlerini açıp yeniden ona baktığında yüzündeki ifade-ye şaşırdı. Dehşete kapılmış gibi bir hali vardı. Gözlerinde akmayan yaşlarla eli onun yanağında öylece bakıyordu. "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Sen de..." Başparmağıyla yanağını okşayınca Carmine'in içi ür-perdi. "Sen de bunu hissediyor musun?"

"Sanki elektriklenmişsin gibi bir his."

"Sence ne bu?"

Carmine, "*Colpo di fulmine* mi?" diye tahminde bulundu. Haven ona bakınca gülümsedi. "Sanırım çevirmem gerek."

"Evet, lütfen."

"Eğer biri seni kendine böylesine güçlü çekerse yıldırım çarpmış gibi hissedersin."

Haven dikkatle ona baktı. "Anladım."

"Bu, 'Anladım, Carmine sen bir salaksın ama dediğin gibi olsun,' anlamına mı geliyor yoksa, 'Anladım, mantıklı,' anlamına mı?"

Haven, "Mantıklı," diye cevap verdi. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Her şey çok yeni ve senin ne beklediğin konusunda bir fikrim yok."

"Hiçbir şey beklemiyorum, *tesoro*," diye karşılık verdi Carmine. "Yalan söyleyemem; sana vuruldum ama sen ne yapmak istersen onu yapacağız. Ne olmamızı istiyorsan o olacağız. Ama şans vermeni istiyorum. Bana bir şans vermeni *rica ediyorum*."

"Ne için?"

Ne için? Kendini kanıtlamak için mi? Mutlu olmak için mi? Güve-nilmek için mi? Sevilmek için mi? Onu sevmek için mi? Nihayet de-ğerli biri olmak için mi? "Sadece... şans vermeni. Bunun kolay olaca-ğının ya da ne olursa olsun hep mutlu olacağımızın sözünü veremem. Daha önce böyle bir şey yaşamadım, o yüzden ne yapacağımı bilmi-yorum. Ama sana iyi davranmak için elimden geleni yapacağım."

"Ben de ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Haven.

"Birlikte öğrenebiliriz. Benden ne istediğini söyle yeter; bu haltın altından birlikte kalkarız."

Haven gülümsedi ama Carmine onun kaygısını algıladı. "Beni mutlu ediyorsun. Ben... Hmm... Sen yanımda olmayınca burada ol-maktan hoşlanmıyorum."

Bunu kabullenmek onun için zor olmuş olmalıydı. “Gelecekte ne olacağını bilemem ama senin için elimden geleni yaparım. Bana bir şans verdiğin için çok mutluyum ve bu haltın kıymetini bileceğim.”

Carmine dudaklarını yumuşakça onun dudaklarına bastırdı. Geri çekildiğinde Haven gülümsedi. “Böylesi terbiyesiz şeyler söylemek için dudakların fazlasıyla tatlı.”

Carmine bir kahkaha patlattı. “Bence sen tam bir çılığsın. Güneş ışığı ya da ona benzer bir şey gibi koktuğumu söylemeden önce biraz kestirmeye ne dersin?”

“Gerçekten güneş ışığı gibi kokuyorsun.”

“Güneş ışığı nasıl kokuyor?”

“Dış dünya gibi kokuyor. Ilık. Mutlu. Güvenli.” Duraksadı. “Ve yeşil.”

“Yeşil mi?”

Haven başıyla onayladı. “Kesinlikle yeşil.”

Tarullo’s Pizzeria, ikinci nesil göçmenlerden olan John Tarullo’nun sahibi olduğu küçük bir işletmeydi. John, *omu de panza* yani güvenilir adam dedikleri türden biriydi ve *La Cosa Nostra* bunun için onu ödüllendirirdi. Başkalarının işine burnunu sokmaz, görmezden gelirdi ve bu sessizliğine karşılık olarak örgüt, onun para kazanmasını sağlardı. Tarullo, çeteye bağlı olmaktan hoşlanmazdı. Öyle ki birçok kez Vincent’a örgütten tiksindiğini söylemişti ama onlar olmasa farklı biri olurdu. Biri ondan bir şey istemek için geldiğinde o kişinin en azından tanıdık bir yüz olmasında fayda vardı.

Vincent bu pizzacıyı şahsen koruma ihtiyacı hissediyordu. Vurulduğu gece Carmine’i bulan kişi Tarrullo’ydu. Oğlunun hayatını kurtardığı için Vincent ölene kadar kendini ona borçlu hissedecekti.

Ama bu, Tarullo’nun unutmayı tercih ettiği bir şeydi.

Tarullo’nun Carmine için yaptığı şeyden sonra herkes oranın koruma altında olduğunu bildiğinden Tarullo’s Pizzeria’da fazla sorun yaşanmamıştı. Bu yüzden Vincent yıllar sonra telefonla oraya çağrıldığında çok şaşırdı. Restorana girdiği ve yüksek tartışma seslerini duyduğu anda eli ceketinin altında gizli duran silahına gitti.

Kımıldamadan durup gözlerini tezgâhın yanındaki saman sarısı

saçlı, beyaz tenli iki adama dikti. Ne dedikleri anlaşılmaz bir halde tartışırken Vincent ne olduğunu anlamaya çalışarak onları ince-
liyordu. Böylesi önemsiz bir olay için neden oraya çağrıldığını an-
lamamıştı ama sarhoş adamların dikkati Tarullo'ya çevriline oraya
doğru yöneldi. Henüz kapıdan üç adım uzaklaşmıştı ki kapı açıldı
ve pizzacının içinde tek bir kelime yankılandı. "Zatknis!"

Kesin sesinizi! Bu, Vincent'in bildiği tek Rusça kelimeydi. Bu keli-
meyi şu an ondan birkaç adım uzakta duran adamın ağzından şim-
diye dek birçok kez duymuştu.

Vincent dikkatle ona baktı. Uzun boylu, Amerikan futbolcuları
gibi iri yapılı bir adamdı. Gri saçları siyah bir şapkanın altında giz-
lenmişti. Yetmişine yaklaşmakta olduğu halde yirmi yaşında psiko-
pat bir katil zihniyetine sahipti.

"Ivan Volkov," dedi Vincent. "Burada istenmiyorsunuz."

Ivan, bir süre boş boş ona baktı ve sonra arkasını dönerek dışarı
çıktı. Ama kapı henüz kapanmadan tekrar içeri girdi. "Tabelada se-
nin adını görmüyorum."

"Bu mekânın sahibi olmam gerekmez," dedi Vincent. "Şehrin bu
yakasında işin yok."

Vincent'in burnundan soluyor olmasına karşın adam gülümseme
cesaretini gösterdi. "Neden sürekli gerginsin? Sadece pizza yemeye
geldik."

"Başka yere gidin."

"Ama ben burada yemek istiyorum."

İki adam da kımıldamadan karşılıklı duruyorlardı. Vincent'in eli
hâlâ silahındaydı. Ama Ivan bundan etkilenmemişti; duvardaki me-
nüyü incelerken sabırsız görünüyordu.

Kapı yeniden açıldı ve Corrado içeri girdi. Ivan'ın yüzüne bak-
madan etrafından dolandı. "Volkov."

"Moretti."

"Dışarı."

"Neden?"

"Çünkü eğer çıkmazsan seni öldürmek zorunda kalacağım ve üze-
rimde en sevdiğim takımım var. Pis kanın bulaşırsa gecem mahvolur."

Ivan cevap vermedi. Corrado kayıtsız bir tavırla tezgâha doğru
yürüdü. Elini ceketine götürünce oradaki iki adam önünden çekildi.

Herkes gerildi; salonu boğucu bir sessizlik kapladı. Ama Corrado silahını almak yerine cüzdanını çıkardı. "Kalın hamurlu, sosis ve mantarlı küçük pizza istiyorum. Sos da koy. Nasıl sevdiğimi biliyorsun."

Tarullo siparişleri kasaya girdi; kasadan çıkan madeni ses gergin salonda çınladı. "17.78 dolar."

Corrado elli dolar uzatıp üzerini bahşiş olarak bıraktı.

Ivan iç çekerek adamlarına dışarı çıkmalarını işaret etti ve sonra Vincent'a döndü. "Tekrar görüşeceğiz."

Vincent başını salladı. "Eminim."

Ruslar restoranı terk etti; caddeye çıktıklarında sesleri bir kez daha yükseldi. Vincent eniştesine baktı. Corrado garip bir ifadeyle onu süzerek tezgâha dayanıp pizzasını beklemeye başladı. "Bizi kışkırtmaya çalışıyorlar."

"Biliyorum," dedi Vincent. "Sen de mi buraya gelmeni söyleyen bir telefon aldın? "

"Hayır. Ben pizza almaya geldim."

Vincent ona dikkatle baktı. "Bir oturum için Sal'le buluşaçağımızı biliyorsun, değil mi?"

Corrado saatine bakarak, "Evet," diye karşılık verdi. "Ama karın aç."

La famiglia için oturumlar filmlerdeki gibi değildi. Vincent büyürken gözünün önünde mahkemelerdeki gibi gösterişli toplantılar canlanır ve taraflar kendi görüşlerini savunurken babasını elinde bir tokmak, üzerinde siyah bir cüppeyle kürsüde otururken hayal ederek gülerdi. Suçlu kaybeder, adalet yerini bulur ve hiç yaşanmamış gibi davanılacak bir dava daha sona ererdi.

Hayır, oturumların bununla hiç ilgisi yoktu. Daha ziyade sıradan buluşmalardan farksız olurdu ve bazen tek kelime dahi edilmeden bitiverirdi. Kendini savunma şansın olmaz, masum olup olmamanla ilgilenilmezdi. Karar sen gelmeden çok önce verilmiş olurdu.

Vincent iskelenin yanında durmuş, Michigan Gölü'ne bakıyordu. *The Federica* ondan en fazla otuz metre ötede süzülüyordu. Güverte-sinde dolanan bir kadın vardı. Gençti, yirmilerinin sonlarında görünüyordu. Bu yaşam tarzının büyüüne kapılmış ve mafyanın elinde-

ki güçten başı dönmüş bir *goomah*, yani bir metres. Vincent onların hediyeler ve yurtdışı seyahatleri karşılığı bedenlerini satan kaliteli fahişelerden başka bir şey olmadıklarını düşünüyordu.

Giovanni, "Carlo geliyor mu?" diye sordu. Vincent gözlerini yattan ayırıp toplanmış olan adamlara baktı. Giovanni donuyor gibiydi; kalın paltosuna sımsıkı sarınmıştı.

Sal başını iki yana salladı. "Vegas'a geri döndü."

Carlo birkaç yıl önce Las Vegas'taki işlerin yönetimini devralmıştı; bu yüzden artık Chicago'ya çok ender geliyordu. Vincent ona özel bir muamele uygulandığı için içerliyordu. Kendisi de başka yere taşınmıştı ama hâlâ her şeye katılması bekleniyordu.

Sal işe geri dönerek, "Demek on dört kişi enselendi," dedi. "Ve öten iki muhbir var."

Adamlardan toplu bir homurtu yükseldi. *La Cosa Nostra*'nın on dört üyesi tutuklanmış ve ikisi devletle işbirliği yaparak aleyhlerinde tanıklık yapmıştı.

Şaşı, "Onları susturacak mısınız?" diye sordu.

Vincent bu çocuğun hâlâ toplantılara davet ediliyor olmasından dolayı tedirgin bir halde ona baktı. "Çevreleri aynasız dolu. Koruma altındalar."

"Ne olmuş yani?" dedi Şaşı. "Ailelerini temizleyin. Mesajı alırlar."

Vincent ve Giovanni tam ağızlarını açmış itiraz etmek üzereydiler ki onlardan önce Corrado'nun sesi duyuldu. "Hayır."

Elinde pizza kutusuyla Mercedes'ine yaslanmış, sanki haftalardır yemek yemiyormuşçasına tıknıyordu. Başka hiçbir şey söylemedi, hiçbir açıklamada bulunmadı ama bu Vincent'ı şaşırtmadı. Söylemesi gereken her şeyi tek kelimeye sığdırmıştı.

Sal, "Corrado haklı," dedi. "Daha fazlasını öğrenene kadar göze batmayalım."

Corrado yemeğe devam ederken Şaşı kendi kendine homurdandı. Giovanni kıpırdandı; Vincent sabırsızlandı ve Sal'ın dikkati yata kaydı. Onlar biraz daha konuşurken Vincent başka şeyler düşünmeye başladı. Ruslardan söz edildiğini duyunca yeniden sohbete döndü.

Vincent, "Bu gece Tarullo'nun yerindeydiler," dedi.

"Kimseye zarar verdiler mi?" diye sordu Sal. "Yoksa halloldu mu?"

"Halloldu."

Onaylarcasına başını salladı. "O zaman uzatmaya gerek yok."

Giovanni itiraz etmeye kalkıştı ama Sal, ona bir bakış atarak konuyu kapattı. Elini sallayarak gidebileceklerini işaret etti ve Corrado başka tek bir kelime etmeden arabasına bindi. Vincent da gitmek üzere arkasını dönmüştü ki Don'un sesi onu durdurdu. "Vaftiz öğlum nasıl?"

Bu soruyu duyunca Vincent'ın kanı dondu. "İyi."

"Dersleri iyi mi? Yüksek notlar alıyor mu?"

"İdare ediyor. Hâlâ sık sık okulu kırıyor."

Sal güldü. "Hiç şaşırmadım. Bu, yani *la famiglia*, bu oğlanın damarlarında var. Ve bu, her şey demek biliyorsun. *Famiglia*. Önemli olan bu."

Vincent'ın bu konuda söyleyeceği güzel bir şey yoktu. Zaten Sal da cevap beklemiyordu. Elini paltosunun cebine sokarak kalın sarı bir zarf çıkardı ve Vincent'a uzattı. "Bunu *Principe*'ye ver. Vaftiz babasından ufak bir hediye."

Vincent isteksizce zarfı aldı ve arabasına yöneldi. Arabaya biner binmez para dolu zarfı torpido gözüne koydu. Bunu oğluna verme-ye hiç niyeti yoktu.

Haven kütüphanede pencere kenarındaki koltuğa oturduğunda Carmine gitarını alıp ona katıldı. Haven hiçbir şey söylemeden aralarındaki sehpa duran kitabı aldı. Carmine bunun *Gizli Bahçe* olduğunu görünce gülümsedi. "Demek hâlâ vazgeçmedin."

Haven, "Hayır," diyerek kitabın dörtte birindeki bir sayfayı açtı. "Güzel bir kitap. Kız bahçeyi keşfediyor ve küçük bir ardıc kuşuyla arkadaş oluyor. Bana şeyi hatırlatıyor..."

Carmine parmaklarını gitarının tellerinde gezdirmeye ve gelişigüzel çalınan notalar odada yankılanmaya başlayınca sustu. O konuşmasına devam etmeyince Carmine, "Neyi hatırlatıyor?" diye sordu.

"Küçük bir kızken hayvanlarla konuşmamı hatırlatıyor," dedi Haven. "Birkaç tane köpekleri vardı ama genelde atlarla konuşurdum. Onlarla ahırda kalıyordum."

* (İta.) Prens -çn

Hazırlıksız yakalanan Carmine yanlış tele dokundu. Çıkan tiz ses ikisinin de korkarak sıçramasına neden oldu. "Lanet olası atlarla birlikte mi uyuyordun?"

"Evet. O kadar da kötü değildi. Bana arkadaşlık ediyorlardı."

Çenesini sıkarak öfkesini bastırmaya çalıştı. Haven istediği kadar bunun kötü olmadığını söyleyebilirdi ama Carmine daha insanlık dışı bir durum düşünemiyordu.

Haven sessizce kitap okurken Carmine gitarını tıngırdatmaya, notalarla oyalanmaya devam etti. Haven ara sıra gözlerini kitaptan kaldırıp ona bakıyordu. "Bir şey sorabilir miyim Carmine?"

"Elbette."

"Geçen sene Nicholas'a neden ateş ettin?"

Tellerden bir kez daha tiz bir ses çıktı. Sorabileceği bunca şey varken Nicholas hakkında mı konuşmak istiyordu? "Ben kız kardeşimle takıldıktan sonra aramız açıldı. Çok sinirlenince çenesini tutamadı ve annem hakkında bir şeyler söyledi. Ben de patlattım."

"Annen mi?"

"Evet."

"Chicago'da, değil mi?"

Carmine iç geçirdi. "Hillside'da."

"Orada ne yapıyor."

Carmine duraksadı. "Hiçbir şey. Gitti."

"Yani... öldü mü demek istiyorsun?"

Bu kelimeyi duyunca Carmine iki büklüm oldu ve başıyla onu onayladı.

Haven kitabına, o ise gitar çalmaya geri döndü. Ne bir yargılama, ne hayal kırıklığı ne de açıklama yapma baskısı hissetmişti. O ana dek bunu kabullenmeye ne kadar özlem duyduğunu fark etmemişti. Haven onu değiştirmişti. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama kendini farklı hissediyordu. Artık Vincent DeMarco'nun varisi değil, yenisinden Maura'nın oğluydu.

"Suburban'a bak."

Corrado'nun ses tonu sakindi ama Vincent onu tetikte olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Birkaç saniye daha bekledikten sonra

arkasını döndüğünde yarım blok ileride, kaldırımın kenarına park etmiş olan siyah Chevy Suburban'ı gördü.

Karartılmış camlar içerisinin görünmesini engelliyordu ama araçta kim olduğu konusunda Vincent'ın bir, iki tahmini vardı. "Sen-ce FBI mı? Sivil polise benzemiyor."

"Her şey olabilir," dedi Corrado. "FBI, DOJ, CIA..."

Vincent başını iki yana salladı. "CIA'i cumartesi gecesi çalışmak zorunda bırakacak ne yaptın?"

Corrado, "Onların sağı solu hiç belli olmaz," dedi. "Belki de beni işe almak için peşimdelerdir."

Vincent bir kahkaha attı. Bunu yapmaları onu şaşırtmazdı. Hükümet yetkililerin bilgi almak için boy göstermesi ilk kez olan bir şey değildi.

Corrado, "Bu sabah kulübün yakınına park etmişlerdi," dedi. "Akşam ise restoranın oradaydılar."

"Ve bana şimdi gösteriyorsun, öyle mi?"

"Senin fark etmen gerekirdi."

"İrlandalılar falan olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Ya da Ruslar?"

"Hayır, bunlar istihbarat görevlileri."

Vincent, "İlk gözetlemesini yapan bir çaylak olmalı," dedi. "Ya da kendilerini kasten gösteriyorlar."

"İkisine de içerlerim. Beni ne sanıyorlar? Onları fark etmeyecek bir aptal mı yoksa korkup sinecek bir ödle mi?"

"Belki senin peşinde değillerdir," dedi Vincent. "Belki de beni gözetliyorlardır."

Corrado omuz silkti. "Bu daha mantıklı."

"Neden?"

"Çünkü fark etmeyecek olan aptal sensin."

Eğer Vincent olgun bir adam olmasaydı ve eğer eniştesi bu yüzden ona yumruk atmayacak olsaydı gözlerini devirebilirdi.

"Sal'a söylerim," dedi Corrado. "Eğer pusu kuruyorlarsa tedbir almamız gerek."

Corrado başıyla onu selamlayıp evine yöneldiğinde Vincent yoldan aşağıya yürümeye başladı. Cebinden anahtarları çıkararak iki katlı beyaz evin verandasına çıkan merdivenleri tırmandı ve aşınmış,

bakır bir anahtarla sokak kapısını açtı. Yoğun bir naftalin kokusu vardı; koridora girdiğinde tozdan burnu kaşındı. İçerisi çok sıcaktı. Ev uzun süre kapalı olduğundan her yer toz toprak içindeydi.

Vincent boş alt katta dolanmaya başladı. Ahşap zemindeki ayak sesleri çıplak duvarlarda yankılanıyordu. Göğsüne saplanan bir ağrı nefes almasını zorlaştırmıştı. Vincent bu yüzden havasız ortamı suçlasa da asıl sebebin onu yiyip bitiren duygusal acı olduğunu biliyordu.

Ön odaya geldiğinde duvara yaslanıp gözlerini kapattı. İşte o an açık pencerelerden içeri süzülen güneş ışığını, mavi perdeleri uçuşturan esintiyi görebildi. Ev tıka basa mobilya ve dekoratif eşya doluydu; her köşede aile fotoğrafları vardı.

Ve aynı zamanda üst kattaki koridorda koşuşan ayak seslerini, çocukların saklambaç oynarken çıkardıkları heyecan dolu bağrışları duyabili. Küçük bir radyodan Mozart ve Beethoven'ın notaları yayılıyordu.

Sıcaklığı, sevgiyi ve özlemini duyduğu mutluluğu hissedebildi. Tam anlamıyla bir curcunaydı ama onun huzuru buydu. Burası yuvasıydı. Buraya benzer hiçbir yer yoktu.

Ve işte her zamanki gibi oradaydı. Dökümlü yazlık elbisesiyle evin içinde dolanıyor, sert ahşap zeminde tırnakları açık pembe ojele çıplak ayaklarının tıkrıtları duyuluyordu. Yeşil gözleri parıldayarak ona gülümsüyordu.

Ama Vincent gözlerini açınca her şey silinip gitti. Sadece karanlıkla ve sessizlikle baş başa kaldı. Bomboş odada tek duyulan güçlüğü aldıgı nefesiydi. Elektrik ve mobilya olmasa da buraya geldiğinde zaman zaman bu evde uyurdu. Çıplak zeminde uzanır, gözlerini beyaz tavana diker ve anılar içinde debelenip durarak zamanın geçmesini beklerdi.

Ama bu gece olmazdı. Bu gece kalamazdı.

Dışarı çıktığında siyah Chevy Suburban gitmişti.

O gece Haven uyuyamadı, bütün gece uyanık halde yatakta uzandı. Bütün hayatını başka insanlara ait olarak geçirmişti ama ilk kez gerçekten birine *ait* hissediyordu. Olay sahip olma değil, bir şeyin parçası olmaktı. Daha önce kimse onun ne düşündüğünü umursa-

mamıştı ama Carmine umursuyordu. Sorular soruyor ve Haven istediği gibi cevap veriyordu.

Şafak sökerken uyumaya çalışmaktan vazgeçip alt kata indi ve oturma odasından gelen sesleri duyunca çok şaşırdı. Dominic pijamalarıyla kanepede uzanmıştı. Işık yanmıyordu ama televizyon açıktı. Haven'ı fark edince doğrulup oturdu ve eliyle yanındaki min-dere hafifçe vurarak, "Gel, bana katıl," dedi.

Haven oturarak ellerini kucagında birleştirdi. "Bu kadar erken kalkmana şaşırdım."

Dominic, "Uyuyamadım," dedi. "Sen niye ayaktasın?"

"Ben de uyuyamadım," diye cevap verdi Haven. "Aşağıya inip evin temiz olup olmadığına bakayım diye düşündüm."

Dominic, "Telaşa gerek yok," dedi. "Muhtemelen babam birkaç gün daha dönmez."

Haven meraklı gözlerle ona baktı. "Çok sık şehir dışına çıkıyor."

"Evet, kendimi bildim bileli böyle," dedi Dominic. "Her zaman burası olmayan bir yerlerde yapacağı bir işi vardır."

"Şehir dışında ne yapıyor?"

Dominic alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Bunun bir parçası olmamamız için yıllar önce bizi buraya taşıdı. Normal bir hayatımız olmasını istediğini söyledi. Böylece normal çocuklar gibi yaşayabilecektik ama bilirsin, kendi kendini yetiştirmenin normal bir yanı yok. Senin durumunun da normal bir yanı yok. Onun yaptıkları yüzünden hepimiz çok çektik ve bilmediğimiz her halı biliyor olsaydık daha ne acılar çekerdik düşünmek bile istemiyorum."

Haven aval aval ona baktı. Yüzündeki ifade Dominic'i gülümsetti.

"Yani dans kraliçesi, cehalet mutluluktur."

Vincent bağış çanağına yüz dolar attı ve annesi bir şey vermeyeceğini belirten bir tavırla elini salladığında iç geçirdi. Annesi, rahip yardımcısı çocukların paraları uyuşturucu ve fuhuş için çaldıklarını düşündüğünden kiliseye yıllardır bağış yapmamıştı. Oysa çoğu henüz ilkokul öğrencisiydi.

Celia ve Corrado da kendi paylarını koydu ve bağış çanağı cemaatin arasında dolanırken dördü de sessizce oturup bekledi. Corrado her zamanki gibi soğukken, Vincent'ın kız kardeşi kendine özgü gülümsemesiyle temkinli duruyordu. Celia uzun boylu ve zayıftı; yuvanlık, yumuşak hatlı bir yüzü; dümdüz gece karası siyah saçları ve ona uygun koyu renk gözleri vardı.

Kilise tıka basa doluydu. Vincent topluluğa göz gezdirdi. *La famiglia*nın kıdemli üyelerinin çoğu oradaydı. En iyi kıyafetlerini giymişler, ön sıralarda oturuyorlardı. Bu, onlar için büyük bir fırsattı; haftanın bir günü paralarıyla hava atarak hayır işliyormuş gibi davranabiliyorlardı. Bu durum onlara saygı duyan, güvenen ve onları ele verme ihtimali az olan dürüst insanların *-galantuomini-* korunduklarını hissetmelerini sağlıyordu.

Bağışlar toplandıktan sonra herkes koridora yöneldi. Komünyon için uzun bir sıra oluştu ama Vincent yerinden kalkmadı. Corrado ona garip garip baktı fakat tek kelime etmeden sıraya girdi.

Ayının geri kalanı çabuk geçti. Son dua edilirken herkes ayağa kalktı. Peder Alberto duayı bitirdikten sonra haç işareti yaptı. "Tanrı sizi korusun."

Kapıya doğru ilerliyorlardı ki Peder Alberto, Vincent'a seslendi. Doktorun ensesindeki tüyler azar ısıtmış bir çocuk gibi ürperdi. "Buyurun, Peder."

Peder yüzünde içten bir endişeyle, "Komünyona katılmadın," dedi. "Haftalardır katılmıyorsun."

Aslında aylar olmuştu ama Vincent pederi düzeltmedi. "Ayinden önce oruç tutmayı hep unutuyorum."

Peder Alberto onun yalan söylediğini biliyordu. "Kilise asla kapanmaz. Randevu almana gerek yok. Tanrı her zaman burada seni bekler."

"Biliyorum, Peder. Teşekkür ederim."

Vincent, Peder Alberto'nun konuyu daha fazla uzatmasına fırsat vermeden oradan ayrıldı ve katedralin ön merdivenlerindeki ailesinin yanına gitti. Corrado ve Celia kenarda duruyorlardı; Gia ise kalabalığa karışmıştı. Durmadan geçmişten söz ederken onu dinleyen

Mafiosi” tarafından kuşatılmıştı. Çevresindekiler kahkahalar atıyor, gülümsüyor ve konuşmaya devam etmesi için onu cesaretlendiriyorlardı. Ama bir kişi bile onunla alay etmiyordu. Gia, eski Don’un dul eşi, bir *consigliere*’nin annesi ve Mafya’nın asıl adamlarından birinin kayınvalidesiydi. Kaçık olup olmamasını hiç önemsemeden herkes ona saygı gösteriyordu.

Ama Sunny Oaks’da yaşarken *saygı gördüğünü* hissetmiyordu.

Vincent, annesinin Antonio’yla ilgili bir hikâyeyi ve Vincent ile Celia henüz gençken yaşadıkları bir macerayı anlatmayı bitirmesini bekledi. O günleri düşünürken kendi kendine gülümsediğini fark etti. Bu, başlarına o felaket gelmeden önceydi. Maura ve çocuklardan önce. Antonelliler ve kızdan önce. Salvatore’nin ailesi öldürülmeden önce. Dünyaları alt üst olmadan önce.

Gia konuşmasını bitirip, etrafındaki kalabalık vedalaşarak dağıldıktan sonra ona döndü.

“Anne, hazır mısın...?”

“Komünyona katılmadın.”

Vincent iç çekti. Sunny Oaks’a dönmeye hazır olup olmadığını sormak üzereydi ama artık bunun bir anlamı yoktu. Nasıl olsa söylemek istediği her şeyi söylemeden gitmeyecekti. “Katılamadım.”

Gia gülümsedi. “Seninle gurur duyuyorum.”

Vincent donakaldı. Bu kelimeler içine işlemişti. Hayatı boyunca ondan bu sözleri duymamıştı. *Annesi çıldırması olmalıydı.* “Benimle gurur mu duyuyorsun?”

Gia başıyla onu onayladı. “Şimdi anlıyorsun, değil mi? Bunca yıldan sonra anlıyorsun.”

“Neyi anlıyorum?”

“Aslında nikâhsız yaşadığını. Evliliğinin kilise tarafından tanınmadığını.”

Vincent’in gülüşü bir anda yok oldu. Çıldırmamış, sadece kötü biri. “Tanınmıştı.”

“Çok gençtin, Vincenzo. Ve o, İrlandalıydı! Bizim gibi değildi!”

Vincent cevap vermeye fırsat bulamadan Celia lafa karıştı. “Maura Katolik’ti, Anne. Evlilikleri kutsanmıştı. Onları Peder Alberto evlendirdi.”

* (İta.) Mafya üyeleri -çn

Gia kızına ters ters baktıktan sonra umursamaz bir tavırla elini salladı. "Nereden bilebilirim? Davet bile edilmemişti."

Elbette davet edilmişti ama törene katılmamıştı. Antonio oğluna saygısızlık etmemek için gelmişti ama Gia katılmayı reddetmişti. Düğünü görmeyince böyle bir evlilik olmamış gibi davranmaya devam edebileceğine inanıyordu.

Vincent, "Davetliydin," dedi. "Sen gelmemeyi seçtin."

"Saçmalık," dedi Gia. "Bitene kadar hiçbir şeyden haberim yoktu."

"Eğer bu doğruysa babam nereden biliyordu, Anne?"

"Bununla ne alakası var? Baban bana hiçbir şey söylemeden sürekli arkamdan iş çevirirdi. Bunun diğerlerinden farkı ne ki?"

Vincent öfkelenmemeye çabaladı. "Davetiyeyi sana verdim. Şöyle bir göz atıp çöp kutusuna attın."

Gia dudak büktü. "Bir de doktor müsveddeleri bunadığımı söylüyorlar. Böyle bir şey kesinlikle olmadı."

Corrado elleri ceplerinde yanlarına geldi. "Bu kez neyi tartışıyoruz?"

"Vincent'ın Maura'yla evlenmesini," dedi Celia. "Bir kez daha."

Corrado, "Haa," dedi. "Keşke orada olabilseydim."

Gia güldü. "Seni de mi davet etmediler?"

"Yoo, ben davetliydim. Sadece katılmamın uygun olmayacağını düşündüm."

"Gördün mü?" Gia, Vincent'a baktı. "Gerçek bir evlilik olmadığımı söylemiştim sana. Corrado da bana katılıyor."

Corrado ona karşı çıkmak üzereydi ki Vincent başını iki yana salladı. Eniştesinin düğüne gelmeyip Celia'yı yalnız göndermiş olmasına içerlemiş olsa da onu anlıyordu. Gia'nın aksine Corrado'nun kötü bir niyeti yoktu.

"Kimin ne düşündüğü umurumda değil," dedi Vincent. "Ben gerçek olduğunu biliyorum."

Haven tüm sabahı temizlik yaparak geçirdi. Saat üçte dışarıda arabaların sesini duyduğunda işi henüz bitmişti. Haven antreden mutfığa girerken alarm öttü ve sokak kapısı açıldı. Dışarıdan birkaç kişinin sesi geldi. Dr. DeMarco arkasında iki adamla içeri girdi. Haven onları görünce ürperdi.

Dr. DeMarco'yla göz göze geldi. O an Haven bu adamların muhtemelen Sahip Michael gibi olduklarını fark etti. Umursamaz, soğuk, onun gibi insanları adam yerine koymayan türden. Dr. DeMarco'nun odasında şahit olduğu yanı gibiydiler. Tehlikeliydiler. Hatta canavar.

Derin bir nefes alarak doktorun tepkisini algılamak için öne doğru bir adım attı. Vincent'in dudaklarının kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve bu tepkiden Haven kalmasında bir sakınca olmadığı anlamını çıkardı. Oturma odasına girerken bacakları titriyordu. Adamlar içerideydiler ve anında onun farkına vardılar.

Dr. DeMarco kabaca elini sallayarak, "Bize bir şişe viski ve birkaç kadeh getir," dedi. Haven hızla mutfığa gitti. İçkilerin yerini bulana kadar dolapları karıştırdı ve şişelere tek tek bakarak arka tarafta üzerinde GLEN-FIDDING SEK MALT İSKOÇ VİSKİSİ yazan kahverengi şişeyi buldu. Hiç açılmamış olan tozlu şişeyi sildi ve üç adet de kadeh alıp oturma odasına geri döndü. Adamların hiçbirisiyle göz göze gelemeyecek kadar gergin bir halde içkileri verdi.

"Kız bu demek."

Haven göz ucuyla konuşan adama bakma cesaretini gösterdi. Sesi cama sürtülen bir metal gibi gıcırtıyordu. Diğerleri onu kuşatmış bir halde otoriter bir havayla tam ortada oturuyordu. Hepsinden daha yaşlı olduğu açıkça belliydi.

"Evet," dedi Dr. DeMarco. "Bu."

"Merak ediyorum Vincent," dedi adam. "Buna degeceğini düşünüyor musun?"

Dr. DeMarco'nun iliklere işleyen kahkahası Haven'ın içini ürpertti ve daha da gerilmesine neden oldu. "Kişisel anlamda mı, iş olarak mı?"

"Kişisel anlamda."

"Tabii ki değmez."

Bu kelimeler Haven'ın canını o kadar yaktı ki nefesi kesildi. Daha önce böylesi bir hayal kırıklığı yaşamış mıydı?

Dr. DeMarco, "Ama bir işadamı olarak bakınca," diye devam etti omuz silkererek, "çok iyi çalışıyor."

"Yani kötü bir yatırım değil, öyle mi?" diye sordu diğer adam. Haven ona bakakaldı. *Yatırım mı?* Göz göze geldiler. Adamın bakışları bir bıçak ağzı gibi soğuk ve donuktu. Gözlerindeki ilgi kızın tüm

bedeninin karıncalanmasına neden oldu. Başını çevirmek zorunda kaldı.

“Öyle de denebilir.” Dr. DeMarco pozisyonunu değiştirdi ve boğazını temizledi. “Akşam yemeğini hazırlamaya başlasan iyi olur, çocuğum. Bu gece misafirlerimiz de bize katılacaklar.”

Koşar adımlarla mutfağa girdiğinde kalbi deli gibi çarpıyordu. Biraz derin nefes almak için tezgâha yaslandı. Orada öylece dururken Dominic eve geldi ve oturma odasındaki adamlarla selamlaştıktan sonra mutfağa girdi. Buzdolabından gazoz alırken, “Endişeli görünüyorsun,” dedi.

Haven, “Gerginim,” diye karşılık verdi.

Dominic iç çekerek şişeyi açtı ve tezgâha yaslandı. “Beni de rahatsız ettiklerini söylememin faydası olur mu?”

Biraz faydası olmuştu ama korkularını yok etmeye yetmemişti. “Neden burada olduklarını biliyor musun?”

“İş için sanırım. Söylediğim gibi hiç bulaşmıyorum.” Başını iki yana sallayarak içeceğinden bir yudum aldı. “Yetkili kişinin gri takım elbiseli adam, yani Salvatore olduğunu biliyorum.”

“Ya diğeri?”

“Adı Nunzio. Çocukken birlikte takılırdık ama artık arkadaşım değil.”

Bir saat sonra, Haven akşam yemeğini hazırlarken, yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve Nunzio denen adam kapıda belirdi. Haven vücudunun karıncalanmasını yok sayarak ve görmek için geldiği şeyi gördükten sonra gideceğini umarak yemeğe odaklanmaya çalışırken adam onu baştan aşağı süzdü.

Makarnayı karıştırırken Nunzio ona yaklaştı. Haven’ın vücudu o kadar gerilmişti ki kasları ağrıyor, yaklaşan her adımda elleri daha çok titriyordu. Adamın nefesini teninde hissettiğinde her yanı zangır zangır titremeye başladı. Adam parmağını hafifçe çıplak kolunda gezdirerek, “Tahmin ettiğimden daha güzelmışsin,” dedi. “Birlikte biraz eğlenebiliriz diye düşündüm.”

Nunzio elini onun kalçasına koydu. Haven bir an önce çekmesini dileyerek gözlerini sımsıkı kapattı.

O anda bir şey yandan ona çarparak aniden ocağa doğru itti. Eli kaynar su dolu tencereye yapıştı. Şiddetli acı yüzünden anında gözlerini açtı ve yanan avucunu sımsıkı tutarak döndüğünde hemen yanında Dr. DeMarco'nun, Nunzio'yu tezgâha yapıştırmış ve boğazına tırtıklı bir mutfak bıçağı dayamış olduğunu gördü.

Sesi çok sertti. "Sakin malıma dokunma, Şaşı."

Nunzio kaşlarını çatarak ona baktı. "Anladım, Doktor."

Bıçak boyun damarının üzerindeki deriyi kesecek kadar yakındı; Nunzio'nun kalbi deli gibi çarpıyordu. Dr. DeMarco geriye doğru bir adım attığında Nunzio, şaşırmış bir ifadeyle Haven'a baktı ve koşarak mutfaktan çıktı.

Dr. DeMarco Haven'a yaklaşırken bıçak madeni bir ses çıkararak tezgâha düştü. Haven irkilerek geri çekildi. "Özür dilerim."

Doktor onun geri çekilmesine aldırmadan elini yakaladı ve yüksek sesle yanık için ne yapması gerektiğini anlatan birkaç şey söyledi. Tam arkasını dönerek mutfaktan çıkmak üzereydi ki durup içinde su kaynayan tencereye baktı. "Bu akşam sen de bizimle yiyeceksin. Masaya kendin için de bir tabak koymayı unutma."

Carmine futbol antrenmanı sonrası arabasını park ederken evin önünde kiralık, siyah bir sedan durduğunu gördü. Bu görüntü gerilmesine neden oldu. Babası Chicago'dan yalnız dönmemişti.

Kapıdan içeri girdiği anda Salvatore'nin sesini duydu. Oturma odasına yönelmeden önce mutfaktaki Haven'a bir göz attı.

Odaya girdiğinde Salvatore gülümsedi. "Oo, *Principe*."

Carmine tiksintisini bastırmaya çalışarak onun uzattığı eli öptü. Midesini bulandıran bir âdet varsa o da buydu. "Seni görmek ne güzel Sal."

"Seni de, sevgili oğlum. Tam da senden söz ediyorduk."

"İyi şeylerdir umarım," dedi Carmine.

"Baban neler yaptığını anlatıyordu bana."

Carmine pis pis sırıttı. "O zaman iyi şeyler değildir."

Diğerleri gülerken Vincent başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Müsaadenizle. Oğlumla konuşmam gereken bir şey var."

Sal elini sallayarak çıkmalarını işaret etti. Babasının sarsılmış ifadesini fark eden Carmine'in yüzü bembeyaz oldu.

CARMINE İÇİNDE FIRTINALAR KOPUYOR olmasına rağmen sakin görünmeye çalışarak babasının çalışma odasındaki deri koltuğa çöktü. Vincent dizüstü bilgisayarının durduğu çalışma masasına otururken Carmine parmaklarıyla koltuğun kenarında tempo tutmaya başladı. "On üç rakamını sever misin Carmine?"

Bu soru üzerine Carmine'in kaşları çatıldı. "Bilmem. Bir sayı işte."

Vincent ona bakmadan bilgisayarda bir şeyler yazarken, "Bu sayının neden uğursuz sayıldığını hiçbir zaman anlamadım," dedi. "Hatta bu korkuyla ilgili psikolojik bir bozukluk bile var: triskaidekafobi. Güney İtalya'da *tredecì*, yani on üç rakamının birinin şansının ters gitmesi anlamında kullanıldığı bir deyim var."

Sustu ve odayı büyük bir sessizlik kapladı. Carmine parmaklarıyla yeniden tempo tutmaya başladı. "Bu önemsiz bilgi için teşekkür ederim. Bir gün *Riziko*'ya katılırsam eminim çok işime yarayacaktır ama benimle ne alakası olduğunu anlamadım."

Vincent yazmayı bıraktı. "*Lasciare in tredecì*."

"Artık şansımı kaybettiğimi mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Sadece sen değil." Vincent dizüstü bilgisayarına geri döndü. "Bir kez daha yardımına ihtiyacım var."

"Elbette, ne gerekiyorsa."

"Birinin o kıza göz kulak olması lazım."

Carmine duyduklarına inanamamış gibi bir ifadeyle babasına baktı. "Onu gözetmemi mi istiyorsun yani?"

"Tam olarak öyle değil," dedi Vincent. "Güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Şaşı'yı onu taciz ederken yakaladım."

Carmine sinirden deliye döndü. Öyle hızlı ayağa fırladı ki koltuğu geri kaydı. "Onu taciz mi etti?"

* (İta.) Şansını kaybetmek. -çn

Vincent, Carmine'in öfkesini anlamazdan gelerek doğal bir şeyden söz ediyormuşçasına, "Herhangi bir zarar vermedi, sadece eli yandı," dedi. "Ben hallettim."

"Hallettin, öyle mi?" Carmine yumruklarını sıkarak bir yere vurma isteğini bastırmaya çalıştı.

"Evet, hallettim," dedi Vincent. "Ne oldu sana böyle?"

Carmine dik dik babasına bakarak kendini yeniden koltuğa attı. "Bu boktan durumdan hiç hoşlanmadım."

"Farkındayım ama kendini kontrol etmelisin. Eğer yapabilseydim Şaşı'dan kurtulurdum ama teknik olarak onun aileden biri olması gerçeği Sal'ın gözünü kör etmiş durumda. Kardeşlerinin ailelerinde kim var kim yok öldürüldüğü için Sal'ın kan bağı olan bir akrabası yok. Bu yüzden sana bu denli bağlı. Onun için bir oğul gibisin; vaftiz oğlusun. Onu, Şaşı'nın güvenilmez olduğuna inandırmak kolay olmayacak."

"Sence tehlike oluşturabilir mi?"

Vincent iç çekti. "Dışarısı tehlike kaynıyor, bu yüzden deyim yerindeyse kimse kalenin duvarları içinde olan bitenle fazla ilgilenmiyor. Sanırım bu durum Şaşı'nın işine geliyor."

"O zaman neden Haven'la ilgilendi?"

"Muhtemelen onunla ilgilenmenin yanlış olacağını bildiği için."

Carmine'in kalp atışı kulaklarında zonkluyordu. *Yanlış mı?* "Yani onun gibi birinin sizin gibi biriyle birlikte olması yanlış mı?"

"Onun olmayan bir şeye dokunmasından söz ediyorum," dedi Vincent. "Ama iyi bir noktaya parmak bastın."

"Yani bunun doğru olmadığını mı söylüyorsun?"

Vincent, "Elbette değil," dedi. "Tecavüz asla doğru olamaz."

"Ben iki kişinin de rızası olan ilişkiyi kast ediyorum."

Vincent başını iki yana salladı. "Onun konumundaki bir kızın rıza gösterecek bir düşünce yapısına sahip olduğuna gerçekten inanıyor musun? Güçlü bir kadının bile Onu bir sahip değil, bir erkek olarak, olduğu şey değil, olduğu kişi olarak görmeyi ancak güçlü bir kadın başarabilir. Ama gerçekleşebilecek olması gerçekleşmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Gerçekleşseydi bu işe bulaşan herkesin başı ağrırdı."

Carmine hiçbir şey söylemedi. Hiç böyle düşünmemişti. Ona göre Haven, sadece bir kızdı.

"Ne olursa olsun Şaşı'nın yaptığı kabul edilemez," dedi Vincent. "Bunun olacağını öngörmem gerekirdi. Yine de farklı bir şey yapamazdım. Onu saklayamazdım. Sal, onun hakkında sorular soracaktı çünkü kim olduğunu biliyor."

Carmine'in kaşları çatıldı. "Kim peki?"

"Anlamadım."

"Babası önemli biri falan mı? Michael Antonelli, değil mi?"

Vincent şaşırması bir ifadeyle ona baktı. "Sana babasının Michael olduğunu söylediğimi hatırlamıyorum."

Carmine omuz silkti. "Haven söz etmiş olabilir."

"Şaşırdım," dedi Vincent. "Michael onu sahiplenmedi, bu yüzden gerçeği çok az kişi biliyor. Karısı bile yeni öğrendi. Hiç hoşnut olmadı."

Carmine kuru bir kahkaha attı. "Haven bundan da söz etti."

Vincent kaşlarını kaldırdı. "Onları tanıdığını söyledin mi?"

Carmine dikkatle babasına baktı. "Tanımıyorum."

Babası, "Tanıyorsun," diye ısrar etti. "Ya da en azından Katrina'nın erkek kardeşini tanıyorsun. Akrabalık bağımız var."

Çalışma odası bir anda sessizleşti. Carmine'in durumu algılaması kısa bir süre aldı. "Katrina Moretti mi? Haven'a işkence yapan orospu Corrado'nun kız kardeşi mi?"

"Evet."

"Orospu çocuğu! Corrado ne yaptıklarını biliyor mu?"

Vincent, "Büyük bir olasılıkla ama artık bunların hiçbir önemi yok," diye cevap verdi. "Şaşı kıza göz koydu, bu yüzden göz kulak olunması gerek."

Bu durum Carmine'e mantıklı gelmedi ama babasının ona daha fazla bir şey anlatmayacağını farkındaydı.

O akşam yemek odasına girdiklerinde Carmine alçak sesle, "Sakin ol," diyerek oturması için Haven'ın sandalyesini çekti ve ardından yanındaki sandalyeye oturdu. Dua etmek için hepsi başlarını eğdiklerinde Haven kımıldamadan durdu. Herkes yemeğe başladı ama Haven çok az aldı. Bir şey yiyemeyecek kadar gergindi. Karşısında oturan Nunzio'nun ona diktığı gözlerini umursamamaya çalışarak korku içinde çatalıyla tabağındaki yemekle oynuyordu.

Salvatore, "Ee, Carmine," diyerek sohbet başlatma girişiminde bulundu. "Birkaç ay sonra on sekiz yaşında olacaksın. Gelecek için planların var mı?"

Haven merak içinde dikkatle ona baktı. O da oğlanın ne tür planları olduğunu merak ediyordu ama Carmine cevap vermeyerek sadece omuz silkti.

Dr. DeMarco boğazını temizledi. "Carmine kendi hayatı için ne istiyorsa onu yapabilir ama mezun olana kadar buradan ayrılmamasını tercih ederim."

Nunzio alay edencesine bir kahkaha attı. "Okul gereksiz bir şey. Günümüzde bir diploma sana ne sağlar ki? Olsa olsa McDonalds'ta bir iş. Para kazanmanın bir sürü yolu var ve bunun için herhangi bir okuldan alınmış bir kâğıt parçasının önemi yok."

Dr. DeMarco yeniden konuşmaya başladı. Bu kez ses tonu sertti. "Bizim işimizde diplomanın bir önemi olmayabilir ama mesele bir kâğıt parçası almak değil. Asıl mesele, başladığın bir işi bitirmek; azimli olmak ve vazgeçmemek. Bir fırsatçıdan daha kötü bir şey yoktur."

"Ben fırsatçılık diye adlandırmazdım," dedi Nunzio. "Sadece daha fazlasını arzu etmek ve önceliklerini değiştirmek."

Vincent, "Devam edeceğine söz verdiğin bir yolda ilerlerken önceliklerini değiştirmemelisin," diye karşılık verdi. "Carmine'in annesi okulu bitirdiğini görmek isterdi."

Nunzio omuz silkti. "Ama Maura artık burada değil. Bu durumda ne istediği niçin önemli olsun ki?"

Dr. DeMarco ayaklarını yere çarparak sandalyesinden fırladı. "Onun adını sakın ağzına alma, *scarafaggio*! Ailene saygısızlık edemezsin!"

Haven gerilmişti. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başını döndürüyordu. Salvatore, Dr. DeMarco'nun kolunu sımsıkı tutup onu oturmaya zorladı. Tek kelime etmeden yemeğe geri döndüler. Odayı gergin bir sessizlik kaplamıştı.

"Ee, Haven..."

Adının yüksek sesle söylenmesi çatalın elinden kaymasına neden oldu. Şangırıtıyla tabağa çarptı; çıkan ses Haven'ı irkiltti. Derin bir nefes alarak Salvatore'ye baktı. O an arkasındaki duvarla bütünleşerek görünmez olmaktan başka bir şey istemiyordu.

Salvatore, "Gerilmene gerek yok," dedi. "Sadece Vincent'la hayat nasıl gidiyor diye merak ediyorum. O kadar gözden uzak tutuluyorsun ki hayal ürünü müsün diye düşünmeden edemiyorum."

Haven alçak sesle, "DeMarcolar bana karşı çok kibarlar," dedi. "Bana çok iyi davranıyorlar."

Salvatore onaylarcasına başını salladı. "Bunu duymak harika. Antonellilerin sana böylesi zalim davrandıklarını bilseydim devreye girerdim. Vincent beni haberdar ettiğinde durumlar müdahale edilemeyecek kadar karmaşıktı."

Haven onun söylediklerini algılama fırsatı bulamadan Carmine lafa karıştı. "Sen ne saçmalıyorsun?"

Dr. DeMarco homurdandı. "Sözlerine dikkat et, oğlum."

Salvatore omuz silkti. "Biraz boşboğazlık etmiş olabilirim. Bu konuyu açtığımı unut gitsin."

"Bu tür boktan bir şeyin lafını açıp ardından 'unut gitsin' diye mezsin. Madem bizden birinin bir çocuğa kötü davrandığını biliyordun neden bir şey yapmadın?"

Salvatore başını hafifçe iki yana sallayan Vincent'a baktı.

Yeniden Carmine dönerek, "Michael Antonelli bizden biri sayılmaz," dedi. "Bu hayatın belli kuralları var. Olan bir şey hoşuna gitmese bile yok sayamayacağın kurallar. Bu işte kişisel duygulara yer yok."

Nunzio oturduğu yerden kuru bir kahkaha attı ama fikrini dile getirmedi.

Gergin sessizlik geri döndüğünde Carmine gözlerini Salvatore ve babasına dikti. İkisi de bu bakışların farkında değilmiş gibi görüyorlardı; ilgilerini Haven'a yöneltmişlerdi.

Haven nefes almakta zorlanarak boğazını temizledi. "İlginize teşekkür ederim, efendim."

Carmine bıyık altından mırıldandı. "Bu lanet herife teşekkür etme."

O akşamın ilerleyen saatlerinde Haven'ın başı Carmine'in omuzunda, onun odasında birlikte film izliyorlardı. Haven parmaklarını Carmine'in kolundan aşağıya kaydırarak elinin üstünü okşadı ve ardından elini çevirip avucunun içindeki çizgilerde gezdirdi. Bileğindeki

dövmeye dolanırken Carmine parmaklarını kıpırdattı. "Buna gerçekten inanıyor musun? Yani kimseye güvenmemek gerektiğine?"

Carmine, "Bir zamanlar inanıyordum," diye cevap verdi. "Sen hayatıma girene kadar."

Haven başını kaldırıp ona baktı. "Yani bana güveniyor musun?"

"Elbette. Niye şaşırdın ki?" diye sordu Carmine. "Yatağında uyumana ve eşyalarımı karıştırmana izin verdim. Sence sana güvenmesem bunu yapar mıydım? Hiç bana uygun bir davranış değil."

Haven, "Haklısın," dedi. "Huysuzun tekisin."

Carmine gülerken vücudunun hareketi ikisinin de sarsılmasına neden oldu. "O kadar mı kötüyüm?"

Haven, "Hayır," dedi. "Ama hâlâ odanı temizlememe izin vermiyorsun."

Carmine abartılı bir biçimde iç çekti. "Bunun güvenle ya da huysuz olmakla bir ilgisi yok. Sana arkamı toplattığımda kendimi aşağılık biri gibi hissediyorum. Yani sen benim sevgilimsin. Bu pislikle uğraşmana gerek yok."

Sevgilim kelimesi ağzından çıktığında Haven'ın içi umutla doldu. "Ama anlamıyor musun? Senin için yapabileceğim tek şey bu. Sunabileceğim başka bir şey yok Carmine. Seni mutlu etmemin başka bir yolu yok."

Carmine sevgi dolu bir ifadeyle ona baktı. Haven utanarak bakışlarını kaçırdı ama Carmine çenesinden tutup başını kaldırarak yenisinden kendine bakmaya zorladı. "Beni etkilemek için bir şey yapmak zorunda değilsin. Kendin olman yeterli."

Haven gerçekten bu kadar basit olup olmadığını merak ederek dikkatle ona baktı.

Carmine sanki onun tereddütünü anlamış gibi, "Sen tertemizsin," dedi. "Yaptığım onca şeyden sonra umarım ben senin için yeterince iyi olabilirim."

Haven onun böyle bir şey söylemiş olmasına afallamış bir halde birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Sen benim için *fazlasıyla* iyisin."

"Ben mi?" Dudak büktü. "Aynı kişiden mi söz ediyoruz? Sürekli küfreden, bağırıp çağıran ve öfkesine hâkim olamadığı için insanlara saldıran bencil heriften mi? Yani sünger gibi içen ve uyuşturucuyla beynini uçuran kişiden mi? Bu kişi mi senin için *fazlasıyla* iyi?"

Haven başını iki yana salladı. "Ben muhtemelen daha önce hiçbir şeyi paylaşmamış olduğu halde çikolatasını benimle paylaşan, okumaya layık olduğumu düşünerek annesinin en sevdiği kitabı bana veren kişiden söz ediyorum. Bana normal bir kızmışım gibi davranan, odasının acilen temizlenmesi ve çamaşırlarının yıkanması gerektiği halde öptüğü kızdan yardım isteyemeyecek kadar kibar olduğundan darmadağın bir odada yaşamayı ve pis kıyafetler giymeyi seçen birinden söz ediyorum."

"Vay," dedi Carmine. "Bu herifle tanışmak isterim."

Haven gülümsedi. Carmine onu tekrar kendine çekti ve kız başını omuzuna yasladı. Carmine onun elini tuttu, taze yaraya dikkat ederek tıpkı onun kendisine yaptığı gibi parmaklarını elinin üstünde dolandırmaya başladı.

SABAH SAAT SEKİZİ ÇEYREK GEÇE Haven odasından çıktı ve kapısının önünde Dominic'le çarpıştı. İrkilerek geri çekildi ama Dominic elinde bir DVD ve bir kâse patlamış mısırla tam karşısında durdu. "Nihayet kalktın, dans kraliçesi. Şimdi arkana dön ve odana geri gir."

Dominic ona doğru bir adım attığında Haven içgüdüsel olarak geri adım attı. Dominic bunu çok komik bularak tekrar yaptı ve bu iş ikisi de odaya girene dek devam etti. Dominic kapıyı kapattı ve kâseyi sehpanın üzerine koyarak DVD'yi açtı.

Uzaktan kumandayı alıp kanepeye oturdu ve ayaklarını sehpa-ya uzattı. Ağzını şapırdatar şapırdatar patlamış mısırları yiyerek filmi başlattı. "Orada dikilecek misin? Ayakların ağrır."

Haven çekinerek yanına oturdu; koyduğu kasetin çizgi film olduğunu fark edince kaşlarını çatı. Tam ona ne seyrettiklerini soracaktı ki Dominic patlamış mısır kâsesini suratına doğru uzattı.

Bu ani hareket karşısında büzüldüğünde Dominic donakaldı. "Patlamış mısırdan mı korkuyorsun?"

Dominic kâseyi ona doğru iterken Haven, "Hayır," dedi. Avucuna bir miktar patlamış mısır alıp televizyona döndü. "Ne seyrediyoruz?"

"Shrek!" Avuç dolusu mısırları ağzına attı. "Bu saçmalığa bayılıyor-
rum."

Haven bir süre izledi. Dominic'i tanıdıktan sonra bu filmden zevk alması şaşırtıcı gelmiyordu. "Çizgi film izliyor olmamız çok anlamlı. İnsanların bebek bakarken yaptıkları da bu değil mi?"

Dominic kahkahalarla gülerken ona bir parça mısır attığında Haven şaşırdı. "Vay! Espri yapıyorsun. Çok komiksin. Carmine'in sana âşık olmasına şaşırmamalı."

Haven dikkatle ona baktı. "Ha? Bu da nereden çıktı? Âşık olduğun..." diye fısıldadı. Son iki kelime dudaklarından zar zor çıkmıştı.

“Yapma. Bütün *puttinalarından* vazgeçti. Bunu göreceğim hiç aklıma gelmemişti. Boş zamanlarında yapmayı en sevdiği şey ona buna çıkmaktı.”

“Çakmak mı?”

Dominic onun saçlarını karıştırdı. “Ah canım! Çok masumsun! Eve döndüğünde Carmine’e sor. Nasıl açıklamaya çalışacağını görmek isterdim doğrusu.”

Film bittikten sonra Haven, Dominic’le birlikte arka bahçeye çıktı. Ilık güneş yüzüne değdiği anda iç geçirdi. Rutubetli bir hava vardı. Çıplak kollarında ve kızarmış yanaklarında rüzgârın hafif esintisini hissediyordu.

Kapıdan birkaç adım uzaklaştıktan sonra durdu. “Buraya çıkmaya iznim olduğundan emin misin?”

Dominic, “Eminim,” diye cevap verdi. “Sordum.”

Birlikte yaprakları seyrekleşen ağaçlara doğru yürümeye başladılar. Dökülmüş kuru yapraklar ayakları altında eziliyordu. Aylar önce kaçmaya çalışırken girdiği ormana doğru ilerlemeye başladıklarında içini korku kapladı ama Dominic’in ona zarar vermeyeceğine inanmak istiyordu.

Yürürlerken kulağına hızla akan bir su sesi geldi, karşılına bir dere çıktı. Haven çömeli elini buz gibi suya soktu. “Burası çok güzel.”

“Öyledir herhalde,” dedi Dominic. “Ben doğaya pek düşkün değilim. Ormanda zaman geçiren Carmine’dir.”

“Carmine buraya mı gelir?”

“Yatılı okuldan döndüğünden beri gelmedi ama eskiden yalnız kalmak istediğinde gelirdi. Ne zaman üzgün olsa ya suyun yanına gelir ya da patikada koşardı.”

Dominic yere oturdu ve sırtını kurumuş bir ağaca yaslayıp gözlerini suya dikti. Haven kısa bir an düşündü, sonra ayakkabıları çıkarıp parmaklarını otların arasında kımıldatmaya başladı. Pantolonunun paçalarını dizine kadar kıvrıp ayaklarını buz gibi suya soktu.

Dominic, “Orada her tür yaratık var,” diye uyardı onu. “Balıklar. Böcekler. Yılanlar.”

Haven gülümsedi; parmaklarının arası çamurla dolmuştu. "Sudaki yaratıklardan korkmam."

"Bütün kızlar yılanlardan korkar sanıyordum."

"Ben değil." Güldü. "Ben akreplerle büyüdüm."

"Korktuğun herhangi bir şey var mı?"

"Elbette. Herkesin korktuğu bir şeyler vardır."

"Peki, sen neden korkarsın?"

Haven bir an duraksayıp ne cevap vereceğini düşündü. "Umut etmekten."

Dominic kaşlarını çatı. "Seni korkutan umut etmek mi?"

"Herhangi bir şey için umut etmemeye çalışıyorum," diye karşılık verdi Haven. "Eğer hiçbir beklentin olmazsa hiçbir şey seni hayal kırıklığına uğratamaz."

Dominic, "Bu... çok üzücü," dedi. "Yani hiç umudun yok mu?"

"Sanırım artık az da olsa var." Ayaklarını çamurun içinde oynatırken artık, asla yapmayacağım dediği bir şeye yenik düştüğünü düşünmemeye çalıştı. "Sen neden korkuyorsun?"

"Babamı kaybetmekten," dedi Dominic. "Annemi kaybettim. Onu da kaybetmek istemiyorum."

Onun söylediklerini düşünürken göğsüne bir acı saplandı. Kendi annesi hâlâ hayattaydı, buna rağmen onu sonsuza dek kaybetmiş gibi hissediyordu.

Dominic, "Biliyorsun umudunu asla kaybetmemen gerek," dedi.

"Annem de hep aynı şeyi söylerdi."

"Zeki kadınmış," dedi Dominic. "Onu tanıdın mı?"

"Elbette. Doğduğum günden beri onunlaydım. Bana kaçmamı, kaçmaya çalışmamı o söyledi ama yakalandım. Baban beni o gün bu-
raya getirdi."

Dominic dikkatle ona baktı. "Babam seni annenden mi ayırdı? Bunu biliyor mu?"

"Evet, biliyor."

Bir süre sessiz kaldılar. Haven derenin içinde dolanırken Dominic düşüncelere dalmış bir halde oturuyordu. "Burada olmana üzül-
düm," dedi sonunda. "Seni annenden ayırmış olmasına şaşırdım. Bu çok yanlış."

Haven, "Ondan ayrılmak ürkütücüydü ama yanlış olduğunu

söyleyemem,” dedi. “Geldiğim yerle kıyaslandığında annem onun bana iyilik yaptığını düşünür.”

Dominic tek kelime etmeden bir süre ona baktı ve sonra geri dönmeleri gerektiğini söyledi. Haven içeri girmek istemiyordu ama yine de isteksizce sudan çıktı. Ayakları çamur içindeydi. Özellikle misafirleri varken kirli ayaklı bir hizmetçinin evin içinde dolanıyor olmasının Dr. DeMarco’nun hiç hoşuna gitmeyeceğini düşünerek ayaklarını temizledi.

Konuşmadan eve doğru yürüdüler. Oraya vardıklarında arka bahçede büyük, beyaz, kapalı kasa bir kamyonet gördüler. Dün geceki adamlar kutuları araçtan indiriyor; evin yanındaki, asmaların ve uzamış çimlerin altına gizlenerek yeşilin arasında kaybolmuş bir kapıdan içeri taşıyorlardı.

Haven, “Burada bir kapı olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Dominic, “Bodruma iniyor,” diye cevap verdi. “Emin ol inmek istemezsin.”

O sırada kamyonetin arkasından elinde bir kutuyla Nunzio çıktı ve bakışlarını onların olduğu yöne çevirdi. Haven, Dominic’e sokuldu ve ona yanlış bir izlenim vermemek için gözlerini yere indirdi.

İçeri girdiklerinde Dominic duş almaya gitti. Haven ise günlük temizliğe başlamak niyetiyle Carmine’in kirli çamaşırlarını topladı. Merdivenlerin tepesinde birkaç adım şesi duyuldu ve Haven, birinin kendisine doğru geldiğini görünce donakaldı. İçini öyle yoğun bir korku kapladı ki nefesi kesildi.

Nunzio.

Adamın bakışlarında gördüğü şey paniklemesine neden oldu; nefret ve şehvetten gözü dönmüş gibiydi. Haven’ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor, kafasının içinde bir ses kaçmasını söylüyordu. Birkaç adım geri attı ve çamaşır sepetini yere fırlatıp hızla odasına doğru koştu. Bütün çamaşırlar yere saçılmıştı. Kapıyı sertçe iterken adamın ayak seslerini duyabiliyordu. Nunzio ayağını sokup kapının kapanmasını engelledi.

Adam içeri girdiğinde Haven kendisini koruyacak bir şey bulmak için etrafına bakınarak geri geri gitti. Nunzio kapıyı arkasından

kapattı; kilit sesini duyduğunda Haven'ın dizlerinin bağı çözüldü.

Köşeye sıkışmıştı.

Nunzio sakince ceketini çıkarıp sehpayı fırlattı. Konuşurken ses tonunda sanki eski arkadaşları gibi bir lakaytlık vardı. "Nihayet yalnız kaldık."

Kravatını gevşetip gömleğini pantolonunun belinden çıkardı ve ona yaklaşmaya başladı. Haven yardım istemek için çığlık attı ama sesi odada yankılanmadan Nunzio elinin tersiyle ona vurdu. Bu tokat karşısında şaşkına dönen Haven sustu. "Kendine gel ben de zevk almama bakarım."

Haven gözlerinden sel gibi yaşlar akarak bir kez daha geri kaçtı. Bacağı yatağın ayakucuna çarptı. "Dokunma bana."

"Yoo, böyle davranma." Kindar bir ifadeyle gülümsedi. "İnsanları mutlu etmekten hoşlanmıyor musun yoksa? Zaten işin bu. Şimdi uslu bir kız ol ve beni memnun et. Bu yüzden varsın. Tek iyi olduğun şey bu. Senin gibi birini kimse gerçekten sevecek değil ya."

Kemerini çözerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Haven tir tir titriyor, kusmamak için kendini zor tutuyordu. Yana doğru bir adım atarak çevresinden dolanıp kaçmaya çalıştı ama adam yolunu kesti.

"Sakin ısırmaya kalkma yoksa dişlerini dağıtırım," dedi adam. Ses tonu hırıltılıydı. Bir elini pantolonunun içine sokarken diğer eliyle kızı başından sımsıkı tutup dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Haven fazla zamanı kalmamış olmasının paniğiyle adamın belindeki silahı kaptı. Bütün gücünü toplayıp ayağına fırladı ve kabzasıyla adamın yüzüne vurdu. Nunzio sendeledi, afalladı ve onu bıraktı.

Kaçmak için Haven'ın ihtiyacı olan tek şey buydu.

Silahu odanın bir köşesine fırlatıp hızla kapıya gitti. O sırada Nunzio kendini toparladı ve bağırarak arkasından koştu. Kapı kolunu tutmuş tam kapıyı açıyordu ki adam daha hızlı davranıp onu yakaladı. Nunzio onu tutup döndürerek sertçe yatağına doğru iterken Haven çığlık çığlığa Dominic'e seslendi. Adam ona doğru yaklaşırken kız yere düştü ve sürünerek kaçmaya çalışırken zorla açılan kapının sesi kurtarıcısı oldu. Dominic belinde sarılı havluyuyla hâlâ su damlatarak koşarcasına içeri daldı ve Nunzio'yu itip Haven'ın ayağına kalkmasına yardım etti. "İyi misin?"

"Sorun yok." Haven gözyaşlarını sildi. "İyiyim."

“Canını yakmadı, değil mi?”

Hayır dercesine başını iki yana sallarken Nunzio dudağını büktü. “Ben mi onun canını yakmışım? Asıl bu orospu bana saldırdı.”

Dominic yüzü öfkeden çarpılmış bir halde yerdeki tabancayı kap-
tı. “Haven, dışarı çık. Eski dostumla biraz sohbet etmem gerekiyor.”

Haven koşarak çıktı. Kütüphanede bir an duraksadıktan sonra Carmine’in odasına daldı. Kendini içeri kilitleyip yatağın kenarına oturdu ve kavga sesini duymamak için elleriyle kulaklarını kapattı.

Carmine okuldan eve dönüp kavga sesleriyle dolu eve girdiğinde bir şeylerin, çok kötü bir şeylerin olduğunu anladı. Havada birkaç dilde edilen küfürler ve hakaretler uçuşuyor, mutfaktan düpedüz öfke ve düşmanlık taşıyordu. Carmine afallamış bir halde antrede durduğunda babasının Nunzio’nun yüzündeki kesiği diktğini gördü. “Neler oldu?”

Arkasından Dominic yaklaştı ve dikkatle ona baktı. “Haven’a daha dikkatli göz kulak olman gerekirdi. Nunzio onu köşeye sıkıştırdı.”

Carmine midesine yumruk yemiş gibi oldu. Kendine hâkim olmaya çalışarak, “O nerede?” diye sordu.

“Yukarıda, senin odanda,” dedi Dominic. “İyi olduğunu söyledi.”

Carmine iç çekerek tekrar babasına baktı. O sırada Nunzio pis pis gülerken geri çekildi. “O orospu bana yalvardı.”

Bu sözler üzerine Carmine kontrolünü kaybetti. “Ne dedin sen?”

Nunzio dikkatle ona baktı. “Onun beni istediğini söyledim.”

Carmine adamın üzerine atladı; Nunzio kaçmaya çalışırken Vincent aralarına girdi. Carmine tüm gücüyle burnuna bir yumruk atmak üzereydi ki Sal müdahale edip onu çekerek uzaklaştırdı.

Vincent dikiş atmaya devam etmek için Nunzio’yu tezgâha doğru iterken Carmine, “Sen aklını kaçırmışsın!” diye bağırdı. Sal, Carmine’i sürükleyerek antreye çıkardı ve merdivenlerin yanına gelene kadar bırakmadı. “Bu doğru değil.”

“Biliyorum, *Principe* ama daha dün bu işte duygulara yer olmadığını konuşmadık mı? Babana saygısızlık etmiş olmasının sonuçlarını katlanacak. Yine de bu çok önemli bir saygısızlık değil.”

Carmine sert bir ifadeyle ona baktı. “Yani, bu kız sizler için bir hiç mi? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun? Sonuçta bir kıza zarar vermesi kimin umurunda? Güçlü bir aileye doğacak kadar şanslı olmadı-ğından özel biri değil nasıl olsa.”

Sal’ın yüzü öfkeyle doldu; bu görüntü Carmine’i susturdu. “Bu kız senin düşündüğünden daha önemli ama *la famigliaya* göre işler ya siyah ya da beyazdır. Kişisel meselelerle iş meselelerini ayırmayı öğrenmen gerek. İş ahlâkına uygun davranmayı öğrenmelisin.” Başının arkasına bir şaplak indirdi. “Ve *bunun* dediklerini bu kadar çok dinlemekten vazgeç.” Göğsüne, kalbinin üzerine vurdu. “Dün bana küfrettiğinde onu buraya koyduğunu fark ettim.” Göğsüne bir kez daha vurdu. “*Bunu* kullanmaya başlamazsan büyük sorunlara neden olacaksın.”

Başına bir şaplak daha yiyince Carmine sinirlendi. “Bana vurup durmayı bırak!”

Sal başını iki yana salladı. “Bilirsin seni oğlum yerine koyarım. Şimdiye dek sana kendi oğlummuşsun gibi davrandım ve senin için en iyisini istiyorum.” Göğsüne hafifçe dokunarak, “Kızı buraya alma demiyorum sana,” dedi. “Bu hislerin diğer her şeyden üstün gelmesine izin verme diyorum. Dengeyi kurman gerek.”

Carmine sıkılmış bir ifadeyle elini yüzünde dolaştırdı. “Anladım.”

Sal onun omuzuna dokundu. “Sen abayı yakmışsın. Bu tür şeyler olur ama bu, herkese açık edilmemesi gereken hassas bir durum. İnan bana mantığı yok sayacak zaman değil.”

“Ben sadece... Bu kadar belli olduğunun farkında değildim.”

“Bu karmaşık bir durum,” dedi Sal. “Babanın da benzer bir sorunu var. Ona sınırlarını bilmesi gerektiğini anlatmak için yıllarımı harcadım ama hâlâ zaman zaman çizgiyi aştığı oluyor.” Mutfaktan bir patırtı geldi ve Salvatore iç çekti. “Şu an o anlardan biri galiba.”

Haven gözlerini saate dikmiş akıp giden dakikaları sayıyordu. Üç. Beş. Sekiz. On iki. On altı. Yirmi iki.

İşkence dolu otuz dakika sonra kütüphanede telaşlı ayak seslerinin gümbürtüsü yankılandı. Biri kilitli kapıyı açmaya çalıştı ama Haven kilidi açmadı. Kıpırdamaktan bile ödü kopuyordu. Anahtarların

şakırtısı duyuldu, kapı açıldı ve Carmine içeri daldı.

Gözyaşları hâlâ sel gibi akan Haven'ı kollarının arasına aldı. Kapının eşiğinden Dr. DeMarco'nun sesi yankılandığında Haven, Carmine'in kendisine ne kadar süredir sarılıyor olduğundan emin değildi. "İyi mi?"

Haven bulanık görüyordu ama adamın yüzünde sert bir ifade olduğunu algılayabildi. Kızgın görünüyordu. Haven öfkesini kendisine yönelik olmadığını ümit etti.

"İyi olacak," dedi Carmine. "Nunzio gitti mi?"

"Sal onu havaalanına götürüyor."

Carmine, "Demek havaalanına," dedi. "Çok kolay kurtuldu. Onu öldürecektim."

Kısa bir süre hepsi sessiz kaldı. Haven gözlerini kapattı. Tam tekrar yalnız kaldıklarını düşünüyordu ki Dr. DeMarco'nun sesi bir kez daha duyuldu. "Ben de öldürecektim."

Carmine kızın saçlarını yüzünden çekerek yanına uzandı. Haven'ın huçkırıkları yatışmıştı; gözyaşları yanaklarında çizgi çizgi izler bırakmıştı. "Özür dilerim," dedi Carmine. "Burada olup, seni korumam gerekirdi."

Haven, "Bu senin hatan değil," diye cevap verdi. Sesi çatallaşmıştı. "Bu kadar zayıf olduğum için ben özür dilerim."

"Sen zayıf değilsin," dedi Carmine. "Sarsılmakta çok haklısın. Lanet olsun, *ben* bile sarsıldım. Kendisi istemediği sürece kimse benim sevgilime dokunamaz. Annem, bir kadının bedeninin onun tapınağı olduğunu ve asla izinsiz girmememiz gerektiği anlamamız için çok çaba harcadı."

Sustu ve parmaklarını saçında dolaştırdı. Bundan söz etmek zor-
du ama onunla paylaşmak istiyordu. "Ayrıntıları bilmiyorum ama annem gençken tecavüze uğramış. Bu olaydan sonra gönüllü avukatlık yapmaya başladı. Babam onun Chicago'da çalıştığı merkeze hâlâ bağlı yapar."

Haven ona daha da sokuldu. "Ne hoş."

"Bu yüzden bir şey yapmak zorundaymışız gibi hissetmeni istemiyorum. Bedenin senin tapınağın ve sen istemediğin sürece asla içeri

girmeyeceğim." Bu kelimeler ağzından dökülür dökülmez kendi kendine güldü. "Bu, kulağa çok yanlış geldi. Öyle demek istemedim."

Haven başını kaldırıp ona baktı. "Söylediğinde yanlış olan ne?"

Elbette çağırttığı sapkın anlamı algılamamıştı. "Bence açıklamak için şu an uygun bir zaman değil."

Haven omuz silkti ve başını tekrar yatağa koydu.

Odada, tavandaki havalandırma deliğinden gelen havanın uğultusu dışında çıt çıkmıyordu. Haven, Carmine'in ellerinden birini tuttu ve parmaklarını onun parmaklarına geçirip göğsüne dayadı. Dudaklarını parmaklarının çıkıntılı eklemlerinde gezdirirken Carmine onun nefesini hissetti.

Öpmesinin verdiği hisle gülümsedi. "Aklında ne var, *tesoro*?"

"Merak ediyorum da... acaba... hmm... Aptalca bir şey."

Carmine iyice meraklandı. "Senin düşündüğün hiçbir şey aptalca olamaz."

"Şey... Sence..." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Sence benim gibi birine âşık olman mümkün mü?" Bu soruyu fısıldayarak sormuştu. Carmine donakaldı. Düşüncelerini toparlayıp cevap verene kadar Haven yeniden araya girdi. "Aptalca olduğunu söylemiştim sana."

Duraksamasını 'hayır' olarak almıştı, bu yüzden üzüntüden sesi titriyordu. Carmine'in dile getirecek kadar cesur olmadığı konuyu açma cesaretini göstermiş, onu çok korkutan *aşk* sözcüğünü söylemişti. O ise Haven'ı rahatlatacağına tek bir kelime bile etmemişti. "Senin gibi birine âşık olmam mümkün değil, Haven. Çünkü sana benzer kimse yok. Sen teksin."

Etkileyici melodi, boş sokaktaki lambanın titrek ışığının altındaki annesini izleyen Carmine'in bilinçaltına süzülerek onu büyülüyordu. İki kelime, hüznü notaların arasından süzülerek Carmine'e ulaştı; sesi yumuşacıktı. "*Sole mio*," diye fısıldadı. *Güneşim*. Carmine öylesine parlıyordu ki annesi ona *sole* diye hitap ediyordu.

Annesi iniş çıkışlı notaları bastırarak biçimde güldü. O kadar güzel bir akşamdı ki eve yürüyerek gitmek istemişti ve Carmine ona güvendiğinden karşı çıkmamıştı. Annesi asla hata yapmazdı. Ona inancı tamdı.

Her şey bir anda oldu. Bir karmaşa, bir kargaşa. Görüntüler gözünün önünde öyle hızlı, öyle çılgınca belirip yok oluyordu ki zor takip ediyordu. Acı acı bağırın lastik sesleri. Annesinin yüzündeki dehşet. Buz gibi sesler. Acımasız kelimeler.

Annesi, "Koş, Carmine, " diye bağırdı. "Koş bebeğim ve sakın durma."

Çığlıkları karanlığı deliyordu ama etrafta onu duyacak kimse yoktu. Carmine hareketsiz durdu, onsuz gidemezdi. Yalnız gitmek istemiyordu. O, annesinin *solesi*, onun güneşiydi... Onu karanlıkta bırakamazdı.

Annesi gözlerinden yaşlar süzülerek, "Beni seviyorsan kaç buradan, Carmine Marcello," dedi. Tereddüt etti, çok korkuyordu ama son anda koşarak kaçtı.

"Şunun sesini kesin," diye bağırdı bir adam. "Hemen!"

Sokakta tüyler ürpertici, korkunç bir ses yankılandı. Carmine'in adımları yavaşladı, olduğu yerde döndü. Annesinin carını yakıyorlardı. Annesinin ona ihtiyacı vardı.

Adamlar siyahlara bürünüp gizlenmişlerdi ama sokak lambasının titrek ışığında bir anlığına bir yüz gördü. Bulanık, yara ve nefret dolu bir yüzdü bu. O anda zihninde bir silah gümbürtüsü yankılandı.

Carmine irkilerek doğrulup oturdu ve elini göğsüne bastırarak kalp atışını yavaşlatmaya çalıştı. Karanlık odada yanına bakınca Haven'ın kocaman açılmış gözlerini gördü. Yüzünü endişeli bir ifade kaplamıştı.

Kendini sırtüstü yatağa atarak ellerini yüzünde gezdirdi. Ter içinde, tir tir titreyerek, nefes nefese Haven'a doğru uzandığında onun kaçıp gitmesini bekledi. Ama kaçmadı. Aksine kendisine sınımsız sarılmasına izin verdi.

Gözleri yaşla dolu bir halde boğazını temizledi. "Sekiz yaşındaydım ve ilk piyano resitalimdi. Geç bir saatte bitti. Annem eve yürüyerek dönmek istedi. Bizi almaya gelecek aracı beklemek istemedi. Kestirmeden gitmek için bir sokağa girdik ve yanımızda bir araba durdu... Koyu camlı siyah bir araba."

Onu hâlâ görebiliyordu. Her yerde görünen, diğerlerinden ayırt edilemeyen siyah bir sedan ama artık onun için farklıydı.

"Arabayı gördüğümde bizi alması için babamın gönderdiğini

düşündüm çünkü korumasız dolaşmamızdan hoşlanmazdı. Ama annem anladı. Nasıl anladı bilmiyorum ama anladı. Bana oradan ayrılmamı, doğrudan eve gitmemi söyledi. Yapmak istemedim fakat onu seviyorsa kaçmam gerektiğini söyledi. Onu çok, hem de çok seviyordum; o yüzden yaptım. Kaçtım.”

Gözyaşları yanaklarını yakıyordu. Onlara engel olmaya çalışmıyordu. Zaten istese de istemese de sel gibi akıyorlardı. “Annem çığlık attığında sokağın sonuna varmıştım. Arkamı döndüğümde adamın tetiği çektiğini görece kadar zamanım oldu. Annem yere düşerken diğer adam silahını bana doğrulttu. İçimi bir alev kapladı. Başta gerçekten yandığımı düşündüm. Daha ileriye gitmekten öyle korkmuştum ki köşedeki bir pizzacının yanındaki çöp bidonunun arkasına saklandım. Beni takip ettiklerini, öleceğimi düşünüyordum.”

Sustu, derin bir nefes alarak boğazını temizledi. “Sonrasında hatırladığım şey bir hastanede uyandığım. O güne kadar babamı ağlar-ken hiç görmemiştim. Yatağımın yanına oturmuş, ‘Bu benim hatam,’ deyip duruyordu ve lanet olsun ki ben de aynı şekilde hissediyordum. Kaçtım. Annemi orada ölüme terk ettim.”

Titrek bir nefes vererek onun sıcaklığını ve yaşamı hissetmek istercesine Haven’a sımsıkı sarıldı. Haven onun göğsünü okşayarak başını kaldırıp ona baktı. Yüzü yaşla doluydu. “Biliyorsun ben de kaçtım. Annem kaçmamı söyledi ve onu bıraktım. Bunu sadece o istediği için yaptım.”

“Yani hissettiğim suçluluk duygusunu anlıyorsun.”

Haven başıyla onu onayladı. “Ama onu yüzüüstü bırakmadın Carmine. Onun ihtiyacı olan şeyi yaptın.”

Carmine gözyaşlarını sildi. “Neymiş o?”

“Hayatta kaldın.”

ZAMAN YAVAŞ İLERLİYORDU; HAFTALAR geçti ve güneyin serin sonbaharı alışılmadık derecede soğuk bir kışa döndü. Futbol sezonu sona ermişti; bu yüzden Carmine evde daha çok vakit geçiriyordu ve her geçen gün Haven'la daha çok yakınlaşıyorlardı. Dışarıdaki soğuk ve kasvetli havaya rağmen frenlenemeden filizlenen yeni aşk sayesinde eski çiftlik evine gitgide artan bir sıcaklık ve tutku hâkimdi.

Carmine ve Haven, gece çöktükten sonra kararan odada el ele tutuşarak ve birbirlerine sarılarak bir yanları eksik, özlem dolu bu iki çocuğun birlikteyken nasıl olup da bir bütün gibi hissedebildiklerini anlayamayan gerçek dünyadan ve meraklı gözlerden uzak bir halde birlikte yatıyorlardı.

Bir gece, Carmine dudakları Haven'ın kulağına yaklaştırdı. "*Ti amo tantissioima*, mia bella ragazza.*"

Haven onun ne söylemeye çalıştığını anlamadı ama ses tonu kalbinin deli gibi çarpmasına neden oldu.

Haven sırtüstü yatarken Carmine onu öpmeye başladı. Bedeni onun bedeniyile birlikte hareket ediyor, dudakları çılgınca çalışıyordu. Haven onu omuzlarından sımsıkı tutup kendine çekti ama Carmine uzaklaştı. Sorulmayan soruya cevap ararcasına Haven'ın gözlerinin içine baktı. Haven, gözlerinde ne aradığını öğrenmek istiyordu ama sormasına fırsat kalmadan Carmine cevabı bulmuş gibi bir ifade takındı.

Dudakları yukarı kıvrıldı ve onu yumuşakça öptü ve sonra kulağına fısıldadı. "*Prometto di non danneggarlo.*" Sadece dokunacağım."

Bu sözler üzerine Haven titremeye başladı; bütün vücuduna daha önce hiç hissetmediği türden bir ateş bastı. "Sana güveniyorum."

* (İta.) Seni çok seviyorum. -çn

** (İta.) Canını yakmayacağıma söz veriyorum. -çn

Carmine komodine uzanıp müzik setinin kumandasına bastı ve anında odayı hoş bir klasik müzik sesi doldurdu. "İstediğin zaman durmamı söyle. Hemen dururum."

Haven titreyen parmaklarını onun kalın sa tellerine doladı. Carmine bir yandan yumuşak dokunuşlarla yüzünü okşarken dudaklarını boynundan aşağıya doğru kaydırđı ve sonra kızın tişörtünü çıkardı. Haven gevşemeye çalışarak gözlerini kapadı. Ilık nefesini çıplak karnında hissedince ürperdi. Dilini göbek deliğine sokarak teninin tadına baktığında Haven bedeninin alt kısmında hissettiği tatlı ürpertiyle inledi.

Carmine, onun teninin çıplak olan her noktasını uzun uzun öptü ve okşadı. Haven kıvranıyor, iniltileri müzik setinden yayılan melodiye karışıyordu. şarkının ne olduğu, kimin çaldığı konusunda en ufak bir fikri yoktu ama ahenkli notalar onu sarıp sarmalıyor, Carmine'in parmaklarının dokunuşunu daha da etkili hale getiriyordu.

Elleri pürüzsüz tenini okşayarak kalçalarında gezindikten sonra vücuduna kaydı. Ardından sırtına uzandı; hızlı ve deneyimli tek bir hareketle sutyeninin kopasını açtı.

Haven şaşkınlıkla yeniden gözlerini araladı ve gizlice dizlerinin üzerine oturan Carmine'e baktı. Delikanlı, sutyenini çıkarıp yere atarken utangaç bir ifadeyle gülümsüyordu. Bakışları bir süre kızın gözlerine takılı kaldıktan sonra yavaş yavaş aşağıya doğru kaydı.

Yara izleri aklına geldiğinde Haven ister istemez gerildi. Carmine vücudundaki her izi, her lekeyi, onu en çok koruması gereken insanlardan yediği sayısız dayağın kalıntılarını görebiliyordu. Kendini çok korumasız ve açıkta hissediyordu. Hiç kimse karşında bu kadar çıplak kalmamıştı.

Carmine'in tepki vererek geri çekilmesini ve arkasını dönmesini bekledi ama o, işaret parmağını boğazından göğsüne doğru indirdi. Parmak uçlarıyla küçük yara izlerine dokunarak Haven'ın titreyen karnında şekiller ızdı. "*Bellissima*," diye fısıldadı. "ok güzelsin."

Ses tonu Haven'ı rahatlattı. Parmaklarının altındaki teni diken diken olurken göğsünde kıvılcımlar dans etmeye başladı. Karnındaki el daha da aşağıya indi ve şortunun içine kaydı. Haven, onun dokunuşları dışında hiçbir şey düşünemiyor, hiçbir şey hissedemiyordu. Tepeden tırnağa uyarılmıştı. Carmine'in eli, kasıklarının arasını ok-

şamaya başlayınca bu duygu daha da arttı. O ana kadar bunun için yanıp tutuştuğunu fark etmemişti.

Carmine dudaklarını onunkilere bastırduğunda çılgınlığını yuttu ve sırtı yay gibi gerildi. Damarlarında elektrik titreşimleri dolaşüyor, ani küçük patlamalarla içi tutuşuyordu. Bacakları titriyor, bastırmaya çalıştığı ama başarılı olamadığı iniltiler nefesini kesiyordu.

Yatak çarşafına yapışmış, gözlerini sımsıkı kapamıştı. Hissettikleri basit bir dokunuşun hissettirebileceğini hayal bile edemeyeceği boyuttaydı. Bütün bedeni alev alev yanıyor, yüzeyin altındaki kor gibi lav damarları vasıtasıyla bütün vücuduna yayılarak teninde açık pembe kızarıklıklar oluşturunuyordu.

Carmine dudaklarını boyuna dayayarak fısıldadı; ses tonu hırıltılıydı. "Sadece hisset, sinekkuşu. Kanat çırpışlarının tadını çıkar."

Baskı gitgide artarak daha da yoğunlaştı. Haven daha fazla sürtünme arayışıyla kalçalarını oynatıyordu. Bedeni bunun özlemiyle yanıp tutuşuyor, buna ihtiyaç duyuyor, daha fazlası için yalvarıyordu.

Haven'ın vücudu bir an duraksadıktan sonra bir zevk patlamasıyla sarsıldığında Carmine, inleyerek dudaklarını boynundan çekip onun dudaklarına yapıştı. Haven ilk orgazmının kasılmalarını yaşarken bedenine yayılan şok dalgaları bacaklarından yukarı tırmanıp karnına ulaştı. Kekeleyerek onun adını söylemeye çalıştı ama dudakları birbirine öylesine sıkı yapışmıştı ki ne dediği anlaşılmadı. Bu his geldiği gibi hızla yok olurken kaslarındaki gerilim dalgalar halinde geri çekildi.

SAAT SABAH KARAŞI İKİYDİ VE Carmine uyuyamıyordu. Sessizce alt kata indi. Mutfak kapısının oradan birden babası karşıya çıkınca sıçradı. Bu saatte kendinden başka kimsenin ayakta olduğunu tahmin etmemişti. İçecek bir şey almak için yanından geçip mutfağa girerken Vincent gözleriyle onu takip etti. "Uyuyamadın mı?"

Carmine omuz silkti. "Öyle de denebilir."

"Yine kâbus mu gördün?"

"Sayılır." Babasının bu konuyu açmasından rahatsız olmuştu ama yüzündeki içten endişeyi de görebiliyordu. Yine de uzatmak istemedi ve hemen konuyu değiştirdi. "Ya sen neden ayaktasın?"

Vincent iç çekti. "Chicago'ya gidiyorum."

"Bu hafta sonu gitmen gerektiğini bilmiyordum."

"Sal arayana kadar ben de bilmiyordum," dedi babası. "Önümüzdeki hafta sonundan önce yeniden gitmeme gerek yoktu ama Ruslarla yaşanan sorun kızışıyor."

Carmine'in kaşları çatıldı. "Ruslarla sorununuz mu var?"

"Bir süredir var. Bizim bölgemize giriyorlar. Buna izin veremeyiz."

Carmine babasının ona bu kadar çok şey söylemesine şaşırdı. Vincent fazla bilgi veren bir adam değildi. "O zaman iyi şanslar diyeyim."

"Teşekkür ederim. Pazar akşam döneceğim... Umarım." Sanki başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi duraksadı ama sonra başını iki yana salladı. "İyi hafta sonları, oğlum."

Vincent mutfaktan çıktı. Carmine, az önce babasının durduğu yere gözlerini dikerek öylece durdu. Bardağındaki portakal suyunu son yudumuna kadar kafasına dikti ve üst kata çıkarak sessizce yatağa uzanıp gözlerini tavana dikti.

Haven ertesi sabah uyandığında Carmine kollarını ona doladı. "Günaydın, *bella ragazza*. Giyinip bir şeyler yapmaya ne dersin?"

Haven uykulu bir ifadeyle gülümsedi. "Ne mesela?"

"Ne istersen," dedi Carmine. "Sinemaya ya da parka gidebiliriz. Hatta belki bir şeyler yeriz."

İnsanların ne yaptıkları hakkında Carmine'in en ufak bir fikri yoktu. Biriyle çıkmaya en yaklaştığı anlar seviştikten sonra kızı bırakmaya giderken arabaya servis yapan bir fast-food restoranında durduğu anlardı. Genellikle onları kendi yiyeceklerinin parasını ödemek zorunda bıraktığı düşünüldüğünde bunun çıkmaktan sayılıp sayılmadığına bile emin değildi.

Haven'ın yüzünde garip bir ifade belirdi. "Dışarıda mı?"

Carmine güldü. "Evet, dışarıda. Hatta etrafta insanlar varken."

"Şey, tamam." Heyecanla gülümsedi. "Giyinip geliyorum."

Carmine onu bıraktı ve bir film gibi sıradan bir şeyin bile onu ne denli sevindirdiğine şaşırmış bir halde koşar adımlarla uzaklaşmasını izledi.

Ardından kendisi de duş aldı ve giysilerine göz atıp solmuş bir kot pantolonla uzun kollu yeşil bir gömlek seçti. Yeşil en sevdiği renkti. Kendini boğulmuş gibi hissedince gömleğin kollarını kıvrırdı ve Nikelerini giyip eşyalarını aldı. Dışarı çıktığında Haven'ın üzerinde dar bir kot pantolon ve mavi bir süveterle kıpır kıpır bir halde antrede beklediğini fark etti. "İyi görünüyor muyum?"

Carmine, "İyiden de öte görünüyorsun," diyerek uzanıp elini tuttu.

Birlikte aşağıya indiler; arabaya bindikten sonra Carmine birkaç dakika koltuğu ve aynaları ayarlamakla uğraştı. Haven kıkırdarak ona baktı. "Huysuz."

Carmine gözlerini devirdi ve bir yandan radyo kanallarını tararken diğer yandan arabayı çalıştırdı. O sırada Haven, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle yan camdan dışarı bakıyordu. Yol boyunca el ele tutuştular ve özel bir şey konuşmadılar. Haven hiçbir deneyimi olmayan konulardaki bilgisiyle Carmine'i şaşırtmaya devam ediyordu.

Carmine, doğrudan en sevdiği Meksika restoranına gitti ve park yerine girmek için yavaşladı. O an gözüne beyaz bir araba takıldı. Lisa isteyse orada yemek yiyemeyeceğini bildiğinden yeniden hızlanıp mekândan ayrıldı. Yaklaşık bir blok ilerideki et lokantasının

önünde park edip motoru kapattığında Haven ona döndü. "Orada tanıdığın biri vardı, değil mi?"

İç çekerek ellerini saçlarında gezdirdi. "Evet. Ama seninle görünmek istemediğim için oraya girmediğimi düşünmeni istemem. Çünkü böyle bir şey yok. Sadece... Lisa içerideydi ve o..."

Haven işaret parmağını onun dudaklarına götürdü. "Anladım."

Hemen içeri girip bir masaya oturduklarında Haven menüyü aldı ve kaşları çatıp dudaklarını kıpırdatarak yüksek sesle okumaya başladı. Garson siparişlerini almak için geldiğinde onun siparişini de vermesini bekleyerek Carmine'e baktı ama Carmine sabırla oturmaya devam etti.

Haven mesajı aldı. "Ben tavuk göğsü sarması ve salata alayım lütfen."

Carmine mutlu olmuş bir ifadeyle sırıttı. "Bana da bir biftek lütfen."

"Nasıl pişsin?" diye sordu garson.

Carmine, "Az," diye cevap verdi. "Çok az."

Haven tuhaf tuhaf ona baktı. "Böyle sevdiğini bilmiyordum. Etini her zaman iyi pişmiş yapıyorum."

"Hayatımda kanlı tercih ettiğim iki şey var. Etim ve düşmanlarım."

Haven başını iki yana salladı. "Düşmanların olması için fazla gençsin."

"Keşke öyle olsaydı," diye mırıldandı Carmine. "Ben düşmanlarla doğdum. Sadece soyadım bile hayatım boyunca edinebileceğim düşmandan çok daha fazlasını edinmeme yeter."

Yemeklerinin getirilmesi sadece birkaç dakika sürdü. Haven başka insanlarla sık sık zaman geçirmediğinden Carmine ortamın gergin olacağını düşünmüştü ama kız onu bir kez daha şaşırttı. Carmine, acaba şaşırtmayacağı bir an olacak mı diye düşünmekten kendini alamadı.

Hesabı ödedi ve sonra şehrin öbür ucundaki sinemaya gittiler. Beklemekte olan kalabalığın kenarında durup filmlere göz atarlarken Carmine onun elini tuttu. "Hangisini izlemek istersin?"

“Hiçbiri hakkında fikrim yok.”

“Tamam. Biri uyuşturucu müptelası olan bir rock yıldızı hakkında; diğeri bir sürü çocuğu olan bir aileyle ilgili ve bir tane de bir oyuna sürüklenmiş birkaç çocuk hakkında bir film var.” Son söylediği üzerine Haven akli karışmış bir halde ona baktı. “Sorma. Haa, hedef kitlesi kadın olan bir film de var.”

“Hedef kitlesi kadın olan mı?”

“Evet. Bilirsin işte. Vıcık vıcık aşk zırvallığı.”

Haven bir kahkaha attı. “Bana hepsi uyar.”

Birlikte gişeye gittiler ve Carmine iki adet bilet aldı. Ardından büfedden bir gazozla bir paket Sour Patch Kids* alarak Haven’ı kalabalık sinema salonuna soktu. Haven bir an durarak etrafa baktı ve o an Carmine, onun ilk kez sinemaya geldiğini fark etti. Bazen dünyadaki her şeyin onun için çok yeni olduğunu, kendisinin kanıksadığı şeyleri onun daha önce hiç yaşamadığını kolayca unutuyordu. Haven’ın elini sıkıp onu rahatlatmaya çalıştı ve kaçıp gitmek ihtiyacı duyma ihtimaline karşı çıkışa yakın bir yer seçti.

Carmine aralarındaki kolçağı kaldırıp onu kendisine doğru çektiğinde Haven gevşedi. Sinema salonu yeterince karardığında salon da dolmuştu. Haven hoparlörlerden gelen sağır edici yükseklikte sesi duyunca gerildi ama film başlar başlamaz yeniden gevşedi. Carmine ağzına birkaç Sour Patch Kids attı. Haven önce uzun uzun şekerlemeye baktı, ardından bir tane aldı. Diline değer değmez yüzünü buruşturdu. “Ekşiymiş.”

“Evet, ama güzel.”

Haven birkaç tane daha aldı ve dikkatle filmi izlemeye başladı. Carmine ise zamanın çoğunu ona bakarak geçirdi. Gazozu paylaştılar, şekerleri yediler. Bu önemli bir şey değil gibi görünüyordu ama ikisi için de önemliydi. Carmine veriyor, Haven ise hiç tereddüt etmeden alıyordu.

Haven elindeki son şekeri kaptığında Carmine hiç kızgınlık hissetmedi, aksine bu kadar cesur davranmaya başladığı için gurur duydu. Haven’ın savunma mekanizması yok olmuştu ve Carmine kendisinininkinin de yavaş yavaş çatladığını hissediyordu.

Film bitip jenerik akmaya başladığında Carmine onun elini tuttu

* Bir çeşit ekşi şekerleme. —çn

ve herkesten önce dışarı çıktılar. Haven yol boyunca heyecan içinde konuşup durdu. Carmine onun neden söz ettiğini bilmiyordu. Yine de gülümsüyordu. Haven'ın mutlu olması onu da mutlu ediyordu.

Dokuz adam. Dokuz tabanca. Yaklaşık doksan kurşun. Elektronik eşya dolu bir kamyon.

Bu, Vincent'ın geçirmeyi umduğu cumartesi değildi.

İkiye bir kalmışlardı. Sıradan bir Glock göğsünü hedef almışken o, elindeki Beretta'nın namlusuna bakıyordu. Glock'u tutan adamın titreyen elleri Vincent'a onun ne kadar gergin olduğunu gösteriyordu. Bu yüzden Vincent silahını diğerine doğrultmayı seçti. Eli titremeyen bir adamın tetiği çekmekte asla tereddüt etmeyeceğini çoktan öğrenmişti.

Corrado birkaç adım uzağında Ivan Volkov'la restleşmenin ortasındaydı. İki adam da gözlerini birbirlerine dikmişti; İkisi de ne hareket ediyor ne de konuşuyordu. Birbirlerinin kafasına nişan almış bir halde hareket etmeden ve konuşmadan duruyorlardı. Corrado çevredeki diğer kişileri önemsemiyor görünüyordu. Vincent bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildi.

Giovanni silahlarını ona doğrultmuş adamlara rağmen geri çekilmiyordu. Kapalı kasa kamyon boşta çalışıyor, dar sokağı yoğun ve boğucu bir dumanla dolduruyordu. Duman Vincent'ın burnunu yakıyor ve görüşünü bulanıklaştırıyordu. Yine de dikkatini dağıtmamaya çalışıyordu. Birkaç dakika önce, şehrin doğu yakasında Giovanni'nin ekibinin kaçırdığı bir kamyonun eşkıyalar tarafından alındığını söyleyen Sal tarafından çağırılmışlardı. Karşılarında amatör birilerini bulacaklarını düşünerek peşlerine düşmüşler ve bir kez daha Ruslarla burun buruna gelmişlerdi.

İlk fire veren Glocklu adam oldu. Silahını indirerek telaşa geri adım attı. Başını iki yana sallayıp hiçbir şey söylemeden koşarak sokaktan çıktı.

Teker teker pes ettiler; sadakatsizlikleri şaşırtıcıydı. Üçünü soğukkanlı Volkov'la bırakıp uçarcasına uzaklaştılar. Volkov'un yüzünde en ufak bir korku belirtisi, gözlerinde en ufak bir endişe yoktu; adamları kaçıp gittiler diye hiç şaşırılmış görünmüyordu.

İtalyanlara hiç benzemiyorlardı. Eğer onlardan biri *la famigliayı* terk etse güneşin doğuşunu bir daha göremezdi.

Kısa bir süre sonra Volkov silahını indirdi ve kabanının cebine soktu. Sanki bu durum karşısında lütfkâr davranıyormuş gibi bir edayla, "Kamyonunuzu alabilirsiniz," dedi.

Oradan uzaklaşmak üzereydi ki Corrado yolunu kesti. "Bir daha karşıma çıkarsan seni öldürürüm."

Volkov duraksadı. "Bu bir tehdit mi?"

"Hayır, gerçek."

Gergin bir saniye geçti; ardından bir saniye daha ve bir saniye daha. Nihayet Volkov'un buz gibi yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Bir sonraki karşılaşmamızı dört gözle bekliyor olacağım, Morretti."

Haven, Carmine'in yatağında bağdaş kurmuş oturuyordu. *Gizli Bahçe* kucığında açık duruyordu. Carmine odada dolanıyordu. Yerde duran bir ders kitabına tekme atınca ayak parmağı acıdı. Bağırarak ayağını tutup kendini yatağa, Haven'ın yanına attı. Yatak öyle sertçe sarsıldı ki sarsıntı yüzünden Haven okuduğu sayfayı kaybetti. Aynı sayfayı bulmasına fırsat tanımadan Carmine kitabı kapatarak elinden çekip aldı. Okumasının yarım bırakılmış olması yüzünden çok kısa bir anlığına içinde hafif bir öfke kabarsa da Carmine başını dizine koyduğunda uçu gitti.

Elini yanaklarında gezdirdi ve o konuşurken yüzünde bir tebesümle başını eğip ona baktı. "Odamın temizlenmesi gerekiyor."

Haven öyle bir kahkaha attı ki ikisi de sarsıldı. "Kesinlikle öyle."

Parmaklarını Carmine'in saçlarının arasına soktuğunda Carmine mutlu bir ifadeyle iç çekti. "Yarın. Temizlik bekleyebilir."

"Sabırsızlanıyorum."

Carmine kıkırdadı. "Oysa dehşete kapılmış olman gerekir."

Birlikte hafif bir uykuya daldılar ama bir süre sonra uyandığında Haven yalnızdı. Sessizce odadan çıktı. Kütüphaneyi boş bulunca çok şaşırdı ve Carmine'i aramak için alt kata yöneldi.

Ev, ürkütücü biçimde sessizdi ama birinci kata vardığında hafif bir müzik sesi duydu. Hüznü dolu büyüleyici bir melodiydi bu. Ya-

vaşça oturma odasına gitti ve Carmine'i piyano başında otururken gördü. Tavrı şarkıya uyuyordu; vücudu iki büklüm olmuştu. O kendini kaybetmiş bir biçimde tuşlara bastıkça müzik gitgide yükseldi.

Haven karanlık kapı boşluğuna oturup sırtını duvara yasladı ve Carmine'in kendinden geçmiş bir halde piyano çalışını izlemeye başladı. Parmak uçlarından bu kadar çok duygu akıyor olması onu büyülemişti. Sürekli aynı tonda dönüp duran bir melodiydi bu; bittiği anda baştan başlıyordu.

Haven çalan ezgiyi tanıdı. Tonu farklı olsa da, notalar piyano-
da daha yüksek ve daha akıcı çıksa da geceleri gitarıyla tıngırdattığı melodiydi.

Dinlerken göz kapakları ağırlaştı. Müzikten o kadar büyülenmişti ki uykuyla savaştı. Ama sonunda savaşı kaybetti. Tekrar kendine geldiğinde biri onu taşıyordu. Aniden gözlerini açtı ve karşısında Carmine'i görünce irkildi. İkinci kattaydılar ve Carmine onu kucaklamış taşıyordu. Onu gözetlemiş olmasına kızmadığını umarak özür diler bir bakış attı ama Carmine sadece gülümsedi. "Yataklarımız var, *tesoro*. Yerde uyumana gerek yok."

HAVEN, KESİK KESİK UYUMUŞ olmaktan dolayı yorgun bir halde Carmine'in odasının kapısında durdu. O an en çok istediği şey biraz kestirmektir ama yapılması gereken çok daha önemli bir iş vardı.

Nereden başlayacağını düşünerek dağınıklığa göz attı.

"Bak, ne bulacağın konusunda en ufak bir fikrim yok," dedi Carmine. "Hepsi için şimdiden özür dileyeyim ki her seferinde dilemek zorunda kalmayayım."

Haven kararsız bir halde odada dolanırken Carmine kirli çamaşır yığınının durduğu yere gidip hepsini kirli sepetine doldurmaya başladı. Haven, "Onları ayırmayacak mısın?" diye sordu.

Carmine elinde bir pantolonla kalakaldı. "Nasıl ayıracağım?"

"Beyaz ve renkli olarak ayırsan iyi olur."

"Peki, efendim." Yapmacık bir selam çaktı. Haven'ın suratı asıldı; bunun üzerine Carmine iç çekti. "Şaka yapıyorum. Giysileri ayırmayı becerebilirim... Sadece yapmam gerektiğini unuttum."

Çamaşırları sepetten geri boşalttı. O giysileri iki gruba ayırırken Haven, ders kitaplarını yerden kaldırıp çalışma masasına koydu ve kâğıt yığınlarını da toparlayarak biraz çeki düzen verdi.

"Şey..." Carmine lacivert çizgili beyaz bir tişörtü tutup kaldırdı. "Sence bu renkli mi yoksa beyaz mı?"

Haven çamaşır yığınlarına bakarak, "Renkli," dedi. "Şu yeşil desenli beyaz tişört de renkli."

Carmine yeşil desenli tişörtü alıp diğer yığına attı. "Nasıl anlıyorsun?"

"Etiketinde beyazlatıcı kullanmayın yazıyor."

"Sen benim etiketlerimi mi okuyorsun?" Ses tonu, sanki utanılacak bir şeyden söz eder gibi ciddiydi.

Haven gülümsedi. "Evet. Çamaşır yıkarken okuyorum."

“Ve ne yazdığını hatırlıyorsun, öyle mi?”

“Elbette.”

“Ama *bana* etiketleri okumamı söylemedin.”

Haven bunun onu daha da rahatsız edeceğini bildiğinden kahkahasını bastırdı. Carmine çamaşırları ayırma işini bitirdikten sonra Haven beyazları makineye koymak için sepeti alıp alt kata indi. Beyazlatıcı kullanılmaması gereken birkaç parçayı ayırıp diğerleriyle yıkanmak üzere kenara koydu. Bu konuyu daha fazla uzatmak istemiyordu.

Boş sepeti çeke çeke Carmine’in odasına geri döndüğünde onu yüzüstü yatağa uzanmış buldu. Haven, onun biçimli kaslarından ve dövmelerinin teninin üzerinde belirgin bir biçimde görüşünden büyülenmiş bir halde sırtına baktı. Carmine onu görmek için yattığı yerde döndü ve miskin miskin gülümsedi. “Pes ediyorum. Bu boktan iş çok zor.”

Tek yaptığı kirli çamaşırları ayırmaktı. Üstelik bunu da oldukça kötü yapmıştı. “Benim için kolay.”

Haven ikinci çamaşır yığınına toplarken Carmine gözlerini devirdi.

Haven kirli çarşafı çıkarırken Carmine birkaç CD’yi ortadan kaldırdı.

Carmine mola verdi. Haven temiz çarşafı getirdi.

Carmine müzik açtı. Haven yatağı yaptı.

Haven etraftaki eşyaları toplayıp tahmini yerlerine yerleştirirken Carmine kendini çalışma masasının sandalyesine attı. Carmine onu o kadar yakından izliyordu ki Haven her hareketine aşırı dikkat ediyordu. Kendi başına daha rahat iş yapacağını düşünerek fazla yardımcı olmamasını umursamıyordu ama bakışları onu geriyordu. Arada bir, belli eşyalara dokunduğunda Carmine rahatsızlığını bastırmaya çalışarak dişlerini sıkıyordu.

Kısa süre sonra, kenarı yorganın altından görünen bir kitap dışında yerde ne var ne yok toplanmıştı. Haven dizlerinin üzerine çöktüğünde yatağın altındaki dağınıklığı görüp şaşırdı. Kitapları, dergileri ve birkaç film DVD’sini çekip çıkardı. Birkaç tane de ayakkabı kutusu vardı ama onlara dokunmadı. Yorganın kenarını yeniden indirip yatağın altından çıkardığı yığına baktı. DVD kutularından birinin üzerindeki çıplak kadını görünce nefesi kesildi. Hemen üzerini kapadı ama hızlı davranamamıştı. Carmine durumu fark etmişti.

“Pornoyu bulacağını biliyordum.” Kahkaha atarak DVDyi aldı. “Seyretmek ister misin?”

Gözlerinde muzip bir pırıltı vardı. Haven hızla başını iki yana sallayınca DVDyi çalışma masasının çekmecesine koydu. O sırada Haven fotoğraflarla dolu bir kutu aldı. Carmine bir çekmeceye işaret ederek onları nereye koyacağını gösterdi. “İstersen bakabilirsin. Herkesin giyinik olduğundan oldukça eminim ama garanti veremem.”

Muzip bir ifadeyle göz kırptı. Haven fotoğrafları çıkarıp bir göz attı ve tanıdık yüzler görünce gülümsedi. Birkaçında Nicholas’ı görünce şaşırdı. Herkes genç ve mutlu görünüyordu ama çoğunda Carmine’in ifadesinde doğru olmayan bir şeyler vardı. Bakışları donuktu; görme-ye alıştığı ışıltı yoktu. Bir şeylere bozuk olduğu açıkça belliydi. Fotoğraflar hiçbir kelimenin anlatmaya yetmeyeceği hikâyeler anlatırlardı.

Haven, Carmine’in onları koymasını söylediği çekmeceyi açınca donakaldı. En üstte ten rengi iplerden yapılmış, birkaç santim boyunda minicik oyuncak bir bebek duruyordu. Küçük bir oğlan olduğu açıkça belli olan bu bebeğin yünden yapılmış kısa saçları ve vücuduna yapıştırılmış gibi görünen bir kıyafeti vardı. Zarar vermeye dikkat ederek küçük oyuncak bebeği alırken Carmine’in neden böyle bir şeye sahip olduğunu merak etti.

Bebeğe bakınca uzun bir zaman önce kendisinde de benzer bir şey olduğunu hatırladı ve göğsü sıkıştı. Henüz küçüktü; beş ya da altı yaşındaydı. Antonelli çiftliğinin bahçesinde koşturuyordu. Çıplak ayakları toz kaldırıyor, mutluluktan yüksek sesle attığı kahkahası pazar sabahları belli belirsiz duydukları kilise çanları gibi çınlıyordu. Küçük oyuncak bebeği sımsıkı tutmuştu; Haven ahırlara doğru koşarak giderken uzun kahverengi yün rüzgârda uçuşuyordu.

“Anne!” diye bağırdı. “Anne, bak!”

Annesi iç çekerek arkasını döndü, yüzü ter içindeydi. “İşim var, Haven.”

Annesinin atla birlikte durduğu ahırın hemen dışında dikilerek, “Anne, bak!” dedi bir kez daha. İçten gelen kahkahalar atarak bebeği kaldırdı. Hayatında hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. “Bu, benim.”

Oyuncak bebeği görünce annesinin gözleri kocaman açıldı. “Nereden aldın onu? Hemen geri ver.”

“Hayır, Anne.”

Annesi ahırdan çıkıp bebeği almaya çalıştı. "Ver onu bana. Vermezsen kötü olur."

"Hayır."

"Haven Isadora, hemen onu bana ver!"

Haven başını deli gibi iki yana sallayarak bebeği arkasına sakladı. Artık mutlu değildi. Artık kızgındı. Daha önce hiç oyuncacı olmamıştı ve bunu ondan kimse alamazdı... Annesi bile. "Hayır, benim ol! Benim! Bana o verdi. Sen değil!"

"Kim verdi?"

"Meleğim, Anne. Bana hediye etti."

Meleği. Haven yıllardır onu hayal ediyordu; sıcak çöl güneşinin altında ışıldayan beyazlar içindeki o kadını. Görüntüyü zihninde canlandırmak için kendini zorlarken yanında biri boğazını temizleyerek onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Başını kaldırıp baktığında hemen yanında duran Carmine'i gördü.

Oyuncak bebeği yerine koyup çekmeceyi kapattı. "Özür dilerim. Eşyalarına dokunmamam gerekirdi."

Carmine'in sessizliği karşısında daha da gerildi. Tepkisinden çekinerek alt dudağını kemirmeye başladı. Carmine aniden elini ona doğru uzattı. Haven korkarak geri çekildi. Oysa Carmine'in tek yaptığı parmak uçlarını alt dudağına değdirip dudağını onun dişleri arasından kurtarmak oldu.

"Eğer bu saçmalığı yapmaya devam edersen dudağın kanayacak," diyerek çekmeceyi yeniden açtı. "Annem bu bebekleri çalıştığı merkeze gelen çocuklar için yapardı. Çoğu sık sık yer değiştirdiklerinden fazla oyuncakları yoktu. Annem oyuncak bebekler küçük oldukları için kolayca taşınabildiklerini söylerdi."

Saklamak da kolay. Haven bebeği, sahibinin haberi olmadan yıllarca saklamıştı.

"Annem her zaman kişiye özel olmasının en iyisi olduğunu düşünürdü."

"Haklı," dedi Haven. "Öyle."

Carmine küçük oyuncak bebeğe gözlerini dikerek iç çekti. "Birkaç ay önce olsa buna karşı çıkardım."

"Ya şimdi?"

Çekmeceyi kapattı. "Şimdi her şey farklı."

HAVEN, ELİNDE BİR KURŞUN KALEMLE yatağa uzanmış önündeki bir tomar kâğıdın en üstte olanına bir şeyler çiziyordu. Durdu; gri çizgileri inceledi ve sonra kâğıdı buruşturup top yaparak yere fırlattı.

Saatlerdir bu işle uğraşıyordu. Yer beyaz kâğıt toplarıyla dolmuştu. Bu kadar çok kâğıt harcadığı için kendini suçlu hissediyordu. Kâğıt ağaçtan yapılıyordu ve Durante'de fazlasıyla ağaç olsa da sonsuz kaynakları olduğunu varsaymamaları gerekirdi. Ağaçlar canlıydı; onlar da nefes alırdı ve bir sürü şeye dayanırlar, koşullar ne olursa olsun yaşamaya devam ederlerdi.

Doğayı bu kadar çok düşünmek aptallık mıydı?

Kalemi bıraktı ve buruşturulmuş kâğıt parçalarını toplayıp çöp kutusuna attı, sonra alt kata indi. Aralık ayının ortasında bir cuma günüydü, sömestr tatili öncesi Carmine'in okuldaki son günüydü. Noel hızla yaklaşıyordu ve Haven, Blackburn'deki annesinden başka bir şey düşünemiyordu. Daha büyük bir şeyin parçası olmayı arzu ederek ahırda otururken ışıklarla süslemiş çiftlik evine bakışını hatırlıyordu. Annesi asla bunu kabul etmeyecekti ama Noel zamanı dışarıda durup içeri bakmayı hiç istemezdi.

Haven bu duyguyu iyi biliyordu ve şimdi zıt duygular içindeydi. Bir yanı annesinden ayrı olduğu için üzgünken diğer yanı sonunda bunun bir parçası olduğu için heyecanlıydı.

DeMarcolar, bir kutudan çıkarıp kurdukları derme çatma sahte bir ağaç dışında fazla süsleme yapmadılar. Haven ışıkları takmakta Carmine'e yardım etti. Sonraki günlerde birkaç tane de renkli süs eklendi ve Tess kapıya bir ökseotu astı.

Son birkaç haftadır Dr. DeMarco nadiren evde oluyordu. Çoğu gece, güneş doğana kadar gelmiyor ve sadece duş alıp üzerini değiştirecek kadar kalıyordu. Haven herhangi bir soru sormuyordu ama

onu bu kadar çok tek başına bırakmasını tuhaf buluyordu.

Sonunda kaçmaya kalkışmayacağına inanmış mıydı acaba?

Dr. DeMarco genelde onlara katılmasa da her akşam yemek yapmaya devam ediyordu ve artık aileyle birlikte yemek yemeğe başlamıştı. Dr. DeMarco eve geldiği akşamları asla ona bildirmiyordu. Ara sıra ona rahatsız edici bakışlar atarken yakalıyordu onu. Sanki daha önce hiç olmayan bir şey için hazırlık yapıyor gibiydi.

Dışarıda bir arabanın durduğunu duyduğunda Haven mutfaktan bir gazoz almış ve henüz bir yudum içmişti. Tanıdık Mercedes verandanın yakınına park etti ve Dr. DeMarco doğrudan eve yöneldi. Telefonu kulağında antreye girdiğinde sesi eve yayıldı. Paltosunu çıkardı ve onu gördü. Gözlerini ondan ayırmadan konuşmasını bitirdi.

“Çalışma odama gider misin lütfen? Ben de hemen geliyorum.”

Bunu soru sorar gibi söylemişti ama tartışmaya açık değildi. Haven gergin bir halde çalışma odasına gitti ve masasının karşısındaki koltuğa oturdu. Arkasındaki duvarda asılı olan saatin tik takları dışında oda sessizdi. Merdivenlerde doktorun ayak seslerini duyana dek çok uzun süre geçmiş gibi hissetti. Dr. DeMarco yaklaşıncı kalp atışı düzensizleşti ve içeri girdiğinde istemsizce nefesini tuttu.

Doktor, elinde pamuklu büyük bir çubuk ve plastik bir kapla tam karşısında durdu. Diz çöktüğünde dizleri çatırdadı; çıkan sesin şiddeti Haven’ın irkilmesine neden oldu.

Kız dikkatle ona bakarken gülümsedi. İfadesinde normal olmayan bir şeyler vardı. Belli belirsiz bir endişe, hatta biraz kızgınlık ama en çok üzüntü, ki Haven’ı en çok şaşırtan bu oldu. Onu böyle yapan şeyin ne olduğunu merak ederek ona baktı ama sormadı. Konumu buna uygun değildi.

Doktor emir verir bir tonla, “Ağzını aç,” dedi.

Haven mecburen dediğini yaptı ve doktor pamuklu çubuğu ya-nağını içine sürdü. İş bitince ayağa kalktı ve pamuğu kaba koyarak çalışma masasına yaslandı. “Pek...”

Telefonu çalınca lafı yarım kaldı. Gözlerin kapattı. “Gidebilirsin, çocuğum.”

* * *

Haven doğrudan oturma odasına gitti, kanepeye oturdu ve özlemle derme çatma ağaca bakmaya başladı. Oğlanlar okuldan eve döndüler ve neşe dolu sesleriyle evi doldurdular. Haven gözlerini Carmine'e çevirdi. Carmine ona göz kırparak karşısındaki koltuğa oturdu. Dominic sırtıtarak kendini Haven'ın yanına attı. O kadar yakınına düştü ki neredeyse kucağına oturuyordu. Kolunu onun omuzuna attı. "Ne var ne yok, dans kraliçesi? Okuldayken beni özledin mi?"

"Ya evet," dedi Haven. "Sanırım özledim."

Carmine, ona rahatsız olmuş bir bakış attı. Dominic kahkahalarla gülererek fısıldarmış gibi yaptı. "Sevgili kardeşim birazcık kıskanç sanırım."

Haven alt kata inen ayak seslerini duydu ve Dominic'ten uzaklaşmaya kalkıştı ama Dominic onu sımsıkı tutarak buna izin vermedi. Dr. DeMarco odaya girip onları öyle görünce kaşlarını çattı. "Sakın Tess seni böyle görmesin. Savaş çıkar ve ben bu savaşın içinde olmaktan hiç hoşlanmam."

Dominic bir kahkaha attı. "Kimin tarafını tutardın?"

"Taraf tutmakla ilgili bir şey söylemedim. Tarafsız kalmak gibi bir ilkem var."

"Tamam. Ama diyelim ki bahis oynuyorsun," dedi Dominic. "Parayı kime koyardın?"

Dr. DeMarco iç çekti. "Öğrenmek istediğin bana göre kavgayı kimin kazanacağı mı?"

"Evet. Sanırım öyle."

Carmine odanın diğer yanından homurdandı.

"Hmm. Tess belden aşağı vurmakta başarılı ama bu kız da hayatta kalma konusunda çok becerikli. Üstelik Şaş'ın da doğrulayabileceği gibi hiç de aciz değil. Tess yardım almaya alışık; oysa bu kız her tür güçlüğü tek başına aşmaya alışmış. Teke tek kalırlarsa Haven, Tess'i kolaylıkla alt eder." Haven'ın gözleri kocaman oldu; bunu söylemesine çok şaşırmıştı. "Ama sakın Tess'e söyleme. Yanlış düşündüğümü kanıtlamaya çalışabilir."

"Hayatım buna bağlı olsa da bunu Tess'e söylemem," dedi Dominic. "Kıçıma tekmeysi basar."

Dr. DeMarco, "Muhtemelen seni de alt eder," dedi. "Bu kızın bunu başarabileceğini biliyorum."

Hepsi ona bakınca Haven'ın yanakları kızardı. "Şey... Ben bundan pek emin değilim, efendim."

"Kendini hafife alma. Ben kesinlikle almıyorum." Haven, onun neyi kastettiğini anlamamıştı; dikkatle ona baktı ama doktor daha fazla açıklama getirmeden başını çevirdi. "Yapacak işlerim var. Muhtemelen yarından önce eve dönemem. İyi geceler."

Ve arkasında tuhaf bir sessizlik bırakarak odadan çıktı.

Carmine, "Bu çok garipti," dedikten sonra ağabeyine döndü. "O lanet olası kolunu çek sevgilimden yoksa kırarım."

Dominic bir kez daha Haven'a doğru eğildi. "Kıskanç olduğunu söylemiştim."

"Her neyse," dedi Carmine. "Neyin var senin? Kavgada kim kazanır? Ne biçim bir soru bu?"

"Güzel bir soruydu," dedi Dominic. "İyi de sen niye delirdin? Senin kızını seçti, benimkini değil."

O gecenin ilerleyen saatlerinde müzik dinlerlerken Carmine, Haven'ı hazırlıksız yakalayan bir şey söyledi. "Noel hediyesi olarak ne istersin?"

Ne isterdi? Bunu hiç düşünmemişti. "Bir şey istemem."

"Yine de bir şey alacaksın."

"Ama ben sana hediye alamam."

"Sen bana zaten hediye verdin Haven. *Kendini*. Aldığım en güzel hediye."

Haven iç çekerek onun yanına uzandı. "Yine de sana bir şey alabilmeyi isterim."

"Benim bir şeye ihtiyacım yok," dedi Carmine, "zaten ileride beni şımartacağın çok özel günler olacak."

İç i umutla doldu. Noeller. Hediyeler. Bir gelecek. Bütün bunlar kavrayamayacağı kadar fazlaydı. "Büyük bir kutlama yapıyor musunuz?"

"Ben çocukken yapıyorduk ama artık sadece bizler varız. Celia Halam birkaç günlüğüne gelir. Ondan ve kocasından başka aileden kimsemiz kalmadı. Dedem öldü. Babaannemi görmüyoruz. Demans ya da öyle bir şeyi varmış. Tam olarak nesi olduğunu bilmiyorum."

"Ya annenin ailesi?"

Carmine bir süre sessiz kaldı. Haven yanıls bir soru sormuş olmaktan endişelenmeye başlamıştı ki yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Hiçbirini tanımıyorum. Buraya göç etmiş."

"Onları aramayı hiç düşünmedin mi?"

"Hayır," dedi Carmine. "Annemi aramaya gelmediler, ona ne olduğunu hiç merak etmediler. Ben onları niye umursayayım ki? Onun İrlanda'da doğduğunu bile bilmiyordum. Bundan birkaç yıl önce babamın çalışma odasında bir tomar resmi evrak görünce öğrendim."

"Büyük bir ailen olmaması seni üzüyor mu?"

Omuz silkti. "Kafama takmıyorum. Sahip olduklarım yeterli."

Haven, "Bir zamanlar büyük bir ailem olduğunu hayal ederdim," dedi. "Sanki öyleymiş gibi davranırdım. Annem sürekli hayali insanlarla sohbet ettiğimi söylerdi. Hatta konuştuğum bir meleğim bile vardı."

"Kanatları, halesi falan olanlar gibi mi?"

"Evet, o tür bir melek ama bunun ne kanatları vardı ne de halesi," dedi Haven. "Annem meleklerin beni koruduğunu ve bir gün benim de bir melek olacağımı söylerdi, o yüzden onları insan olarak hayal ederdim. Benim meleğim bana hayatı anlatırdı. Büyüdüğümde onun gibi özgür olacağımı ve arzu ettiğim her şeye sahip olacağımı söylerdi. Sanırım gerçeği söyleyerek beni yıkmak istemiordu."

Carmine onu kendisine doğru çekip yüzünü saçlarının arasına gömdü. Henüz erken olmasına rağmen Haven çok yorgundu. Carmine'in alçak sesini duyduğunda uykuya dalmak üzereydi. "Büyük bir ailen olabilir, *colibri*.* Sana yalan söylemiyordu."

* (İta.) Sinekkuşu. -çn

CARMINE ÇOCUKKEN YILIN EN sevdiği zamanı Noel'di. Noel'le ilgili her şeyi... *Rudolf ve Frosty*, *Şahane Hayat* izlemeyi, Noel şarkıları söylemeyi ve piyanoda *Jingle Bells* çalmayı çok severdi. Bunu tarif edebildiği tek kelime *büyülü* idi ama bu kelime bile hissettiklerini ifade etmeye yetmiyordu.

Annesi öldükten sonra her şey değişmişti. Hayattaki her şeye, özellikle bu tür özel günlere karşı olan ilgisini yitirmişti. Noel, ona annesini ve o öldükten sonra tek hissettiği şeyin acı olduğunu hatırlatıyordu.

Şimdi Noel akşamıydı ve son bir haftadır Haven'ın Noel havasına girişini izlemişti. Annesinin son Noel'inden beri böylesi bir coşku görmemişti. Bir yanı hâlâ hiçbir şey yokmuş gibi davranıp, her şeyi bir kenara itmek ve deliğine çekilmek istiyordu ama büyük bir yanı bundan keyif almasını engelleyemiyordu. Nihayet karanlıktaki ışığını bulmuştu; annesi öldüğü zaman sönen kıvılcım Haven'la yeniden ateşlenmişti.

Ama Carmine, o ışığın yeniden sönmesinden korkuyordu.

Carmine aşırı gergin bir halde parmaklarını kanepenin koluna vuruyordu. Gözlerini saate dikmişti; televizyona dikkatini veremiyordu. Yaklaşık yirmi dakika sonra evin önünde bir araba durdu ve Carmine göz ucuyla Haven'ın kaskatı kesildiğini gördü. Sokak kapısı açıldı ve önce Vincent'in sesi duyuldu, ardında yumuşak bir kadın kahkahası yankılandı.

Celia Hala.

Dominic ayağa fırlayıp Celia'yı yakaladığı gibi ayaklarını yerden kesip döndürdü. Dominic onu yeniden yere bırakınca Carmine'e baktı. "Seni her gördüğümde ona daha çok benziyorsun, ufaklık."

Kimden söz ettiğini belirtmesine gerek yoktu; Carmine kimi kas-

tettiğini biliyordu. Cevap vermeye gerek görmeden halasına sarıldı. Gerçek buydu ve onunla annesi hakkında konuşmaktan çekinmeyen tek kişi Celia'ydı.

Celia geri çekildi. "Son günlerde yaramazlık yaptın mı bakayım?"

"Henüz hiçbir şeyi havaya uçurmadım, tabii eğer bu yeterliyse."

"Bu da bir başlangıç."

Vincent boğazını temizleyerek gözlerini kanepenin önünde ayakta durmakta olan Haven'a dikti. Kız başını eğmiş, tırnaklarıyla oynuyordu. Onu bu kadar ürkümüş görmek Carmine'in yüreğini sızlattı.

Celia ona yaklaştı. "Haven, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Senin hakkında çok şey duydum," dedi Celia. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Haven'ın sesi zar zor duyuluyordu. "Ben de, Bayan Moretti."

"Bana Celia de, tatlım. Bayan Moretti kayınvalidem olur; üstüne üstlük oldukça kötü huylu bir cadıdır."

Vincent kahkahalarla gülmeye başlayınca Haven'ın gözleri faltaşı gibi açıldı ama doktor neyi komik bulduğunu açıklamaya gerek görmeden başını iki yana salladı. Gülmesini güçlükle bastırarak bilmiş bir ifadeyle Celia'yla bakiştı.

"Neyse, çok açım ve yolculuk beni çok yordu," dedi Celia. "O yüzden bu gece size pek iyi eşlik edemem."

Haven anında saate baktı. "Ben yemeği hazırlayayım."

Hızla odadan çıkıyordu ki Vincent yolunu kesti. Haven'ın yüzünde bir korku ifadesi belirdi, nefesi kesildi. Dehşet içinde geri çekilince doktor ellerini kaldırdı.

Bu çok kötü bir durumdu. Carmine bundan ne kadar nefret ediyorsa da izlemek dışında elinden bir şey gelmiyordu.

"Sakin ol, çocuğum," dedi Vincent. "Yemeği düşünmemeni söyleyecektim sadece."

Haven kollarını göğsünde kavuşturdu. "O zaman izninizi isteyebilir miyim, sah... şey, efendim?"

Bu diyalog Carmine'i huzursuz etti.

"Tamam, gidebilirsin." Kelimeler ağzından tam olarak dökülmeden Haven hızla odadan çıktı. Vincent başını iki yana salladı. "Bunu düşünmem gerekirdi."

“Bilemezdin,” dedi Celia. “Benim de hiç aklıma gelmedi.”

Carmine kuşkuyla bir ifadeyle onları izliyordu. “Neyi bilemezdi?”

Halası şaşırmuş gibi bir kahkaha patlatınca Carmine’in yüzünden hafif bir korku ifadesi gelip geçti. Halası düşüncelerini kolayca okuyabilirsi ve Carmine bunu önceden düşünmemiştir.

Vincent arkasını dönerek, “Sorun değil,” dedi. “Kızla sonra ilgileniriz.”

Carmine o akşam Haven’ı bir daha görmedi. Ortaya çıkacağı umuduyla kütüphanede takıldı ama şafak söktüğünde ondan hâlâ iz yoktu. Beklemekten vazgeçerek alt kata indi, piyanonun başına oturdu, karanlıkta parmakları tuşlarda hafifçe gezindi ve sonra *Ay Işığı Sonatı*’nın ilk notalarını bastı. Birkaç dakika çaldı; yumuşak melodi onu bütünüyle sarıp sarmalamıştı ki arkasında ahşap zeminin gıcırdağını duydu.

Parçayı yarım bırakıp arkasını döndüğünde Haven’ı gördü. Dağınık, açık saçları bitkin ve ciddi bir yüzü çerçevesiyordu. Piyano taburesine eliyle vurarak onu yanına çağırdı ve Haven oturdu.

“Gerçekten çok güzel çalıyorsun.” Carmine, kaldığı notadan devam ederek tekrar çalmaya başladığında gözlerini tuşlara dikti. “Bildiğin tek şarkı bu mu?”

Ay Işığı Sonatı’nı bitirdi. “Birkaç tane daha biliyorum. Bunun kadar iyi değil ama diğerlerini de biraz çalabiliyorum.”

“Hepsi hüznü mü?”

“Değil.”

“Benim için neşeli bir şey çalar mısın?”

Bu isteği üzerine içini ani bir öfke kapladı ama onun yanında öfkesini kontrol etmesi gerektiğini bildiği için bunu bastırdı. Doğru notaları hayal meyal hatırlayarak “Jingle Bells”i çalmaya çalıştı. Kendinden geçmiş bir halde onun parmaklarını takip eden Haven’ın gözleri ışıltılı olmuştu.

Şarkı bitince odaya sessizlik çöktü. “Mutlu Noeller, *bella ragazza*.”

Haven gülümsedi ve fısıldayarak, “Mutlu Noeller,” diye karşılık verdi. Carmine onun gözlerinin içine baktı; tam onu öpmek için eğilmişti ki arkadan birinin yüksek sesle boğazını temizlediğini duydu.

Hızla geri çekildi. *Lanet olsun, az kalsın basılıyorduk.*

Celia, "Rahatsız ediyor muyum?" diye sordu. Dudaklarındaki gülümseme, Carmine'e onları rahatsız ettiğinin farkında olduğunu söylüyordu. Carmine tam bir şeyler söyleyecekti ki ağzını açmasına fırsat kalmadan Haven koşarak odadan çıktı. O gözden kaybolduğunda Carmine iç çekti. Celia piyanonun taburesinde yanına oturdu. "Çok yeteneklisin."

Carmine gözlerini devirdi. "Şarkıyı katlettim. Yıllardır çalmamıştım."

"Haven muhteşem çaldığını düşünüyordu."

"Daha önce duymamış da ondan. Çuvalladığım yerleri kasten yaptığımı sandı."

"Fazla alçakgönüllü davranıyorsun. Annen küçük Mozart'ıyla her zaman gurur duyardı."

Carmine cevap vermedi. Celia cevap vermeyeceğini biliyordu zaten. Hiçbir zaman vermezdi.

"Haven beni tanıyor," dedi Celia. "Babanla konuştuğumuz buydu. Blackburn'ü ziyaret ettiğimde beni görmüştü."

Carmine hareketsiz oturarak duyduklarını tam olarak algılamaya çalıştı. "Hazır oradayken neden ona yardım etmek gelmedi aklına?"

"İnan bana istedim, ufaklık. Hatta Corrado'yla da konuştum ama elimden gelen bir şey yoktu. Bu, onların işiydi ve..."

"Tabii, tabii, tabii." Carmine onun sözünü kesti. "İşle özeli ayrı tut. İş ahlâkı saçmalığı. Bunu daha önce de duydum."

"Anladığım kadarıyla Salvatore'yle konuşmuşsun," dedi Celia. "Neyse. Şimdi izin verirken konuşmam gereken, bir yerlere saklanmış bir kız var."

HAVEN KENDİNİ ORAYA AİT DEĞİLMİŞ gibi hissederek yatağının kenarında oturuyordu. Dün gecedен önce hiç konuşmadığı, sadece geçerken gördüğü Celia'nın varlığı o iki dünyayı aynı noktada buluşturuyordu. Acı dolu olan eski hayatı kendini nihayet huzurlu hissetmeye başladığı yeni hayatıyla iç içe geçmişti.

Bu onu rahatsız ediyordu. Bu duygudan kurtulmak istiyordu.

Kapısı hafifçe tıklatıldı. Terli avucuyla kapı kolunu tuttuğunda midesinin sıkıştığını hissetti. Kapıyı yavaşça açtığında karşısında Celia'yı görünce panik oldu. "Seninle konuşabilir miyim?"

Haven onu başıyla onayladı. Celia yatağa oturdu. Haven da ellerinin titremesini engellemeye çalışarak yanına oturdu. "Sana bir hikâye anlatmak istiyorum. Senin için bir sakıncası var mı?"

Bir hikâye mi? "Hayır, efendim."

"Yetmişli yıllarda, ben yaklaşık on bir yaşındayken, şeyler... gruplar arasında bir yeraltı savaşının kıvılcımları ateşlendi. Adamların ailelerini korumak için şehir dışında güvenli evler kuruldu. Burası onlardan biri... Babamın bizi gönderdiği ev. Kocam Corrado ve kız kardeşi Katrina'yla da burada tanıştım. Vincent'la ben Katrina'yı hiçbir zaman sevmedik. Başkalarına acı çektirmekten zevk alan kötü huylu aptalın tekiydi. Eminim bunu sen de biliyorsun."

Haven başıyla onu onayladı. Doğruydı.

"Corrado kız kardeşinin zıttı. Bunlardan uzak durdu ve kendi halinde kalmayı tercih etti. Bir gün hep birlikte nehir kenarındaydık ve Katrina bana taş atıyordu. Corrado sadece durup izledi. Pırsığı'nın teki olduğunu düşündük. Ama Vincent dayanamadı ve o da Katrina'ya taş attı. Taş kafasına geldi; büyük bir iz bıraktı."

Haven kendine hâkim olamayarak gülümsedi.

"Katrina ağabeyimi ispiyonladı. Annem tam Vincent'ı dövme

üzereydi ki birden Corrado'nun sesi duyuldu. Bu küçük çocuk günlerdir tek kelime bile etmemiştir ve ilk kez ağzını açışında otoriter bir tonla konuşmaya başladı. 'Ona vurmamalısınız,' dedi. Ailesini koruduğu için kimsenin cezalandırılmaması gerektiğini söyledi. Annem o kadar şaşırılmıştı ki Vincent'ı bıraktı."

Celia kendi kendine güldü. "İşte benim kocam böyle biri. Konaştuğunda insanlar dinler." Duraksadı. "Muhtemelen bunu nereye bağlayacağımı merak ediyorsundur."

"Evet, efendim."

"Sadece Blackburn'deki insanlar gibi olmadığımı bilmeni istiyorum... Kocam da onlar gibi değil. İkimiz de muhatap olmak istemediğimiz insanlarla muhatap oluyoruz. Bu, hayatına bir erkek girince anlayabileceğin bir şey. Korkunç şeyler yapıyorlar; çoğu kadının kocalarının yapıyor olmasından utanç duyacağı türden şeyler... Ama bunun onların mayalarında olduğunun farkındayız; aynı bizim mayamızda olan şeyler gibi. Corrado'yu olduğu gibi kabullendim. Senin de Carmine'i, kötü tavırları dâhil her şeyiyle kabullendiğine eminim."

Carmine'den söz edilince Haven panik oldu ve bunu belli etmek için ifadesiz kalmaya çalıştı. "DeMarco çocuklarının ikisini de kabulleniyorum."

Celia gülümsedi. "Öyle olduğuna eminim Haven. Dominic için endişelenmiyorum. Her şeye rağmen gayet uyumludur. Ama Carmine kendine özgüdür. Üzerine giydiği o korkunç zırhın altında yumuşacık bir ruhu vardır ve nihayet birinin bunu çatlatabilmiş olması çok güzel."

Haven'ın kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. "O..." Ne diyeceğini bilemedi. "... farklı."

"Evet, öyle," dedi Celia. "Bunu söylerken ikimizin aynı şeyi kast etmediğini düşünüyor olsam da öyle. Neyse, artık yemeğe başlamam gerek."

Haven yemek işini tamamen unutmuştu. Anında ayağa fırladı. Oysa o kadar erken aşağıya inmiş olmasının sebebi buydu. "Aman Tanrım! Çoktan hazırlanmış olmam gerekirdi."

"Sakin ol. Noel yemeği benim işim. Her yıl bunu dört gözle beklerim. Senin bugünkü işin keyif çatmak."

* * *

Celia gittikten sonra Haven kapıya yönelmişti ki Carmine, elinde küçük bir hediyeyle hızla içeri daldı. Hiç duraksamadan doğrudan onun yanına gitti. Haven boş bulunarak bir adım geri atınca topukları yatağa çarptı.

Carmine tam karşısında durup hediyeyi titreyen ellerine sıkıştırdı. "Haydi, aç."

O kadar çok bant kullanmıştı ki Haven nereden açacağını bulamadı. Sonunda bir köşeden yırtmayı başardı. Kâğıdı çıkardıktan sonra ön kapağında MERRIAM-WEBSTER'S DICTIONARY AND THESAURUS yazan kalın mavi kitaba bakakaldı. "Bu bana mı?"

"Evet," dedi Carmine. "Eşanlamlılar sözlüğüne ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Aslında şaka yaptığını biliyorum yine de düşündüm ki... yani... faydası olabilir." İç çekti. "Şu hediye işini hiç beceremem."

Carmine ne diyeceğini bilmez bir halde geveleyip dururken Haven onun gergin olduğunu fark ederek ona baktı. "Teşekkür ederim."

"Aslında sana verebilmeyi istediğim şey bu değil..."

"Bu çok güzel Carmine."

Haven yatağın diğer tarafına geçti ve kısa bir an ne yapacağını yeniden düşündü ama Carmine kendisini olduğu gibi ortaya koymuştu ve o da aynısını yapmak istedi. "Senin için bir resim çizdim."

Carmine'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Anlaşmamızı unuttuğunu sanıyordum."

"Ben asla unutmam."

Carmine kıkırdadı. Tüm gerginlik izleri yok olmuştu; oysa Haven'ın gerginliği birden artmıştı. "Hata yaptığımda bunu aklımda tutacağım."

Haven komodinin çekmecesini açarak bir kâğıt çıkardı ama göğsüne bastırarak Carmine'in görmesini engelledi. "Şey... O kadar iyi değil."

Carmine elini uzattı. "Harika olduğuna eminim."

Vazgeçmek için çok geç olduğunu bilerek Haven kâğıdı ona uzattı. Gerginliğini bastırmak için birkaç kez yutkunarak Carmine'in yanına oturdu. O güne dek çizdiği herhangi bir şeyi annesi dışında kimse görmemişti. Resme bakarken Carmine'in hiçbir şey söylememesi onu iyice gerdi. "İyi olmadığını söylemiştim sana."

"Bu harika, *tesoro*. Benim nutkum tutuldu ve sen bunun kötü olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

Haven onun elindeki resme baktı. Carlısını hiç görmemiş olmasına rağmen kütüphanedeki bir kitaptan sinekkuşunun resmini bulmuştu. Yaptıkları arasında ona en doğru gelen çizim buydu. “Gerçekten mi?”

Carmine güldü. “Gerçekten. Şimdiye kadar kimse benim için bu kadar güzel bir şey yapmadı. Noel için seni istediğimi söylemiştim ve sen de onu verdin bana. Bu çok güzel. Sen çok güzelsin, *colibri*.”

Haven oturma odasında donakalmış, camdan dışarıya bakıyordu. Arka bahçe ince beyaz bir tabakayla kaplanmıştı ve gökyüzünden konfeti gibi iri kar taneleri dökülmeye devam ediyordu.

“Burada fazla kar yağmaz,” dedi Carmine. “Asla uzun sürmez. Yine de çok hoş.”

Haven için *hoş* bunu ifade etmenin yanından bile geçmiyordu. Muhteşemdi. Pencereye yaklaştı ve elini buz tutmuş cama bastır-
dı. Yüreği pır pır ediyor, gözyaşları gözlerine batıyordu. Annesini, onun kar altında dans eden görüntüsünü düşündü. Bu, onun mutlu yeri-
di; ne zaman hayal etse gittiği yer. Haven bunu şimdi anlıyor-
du. O da oraya gitmeye can atıyordu.

Arkasında biri boğazını temizledi. Döndüğünde herkesin toplan-
mış olduğunu gördü. Sahte çam ağacının altında büyük fiyonklar ve
parlak kâğıtlarla süslenmiş her biçimde ve ebatta onlarca hediye yığı-
lıydı. Haven kanepeye oturup gözlerini onlara diktğinde sınırları ge-
rilmeye başladı. Carmine bir an tereddüt ettikten sonra yanına oturdu.

Dr. DeMarco hediyeleri dağıttı. Onun önüne de iki paket koydu-
ğunda Haven çok şaşır-
dı. Bir tanesinin üzerinde Dominic’in adı ya-
zıyordu. İkincisine baktığında tanımadığı bir el yazısı gördü. Haven
etiketi okurken aynı anda Carmine, “Celia’dan,” dedi.

Dominic’in hediyesi boya, kâğıt ve keçeli kalem-
den oluşan bir
sürü resim malzemesiydi. Celia’nın kutusunda ise boş bir fotoğraf
çerçevesi vardı. Onların bu jestinden dolayı öylesine duygulandı ki
fısıldayarak teşekkür etmekten başka bir şey yapamadı. Hediyelerini
açmakta olan diğerlerini seyrederken ufak şeylerden keyif alan sıra-
dan bir kızmış gibi hissetti. Onların bir parçası gibi hissetmek yüre-
ğini sıcak yaptı.

Buna rağmen hâlâ suçlu hisseden bir yanı vardı. Paket kâğıtları ve kurabiye tabakları saçılmış oturma odasına göz atınca sanki anne-sine ihanet ediyormuş gibi hissetti. Onun için hiç hediye olmayacak-tı. Şeker yoktu. Kahkaha yoktu. Aile yoktu. Kar yoktu. Sevgi yoktu.

Düşünceler içinde öylesine kaybolmuştu ki Carmine dizini sık-na kadar odanın boşaldığını fark etmedi. İrkilerek sıçradı. Carmine soru soran gözlerle ona baktı. “Ne oldu?”

“Annemi düşünüyordum.”

Carmine kolunu ona dolayıp kendine çekti. “Ben de benimkini özledim.”

Birkaç dakika sonra Tess ve Dia geldiler ve herkes yeniden oturma oda-sında toplandı. Haven kapı girişinde oyalanıyordu. Dr. DeMarco ve kız kardeşi fısıltıyla sır paylaşp gülüşüyorlardı. Tess Dominic’in kucagina oturmuş, Dominic ise sımsıkı ona sarılmıştı. Dia, Carmine’i kıkır kıkır güldüren bir hikâye anlatıyordu. Odadaki sevgi öylesine saf, öylesine güçlüydü ki duygu yoğunluğundan Haven gözleri buğulanmıştı.

Carmine onu fark etti ve eliyle yanındaki mindere vurdu. “Neden orada duruyorsun?”

“Alışkanlık sanırım,” dedi Haven. “Dışarıdan içeriye bakmaya alışığım.”

“O zaman bu alışkanlığı kıracağız. Senin yerin içerisi, benim yanımda.”

Haven gülümseyerek ona baktı, ardından bakışları omuzunun üzerinden arkaya kaydı. Gözleri bir çift koyu renk gözle buluştu. İç-i-ne işleyen bakışlar karşısında donakaldı. Dr. DeMarco onları izliyor ve hiç mutlu görünmüyordu.

“Karda oynama zamanı.”

Dominic bu kelimeleri eder etmez herkes ayağa fırladı. Hepsi ko-şarak odadan çıkarken Haven yerinden kalkmadı. Celia güldü. “Bize katılmıyor musun?”

Haven ne yapması gerektiğini anlamak istercesine Dr. DeMarco’ya bakarak, “Katılabilir miyim?” diye sordu ama adamın yüzünden en ufak bir şey anlaşılmıyordu.

“Eğer istersen,” dedi Celia. “Ama sıkı giyinmen gerek.”

“Peki, efendim.”

Üst kata çıktığında Carmine'i kendisini beklerken buldu. Üzerine kalın bir şeyler giyip paltosunu aldı. O kadar kat kat giyinmişti ki merdivenlerden inerken zorlandı. Grup arka kapıya yöneldi ve dışarı çıktıkları anda Dominic beyaz parçacıkları her yana uçuşturarak kendini yere attı. Sonra bir kartopu yapıp Carmine'e fırlattı. Carmine ona karşılık verdiğinde Haven güldü. Kartopu savaşı kısa sürede kontrolden çıktı. Dia koşarak uzaklaşıp Haven başını eğince kartopu son anda ikisini de ıskaladı. Ama Tess o kadar şanslı değildi, bir tanesi tam göğsüne çarptı.

Dia oradan oraya dolanarak fotoğraf çekerken Haven yere çömelip ellerini bir kar yığının da gezdirmeye başladı. Eldivenlerinin altından soğuğu, kızarmış yüzündeki buz gibi havayı hissediyordu. Elini yumruk yaptığında cıtırdamasına büyülenmiş bir halde karın parmaklarının arasında birikmesini izliyordu.

Yüreğindeki ağırlık azaldı. Kısa bir an için suçluluk duygusunun uzaklaşmasına izin verdi.

Carmine sendeleye sendeleye yanına geldi. "Yürüyüş yapmak ister misin, *tesoro*?"

Haven başını salladı ve onun arkasından güçlkle karda yürümeye başladı. Ağaçların sınırına vardılar. Nehre doğru yürürlerken Carmine onun eldivenli elini tuttu. Nehir kenarına bir adım kala Carmine durup gözlerini hızla akan suya dikti; yüzünde özlem dolu bir ifade vardı. Haven ona dikkatle baktı. Carmine onun bakışını sezmış olmalıydı ki kısa bir süre sonra gülümsedi. "Hoşuna giden bir şey mi görüyorsun?"

Haven dirseğiyle onu hafifçe dürttü. "Gördüğümü çok iyi biliyorsun."

Ağaçların altında el ele durdular. Yanlarından koşarak iki sincap geçti. Haven onların karların arasında birbirlerini kovalayışlarını, ardından yanlarındaki ağaca tırmanışlarını ve bir dala atlayışlarını izledi. Ne yaptıklarını fark ederek başını eğdi ama Carmine çok yavaştı. Sincaplardan biri bir kar kümesine çarptığı anda başını kaldırınca kütle halinde aşağıya düşen kar tam yüzüne indi.

Carmine, "Orosu çocuğu," diyerek Haven'ın elini bırakıp yüzündeki karı temizledi. Haven kahkahalarla gülererek onu seyrediyordu. Carmine yan gözle ona baktı. "Komik bir şey mi var?"

Haven kahkahasını bastırmak için dudağını ısırıldı. Tam kendine hâkim olmayı başarmıştı ki sincap yeniden ağaçta koşmaya başladı ve Carmine'in üstüne daha fazla kar düştü.

Haven yeniden bir kahkaha attığında Carmine'in gözlerinde muzip bir ışıltı belirdi. Ona doğru harekete geçince bu ifadeyi bulaşık makinesi hezimetinden çok iyi tanıyan Haven dönüp koşmaya başladı ama henüz birkaç adım atmıştı ki ayağı bir şeye takıldı. Yüzü koyun kara düştü; soğuk dalgası anında bütün vücudunu kapladı.

"Gördün mü?" dedi Carmine. "Bana gülersen başına *bu* gelir."

Haven onu görmek için sırtüstü döndü ve göğsüne bir avuç kar fırlattı. "Sen *bana* gülersen de başına *bu* gelir."

Carmine kıkırdarak onu çekip ayağa kaldırdı. "Sırlısıklam oldun."

Haven omuz silkti. "Sadece su."

"Sadece su mu? Donabilirsin ya da hastalanabilirsin ve hatta zattırre bile olabilirsin. Hipodermi denen bir şey var. Her şey olabilir. Ayak başparmağını kaybedebilirsin."

"Ben prematüre olarak bir ahırda doğdum Carmine ve hayatta kaldım. Kaç kez eşek sudan gelene kadar dayak yedim ve hayatta kaldım. Boğazıma silah dayandı ve hayatta kaldım. Alt tarafı buz gibi su... Hayatta kalırım."

"Yani ne olursa olsun hayatta kalacağımı söylüyorsun, öyle mi?"

Haven, "Evet," dedi. "Eşanlımlılar sözlüğüm henüz elime geçtiğinden bunun için başka kelime bulacak zamanım olmadı."

"Varlığını sürdürmek," dedi Carmine. "Yaşamayı sürdürmek. Canlı kalmak."

"Bunlar tanımlar değil mi?"

"Eşanlam, tanım... Hepsi aynı. Sadece detay."

Haven bir kez daha kahkahasını bastırmaya çalışarak dikkatle ona baktı. "Aradığın kelimenin *bu* olduğunu sanmıyorum."

Carmine onu duymazdan geldi. "Biliyor musun ben de prematüre doğmuşum. Birkaç hafta erken. Annem hep bir sürü çocuğu olsun istermiş ama benden sonra durmuşlar. Nedenini hiç anlamadım."

Ses tonu düşünceliydi. Haven aralarındaki mesafeyi kapatıp kollarını onun boynuna doladı. "Belki de seninle en mükemmeli yaratıklarını ve daha fazlasına gerek olmadığını fark ettiler."

Carmine, "Mükemmel olmaktan çok uzağım Haven," dedi. "İyi yanımdan çok hatam var."

"Hataların var ama seni asıl harika yapan da bu. Sen mükemmel-sin... Benim için mükemmelsin." Parmaklarının ucuna yükselerek onu yumuşacık öptükten sonra dudaklarını dudaklarından uzaklaştırmadan fısıldadı. "Ayrıca hatalı, hatasız, mükemmel, mükemmel değil... Muhtemelen bunlar da sadece *detay*."

Carmine'in kahkahası buz kesmiş tenini ısıttı.

VINCENT OTURMA ODASINDA DURMUŞ, arka bahçede karla oynayan çocukları seyrediyordu. İki oğlunu en son ne zaman aynı anda mutlu gördüğünü hatırlamıyordu. Yıllardır küçük oğlunun bitmez tükenmez iniş çıkışlarına, yaralı ruhuna ve paramparça olmuş yüreğine şahit oluyordu. Vincent bu durum adına, onun endişelerini gidermek uğruna daha fazlasını yapmadığı için kendini suçluyordu.

Küçük oğlu Maura'ya çok benziyordu... Vincent, onu uzun süre önce yüzüstü bırakmıştı.

Celia, Vincent'in yanında durdu. "Carmine bu sabah piyona çalıyordu."

"Ay Işığı Sonatı'nı mı?"

"Hayır." Vincent onun ses tonundaki gülümsemeyi fark etti. "Jingle Bells."

"İlginç."

"İlginç doğru kelime," dedi Celia. "Bana söylememiş olmana inanmıyorum."

Vincent yüz ifadesinden onun neyi kastettiğini anladı. "Ne söylememi isterdin? Oğlumun bir gerizekâlı olduğunu mu?"

Celia dirseğini onun kaburgalarına batırdı. "Ona gerizekâlı deme. Kıza değer veriyor."

"Kız onun için yeni bir şey," dedi Vincent. "Yavaş yavaş eskiyecek ve Carmine yaşamına devam edecek."

"Öff, saçmalama. Buna kendin bile inanmıyorsun."

"İnsan umut edebilir."

Celia başını iki yana salladı. "Birlikte mutlular."

"İkisi de aptal."

"Vincent!" Celia onu itti. Vincent sendeleyerek birkaç adım geri gitti ve Celia onu kolundan yakaladığında kıs kıs güldü. "Ee, bu konuda ne yapacaksın?"

“Bilmiyorum.” Doğru söylüyordu; bu durumla nasıl başa çıkacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. “Kızı Chicago’ya göndermeyi düşündüm.”

“Onu alacaktık.” Vincent kuşku dolu gözlerle Celia baktı. Kadın gülümsedi. “Corrado’yu bir şekilde ikna edecektim.”

Vincent bu konuya dâhil olması için Celia’nın bile Corrado’yla konuşabildiğinden şüpheliydi. Yıllardır karışmayı reddediyordu ve Vincent onu suçlayamıyordu. Durum tam anlamıyla bir faciaydı.

“Artık önemi yok. O fırsatı kaçırdım.”

“Eğer eline herhangi bir fırsat geçmiş olduğuna inanıyorsan tam bir aptalsın Vincent.”

Vincent cevap vermedi. Söyleyecek bir şey yoktu. Kız kardeşi haklıydı ama bunu kabul etmek istemiyordu.

Bir süredir ne olduğunun farkındaydı. O ilk sabah Haven’ın kolunu bıraktığında oğlunun söylediği şeyi duyana kadar en kötüsünden korkmuştu. Basit bir cümleydi sadece, çoğu insanın olur olmaz kullandığı bir cümle... Ama onlar gibi insanlar için güçlü bir cümle. Carmine’in sekiz yaşında masum bir çocuk olduğu, dünyadaki belalardan haberi olmadığı zamandan beri söylemediği bir şeydi. Ama o sabah öylesi sıradan, öylesi soğukkanlılıkla söylemişti ki Vincent onun ne dediğinin farkında olup olmadığını merak etmişti.

O cümle, özür dilerim, idi.

Vincent’in bile söylemeye dilinin varmayacağı bir cümleydi. Kız kardeşi onun iyi bir insan, yüreği şefkat dolu düzgün bir adam olduğunu söylerdi. Bir zamanlar Maura da aynı şeyleri söylüyordu. İçindeki şeytanı hiç görmemişti. İkisi de.

Karısı elinden alınınca yerini karanlık almıştı. Karanlığa kapılmış, öfke ve suçluluk duygusuyla kendini tüketmişti. İntikam arayışıyla kaç kişiyi öldürmüş olursa olsun kana susamışlığı asla yok olmamıştı. Küçük oğlunun gitgide daha çok ilgilenmeye başladığı kahverengi saçlı o çekingen kız intikam ihtiyacının neredeyse bir zayıyatı haline gelmişti.

Vincent, Celia’dan uzaklaşıp oturdu ve hüsrân içinde yüzünü sıvazladı. Celia karşısına oturarak gülümsedi. “Kimseye fark ettirmediklerini düşünmeleri çok şirin. Bana seninle...”

“Sus!” dedi Vincent. Celia cümlelerin ortasında sustu ve şakacı bir

ifadeyle dudaklarının fermuarını çeker gibi yaptı. "Ortada şirin hiçbir şey yok."

"Yapma ama. Çok şirin. Onları neden rahat bırakmıyorsun?"

Vincent, "Nedenini biliyorsun," dedi. "Birlikte olmalarının akıllıca bir şey olduğunu gerçekten düşünüyor olamazsın."

Celia ona baktı. "Bunun onların kararı olması gerekmez mi?"

"Onlar hiçbir şey bilmiyorlar."

Celia tek kaşını kaldırdı. "Belki de açıklaman gerek. Carmine'e gerçeği anlat."

Vincent acı acı güldü. "Gerçek mi Celia? Tam olarak hangi gerçekten söz ediyorsun? Her şeyi anlatmamı mı istiyorsun? Canını çok yakacak kısmı bile mi? O artık bana daha çok benziyor ve kabul etmelisin ki öfkeden deliye dönme olasılığı çok yüksek. Carmine'le aramda doğru dürüst bir ilişki kalmadı ve bu, kalan son kırıntıları da yok edebilir. İstedğin bu mu?"

"Öyle olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum, birliktelikleri için bir sakınca olmadığına onu inandıracak kadarını söylememi istiyorsun ama sadece bir kısmını anlatacak onu yanlış yönlendiremem. Ya hep ya hiç."

Celia kaşlarını çatı. "Keşke bir yolu olsa."

"Keşke," dedi Vincent. "Uzun süredir bir orta yol bulmaya çalışıyorum ama bundan bir çıkış yolu bulamıyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ama üzerimize yağma ihtimali olan gazap dayanılacak gibi değil. Bunun kızı kurtlara atmak olacağından söz bile etmiyorum. Ve eğer böyle bir şey olursa oğlumun onun uğruna yapabileceği şeyleri hayal bile edemiyorum."

"Ya olursalar ile yaşayamazsın, Vincent."

"Zaten öyle yaşıyorum," dedi Vincent. "Ufacık bir şeyin her şeyi nasıl değiştirmiş olabileceğini düşünerek uykusuz geceler geçiriyorum. O hafta sonu Maura'yı almış olsaydım ne olurdu? Daha erken gitmiş olsaydık ne olurdu? Ya daha geç gitmiş olsaydık? Neden tam o anda, tam o noktada olmak zorundaydık?"

"Eğer o gün yaşanmasaydı dışarıdaki kız ölmüş olacaktı. Sen onu kurtardın, o da Carmine'i iyileştiriyor."

Vincent başını iki yana salladı. "Eğer orada olmasaydık oğlumun iyileştirilmeye ihtiyacı olmayacaktı Celia."

Vincent her şeyin başladığı o günü ve o uzun, bomboş çöl yolunda ilk kez araba kullanırken nasıl hissettiğini asla unutmuyacaktı. Perişan haldeydi; alnundan ter damlıyordu. Motorun uğultusu dışında araba tamamen sessizdi. Maura, onun tepkisiz kalınmasından nefret ettiğini biliyordu. İfade­siz bir yüzle camdan dışarı bakarak orada öylece oturacağına, Maura'nın ona bağırmasını tercih ederdi.

Elleriyle direksiyona vurduğunda can sıkıcı bir günün henüz başlamış olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. "Eğer bir şeyler söylemezsen çıldıracağım Maura."

Maura gergin bir nefes verdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne yapmamı istiyorsun? Ha? Bu benim sorumluluğum."

Bu ani çıkışı sert bir ses tonuyla cevaplandı. "Bugün bizim yıldönümümüz. Sevgililer Günü."

"Bunu biliyorum ama onların umurunda değil. Babam git dediğinde gitmek zorundayım."

Maura, *la famiglia* onu ne zaman çağırırsa orada olacağına ant içtiğini biliyordu. Günü yirmi dört saati, haftanın yedi günü, yılın üç yüz altmış beş günü.

Vincent, Frankie Antonelli'nin mülküne giden çöldeki kestirme yola yaklaştığında arabayı yavaşlattı. Eve vardıklarında araçtan indiler ama Maura arabanın yanında oyalandı. Vincent verandaya çıkıp kapıyı çaldığı anda yüksek bir ciyıklama yankılandı. Arkasını döndüğünde boyu dize kadar, kürdan gibi incecik, saçları keçeleşmiş, çelimsiz, küçük bir kızın Maura'ya doğru koşmakta olduğunu gördü. Her yanı pislik içindeki bir lağım faresine benziyordu.

Yolunun üzerinde birinin olduğunu fark etmeyen kız hiç yavaşlamadı ve Maura'ya çarptı. Çarpmanın etkisiyle Maura sendeledi ve küçük kız sırtüstü yere serildi. Sümük içindeki burnunu buruşturarak gözlerini kısıp yolunu engelleyen insana baktı.

"Leş gibisin, ufaklık," dedi Maura.

Küçük kız kendine şöyle bir baktı. "Nerem leş gibi?"

Maura çömelerek gülümsedi. "*Her yerin* leş gibi."

O gün Vincent'ın işleri halletmesi otuz dakika sürdü ama bu, her şeyi değiştiren bir yarım saatti. O kız aniden hayatına girmiş ve her şeyi alt üst etmişti.

Maura'nın ısrarı üzerine yaklaşık bir hafta sonra Vincent kızı soruşturdu ama Frankie onun satılık olmadığını söyledi. Ne kadar para teklif ederse etsin adam geri adım atmadı. Vincent, Maura'nın bu işin peşini bırakacağını ümit etti ama çocuk onun için bir saplantı haline gelmişti.

Ve Vincent tüm bunlardan habersiz kendi cehalet kabuğunda yaşamaya devam ediyordu. Aslında akıllı bir adamdı ama karısı bütün hayatını bir sır maskesi altında geçiriyordu. Neler karıştırdığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Oysa uyanması gerekirdi.

Bunu ikinci bir şans olarak göreceğini bilmesi gerekirdi.

Vincent ayağa kalktı. "İçeri geldiklerinde ona söyle, çalışma odama gelsin."

"Kime?"

"Kime olduğunu biliyorsun Celia."

Arkasını dönmeyen önce kardeşinin başını iki yana salladığını gördü. "Onun adını neden asla söylemediğini hâlâ anlamıyorum."

Kapıda çekingen bir tıkırtı duyduğunda Vincent bir e-posta yazıyordu. Kapı yavaşça açıldı ve Haven içeri girdi. İyi sır tutan türden, sağlam bir kızdı. Bu açıdan karısına çok benziyordu. Bu düşünce mi-desine yumruk yemiş gibi hissetmesine neden oldu.

Eliyle oturmasını işaret etti. "Günün güzel geçiyor mu, çocuğum?"

"Evet, efendim. Teşekkür ederim."

"Güzel. Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Seni buraya getirmeden önce beni görüp görmediğini hatırlıyor musun?"

Kız yüzünü buruşturdu ve gayri ihtiyari gülümsedi. Bu hali o gün Maura'ya bakışını hatırlattı ona. "Hayır, efendim," dedi tereddütlü bir tonla.

Vincent, "Seninle ilk karşılaştığımda altı yaşındaydın," dedi. "Yani karıma altı yaşında olduğunu söyledin ama dört parmağını kaldırdın."

Haven şaşırmış görünüyordu. "Karınıza mı?"

Vincent, "Evet, karıma," diye karşılık verdi. "Sanırım onu hatırlamıyorsun."

"Özür dilerim, efendim."

"Özre gerek yok," dedi Vincent. "Neyse. Seni buraya çağırma sebebim sana bir şey verecek olmam."

Çalışma masasının çekmecesini açtı ve bir fotoğraf çıkarıp ona doğru itti. "Birkaç hafta önce iş için gittiğimde anneni gördüm ve bu fotoğrafı çektim."

Haven titreyen bir elle fotoğrafı aldı; sakinliği yok oluyordu. İşaret parmağını annesinin üzerinde gezdirdi. "Bunu bana gösterdiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Hepsi bu. Şimdi şenliğe geri dönebilirsin." Haven ayağa kalktı, fotoğrafa kısa bir bakış attı ve sonra ona geri uzattı. Vincent başını iki yana salladı. "Sende kalsın. Celia sana bu yüzden çerçeve aldı."

Carmine duştan çıkıp beline bir havlu doladı. Haven'ı yatağının kenarında otururken görünce şaşırdı. Elinde sımsıkı tuttuğu bir fotoğraf vardı ve bütün dikkati ondaydı. "O ne?"

Haven ona baktı; gözleri kan çanağı gibiydi. "Annem."

Bir anda içini büyük bir korku kapladı. "Annen mi? Ona bir şey mi oldu?"

"Hayır. Bu onun fotoğrafı. Baban verdi."

"Yaa? Çok iyi yapmış." Elini nemli saçlarında gezdirerek yanına oturdu. Fotoğrafa uzandı ama Haven fark etmeden onu daha da sıkı tuttu. "Sadece görmek istiyorum, sinekkuşu. Geri vereceğim."

Haven utangaç bir ifadeyle gülümseyerek fotoğrafı ona uzattı.

Carmine büyük, ahşap bir evin önünde ayakta duran, kısa saçlı, sıksa kadının fotoğrafını inceledi. Evin yanında sıra halinde eski ahırlar vardı. Ahırların arkasında ise bir sera ve birkaç depo görünüyordu.

Haven başını onun omuzuna yasladı. "İşte şimdi nereden geldiğimi görüyorsun."

"Seni dışarıda uyutmuş olmalarına inanamıyorum."

"O kadar kötü değildi."

“Kötü değil miydi? Hayatta *o kadar kötü olmamaktan* çok daha iyi şeyler var. Mesela *mutlu* olmak.”

“Mutluluk, iyi bir sağlık ve kötü bir hafızadan başka bir şey değildir.”

Carmine kaşlarını çattı. “Ne?”

“Bunu Albert Schweitzer söylemiş.”

Carmine gözlerini yuvarladı. “Fazlasıyla zekisin.”

Haven son derece içten bir şekilde, “Teşekkür ederim,” dedi. “Daha önce kimse zeki olduğumu söylememişti.”

“Prego.”

Haven ona baktı. “Prego ne? Bir tür spagetti sosu mu?”

Carmine kıkırdadı. “İtalyanca *bir şey değil* demek.”

“Haa.” Haven’ın dikkati yeniden fotoğrafa yöneldi. “Neden sende annenin fotoğrafı yok?”

“Var ama bakması güç.”

Haven hafifçe gülümsedi. “Eminim çok güzeldir.”

Carmine şakacı bir tonla, “Elbette öyle,” dedi. “Beni o doğurdu.”

Vincent sessiz çalışma odasında bir süre daha oturduktan sonra masasının üst çekmecesini yeniden açtı. Birkaç parça şeyi kenara itip en alttan küçük bir fotoğraf aldı. Yıllardır orada duruyordu. Kenarları yırtılmış, güneş ışığını çok ender gördüğü halde solmuştu.

Vincent yüreği sızlayarak karısının fotoğrafına baktı. Şu an yanında olmasını çok isterdi çünkü ne yapacağını herkesten daha net söyleyebilecek tek kişi oydu. Ne diyeceğini, işleri nasıl yoluna sokacağını bilirdi. Vincent’in duymaktan hoşlanmadığı cevaplar olsa da Maura’nın her zaman bir cevabı olurdu.

Elini gömleğinin içine sokup boynunda asılı zinciri dışarı çıkardı ve dalgın bir biçimde küçük, altın halkayla oynadı. Hâlâ parmağında olan yüzüğün aynısıydı. Çıkarmaya yüreği hiç el vermemişti.

Yemek odasında Carmine, Haven’ın sandalyesini çekip onu yerleştirdikten sonra karşısına oturdu. Tess ve Dia yemeğe kalmışlardı. Onlar Haven’ın yanında, Dominic ve Celia ise Carmine’in yanında

oturuyorlardı. Vincent masanın başına oturdu ve başını eğerek her zamanki duayı etti.

Geçmiş Noellerle ilgili anılar anlattılar ve Haven, her kelimeyi sanki içine çekercesine dikkatle onları dinledi. Gözleri ıslık ıslık, dudaklarında bir gülümseme vardı. Tuhaf bir andı ama Carmine etrafına baktığında sanki normal olan orada olmalarıymış, doğrusu buymuş gibi geldi. Haven'ın yeri onun yanıymış, onlardan biriymiş ve kaderin cilvesi onu buraya getirmiş gibi hissetti.

Kızın ne dediği umurunda değildi... *Mutluluk, iyi bir sağlık ve zayıf bir hafızadan başka bir şey değilmiş.* Mutluluk *buydu.* Mutluluk Haven'dı, kendisiydi, o andı. Albert Schweitzer'ı siktir et. Halt etmiş. Mutluluk *gerçkti.*

Yemekten sonra Haven'la Carmine üst kata, Carmine'in odasına çıktılar. Haven kollarını onun boynuna dolayarak parmaklarını saçlarında gezdirdi ve onu kendine çekip tutkuyla öpmeye başladı. Hazırlıksız yakalanan Carmine başta karşı koydu ama sonra pes etti ve onu yatağa sürükledi. Tişörtünü çıkarıp yere attıktan sonra üzerine uzandı. Haven kalçalarını ona bastırarak oynattı. Bu beklenmedik sürtünme karşısında içi ürperen Carmine inledi.

Carmine onu istediği kadar hiçbir şeyi istememişti. Onu tüketmek, teninin tadına bakmak, bedenini keşfetmek istiyordu. Onu becermek istiyordu ama yapamazdı. O, becerilecek bir kız değildi. O, sevişilecek bir kızdı ve Carmine bunu yapabilmeyi çok istese de nasıl yapacağını bilmiyordu.

Dudaklarından uzaklaştı. Güçlü ses tonu bedeninin arzusuyla ters düşüyordu. "Durmamız gerek."

"Durmak mı?"

"Evet, duralım." Bir an duraksadı... Hangi arada seksten kaçınmak gerektiğini söylemeye başlamıştı? "Biz sadece... Anlarsın işte."

Haven anlamamıştı ama başını salladı. "Peki, Romeo."

"Romeo mu?"

"*Romeo ve Juliet*'teki gibi. Farklı taraftan gelip ortada buluşurlar. Bizimki de yasak aşk, değil mi?"

"Evet, ama biz kendimizi öldürmeyeceğiz Haven. Bu yüzden benzerlik oraya kadar. Ayrıca Romeo gerizekâlinın teki. Başka birini seç."

"Shrek'e ne dersin?"

Carmine suratını astı. "Shrek mi? Gerçekten mi? O korkunç bir dev."

"Shrek ve Fiona da farklı olduklarını düşünüyorlardı ama değil-
lerdi."

Carmine kendi hayatını bir çizgi filmle kıyasladığını fark edene kadar ciddi ciddi düşündü. "Daha farklı birini seç."

"Titanik olur mu? Rose ve Jack'in de birlikte olmamaları gerekiyordu."

"Ciddi misin? Jack ölüyor. Kendime bu uğursuzluğu uygun görmüyorum."

Haven bir şey söylemeden parmaklarını Carmine'in karın kaslarında gezdirdi; parmak uçlarıyla yara izlerini takip etti. "Sadece Haven ve Carmine olmamıza ne dersin? Sonunu bilmiyoruz ama en iyisi için her zaman umudumuz olabilir."

"Bunu sevdim," dedi Carmine. "Ayrıca bu hikâyenin nasıl biteceğini bilmememizin bir nedeni var."

"Neden peki?"

"Çünkü bitmiyor."

HAVEN KURUTUCUNUN KAPAĞINI açtı ve herkesin antrede sohbet edişini dinleyerek ıslak çamaşırları içine attı. Celia birkaç saat içinde Chicago'ya dönmek zorundaydı ve Dr. DeMarco da birkaç günlüğüne onunla gidiyordu. Vedalaşıyorlardı, bu yüzden Haven ailenin arasına zorla giriyormuş gibi hissederek yavaşça yanlarından ayrılmış ve kendini çamaşır odasına kapatmıştı.

Bir süre sonra kapı hafifçe tıklatıldı. Haven arkasını dönünce Celia'yı gördü. Kadın kollarını ona dolayıp sarılınca kaskatı kesildi. "Seni tanıdığımıza çok sevindim."

"Ben de sizi, efendim."

"Bana Celia de, tatlım," dedi. "Vincent söylenmeye başlamadan gitsem iyi olur ama seninle vedalaşmadan gitmek istemedim."

Onu bu kadar önemsiyor olması Haven'ı duygulandırdı. "Güle güle Celia."

Celia, Haven'ın saçını okşadıktan sonra dışarı çıktı. Haven ise kurutucuya geri döndü. Onlar gittikten sonra Carmine yanına geldi. "Dia kaçta gideceğimizi soruyor."

"Sence benim gelmem uygun mu?"

"Elbette. Neden gelmeyesin?"

"Yani... Arkadaşların orada olacak. Muhtemelen ben fazlalık olurum."

Oysa gerçek şuydu: Yılbaşı gecesi idi ve Haven, Carmine'i uzak-tan seyretmek istemiyordu.

"Bir daha sakın kendine fazlalık deme," dedi Carmine. "Ben gelmeni istiyorum."

Haven yumuşak bir tonla, "Tamam," dedi.

Carmine hayal kırıklığı içinde ellerini yüzünde gezdirdi. "Tamam mı? Yine buna mı döndük? Eğer gitmek istemiyorsan söyle."

Ben de evde kalırım. Sadece bu gece dışarı çıkmak güzel olur diye düşünmüştüm. Ve dürüst olmak gerekirse Lisa çenesini tutmadığı için herkes bizi çoktan öğrenmiş zaten. Lanet olası *schifosa*."

"*Schifosa* ne?"

Carmine saçını çekiştirdi. "Çirkin kız."

"Onun gerçekten çirkin olduğunu mu düşünüyorsun yoksa kızgın olduğun için mi böyle söylüyorsun?"

"Sanırım fena değil."

Haven kendi kendine gülümsedi. "Bu gece geleceğim. Tek derdim erkek arkadaşımı ayrı okula gittiği *schifosaların* karşısında utandırmamak."

Carmine, her kelimesini tek tek düşünüyormuş gibi dikkatle ona baktı. "İlk kez benden böyle söz ediyorsun."

"Nasıl söz ediyorum?"

"Erkek arkadaşın olarak."

Haven duraksadı. "Öyle değil misin?"

"Öyleyim," dedi Carmine. "Sadece daha önce bunu hiç dile getirmemiştin. Ben de senin *benden* utandığını düşünmeye başlıyordum."

Yılbaşı partisi, Durante'nin dışındaki boş bir arazide, yıllar önce terk edilmiş bir pamuk çiftliğindeydi. Boş ve yer yer çökmüş ahır hâlâ ayaktaydı; kullanılmaya kullanılmaya zeminini ot бүрүмүştü.

Carmine park ederken Haven garip garip etrafa bakıyordu. Çevrelerinde onlarca araba vardı. Oldukça geç olmuş, her şey karanlığa gömülmüştü. Yine de Haven uzaktaki büyük ateşi görebiliyordu. Alana doğru yürürlerken Carmine onun elini tuttu. Birkaç kişi onlara selam verdi ama Carmine telaşlı görünüyordu. Haven'ı sol tarafa doğru yöneltti ve Dia'nın kenarda tek başına durduğu yere götürdü. "Hemen döneceğim, tamam mı? Sen burada bekle."

Haven'ın elini bırakıp yanından uzaklaşma konusunda iki arada bir derede kalmış görünüyordu. İlk başta Haven'ın gelmeyi düşünmemesinin nedeni buydu. "Tek başıma kalabilirim. Sen de gidip eğlenmene bakabilirsin Dia."

Dia güldü. "Eğlenmek mi? Hiç sanmıyorum. Burası bana uygun bir yer değil. Seninle takılmayı tercih ederim."

Bu cevap Haven'ı şaşırttı ama duyduklarını onu rahatlattı.

İkisi bir süre sohbet ettiler. İnsanlar yanlarından sanki orada değillermiş gibi gelip geçtiler. Nihayet Haven o tanıdık kahkahayı duydu ve arkasını döndüğünde Dominic'i gördü. O anda delikanlı kolunu omuzuna attı. Dominic ona bir bardak uzattığında Tess de tam karşılarında duruyordu. "Al, sana içecek bir şeyler getirdim. Buradaki diğer heriflerin hiçbirinden bir şey alma."

Haven bardağı ondan alıp içkiyi kokladı. "Hmm. Teşekkür ederim."

"Önemli değil. Ne isteyeceğini bilmiyordum, o yüzden fıçı bira aldım. Sanırım sevmeyeceksin. Aslında hiçbirimiz sevmiyoruz ama yine de içiyoruz." Kendi bardağını kaldırıp onunkine vurdu. "Aramıza hoş geldin."

İçkisini bir dikişte bitirdi. Haven ise kendisinininkinden bir yudum aldı ve sertliği karşısında yüzünü buruşturdu. Tadına rağmen birayı içti ve gevşedi. Diğerleri yanında şakalaşırken onlardan biriymiş gibi hissederek kahkahalarına katıldı.

"Merhaba Dom."

Ses arkalarında yankılandı. Dominic, Haven'ı da kendisiyle birlikte çevirerek döndü. Haven, karşısında Nicholas'ı görünce kendi ayağına takılıp tökezledi.

Dominic ve Nicholas yumruklarını birbirine değdirdiler. "Ne var ne yok?"

"Bildğin gibi." Nicholas başıyla Haven'ı işaret etti. "Tess'i değiştirmeye mi karar verdin?"

Dominic bir kahkaha attı. "Hayır. Akbabalar etrafını sarmasın diye buna göz kulak oluyorum sadece."

"Anladım. Lisa'nın sağda solda konuştuğunu duydum." Nicholas ona döndü. "Seni tekrar gördüğüme sevindim Haven."

Haven son karşılaşmalarında yaşananlardan sonra ona böyle iyi davranmasına şaşırmıştı. "Ben de."

Nicholas gülümsedi. "Söyle bakalım, bir kardan adam diğer kardan adama ne demiş?"

Haven omuz silkti. "Bilmiyorum. Ne?"

"Havuç gibi kokuyorsun."

Haven anlamamıştı ama Dominic güldü.

“Neyse, sadece merhaba demek istemiştim,” dedi Nicholas. “Sonra görüşürüz.”

Yanlarından ayrıldığında Haven meraklı gözlerle Dominic’e baktı. “Annen hakkında kötü şeyler söylediği halde hâlâ onu seviyor musun?”

Dominic başını salladı. “Nicholas onları söylememeliydi ama sadece Carmine’i üzme istedi. Ve sen ortaya çıkmadan önce onu üzmenin tek yolu annemden geçiyordu, dans kraliçesi.”

Dominic, diğerlerine katılmak için onu yeniden çevirdi ve onlar sohbet ederken Haven birasının geri kalanını içti. Kısa bir süre sonra hemen yanında bir kıkırdama duydu; o kadar yakındaydı ki teni karıncalandı. Carmine ona doğru eğilip dudaklarını kulağına yaklaştırdı. “Merhaba, sinekkuşu.”

Ensesinde Carmine’in nefesini hissetti. Nane ve alkol kokusu aklını başından aldı. Dikkatini olup bitene veremiyordu. Carmine’den yayılan elektrik tüm bedenine akımlar gönderiyordu. Hafiflediğini hissetti, kulakları uğuldamaya başladı, sanki dünyanın en yüksek noktasındaydı.

Düşmekten korktu.

Carmine arkadan ona sarılıp kendine çekerek çenesini omuzuna koydu ve bardağını dudaklarına dayadı. Haven biradan bir yudum aldı; ılık bira kendisinininki kadar sertti.

Dominic homurdandı. “Başkalarından içki almamanı söylemedim mi sana?”

“Ama o Carmine,” dedi Haven.

“Ne fark eder? İçkisine ilaç koymuş olabilir.”

Carmine, “Olabilir dim,” diye şaka yaptı. “Bir kez yapmıştım, hatırlıyor musun? Yoo, aslında *iki*. Hatta ikincisinde seni uçurmuştum. Sarhoş ettiğim zamandan söz etmiyorum bile. Aman Tanrım. Ben korkunç biriyim. Seni kötü yola düşürdüm.”

Haven buna itiraz etmek istedi ama Carmine boynunu öpünce tek yapabildiği kollarını sımsıkı tutmak oldu. Dudaklarının teninde hissettirdiği duygu aklını başından aldı.

“Titriyorsun,” dedi Carmine. “Haydi, biraz yürüyelim.”

Carmine onun elini tuttu, parmaklarını parmaklarına dolayıp hiçbir şey söylemeden onu park etmiş araçların arasından geçirdi. Onu

öptüğünde Haven dudaklarını araladı ve Carmine daha da derin öpmeye başlayarak onu Mazda'nın arka tarafına götürdü. Öpüşmeye çok kısa bir süre ara verip kızı tutup kaldırdı. Onu bagajın üzerine oturturken Haven şaşkınlık dolu bir çığlık attı. Bacaklarının arasına girdi. Dudakları bir kez daha buluştuğunda Haven onun saçlarını okşamaya başladı.

Bu yakınlık yüzünden Haven'ın kalbi deli gibi atıyordu. Vücudunun kızarmasına engel olamıyor, Carmine'den yayılan ısı her hücre-sini alev alev yakıyordu. Carmine biraz nefes almak için hafifçe geri çekildi. Alınları birbirine değiyordu. Carmine'in alnında terin neden olduğu az bir pırıltı vardı. Haven burnunu onun burnuna sürterek ıslıl ıslıl, yeşil gözlerinin içine baktı. Onlara baktığında oğlanın içindeki duyguyu, kendi içinde de filizlenen her tür şeyi belli belirsiz görebiliyordu. Carmine için o bir mal değildi. Bir unvan değildi. Sadece bir kızdı.

Ayakları birden yerden kesilmiş, uçuyormuş gibi hisseden bir kız.

"Seni seviyorum." Sözcükler dudaklarından bir çırpıda döküldü; sanki onları yüzlerce kez telaffuz etmiş gibiydi. Oysa etmemişti. Bunu daha önce hiç söylememişti ama kendi sesinden duyunca her hücresi bunun doğru olduğunu fark etti. Aşkın ne olduğunu daha önce bilmiyordu ama artık öğrenmişti. Aşk, Carmine yanında olduğunda midesinde kelebeklerin uçuşması, o güldüğünde gözlerinde gördüğü ışıltı, konuştuğunda bedenine yayılan sıcaklıktı. Aşk, mutluluktu. Aşk, güvendi. Aşk, yeşildi.

Aşk, oydu... Işıl ıslıl parlamasına neden olan o güzel ve kusurlu çocuktü.

Carmine ona baktı. Bu cümle aralarında, havada asılı kalmıştı.

"Ben de seni seviyorum," dedi fısıldayarak. Haven bunu ruhunun derinliklerinde çok güçlü bir biçimde hissetti. "*Per sempre*."

"*Sempre* ne demek?" diye sordu Haven.

Carmine gülümseyerek işaret parmağını hafifçe dudaklarında gezdirdi. "Daima ve sonsuza kadar."

O anda yüksek bir vınlama duyuldu ve onu kulakları sağır eden bir patlama sesi izledi. Haven eğilerek kulaklarını kapattı. Carmine hâlâ ona bakıyordu. "Havai fişekler."

Carmine onun aşığı inmesine yardım etti ve arabanın kapısına dayanarak kollarını dolayıp onu göğsüne yasladı. Yine yüksek bir vınlama duyuldu. Haven o yöne baktığında patlama sesiyle birlikte etraf rengârenk oldu. Haven gökyüzündeki parlak ışıklara baktı. Carmine gülümsedi. "Gördün mü? Sadece havai fişek, *tesoro*. Korkacak bir şey yok. Sana zarar vermezler."

Bir süre sessizce onları seyrettiler, sonra ateşin etrafındaki kalabalık geriye doğru saymaya başladı. Uzakta havai fişekler patlamaya devam ederken Carmine, yüzünü görececek biçimde Haven'ı çevirdi. Geri sayım bire vardığında eğildi ve onu öptü.

Dudaklarını dudaklarından ayırarak, "Benim için ne kadar önemli olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. "Senin sayende kendimi yeniden buluyorum. Bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmüyordum. Annem kaderden söz ederdi ve bence o sensin... Benim kaderimsin. Bana getirilmenin bir nedeni var. Birbirimizi kurtarmak için bir araya geldik. Kurtarılması gereken sadece sen değildin Haven. Boğuluyordum ve beni sen kurtardın." Bir an sustu. "Mutlu yıllar, sinekkuşu."

Haven güldü. "Bütün bunları bir kez bile küfretmeden söyledin."

Carmine birkaç kez gözlerini kırptı. "Sanırım öyle oldu. O zaman... siktir."

Carmine, Haven'a sımsıkı sarıldı ve birlikte etrafa çöken sessizliğin tadını çıkardılar. Havai fişekler bitmiş, kalabalık sakinleşmişti ve karanlıkta sadece ikisi kalmışlardı. Carmine onun kadını ve tatlı şampuan kokusunu alıyor, ne kadar seksi görüldüğünü düşünüyordu. Mini etekli ve makyajlı diğer kızlar artık ona seksi gelmiyorlardı. Seksi olan yenmiş tırnakları ve kızaran yanaklarıyla *la mia bella ragazza* idi. Çünkü seksilik sonradan kazanılan yapay bir şey değildi; bu lanet olası şey gerçkti.

Haven gerçkti.

Haven bir süre sonra, "Seninle karşılaşana dek gelecekle ilgili bir umudum yoktu," dedi. "Ama artık ikimizin bir geleceği olmasını istiyorum."

"Bu söylediğini duymanın ne kadar hoşuma gittiğini anlatamam." Kızın saçını yana çekti ve dilini boynundan yukarı kaydıra-

rak kulak memesinde dokundu. "Sonsuza dek benim olur musun?" dedi gülererek ve bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz geri çekildi. "Bana neler oluyor? *Casper*'dan alıntı yapıyorum."

Haven dikkatle ona baktı. "*Casper* mı?"

"Evet. Sevimli Hayalet *Casper*." Carmine neden söz ettiğini anladığını umdu ama Haven boş boş ona bakıyordu. "Önemli değil. Aptal bir film. Muhtemelen seversin."

Sesinde sinirli bir ton belirdi. "Ne diyorsun sen?"

Carmine bembeyaz kesildi. "Onu kastetmedim. Onu sevecek olmanın sebebi filmin ya da senin aptal olman demek istemedim." Homurdandı. "Aptalsın demedim, öyle değilsin çünkü. Haklısın, ağzımdan yanlış anlaşılacak gibi çıktı. Böyle düşünmediğimi biliyorsun. Senin zeki olduğunu fark etmemek için lanet olası derecede aptal olmak gerekir." Duraksadı. "En iyisi ben susayım."

Haven dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılarak ona yaslandı. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman susmam gerektiğini bildiğim için mi?"

Haven güldü. "Hayır. Benim duygularımı her zaman düşündüğün için. Bunun yapmaya alışık olduğun bir şey olmadığının farkındayım. Daha önce beni düşünen kimse olmadı."

Carmine, "Her zaman senin için en iyi olanı yapacağım Haven," dedi. "Bir süredir sürekli bunu düşünüyorum. On sekizimi doldurup yatırım hesabımdaki paraya ulaşabildiğimde birlikte buradan gidebilir ve bütün bu saçmalıklardan uzaklaşabiliriz. Ama üzerinde bir GPS çipi olduğu için muhtemelen Mazda'yı alamam."

"GPS çipi," diye fısıldadı Haven.

"Evet." Carmine saatine baktı. "Eve dönmek ister misin?"

Haven başını salladı. Arabaya bindiler ve Carmine motoru çalıştırıp otoyola çıkan dar yolda ilerlemeye başladı. Haven camdan dışarı bakarak yolun kenarına sıralanmış ağaçları izliyordu.

"Ne oldu?" Fazla sessizleşmişti.

"Bildiğini sanıyordum."

"Neyi?"

"Bende de çip var."

Carmine müziği kısarak afallamış bir ifadeyle ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

“Arabanda olduğu gibi. Bir GPS çipi.”

Bu kelimeleri duyar duymaz Carmine frene asıldı. Araba ciyaklayarak kaydı ve durdu. Haven gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış bir halde ellerini uzatıp ön panelden destek aldı.

“Üzerinde bir takip çipi mi var? Nerede?”

“İçimde,” dedi Haven. “Derimin altında.”

“Şaka yapıyor olmalısın. Baban sana bir köpek gibi çip mi taktı?”

Haven başını iki yana salladı. “Bunu benim babam yapmadı. Senininki yaptı.”

Carmine birkaç kez gözlerini kırıştırdı. “Emin misin?”

“Eminim. Sırtıma iğne batırdı. Ayrıca yanağımın içine bir tür pamuklu çubuk sürttü. Neden bilmiyorum ama yaptı. Asla kaçamayacağımı söyledi. Mümkün değilmiş.”

Carmine’in midesi bulandı. Kusmak üzereydi.

Vincent, Belden Stratford Hotel’in beşinci katında asansörden indi ve koridorun sonundaki odasına doğru yürümeye başladı. Loş ışık yorgun gözlerine iyi gelmişti. En son ne zaman iyi bir uyku çektiğini hatırlamıyordu. Yoğun programı onu olumsuz yönde etkiliyordu.

Uçuş yüzünden zaman kavramını yitirmişti; biraz dinlenmeyi dört gözle bekliyordu. Bundan sonraki on saati alışılmadık biçimde boştu ve uzanıp yatmaktan başka bir şey yapmaya niyeti yoktu. Yolculuk yapmaktan bıkmıştı. Çalışmaktan bıkmıştı. Konuşmaktan bıkmıştı. Düşünmekten bıkmıştı. Hiç değilse bir kereliğine biraz huzurun tadını çıkarmak istiyordu.

Otel odasına girdiği anda cep telefonu çaldı. Saate baktı; sabahın altısıydı.

İşle uğraşamayacak kadar bitkin bir halde telefonunu çıkardı ve arayanın Carmine olduğunu görünce şaşırdı. Yatağın kenarına oturdu. “Ayakta olman için biraz erken değil mi, oğlum?”

Carmine iç geçirdi. “Buna uykusuzluk deniyor, hatırladın mı? Bir türlü uyuyamıyorum.”

Vincent bu duyguyu iyi biliyordu. “Ne oldu?”

“Bir şey olmadı,” dedi Carmine. “Yeni yılını kutlamak için babama telefon edemez miyim?”

Vincent şaşırmıştı. Carmine daha önce sadece sohbet etmek için onu hiç aramamıştı. "Senin de yeni yılın kutlu olsun. Geceniz güzel geçti mi?"

"Fena değildi."

"Kavga çıkmadı mı?"

"Hayır. Kimseyi hastanelik etmedim."

Vincent esneyerek, "Güzel," dedi. Dışarısı aydınlanmaya başlamıştı, güneş doğmak üzereydi. "Bugün neler yapacaksınız?"

"Bilmiyorum," dedi Carmine. "Ama sen nasıl olsa öğrenirsin. Haven'da takip çipi var ya."

Bu sözler doğrudan Vincent'ın beynine işledi. Hazmetmesi birkaç saniye sürdü. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Söz etmiş olabilir," dedi Carmine. "Ayrıca yanağından doku örneği aldığını da söylemiş olabilir. Kuzenimiz falan değil, değil mi? Gayri meşru çocuğun mu yoksa? Annemi aldatmadın, değil mi?"

Vincent iç geçirdi. "Elbette hayır. Kan bağı yok."

"Tamam. Her neyse. Sadece merak ettim."

Vincent gözlerini kapattı. Oğlu ipliğini pazara çıkarmak üzereydi. Huzur bir kez daha uçup gitti.

OĞLANLAR OKULA DÖNMÜŞ, Ocak ayının ilk haftası hızla geçmişti. O cuma sabahı Haven yatakta biraz daha uzun süre kaldı, sonra kütüphaneye girdi. Merdivenlere doğru baktığında nefesi kesildi ve elini göğsüne bastırdı. Karşısında Dr. DeMarco kollarını kavuşturmuş duruyordu.

Hafta boyunca Chicago'daydı, bu yüzden görmeyi beklediği en son kişi oydu. Ne zaman eve geldiğini merak ederek ona baktı ama daha çok üçüncü katta ne işi olduğunu merak ediyordu. Bir yanı, onun ne yaptığını asla unutmayan yanı bir şeylerin doğru olmadığını söylüyordu bağırarak. Gizlenmiş bir takım duygular aradı ve adamın gözlerinde kızgınlık belirtisi gördü.

Bugün canavar pusuda bekliyordu. "Günaydın, Dr. DeMarco."

"Günaydın." Ses tonu soğuk ve mesafeliydi. "Paltonu al. Seni aşağıda bekliyorum."

Korku içini yiyip bitiriyordu ama soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Doktor gözlerini ondan ayırmadan cevabını bekledi. Haven bunu neden yaptığını anlamadı. Sanki hayır deme şansı vardı; istese de istemese de orada olacaktı.

"Peki, efendim."

Doktor oradan ayrılır ayrılmaz Haven keskin bir nefes verdi ve başını iki yana sallayarak paltosunu aldı. Ellerini cebine sokarak merdivenleri indi; avuçları ter içindeydi. Bu, buradaki zamanının sonu muydu? Doktor ondan bıkmış mıydı? Ona ne yapacaktı? Onu satacak mıydı? Ya Carmine'i bir daha göremezse ne olacaktı?

Neredeyse sinir krizi geçirmek üzereyken omuzuna bir el yapıştı. Arkasında Dr. DeMarco'yu fark edince irkildi. "Bugün fazla gergin-sin."

"Özür dilerim."

Doktor saatine baktı. "Haydi. Geç kalmak istemiyorum."

Dr. DeMarco sokak kapısını açtı ve Haven başı önde dışarı çıktı. Doktor kapıyı kilitleyip alarmı kurdu ve sanki Haven orada değilmiş gibi sürtünerek yanından geçip arabaya doğru yürüdü.

Doktor yoldan aşağıya doğru ilerlemeye başladığında Haven yan aynadan bakıp sık ağaçların arkasında kalan evin gözden kaybolmasını izledi. İç çekerek onu neyin rahatsız ettiğini öğrenmek arzusuyla Dr. DeMarco'ya baktı. O kadar uzun süre ona baktı ki sonunda doktor ona bir bakış attı. "Birine gözlerini dikip bakmak çok kaba bir davranıştır, çocuğum. Bir sorun varsa sor. Yoksa terbiyeli davran. Bugün hiç küstahlık kaldıracak ruh halinde değilim."

Küstahlığın ne olduğu konusunda Haven'ın hiçbir fikri yoktu ama bunu ona belli etmeye niyetli değildi. "Nereye gittiğimizi merak ediyorum, efendim."

"Hastaneye," dedi doktor. Haven o anda az ötedeki binayı fark etti. Doktor öndeki park yerine girdi ve kontağı kapattı. "Aynı futbol maçında olduğu gibi burada da davranışlarına dikkat etmeni istiyorum."

Haven kımıldamadan oturup ön camdan üzerinde mavi harflerle Dr. Vincent DeMarco yazan tabelaya baktı. "Dikkat ederim, efendim."

Haven geride kalmamak için doktorun hızına ayak uydurarak onun peşinden binaya girdi. Doğrudan asansöre bindiler ve sadece otuz saniye sürmüş olması gerçeğine rağmen üçüncü kata çıkana kadar Haven'ın endişesi üçe katlandı. Mantıklı düşündüğünde Dr. DeMarco'nun halka açık bir yerde ona zarar vermeyeceğini biliyordu ama kötülük yapmaya meyilli bir adamla küçük bir kutuda sıkışıp kalmışken mantıklı olmak kolay değildi.

Asansörün kapısı açıldığında rahat bir nefes aldı ve doktorun arkasından uzun koridor boyunca yürüdü. Ayaklarına bakarak yürüdüğü için durduğunu fark etmedi ve ona çarptı. Nefesini tutarak birkaç adım geri çekildi ve kendini korumak istercesine ellerini kaldırdı. Doktor, yanına sarkıttığı elini açıp kapatarak kımıldamadan durdu. Ardından öfkesini kontrol altına almak için elini yumruk yaptı.

Birkaç anahtar çıkarıp bir kapı açtı ve içerideki ışığı yaktı. "Otur. Birazdan geleceğim."

Haven içeri girer girmez doktorun uzaklaşan ayak sesleri kordorda yankılandı. Haven kımıldamadan durup çalışma masasının

üzerindeki isim levhasını okudu, ardından odanın geri kalanına göz attı. Kişisel hiçbir eşya yoktu. Ne aile fotoğrafları ne de üzerinde **DÜNYANIN EN İYİ BABASI** yazan kahve fincanları vardı. Duvarlar beyaz ve boştu; siyah deri koltuk dışındaki her şey ahşaptı.

Burası da evin kendisi gibiydi... Sterildi.

Koltuklardan birine oturdu ve ellerini kucağında kavuşturup tırnaklarıyla oynamaya başladı. Nihayet Dr. DeMarco geri döndü ve masasına oturup gözlüklerini taktı. Haven yan gözle ona bakmaya cesaret ettiğinde bir dosya okuyordu. Bakışını yine sezinledi ve yüksek sesle iç çekti. "Sor."

"Neden burada olduğumuzu merak ediyorum, efendim."

"Benim işe dönmem gerekiyordu, senin de aşı olman lazım." Raftan bir kitap çekip ona verdi. "Birazdan bir hemşire gelecek ama onun dışında günün çoğunu burada oturarak geçireceksin. Belli ki okumayı biliyorsun, hiç değilse oyalanırsın."

Arada bir çevrilen sayfaların sesi dışında Dr. DeMarco'nun odasında çıt çıkmıyordu. Dakikalar çok yavaş geçiyor, Haven kıpırdanıp duruyordu. Bir süre sonra kapı çalındı ve Dr. DeMarco açmak için ayağa kalktı. "Tünaydın."

Genç, sarışın bir kadın Dr. DeMarco'ya tatlı tatlı gülümseyerek içeri girdi. "Doğum günün kutlu olsun."

Haven donakaldı. Kimse doktorun doğum günü olduğunu söylememişti.

Doktor hiç de coşkulu olmayan bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi ve Haven'a döndü. "Öğle yemeği için bir şeyler alayım."

Sessiz bir uyarıda bulunuyormuşçasına gözlerini kısıp ona baktı ve sonra dışarı çıktı.

O gider gitmez kadın, "Adım Jen," dedi. "Carmine'i adam eden kızla tanıştığımıza çok sevindim. Sahi, bunu nasıl başardın?"

Jen bir iğne çıkarırken Haven'ın kalp atışı hızlandı. "Bilmiyorum..."

"Açıklanamaz, değil mi? O çocuk, her hafta çıkardığı bir kavga yüzünden ya kendisinin ya da bir başkasının acile gelmesine neden olurdu. Dr. DeMarco bu işe mutlu olmalı." Duraksadı ve dudakla-

rında geniş bir gülümseme belirdi. "Kotunun düğmesini aç ve arkarı dön. Bu iğnenin kalçadan yapılması gerek."

Haven kendisine söyleneni yaptı ve iğne tenini delip geçerken acıyla yüzünü buruşturdu.

"Şu günlerde Carmine'in neden olduğu en kötü tıbbi müdahalenin kız arkadaşının doğum kontrolü olduğuna inanmak çok zor."

Doğum kontrolü mü? Pantolonunu yukarı çekerken kapı açıldı ve Dr. DeMarco içeri girdi. Masasının üzerine iki kap koydu ve Haven yeniden yerine oturduğunda birini ona doğru itti. Haven kabı aıp yemeği kurcaladı.

"İkinize de afiyet olsun," dedi Jen. "Seninle tanıştığıma gerçekten mutlu oldum Haven. DeMarco erkeklerinin seni çok üzmesine izin verme. Onlara bazen kimin patron olduğunu göstermek gerek."

Bu sözler üzerine Dr. DeMarco bir kahkaha attı.

Jen tam dışarı çıkıyordu ki eşikte durdu. "Ayrıca, Carmine'in cilveli kızlardan hoşlandığını duydum."

Dr. DeMarco'nun gözlerindeki neşeli ifade yok oldu, yerini yeniden ciddi bir ifade aldı. Kapı kapanırken Haven'ın eli öyle titriyordu ki çatal sallanıyordu.

"Ye hadi," diye zorladı Dr. DeMarco. Sesindeki sert ton Haven'ı ürküttü ve yemeğinden bir lokma aldı. Midesi o kadar bulanıyordu ki yutmakta zorlandı. Yemeğini yemek için büyük bir çaba harcayarak yoğun bir gerginlikle geçen yaklaşık on dakika sonra bu kadarının doktoru tatmin edeceğini umdu ve çatalını kenara koydu.

Doktor onun kabını alıp bir patırtıyla çöp kutusuna fırlattı. Ofis telefonunun ahizesini kaldırıp bir numara çevirirken Haven onu izledi. Karşı taraf çalarken hoparlörü açtı. Hatta tanıdık bir ses duyduğunda korkuyla irkildi.

"Efendim," dedi Carmine. "Öğle yemeği vakti neden beni arıyorsun?"

"Okuldan çıkar çıkmaz hastaneye gelmeni istiyorum."

Bir sessizlik oldu. "Ben yapmadım."

Dr. DeMarco iç geçirdi. "Neyi sen yapmadın?"

"Ne yaptığımı düşünüyorsan onu."

"Sadece ofisime gel," dedi Dr. DeMarco. "Bugün senin tuhafılıklarınla uğraşacak halde değilim."

Carmine'in cevap vermesine fırsat vermeden telefonu kapattı ve dikkatini Haven'a çevirdi. "Bugün benim doğum günüm."

"Doğum gününüz kutlu olsun, efendim," dedi Haven. "Kimse bana söylemedi."

"Kutlayacak bir şey yok da ondan. Bugün bana hayat verilen gün olabilir ama aynı zamanda hayatımın elimden alındığı gün. Arabaya atlayıp bir mağazaya dalabilirim ama bunun bir anlamı yok. Benden ne isteniyorsa onu yapmak zorundayım, aksi halde ölümü göze almam gerek. Hayatımın bu yönünün farkında mıydın?"

Haven başını iki yana salladı. O kadar farkında değildi. Carmine babasının yaptıklarıyla ilgili bir şeyler ima etmişti ama hiç detay vermemişti. Kimse vermemişti.

Bir süre sonra Dr. DeMarco konuşmaya devam etti. "Bunun gerçekleşmesini birçok kez izledim. Adamlara kendi ailelerini öldürmeleri emredildi ve onlar da ya bunu yapmak zorunda kaldılar ya da kendileri öldüler. Eve gelen adamı hatırlıyor musun? O adam benim sahibim. Tıpkı ben ne yaparsam yapayım senin beni sahibin olarak gördüğün gibi. Çünkü hayatta kalmanın anahtarı benim elimde. Benim hayatımın anahtarı da Sal'ın elinde. Bu işe girdiğimde Carmine'den daha büyük değildim ve şu an en az onun kadar aptaldım. Kendini nasıl bir işin içine soktuğu konusunda en ufak bir fikri yok... İkinizin de yok."

Haven konuşamayacak kadar şaşırılmıştı. Doktorun bir şeyler daha söylemesini bekledi ama o kalemini eline aldı. Haven bu hareketi konuşmanın sonu olarak algıladı ve oyalanmak için kitabına uzandı. Tam o sırada Dr. DeMarco'nun sesi yankılanınca donakaldı. "Ona âşık mısın?"

Kitap kayarak yere düştü. "Kime?"

"Kimden söz ettiğimi biliyorsun," dedi doktor. "Beni aptal yerine koymaya kalkışma."

Bu emreder ton karşısında midesi ağzına geldi. "Evet."

Doktor siyah bir çanta aldı. Haven'ın yanındaki sandalyeye oturmak üzere ayağa kalktığı anda kızın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. "Carmine bana içinde bir takip çipi olup olmadığını sordu. Bunu sormuş olması hoşuma gitmedi."

"Ben... Şey... Söylememem gerektiğini bilmiyordum."

“Hoşuma gitmemesinin sebebi bu değil. Bilip bilmemesi umurumda değil. Beni ilgilendiren... beni endişelendiren... bu kadar ilgileniyor olması. Carmine’in benimle yüzleşmesi konusunda beni ilgilendiren, beni endişelendiren tek şey sendeki çipin yapmak istediği bir şeyi engelleyip engellemeyeceğini düşünüyor olması ihtimali. Ve mantıklı gelen tek senaryo oğlumun seni kaçırmayı düşünüyor olması.”

Haven donakalmıştı. O sırada Dr. DeMarco dizüstü bilgisayarında bir program açıyordu. “Bir yere kaçmayacağım, efendim.”

Doktor elini kaldırıp onu susturdu, ardından programa birkaç rakam girdi. Ortasında kırmızı bir ışığın yanıp söndüğü bir harita açıldı. “Sorun şu ki doğduğun günden beri çevrende ülkenin en tehlikeli birkaç adamı oldu. Bu yüzden tehlikeli durumlara karşı kısmen duyarsızsın. Oğlumu seviyorum ama patlamaya hazır biridir. Onun yaşındayken ben de öyleydim ve bunun sonuçlarının ne olduğunu biliyorum. Ben bir canavar değilim. Benim de kalbim var ve her şeyin kendiliğinden düzeleceğini umarak doğal akışına bırakmaya çalışıyorum ama Carmine gitgide sabırsızlanıyor. Fazla kurcalıyor.”

Ekrandaki noktayı işaret etti. “Bu sensin. Nereye gidersen git tek yapmam gereken bu programı açıp şifreyi girmek. Yerini anında saptarım. Kaçmak sadece birilerinin zarar görmesine neden olur ve bunun olmasına izin veremem. Bunu Carmine’e açıklamaya çalışırdım ama veremeyeceğim, hiç duymaması onun için daha iyi olan cevaplar isteyecektir. Bu yüzden onun yerine sana söylüyorum. Oğlumla kaçmaya kalkışırsan seni takip eder ve öldürürüm. Bunu yapmak istemiyorum ama oğlumu feda edemem. Ve eğer siz, ikiniz hâlâ kaçmaya çalışacak kadar aptalsanız sonunda Carmine de zarar görür.”

Haven korku dolu gözlerle ona baktı. İsteddiği en son şey Carmine’in zarar görmesiydi

“Oğlumdan sır saklamaktan hoşlanmıyorum ama onun güvenliği her şeyden önce gelir. Neden özellikle bu sırlar biliyor musun? Çünkü hepsi seninle ilgili.”

Dizüstü bilgisayarı kapattı ve çantasına geri koyup yeniden çalışma masasının koltuğuna oturdu. Haven sessizliğini koruyor, söylediklerini algılamaya çalışıyordu. Onun yüzünden bir sürü insan zarar görmüştü. Carmine onlardan biri olamazdı. Bunun olmasına izin veremezdi.

"Anlaman gereken çok şey olduğunu biliyorum," dedi Dr. DeMarco. "Oğlumu bu yaşam tarzından uzak tutmak için dengeleri sağlamaya çalışıyorum. Hayatımı örgüte adarken onların her zaman ilk sırada olacağı konusunda ant içtim. Ama yıllar sonra bunu oğluma devretmemi bekleyeceklerini bilmiyordum. Sal, Carmine'i *Principe* olarak görüyor, bir Mafya prensi ve eğer onlar aleyhine konuştuğumu öğrenirlerse beni bir hain olarak görecektir. Benim dünyamda hainliğin cezasının ne olduğunu biliyor musun? İnsanlar hadlerini aşarlarsa başlarına ne gelir bir fikrin var mı?"

Kelime seçimi karşısında ürpermişti. "Ölüm."

"Yani içinde bulunduğum çıkmazı anlıyorsundur. Benim başaramadığım biçimde oğluma yardım ediyorsun ama unutmaman gerekir ki ben de ona yardım etmeye çalışıyorum. Korunması gerektiğinin farkında bile olmadığı bir şeyden koruyorum onu. Sadece kimsenin canı yanmadan, birini kurban etmek zorunda kalmadan bu işten sıyrılmanın bir yolunu henüz bulamadım."

Yeniden kalemini aldı ve kâğıtları karıştırmaya başladı. Konu kapanmıştı. Haven bir süre onu izledikten sonra yerden kitabı aldı.

Haven ne olduğunun farkına bile varmadan kapı ardına kadar açıldı. Dr. DeMarco homurdandı. "Bunu sana kaç kez söylemem gerek, Carmine Marcello. Bir odaya girmeden önce kapı çalınıp izin alınır."

Haven gözlerini karşısındaki masaya dikmiş halde hareketsiz oturuyordu. Carmine kendini yanındaki sandalyeye attığında tüm bedeni karıncalandı. "İzin almıştım. Buraya gelmemi sen söyledin."

Dr. DeMarco başını iki yana salladı. "Arabanın anahtarlarını ver." Carmine gerildi. "Anlamadım."

"Siz çocukların aptalı oynaması neyin nesi? Anahtarlarını ver."

"Yine bu boktan mesele mi?"

"Oğlum..."

Carmine anahtarlarını çıkarıp babasının masasının üzerine attı. Anahtarlar bir tomar kâğıdın üstüne düştü. Dr. DeMarco onları aldı ve ardından farkı bir set anahtarları Carmine'e fırlattı.

Carmine şakın bir ifadeyle ona baktı. "Bana neden Mercedes'in anahtarlarını veriyorsun?"

“Çünkü o, senin araban değil.”

“Bu da nereden çıktı?”

“Başka birinin arabasını kullanmayı tercih edeceğini düşündüm,” dedi Dr. DeMarco. “Ama kızın Mazda’yla başlamasını istiyor-
san anahtarlarını geri alabilirsin elbette.”

Carmine başını iki yana salladı. “Söylediklerin hiçbir bok ifade etmiyor.”

Dr. DeMarco, “Terbiyeli konuş,” dedi. “Eğer savunmaya geçmeyi bırakırsan kıza araba kullanmayı öğretmeni söylüyor olduğumu anlarsın.”

Carmine’in gözleri kocaman açıldı. “Benimle kafa mı buluyorsun?”

Dr. DeMarco homurdandı. “Biliyor musun bazen içimden ağzına sıçmak geliyor.”

“Küfrettiğim için bana küfrettiğinin farkında mısın? Bana nasıl bir örneksin sen?”

“İhtiyacın olan türden bir örnek değil. Dediğimi yap, yaptığımı yapma. Beni kendine örnek almak için fazla iyisin.”

“Doktor olmak için mi fazla iyiyim?”

“Neden söz ettiğimi biliyorsun.”

Dr. DeMarco’nun yüzünde Haven’ı derinden etkileyen belli belirsiz bir üzüntü vardı. O ana dek onun duygularını anlayamamıştı. Şimdi anlayabiliyordu; korkularını görebiliyordu. En şaşırtıcı yanı ise ikisinin de aynı şeyi istiyor olmalarıydı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bunu algılayamıyordu.

“Çok kötü görünmüyor,” dedi Carmine. “Bak, bu sana neler kazandırdı.”

“Görüntü aldaticıdır.”

“Bana mı söylüyorsun?” dedi Carmine. “Ee, neden hastanede-
yiz? Derine bir saçmalık daha yerleştirmek için mi? Daha fazla test yapmak için mi? Dur tahmin edeyim... Bu gizli, değil mi?”

Dr. DeMarco’nun yüzünde Haven’ın o sabah gördüğü öfke yeni-
den belirdi. “Siz gidin artık. Muayene etmem gereken hastalarım var.”

Odadan çıkarak Carmine ve Haven’ı yalnız bıraktı. Kapı kapan-
dıktan sonra bir süre sessizce oturdular. Sonra Carmine ayağa kalktı.
“Burada oturduğunu görünce ödüm koptu. Ummadığı bir anda ona

yumruk atmak ve seni kapıp kaçmak zorunda kalacağımı düşündüm.”

Bu kelimeler, Dr. DeMarco’nun söylediği her şeyi geri getirdi. Geçen hafta Carmine onun güvenliğini kendi arzularının üzerinde tutacağını söylemişti ve şimdi onun aynı şeyi yapması gerekiyordu. Onun zarar görmesini istemiyordu ve eğer bu her şeyiyle Dr. DeMarco’ya sadık olmak demekse Carmine için bunu yapacaktı.

Çünkü Carmine’in onun yüzünden bir saniye bile acı çekmesine izin vermektense kendini feda etmeye razıydı.

Haven kaldırımda ilerledi ve arabanın yolcu kapısında durdu. Çok kısa bir süre Carmine’le birlikte hiç konuşmadan öylece dikildiler. Ardından Carmine boğazını temizledi. “Orada ne işin var? Sen kulanacaksın.”

“Şimdi mi?”

Anahtarları kaldırıp şingirdattı. “Tabii. Neden olmasın?”

Haven anahtarları aldı. “Ama ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Ben sana gösteririm. Üzerinde kocaman kırmızı bir düğme olan siyah şeyi görüyor musun? Bas...”

Neye basacağını söylemeye fırsat bulamadan Haven kırmızı düğmeye bastı. Işıklar yanıp sönmeye, korna çalmaya başladı. Haven süklüm püklüm bir edayla gülümserken Carmine durdurmak için düğmeye bastı. Hata yapmadan kapıları açamazlarsa tam bir felaket olacaktı. “Üzerinde açılmış bir kilit resmi olan düğmeyi görüyor musun?”

“Evet.”

“İşte o orospu çocuğuna basacaksın.” Haven düğmeye bastı; kapıların kilidi açılınca yüzü ışıldadı. Carmine onun gururlanmış ifadesine gülümsedi. “Güzel. Şimdi arabaya bin ama hiçbir şeye dokunma.”

Haven şoför koltuğuna geçti; Carmine ise yan tarafa oturdu ve koltuğun ne kadar geride olduğunu görünce gülmeye başladı. Ayarlarla oynayıp koltuğu öne aldı, böylece Haven gösterge tablosunu görebilir ve pedallara ulaşabilir hale geldi.

Emniyet kemerini taktı ve kaşlarını kaldırıp Carmine’e baktı. “Emniyet kemerini takmayacak mısın?”

“Şimdiye kadar hiç taktığımı gördün mü?”

“Hayır, ama benim ne yapacağım belli olmaz.”

“Araba kullanmak çok kolay,” dedi Carmine. “Ne yaparsan yap o kadar kötü olamazsın.”

“Sen ne dersen o.”

“Aynen... Ben ne dersem o. Ve şimdi anahtarı sokmanı söylüyorum.” Haven anahtarı kontağa soktu. Carmine onu çevirmesini bekledi ama yapmadı. “Arabayı çalıştırmayacak mısın yoksa?”

Haven ona gergin bir bakış attı. “Söylemedin ki.”

Haven anahtarı çevirdi ve motor uğuldayarak çalışmaya başladı. Ama elini çekmedi ve marşa basmaya devam etti. “Tanrı aşkına! Marş dinamosunu falan yakmadan bırak şunu.”

Haven anında elini çekti. “Pardon.”

Carmine, “Sorun değil,” dedi. “Benim söylemem gerekirdi ama bu kadarını bildiğini düşündüm.”

“Arabaya binme sayım bir elin parmağını geçmez. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Bu aklıma gelmedi,” dedi Carmine. “Bak şimdi... gaz arabayı hareket ettirir, fren durdurur. R ise geri gitmek için. D ileri gitmek için, P park için... Yan aynalar, dikiz aynası... Etrafta ne olduğunu görmek için onlara bakıyorsun. Anladın mı?”

“Sanırım,” dedi Haven. “Bütün o işaretler ne?”

“Üzerlerinde DUR yazan o kocaman kırmızı sekizgenlerde duracaksın. Gerisi hiç önemli değil. Ve eğer trafik ışığı kırmızıysa duracaksın. Yeşilse yola devam. Bunu herkes bilir.”

“Ya sarıysa?”

“Hmm. Sarıysa hızlan ve kırmızıya dönmeden geç. Beklemekten nefret ederim.”

“Tamam.”

“O zaman hadi bakalım, fıstık. Şu kaltağı geri vites al ve geri geri git.”

Haven vites kolunu tutup geri vites taktı ve derin bir nefes alarak gaza bastı. Araba sarsılarak hızla geri gitti ve kaldırıma çıktı. Haven telaşla el frenini çekti ve birden durdular. Carmine koltuğuna sımsıkı yapışmıştı. “Siktir! Gaza basmanı söyledim arabanın tabanını delmeni değil. Hafifçe dokun.”

Arabayı vitese aldı ve gaza bastı. Park yerini boydan boya geçip DUR levhasına geldiler ve Haven sert bir fren yaparak arabayı bir kez daha sarstı. Orada durup beklemeye başladı. Carmine gitgide sarsılıp duruyor, neden yola çıkmadığını merak ediyordu. "Eğer gelen bir araç yoksa devam edebilirsin."

Haven iç çekti. "Ne tarafa gideceğim Carmine?"

Carmine solu işaret ederek, "Haa. Şu tarafa," dedi.

İki yöne de baktıktan sonra dönüp yola çıktı. Carmine neden sinirli vermediğini düşünürken bu kısmı açıklamayı unuttuğunu fark etti. Haven şeridine girdi; direksiyondaki elleri zangır zangır titriyordu. Trafik lambasına yaklaştıklarında ışık sarı yanıyordu. Carmine onun duracağını düşündü ama Haven gaza basıp kırmızıya döndükten sonra geçti.

"Kırmızı ışıktaki geçtin Haven. Kırmızı dur demek!"

Haven yan gözle ona baktı. "Ama sen ışık sarıyken gaza basmamı söylemiştin."

"Evet, ama geçebileceksen. Sen geçemedin."

"Nereden bilecektim?"

Carmine'in buna verecek cevabı yoktu. O söylemeden nereden bilecekti ki? Sinirlendiği için kendini kötü hissetti. Ön camdan dışarıya baktığında Haven'ın bir posta kutusunun üzerine doğru gittiğini gördü. "Ha siktir!"

Direksiyona yapışıp sertçe çevirdi. Aynanın ucu posta kutusuna çarptı. Haven frene asıldı ve araba kayarak yol kenarında durdu.

Carmine direksiyonu bıraktı. "Haydi, bir daha dene. Çenemi kapayıp dikkatini dağıtmaktan vazgeçeceğim. Sen de sadece yola odaklan."

Carmine bu konuda kötüydü ama kendiliğinden öğrendiği bir şeyi nasıl öğreteceğini bilmiyordu. Elini sallayıp sessizce ona devam etmesini işaret ederken emniyet kemerini çekip taktı.

Haven şeride geri döndü: Henüz yarım metre bile gitmemişti ki karşılarına YOL VER tabelası çıktı. Birden bunun ne anlama geldiğini söylemediğini hatırladı ama çok geç kalmıştı. Haven, hiç yavaşlamadan geçti.

Acı fren sesleri duyuldu. Haven çığlık çığlığa panikle frene bastı. Bir arabanın yolunu kestiğinde yapılacak en son şeydi bu. Carmine

yeniden gaza basmasını söyledi ve Haven gözleri yaşla dolu bir halde sımsıkı direksiyona yapıştı.

Bir markete yaklaştıklarında Carmine, "Sağdaki park yerine gir," dedi. Haven döndü ve araba savrularak birkaç araçlık park yerini kaplayacak biçimde durdu. Bir damla gözyaşı Haven'ın yanağından aktı. Carmine emniyet kemerini çözüp ona sarıldı. "Bu işi olduğundan daha zor hale getirdim. Bence başka biri öğretse daha iyi olacak."

"Neden öğrenmek zorundayım?"

"Böylece tek başına dolaşabilirsin," dedi Carmine. "Ayrıca güzel bir beceri. Baştan başladığımızda daha çok zevk alacaksın."

Haven onun kollarının arasından çıktı. Yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Baştan başlamak mı?"

"Evet, temiz bir sayfa. Ne olursa olsun."

"Sence gerçekten..."

"Bundan eminim."

"O zaman bana başka kimsenin araba kullanmayı öğretmesini istemiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum."

Carmine kıkır kıkır güldü. "Az önceki öğretmenlik faciamı unuttuysan kısa süreli bir hafıza kaybı yaşıyorsun demektir."

"Her şeyi birlikte öğreniyoruz, değil mi? Araba kullanmak da farklı olmamalı."

Carmine pes ederek, "Tamam o zaman," dedi. "Bir kez daha deneyelim. En önemlisi sarı ışıktaki yavaşla ve dur."

HAVEN MUTFAKTA DURMUŞ buzdolabını karıştırarak ne yemek yapacağını düşünüyordu. Dr. DeMarco'nun söyledikleri aklından çıkmıyor, bir şarkının nakaratı gibi kafasında dönüp duruyordu. Carmine ile birlikte bir yaşam istiyordu ama kaçmalarını gerektirmeyecek bir yol bulmaları lazımdı. Bu mümkün müydü? Emin değildi. Yine de olamayacağını bile bile çaresizce mümkün olmasını umuyordu.

Beline bir kol dolanınca çılgık attı. Düşüncelerinin içinde öylesine kaybolmuştu ki Carmine'in geldiğini duymamıştı. "Hadi, bu gece kafa çekelim, *tesoro*."

"Neden?"

"Cuma akşamı olması yetmez mi? Sarhoş olmak için bir sebebe mi ihtiyaç var? Mükemmel bir beyefendi olacağıma söz veriyorum." Eğilip ensesini hafifçe ısırdı. "Hmm. *Mükemmel* olmayabilirim."

Haven güldü ama cevap vermedi.

"Biliyorsun, klimamız var," dedi Carmine. "Buzdolabının kapğını o kadar uzun süredir açık tutuyorsun ki mutfağı serinletmeye çalıştığını sandım."

"Akşam yemeği için ne yapsam diye düşünüyorum."

"Harika çünkü aklıktan ölüyorum." Dolaptan bir bardak çıkardı. Haven bardağı elinden aldı; Carmine ona baktıktan sonra omuz silketti. Haven vişne kavanozuyla bir şişe kola alıp ona içecek hazırladı. Carmine bir yudum aldıktan sonra, "Bana karşı fazlasıyla iyisin."

Haven şakacı bir tonla, "Sonra telafi edersin," dedi.

"Eğer yukarı çıkarsan hemen telafi edebilirim."

Haven buzluktan biraz sosis çıkararak, "Akşam yemeğinin saat yedide hazır olması gerek. Bu da bir şeyler uydurmam için otuz dakikam var demektir," dedi. Buzunu çözmek için mikrodalgaya koydu ama Carmine sosisi alıp buzluğa geri attı. "Ne yapıyorsun? Başımı belaya sokacaksın."

Cevap vermek yerine telefonunu çıkardı ve bir numaraya bastı. Karşıdaki telefon açılır açılmaz eve gelirken pizza getirmelerini söyledi ve kendinden emin bir edayla sırttı.

Haven gözlerini devirdi. "Yine de üst kata çıkmıyoruz."

"Öyle olsun ama bu gece sarhoş olmak istiyorum."

Haven bir arabanın geldiğini duydu ve dışarıya park eden Mazda'yı gördü. Dr. DeMarco birkaç pizza kutusuyla arabadan indi. "Geldi."

Sokak kapısı açılırken Carmine canı sıkın bir ifadeyle iç çekip onu bıraktı. Dr. DeMarco mutfığa girip pizzaları tezgâha koydu, sonra Carmine'e bakarak hafifçe ofladı. Zar zor duyulan bir oflamaydı. Carmine vişneli kolasından bir yudum alırken Haven kuşkuyla Carmine'e baktı.

Anahtarları değiştirdiler ve Dr. DeMarco kimsenin tepki vermesine fırsat vermeden kapıya yöneldi. Arabasına gidip yolcu tarafındaki aynanın yanında durdu. Parlak siyah boyanın üzerinde net biçimde görünen uzun bir çizik vardı. Yavaşça eve doğru döndü ve gözlerini pencerenin önünde durmakta olan Haven'a dikti. Haven onu bir biçimde cezalandırmak için içeri girmesinden endişe etti ama o, arabasına binip uzaklaştı.

Haven yeniden Carmine'e döndü. "Sanırım artık üst kata çıkmak istiyorum."

Carmine en üsteki pizza kutusunu alarak, "Çıkabiliriz," dedi. "Ama hâlâ kafayı bulmak istiyorum, tamam mı?"

Dudaklarını aşağıya doğru kıvrıp çocukça bir ifadeyle surat astı. Haven onun bu haline gülümsedi. "Tamam, bulabilirsin."

"Ama sen de benimle içeceksin, değil mi?"

"Madem istiyorsun."

"Her şeyi seninle yapmak istiyorum," dedi Carmine. "Birlikte yapmamamızın daha iyi olacağı zıvalıklar bile."

"Araba kullanmak gibi mi?"

Carmine güldü. "Evet. Bu yüzden haydi, kafayı bulalım ve bugün araba kullanmaya çalışırken beni öldürmeye kalkıştığını unutalım."

* * *

Haven bardağını dudaklarına götürdü ve meyveli tatlı içkisinden bir yudum aldı. İçindeki alkolün tadı diğer tatları bastıramayacak kadar hafifti. "Güzelmış. Nedir bu?"

"Sweet-Tart.* Bilirsin, portakal gazozu, Kool-Aid" ve Ever-clear""." Haven bilmiyordu ama hoşuna gitmişti. Carmine kendi şişesini alıp içtiğinde Haven bir yudum daha aldı. Carmine'in üzerinde tişört yoktu. Haven büyülenmiş bir halde, hareket ettikçe daha da sıkılaştı. Karın kaslarına bakıyordu. Nasırlı eli yan tarafındaki yara izinde geziniyordu, uzun parmaklarının hareketi Haven'ı nefessiz bırakıyordu.

Çömeli yatağın altına baktı; ayakkabı kutularını çıkarıp içlerine bir göz attı, ardından geri itti. Aradığı şeyi bulmuştu. Gri bir oyun konsolu ve bir kumanda çıkardı. Tek kelime etmeden televizyona bağladı.

Haven, "Bu ne?" diye sordu.

"Klasik Nintendo," diye cevap verdi Carmine.

"Oyun mu oynayacaksın?"

Oyunlardan birini üfleyerek temizleyip konsola takarken, "Birlikte oynayacağız," diye onu düzeltti. "Daha doğrusu oynamayı deneyeceğiz."

Aleti açtı. Oyun anında başladı. Carmine bacaklarını iki yana açarak yere oturdu ve eliyle arasındaki boşluğu işaret etti. Haven onun bacaklarının arasına oturdu ve Carmine kumandayı onun önünde tutup düğmelerin ne işe yaradığını anlattı. Kumandayı kullanırken Haven onu izledi.

"Mario bir nevi ergenliğe geçiş töreni gibidir. Bunu bitirmeden hiçbir şeysin demektir." Ses tonu ciddiydi ama çocuksu ve masum bir tını vardı. Bu, Haven'ı gülümsetti. "Al, bu seviyeyi bitir."

Haven kumandayı aldı. "Ya onu öldürürsem? Ölebilir, değil mi?"

"Tekrar canlanıyor. Cenaze töreni hazırlamamıza gerek yok."

Haven üç denemeden sonra onu engellerden atlatması için gereken koordinasyonu sağladı. Carmine içkileri aldı, geriye doğru uzanıp oturdu ve onu göğsüne doğru çekti.

* Bir tür meyveli kokteyl. -çn

** Oralet tarzı bir içecek. -çn

*** Alkol oranı yüksek ama alkol tadı olmayan bir içki. -çn

Birkaç saat sonra belli bir döngüye girmişlerdi. Haven kahramanı öldürüyor, o bir sonraki seviyeyi deneyebilsin diye Carmine seviyeyi tamamlıyordu. Haven alkolün etkisini hissetmeye başlamıştı. Elleri karıncalanıyor, başı dönüyordu. İkisinin birlikte böylesi çocukça, böylesi kaygısız bir şey yapıyor olmalarından büyük bir keyif alıyordu.

Carmine burnunu boyuna soktuğunda bir sürü kaplumbağanın olduğu bir oyun oynuyordu. Dikkati dağıldığından oyunun kahramanını bir uçurumdan aşağı düşürdü ve hayal kırıklığı içinde kumandayı bıraktı.

Carmine votkadan bir yudum alarak, “İçmem seni rahatsız ediyor mu?” diye sordu.

“Rahatsız edecek kadar içmiyorsun,” dedi Haven. “Sarhoş olunca Sahip Michael gibi kabalaşmıyorsun.”

“O herifi gebertmek istiyorum,” dedi Carmine. “Acı çekmesini ne kadar istediğimi bilemezsin.”

Haven başını iki yana salladı. “Bunu yapamazsın.”

“Neden? Onu umursuyor olamazsın.”

“Onu umursamıyorum ama seni umursuyorum. İnsanların canını yakmanı istemiyorum. Katil olmanı istemiyorum.”

Carmine onu yeniden kendisine çekti ve başını öptü. “Biliyor musun hayattan ne istediğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Chicago’ya gitmek her zaman en mantıklısı gibi geliyordu ama şimdi hayatımda sen varsın. Her şeye farklı bakmaya başladım. Senin ne istediğin çok önemli, bu yüzden senin yapmamı istemediğin her haltı dikkate almak zorundayım. Bu senin de hayatın olacak ve sen benim için her şeyden değerlisin.”

Haven gülümsedi; bu sözler içine işlemişti.

Carmine oyun konsolunu söktü ve kutusuna geri koydu.

“Bunların içinde ne olduğunu merak ediyordum,” dedi Haven. “Sadece porno olmasından endişeleniyorum.”

Carmine güldü. “Burası, eski beni sakladığım yer.”

Haven içkisini alıp yatağa oturdu. Bu sırada Carmine küçük bir kutuyu çekip aldı, kısa bir süre içini karıştırdı ve siyah bir fotoğraf çerçevesi çıkardı. Haven çerçeveyi büyük bir özenle ondan aldı; bakışları parlak kızıl saçlı ve Carmine’le aynı renk gözlü bir kadına takılıp kaldı.

Nefes alamıyordu. Sürekli rüyasında gördüğü yüzdü bu; güneş ışığında parıldayan beyazlar içindeki melekti. İcini yoğun bir duygu seli kapladı; sesi zor duyulan bir fısıltı halinde çıktı. "Bu, bir melek."

Carmine çerçeveyi ondan aldı ama kutuya geri koymak yerine çalışma masasının üzerine yerleştirdi. "Öyle," dedi alçak bir sesle. "En azından artık öyle."

O gece Haven'ın uykusu rüyalarla doluydu. Karanlık, bulutsuz bir geceydi; ayın ışıltısı zihnindeki sahneyi aydınlatıyordu. Yeniden Blackburn'deydi; ahırdan dışarısını görmek için hoplayıp zıplayan kıvrırcık saçlı, çocuksu yüzlü, küçük bir kızdı. "Ne oluyor, anne?"

Annesi onu uzaklaştırmaya çalışarak, "Seni ilgilendiren bir şey yok, bebeğim," dedi alçak sesle. "Git yat."

Haven, "Ama uykum yok," diye karşı çıktı. "Lütfen, anne. Görmek istiyorum."

"Bir şey olmuyor," dedi annesi. "Bitti."

Etrafından dolanmaktan vazgeçip yere yatarak annesinin bacaklarının arasından sıvıştı. Hayal meyal bagajı açık bir araba gördü. Yanında, yerde hareketsiz biri yatıyordu. "Bu, Bayan Martha!"

"Şışt," dedi annesi. "Seni duyarlarsa kötü olur."

"Özür dilerim, anne." Haven fısıldamaya çalışıyor ama kendine engel olamıyordu. Bayan Martha'nın bagaja konmasını izledi. Kadının gözleri uyuyor gibi kapalıydı. "Bayan Martha nereye gidiyor?"

Annesi, "Buradan uzağa," diye cevap verdi.

"Buradan uzakta ne var?"

"Bir sürü şey," dedi annesi. "Koca bir dünya var."

"Bayan Martha o dünyaya mı gidiyor?"

"Hayır, cennete gitti."

"Cennet neresi?"

Annesi iç geçirdi. "Cennet hayal edebileceğin en muhteşem yer. Cennete gittiklerinde insanlar acı çekmezler. Orada huzur vardır. Çok güzeldir. Herkes mutludur."

Haven heyecanla gülümsedi. "Bir gün ben de cennete gidecek miyim?"

Annesi başıyla onu onayladı. "Bir gün bir melek seni almaya gelecek."

Birden karanlıkta kör edici bir ışık patladı. Haven ellerini gözlerine siper etti. Koşarken güneşin onu yaktığını, terli tenine vuran havayı hissedebiliyordu. Bir gece önce Bayan Martha'nın yaptığı gibi cennete uçuyormuş gibi yapıyordu ki yolunun üzerinde bir şeye çarptı.

Yere düştüğünde kör edici ışıktaki hayal meyal bir vücut gördü. "Leş gibisin, ufaklık."

Vücut ona bakmak için yere çömeldiğinde karşısındakini net olarak görebildi. Katıksız bir güzellik, sevgi ve şefkat. Haven o güne dek hiç melek görmemişti, buna rağmen bir meleğin gelmiş olduğundan emindi.

CARMINE UYANDIĞINDA ODA IŞIL ışıldı. Başı zonklıyor, gözleri yanıyordu. Gözlerini birkaç kez kırıştırarak doğrulduğunda yalnız olduğunu fark etti.

Gerindi ve akşamdan kalmışlığını gidermek için ağzına iki tane Tylenol alıp sendeleye sendeleye odadan çıktı. İkinci kata geldiğinde Haven'la babasının koridora çıktıklarını görerek duraksadı. Vincent onu fark ettiği anda bakışları buluştu. "Çamaşırlarının yıkanması mı gerekiyor?" diye sordu.

"Hayır. Neden?"

"İki gündür yarı çıplak dolaşıyorsun da."

Carmine kendine şöyle bir baktı. "Benim... hmm... malım mülküm ortada değil."

"Neyse ki bunca yıl sonra en azından bu kadarını öğrenmişsin."

Carmine kıkır kıkır güldü. "Ne oldu? Dede olmak için çok genç olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Doğrusunu istersen evet," dedi doktor. "Henüz kırk bir yaşındayım. Ama dürüst olmam gerekirse sadece birini hamile bırakmandan değil, herhangi bir hastalık kapmandan da endişeleniyorum. Bir süre ne zaman, 'Bu ne?' diye sorsan bana şüpheli bir şeyler göstermek için her yanını açmandan korktum."

Carmine güldü. "Endişelendiğin için teşekkür ederim ama merak etme aletim gayet iyi durumda."

Vincent başını iki yana sallayarak Haven'a baktı. "Gidebilirsin, çocuğum. Eminim yapman gereken işler vardır."

Haven neredeyse koşarcasına merdivenlere yöneldiğinde Vincent yeniden Carmine'e döndü. "Üzerine bir şeyler giy."

"Neden? Kıyafetim hiç de uygunsuz değil."

“Uygunsuz demedim. Ama bugün boşum ve eski günlerdeki gibi atış talimi yapabiliriz diye düşündüm.”

Carmine ağzı açık bakakaldı. “Vincent DeMarco, benim gibi zavallı bir ufaklıkla vakit geçirmek için programını mı boşalttı?”

Vincent iç çekti. “Fikrimi değiştirmeden git giyin.”

Carmine kıkırdayarak üst kata çıktı ve üzerine bir şeyler geçirdi. Banyoda dişlerini fırçalarken Haven içeri girdi. “Dr. DeMarco’yla dışarı mı çıkacaksınız?”

Carmine başını sallayarak ağzını duruladı. “Silahlarla oynayacağız.”

“Tehlikeli değil, değil mi?”

“Değil. Beni vurmaz merak etme,” dedi Carmine. “Birkaç kez sınadım onu. Hatta bir keresinde silahı bana doğrulttu ama tetiği çekmedi.”

Bu, Haven’ı daha iyi hissettireceğine korkusunu tetikledi. “Sana silah mı doğrulttu?”

Carmine hazırlanmasını bitirip, “Sakin ol. Muhtemelen en az bir kez herkese silah doğrultmuştur,” dedi. “Beni özleyecek misin, *tesoro*?”

“Burada olmadığın her an seni özlüyorum.”

Carmine kabanını giydi. “Birkaç ay daha sabret. Ondan sonra benden bıkacaksın.”

“Asla.”

“Bunu duymak güzel. Yine de neydi şu zırvalık? Ayrılık aşkı körukler mi? Yani bu durumda geri döndüğümde beni daha çok seviyor olacaksın.”

Açık hava atış poligonu kasabanın birkaç kilometre dışındaki Swannanoa Vadisi’ndeydi. Uzunluğu yaklaşık dört yüz metre olan alanda çeşitli boyutlarda hedeflerin olduğu büyük bir çadır vardı. Yıllarca birkaç kez buraya gelmişlerdi ama Nicholas olayından beri... yani Carmine uzağa gittiğinden beri hiç uğramamışlardı.

Carmine çocukluğundan beri iyi bir nişancıydı ama Vincent kumsursuzdu; eli profesyonel keskin bir nişancı kadar sabitti. Kurşun rahatlıkla hedef tahtasının tam ortasına saplandı.

Vincent M1 Garand'ındaki bütün kurşunları attıktan sonra tabancayı yeniden doldurdu ve Carmine'e uzattı. "Bu silahı denemek ister misin?"

Carmine tabancayı aldı; bir an tereddüt ettikten sonra kendi silahını babasına verdi. Nişan alarak ateş etti ve hedefi vurunca kendinden hoşnut bir ifadeyle gülümsedi.

"Sadece şanslı," dedi Vincent silahı doldurup ateş ederken. En uzaktaki hedefe nişan alarak bütün şarjörü boşalttı.

Carmine, "Gösteriş budalası," diyerek bir atış daha yaptı ve yine hedefi vurdu. "Gördün mü? Şans değilmiş, beceriymiş."

Vincent, "O kadar da kötü değilsin," diye kabullendi. "Nicholas buna şahitlik edebilir."

Babası yeniden silahları değiştirirken Carmine gözlerini yuvarladı. Hedefe ateş etti. Havada söylenmeyen sözlerin ağırlığı vardı. Vincent öylesine birkaç atış daha yaptı, sonra silahını indirip gözlerini boşluğa dikti. İşte o an Carmine fark etti... Bu, sıradan bir atış gezisi değildi. Babayla oğulun yaklaşma turu değildi. Vincent'ın aklında başka bir şey vardı; Carmine'in eve dönmesine izin verilmeden önce konuşulması gereken bir şey.

Tabii eğer Carmine'in eve dönmesine izin verilirse.

Carmine konuyu ilk kendisinin açması gerektiğini fark ederek, "Konuşmak istediğin konu bu muydu?" diye sordu. "Nicholas mı?"

"Hayır," dedi Vincent. "Tabii eğer son günlerde keyfinin yerinde olmasının sebebi o değilse."

Carmine bu kelimeleri algılamaya çalışarak dikkatle babasına baktı. Biliyordu.

"Kendime engel olamadım," dedi. Stresten sesi titriyordu. "Böyle olsun diye yola çıkmadım. Sadece... oluverdi."

Vincent sessiz kaldı; onun cevap vermemesi Carmine'in sinirine dokundu. "Haydi ama. Aklında bir şeyler olduğunu biliyorum. Saklamaya gerek yok. Kaldırabilirim. Söylesene. Oğlunun bu kadar alçalmış olmasının seni ne kadar tiksindirdiğini söylesene. Alt tarafı lanet olası bir kö..." Sesi titremeye başladı, kelimenin sonunu getiremedi.

* II. Dünya Savaşı'nda kullanılan Amerikan piyade tüfeği. -yhn

"O kelimeyi söyleyip söylememen bir şeyi değıştirmmez," dedi Vincent. "Kızı başkalarından daha değerli ya da değersiz kılmaz."

Carmine bir şeyler daha söylemesini bekledi. "Söyleyeceklerin bu kadar mı? Kaldırabileceğimi söyledim. Bunun yanlış olduğunu, asla yürümeyeceğini, bizim gibi insanların birlikte olamayacağını söyle. Benim için yeterince iyi olmadığını söyle. Beni asla sevemeyeceğini söyle."

"Duymak istediklerin bunlar mı?"

Carmine gözlerini kıstı. "Hayır."

Vincent, bu konuşmadan hiç etkilenmemiş bir edayla saatine bir göz attı. "Haydi, yemek yiyelim."

Carmine tek kaşını kaldırdı. "Beni burada öldürmen daha kolay olur."

"Seni öldürmek mi? Ne tür bir adam olduğumu sanıyorsun?"

"Neyse, siktir et. Masum bir kızın canını yakacak türden bir adam olduğumu sanıyordum. Bu konuda yanıılıyor olmama sevindim."

Vincent, "Ben hatalar yapan, bu hatalar için affedilmeyi beklemeyen ama çocuklarından saygı bekleyen bir adamım," dedi sert bir tonla. "Eğer öfkene hâkim olarak bu konuyu konuşmak istersen konuşabiliriz. Ben iki yetişkin gibi konuşabileceğimizi ummuştum."

Carmine duraksadı. "Tamam."

"Şimdi, bunu yüzüme vurduğun için benden özür dileyecek misin?"

Carmine dudak büktü. "Sen yaptığın için özür dilediğinde ben de söyledığım için dilerim."

Vincent ve Carmine restorana girer girmez bir masaya oturup menüdeki ilk şeyi sipariş ettiler. Garson yemeklerini getirdikten sonra Vincent oğluna döndü. "Beni dikkatle dinle Carmine. İkinizin arasındaki şey şu an için zararsız ama bu konuyu duymak istemiyorum. Bu kıza değeri veriyor olabilirsin ama o, senin değeri. Bunu söylediğim için muhtemelen benden nefret edeceksin ama ipler benim elimde. Ona söylediğim şeyi dikkate almadığı ilk an her şeyi bitiririm."

Carmine çenesini sıkı; öfkesi gitgide kabarıyordu. Vincent yaklaşan patlamayı durdurmak için elini kaldırdı. "Ona zarar vermeyeceğim ama beni zorlarsan onu gönderirim. Bu işe ne onay veriyorum

ne de yasaklıyorum. Aynı anda birçok konuya odaklanacak kadar akıllıyım ama şu an uğraşmam gereken daha önemli şeyler var.”

Carmine dik dik babasına baktı. “Öyle olsun.”

Vincent dikkatini yemeğine yöneltti. “Sadece nasıl bir şeyin içine girdiğini bilip bilmediğini merak ediyorum.”

“Şimdilik ona sahip olan aşağılık herifin sonsuza kadar ona sahip olmayacağını umuyorum.”

Vincent birden ondan tarafa baktı. “Bunu bilmem iyi oldu ama söz ettiğim şey bu değil. Ona araba kullanmayı öğretmeni neden istedim sanıyorsun Carmine? Onu markete götürmeni neden istedim?”

“Bizi ayırmak için.”

Bu cevap Vincent’ı rahatsız etti; çatalını bıraktı. “Sen beni dinlemiyor musun? İnsanlarla oyun oynamaktan zevk aldığımı mı düşünüyorsun? Sence bu kadar kötü biri olsaydım annen benimle evlenir miydi?”

“Bilmiyorum. Annemin aklından neler geçtiği konusunda en ufak bir fikrim yok ama eminim ki Haven’a yaptıklarından hoşnut olmazdı.”

“O öldüğünde henüz küçüktün ve dürüst olmak gerekirse gerçekleri tam olarak göremiyorsun. Yıllar içinde anneni hayal kırıklığına uğratabak çok şey yaptım ama bu kızı satın almak onlardan biri değil.”

“Satın almak mı? Sence annem bunu kabul eder miydi? Hastasın sen.”

Vincent yumruğunu masaya vurdu. “Sen kim oluyorsun da benimle böyle konuşuyorsun? İnsanlara nasıl davranılacağı hakkında ahkam kesmeden önce kendine bak.”

“Peki, bu kimin hatası, ha?” Carmine sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. “Benim kafayı yemiş olmam kimin hatası? Onun ölümünü izlemek zorunda kalmam kimin hatası?”

Vincent ona baktı. “Benim değil.”

Yanı başlarında bir ses duyuldu; müdür yanlarına gelmişti. Diğerleri bu gürültüden rahatsız olmuş bir halde onlara bakıyordu. Vincent cüzdanından para çıkarıp masaya fırlattı ve sonra dışarı çıktı.

* * *

Geri dönüş yolunda tek kelime bile edilmedi. Eve vardıklarında Carmine tam arabadan inecekti ki Vincent onu durdurdu.

"Bunu yapmana göz yumdum, böylece neye bulaştığını görecektin. Kızın her şeyle ilişkisi kesilmiş durumda Carmine. Evin sınırları içinde her şey yolunda ama orası gerçek dünya değil. Olur da birlikte olursanız onun bu yarının üstesinden gelme deneyimini edinmenin daha iyi olacağını düşündüm. Bu, her adımda karşına çıkacak çünkü onun gibi büyütülen biri başka türlü yaşama yetisine sahip değildir. Sana yardım etmek istedim, canını yakmak değil."

Carmine konuşmak için ağzını açtı ama babası buna fırsat vermeden devam etti. "Onu eve getirdiğim için annenin üzüleceğini mi düşünüyorsun? Bence yanılıyorsun. Bundan hoşlanır mıydı? Hayır. Ben bile hoşlanmıyorum. Ama bence annen asıl bu çocuğu körü körüne dünyaya atsaydım üzüldürdü. Toplum onu canlı canlı yerd. Büyük olasılıkla durum hâlâ aynı."

Carmine babasının yanlış yaptığı her şeye odaklanmıştı ama Haven'a neyin yardımcı olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Bizim dünyamızla tanışmadan önce normal dünyayı tanıması gerek," diye devam etti Vincent. "Onu seviyor musun? İyi, sev. Ama benimle zıtlasma. Bu hiç hoş değil. Hiç hoşuma gitmiyor ama buna izin veriyorum ve bu, senin saygını kazanmak için yeterli olmalı. Sanki güçlüymüşsün, akıllıymışsın gibi davranmaktan vazgeç çünkü ikisi de değilsin. Bunu anlayan şart, oğlum. Yoksa anneni kaybettiğim gibi seni de kaybedeceğim."

Vincent arabadan inip kapıyı öyle bir çarptı ki camlar sarsıldı.

Carmine odasına girdiğinde Haven yatağının ortasına yayılmış yatıyordu. Kabanını ve ayakkabılarını çıkarıp onun yanına uzandı. Kız kırıpıştırarak gözlerini açıp bakışları buluşunca o da birkaç kez gözlerini kırıpıştırarak gülümsedi.

"*La mia bella ragazza*," dedi Carmine. "Öğleden sonra uykusu mu?"

Haven, "İşlerim bitti," diye cevap verdi. "Her yer temizlendi."

Carmine iç çekti. "Şu an biraz kestirmek kulağa gerçekten hoş geliyor."

Haven merak dolu gözlerle ona baktı. "Kötü bir gün müydü?"

"Kafa karıştırıcıydı ama kötüydü diyemem," dedi Carmine. "Seninle birlikte yattığım hiçbir gün kötü olamaz, *tesoro*."

Haven parmak uçlarını onun dudaklarında gezdirdi. "Seni özledim."

Carmine, "*Mi sei mancata*," diye cevap verdi. "İtalyancada 'seni özledim' demek."

"Tamam. Ben de *mi sei mancata*."

Carmine güldü. "Ben erkeğim, bu yüzden *mancato* diyeceksin. Yani *o* harfiyle, *a* harfiyle değil."

Haven, "*Mie sei mancato*," diye tekrarladı.

"İşte bu kadar! Dikkat! Bakın sevgilim iki dil biliyor."

Haven dizlerinin üzerine oturup kendi kendine şarkı mırıldanarak pırıl pırıl olmuş mutfak zeminini inceledi. Bir saatten uzun süre yeri ovalayıp mermer zemindeki siyah ayak izlerini çıkarmakla uğraşmıştı. Dr. DeMarco temizlik konusunda onunla hiç konuşmuyordu. Bir şey yapmayı unuttuğu ender zamanlarda da dikkate almıyordu. Hayatının ne denli değiştiğini düşününce bazen sanki farklı bir evrende yaşıyormuş gibi hissediyordu. Öğleden sonra herhangi bir saatte istediği bir televizyon programını seyretmek için süpürgeyi elinden bırakabileceği, çamaşır yıkamayı sonraya erteleyebileceği bir yaşam tarzı olabileceğini asla hayal etmemişti.

Bunların çoğu o fark etmeden gerçekleşmişti. DeMarcoların evine gelmeden önce sürekli sorundan uzak durmasını sağlayacak işlere odaklanıyordu. Oysa şimdi kendini daha çok düşünüyordu.

Ve bu, önceden yapmasına asla izin verilmeyen bir şeydi.

Başını çevirdiğini gözüne bir şey takıldı ve ayağa kalktı. Dr. DeMarco eşikte durmuş, sessizce onu seyrediyordu. Öğle vaktiydi ve Haven evde birinin olduğunu fark etmemişti. "Karnınız aç mı, efendim?"

Doktor başını salladı. "Yiyecek bir şeyler hazırlasan iyi olur, *dolcezza*. Televizyon izlerken yeriz."

Doktor dışarı çıktıktan sonra Haven birkaç kez gözlerini kırptırdı. *Biz mi?*

Telaşla tavuklu sandviç hazırladı ve yanına vişneli kola koydu ve sonra oturma odasına gitti. Dr. DeMarco bacaklarını öne uzatmış bir halde koltuğa yayılmıştı. Yemeğini alınca gülümsemesi yok oldu.

Haven kanepeye oturup sandviçini alırken doktor içeceğinden bir yudum aldı. "Sana bir şey sorabilir miyim, çocuğum?"

"Tabii, efendim."

Gazozundan bir vişne çıkardı. "Bunları kendiliğinden mi yapıyorsun yoksa oğlum senden yapmanı mı istiyor?"

"Kendiliğimden yapıyorum. Daha hoş olacağını düşündüm."

"İlginç."

"Yanlış bir şey mi var?" diye sordu Haven.

"Hayır. Sadece merak ettim. Aslında merak ettiğim çok şey var."

"Mesela?"

"Mesela camları silmek için hangi temizlik malzemesini kullanacağını nereden biliyordun?"

Haven kaşlarını çatı. "Şişenin üzerinde yazıyordu."

"Yani o zamanlar okuma bildiğini itiraf ediyorsun."

Bu bariz hatası karşısında afalladı. Konuşmaya korkarak başını salladı.

"Bunu önceden biliyordum zaten ama ilk gününde açık vermene şaşırmıştım. Düşündüğün kadar kurnaz değilsin."

Midesinin kabardığını hissetti. Sandviçini geri koydu. "Okuya bildiğimi nereden anladınız?"

"Yıllar önce Blackburn'e geldiğimde fark etmiştim. Elinde bir kitap vardı. Bilmiyor olsaydım bile sen kendini ele verecektin zaten. Okuma yazma bilmediğinden söz edildiği anda sola bakıyordun. Bu senin açık verme biçimin. Bir şeyler sakladığında sola doğru bakıyorsun."

Haven hiçbir şey söylemeden kendini karşıya bakmaya zorladı.

CARMINE ANTREDE DOLANIP DURUYORDU. Ahşap zemindeki ayak sesleri alt katta yankılanıyordu. Güneş henüz doğmamıştı ve yerinde duramıyordu.

Sadece birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen ona bir saat kadar uzun gelen bir süre sonunda dışarıda bir araba durdu. Kapıyı öylesine hızlı çekerek açtı ki menteşelerinden çıkmamış olmasına şaşırdı. "Geç kaldın."

Dia onu iterek kendine yol açıp eve girdi. "Bana altı demiştin. Saat altıya çeyrek var."

Carmine kaşlarını çatı. "Daha altı olmadı mı?"

"Hayır, olmadı." Dia ona bir kâğıt verdi. "Sakin ol. Her şey güzel olacak."

"Emin misin? Yani bu yeterli, değil mi?" Dia kaşlarını kaldırdı, yüzündeki ifade Carmine'in bu saçma sapan paniğinin artmasına neden oldu. "Lanet olsun! Bu çok fazla. Abartıyorum."

"Çok sevecek Carmine."

"Daha önce hiç bu tür bir şey yapmadım," dedi Carmine. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Farkındayım. Bu yaptığın çok hoş. Yardım ettiğim için çok mutluyum."

"Teşekkür ederim," dedi Carmine. "Kasabaya indiğimde nakit çekip karşılığını ödeyeceğim."

Dia güldü. "Gerek yok. Bu benden olsun. Onunla takılmayı dört gözle bekliyorum."

"Ciddi misin? Gerçekten benim hayatımdaki bir kızla sohbet etmek mi istiyorsun?"

Dia gözlerini yuvarladı. "Şimdiye kadar yanıma getirdiğin tek kızın Mızımız Lisa olması benim suçum değil."

Haven, kasabanın merkezinde küçük bir restoran olan Crossroads Diner'da bir masada oturmuş peynirli ve mantarlı omletini didiklerken bağıra çağıra okul hakkında konuşan Dia'yı dinliyordu. Dia onu bir saat önce uyandırmış ve birlikte kahvaltı etmeyi teklif etmişti. Haven evden izinsiz çıkmaktan korktuğundan bu teklifi reddetmişti ama Dominic, Dr. DeMarco'yu arayarak sorun olmadığını garanti etmişti. Haven neden burada olduğunu bilmiyordu ama birinin onunla zaman geçirmek istemesine sevinmişti.

Bu kişi Haven için hâlâ bir gizem olsa da.

Dia pankeklerini bitirdikten sonra tuvalete gitmek için izin istedi. O gözden kaybolduğunda Haven'ın gerginliği arttı. Toplum içinde, yabancılarla çevirili bir halde tek başına kalmak onu çok germiştir.

"Senin gibi bir güzellik neden tek başına yiyor?"

Nicholas karşısındaki sandalyeye oturduğunda kaskatı kesildi. "Dia ile birlikteyim. O... bir yere gitti."

"Güzel. Onu görmek hoşuma gider," dedi Nicholas. "Sana bir sorum var."

Haven kaygılı bir ifadeyle ona baktı. "Nedir?"

Nicholas elini cebine soktu ve içinde kalp şeklinde şekerlemelerin olduğu küçük, pembe bir kutu çıkarıp bir kaçını avucuna döktü. "Bir vampirin sütkardeşine ne denir?"

Haven gülümsedi. Yeni bir şaka daha. "Bilmiyorum."

Bir parça şekerlemeyi ağzına attı. "Kan kardeş. Anladın mı? Süt-kardeş gibi ama kan."

Haven, bunun neresinin komik olduğunu düşünerek ona baktı.

Dia geri geldi ve Nicholas'ın yanına oturdu. "Burada ne işin var?"

Nicholas omuz silkti. "Polis merkezine giderken kahvaltı etmek için uğradım. Emniyet şefiyle kamu hizmetim var."

Dia kaşlarını çattı. "Okulda olman gerekiyor mu?"

"Söyleyene bak... Ya senin?"

"İzin aldım," dedi Dia. "Randevusu için Haven'la hazırlık yapacağız."

Randevu mu? Haven bu kelimeye hazır değildi. Nicholas da en az onun kadar şaşırılmış görünüyordu. "Randevu mu? Kiminle?"

Haven sessizliğini korurken Dia, "Erkek arkadaşıyla," dedi. "Biliyorsun... Carmine."

Nicholas'ın yüzü asıldı. "DeMarco mu?"

"Başka Carmine var mı?" diye sordu Dia. "Üstelik o kadar şaşırma. Senin tanıdığın kişiden çok farklı artık."

"Carmine asla değişmez." Nicholas'ın ses tonu iğneleyiciydi. "Senin gözünü boyamış olabilir ama ben, diğerleri gibi ondan büyülenmiş değilim. Bu rezil kasabada herkes hâlâ güneşin bu herifin üzerine doğup, onun üzerinden battığını ve asla hata yapmayacağını düşünüyor. Bu, çok tuhaf." Duraksadı ve şekeri ağzında dolandırdı. "Gitmem gerek."

Dia kenara kayıp ona yol açtı. Nicholas, Haven'ın önüne bir tane şeker koydu ve sonra uzun adımlarla oradan uzaklaşıp kapıyı iterek açtı ve hiçbir şey yemeden restorandan çıktı.

Haven başını eğip önünde duran kalp biçimdeki turuncu şekere baktı. Üzerinde pembe harflerle belli belirsiz BENİMLE KONUŞ yazıyordu.

Carmine üzerinde siyah bir takım elbise, elinde de çevirip durduğu kırmızı bir gülle yine antrede dolanıyordu. Dia'ya planından söz ettiğinden beri o, bundan Külkedisi Operasyonu diye söz ediyordu. Oysa Carmine'e göre bu, daha ziyade Lütfen-Bunun-İçine-Etme Operasyonu idi. Beyaz Atlı Prens olmaya en çok *Prince della Mafia* olarak yaklaşmıştı ama bunun romantizmle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Beklerken kafasından bütün olası felaketler geçiyor, kendini en kötüsüne hazırlıyordu. Yanlış bir şey söyleyip onu kırabilirdi. Bütün bunlar onu hayal kırıklığına uğratabilir ya da bunaltabilirdi. Gıda zehirlenmesi ya da karınca istilası yüzünden piknik bir faciaya dönebilirdi. Eğer bunlardan hiçbirisi olmazsa, meteoroloji uzmanları sakın bir hava olacağı konusunda garanti vermiş olsalar da fırtına çıkabilirdi.

Deprem. Kasırga. Tsunami. Muson Yağmuru. Hortum. Sel. Dolu. Tipi. Bunların yarısının mümkün müydü onu bile biliyordu ama bir anda hepsinin olacağını düşünüyordu.

Nihayet Dia'nın araba dediği külüstür hurda yığını evin önüne

yanadı. Carmine'in kalbi yerinden çıkacakmışçasına çarpıyordu. Sadece Haven diye hatırlattı kendine. Onu en kötü haliyle görmüş olmasına rağmen bir şekilde hâlâ seven kızdı o.

Sokak kapısı açıldı ve Haven içeri girdi. Üzerinde beyaz bir elbiseyle kıpırdanıp duruyordu. Yüzünde hafif bir makyaj vardı; dalgalı saçları düzeltilmiş geriye doğru taranmıştı. Carmine çiçeği uzatarak, "*Buon San Valentino*," dedi. "Sevgililer Günü'n kutlu olsun."

Haven utangaç bir ifadeyle gülümseyerek çiçeği aldı.

Black Mountain'a vardıklarında Carmine otobandan çıktı ve Cherry Caddesi'ndeki sanat galerisine doğru yol aldı. Gri binanın girişindeki tabelada orasının ne olduğu yazıyordu ama Carmine, Haven'm arabadan inmesine yardım ederken yüzünde aklı karışmış bir ifade olduğunu gördü.

"Burası bir galeri," diye açıkladı ama anlayıp anlamadığından emin değildi.

"Müze gibi mi?"

"Evet, müze gibi."

Gözleri heyecanla parladı. O an Carmine doğru seçim yaptığını fark etti. Elini tutup onu içeri soktu. İçerisi loştu; tüm binada sadece sergilenen eserleri aydınlatan hafif bir ışık vardı. "*Haydi, tesoro*."

Haven kımıldamadı. "Bilet alman gerekiyor mu?"

"Hayır." Bu soruyu beklemiyordu. "Sanat eserlerini görmek için para ödemene gerek yok."

Haven'ın ne düşündüğü hakkında kaygılı bir halde öylece durdu. Cebinden tek kuruş çıkmayacak bir yere onu getirmiş olmaktan dolayı kendini kötü hissetmeye başlamıştı.

"Burası gerçekten bedava mı?"

"Evet."

"Neden?"

Carmine daha önce bunu hiç düşünmemişti. "Sanırım eğitim amaçlı. Sanatçılar genelde müzisyenler gibidir; paradan ziyade zevk için çalışırlar."

Bu söylediğinin doğru mu yoksa yanlış mı olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu ama kulağa doğru geliyordu.

Sergilenen eserleri incelemek için birkaç adımda bir durarak dolaşmaya başladılar. İçeride oyma eserler, çanak çömlek, heykeller, yağlı boya tablolar, resimler ve fotoğraflar vardı. Bu, normalde Carmine'in ilginç bulacağı bir şey değildi ama Haven yanında olduğunda her şey keyifli oluyordu. İçeride geçirdikleri bütün süre boyunca Haven heyecandan yerinde duramıyordu. Carmine ise hemen arkasında durmuş hayret içinde onun eserleri incelemesini ve değerlendirmesini dinliyordu.

"Senin koleje gitmen şart," dedi Carmine. "Öyle lanet olası derecede akıllısın ki okumaman yazık olur."

Haven gözlerini kısarak ona baktı. "Sanat galerisinde küfretmek uygun bir davranış mı sence?"

Carmine güldü. "Bilmiyorum amına koyayım.

Haven onaylamaz bir edayla başını iki yana salladı. "Okula gidebileceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Elbette inanıyorum. Üstelik sana yardım edebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Haven şakacı bir tonla, "Etmeye çalışacağımı biliyorum," dedi. "İşe yarayıp yaramayacağı ayrı bir konu."

Sohbet ederek el ele galerinin geri kalanını gezdiler. Gezintinin sonuna doğru Haven karakalem bir resmin önünde durdu. Yan tarafında havada asılı capcanlı renklerle boyanmış bir küre olan arkası dönük bir kadın figürüydü bu. Dudaklarında bir gülümsemeyle karşısında donakaldı. Uzanıp parmaklarını resmin çerçevesinde gezdirdi. "Bu çok hoşuma gitti. Bana kendimi hatırlattı."

"Nasıl yani?"

"Yani kız... Bu kız her şeyin sıkıcı ve umutsuz olduğu bir dünyada sıkışıp kalmış ama sonra bu güzel şey gelmiş ve hayatına renk getirmiş. Asla görmeyeceğini sandığı bir renk."

Carmine şaşırmış bir halde ona baktı, sonra tekrar resme döndü. Bir karakalem çalışmasından böylesi derin duyguları nasıl çıkardığı konusunda en ufak bir fikri yoktu. "Kim bilir belki bir gün senin eserlerini de böyle bir yerde görürüz."

"Sence o kadar iyi miyim?"

"Kesinlikle."

* * *

Carmine dolana dolana dağa tırmanan bir yan yola girdi ve karşılarına küçük bir kulübe çıkana kadar yola devam etti. Kulübe içinde bir yatak ve bir şömine olan tek bir odadan oluşuyordu. Bir de küçük bir banyosu vardı. Güneş bulutların ardından hafifçe süzülerek kulübeyi çevreleyen çayırılığı ışığa boğarken arabayı park etti. Ağaçların arasında birkaç tane geyik vardı. İçlerinden biri onlara doğru birkaç adım attığında Carmine, bir Disney filminin içine çekilmiş gibi hissederek onlara baktı.

Eğer içlerinden biri konuşmaya başlarsa hızla koşarak oradan uzaklaşırdı.

Arabadan inerlerken Haven, "Burası neresi?" diye sordu.

Carmine cebinden anahtarları çıkardı. "Önümüzdeki yirmi saat için yuvamız. Kiraladım."

Haven kuşku dolu gözlerle ona baktı. "Beni bedava bir sanat galerisine götürmüş olmama şaşırmamalı. Burası bir servete mal olmalı."

Carmine gülerek arabadan bir yemek sepetini aldı ve çimlerin üzerine bir örtü serdi. "Haydi, bir şeyler yiyelim. Sanırım seni doyurmaya yeterli param hâlâ vardır."

Haven şaşırmış bir halde ona baktı. "Piknik mi yapacağız?"

Haven örtünün üzerine oturup bacaklarını uzattı. Carmine de yanına oturdu ve yemek kaplarını çıkardı. Uzun, yeşil bir şişenin kapağını açarken Haven kaplardan birinden üzüm alıp ağzına attı. Carmine kabarcıklı içeceği bardaklara boşaltırken onu izledi.

Bardaklardan birini dikkatlice aldı. "İçki mi bu?"

"Maalesef değil, *tesoro*. Üzümlü gazoz. Bu gece ayık olacağız."

Haven bir yudum alırken şaşırmış görünüyordu.

Bir süre sohbet ederek ve gülerek yemek yediler. Televizyon, hava gibi sıradan şeylerden konuşurlarken Haven ayakkabılarını çıkardı. Sonra daha ciddi konulara daldılar. Haven berbat geçen çocukluğundan söz etti; Carmine ise annesi hakkında konuştu.

Carmine elini sepetin içine soktu ve iki adet Toblerone çıkardı. "Dia, Sevgililer Günü'nde sevgiliye çikolata verilmesi gerektiğini söyledi."

Haven kendi paketini açıp bir parça kopardı. "Ben Aziz Valentine Günü'nün sadece bir katliam günü olduğunu sanıyordum."

Carmine yutkundu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Riziko."

Aziz Valentine Günü katliamı *La Cosa Nostra*'nın Chicago'da İrlandalı yedi işbirlikçiyi öldürmesiydi. Carmine ailesinin bu tür şeylerle bağlantısı olduğunu onun fark edip fark etmediğini merak etti ama bundan söz etmemenin daha iyi olduğunu düşündü. En son istediği şey gecelerinin, geri dönmek zorunda oldukları dünya tarafından mahvedilmesiydi.

Konuşmadan gün batımını izlediler. Carmine'in onunla ilgili sevdiği şeylerden biri de buydu. Hiçbir zaman sessizliği doldurmak zorunda hissetmiyordu. Gökyüzünü seyrederken alnının ortasına ıslak bir şey düştü. İçgüdüsel olarak gözlerini kapatıp kuş pisliği olmaması için dua ederek elini alnuna götürdü. Bir saniye sonra bir damla daha hissetti ve homurdanmaya başladı. Aynı anda Haven kahkahayı bastı. "Yağmur yağıyor."

Carmine iç çekti. Meteoroloji uzmanı her zamanki gibi neden söz ettiğini bilmiyordu.

Kulübenin verandasına geçtiklerinde yağmur iyice hızlanıp dünyayla bağlantılarını koparan bir su perdesi haline dönüştü. Haven sessizce yağmuru seyrederken Carmine parmaklarını gitarının tellerinde gezindirmeye başladı.

"Benim için bir şeyler çalar mısın?" diye sordu Haven. "Neşeli bir şeyler lütfen."

Carmine iç geçirdi. *Ay Işığın Sonatı* yetmişti artık. "Hmm. Elbette. Bana ikimizi hatırlatan bir şarkı çalayım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçek bir şarkı," dedi Carmine. "Yani radyoda duydukların gibi."

"Aynı zamanda söyleyecek misin?"

Carmine ona baktı. Sesi muhtemelen kulak zarlarının patlamasına, ruh sağlıklarının bozulmasına neden olacaktı ama ona hayır diyemezdi. Özellikle de ona böyle bakarken. "Tamam, ama iyi söyleyemeyebilirim."

Haven'ın gülümsemesi genişledi. Carmine, Blue October'ın "18th

Floor Balcony" adlı şarkısının ilk birkaç akordunu bastıktan sonra yumuşak bir tonla şarkıyı söylemeye başladı. Parmakları tereddütlü bir halde tellerde gidip gelirken Haven'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama şarkıyı mahvetmemek için dikkatini gitarına vermeye çalışıyordu. Bütün gün boyunca onu sevdiğini söyleyebilirdi. Oysa bu yaptığı, göğsünü yararak açıp onun görmesine izin vermek için kendini çırlıçıplak gözler önüne sermekti.

Şarkını sonlarına doğru Haven'a baktı. Yanaklarından akan göz yaşlarını görünce çalmayı bıraktı. Uzanıp yaşları sildi.

Haven titrek bir nefes vererek elini onunkinin üzerine koydu. "İçeri girebilir miyiz?"

Carmine, geldiklerinden beri ilk kez onu kulübeye soktuğunda Haven kapının girişinde durup odaya süzülen ışıktaki belli belirsiz görünen düzinelerce güle bakakaldı. Carmine, Haven'ın etrafından dolanıp müzik setini açtı; şarkılara göz atarken Haven ona hafifçe sürtünerek yanından geçti. Kabanını çıkarıp sandalyenin üzerine koydu ve ardından bir gül aldı. Güllü burnuna götürüp kokusunu içine çekerek yatağa oturdu. Alt dudağını ısıırıyordu.

Carmine kabanını masanın üzerine attı ve şömineyi yaktıktan sonra onun yanına gitti. Haven'ın yüzündeki ifadeyi görünce duraksadı. "İyi misin, sinekkuşu?"

Haven'ın sesi çatlak çıkıyordu. "Mükemmelim."

"Gerçekten öylesin."

Carmine Haven'ın yüzünü avuçlarının arasına alıp onu öptü. Haven ellerini onun saçlarında gezdirdi. Onu sırtüstü yatağa itti ve ellerini yatağın iki yanına koyarak üzerine doğru eğildiğinde inledi. Carmine nefes almak için dudaklarını dudaklarından çekip başını yana doğru eğerek boynunu öpmeye başladı.

Carmine'in dudakları boynundan aşağıya doğru kayarken, "Carmine," diye fısıldadı Haven. "Seviş benimle."

Carmine'in içinde güçlü duygular kabardı... Şaşkınlık, mutluluk ve yoğun bir korku... Gözlerinin içine baktı. Bunu istiyordu... Lanet olsun... Hem de deli gibi istiyordu... Ama bunun geri dönüş yoktu. "Haven..."

"Olması gereken bu," dedi Haven. "Biz yanlış bir şey yapmıyoruz."

Carmine de aynı şeyi hissediyordu. O an orada sadece o ve kendisi vardı; başka hiçbir şey yoktu. Önemli olan sadece onlardı... Birbirlerine delicesine âşık olan ve bunu birbirlerine göstermek isteyen iki kişi. Ne köle vardı ne sahip ne de sınıf farkı. *Principe della Mafia* ve onun tatlı yasak meyvesi de yoktu.

Aslında bunu hiçbir zaman hissetmemişlerdi ama etiketleri yok saymak zordu. Olmamaları gereken ve olmak istemedikleri kişiler olduklarını hatırlatan bir sürü şey vardı ama burası farklıydı. Burada onları ayıracak her şeyden uzaktılar. Burada hiçbir engel yoktu. Saklanmaya ya da rol yapmaya gerek yoktu.

Carmine cevap vermedi. Kelimeler gereksizdi. Kafasının içinde söylenip duran o kuşku dolu, sevimsiz ses nihayet susmuştu.

Bütün aşkı içine çekercesine ona baktı ve sonra eğilip dudaklarını hafifçe kendi dudaklarının arasına aldı. Yumuşakça onu öperken elini dizine koyup yavaş yavaş kasıklarına doğru kaydırды. Haven, dokunuşları altında kıvrınmaya başladı; hafifçe inledi ve ellerini gömleğinden içeri sokup çıplak tenini okşamaya başladı. Carmine'in her yanını tatlı bir ürperti kapladı.

Carmine geri çekilerek yatağın yanında çömeldi ve herhangi bir tereddüt işareti arayarak elbisesini yukarı doğru çekti. "Fikrini her an değiştirebilirsin, sinekkuşu."

"Değiştirmeyeceğim," dedi Haven. Sesi titriyordu. Kollarını havaya kaldırıp elbisesini çıkarmasına izin verdi. Carmine şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Yaralı teniyle koyu renk iç çamaşırları arasındaki tezat çarpıcıydı. O güçlü, cesur kız birden çok kırılgan göründü. Carmine eğer bir biçimde onu kırarsa bu duyguyla yaşayamazdı.

Haven uzanıp gömleğinin üst düğmesini açtı ama Carmine onun ellerini tuttu. "Rahatla, tamam mı? Bırak seni taparcasına seveyim."

Bu sözler üzerine Haven'ın dudakları kıvrıldı. Carmine onun sütenini çıkarıp yere attı ve gözlerini ona dikip ellerini göğüslerinde gezdirdi. Haven'ın yanakları kızarmaya başladı ve bu kızarıklık bütün bedenine yayıldı.

Carmine onu soymayı bitirdikten sonra yatağa uzanıp yorgunu sımsıkı kavradı. Carmine diliyle bedeninin her yanını okşarken küllübenin duvarlarında yüksek inlemeler yankılanıyordu. Onun altında eriyip giderken vücudu kıvrıyor, bacakları titriyordu. İçine

çekmeye doyamadığı tatlı bir meyve gibi kokuyordu. Sanki açlıktan ölüyordu ve onu doyurabilecek tek şey Haven'dı.

Bedeni zevkle patlarken çığlık attı. Onun bu görüntüsü Carmine'i çıldırma noktasına getirdi. Gömleğini çıkarıp Haven'ın giysilerinin yanına fırlattı ve sonra deli gibi onu öpmeye başladı. Haven kollarını ona doladı; Carmine kemerini çözüp pantolonunu yere atarken Haven güçlükle nefes alıyordu. "Durabiliriz..."

"Durmak istemiyorum," dedi Haven. Sesi arzu doluydu.

Carmine rahatlamıştı; heyecanı korkusunu gölgede bırakmıştı. Haven'ın üzerine çıkarak çenesini öptü, hafifçe boynunu ısırıldı. Ondan yayılan sıcaklık yüzünden kalbi deli gibi çarpıyordu. Haven'ın parmakları hafif dokunuşlarla yan tarafındaki yaranın üzerinde gezinirken bütün bedeninin elektriklendiğini hissetti. Haven başını yana eğdi ve Carmine onun boynunu öpüp aşağıya doğru kayd.

Aletini kavramak için eli kasıklarına uzandığında tüm bedeni alev aldı. "Ağırdan alacağım, tamam mı?"

Haven ona yapıştı; ince tırnaklarını sırtına geçirdi. İçine girdiğinde vücudu kaskatı kesildi. Carmine yavaş yavaş hareket ederek uyum sağlaması için ona zaman tanıdı. Dante'nin *Yeni Hayat*'ından alıntı yaparak, "*Tanto gentile e tanto onesta pare la donna mia*," diye fısıldadı. "*Quand'ella altrui saluta, ch'ogne lingua deven tremando muta, e li occhi no l'ardiscon di guardare*."

Carmine onu sakinleştirmeye çalışırken öylesine beklenti içindeydi ki soluk soluğa konuşuyordu. Her kelimedede Haven'ın vücudu biraz daha gevşedi. Carmine yeniden hareket ettiğindeki duygu tüm bedenine kıvılcımlar saçılmasına neden oldu.

"Çok güzel," dedi Haven.

Carmine hiç düşünmeden, "Şiir mi yoksa becerilmek mi?" deyiverdi. "Siktir, böyle söylememeliydim."

Haven utangaç bir tonla, "Şiiri kast etmiştim ama şu ana kadar ki diğer kısım da öyle," dedi. "Ayrıca aklına geleni söylemen gerek çünkü bu, sensin."

"Öyle ama sevecen olmaya çalışıyorum," dedi Carmine. "Biraz romantizmi hak ediyorsun."

* Çok kibar ve çok namuslu görünüyor benim kadınım. Başkalarını selamlarken bile dilsizleşiyor, gözleri bakmaya cesaret edemiyor. Çev: Sami Kart -çn

“Romantizme ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım var.”

Haven’ın gözleri kırpışarak kapandı. Birbirlerine temas ettikleri noktadan Carmine’in bütün bedenine elektrik yayıldı, içinde tatlı bir ürperti yükseldi, tüyleri diken diken oldu. Onunla sevişirken nihayet sevişmenin ne anlama geldiğini anlamıştı. Birlikte bir deneyim yaşıyorlardı. Bu, daha önce hiç hissetmediği bir yoğunluktu. Haven’ın her şeyi, bedeninin her santimi, içi, dışı onunla bütünleşiyordu.

Sanki zihnini okumuş gibi, “Sadece sen,” dedi Haven. “Hayatımın sonuna dek sadece sen olacaksın Carmine.”

Bu kelimeler tıpkı bu an gibi sonsuza dek birbirlerine ait olma arzusunun yarattığı sahiplik duygusunu coşturarak Carmine’in içindeki ateşi körükledi. Mükemmel bir ahenk yakalamış, arzuyla ve coşkuyla hareket ediyorlardı. Sesleri gitgide yükseliyordu. Carmine onun ellerini tutup parmaklarını parmaklarına geçirdi ve yatağa bastırdı.

Haven nefes nefese, “Seni seviyorum,” dedi.

Cevap olarak Carmine’in boğazından istem dışı bir ses çıktı; tüm bedenini ele geçiren arzuyla çıkan yüksek bir hırıltıydı bu. “*Ti amo.* Tanrım! Seni seviyorum Haven.”

Göğsünde kalbinden kaynaklı bir ağrı vardı; bu, içinden taşan yegâne aşkın ağrısıydı. Öyle güçlüydü ki nefesini kesiyordu. Haven’ın içini doldurmaya devam ederken onun diğer elini tutup yatağa, başını üst tarafına koydu. Haven bacaklarını ona dolarken bütün ağırlığıyla üzerine yattı. Bedenleri ahenkle hareket ederken burnunu Haven’ın boynuna sokup terinin tuzunu tattı.

Her şey bitip duygular hafifledikten sonra Haven ona sarıldı ve elini deli gibi çarpmakta olan kalbinin üzerine koydu. Bacakları birbirine dolanmış bir halde uzanıp sevişme sonrası mutluluğun tadım çıkardılar. Carmine, ona kalbinin nasıl çarptığını hissedip hissetmediğini sormak istedi ama sessizliğin keyfini yaşamayı tercih ederek ağzını açmadı.

Âşık iki çocuktular sadece. Söylemesi gereken hiçbir şey yoktu.

KULÜBEDEKİ GECEYİ TAKİP EDEN haftalar hızla geçti. Haven'ın annesinden ayrılmak zorunda kalmasının üzerinden altı ay geçmişti. Çölün dışındaki hayata uyum sağlamış, bir zamanlar gözünü korkutan ufak tefek şeyler hayatının bir parçası haline gelmişti. Ev işlerini yapmaya hâlâ devam ediyor, her gün yemek ve temizlik yapıyordu ama kendine de zamanı kalıyordu. Daha önce keyif için bir şeyler yapmaya asla zamanı olmazdı. Oysa şimdi bundan gitgide daha çok keyif alıyor ve artık geri dönmeyi hayal bile edemiyordu.

Carmine buna *boş zaman* diyordu. Kelime seçimi Haven'ı güldürüyordu.

Resim yapmak, okumak ve el sanatları... Günleri zapt edilemeyen bir yaratıcılık coşkusuyla geçiyordu. Carmine'den birkaç defter almış ve zihnindeki her şeyi kelimelere dökerek sayfaları doldurmuştu. Yazısı kargacık burgacık ve hata doluydu ama başkaları okusun diye yazılmamışlardı. Bunu özgürleştirici buluyordu; sanki bir vana açılmıştı ve içindeki baskı akıp gidiyordu. Bunu yaptıktan sonra kâbusları da azalmıştı. Sanki canavarı kelimelerin gücüyle kovmuştu.

Evin dışında da gitgide kendini daha rahat hissediyordu. Carmine nereye giderse onu da götürüyor ve parayı sayıp ödeme yapsın diye ona nakit veriyordu. Kendi yemeğini kendi ısmarlıyor, kendi ihtiyaçlarını kendi alıyor ve karşısına her fırsat çıktığında kendi adına konuşuyordu.

Yaşam sadece Haven için değişmemişti... Hepsisi için değişmişti. Dr. DeMarco her hafta sonunu Chicago'da geçiriyor; Dominic birkaç ay içinde mezun olup Tess ile birlikte ülkenin diğer ucuna gideceği için üniversiteye hazırlanıyordu. Dia da mezun olacaktı ama o fazla uzağa gitmeyecek, Charlotte'ta kalacaktı.

Paskalyadan önceki sabahın erken saatlerinde Haven mutfakta kahvaltayı toplarken Carmine her zamanki gibi tezgâha yaslanmış onu izliyordu. "Bugün ne yapmak istersin?"

Haven omuz silkti. "Sen ne istersen."

"Ne yapmak istediğimi bilsem sana sorma zahmetine girer miydin sence?"

"Girerdin." Güldü. "Her zaman fikrimi sorarsın."

"Peki, bu kez bir fikrin var mı?"

"Evde takılabiliriz."

"Bu mağarada çok zaman geçiriyoruz." Bir an sustu, yüzü ışıldadı. "Ee, bugün ne yapmak istersin?"

"Sen ne istersen Carmine."

"Bunu senin söylemeni ümit ediyordum."

Onu elinden tutup alt kattaki çalışma odasına götürdü ve kapıyı açmak için şifreyi tuşladı. İçeri girdi ama Haven arkasından gitmeyi reddederek karşı çıktı. "Oraya girmemem gerek. Dr. DeMarco bazı kapıların kilitli durmasının bir nedeni olduğunu söyledi."

"Bir nedeni var. Tıpkı benim şifreyi bilmemin bir nedeni olduğu gibi."

"Nedir o?"

"Babam sürekli evde olmuyor ve bazen buradaki ıvır zıvıra ihtiyacımız oluyor."

Haven söylediklerini düşünerek dikkatle ona baktı, sonra çekinecek odaya girdi. Carmine elini onun poposuna koyup boynunu öptü. "Gördüğün gibi hiç de korkutucu değil."

"Korktuğum şey oda değil," diye mırıldandı Haven. "Burada ne işimiz var?"

"Sana silah kullanmayı öğreteceğim."

Haven şaşkın şaşkın ona baktı. "Şaka yapıyorsun?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Yapacak başka bir şey yok ve biraz stres atmak istiyorum. Ayrıca ateş ederken ne kadar seksi olacağını biliyor musun?"

Haven bundan emin değildi. "Babanın tabancasına bir kez dokunduktan sonra bir daha silaha dokunmamı istediğini hiç sanmam."

Carmine sakın bir tonla, "Nunzio'nunkine dokunmuşsun," dedi. "Buna kızmadı, değil mi?"

"O zaman kendimi koruyordum."

"Aynı şey. Kendini korumak için ne zaman ateş etmen gerekebileceğini bilemezsin."

Haven iç geçirdi. *Amma inatçı*. "Peki ama burada ne arıyoruz?"

Carmine halıyı kenara çekip yerdeki kapağı kaldırdı. "Hedefler. Cephane. Güvenlik zırvalıkları. Ruh haline bağlı. Belki de benim için bir çelik yelek."

Haven ona baktı. "Seni asla vurmam."

"Biliyorum. En azından isteyerek vurmazsın."

Haven yavaşça bodruma inen merdivenlere yaklaştı ve Carmine onu elinden tutup dar basamaklardan aşağıya indirdi. Aşağı indiklerinde, "*Terra di contrabbando*," dedi. "Kaçak mallar dünyasına hoş geldin."

Haven kocaman sandıklara dikkatle bakarak gözlerini beton oda-da dolaştırdı. "Buradaki her şey kaçak mı?"

"Değil ama hiçbir yasal sayılmaz," dedi Carmine. "Öndekiler çoğunlukla içki."

"Ya arkadaşiler?"

"Gel, sana göstereyim. Sakın bir şeye dokunma."

Haven onu takip etti. Silahlar ortaya çıkınca durdu. Boyutlarına göre özenle ayrılarak duvara düzgün bir sıra halinde asılmış onlarca silah vardı. "Oha."

Carmine elini gömleğine sararak Haven'ın arkasındaki bir kutuyu karıştırdı. Çıkardıklarını Haven'a vermeye çalıştı ama o silahlara bakakalmış olduğundan bunu fark etmedi.

"Ne diyebilirim ki? Babam silahlarını seviyor." Carmine bir dolap açtı ve bir kutu kurşun çıkardı. "Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Haven bakışlarını silahlardan güçlkle ayırdı. "Evet."

"Yine de silahlardan korkman gereksiz," dedi Carmine. "Korkman gereken parmakları tetikte olan aptallar. Onlardan uzak durduğün sürece sorun yok."

Haven yeniden silahlara baktı. "Burada başka ne var?"

"Daha çok silah, bir sürü kumarhane çipi, zindan..."

Haven'ın gözleri kocaman açıldı. *Zindan mı?*

* * *

Ağaçların arasına sıkışmış ve sanki doğa kendiliğinden bir çit oluşturmuşçasına bir sıra uzun çam ağacıyla çevrelenmiş, kır çiçekleriyle kaplı, geniş ve açık bir alana yürümeleri bir saatlerini aldı. Haven yüzünde hafif bir korku ifadesiyle alana göz atarken Carmine sırt çantasını yere koydu.

Yakındaki ağaç sırasına hedefi yerleştirdikten sonra Haven'a nasıl duracağını gösterdi ve tabancasını alıp emniyet kilidi ve kurşun sayısı hakkında bilgi verdi. Tabancayı sabit tutmasını ve diğer her şeyi bloke ederek sadece hedefe odaklanmasını söyledi.

Haven anlattıklarını iyice kavradıktan sonra kulak tıkaçlarını ve koruyucu gözlüğü verdi. Bir adım geri atarak nişan almasını izledi. Tetiğe basarken Haven'ın elleri titriyordu. İlk kurşunu sıkarken Carmine kendini korumak için geri çekildi. Silahın geri tepmesi ve namludan çıkan mermi Haven'ı öyle korkuttu ki neredeyse silahı düşürüyordu. O çığlık çığlığa bağırırken Carmine hedefe baktı... Yanına bile yaklaşamamıştı.

Carmine kollarını ona dolayıp silahı tuttu ve Haven'ın ellerini kendininkilerin üzerine koydurdu. Geri kalan atışları böyle yaptılar ve Haven gevşedi. Silahı tekrar doldurduktan sonra yeniden ona verdi ve biraz geri çekildi. İlk atış hedefin yanından geçti; bu kez daha yakındı ama Haven'ın elleri hâlâ titriyordu.

Tek bir kurşun bile hedefi bulmamıştı. Carmine silahı bir kez daha doldurdu. Haven biraz daha yaklaştı. Tetiği her çekişinde heyecandan gözleri parlıyordu. Carmine onun böylesi güçlü bir şeyi kullanırken nasıl hissettiğini, damarlarında kabaran adrenalini hayal etmeye çalıştı.

Üçüncü dolduruştan sonra hedefi vurduğunda Haven çığlıklar atarak Carmine'e döndü. Heyecandan silahı indirmeyi unutmamıştı. Alnının tam ortasına nişan almış dururken Carmine başını eğip kendini korumak istercesine ellerini kaldırdı. "Ne halt ettiğine dikkat et."

Haven silahı indirdi. "Özür dilerim."

Carmine ellerini indirdikten sonra, "Eğer karşında ateş etmek istediğin aşağılık bir herif yoksa sakın birine nişan alma."

Haven anladığını belli edercesine başını salladı ve arkasını dönerek hedefi sıyırarak bir atış daha yaptı. Heyecanına hâkim olmaya çalışarak gülümsedi. Carmine iç çekerek arkadan ona yaklaştı ve

ellerini poposuna koydu. Ardından kulaklıkları çıkarıp yere attı ve onu hedefle aynı hizaya getirdi. "Oldukça iyisin."

Haven yüzünde kararlı bir ifadeyle nişan aldı. Carmine i bedeninin gerildiğini, kaslarının sertleştiğini ve kollarının titrediğini hissedebiliyordu. Düşünmeden kulak memesine hafif bir öpücük kondu-runca Haven inledi. Dikkati dağılmış bir halde tetiğe bastı; silah sesi ağaçların arasında yankılandı.

Az öteden gelen kuş ciyaklamalarını duyunca Haven, "Ayy," dedi.

Carmine gülerek burnunu boyuna soktu. "Ben olacağıma kuşlar olsun daha iyi."

Dönüş yolu Carmine'e oraya gitmekten daha zor gelmişti. Evi gördüklerinde güneş batmıştı ve Carmine çok yorgundu. İçeri girdikten sonra merdivenlere yöneldiler ama henüz yukarı çıkmadan kapının çalındığını duydular. Haven yukarı çıkarken Carmine alarmin şifresini girip kapıyı açtı ve karşısında Max'i buldu. "Ne oldu?"

"Baban evde mi?"

"Hayır, Chicago'da."

Max, "Kahretsin. Ona vermem gereken bir şey var," diyerek elini cebine sokup bir zarf çıkardı.

Carmine hiç soru sormadan, "Ben alayım," diyerek elini uzattı. Max'in, babasıyla ne tür bir işi olduğunu öğrenmek istemiyordu. Max okul için para biriktirmek amacıyla uyuşturucu işine bulaşmıştı ki bu durum ondan uyuşturucu aldığı zaman Carmine'in suçluluk duygusunu bastırıyordu. Sanki bunu iyi bir sebep için yapıyormuş, kokain satın alarak muhtaç bir çocuğun Ivy League'e* gitmesine katkıda bulunuyormuş gibi hissediyordu.

Her ne kadar *La Cosa Nostra* uyuşturucu ticaretini engellemiş olsa da.

"Sağ ol, dostum. Bunu ona getireceğimi söylemiştim. Söz konusu baban olunca gecikmek istemem."

* (Sarmaşık Birliği), ABD'nin kuzeydoğusundaki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu birlik. Akademik başarı açısından üst sıradaki Amerikan okulları arasındadır. -ç71

Carmine zarfı alıp Max'le vedalaştı ve kapıyı kapattı. Yeniden merdivenlerin altındaki çalışma odasına girdi ve duvardaki büyük yağlıboya tabloyu alıp altındaki kasayı açığa çıkardı. Cebinden anahtarlarını alıp altın sarısı küçük anahtar kilide soktu ve şifreyi girerek çevirdi. Kasa açıldığı anda içinden bir dosya kayıp düştü ve kâğıtlar yere saçıldı. Onları toplamak için eğildiğinde gözüne kâğıtlardan birinin üzerinde yazan *Antonelli* kelimesi çarptı. En üste *genetik test* yazdığını görünce donakaldı; tüm vücudu buz kesildi.

Ne yapması gerektiğini düşünürken zaman hızla akıp geçiyor ve fırsat elinden kayıyordu. Merakı mantığından üstün geldi ve test sonuçlarını eline aldı.

Haven'ın adının yanında başka hiç isim yoktu ama kesin bir mtDNA* uyumundan söz ediliyordu. Hemen yanında kargacık burgacık bir el yazısıyla, *kısmi CODIS** uyumu doğrulanmıştır*, yazıyordu. Carmine fen dersine daha çok ilgi göstermediği için kendine kızdı.

Kâğıdı dosyaya geri soktu, zarfı kasaya koyup kilitledi ve üst kata çıktı.

O gecenin geç saatlerinde bir gürültüyle uyandılar. Alt katta kapılar çarpılıyordu. Haven gözleri kocaman açılmış bir halde doğrulup otururken yatak sarsıldı. "Neydi bu?"

Carmine saate bakarak, "Hiçbir fikrim yok," dedi. Saat sabahın üçüydü. Kütüphaneden onların bulunduğu odaya doğru gelen sert ayak seslerini duyduğunda yataktan çıktı. Kapı ardına kadar açılıp Vincent eşikte görününce korkudan ödü koptu.

Karanlıkta bile öfkesi açıkça görünüyordu.

Gözlerini Carmine'den ayırmadan, "Sen odana git, kızım," dedi. Haven koşarak dışarı çıktı. "Neyin var senin? Canına mı susadın?"

Carmine ne cevap verirse versin yanlış olacaktı.

"Daha zeki olduğumu sanıyordum. Bugün yaptığın şeyin iyi bir fikir olduğuna düşünüyor musun gerçekten? Bu denli kalın kafalı mısın? Bir şeyin peşinde olduğuna biliyorum, oğlum. Seni çok iyi

* Mitokondriyal DNA. Mitokondriyal DNA maternaldir. Yani sadece anneden gelir. -çn

** Birleşik DNA İndeks Sistemi. -çn

tanıyorum ama bu ne haltsa işe yaramayacak. Bunu bil.”

Carmine tek kelime bile etmedi.

“Bir daha çalışma odama ya da bodruma ayak basmanı istemiyorum. Artık orada seni ilgilendiren bir şey yok. Orada ne gördüğünü de biliyorum. Ne *okuduğunu*. Kafanda ne tür şeyler var hayal edemiyorum ama sakın bir şey yapmaya kalkışma. Kafanda her ne varsa sakın yapma.” Vincent kendi kendine söylenerek volta atıyordu. “Eğer kısa süre sonra on sekizini dolduruyor olmasaydın seni hemen yarın o okula gönderirdim. Şeytan kurtul şu kızdan diyor.”

“Ona hiçbir halt yapmayacaksın,” dedi Carmine. “Onu rahat bırak.”

“Ona ne istersem yaparım. Beni dinlemiyor musun sen? Kendini öldürteceksin. Hayatın senin umurunda olmayabilir ama ben onu harcamana izin veremem. Bunun olmaması için her şeyi yapacağım; istemeden kıza zarar vermek zorunda kalsam bile.”

Carmine ellerini yumruk yaptı; bu kelimeler onu sinir krizinin eşiğine getirmişti. “Siktir git! Eğer bir kez daha ona zarar verecek olursan seni öldürürüm.”

“Öldürebilirsin,” dedi Vincent. “Doğrusunu istersen bundan şüphem yok ama en azından annenin *solesinin* hâlâ ışığı vardır. O, bu işe bulaşmanı asla istemezdi.”

“Kendi saçmalıklarının bahanesi olarak annemi kullanma. Haven’ı seviyorum. Bunu kabul etsen iyi olur.”

“Edemem.” Vincent ona doğru birkaç adım attı. “Sadece bir çocuksun Carmine.”

“On yedi yaşında olabilirim ama çocuk değilim. Senin yüzünden vurulduğum günden beri çocuk değilim.”

“Ne dediğinin farkında değilsin. Bu kızın beni uğrattığı zararı bilmiyorsun. Şu halimize bak! Nelere sebep olduğuna bak!”

“Sebep olan o değil, sensin! Bizi bu hayata sokan sensin! Onu... lanet olası bir çocuğu... parayla satın alan sensin! Ve bu yüzden onu mu suçluyorsun?”

Vincent başını iki yana salladı. “Ben ona yardım etmeye çalıştım. Bu kız için yapabileceğim her şeyi yaptım ama bu yeterli olmadı. Ne yaparsam yapayım asla yeterli olmayacak. Bu, mümkün değil. Hiçbir şey işe yaramaz! Bu küçük fahişe yüzünden ne sıkıntı çektiğimi bilmiyorsun.”

Bu kelime ağzından kaçtığı anda Carmine kontrolünü kaybetti. Gözlerinin önüne şimşekler çakarak babasına vurmaya başladı. İlk yumruğu doktorun ağzına indi. "Ona böyle hitap edemezsin."

Carmine babasının hareket ettiğini bile fark etmeden Vincent ona saldırmıştı. Onu duvara öyle hızlı yapıştırdı ki çarpmanın gücüyle Carmine'in nefesi kesildi. Boğuşma sırasında çalışma masasının üzerindeki yere düşürerek babası onu masaya mahladığında zor nefes alıyordu.

Bu patırtıyı duyan Dominic yıldırım gibi odaya girdi ve babasını omuzundan tuttu. O an Vincent ne yaptığını fark ederek ellerini çekti. Parmaklarıyla kanayan dudaklarını sıvazlayarak geri çekildi. "Bana neden güvenmiyorsun Carmine? Bunun üstesinden gelmeme neden izin vermiyorsun?"

"Ya sen neden bana doğru düzgün bir sebep sunmuyorsun?"

"Seni güvende tutmaya çalışmak yeterli bir sebep değil mi?"

Carmine bir an bile tereddüt etmedi. "Onunla kıyaslandığında benim güvenliğimin hiçbir önemi yok."

Haven yatak odasının eşiğinde durmuş kavganın neden olduğu dağınıklığı incelerken Carmine söylenerek çalışma masasının çekmeceğini açtı ve bir şişe içki çıkardı. Yüzünü buruşturarak bir yudum aldıktan sonra çekmeceyi tekmeleyerek kapatıp kendini koltuğa attı ve karanlık odada gözlerini yere dikti.

Sinirini yok edemeyeceğini fark eden Haven yere saçılan eşyaları toplamakla oyalandı. Çalar saati prize takıp ayarlamaya çalıştı ama rakamların hâlâ on ikide yanıp söndüğünü görünce vazgeçti. Yerden fotoğraf çerçevesini alırken kırılmış olan camın bir parçası başparmağına batınca acıyla yüzünü buruşturdu. Çerçeveyi masaya koyarken kesilen yerden kan akıyordu.

"Aman Tanrım! Elin kanıyor."

Carmine onun elini tutmaya çalıştı ama Haven geri çekti. "Çerçeveyi kırmışsınız."

Carmine homurdandı. "Ee? Ortılığı toplamaktan vazgeç. Bu ıvır zıvırların hiçbirisi önemli değil."

"Bu önemli." Haven gözyaşlarını zor bastırdı. "O senin annen."

Başka ne yapacağını bilmez bir halde geri kalan döküntüleri toplamaya devam etti. Aşırı öfkelenen Carmine içki şişesini masadan alıp duvara fırlattı. Şişe paramparça oldu; her yere cam kırıkları ve içki sıçradı. Haven gözlerini kapatıp irkilerek geri çekildi. Anılar yumruk yercesine parça parça gözünün önünde canlanınca gözyaşları sel gibi akmaya başladı. Michael'ın öfkesi, paramparça olan bardak ve saçılan içkinin iğrenç kokusu.

Suratına tükürürcesine, "Bir boka yaramıyorsun," diye bağırmıştı. "Hiçbir şeyi doğru düzgün beceremiyorsun. Şimdiye kadar yaptığım en berbat şeysin."

Gözlerini yeniden açtığında Carmine'in yüzündeki öfkenin uçup gittiğini gördü. "Sana bağırmamalıydım. Bunların hiçbiri senin hatan değil."

"Benim hatam," dedi Haven alçak sesle. "Benim yüzümden ailen parçalanıyor."

Carmine yanına diz çöktü ve yerde duran bir defteri alıp masaya fırlattı. "Bu aile, annem öldürüldüğünde parçalandı. O yüzden bu saçmalığa bir son ver. Tabii eğer kendine pay çıkarmak istemiyorsan."

Daha sonra Haven içi suçlulukla dolu bir halde yatağa, Carmine'in yanına uzandı ve parmaklarının şişmiş boğumlarını okşamaya başladı. O ne demiş olursa olsun buna kendisinin sebep olduğuna inanıyordu.

Fazla uyumadı; Carmine kâbuslar görerek yarı uyur yarı uyanık bir gece geçirirken Haven'm haftalardır hissettiği huzur yok oldu.

Sabah perişan bir halde alt kata indi ve Paskalya yemeğini hazırlamak için malzemeleri çıkardı. Mercedes her zamanki yerinde değildi. Dr. DeMarco olmadığına göre yemek hazırlamaya gerek olup olmadığını düşündü.

Sabah hızla geçerek öğleden sonraya dönüştü. Ve nihayet akşamın ilk saatleri geldi. Oğlanlar aşağıya indiler. Eve büyük bir gerginlik hâkimdi ama Haven bunun ne anlama geldiğini anlamakla uğraşamayacak kadar yorgundu. Carmine tezgâha oturup onu seyretmeye başladığında Haven ocağın önünde durmuş ona öğretilen biçimde yemek hazırlıyordu. Dominic seke seke mutfağa girdi ve

Haven'ın yapmış olduğu Paskalya yumurtalarından birini aldı. "Bugün daha iyi misin Haven?"

Carmine, "Otomatiğe bağlamış durumda," diyerek onun yerine cevap verdi. "Hepimize mutlu Paskalyalar."

Haven hiçbir şey söylemedi; dışarıdan gelen hafif bir ses dikkatini çekmişti. Camdan dışarı baktığında Dr. DeMarco'nun arabasını park yerine girerken gördü. Doktor sokak kapısını açıp onlara doğru yürümeye başlayınca Carmine tezgâhtan aşağı atladı ve korurcasına kollarını Haven'a doladı. Doktor onlara bir adım kala durdu; sesi gergindi. "Ellerini uzat da bir bakayım Carmine."

"Anlamadım."

"Bana vurduğunda yüzük parmağınla serçe parmağına çok yük-lendin. Çatlamış olmalarına hiç şaşırı-mam."

"Siktir git!"

Dominic kızgın bir ifadeyle iç çekti. "Bırak eline bir baksın ve bu işten kurtul, dostum."

Carmine bir süre hareketsiz durdu ve sonra elini Haven'ın kalçasından çekti. Oğlunun eline bakarken Dr. DeMarco'nun yüzünde en ufak bir ifade yoktu. Eklem yerlerine bastırıldığında Carmine birkaç kez acıyla yüzünü buruşturdu. "Sorun yok."

"Söylediğim gibi..." Carmine elini çekti. "Siktir git."

Hazır olur olmaz Haven yemeği masaya götürdü ve odasına gitmeye niyetlendi ama Carmine bir sandalye çekip oturmasını işaret ederek onu durdurdu. Yemek boyunca gerginlik daha da arttı. Kimse orada olmak istemiyordu; hiçbirini buna değinmek istemiyordu ama daha fazla ertelenemezdi. Ok yaydan çıkmıştı.

Bir çatal sesi duyuldu, ardından ilk Dominic konuşmaya başladı. "Eteğimizdeki taşları dökmemiz gerek. Bir oturum yapmalıyız."

Dr. DeMarco dudak büktü. "Oturumun nasıl yapıldığı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Haklısın. Biz de kendi tarzımıza göre yaparız," dedi Dominic. "Bazı cevapları alana kadar kimse masadan kalkmıyor."

"Cevap veremeyeceğim birtakım sorular var," dedi Dr. DeMarco. Dominic, "Sorun değil," diye cevap verdi. "Eğer cevap vereme-

yeceğin bir şey olursa söylersin. Pas geçeriz... İyi bir yöntem. Ama böyle devam edemez, Baba. Bir zamanlar bir aile olduğumuzu hissederdik... Bozuk bir aile düzeniydi ama yine de aileydik. Şimdi ise herkes kendi başına."

Dr. DeMarco tabağına baktı. "Tamam. Aile toplantısı."

Aile kelimesi Haven'a bir tokat gibi çarptı. Hemen ayağa fırladı. "İzninizle, efendim."

Dr. DeMarco eliyle çıkabileceğini işaret ederken Carmine ellerini masaya vurdu. "Otur yerine, Haven. Bu mesele seni de ilgilendiriyor."

Haven ne yapacağını bilmez bir halde donakaldı. Dr. DeMarco sandalyesini göstererek, "Otur," dedi.

Haven yerine oturup ellerini kucığına koydu. Dominic konuşmaya başlar başlamaz odadan çıkmadığına pişman olmuştu. "İlk olarak, Baba... Haven'la ne derdin var?"

"Onunla bir derdim olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu Dr. DeMarco.

Carmine dudak büktü. "Ona boktan davranıyor olduğun için olabilir mi?"

Dominic, parmağını kardeşine doğru uzatarak, "Tanrı aşkına sakin ol," dedi. "Benim oturumlarımda bağırışıma yok. Bırak da bunu ben halledeyim."

Carmine alçak sesle homurdanarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Böylesi daha iyi." Dominic babasına döndü. "Ona boktan davranıyor olduğun için olabilir mi?"

Dr. DeMarco başını iki yana salladı. "Bu çocuğa karşı herhangi bir garezim yok."

Haven, "Ama demiştiniz ki..." diye konuşmaya başladığı an ne yaptığını fark etti. Yüksek sesle konuşmanın verdiği gerginlikle sustu.

"Ne demiştiniz?" Dr. DeMarco kaşlarını kaldırdı. "Açıkça söyle."

"O adamlara, buna değmediğimi söylemişsiniz."

"Haklısın ve bu sözümü geri almayacağım. Yine de bu seninle bir derdim olduğu anlamına gelmez."

Carmine yerinde kımlıdanıp duruyor, sessiz kalmak için savaşı veriyordu. Dominic sorularına devam etti. "Madem ondan nefret etmiyorsun Carmine'le birlikte olması neden bu kadar büyük bir mesele?"

“Çünkü bilmedikleri engeller var,” dedi doktor. “Onlara şimdilik birlikte olabileceklerini söyledim.”

Carmine daha fazla kendine hâkim olamadı. “Bunun ne kadar büyük bir haksızlık olduğunu göremiyor musun? ‘Şimdilik’ birlikte olabiliriz, öyle mi? Bu ne demek Tanrı aşkına?”

“Ben işleri yoluna koyana kadar demek. Gelecek için hiçbir garanti veremem.”

“Hangi işleri?” diye sordu Carmine. Dr. DeMarco cevap vermedi. “Öyle olsun. O zaman kendim bulurum. Sadece onun kimle bağlantısı olduğunu söyle.”

“Söyleyemem. Bildiğini öğrenirlerse sana zarar verirler. Bunu anlaman gerek.”

“Bu kadar önemli olan nedir?” diye sordu Dominic. “Ailesi var... Bu iyi bir şey değil mi?”

“Hayır, değil. Bir gün ona teslim edileceğini düşünüyor ve Haven onun yanında güvende olmayacaktır.”

Haven, onun ne dediğini anlamaya çalışıyordu.

“Onu kimse almayacak,” dedi Carmine. “Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

“Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Bir an bile tereddüt etmeden peşinden gideceksin ve ben ikinizin birden zarar görmesine göz yumamam. Sizi bundan kurtaracak bir yol bulmaya çalışıyorum ama sen işleri zorlaştırıyorsun.”

Carmine, “Onu tanıyor muyum?” diye sordu.

“Buna cevap veremem.”

Carmine buz gibi bir kahkaha attı. “Bunu evet olarak alıyorum.”

“İşime burnunu sokma!” dedi Dr. DeMarco. “DNA testleriyle ilgili her şeyi unutmak zorundasın.”

Dominic, “Sen neden unutamıyorsun?” diye sordu. “Bu meseleyi unut. Bırak bu bilgi yok olsun gitsin.”

“Çünkü ikisi ölü olmadığı sürece üç kişi sır saklayamaz. Bu yüzden. İnsanlar biliyorlar. Bu durumun beni nasıl bir çıkmaza soktuğu, ona yardım etmenin beni ne kadar zorladığı konusunda en ufak bir fikrin yok. Carmine kendi hayatına hiç değer vermiyor. Bunu dün gece bir kez daha açıkça belli etti. Onu tehdit etmek bir işe yaramayacaktır ama Haven’ı tehdit etmek etkili olacaktır. Ve bu,

boş bir tehdit değil. İş o noktaya geldiğinde kendi kanımdan olanı seçerim.”

Haven’ın kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. O anda Carmine patladı. “Eğer ona bir şey olduğunda benim hayatıma devam edeceğimi düşünüyorsan aptalsın demektir.”

“Bunu düşündüğünün de farkındayım...”

Carmine homurdandı. “Duygularımı anlıyormuş gibi davranma. Çocukmuşum gibi davranmaktan vazgeç.”

Dr. DeMarco ellerini masaya vurdu. “Büyük o zaman! Ne hissettiğini biliyorum çünkü senin yaşındayken ben de aynı duyguları tattım. Onun için neleri tehlikeye atacağını farkındayım ama buna izin veremem. En azından annen adına çaba harcamalıyım.”

Carmine gözlerini kısarak ona baktı. “Annemin bu işle ilgisi yok.”

“Hem de çok var. Bu kızı seviyordu.”

Bu söz üzerine Carmine bembeyaz kesildi. Bakışları önce Haven’a ardında tekrar babasına kaydı. Sanki kelimeler dudaklarında çıkmak için kendilerini zorluyormuşçasına ağzını açtı ama sessizlik dışıma hiçbir şey duyulmadı.

Dr. DeMarco hüzünlü bir ses tonuyla, “Annen fazlasıyla saftı,” diye devam etti. “Kimsenin zarar görmesine gerek kalmadan bir çıkış yolu olduğu konusunda ısrarcıydı ama yanılıyordu. Biri zarar görecekti. Tek umudum bunun ikinizden biri olmaması.”

Konu bu noktaya gelince yeniden gergin bir hava oluştu. Konuşmaya başladığında Carmine’in sesi titriyordu. “Kim yaptı?”

Dr. DeMarco başını tabağından kaldırmadan, “Neyi kim yaptı?” diye sordu.

“Neyi olduğunu biliyorsun. Onu kim öldürdü? Madem eteğimizdeki taşları döküyoruz onu kimin vurduğunu bilmek istiyorum.”

“İsimlerin önemi yok.”

“O zaman neden yaptılar?” diye sordu Carmine. “En azından tüm bunlara neyin sebep olduğunu söyleyebilirsin.”

“Bunun bir faydası yok Carmine. Olan oldu.”

Carmine buz gibi bir ifadeyle güldü. “Bana bunu yapma. Kimin hatası olduğunu bilmek hakkım.”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyorum ne demek lan?”

"Yani kimi suçlayacağımı bilmiyorum," dedi Dr. DeMarco. "Annen... Tanrı biliyor ki onu çok sevdim ama o, arkamdan iş çevirdi ve yapmaması gerektiğini bildiği şeyler yaptı."

"Ne tür şeyler?" diye sordu Carmine. "Neden yaptı?"

"Annen herhangi bir şeyi neden yapardı? Yardım etmek istedi."

"Kime?"

"Bunun bir önemi yok Carmine."

Carmine, "Hayır, var," dedi. "Uğruna her şeyi tehlikeye atacak kadar önemli olan kişinin kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Hayatını kimin için harcadığını öğrenmek istiyorum."

Carmine'in öfkesi Haven'ı korkutmuştu. Dr. DeMarco dikkatle oğluna bakıyordu; yüzü ifadesizdi ama gözleri duygu doluydu. Carmine'in öfkeli yüz ifadesi yumuşadı, kaşları çatıldı ve bakışlarını kaçırdı. Başını öne eğip iki elini de saçlarında dolandırdı ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

Dr. DeMarco sakın bir sesle, "Annene çok benziyorsun Carmine," dedi. "Geçmişte yaşananların tekrarlanmasına izin veremem. Artık değil."

Carmine peçetesini masaya bırakıp sandalyesini iterek ayağa kalktı ve izin almadan hızla odadan çıktı.

"Oturum bitti mi?" diye sordu Dr. DeMarco. "Ortasında çıkıp gitmek istemem."

"Evet, bitti," dedi Dominic. "Tam bir fiyaskoydu."

Dr. DeMarco ayağa kalkıp hafifçe oğlunun sırtına vurdu. "Bu oturumdan yaşamlarımıza bir zarar gelmeden çıkıp gidiyoruz. Gerçek oturumlarda her zaman bu kadar şanslı olmayız."

Carmine kendisini odasına kilitlediğinde her yanını yoğun bir duygu seli kapladı. Korku. Şok. Aşk. Özlem. Öfke. Pişmanlık. Yanından geçerken yatak bazasına bir tekme savurdu, saçlarını o kadar sert çekti ki kafa derisi zonkladı. Göğsüne bir ton ağırlık oturmuştu; gerçeğin gücü altında eziliyordu.

Haven'dı. Hayatının paramparça olmasının sebebi oydu.

Deşarj olma çabasıyla eşyaları sağa sola fırlattı; düşünceleri karman çorman bir halde suçu başkasının üzerine atmaya ve boş yere

mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Onun için her şeyin kolay olması gerekiyordu. O zaman neden böylesi karmaşık hissediyordu?

Çalışma masasının üzerinden çerçeveyi çekip aldı ve gözlerini annesinin fotoğrafına daktı. Kırık camın üzerine bir çizgi halinde Haven'ın kanı bulaşmıştı. Sinirli gözyaşları gözlerini yakıyordu. Hiçbir şey değişmemişti ama her şey farklı görünüyordu.

Çerçeveyi yere atıp banyoya gitti. Bakışları şaşkın yüzünün aynadaki yansımaya takıldı. Kan çanağına dönmüş üzgün gözleri ona annesini hatırlattı ve kontrolünü kaybetmemek için sımsıkı tutunduğu son ip parçası da koptu.

Aynaya bir yumruk attı. Ayna çatladı; tamamen parçalanıp yansımaları yok olana kadar öfke içinde yumruklamaya devam ederken kırık cam parçaları etrafa uçtu. İcini yeniden bir duygu seli kapladı; yere çöküp dizlerini göğsüne çekti. Gözyaşları akmaya başladığında öfkenin yerini çaresizlik aldı. Daha fazla mücadele edecek gücü kalmadığından bu duygunun onu teslim almasına izin verdi.

Bir süre sonra çaresizlik yerini acıya bırakınca başını yere koydu. Kaybettiği şeyin hüznünün onu sarıp sarmalamasına göz yumdu.

Carmine kendine geldiğinde banyoya karanlık çökmüştü. Lavaboya gitti; kırık cam parçaları ayaklarının altında çatırdıyordu. Karı temizlerken elindeki kesikler sızladı.

Zulasından bir şişe votka alıp alt kata indiğinde babasının çalışma odasında ışığın yandığını gördü. Kapıyı çalmaya tenezzül etmeden içeri girdi ve arkasından tekmeleyerek kapattı. Kendini deri koltuğa atıp içkisinden bir yudum aldı.

"Bunu sana anlatmayı hiç istemezdim," dedi Vincent. "Acımasızlık olacağını düşünüyordum. Annen onu kurtarmamı istemişti ama Frankie Antonelli kızın gitmesine izin vermedi. Bu yüzden annene bu işin peşini bırakmasını söyledim ama o, bırakmadı. Bırakmadı. Ne yaptığını çok geç fark ettim. Çok geç kalmıştım."

Babasının söyledikleri Carmine'i derinden etkilemişti. Gözyaşlarına engel olmak için hızlı hızlı gözlerini kırptırdı. "Sırrın ne olduğunu mu bulmuştu? Onu bu yüzden mi öldürdüler?"

"Doğru iz üzerindeydi; hatta bir özel dedektif tutmuştu. Ama

parçaları bir araya getirmeye zamanı olduğunu sanmıyorum. Fakat getirecekti. An meselesiydi."

"Ve bu yüzden Haven'ı suçluyorsun."

"Bu, onun suçu değil," dedi Vincent. "O sadece bir çocuktur."

Carmine acı acı gülümsedi. "Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Elbette bu, onun suçu değil. Yine de onu suçlamadığın anlamına gelmez."

Vincent iç çekti. "Bazen sevdiğimiz birinin kaybı yüzünden acı çeker ve bunu tek bir nedene bağlarız. Buna sorumluluğu başka bir şeye yüklemek denir. Acıyı somut bir şeye yönlendirdiğinde onunla baş etmek kolaylaşır, böylece..."

"Tıbbi saçmalıkları kes. Bu günah keçisi aramaktan başka bir şey değil."

Vincent, "Günah keçisi," diye tekrarladı. "Haklısın. Genel olarak bununla başa çıkmayı öğrendim; bu yüzden onu buraya getirmenin bir problem yaratmayacağını düşündüm. Ama haklısın, zaman zaman hâlâ o düşünceye kaydığım ve var olmamasını dilediğim oluyor."

Carmine ses tonundaki tiksinemeyi duyabiliyordu. "Onu Frankie mi öldürdü?"

Vincent başını sallayarak onu onayladı. "Birkaç yıl önce Sal, annenin sorduğu sorular yüzünden Frankie'nin paniklediğinden söz etti ve bunun sebebinin kızın babasının Antonelli'nin oğlu olması olduğunu söyledi. Ailesine ait küçük ve rezil sırrın duyulmasını istemiyordu. Bizim dünyamızda ya öldürürsün ya da ölürsün, oğlum."

Carmine votkanın damarlarını kavurduğunu hissedebiliyordu. Acıyla yüzünü buruşturarak elini saçlarında gezdirdi. Babası kaşlarını çatı. "Bir şeye çok sert vurmuş olmalısın."

"Önemli değil, sadece aynayla ufak bir kaza yaşadım."

"Hastaneye gidip röntgen çektirsen iyi olur."

Carmine votka şişesini kaldırdı. "İhtiyacım olan ilaç burada."

Babası homurdanmaya başladığında bir yudum daha aldı. "Kacarığerin için endişeleniyorum. Henüz on yedi yaşındasın ve siroz olmaya doğru gidiyorsun. Eğer böyle devam edersen ölürsün."

Carmine, "Bir gün hepimiz öleceğiz, Baba," dedi. "Bari sevdiğim bir şey yüzünden gideyim."

Bir yudum daha almak için şişeyi dudaklarına götürdüğünde ne söylediğini fark etti. Annesinin de yaptığı tam olarak buydu.

İŞİL İŞİL AYDINLATILMIŞ SINIFTA zil sesi yankılandı. Öğrenciler eşyaları toplarlarken sınıfta toplu bir karmaşa vardı. Carmine, sağ bileği banyodaki ayna olayından dolayı sarılı olduğundan sol eliyle fen kitabını kapattı.

Fen öğretmeni Bay Landon, "Çalışmayı unutmayın, çocuklar," dedi. "Yarın sınav var."

Carmine sırt çantasını aldı ve öğretmeninin masasına yaklaştı. Bay Landon tahtayı siliyordu. Arkasını döndüğünde onu görmeyi beklemiyordu. "Bir şey mi istiyorsun?"

"Acaba bana mtDNA'yı açıklayabilir misiniz?"

Bay Landon dudaklarını büzdü. "Bu konuyu dönem başında işlemiştik."

"Biliyorum ama tam anlayamadım."

Aslında birazcık bile ilgilenmemiştir. Carmine sınıfını geçmek için her zaman şansa ve içgüdülerine güvenirdi. Genellikle de bu ikisi paçayı kurtarmasına yeterdi.

"Tamam. Nükleer DNA'dan farklı olarak mtDNA sadece bize özgü değildir. Annemizle paylaşırız."

"Yani mtDNA'm anneminkiyle aynıdır, öyle mi?"

"Evet. Tıpkı onun da kendi annesiyle, annesinin de kendi annesiyle aynı olduğu gibi. Böyle devam eder."

"Peki, bu erkekler için de geçerli mi? Yani test yaptırdım diyelim. Kiminkine uyacak?"

"Herkesin annesiyle bağlantısı vardır. mtDNA'n ne olursa olsun doğrudan anne tarafından gelir."

Carmine şaşırılmıştı. Doğal olarak testin Haven'ın babasıyla ve onun örgüt bağlantılarıyla ilgisi olduğunu varsaymış, annesiyle bağlantısı olduğunu hiç düşünmemişti.

Bay Landon, "Başka sorun var mı?" diye sordu

"Hayır." Carmine bir tereddüt etti. "Aslında evet. GPS konusunda bir şey biliyor musunuz?"

"Tam olarak ne öğrenmek istiyorsun?"

"Sinyali devre dışı bırakmanın bir yolu var mı?"

"Hmm... Engelleme yolları var," dedi Bay Landon. "GPS çiple-
rinin onları takip eden uyduyu doğrudan görmesi lazım. Yani herhan-
gi büyük bir engel sinyalin yayılmasını önler. Ayrıca su ya da metal
gibi yansıtıcı maddeler de sinyalin geri dönmesine neden olur."

"İnsanlara takılmış olan takip çiplerinde de durum aynı mı?"

Bay Landon kıs kıs güldü. "Bu, bilimkurgu. İnsanlara takılan bir
çip henüz yok."

Saçmalık. FDA'in* böyle bir şeyi onaylamıyor olması bunların ol-
madığı anlamına gelmezdi. "Varsayalım ki birinin derisinin altına
bir çip yerleştirildi. Bulunmamasının bir yolu var mı?"

"Ya penceresiz bir odada kalacak ya da su altında nefes almayı öğ-
renecek. Aksi takdirde dışarı çıktığı anda uyduyla bağlantı kurulur."

"Yani kısaca bunu engelleme tek yolu ya mahkûm gibi yaşa-
mak ya da boğulmak."

"Sanırım öyle. Yine de sadece bir varsayım olduğu düşünül-
düğünde kesin bir şey söylemek mümkün değil."

"Teşekkür ederim."

Tam dışarı çıkmak için arkasını dönmüştü ki Bay Landon ona ses-
lendi. "Merakın beni umutlandırdı. Böyle devam et."

Carmine kendi kendine gülümseyerek dışarı çıktı. Öğretmeni
gurur duymuştu ama babası bu soruları sorduğunu bilseydi deliye
dönerdi.

Vincent, yüksek tuğla binaya yaklaştığında arabayı yavaşlattı ve sağa
sert bir dönüş yaparak park yerine girdi. Üstü açık kırmızı arabanın
arkasına park etti ve arabadan inerek kapıları kilitleyip alarmı kurdu.

Burası düzgün bir mahalleydi; kasabanın bu kısmında suç oranı
çok düşüktü. Mahallede yaşayanlardan herhangi biri konusunda en-
dişesi yoktu çünkü hiçbiri davet edilmedikleri bir eve ayak basacak

* Amerikan Gıda ve İlaç Dairesi. -çn

kadar aptal olamazlardı. Buradaki herkes sokakların kontrolünün *la famiglian*ın elinde olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Vincent'm yetkilerini ve elindeki gücü de biliyorlardı. Bu yüzden ona saygılı davranıyorlardı. Çoğu onu sevmiyordu ama onların kendisi için ne hissettikleri Vincent'in umurunda değildi.

Vincent sokaklara adım attığı andan itibaren duyguları yok olmuştı. Ne merhamet hissi kalmıştı, ne şefkat, ne empati ne de vicdan azabı. Olamazdı da. Chicago'da kaldığı süre uzadıkça soğukluğu artmıştı.

Maura'nın çok sevdiği ve esinti içeri girsin diye bütün pencereleri açtığı ılık ilkbahar akşamlarından biriydi. Vincent evin ısınmasına neden olduğu için sürekli ona söylenirdi. O zamanlar sinirli bir adamdı; sık sık zamanı geri alıp kırıcı sözlerini silebilmeyi arzu ederdi.

Del senno di poi son piene le fosse. 'Şimdi bunu tam olarak anlıyordu.

Sokak kapısına doğru yürüdü ve zili çaldıktan sonra açık mavi gömleğinin kollarını kıvrırdı. İçeriden yüksek topuklu ayakkabıların yankılanması duyuldu ve kapı açıldı. Karşısında parlak kırmızı dudaklarıyla gülümseyen bir kadın duruyordu. "Merhaba, Vincent. Uzun zaman oldu."

Kadm yana çekilerek onu içeri aldı. Vincent tek kelime etmeden içeri girdi ve siyah deri koltuğa oturdu. Kadın elinde bir kadeh kırmızı şarapla ona katıldı. Vincent kadehi alıp burnuna götürdü ve koklayarak aromasını içine çekti. Maura kırmızı şarabı çok severdi.

Vincent kadehini elinde tutarken kadm kendi içkisinden bir yudum alıp, "Ee, bu sefer ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Kovulana kadar."

Kadm bu yaşam tarzına yabancı değildi. Onun içinde doğmuştu; bir *Principessa della Mafia* idi. Onun ne yaptığını söyleyemeyeceğini biliyordu, bu yüzden aralarındaki sohbet minimum düzeydeydi. Kandırma yoktu; yanlış düşüncelere sevk etme kesinlikle yoktu.

"Aç mısın?" diye sordu kadın. Vincent gözlerini ona dikti ve daracak siyah elbisesiyle incecik yüksek toplu ayakkabılarına hayran olmuş bir ifadeyle tüm bedenini baştan aşağı süzdü. Teni bronz, saçları koyu kahverengi, gözleri içinde ufak yeşil benekler olan eşsiz bir elaydı. Yeşil ona yıllar boyunca her akşam baktığı gözleri hatırlattı.

* (İta.) Her şey olup bittikten sonra ahkâm kesmek kolaydır. -çn

Bakışlarını başka yöne çevirdi. “Kesinlikle.”

Bir şişe şarap eşliğinde yemek yediler. Kadın konuştu; Vincent sadece dinledi ve gerektiğinde başıyla onayladı. Yemekten sonra kadının masayı toplarken Vincent pencereye gitti ve etrafı çevrili arka bahçenin üzerinde parlayan yıldızları ve ayı seyretti.

Yüksek topukların tıkırtısı yaklaştı; ses hemen arkasında durdu ve camda kadının yansıması görüldü. Kadın afacan bir ifadeyle gülümseyerek ellerin sırtında gezdirdi. Omuzlarını ovuşturarak masaj yaptı. “Her zaman gerginsin Vincent.”

Vincent hafif bir nefes verdi. “Bu yüzden sana geliyorum. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun.”

Kadın cevap olarak mırıldanarak ellerini gömleğinin altına soktu ve manikürlü tırnaklarını hafifçe tenine sürttü. Maura’nın asla uzun tırnakları olmamıştı; diplerine kadar kemirdi. Öyle ki bazen parmakları kanardı.

Kadın, Vincent’in gömleğinin düğmelerini açıp dudaklarını yumuşakça çıplak boynuna bastırdı. Nefesi sıcacık, sürdüğü ruj yüzünden dudakları yapışkandı. “Sanırım şu an neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.”

Bir saat sonra Vincent hiçbir şey söylemeden giyiniyordu.

Kendini rahatlamış hissetmesi gerektiği bu tür anlar, içinde bulunduğu dünyanın tüm ağırlığıyla göğsüne baskı yaptığını hissettiği anlardı. Geri dönebilseydi birçok şeyi değiştirirdi ama elinden gelen tek şey ileriye gitmek ve onun başına gelenin Carmine’in başına gelmesini engellemekti. Bundan yirmi yıl sonra oğlunun, onun için anlam ifade etmeyen adı sanı belirsiz kadınları beceriyor olmasını, tek arzusu her şeyi oluruna bırakmakken olayları kontrol altında tutmaya çalışmasını istemiyordu.

Vincent park yerinden çıkıp 290 numaralı otobana yöneldiğinde arabanın ön panelindeki saat gece yarısını gösteriyordu. Yarım saat araba kullandıktan sonra yamacı boylu boyunca kesen dolambaçlı ve uzun bir patikaya sapıp karşısına çıkan kapıdan içeri girdi: Mount Carmel Mezarlığı.

Arabayı durdurup indi; hayatlarını yaşamış ve ölmüş insanların

mezarlarının yanında geçerek çimde yürümeye başladı. Caponeların mezarları bu kısımdaydı; onlarca başka *Mafioso* ise mezarlığın farklı bölümlerine dağılmışlardı. Bir gün o da oraya, karısının yanındaki mezara gömülecekti.

Mezar taşını gördüğünde kalbi sıkışarak durdu. Mezarın yanında diz çöküp ellerini soğuk mermer taşta yazan isimde gezdirdi.

Maura DeMarco
Nisan 1965 – Ekim 1996
“Ama, ridi, sogna–e vai dormire”

“Tatlı Maura’m,” dedi. “Biliyorum aylar oldu ama seni ziyaret etmeyi hak etmiyormuşum gibi hissediyordum. Büyük bir hayal kırıklığı hissediyor olmalısın.”

Çime oturdu ve gözlerini en alttaki cümleye dikti. “*Ama, ridi, sogna –e vai dormire,*” dedi; sesi karanlıkta boğuk bir fısıltıydı. “‘Sev, gül, hayal kur ve uykuya dal.’ Hayatını böyle yaşadın ve ben senin yolundan yürüyorum. O kızı aldım. Nihayet senin için aldım onu ve sen bunu göremedin.”

Göz kenarlarından yaşlar süzülürken alaycı bir ifadeyle güldü. “Onu odasına kilitlediğimde muhtemelen bana kızdın; tıpkı yıllar önce o gün şey... şey yaptığımda...” Sustu. “Ne yapmak üzereydim, o gece... onları öldürdüğüm gece ne yapmaya çalıştım biliyorsun. Beni izlediğini biliyorum ve beni durduran sendin. Ölüyken bile onu kurtardın. Alnın kırış kırış olmuş bir halde... ne zaman kızsan böyle görünürdün... orada durduğunu hayal edebiliyordum. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, yine de o yüzü tekrar görmek için neler vermezdim.”

Susup başını iki yana salladı. “Kız iyi sanırım. Şimdilik hepimiz iyiyiz. Böyle kalmamız için ne yapmam gerektiğini bulmaya çalışıyorum. Kız gelişme gösteriyor ve kendini toparlıyor. Bana seni hatırlatıyor ve bu tahmin edebileceğinden daha zor.”

Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve konuşmadan oturup sessizliğin tadını çıkardı. Adını görmek, onun gerçek olduğunu hatırlatan, harap olmuş sinirlerini yatıştıran somut bir şeydi ve o an tam olarak olmasa da huzurlu hissetmesini sağladı.

Birkaç dakika sonra ayağa kalkıp pantolonundaki otları silkeledi. "Bir daha bu kadar uzun süre gelmemezlik yapmayacağım. Seni seviyorum."

Mezarlığı boylu boyunca geçip arabasına döndü. Chicago'ya dönüş yolunda yüreği gitgide duyarsızlaştı, gözyaşları dindi.

Şehrin sınırlarına girdiğinde soğukkanlılığına yeniden kavuşmuştu.

CARMINE ÖDEVİNİ YAPARKEN Haven yatak odasının eşliğinde durmuş sessizce onu seyrediyordu. Başı sol avucunun içinde masasında oturmuş, dikkatle dizüstü bilgisayara bakıyordu. Ya onun varlığını fark etmemişti ya da fark ettiğini belli etmek istememişti.

Carmine homurdandı. "Yunan alfabesinin matematikle ne ilgisi var?"

Haven bir anda, "Pi mi?" deyiverdi.

Onun sesini duyunca Carmine sıçrayarak döndü. "Ne dedin?"

"Pi, hem Yunanca hem de matematikteki şu... hmmm... zımbırtı."

Carmine ne söylediğini algılayana kadar gözlerini dikip ona baktı. "Şimdi oldu. Bunun için Alex Trebek'e teşekkür borçluyuz. Aslında şu lanet olası ödevimi sen yapıp beni delirmekten kurtarabilirsin."

Haven kızardı. "Bunu ben yaparsam sen nasıl öğreneceksin?"

Carmine başını iki yana sallayarak, "Bu saçmalığı bilmeme gerek olduğunu hiç sanmıyorum," dedi. "Neyse, bir şey mi vardı?"

"Dia'ya gitmem gerekiyor, unuttun mu?"

Bu, en başta Carmine'in fikri olduğundan unutmuş olmasına ihtimal vermiyordu. "Aaa evet. Doğru." Masasının üzerindeki anahtarları aldı. Haven onun gitmek için ayağa kalkmasını beklerken o, anahtarları uzattı.

Haven anahtarlara bakakaldı. "Beni sen götürmeyecek misin?"

Carmine anahtarları sallayarak, "Araba kullanmasını biliyorsun," dedi. "Taksicilik oynamaya vaktim yok, *tesoro*. Yapmam gereken tonlarca ödevim ve halletmem gereken işlerim var."

Haven'ın kaşları çatıldı. "Araban olmadan işlerini nasıl halledeceksin?"

* Jeopardy! (Riziko) adlı televizyon programının sunucusu. -çn

“Dom’la gideceğim,” dedi Carmine. “Dia’nun evine nasıl gidildiğini hatırlıyorsun, değil mi? Dümdüz gideceksin. Elbisenin aldığı gün seni bıraktığım yer.”

“Şey... Evet... Ama...”

“Eve dönerken markete uğrayıp bana kola alır mısın? Hemen yandaki caddede. Torpido gözünde nakit olmalı.”

Haven şaşkın şakin ona bakıyordu. “Ama... senin araban. Ben onu kullanamam.”

Carmine kızgın bir ifadeyle iç çekti. “Neden?”

“Çünkü şimdiye dek sadece Dr. DeMarco’nun arabasını kullandım. Üstelik sen de yanımdaydın.”

“Benim arabamın da onunkinden farkı yok. Eğer işini kolaylaştıracaksa ben yan koltukta oturuyormuşum gibi davran. Birkaç kez küfredmen yeter. Oradaymışım gibi hissettirir.”

Arkasını dönüp konuyu kapattı.

Mayısın ortasıydı ve bugün Durante Lisesi’nin mezuniyet balosu vardı. Carmine üç hafta önce aniden bundan söz etmiş ve sanki sıradan bir şeyden söz edermişçesine bir elbise alması gerektiğini söylemişti. Birkaç gün sonra Dia onu alışverişe götürmeyi teklif etmişti ve Haven koyu sarı biyeleri olan mavi bir elbise almıştı.

Son birkaç hafta Haven için kafa karıştırıcıydı. İniş çıkışlar yaşamıştı. Bazen değişiklikler o kadar ani oluyordu ki ayak uydurmakta zorlanıyordu. Beklenti ve heyecan hep oradaydı; içinde varlıklarını sürdürüyorlardı. Aynı zamanda korku da vardı... Bilinmeyen korkusu, alt üst olmanın korkusu.

Her zaman kötü değişti. Carmine sık sık öfkeleniyordu ama tanıdığı o çocuğa özgü olmayan bir şey yapıp onu şaşırttığı, odasında yaşanan o an gibi anlar da yaşanmıyor değildi. Arabası onun için çok değerli olmasına rağmen ona anahtarları vermişti. Oysa henüz ehliyeti bile yoktu.

Harper ailesi kasabanın merkezinde yer alan, toprak rengi, mütevazı ama dört kişi için yeterince büyük tek katlı bir evde yaşıyordu. Dia ve Tess aynı odayı paylaşıyorlardı, bu kısıtlı alan sık sık kardeşçe didişmelere neden oluyordu. Haven oraya vardığı anda bunun

kanıtını gördü. Haliya odayı boydan boy ortadan ikiye bölen koli bandı yapıştırılmıştı. Sol taraf tertemizdi ve pembe renkli eşyalar ve sinema yıldızlarının posterleriyle süslenmişti. Sağ taraf ise karmakarışık ve duvar yüzlerce fotoğrafla kaplıydı.

Dia masanın önündeki sandalyeyi işaret ederek, "Otursana," dedi. Haven sandalyenin ucuna oturup temizleme dürtüsünü bastırmaya çalışarak dağınıklığa göz attı. "Ee, heyecanlı mısın?"

Endişe heyecanını gölgeliyor olsa da, "Elbette heyecanlıyım," dedi Haven.

Dia parmaklarını Haven'ın dağınık buklelerinde gezdirip saçlarına şekil vermeye çalışırken garip bir bakış attı. "Gerginsin, değil mi? Cevabın önceden hazırlanmış gibi geldi bana."

"Heyecanlıyım," dedi Haven. "Daha önce hiç baloya katılmadım."

Dia, "Ben de," diye karşılık verdi. "Buna katılmamın tek sebebi yıllık için malzeme toplamak. Yoksa gitmezdim."

"Kavalyen yok mu?"

Dia başını iki yana salladı. "Yanımda birini getirsem idaredekiler kalp krizi geçirir."

"Neden?"

Dia şaşırmış bir ifadeyle ona baktı. "Bu herkesin kabul edeceği bir şey değil?"

"Neden kabul etmesinler?"

Dia kelimelerin üzerine basa basa, "Ben erkeklerle ilgilenmiyorum," dedi. "Bunu kimse söylemedi mi sana?"

"Şey... Carmine kendisinde işine yarayacak alet edevata sahip olmadığını söylemişti." O an Carmine'in ne kast ettiğini anladı ve kıpkırmızı kesildi. "Haa yani..."

"Dia penisten hoşlanmaz demek istemiş."

Haven konuşmalarını bölen bir ses duyarak kapıya baktı. Tess paldır küldür odaya girdi ve elindeki elbise torbasını yatağına atıp fermuarını açarak kan kırmızı bir elbise çıkardı.

Dia gözlerini yuvarladı. "Fazla şık."

Tess, "Bence uygun," diyerek tişörtünü çıkardı. Haven şaşkın şaşkın soyunmasını seyrediyordu. Tess onun yüz ifadesini fark edince sutyeni ve külotuyla karşına dikilip gülmeye başladı. "Benim utanmam yoktur."

Dia bir kahkaha attı. "Hiç de mütevazı değildir."

Tess cevap vermeden sadece omuz silkti. Elbiseyi giydi, sonra dolaptan yüksek topuklu bir çift ayakkabı alıp ayağına geçirdi. Tuvalet masasına gidip aynadaki görüntüsüne göz attı; saçları düzeltti, ardından kırmızı ruj sürdü. Bunların hepsi öylesi gelişigüzel, öylesi çabuk, öylesi rahat yapıyordu ki Haven hayranlıkla onu izliyordu.

Dia onun saçlarıyla oynamaya, her yana çekiştirip durmaya devam ediyordu. Ne yapmaya çalıştığı konusunda Haven'ın en ufak bir fikri yoktu. Aynı düşünce Tess'in de aklından geçmiş olmalı ki homurdanarak onlara doğru döndü. "Dia, bu zavallı kızın kafasına ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Balıksırtı örgü yapmaya çalışıyorum."

"Balıksırtı örgü mü? On iki yaşında mı sanıyorsun onu?"

Saç düzleştiricisini aldı ve kız kardeşini itip önünden çekerek prize taktı. Dia omuz silkerek kendini yatağa atarken Tess beceriksizce yapılmış örgüyü açtı. Saç düzleştiricisi ısınınca Haven'ın, daha önce hiç bu kadar düzleşmemiş buklelerini düzleştirdi. Üst tarafından bir kısmı geri alarak bir toka ile sabitledikten sonra saç düzleştiricisini prizden çekti ve kendi tarafına geri döndü.

Dia elbisesini giymesi için Haven'a banyoyu gösterdi. Haven banyoya girip aynaya baktığında kendine bakmakta olan kızı tanıyamadı. Saçları dümdüzdü ve ışığın parıltısı altında ıslıl ışıldı. Elbisesi üzerine tam oturuyor; yeni keşfedilmiş kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu.

Kıvrımlar. Nereden çıktığını ve daha önce nasıl fark etmediğini merak ederek şaşkınlık içinde kalçasını yokladı.

Yatak odasına doğru ilerleyip eşikte durdu. Dia postallarını ayağına geçirirken Tess dudaklarına bir kat daha ruj sürerek hâlâ aynada kendini seyrediyordu.

Dia onun önüne altın rengi bir çift topuksuz ayakkabı atarken, "Sen giyinmeyecek misin?" diye sordu.

"Giyindim ya."

Haven bir yandan ayakkabıları giyerken diğer yandan onun kıyafetini inceliyordu. Siyah bir etek, canlı mavi renkte bir bluz ve gökkuşağı renklerinde çizgili bir çorap giymişti. "Giyindin mi?"

"Giyindi," diye cevap verdi. "Dia'ya göre bu giyinmek."

Tek başına markete girdiği anda herkesin ona bakıyor olduğu duygusuyla Haven'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Çekingen bir halde başını öne eğerek süratle içecek reyonuna gitti. İkili bir kola paketini almak üzere eğildiğinde birinin yanına yaklaştığını fark ederek her yanının uyuştüğünü hissetti.

"Yarım bardak suyun üzerine içki eklersek su ne olur?"

"Bilmiyorum, Nicholas." Kolayı aldı ve ona doğru döndüğünde siyah bir takım elbise giymiş olduğunu görünce şaşırdı. Parmak arası terlikleri ve beysbol şapkası olmadan ilk kez görüyordu onu.

Nicholas sırtarak, "Sarhoş olur," dedi. "Çaktın mı?"

Haven jetonu düştüğü anda başını iki yana salladı. "Fazla çakırkeyif."

Onun şaka yapmaya kalkışması Nicholas'ı güldürdü. "Komikti. Tam benim kalemim bir kızsın."

Haven kızardı. "Teşekkür ederim. Görüyorum ki giyinmişsin."

"Elbette giyindim. Mezuniyet balosu var."

"Baloya gidiyor musun? Ama sen bu okulda okumuyorsun, değil mi?"

"Sen de."

"Ama benim birlikte gideceğim biri var."

Üzüntülü bir ifadeyle iç çekti. "Öyle... Ama benim de var. Carmine gibi yakışıklı olmayabilirim ama yine de kızlardan yana şansım olabiliyor. Erkek arkadaşından söz etmişken..."

"Hiç başlama."

Nicholas kendini savunur biçimde ellerini kaldırdı. "Hey... Sadece tek başına insan içine çıkmana izin vermiş olmasına şaşırdığımı söyleyecektim."

"Neden vermesin? Tek başıma markete gidebilirim."

"Gerçekten mi?" Ses tonundaki ciddiyet sınırlarının gerilmesine neden oldu. Gidebilir miydi? Bunu ilk kez yaptığını düşününce evet demekte epey zorlandı.

"Elbette," dedi kuşku dolu bir ifadeyle ona bakarak. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Nicholas gerçeği biliyor olamazdı. Carmine onu uyarmıştı.

"Ne güzel," dedi Nicholas. "Biliyor musun ilginç bir aksanın var."

Haven konunun aniden değişmesine şaşırđı. "Aksanım mı var? Bence senin aksanın var."

Nicholas güldü. "Benim aksanım buradaki herkes gibi ama seninki gibi bir aksan hiç duymadım. Nerede büyüdün?"

"California'da."

"Neresinde?"

Haven bir an tereddüt etti. "Çölde."

Nicholas başını salladı. "Duymamış olmam normal. California'da büyümüş biriyle ilk kez karşılaşıyorum. Orada doğdun, değil mi?"

Arka arkaya sorduğu sorulardan rahatsız olmuş bir halde başıyla onu onayladı.

"Anladım. Madem ben yanıldım, madem tek başına dışarı çıkabiliyorsun bir ara beni ziyaret etmelisin Haven."

Bu davet üzerine Haven gözlerini kısarak ona baktı. "Bunu neden yapayım?"

"İyi bir kıza benziyorsun," dedi Nicholas. "Arkadaş olmamızda bir kötülük yok."

"Benimle arkadaş olmak istemenin sebebi beni tanımak mı yoksa Carmine'i sinir etmek mi? Çünkü onu üzecek kişilerle arkadaş olamam."

Bu sözler ağzından bir anda döküldü; cümle bitip aralarında gergin bir hava oluşana kadar ne dediğinin farkında değildi.

"Ben o kadar aşağılık bir insan değilim."

"Nereden bileceğim?"

"Bana güvenmen gerek."

"Güvenemem," dedi Haven. "Ben insanlara güvenmem."

"Ama ona güveniyorsun."

"Güveniyorum," diye karşılık verdi. "Söylediğın hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Anladım. Yine de bu, bana da güvenemeyeceğın anlamına gelmez."

Haven dikkatle ona baktı. Ona güvenebilir miydi? "Gitmem gerek."

Oradan uzaklaşırken Nicholas arkasından seslenince kısa bir an durdu. "Haven, çok güzel görünüyorsun. Carmine aşağılık herfiın biri olabilir ama şanslı bir herif."

Haven gülümsedi. "Teşekkür ederim ama bence şanslı olan benim."

* * *

Koların parasını ödeyip DeMarcoların evine döndüğünde evin önünde park etmiş pırıl pırıl spor bir araba gördü. Sokak kapısını açtı; tam Carmine'e seslenmek üzereydi ki mutfakta bir patırtı duydu. "Bu kadar uzun süre ne halt ettin?"

Haven cevap vermekle uğraşmadan iç çekti. Carmine'in morali bozuksa bunu hiçbir şey değiştiremeyecekti.

Mutfak kapısında durduğunda onun görüntüsü karşısında afalladı. Siyah bir takım elbise giymiş, mavi bir kravat takmıştı; ayağında siyah Nikelar vardı. Carmine ona doğru döndü ve Haven kolayca tezgâha koyup bir kutuyu ona uzatırken baştan aşağı onu süzdü. Gözlerini ondan ayırmadan dikkatle kola kutusunu aldı.

Haven sinirleri gerilmiş bir halde mutfaktan çıkmak üzere arkasını döndü ama Carmine koluna yapışıp onu durdurdu. "Nefes kesicisin."

Gözleri dudaklarında gezindi ve hafifçe onu öptü. Haven, daha derin öpmesi için dudaklarını araladı ama Carmine geri çekildi. Bu, birkaç haftadır alışılmış bir tavır haline gelmişti; son zamanlardaki ruh halinin sonucuydu.

Carmine bardağa buz koymak için arkasını döndüğünde Haven oturma odasına gidip kanepeye oturdu ve ellerini kucağında birleştirip beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra Carmine geldi ve bardağını sehpaye koydu. Diğer elinde plastik bir kutu vardı. İçinden mavi ve sarı renkli bir çiçek çıkarıp Haven'ın bileğine taktı. "Bir süs çiçeği."

Haven çiçeğe bakarak, "Çok güzel," dedi.

Sokak kapısı açıldı ve Dr. DeMarco içeri girdi. Selamlama faslını es geçip, "Dışarıda güzel bir araba var," dedi.

Carmine iç çekti. "Endişelenme... Ben kiraladım. Yarın teslim edeceğim."

Birkaç dakika sonra peşlerinde canı sıkkın Dia ile Dominic ve Tess geldiler. Dışarıya çıkıp hep birlikte fotoğraf çektirdiler. Flaşlar patladıktan birkaç dakika sonra Carmine, Haven'ın elini tutup çekerek uzaklaştırdı. Arabasının yanında kısa bir süre durup herhangi bir hasar var mı diye baktıktan sonra kiralık arabaya yaklaştı. "Her zaman bir Vanquish'im olsun istemiştım. Bu orospu çocuğunu kullanırken kendimi James Bond gibi hissediyorum."

"James Bond mu?"

“Evet. Bilirsin 007, gizli ajan.” Haven başını iki yana salladı. Carmine iç çekti. “Bir film.”

“Üzgünüm,” dedi Haven. “İzlemedim.”

Carmine, “Önemli değil,” diyerek arabaya binmesini işaret etti. Haven öyle olduğuna inanmak istiyordu ama sinirli ifadesi farklı bir hikâye anlatıyordu.

Hiç konuşmadan restorana doğru yol alırlarken Haven’ın sinirleri iyice gerildi. Yaklaşık otuz dakika sonra sessizliğe daha fazla dayamayarak bir sohbet başlatma girişimde bulundu. “Hoş araba. Kendi arabanı bunun gibi bir arabayla değiştiremez misin?”

Carmine alaycı bir ifadeyle güldü. “Bunun fiyatı Mazda’nın en az altı katı. Babamın bir arabaya en az çeyrek milyon vermesi mümkün değil. O kadar çok para harcadığı tek şey ev.” Bir an duraksadı. “Ya da belki sen. Senin için ne kadar ödedi bilmiyorum.”

Bu sözler Haven’ın canını yaktı. Ne kadar incindiğini belli etmek istemediğinden birkaç kez gözlerini kırıştırarak başını çevirip camdan dışarı baktı.

“Bence de hoş. Tabii bir arabaya hoş deniyorsa.”

Haven yolun geri kalanında konuşmadı.

Restorana vardıklarında diğerlerine katılmak üzere Carmine onu içeri soktu. Yemek sırasında Carmine zaman zaman onu rahatsız eden şeyler söyledi ama birileri fazla uzamadan konuyu dağıttı. Haven, Carmine’in bu yanından hiç hoşlanmıyordu. Onun iyi tanımadığı... tanımak istemediği yanıydı.

Kadın garson, bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını kontrol etmek için yanlarına geldiğinde gerektiğinden uzun süre gözleri Carmine’e takılı kaldı. Carmine genelde yaptığı gibi görmezden geldi ama Tess umursamadan edemedi. “Kız arkadaşının yanında olduğunu görüyor. Kendine hiç mi saygısı yok bunun?”

Carmine omuz silkti. “Fahişeler kendilerine engel olamazlar.”

Tess ters ters ona baktı; bu duymak istediği cevap değildi. “Neyin var senin?”

Carmine’in kaşları çatıldı. “Neden söz ediyorsun?”

“Tavrından söz ediyorum. Terbiyesizlik yapıyorsun. Oysa senden hoşlanmaya başlamıştım.”

“Yaa öyle mi? Ben senden hiçbir zaman hoşlanmadım.”

Haven bu atışmadan dolayı iyice gerildi. O sırada Dominic yumruğuyla masaya vurdu. "Yeter! Sorunun ne olduğunu bilmiyorum Carmine ama çözmen şart. Seni yere sermeme çok az kaldı."

Carmine ağabeyine baktı. "Ben ne yaptım?"

"Ağzından çıkan kulağın duymuyor mu? Gitgide eski haline dönüyorsun."

"Dönmüyorum," dedi Carmine.

Dominic, "Dönüyorsun," diye cevap verdi. "Sana bunu düzeltmeni söylüyorum. Haven, ona davrandığından daha iyi davranılmasını hak ediyor."

Carmine gözlerini ağabeyine diktiğinde Haven dikkatle ona baktı. Masadaki gerginlik çok yoğundu ve Haven paniklemeye başlamıştı. "Ben... şey... Benim tuvalete gitmem gerek."

Ayağa kalktı. Dia da tuvaletin yerini göstermek için hemen ayağa fırladı. Haven tek başına kaldığında rahat bir nefes aldı ve sakinleşene dek içeride kaldı. Kapı çalındığında dışarı çıktı. Dia'yı onu beklerken bulacağını sanıyordu ama Carmine'le burun buruna geldi.

"Konuşabilir miyiz, *tesoro*?" Haven başını sallayarak onun peşinden arabaya gitti. Carmine anahtarı kontağa taktı. "Bir pislik gibi davrandığının farkında değildim. Kafam çok dolu."

"Konuşmak ister misin?"

Parmaklarını direksiyona vurarak iç çekti. "Şu an değil. Bunu konuşmak muhtemelen beni daha da aşağılık bir herif yapar ama ben sadece... Baştan başlayabilir miyiz? Nihayet gençlere özgü bir deneyim yaşama şansın oldu ve ben bunun içine ediyorum. Oysa ayaklarına kapanıp bana bu şansını verdiğin için sana teşekkür ediyor olmam gerek. Aslında beni sevmemen gerek ama seviyorsun ve bunun için sana ne kadar teşekkür borçlu olduğumu ve hayatımda olduğunun için ne denli minnettar olduğumu bilmiyorsun."

Haven şaşırmış bir ifadeyle ona baktı. Bir süredir ağzından çıkan en güzel şeylerdi bunlar... Hatta muhtemelen şimdi dek böylesi güzel sözler söylememişti. "Ben de sana sahip olduğum için çok mutluyum."

"Güzel," diyerek arabayı çalıştırdı. Haven emniyet kemerini taktı. "Nikelar için de özür dilerim."

"Neden?"

“Tess umursamıyormuşum izlenimini verdiklerini söyledi oysa umursuyorum. Sadece Nikelarımı çok seviyorum.”

“Ben de seviyorum onları.”

Carmine bütün gece boyunca ilk kez dudaklarını süsleyen içten bir gülümsemeyle Haven’a baktı.

Okulun spor salonu beyaz ve altın rengi süslerle bezenmiş, tüm tavana pırıl pırıl ışıklar asılmıştı. Girişte onları balonlardan yapılmış bir kemer karşıladı. Her yer flamalarla ve ışıltılı süslerle kaplıydı. Haven tamamen büyülenmiş bir halde etrafa bakarken Carmine böylesi ucuz bir süsleme karşısında yüzünü buruşturdu. “Çok güzel,” dedi Haven. Sesi, şarkının yüksek bası yüzünden zar zor duyuldu.

Carmine onun bu coşku halini görünce kıkırdadı. “Dans etmek ister misin?”

“Ben... şey...” Dans pistindeki kalabalığı inceledi. “Şimdiye kadar hiç dans etmedim.”

Carmine ellerini kızın kalçasına koyup onu arkasından iterken, “Bu doğru değil,” dedi. “Cadılar Bayramı’nda dans ettik.”

Haven, “O farklıydı,” diye karşılık verdi. “Sen sadece beni döndürüp durdun ve kimse izlemiyordu.”

“Şimdi de kimse izlemiyor.” Carmine yalan söylüyordu. Spor salonundaki bütün gözler onlara dikilmişti. “Ayrıca dans etmeyi öğrenmenin tek yolu dans etmek ve sanırım bu öğretmenlik işinde gitgide iyileşiyorum.”

Kalabalığın hemen kenarında durdular ve Carmine onu kendine çekip müziğe uygun yönlendirdi. Dudaklarını kulağına dayayıp şarkıya eşlik etmeye başladı; sesi Haven’ı gevşetti.

Kendi ritmini bulana dek Carmine onun kalçasını müziğe göre hareket ettirdi. Meraklı gözlerin onlara baktığını görse de Carmine’in sıcaklığı kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Birkaç şarkı boyunca dans ettikten sonra Carmine onu bir masaya götürdü ve iki adet plastik bardak alıp punç koydu.

Biraz sohbet etmek üzere Carmine’in sınıf arkadaşlarının yanına gittiler. Bir süre sonra Haven’ın gözüne kolunda Lisa’yla dola-
nan Nicholas ilişti. Onunla göz göze gelmemek için tüm dikkatini

Carmine'e verdi ama odanın diğ er ucundan kendisine baktığını hissedebiliyordu.

Bir süre sonra punç onu biraz ç arptı ve tuvalete gitmek için gruptan ayrıldı. Ellerini yıkarken kapı açıldı. Lisa içeri girdiği anda o sınırlı alan düş manca bir duyguyla doldu. Lisa'nın yanından geçmeden oradan çıkmak mümkün değ ildi. Haven musluğu kapatıp derin bir nefes aldı. Ellerini kuruladıktan sonra ona doğru birkaç adım attı.

Lisa'nın sorun çıkarmadan kenara çekileceğini umarak, "İzninle," dedi ama Lisa bir santim bile kımlıdamadı. "Buradan çıkmak istiyorum."

"Ben de buradan çıkmayı istiyorum," dedi Lisa. "Bu kasabadan, Carmine'in hayatından çıkıp gitmeni istiyorum."

Lisa'nın onun sıkıntısından keyif alıyormuşçasına düş manca bakışı Haven'a Katrina'yı, hâlihazırda yere düş müş ken onu tekmelediği anları hatırlattı. O zamanlar bunu engellemek için yapabileceği bir şey yoktu ama artık buna katlanamazdı. Burada olmazdı, artık olmazdı. Kontrolü onun canını yakmaktan başka bir şey istemeyen insanların eline vermeyecekti.

"İznini istedim." Haven ona doğru bir adım daha attı. Lisa kımlıdamadı. Bunun üzerine Haven hızla ona ç arpıp kapı kolunu tuttu. Sertçe çekip açtı; tam dışarı çıkıyordu ki Lisa omuzuna yapış tı. Haven arkasını döndüğ ünü anda Lisa'nın yumruk atmak üzere olduğunu gördü.

Lisa ona vurmaya fırsat bulamadan iki kol uzanıp Haven'ı aniden çekti ve yumruk tüm gücüyle Nicholas'ın göğ süne indi. "Yavaş, Laila Ali. Yumruğunu nereye savurduğ una dikkat et."

Lisa küçümser bir edayla ona baktı. "O da kim?"

"Boksör," dedi Haven. "Muhammad Ali'nin kızı."

Lisa ona doğru bir adım atarak, "Sen ç eneni niye açıyorsun? Sana soran oldu mu?" dedi.

"Kes ş unu." Nicholas aralarına girmeye çalıştı ama yeterince hızlı davranamadı. Lisa, Haven'ın kolunu yakalayıp bileğindeki çiçeği kopardı ve yere fırlattı. Nicholas yeniden müdahale etti. Lisa hışımla dışarı çıkarken Nicholas çiçeği yerden alıp Haven'a uzattı.

Haven dikkatle onu alırken Nicholas gülümsedi ama ifadesinde soğuk bir şeyler vardı; Haven'ın merakını körükleyen bir şeyler... "Bir şey mi oldu?"

“DeMarcoları uzun süredir tanırım,” dedi. “Bir zamanlar yakındık ve insanlarla uzun süre birlikte olduğunda onlar hakkında birçok şey öğrenirsin. Örneğin.... Ailelerinin yaptığı bir takım işleri.”

Haven’ın kaşları çatıldı. “Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“Ben aptal değilim Haven,” dedi alçak bir sesle. “Yakın bir zamanda ölmek gibi bir niyetim yok; bu kesin. Ağzımı nasıl kapalı tutacağımı da bilirim ama bunu daha fazla saklayamayacağım. Bana California’da büyüdüğünü söyledin. Oysa sen bunu söylemeden kısa bir süre önce Carmine senin Chicago’dan olduğunu söylemişti. Ayrıca herhangi birini onlarla yaşamaya davet edecek insanlar değiller. Bir şekilde kontrol altında tutmayacakları kimsenin fazla içlerine girmesine izin vermezler. Bu yüzden senin burada olman beni korkutuyor.”

Haven kusacak gibi hissetti. “Ne demek istiyorsun.”

“Yani aile dostlarından biri değilsin. Bence buraya gelmekten başka seçeneğin yoktu.”

Haven, Dr. DeMarco’nun ilk gün söylediklerini hatırlayarak, “Başka seçeneğim vardı,” dedi. “Her zaman başka bir seçeneğimiz vardır.”

“Dinle, benim elimden bir şey gelmez. Ben sadece bir çocuğum ve senin durumunu bilmiyorum. Aklıma gelen tek şey fidye almak için kaçırılmış olman ya da belki saklanıyorsun. Bilmiyorum ama yine de tuzağa düşürülmüş olma ihtimalini düşündüğüm zaman kendimi kötü hissediyorum.”

Bu konuyu ulu orta konuşuyor olmak Haven’ı gerdi. “Bana karşı çok iyiler.”

“Eminim öylelerdir yine de bu durumunu haklı çıkarmaz. Ayrıca Carmine’in senin durumundan yararlanıyor olması da beni deli ediyor.”

Haven tepki vermemek için öylesine çaba harcıyordu ki tırnaklarını avucuna geçirmişti. “Carmine beni seviyor.”

“Onun herhangi birini sevdiğine inanmam çok zor.”

“Onu seviyorum.”

“Dur tahmin edeyim. Sana böyle davranan ilk kişi o, değil mi? Sana gülümsüyor ve kulağına tatlı sözler fısıldıyor mu? İtalyanca konuşuyor ve seni kendinden geçiriyor, öyle değil mi? Yapar... Bu binadaki her kıza yaptı bunu. İşte, o böyle biri.”

“Hiçbir şey düşüncemi değiştiremez.”

“Öyle olsun. Yine de bu, arkadaş olamayacağımız anlamına gelmez. Eğer konuşmak istersen buradayım.”

“Bu denli umursamanın sebebi ne?”

“Çünkü biri umursamalı.”

Haven tam ağzını açmış, Carmine’in umursadığını söylemek üzereydi ki arkalarında onun öfkeli sesi yankılandı. “Onu rahat bırak.”

Haven onun yanlış bir fikre kapılmasını istemediğinden anında, “Nicholas bana yardım etti,” dedi.

Carmine dik dik Nicholas’a bakarak kolunu onun beline doladı. “Nasıl yardım etti?”

“Lisa onu köşeye sıkıştırdı, ben de her erkeğin yapacağını yaptım,” dedi Nicholas. “Aslında çoğu dövüşen iki fıstığı seyredirdi ama mezuniyet balosunda Lisa’nın olay çıkarmasını istemedim. Bu gece bir olay olsun istemiyorum.”

Carmine, Haven’a baktı. “Lisa seninle kavga etmeye mi çalıştı? Yine mi?”

“Görüyorum ki bu bir kereye mahsus bir olay değil.”

Haven süs çiçeğini kaldırdı. “Çiçeğimi kopardı.”

Carmine çiçeği ondan aldı ve alçak sesle küfrederek Haven’ı oradan uzaklaştırırken Nicholas’ın sesi duyuldu. “Bir şey unutmadın mı?”

Haven suçlu hissederek dönüp ona baktı.

Carmine bu durumdan hiç hoşnut olmayan bir ifadeyle durdu.

“Teşekkür ederim,” dedi Haven.

Nicholas gülümsedi. “Rica ederim Haven.”

Hafif müzik çalmaya, herkes dans etmek için çiftler halinde piste çıkmaya başlamıştı. Carmine elini Haven’ın beline koyarak kendine çekti. “İyi misin, *tesoro*? Canını yakmadı, değil mi?”

Haven kollarını onun boynuna dolayıp gözlerinin içine baktı. “Hayır. Nicholas engel oldu.”

Carmine alçak sesle, “Nicholas,” diyerek Haven’ın onun hâlâ durduğunu bildiği yöne baktı. “Her halta burnunu sokar.”

“Buna minnettarım,” dedi Haven. “Lisa benim yerime ona yumruk attı.”

Bu sözler Carmine’in yüzünde bir gülümseme belirmesine neden oldu. “İyi olmuş.”

Haven gözlerini yuvarladığında Carmine dudaklarını yaladı ve müzikle hareket ederlerken hafifçe onu öptü. Haven'ın içi sevgiyle doldu. İşte bu onun Carmine'iydi; gardını düşürmekten korkmayan ve yüreğini ona açan Carmine'di. Kalabalık salonun orta yerinde onlardan başka kimse yoktu. Haven'ın gördüğü tek şey, farkında olduğu tek şey Carmine'di... Onun yüzü, onun kokusu, onun sıcaklığı, onun aşkı...

Bu duygu öylesi baskın bir hale gelmişti ki gözyaşları akmak üzereydi. Şarkı bitti; ikisi göz göze dans pistinin ortasında durdular. "Ne dersin..."

"Evet, haydi eve gidelim."

Eve varıp üçüncü kata çıktıkları anda Carmine, Haven'ın üzerine atladı. Onu belinden tutup kendine çekerek şehvetle dudaklarına yapıştı. Onu böyle, sanki nefes almak için onun ciğerlerindeki havayı çekiyormuşçasına öpmeyeli epey zaman olmuştu.

"Carmine, bence..." Dudakları boynuna inince titredi. "Gerçekten..." Tenini hafifçe ısırınca inledi. "Yani..."

Ne dediğinin, neyi kast ettiğinin farkında değildi; neden konuşmaya çalıştığını bilmiyordu. Doğru düzgün düşünemiyordu. Her hücresi onu deli gibi arzuluyor, ellerinin yeniden bedeninde olması ona çılgınca bir haz veriyordu. Yine de sözcükler kendiliğinden ağızından dökülmeye devam ediyordu.

"Belki de sadece..."

Carmine, arzu ve hüsrân karışımı bir tonla homurdandı. "Sana ihtiyacım var."

Bunu duymak Haven'a yetti. Bu cümle dilinin ucundaki tereddüt dolu tüm sözcükleri bir anda yok edip yerine daha farklılarını yerleştirdi. "Benim de sana ihtiyacım var."

Tökezleye tökezleye kütüphaneden yatak odasına doğru giderlerken, "Çok uzun süre oldu," diye fısıldadı Carmine. "Yeniden seni hissetmeye, seninle sevişmeye, üzerinde olmaya ihtiyacım var. Kahretsin! İçine girmeye ihtiyacım var."

Bu sözler üzerine Haven öylesine vahşi bir tonla inledi ki böyle bir ses çıkarabileceğini asla düşünmemişti. Zar zor yatak odasına girip kapıyı kapattıktan sonra birbirlerinin üzerindeki yarıtarcasına çıkardılar. Carmine ayakkabılarını ayağından atarken Haven elbiselerini aşağıya indirip içinden çıkıyordu. Üzerlerinden çıkan her kumaş

parçası odaya yayılmıştı; içerisini aydınlatan tek şey camdan içeri süzülen ay ışığıydı. Carmine ışığı açmak için duvara vurarak düğmeyi aradı ama birkaç saniye içinde pes etmiş bir homurtuyla vazgeçti.

Carmine, Haven'ı kalçasından yakalayıp anında onu yukarı kaldırıncı şaşkınlık dolu bir çığlık attı. Bacaklarını beline doladı ve Carmine sertçe içine girerek bütün bedeninin titremesine neden oldu. Boynuna sınıksı tutunup şehvetle Carmine'i öpmeye başladı. O sırada Carmine birkaç adım attı ve yere fırlatılmış olan ayakkabılara takıldı.

Haven dudaklarını onunkilerden çekerek, "Beni düşürme," dedi.

Carmine nefes nefese, "Asla," diyerek anında onu sınıksı kavradı. Onu hızla yatağa bıraktı; düşmenin hızıyla sıçrayan Haven gülmeye başladı.

"Asla mı demiştin?"

Carmine kıkırdayarak onun üzerine çıkarken şakacı bir tonla, "Bunu kasten yaptım, *tesoro*," dedi.

Vücutları sanki ezelden beri birbirlerine aitmişçesine mükemmel bir uyumla hareket etmeye başladı. İki ruh tek bedende birleşirken sanki şimşekler çakıyor, gök gürlüyor ve yıldırımlar düşüyordu. İlkel duygulara teslim olduklarında her şey unutulmuştu; her darbe daha uzun, daha derin ve daha sertti. İnkıtları, hırlıtları ve çığlıkları gitgide artıyordu.

Verecek daha başka bir şeyleri kalmadığında ter içinde ve nefes nefese bir halde durdular. Haven, Carmine'in üzerine uzanmış, başını onun çıplak göğsüne dayamış, deli gibi çarpan kalbini yavaşlatmaya çalışıyordu. Carmine'in normalin iki katı hızla atmakta olan kalbini de hissedebiliyordu.

Carmine onun belini, kalçalarını okşuyor, parmak uçlarıyla tekinde şekiller çiziyordu. Haven onun ne düşündüğünü, ne çizdiğini merak etti ama bir yanı bunu sormaya çekindi.

Nihayet Carmine, "Özür dilerim," dedi. "Bir süredir senden uzak duruyordum ve sen bunu hak etmiyorsun. Bir baş belası olduğumun farkındayım ve sahip olduğum tek güzel şey sensin."

Haven, "Özür dilemene gerek yok," diye karşılık verdi. Bir süredir kendisinin de yaptığı bir şeyi affetmesini istiyordu. Carmine ona her şeyi vermiş, onu mezuniyet balosuna götürmüş, çok şık bir elbise giymesini ve müthiş yakışıklı bir çocukla dans etmesini sağlamıştı.

Bu, onun hayaliydi; gerçekleşebileceğinin mümkün olmadığını düşündüğü bir hayali. Bazen kendini yetersiz hisseder ve onu yiyip bitiren şeyin kendine güvensizlik olduğunu bilirdi. Ama artık... artık gerçekten öyle olmadığını farkındaydı. "Carmine, sana söylemem gereken bir şey var."

Carmine'in karnında dolaşan parmakları durdu. "Nedir?"

"Sanırım Nicholas benimle ilgili meseleyi biliyor."

Carmine telaşla doğrulup oturdu. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Yani bir... köle olduğumu biliyor."

Carmine'in bakışları karardı. "Kahretsin! Sana böyle mi hitap etti?"

"Hayır. Sadece biliyor... veya şüpheleniyor... Yani kendi isteğimle burada olmadığımı..."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Benimle arkadaş olmak istediğini söyledi çünkü arkadaşla ihtiyacım olabileceğini düşünüyormuş."

"Arkadaş mı olmak istedi? Öyledir mutlaka. Bu aşağılık herif sahip olduğum her şeyi istiyor sadece. Sahip olduğum her şeyi elimden almak istiyor. Bunu anlamıyor musun?"

Haven omuz silkti. Doğrusunu söylemek gerekirse bundan artık emin değildi.

Geçen ay Carmine'in yaşamındaki en karmaşık aylardan biri olmuştu. Aşkı ve öfkesi birbirleriyle çatışıp durmuştu. İçinde destansı bir savaş başlamak üzereydi; zıt kutuplar kalbinin ve beyninin kontrolünü ele geçirmek için savaşıyorlardı. Her şey onu çileden çıkarıyor, Haven'ın söylediği şey bile sakin kalmasını sağlayamıyordu.

Haven uykuya daldıktan sonra üzerine bir şeyler geçirip alt kata indi. Babasının çalışma odasındaki ışığı görünce çekinerek kapıyı çaldı ve açmadan önce bir süre bekledi. Vincent masasının gerisinden ona baktı. "Görmeyi beklediğim son kişi sendin."

Carmine, "Neden?" diye sorarak masanın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Çünkü kapıyı çaldın. Bu hiç sana göre bir davranış değil."

"Haklısın ama artık ben bile kendimi tanımlıyorum. Öyle ki ben-den beklenmeyen her şeyi yapabilirim."

Babası başını salladı. "Halledebiliyor musun bari?"

"O meseleyi aştım."

"Buna asla inanmam," dedi Vincent. "Üstesinden gelmek benim yıllarımı aldı."

"Olabilir ama benim yıllarım yok. Düşünmek bile istemiyorum; konuşmak hiç istemiyorum."

"Tamam, o zaman." Vincent tuhaf bir ifadeyle onu inceledi. "Buraya gelmenin başka bir nedeni var mı?"

"Var. Bu gece hakkında..."

"Mezuniyet balosu nasıldı? Güzel zaman geçirdiniz mi?"

Carmine sözünün kesilmesinden rahatsız olmuş bir ifadeyle homurdandı. "Lanet olası derecede güzeldi, Baba. Şimdi lafımı bitirebilir miyim?"

Vincent elini sallayarak devam etmesini işaret etti.

"Nicholas'la karşılaştık ve o bir şey söyledi. Haven'la ilgili gerçeği bildiğini söyledi."

Carmine babasının ifadesinin değiştiğini, yüzünü ifadesiz bir maskenin kapladığını fark etti. Sessiz geçen her saniye sinirlerini iyice gerdi. Burada ne işi vardı?

"Bilmesi gerekenden fazlasını biliyor olması mümkün."

Carmine koltuğun ucuna doğru kaydı. "Düşmanım gerçeği biliyor ve sen bana söylemeyi aklına bile getirmedin, öyle mi?"

"O senin düşmanın değil Carmine. Düşmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Savurdıkları tehditlerin nasıl olduğunu da. Nicholas, Dia ve Tess'in bildiğinden fazlasını bilmiyor. Nasıl o kızları öldüremezsem onu da öldüremem. Yoksa bunu mu ima ediyorsun... Gerçeği bilme ihtimali olan herkesi yok etmekten mi söz ediyorsun? O kızla temiz bir sayfa açmanın yolu bu değil, evlat. Gerçekten kaçamazsın."

"Daha önce bana ihanet etmiş birine nasıl güvenebilirim?"

"Eğer söyleyecek olsaydı bunu çoktan yapmış olurdu," dedi Vincent. "Sırf kendini daha iyi hissedeceğini düşündüğün için on yedi yaşındaki bir çocuğu öldüremem. Hayatın boyunca onun ölümüne neden olmuş olmanın suçluluk duygusuyla baş etmek zorunda kalırsın ve şu an endişelenmem gereken yeterince insan var."

Carmine gözlerini babasına dikti. "Mesela o mu?"

"Evet. O."

“Yani onun hakkından nasıl geleceğini henüz çözemedin, öyle mi?”

“Zamanı gelince doğru şeyi yapacağımı umut ederek kaçınılmaz olan şeyi erteliyorum sadece... Artık o doğru her neyse.”

“Biliyorsun kim olduğunu tahmin edebili...”

“O konuyu hiç açma, Carmine Marcello,” dedi babası. “Bir kez daha söylemeyeceğim.”

Carmine başını salladı ama bu konuyu düşünmemesi mümkün değildi. “Yine de korkman gereken bir sürü kişi var.”

Vincent soğukkanlılığını bir anda kaybetti ve sandalyesini geri itip ayağa fırlayarak kapıyı işaret etti. “Defol!”

Carmine isteksizce üçüncü kata çıktı ve merdivenlerin başında Haven’la çarpıştı. “Çüş! Nereye gidiyorsun?”

“Seni arıyordum,” dedi Haven.

“Benim nereye gittiğimin önemi yok. Önemli olan şu an nerede olduğum.” Haven’ı baştan aşağı süzdü. Kızın üzerinde onun futbol atleti ve belini kısıp kısalttığı eşofman altı vardı. İlk gün mutfakta karşılaştıklarında üzerinde olan kıyafet. “Biliyor musun benim kıyafetlerimin içinde çok hoş görünüyorsun. Yine de odaya gidip şunları çıkaralım. Ne dersin?”

Onu odasına çektiğinde Haven’ın nefesi kesildi. “Bu arada güneydin.”

“Evet. Kesinlikle aydınlık bir gün olacak,” dedi Carmine muzur bir tonla. “Ve iyi bir öğleden sonra. Ve eğer şanslıysam iyi bir akşam.”

Bütün öğleden sonra belli aralıklarla, duyulmamaya dikkat ederek sessizce seviştiler. Bir süre sonra Haven onun yanına uzanıp yüzükoyun, huzur dolu bir uykuya daldı. Örtü alt kısmını zar zor kapatıyordu; sırtı açıktaydı. Carmine, bu izlerin hiçbirini almamış olmasını dileyerek dikkatle onun sırtına baktı. Keşke hiç acı çekmemiş olsaydı. O an Haven’ın lanet olası yara izlerinden nefret etti. Ama diğer taraftan bu izler Haven’ın bir parçasıydı ve onu asla çirkinleştirmiyordu.

Sahip olduğundan fazlasını hak ediyordu ve Carmine bunu ona sunmak için sabırsızlanıyordu. Özgür olduğu gerçek bir yaşam vermek istiyordu. Hayali zincirlerinden, kalp ağrısından, tehlikeden kurtulmuş olduğu bir yaşam. Sadece... özgür olduğu bir yaşam.

Parmağını yara izleriyle dolu sırtında gezdirerek bu kelimeyi yazdı. Özgür. Onun için en önemli şey buydu.

“ÖLECEKSİN.”

Bu kelime odayı saran sessizliği böldü. Vincent direnme dürtüsünü bastırmaya çalışıyor, sakın tavrını koruyordu. Bu, başına geleceğini onlarca kez düşünmediği bir şey değildi ama böylesi soğuk ve duygusuz bir ses tarafından dile getirildiğini duymak gerçek hale sokuyordu.

Kelimenin geldiği yöne doğru baktı ve Corrado’nun delici bakışlarıyla karşılaştı. O kadar koyuydular ki Vincent gözbebeği ile iris arasındaki farkı seçemiyordu. Onlarca kişinin dünyadaki son anlarında baktığı, en sert adamı bile ürkrüten gözlerdi bunlar. Bir katilin, elini ceketine sokup .22 kalibrelik Ruger Mark II tabancasını çıkarak Vincent ne olduğunu anlamadan kafasına kurşun sıkabilecek bir adamın gözleriydi. Daha da önemlisi gerektiği anda bunu yapmaya bir an bile tereddüt etmeyecek bir adamın gözleriydi.

Vincent endişeli olmasına rağmen ses tonunu sakın tutmaya çalışarak, “Biliyorum,” dedi.

Haziranın biriydi ve ertesi gün Dominic liseden mezun olacaktı. Hayatta başardığı onca şeyin yanında en büyük başarısının Dominic olduğunu hissediyordu. Bozulmadan hayatına devam etmiş ve onun yaşındayken kendisinin yürüdüğü yola benzemeyen bir yol seçmiş olması gerçeği bile Vincent’ın doğru bir şeyler yaptığını hissetmesini sağlamaya yetiyordu. Yerle bir etmediği bir şey, mahvetmediği bir hayat vardı.

Ama bu gururu, sessizliğini bozması için onu zorlayan başka bir olay tarafından gölgelenmişti. İki gün sonra Carmine on sekizini bitiriyordu. Küçük oğlu kanun nezdinde özgürlüğünü elde etmiş olacaktı ve dış güçler hâlihazırda yaşamını elinden almakla tehdit ediyorlardı. Don, acımasız ve işini bilen bir askere dönüştürebile-

ceği kuklayı, *Principe*'yi istiyordu. Sal yönlendirilecek biri değildi ve ellerini Carmine'den çekmemek uğruna yapabilecekleri Vincent'ı korkutuyordu.

Corrado ve Celia, Dominic'in mezuniyet törenine ve Carmine'in doğum günü kutlamasına katılmak üzere gelmişlerdi. Çocuklar, öğleden sonra Asheville'de olmak için güneş doğmadan kalkmışlardı. Celia iki adamı bir süre yalnız bırakmak maksadıyla üst kata çıktı.

"Bir *Principessa*'ya hiç benzemiyor," dedi Corrado.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Ama bundan eminsin, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Hep bu kızda daha fazlası olduğundan kuşkulandım," dedi Corrado. "Frankie'nin sırf torunuyla ilgilendiği için karını öldürtmesi hiçbir zaman mantıklı gelmedi. Kıza çok kötü davrandığı bir gerçek ama yine de bunu örtbas etmek için bu kadar ileriye gitmeye değmez. Ama bu... bu birini öldürmeye değer."

Vincent korkuyla sindi. Corrado onun tepkisini fark ederek söylediğine açıklık getirdi. "Kızın ölmesi gerektiğini söylemiyorum. Bugüne kadar keşke daha fazlasını yapsaydım diye düşünüyordum ama Antonelli'nin bu denli kötü olduğu hiç aklıma gelmedi."

"Hiçbirimizin gelmedi."

Corrado gözlerini ondan ayırdı. "O kızın bizden biri olduğu na inanmak çok zor. Bunca yıl sonra o küçük, köle kızın Joseph ve Federica'nın torunları olduğunu keşfetmek inanılır gibi değil. Bekleri kurtulmuş ve sonunda onunla Antonelli ilgilenmeye başlamış. Sakın... şöyle bir akrabalığı olmasın."

"Salvatore'yle," dedi Vincent.

"Sonuçta ailesinden kurtulmuş olanlar var."

70lerdeki kargaşada çok sayıda insan kaybolmuş, bazılarının cesetleri hiç ortaya çıkmamıştı. Her şey bu yaşam tarzının saygınlığını hiçe sayan bir adamla başlamış ve hızla büyüyerek bütün ülkeye yayılan bir çatışmaya dönüşmüştü. Adamlar öç almak uğruna örgütün temsil ettiği her şeye karşı çıkarak olayı intikam ve kan davası haline getirmişlerdi. Kadınları ve çocukları korumaya ant içmiş olan ailelerin gözlerini öyle nefret bürümüştü ki masumları katletmişlerdi.

Yıllar sonra Joseph Russo bir mısır tarlasında gömülmüş bulun-

du. Antonelli, Federica'nın bebeğiyle birlikte saklanmış olabileceğini ümit ederek onu aramak için adamlarını gönderdi. Ama bir gece kapısının önüne içine pembe battaniyeye sarılı insan kemiklerinin bulunduğu bir paket bırakıldı. O günlerde DNA testi yoktu, bu yüzden herkes Federica ve bebeğin ölmüş olduklarına inandı.

Ama yanlışlardı. Bebek kurtulmuştu ve burunlarının dibinde Miranda adıyla yaşıyordu.

"Bir şey sakladığının farkındaydım ama sakladığın şeyin bu olduğunu hayal bile edemezdim," dedi Corrado. Bu kadının Sal'ın ölen yeğeni olması ihtimali Jimmy Hoffa'nın* yarın Lincoln Bulvarı ve Orchard Caddesinin köşesinde boy göstermesinden fazla değil."

"Artık her şeyin mümkün olduğuna inanmaya daha yatkınım."

"Haklısın," dedi Corrado. "Aynı anda ortadan yok oldular. O civara her gidişimde Hoffa'yı görmek için gözlerimi dört açacağım."

Ses tonu o kadar ciddi ki Vincent şaka yapıp yapmadığından emin olamadı. Corrado söz konusu olduğunda genellikle emin olmaz ve ne olursa olsun gülmeye cesaret edemezdi.

Corrado, Vincent'in bir saattir kekeleyip durduğu şeyi, "Yani onları öldüren kişi bebeği Antonellilere verdi ve Frankie onun kim olduğunu bildiği için çocuğu aldı. Sırrı açığa çıkmasın diye de *Mafioso* bir dostunun karısının katledilmesini emretti çünkü yaptığı şeyin sonucunun hiç tartışmasız bir biçimde ölüm cezası olduğunu biliyordu," diyerek birkaç saniyede özetledi.

"Benim de başıma gelecek olan bu."

"Evet."

"Yaptığım şeyi neden yaptığımı anlıyorsun, değil mi?" diye sordu Vincent. "Kızı niye ona geri veremediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Corrado, "Eğer bir yanım bile anlamıyor olsaydı şu an burada oturuyor olmazdık," dedi. "Bu olay felaketle sonuçlanacak. Kural gereği hem sen öldürüleceksin hem de o kızın hayatı tehlikede olacak. Don'un akrabası sayılabilecek tek kişi olmasına güvenerek Şaşı, hanedanlığı ele geçirmek için fırsat kolluyor. Sal'ın ona olan ilgisi yüzünden Carmine yeterince tehlikede. Bu denkleme bir de kızı eklemek ikisini de daha büyük bir tehlikeye atar."

* ABDli işçi lideri. 1975 yılında ortadan kaybolmuş ve 1982 yılında resmi olarak 'ölü' ilan edilmiştir. -çn

"Bunun örgüt açısında ne anlama geldiğinden bahsetmiyorum bile," dedi Vincent. "Joseph ve Federica'yı kimin öldürdüğünü ve cesetlere ne yaptıklarını ortaya çıkarmadılar. Sal'ın tepesi atacak. Şu an yeterince sorunumuz var zaten."

"Yeni bir savaş başlatacaktır," dedi Corrado. "Hepimiz tehlike olacağız."

"Biliyorum. Ama kendim için endişelenmiyorum. Çocukların bundan zarar görmelerini istemiyorum sadece."

Corrado alay edencesine bir tonla, "Yani *Principe* ve *Principessa*'nın atlarına atlayıp günbatımına doğru yol almalarını ve sonsuza dek mutlu yaşamalarını mı istiyorsun? Sence bu çok şey istemek değil mi?" diye sordu. "Sana kötü bir haber vermek istemezdim ama gerçek dünyadan bahsediyoruz Vincent. Seni bu işten kurtarma şansım, onları bu işten zarar görmeden uzak tutma şansımın daha fazla. Doğruyu söylemek gerekirse benden ne beklediğini bilmiyorum."

"Senden bir şey yapmanı istemiyorum. Ben sadece..."

Corrado onun sözünü kesti. "Yumuşuyorsun. Sana ne olduğunu bilmiyorum ama bu hoşuma gitmiyor. Beni bu işe karıştırmamaya çalıştığını iddia ediyorsun ama karımı bu işe karıştırarak ilk günden beni de karıştırdın."

"Amacım bu değildi..."

"Biliyorum, amacın bu değildi ama herkes bir yana senin beni anlayacağını sanmıştım. Bu uğurda karını kaybettin ve şimdi beni aynı konuma sokuyorsun! Yoğun bir biçimde yas tutan biri olarak hiç tereddüt etmeden beni de aynı şeye katlanmaya zorluyorsun. Şu an senin isteğini reddetmekten daha çok istediğim bir şey yok ama yapamam. Kendi kendime verdiğim her söze ters düşse de sana yardım etmek zorundayım. Çünkü Celia'yı korumanın tek yolu bu." İmalı bir ifadeyle ona baktı. "Kız tüm bunlara değse iyi olur."

"Maura'ya göre değiyordu."

Corrado sinirli bir halde yüzünü ovuşturdu. "Kadınlar için yaptıklarımıza bak. En başta ona DNA testi yapmaya seni yönlendiren ne? Anne ve babasının kim olduğunu biliyorsun."

Vincent iç çekti. "Ona yeşil kart almak istedim."

Corrado inanmaz bir ifadeyle, "Yeşil kart mı?" diye sordu.

"Doğum belgesi çıkarmanın çok riskli olduğunun farkındaydım,

bu yüzden yasal olarak yerleşmesini sağlamak için yeşil kart alabileceğimi düşündüm. Babasının vatandaş olması nedeniyle, bu ilişki resmileştiği anda kabul edilirdi. Michael'ın bunu kendi arzusuyla beyan etmeyeceğini bildiğim için DNA testinin onun gözünü korkutabileceğini düşündüm."

"Bana sormak aklına gelmedi mi?"

"Dediğim gibi seni karıştırmak istemedim."

Corrado başını iki yana salladı. "Sence Antonelli biliyor mu?"

"Emin değilim. Eğer biliyor olsaydı kızıdan bu kadar kolay vazgeçmezdi. Bu değiş tokuş için daha fazlasını talep ederdi. Ve bu... olduğunda hiçbir şey bilmediğinden eminim."

"Beş yıl oldu, değil mi?"

"Bugün," dedi Vincent. "Bugün tam beş yıl oldu."

Bir Haziran, Vincent'ın dibe vuruşunun yıldönümü. Çoğu kişi onun karısı öldüğünde ya da sonraki sene çocuklarının karşısına bile çıkmaya utandığında dibe vurduğunu düşünürdü ama asıl dibe vuruş yıllar sonra gerçekleşmişti.

Gözlerini kapadığında otobanda hızla giderken yüzüne çarpan sıcak havayı hâlâ hissedebiliyordu. Elleri titriyor, bedeni dinlenme arzusuyla yanıp tutuşuyordu ama durması mümkün değildi. Pes edemeyecek kadar ileri gitmişti.

Yan koltukta duran cep telefonu yüksek sesle çaldı; göz kamaştırıcı yeşil ışığı karanlığı aydınlattı. Bu sesi duyunca kalbi deli gibi çarpmaya başladı; damarlarındaki adrenalin arttı. Onlarca son aramayı duymazlıktan geldiği gibi yine cevap vermedi.

Göz göre göre kanunları hiçe sayarak yirmi altı saattir araba kullanıyordu ama gelecek umurunda değildi. İntikam istiyordu. Bir gün önce Lincoln Park'taki o eve girmiş ve hayatını kontrol eden o adamın karşısına dikilip onu bu yola çıkaran o dört kelimeyi duymuştu. "Bunu Frankie Antonelli yaptı."

Bunu Frankie Antonelli yaptı.

Gözden uzak çiftliğe yaklaştıkça öfkesi artıyordu. Çiftliğe dönen yola sapmadan birkaç kilometre önce bir araba farı yolunu aydınlattı. Vincent yavaşlayıp o tanıdık arabanın yanından hızla geçip gitmesini izledi. İntikam duygusu onu yiyip bitiriyordu.

Bunu Frankie Antonelli yaptı.

U dönüşü yaparak arabayı yakalamak için hızlandı. Arabadaki kişinin Vincent'ın yaklaştığını fark ederek frene basmasıyla önünde kırmızı ışıklar parladı. Frankie ondan kaçabilirdi ama neler olduğunu fark ettiğinde çok geç kalmıştı. Vincent direksiyonu kırıp arabanın arka köşesine çarptı. Çarpmanın etkisiyle göğsü direksiyona vurdu; acı içinde nefes almaya çalışırken görüşü bulanıklaştı.

Frankie'nin arabası çölün ortasındaki kocaman kayalara doğru uçarken önce lastiklerin cıyıklaması, ardından yüksek bir çarpma sesi duyuldu. Vincent'ın hâlâ sağlam ve dört tekerlek üzerinde olan arabası birkaç kez döndükten sonra otobanın karşı istikametinde durdu. Çarpışmanın neden olduğu toz ve duman Vincent'ın gözlerini sulandırdı. Görüşü bulanıktı; yüzünü ovuşturdu ve derin bir nefes alarak tabancasını aldı. Dışarı çıkıp bütün ağırlığını bacaklarına verince güçsüz bacakları titremeye başladı.

Bunu Frankie Antonelli yaptı.

Frankie'nin arabası tamamen tahrip olmuş; çarpmanın etkisiyle ön kısım neredeyse dağılmıştı. Vincent arabaya yaklaşıırken şoför tarafından gelen bir hırıltı duydu. Ayağının altında paramparça olmuş cam kırıkları çıtırdadı. Frankie'nin bacağı arabanın ön tarafına sıkışmıştı; yolcu koltuğundaki karısı Monica ise başını konsola çarpmıştı. Kulağından kan akıyordu. Vincent, Frankie'ye yeniden baktığında gözyaşlarının aktığını gördü. Garip bir biçimde sakın bir ses tonuyla, "Bunu Frankie Antonelli yaptı," dedi.

Frankie kendini korumaya çalışırken Vincent öfkeden gözü kararmış bir halde silahını kaldırıp adamın yüzüne hızla vurmaya başladı. Kendine geldiğinde şoför koltuğundaki beden tanınmayacak haldeydi ve Vincent'ın elleri kan içindeydi.

Göğsündeki ağrıyı umursamamaya çalışarak birkaç derin nefes alıp enkazdan uzaklaştı. Arabanın altında benzin birikintisi oluşmuştu ve koku çok yoğundu. Vincent ceplerini karıştırıp buruş buruş olmuş bir Marlboro paketi çıkardı. İçinde tek bir sigara kalmıştı. Sigarayı yaktı, dumanı içine çekerken ciğerlerinin yandığını hissetti. Nikotin sinirlerini yatıştırmıştı.

Birkaç nefes çektikten sonra bir fiske vurarak arabaya doğru atıp benzin birikintisini tutuşturdu.

Arabasına binip Antonellilerin çiftliğine gitti ve park yerinde

durdu. Çiftlik bomboş görünüyordu ama öyle değildi. İnsanlar vardı ve Vincent onları nerede bulacağını biliyordu.

Fazla düşünmeden ahırlara girdi. Kızı alacaktı. Bunu Maura için yapacaktı. Elinden gelen her şeyi yapacaktı. Onu bu pislikten kurtaracaktı.

Onu köşedeki bölmede yırtık pırtık, eski bir yatak üzerinde uyurken görünce duraksadı. İçeride yoğun, boğucu leş gibi gübre kokusu vardı. Kızı daha iyi görebilmek için birkaç adım yaklaştı ve kollarının arasında bir kitap olduğunu gördü. Öyle küçük, öyle çelimsiz, öyle aciz görünüyordu ki. Ama Vincent buna kanmadı.

İçindeki kana susamışlık yeniden alevlendi, yeniden gözü döndü. Silahı kaldırdı, kızın başına nişan aldı ve hiç tereddüt etmeden tetiği çekti. Ne patlama sesi... ne kulak tırmalayıcı bir çığlık ne de kan. Hiçbiri olmayınca şaşırdı.

Smith & Wesson'ı onu daha önce hiç yarı yolda bırakmamıştı.

Corrado'nun sesi onu kötü anılardan çekip çıkardı. "En son o zaman mı birini öldürdün?"

Vincent iç çekti. "Evet."

"Tekrar öldürmek zorunda kalacağının farkında olduğun sürece sorun yok."

Corrado dışarı çıkmak için ayağa kalkarken Vincent, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bana teşekkür etme. Hâlâ ölme ihtimalin var."

SOKAK KAPISINDAN GİRDİKLERİ ANDA Carmine eniştesini gördü. Corrado her zaman yaptığı gibi gözlerini dikerek onları baştan aşağı süzdü. Haven başını eğip tüm dikkatini ahşap zemine verdi. Carmine içgüdüsel olarak onu tutup kendine çekti.

Başıyla selamlayarak "Merhaba Corrado," dedi.

Corrado onun selamına karşılık verdi. "Merhaba Carmine."

Carmine, Haven'ın titrediğini, verdiği her nefesin titreme halinde çıktığını hissedebiliyordu. İç çekerek ona doğru eğildi ve telaşla söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Bunca yıl işkence görmenin ve ona yardım etmeyi reddeden adamın tam karşısında olmasının neden olduğu korkuyu ne yok edebilirdi?

"O, düzgün bir adam," dedi. "Bütün o cinayetleri saymazsak."

Yoo, söylenmesi gereken bu değildi.

Haven, Carmine'in ona dolanmış kolunu öyle sıktı ki turnakları tenine geçti.

"Bu benim kız arkadaşım Haven," dedi Carmine. "Bilmiyorum daha önce karşılaşmış mıydın?"

Herkes dikkatle ona baktı. Carmine kollarının arasındaki Haven'ın rahatladığını hissetti. Kolunu sıkan eli gevşedi. O sırada Corrado ona doğru döndü. "Hayır, bu şerefe nail olmamıştım."

Haven bir süre sessiz kaldıktan sonra sakın bir tonla cevap verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, efendim."

Elini Corrado'ya uzattı. Carmine, onun kendisine asla elini uzatmayacağını farkında olduğu adama elini uzatmış olması karşısında afallamış bir halde bakakaldı.

Hafifçe Haven'la tokalaşan Corrado da onun kadar şaşırılmış görünüyordu. "Ben de. Şimdi izinizle gidip yerleşeyim."

Üst kata çıktı. Haven dönüp Carmine'e baktığında onun mem-

nun bir ifadeyle sırtıttığını gördü. Haven'ın gözlerinde merak vardı. "Kız arkadaşın mı? Sanki ne olduğumu bilmiyor."

Carmine başını iki yana salladı. "Sen benim kız arkadaşımsın Haven."

"Ama..."

"Ama falan yok. Kendini böyle görmekten vazgeç. Onlar sadece teknik ayrıntılar." Bu kelimeyi duyunca Haven hafifçe gülümsedi. "Diğer insanların bize taktığı etiketler, bizi olduğumuz kişi yapmaz. Eğer sen bir köleysen ben de *Principeden* başka bir şey değilim. Sence sadece o kadar mıyım? Bir Mafya prensi miyim?"

"Elbette hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Carmine. "Sırf başkaları bizi öyle görüyor diye öyle olmayız. Etiketlerimizin üstesinden birlikte geleceğiz. Etiketler önemli değil, bizi olduğumuz kişi yapmaz. Kim olduğumuz sadece bize bağlıdır. Bu aşağılık herifleri siktir et."

Haven bir kahkaha attı. "Sen ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

"Ben her zaman akıllıydım, bebeğim," dedi Carmine şakacı bir tonla. "Sadece lanet olası derecede tembel olduğum için ne kadar akıllı olduğumu çok ender gösteriyorum."

O gece yemek masasında sıkıntılı bir hava vardı. Haven rahat görünmüyordu. Carmine elini onun kucağına koyup hafifçe bacağına okşadı.

Yemekten sonra herkes bir tarafa dağıldı. Haven bulaşıkları toplamak için mutfığa gitti. Celia da onu takip etti. Carmine, uzak durmaya çalışarak bir süre mutfak kapısında oyalandı. Haven bulaşık makinesini doldururken kapının pervazına dayanmış onu seyrediyordu. O sırada arkasından gelen bir ses duydu.

"Çalışma odama gelir misin?" dedi Vincent.

Carmine babasının, "Sakın yapmaya kalkışma," dediği bir şeyi yapmış olup olmadığını bulmak için zihnini yokladı ama ilk kez aklına bir şey gelmedi. "Hemen geliyorum."

Haven'ın iyi olduğundan emin olduktan sonra üst kata çıktı ve hemen çalışma odasına girdi. Eniştesinin kenarda durduğu görünce kapıda duraksadı.

"Kapıyı çalar mı?"

"Öğreniyor," dedi Vincent.

Carmine homurdanarak oturdu. "Görgü kurallarını öğretmek için mi çağırdınız beni?"

"Hayır, ama bilmek önemli," dedi Corrado. "Haddimizi aştığımız zaman annemin, 'Ahırda mı büyüdünüz?' diye sorması hiç aklımdan çıkmaz."

"Yaa? Annen cadalozun teki." Carmine ne dediğini fark etmeden bu kelimeler ağzından dökülmüştü. "Siktir! Yani ahırda *büyüyen* insanlar var, bu yüzden bu ifade hiç hoş değil, değil mi?"

Corrado dik dik ona baktı. Bakışları o kadar sertti ki Carmine terlemeye başladı. Vincent bu durumdan keyif almış bir ifadeyle pis pis sırtıyordu. Carmine ortada komik bir durum olmadığını söylemek istedi ama ağzını açmaya cesaret edemedi. Söylememesi gereken şeyleri söyleme becerisi olduğu aşikârdı.

"Sen annem hakkında yorum yaparak sözümü kesmeden önce bu konuya değinmeye çalışıyordum," dedi Corrado. "Eğer yanlış söylüyorsam düzelt. Kız arkadaşın da o insanlardan biri ama nasıl davranacağını senden iyi biliyor."

"Kibar olmayı istesen de istemesen de insanlar hayatını tehdit ettiklerinde sahte saygı göstermeyi öğreniyorsun," dedi Carmine. "Eğer bir tahminde bulunacak olursam, bence Haven, 'Evet efendim' dediğinde, aslında çoğunlukla içinden 'Siktir git, pislik' diyor."

Corrado, "Bir gün aramıza katılmak ister misin Carmine?" diye sordu.

Konu bu kadar hızlı değişince Carmine hazırlıksız yakalandı. "Anlamadım."

"Lafı dolandırmaya gerek yok. Düşünmeden tepki veriyorsun, sadece cevap ver. Aramıza katılmak ister misin?"

"Düşünmüyorum..."

Corrado sert bir biçimde onun lafını kesti. "Bu doğru, düşünmüyorsun. Hayatını kısıtladıkları için saygı duymamayı tercih edeceğin insanlar hakkında söylediğin tüm o şeyleri düşünüyorum da, eğer bu hayatın bir parçası olacaksan acı deneyimler yaşayarak bunu öğrenmek zorunda kalacaksın. Bu, hepimiz için geçerli. Haddimizi aşarsak kurşunu yeriz. Bu durumda eğer soruma cevabın evet ise

ahırda yetişmiş o kızıdan biraz ders al ve en azından saygı duymadığın kişilere saygılı davranmayı öğren."

Carmine, "Hayır," dedi. Bu cevap karşısında Corrado gözleri kısınca Carmine sorun çıkarmaya çalışıyormuş gibi anlaşıldığını fark etti. "Yani cevabım hayır."

Corrado eliyle Vincent'ı işaret ederek, "O zaman sen devam et," dedi.

Vincent derin bir nefes aldı. "Kasamda gördüğün şey hakkında konuşmamız gerek."

Carmine gerçeğin yüksek sesle söylenmesini duymak isteyip istemediğinden emin değildi ama babasına devam etmesini işaret etti. Sonraki yirmi dakika boyunca Vincent yeraltı savaşlarından, yok edilen onca yaşandan, sis perdesi dağıldığı anda ortaya çıkan hasardan söz etti durdu. Carmine duyduklarına şaşırmamış olsa da bu kelimeler hâlâ onu dehşete düşürmeyi başarıyordu. "Haven, Mafya ailesinden mi yani?"

Vincent başını sallayarak onu doğruladı.

"Durumun ciddiyetini anlıyor musun?" diye sordu Corrado. "Babanın niyeti iyi olsa da Frankie'nin yaptığı şeyi yapıyor... *Mafioso* kanundan birini bilerek elinde tutuyor. Bu işi halletmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Yine de ortaya çıkma riski var. Ve eğer ortaya çıkarsa hepimizin başı belaya girecek... Özellikle de senin ve onun."

"Neden özellikle bizim?"

"Çünkü böyle bir durumda baban ve ben öldürüleceğiz, Carmine," dedi Corrado. "Ve hedef sen olacaksın."

Carmine, bir süre sessiz kalarak söylenenleri özümsemeye çalıştı. "Anlam veremediğim bir şey var. Frankie bu çocuğu elinde tutmak uğruna neden hayatını riske attı? Neden Haven'ı satmadı? Onu umursamıyordu ki."

"Net olarak bilemeyiz," dedi Corrado. "Ama Monica Antonelli istikrarlı değildi... O biraz... hmm..." Sanki doğru kelimeyi bulmaya çalışıyormuşçasına elini salladı. ". . . *fuori come un balcone*". Bu yüzden çöle taşındılar. Onlar dinlenmek için olduğunu idda ediyorlardı. Ağır bir siniri krizi geçirip tedavi gördü ama asla iyileşmedi. Bence Frankie karısına yardım etmek için bu talihsiz durumu fırsat bildi.

* (İta.) Buradaki anlamı kafadan çatlak. -çn

Kimse bundan şüphelenmezdi ve onu tanıyan kimsenin görmeyeceği kadar uzakta yaşıyorlardı.”

“Ayrıca kimse küçük çocukları çalıştırmaz,” diye ekledi Vincent. “Bir çocuğa bulaşık yıkatabamaz, yemek yaptıramazsın. Bu yüzden kimse onun satıldığını ve bu yüzden öldürülmediğini düşünmedi. Çocuk kölelerin sonu bellidir; kuralları çiğneyip masumları öldürmüş olabilirler ama hepimiz için hâlâ aşılmayacak sınırlar vardır.” Carmine iç çekti. Düşünmesi gereken çok şey vardı. “Hepsi bu mu? Gidebilir miyim?”

Corrado kıs kıs güldü. “Birden içeri dalıyor olabilir ama en azından gitmek için izin alacak kadar sağduyu sahibi.”

“Her zaman değil,” dedi Vincent. “Bazen izin almadan çıkar.”

Ertesi sabah Haven kahvaltayı hazırlarken Carmine bir kenarda oturmuş, onu seyrediyordu. Önceden tek başınaymışçasına rahat hareket eder, güler, şakalar yapardı ama Corrado geldiği anda hepsi yok olmuştu. Etrafında sanki manyetik bir alan varmış gibi dolanıyor; belli bir uzaklığı sürekli koruyordu.

Bu, Carmine’e annesini hatırlattı ama bu durum kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Geçmişe duyduğu özlem, acı ve eksiklik hissi sinsice ruhunu ele geçirip onu alt etti. Bu onun mezuniyeti değildi ve kendini aldatılmış hissediyordu.

Okula gitmek için yola çıkmadan önce Carmine matarasına votka doldurdu. Mazda’sını park yerine çekip indiğinde Haven gergin bir halde etrafa bakıyordu. “Sakin ol, sinekkuşu. Ağabeyim liseye veda ederken yanında olmak için buradayız sadece.”

“Seni utandırmaktan çekiniyorum.”

Carmine kolunu ona doladı. “Sen beni asla utandıramazsın.”

“Ya herkesin gözü önünde merdivenlerden düşersem?”

“Hiç merdiven inmeyeceksin.”

“Tamam, ama merdiven olması şart değil. Ya düşersem?”

“Düşmezsin. Ben seni tutarım.”

“Ya seni de düşürürsem?”

Carmine dalga geçer bir tonla, “Beni düşürebileceğini mi sanıyor-sun?” diye sordu. “O zaman düşerim sanırım. Sana kötü bir haber vermek istemem ama bu beni utandırmaz.”

Haven suratını astı. “Ya hıçkırığım tutar ve mezuniyet törenini engellersem?”

“Eğer böyle bir şey olursa muhtemelen kahkahalarla gülerim ama ne yapalım. Yine de beni utandırmazsın.”

“Ama ya...”

Haven’ın soruları, sorunsuz bir biçimde salonun arka tarafındaki yerlerine oturduklarında bitti. Herkes yerin aldı ve tören başladı, mezun olacaklar içeri girmeye koyuldular. Haven gözleri kocaman açılmış bir halde seyrediyordu. Bu tören Carmine için ne kadar anlamsızsa Haven için o denli önemliydi. Lise hayatını hiç yaşamamıştı.

Carmine ne söyleyeceğini bilmiyordu; öylece oturup Müdür Rutledge’in ne kadar gururlu olduğu konusunda atıp tutmasını dinledi. Öğretmenlerin zırvaladığı ilham verici saçmalıklara genellikle kulaklarını kapatırdı ama Haven’ın böylesi merakla dinliyor olması onun ne duyduğunu öğrenmek istemesine neden olmuştu.

Okul birincisi konuşmasını yapmak üzere sahneye çıktığında, “Bir saniye için geleceğinizi hayal edin,” dedi. “Yaşamınızı... işinizi, eşinizi, çocuklarınızı... ama hayal ettiğiniz şu an yöneldiğiniz gelecek olmasın. Tüm beklentileri bir yana bırakın ve gerçekten ne istediğinize odaklanın. Sizi oraya götürecek yolu canlandırın gözünüzde. İşte, sizin yolunuz o. Ait olduğunuz yer orası.”

Carmine, Haven’ı kendine doğru çekti ve Haven başını omuzuna yasladığında saçına bir öpücük kondurdu.

“Dünyadaki gerçek başarıların hiçbirini yapmak zorunda olduğunı düşündüğü şeyleri yapan insanlar tarafından elde edilmedi. Isaac Newton, annesinin istediği gibi bir çiftçi olsaydı veya Elvis Presley kamyon şoförlüğünden ayrılmaması gerektiğini söyleyen kişiyi dinleseydi bugün ikisini de tanımıyor olurduk. Onları tanımamızın sebebi hayallerinde canlandırdıkları yolu takip edecek cesaretlerinin olması.”

Konuşma sona erene kadar Haven her kelimeyi büyük bir zevkle dinledi.

Kepler havaya atıldı ve herkes etrafa dağıldı. Haven, Tess ve Dia ile birlikte alanın bir köşesinde ayakta duruyor, Carmine ise okulu çevreleyen tuğla duvarın üzerinde oturuyordu. Tek kelime etmeden Haven’ı seyrediyor, her gülümsemesini içine çekiyordu.

Dominic yanına oturdu. Üzerinde hâlâ mavi cüppesi vardı.

Carmine, "Tebrikler," diyerek matarasını çıkardı ve bir yudum aldıktan sonra ağabeyine uzattı.

"Teşekkür ederim." Dominic matarayı kafasına dikti ve baştan aşağı titredi. "Haven çok mutlu görünüyor, farkında mısın?"

Carmine ona bir bakış atarak başını salladı. Bir şeye gülüyordu. "Evet, öyle."

"Şu son dokuz ayda çok değişti. İlk gün karşımıza çıkan o ürkek kız değil artık. Üstelik zeki de. Güya mezun olan benim ama geçen gün kelime hatamı düzeltti. Bir şeyi görmemezlikten geldiğimi söyledim, o da görmezden geldim demem gerektiğini söyledi. Mala bağladım, dostum. Bu ikisi arasında doğru düzgün bir fark olduğunu bilmiyordum bile."

Carmine kıs kıs güldü. "Tam onun yapacağı bir şey."

"Artık ikide bir ürkmüyor da."

"O ürkmelerden nefret ediyordum."

Matarayı birbirlerine verip durdular. Bir süre sonra Dominic yeniden konuşmaya başladı. "Oymuş, değil mi?" Carmine başını sallayarak onu onayladı. Dominic iç çekip matarayı uzattı. "Anlamıştım. Aile toplantısında yüzündeki ifadeden belliydi; sanki arabayı enka-za çevirmiş ya da öyle bir şey yapmış gibi görünüyordun. Sebebi ancak bu olabilirdi."

Carmine, onu itham etmiş olmaktan dolayı suçlu hissederek derin bir nefes aldı. Zaman zaman hâlâ gerçeği bilmenin zor geldiği anlar oluyordu. Bu her zaman canını yakacaktı ama bununla yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu.

"Bence annem onu görseydi çok mutlu olurdu," dedi Dominic. "Ne kadar değiştiğini görseydi. Sanırım onun da istediği buydu ve bunu sen gerçekleştirdin."

"Ben bir şey yapmadım."

Dominic güldü. "Bok yapmadın. Bunu babam mı yaptı sanıyorsun? O, kızı buraya getirdi ama değişikliği sen yaptın. Annem her zaman hayattâ büyük işler başaracağını söylledi. Bunu şimdi anlıyorum. Gelecekte ne yaparsan yap Carmine, önemli olan şu an ne yaptığın."

Carmine ağabeyinin söylediklerini düşünürken Haven'a baktı. Çok rahat, çok huzurlu, fazlasıyla normal bir kız gibi görünüyordu.

Ona bakarken, gülerken ve sohbet ederken onu seyrederken bir zamanlar katlanmak zorunda kaldığı şeyleri hayal etmek çok zordu. "Tek yaptığım onu sevmek."

"Belki de asıl ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu hiç düşündün mü? Bazen bir şey yapmamıza gerek kalmaz. Sadece kendimiz olmamız yeter."

İçki bitene kadar orada oturdular. Carmine matarayı cebine sokarken Dominic ayağa kalktı. "Komik olan ne biliyor musun? Aslında komik değil, ironik belki. Dokuz aydır burada ve bir hayat yaratmak dokuz ay sürdü. Sanki yeniden doğdu."

Dominic tam oradan uzaklaşıyordu ki birkaç adım atıp durdu. Kaşları çatılmıştı. "Aslında doğru kelimenin ironik olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen Haven beni düzeltir ve simgesel demem gerektiğini söylerdi."

Carmine kıkırdadı. "Ya da mecazi."

CARMINE'İN VÜCUDU TEPEDEN TIRNAĞA titredi; tüm bedeni kasıldı. Haven bir süre onun uykudaki halini, inip kalkan göğsünü seyretti. İçinde bir kıpırtı, göğsünün derinliklerinde bir sıcaklık vardı. Bu, onu hem korkutuyor hem de havada süzülüyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Bu, *umuttu*.

Haven battaniyeyi alıp Carmine'in üzerini örttü ve yataktan kalktı. Giyindi ve ona son bir bakış attıktan sonra alt kata inip mutfağa gitti. İtalyan usulü kremalı pasta yapmak için malzemeleri çıkardı. Hepsini birbiriyle karıştırırken arkasından zar zor duyulan ayak sesleri geldi. Bunlar, fark edilmemeye çalışan birinin temkinli adımlarıydı.

Ama Haven fark etti.

Gelen kişinin varlığını fark etmemiş gibi yapmaya çalışarak karışımı bir kek kabına dökerken elleri titriyordu. Keki fırına koyup saati kurdu. Corrado nihayet konuşmaya başlayınca sırtı ürperdi. Ses tonu sakın ve tekdüzeydi. "Günaydın."

"Günaydın, Bay Moretti," dedi ona doğru dönerek. Adamın üzerinde siyah bir takım elbise vardı; ceketinin düğmeleri açıktı ve elleri ceplerindeydi. "Bir şey arzu eder misiniz?"

Corrado kıılmıdamadı. O kadar hareketsiz duruyordu ki Haven nefes alıp almadığını merak etti. Nihayet, "Hayır," dedi. Bu kelime gergin sessizlikte yankılandı.

Haven kremayı hazırlamaya koyuldu. O sırada Corrado ona doğru birkaç adım atınca içgüdüsel olarak arunda geri çekildi. Katrina'nın ona öğrettiği bir şey varsa o da mümkün olduğunca çabuk yoldan çekilmektir.

Corrado bir şişe su alarak kenara çekildi ve onu izlemeye başladı.

Birkaç dakika sonra Dr. DeMarco geldi. Corrado'ya meraklı bir bakış attıktan sonra gözlerini Haven'a çevirdi. "Günaydın, *dolcezza*."

Sesindeki yumuşaklık Haven'a rahat bir nefes aldırdı. "Günaydın, efendim."

"Bugün bu kadar erken kalkmana şaşırdım," dedi. "Sanırım Carmine hâlâ uyuyor."

"Evet, efendim."

Fırının saati çaldı. Haven keki fırından çıkarırken Dr. DeMarco hemen yanında ayakta durmuş, yüzünde dalgın bir ifadeyle camdan dışarı bakıyordu. Yeni doğmakta olan güneş park yerini ve evi çevreleyen ormanı aydınlatmaya başlamıştı.

Dikkatini keke çevirerek, "Az sonra burada olurlar," dedi. "İtalyan usulü kremalı pasta, ha?"

"Carmine'in doğum günü için yaptım."

Yüzünde hafif bir rahatsızlık ifadesi belirip yok oldu.

Corrado mutfağın diğer tarafından, "Çok ilginç, değil mi?" diye sordu. "Şimdiye dek bu kadar yoğun bir déjà vu hissetmedim."

Dr. DeMarco dişlerini sıkarak bakışlarını dışarı çevirdi. "Elindeki işi bitirince Carmine'i uyandırır mısın, çocuğum? Ben de yapardım ama içimden bir ses uygun durumda olmayabileceğini söylüyor."

Uygun kelimesini üstüne basa basa söylemişti. Haven'ın yanakları kızardı. "Tabii, efendim."

Corrado bir kahkaha attı. "Carmine'in bahsedip durduğu o anlardan biri olduğundan oldukça eminim, Vincent."

Dr. DeMarco başını iki yana salladı ve mutfaktan çıktı. Corrado bir süre daha oyalandı. "Carmine'i uyandırdığında vaftiz babasının geleceğini de söyle." Ardından alçak sesle, "*Tale il padre, tale il figlio*," diye mırıldanarak dışarı çıktı.

Teresa Capozzi hayattaki en iyi şeylerden zevk alırdı... En hızlı yabancarı arabalar, en kalın vizon mantolar ve en iyi mahsulden üretilmiş Dom Pérignon şarapları. Ağgözlülüğü yüzünden her hücrelerinden, her tavrından buram buram kendini beğenmişlik akardı. Bayan

* (İta.) Armut dibine düşer. -çn

Capozzi'nin kendinden ve bir sonraki içkisinden başka bir şey düşünmediği herkes tarafından çok iyi bilinirdi. Kimse onu sevmezdi; kırk yıllık kocası bile. Ama onun umurunda değildi. Terasa Capozzi sevilmek değil, kıskanılmak isterdi.

Kadın, kiralık Porsche'nin yolcu tarafından inip dar, siyah elbisesini düzeltirken Haven mutfak penceresinden onu seyrediyordu. Salvatore'nin koluna girmeye çalışmasını umursamadan yüksek topuklu ayakkabılarıyla salına salına eve doğru yürüdü.

Eve yaklaştıkça Haven onu daha net görüyordu. Kadın sanki plastikten yapılmış gibiydi; yüzü ifadesizdi ve kopkoyu bir makyajla kaplıydı. Vücudu orantısızdı; her yanı kesilip biçilmiş, her tarafıyla oynanmıştı.

Dr. DeMarco çifti karşılarken Celia, Haven'ın halledebileceğini söylemesini bir kez daha umursamayarak içkileri hazırladı. Haven ise Carmine için vişneli kola yapıp içine biraz votka karıştırdı. Birlikte içkileri oturma odasına götürdüler. Misafirlere yaklaştıkça Haven'ın kaygısı arttı. Salvatore'ye bir kadeh viski verirken gerginlikten elleri titriyordu.

"Seni yeniden görmek ne güzel," dedi Salvatore.

Adamın yüzüne bakmadan, "Sizi de, efendim," dedi Haven. Arından karısına bir kadeh portakal likörü uzattı. "Buyurun, hanımefendi."

Teresa kadehi aldı ve burnuna yaklaştırarak kokladı. "Bu doğru oranda hazırlanmamış," diyerek öylesine sert uzattı ki bir kısmı yere döküldü. Odayı anında sessizlik kapladı.

Haven, "Özür dilerim," diyerek içkiyi geri aldı.

Arkasını döndüğünde az kalsın Celia'yla çarpışıyordu. Celia kadehi onun elinden aldı. "Sanırım elimin ayarı kaçmış. Mükemmel hazırladığımı düşünüyordum oysa."

Terasa'nın bakışları Celia ile Haven arasında gidip geldi. "Benim hatam olmalı," diye kabullenmek zorunda kalarak kadehi yeniden alıp bir yudum içti. "Her zamanki gibi mükemmel Celia."

Celia dalga geçiyormuşçasına bir ifadeyle, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye karşılık verdi. "Hepimiz hata yapıyoruz."

Teresa'nın yüz ifadesinden buna katılmadığı belli oluyordu.

Celia odanın diğer ucundaki koltuğa yerleşti; Corrado da kol-

tuğun koluna oturdu. Haven vişneli kolayı Carmine verdi. Tam yanından uzaklaşırken Carmine onu çekip kucağına oturttu ve korurcasına kollarının arasına aldı. Teresa içkisi boğazına kaçmış gibi öksürdü. Şiddetli bir kahkaha patlatarak Dr. DeMarco'ya baktı.

Salvatore, "Teresa," diyerek onu uyardı ve ilgisini Carmine'e yöneltti. Kadın sadece gülümsedi. "Maalesef uzun süre kalamayacağız, *Principe*. Florida'ya tatile gidiyoruz, uçağa yetişmemiz gerek. Yine de uğrayıp doğum gününü kutlamadan olmazdı."

Carmine, "Teşekkür ederim," dedi. "Sizi görmeyi beklemiyordum."

"Vaftiz oğlum her gün on sekiz yaşını bitirmiyor. Bu önemli bir olay."

"Bana hiç öyle gelmiyor."

Salvatore güldü. "Ama öyle. Bu yaz için herhangi bir planın var mı?"

Carmine, Haven'ı sınıksı kavradı ama sesinde endişe belirtisi yoktu. "Futbol kampı var. Onun dışında ağabeyim gitmeden önce muhtemelen biraz takılırız."

"Ya yaz bittikten sonra?"

"Son sınıfın epey bir süre canıma okuyacağına eminim."

Salvatore kaşlarını kaldırdı. "Ya mezun olduktan sonra?"

Carmine bir süre sessiz kaldı. "Sanırım üniversite."

Salvatore'nin gülümsemesi yok oldu. Bir şeyler söylemesini beklercesine Dr. DeMarco'ya baktı ama doktor tek kelime etmedi. Ardından bakışlarını Haven'a kaydırarak, "Peki, ya kız?" dedi. "Ailenin onunla ilgili ne yapmayı düşündüğünü merak ediyorum. Durum göz önüne alındığında satmaya niyetiniz olduğunu sanmıyorum."

Carmine gözlerini kısarak baktı. "Elbette yok."

"Elbette yok," diye tekrarladı Salvatore. "Ama sen üniversiteye gittikten sonra baban onunla burada yalnız yaşamak istemeyecektir. Dedikoduyu düşünsene. Sanırım söylentiler çoktan başlamıştır."

Dr. DeMarco boğazını temizledi. "Bir süredir onu özgür bir hayat sürmeye hazırlıyorum."

"Bu çok soylu bir davranış Vincent ama akılcıca bir davranış olduğundan emin değilim," dedi Salvatore. "O da az çok farkındadır. Gördüğü ya da duyduğu herhangi bir şeyi başkasına anlatmayacağından nasıl emin olabiliriz?"

Dr. DeMarco kıza bir bakış attı. "Ona kefilim."

Bu kelimeler Salvatore'nin şiddetli bir kahkaha atmasına neden oldu. "O olaydan sonra... yani biliyorsun... bu konu hakkındaki fikrinin kıstas kabul edilebileceğini düşünmüyorum."

"Aynı şey değil," dedi Dr. DeMarco.

"Aynı şey Vincent. Tehlikeleri ve riskleri biliyorsun. Birinin sorumluluğu altına girmeden serbest kalmasına izin veremezsin ve sen bunu yapacak mizafta değilsin."

Kaderi hakkında sanki o orada değilmişçesine tartışıyor olması Haven'ı çok rahatsız etti; Dr. DeMarco'nun onu özgür bırakmaya niyetli olması da bir o kadar şaşırttı. Madem onu özgür bırakmayı düşünüyordu, neden bu kadar para harcama zahmetine girmişti?

"Belki de benimle gelse iyi olur," dedi Salvatore. "Benim evimde iyi bakılır."

"Asla," dedi Carmine. "Eğer onun sorumluluğunu alacak birinin olması şartsa ben alırım."

Salvatore başını iki yana salladı. "Bunun bir parçası değilken yapamazsın. Ayrıca bunun doğru bir davranış olduğunu düşünmüyorum."

Olay içinden çıkılmaz bir duruma dönmüştü ki sakın ama güçlü başka bir ses duyuldu. "Ben yaparım."

Herkesin dikkati Corrado'ya çevrildi.

Salvatore, "Ne dedin?" diye sordu.

Corrado, "Kıza ben kefil olurum," diye karşılık verdi.

Salvatore yumruk yemiş gibi görünüyordu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Konu istemek değil," dedi Corrado. "Madem bu gerekli ben yaparım. Vincent'a güvenirim. O konuşmaz diyorsa konuşmayacaktır. Eğer konuşursa ben hallederim. Bu kadar basit. "

Misafirler akşam altı civarı ayrıldılar ve Carmine ailesinin aldığı hediyeleri açtı. Haven, ona verecek bir şeyi olmamasından dolayı kendini kötü hissederek diğerlerinin onu hediye bombardımanına tutmasını izledi. Daha sonra bir film koydular ama Haven neler olup bittiğine dikkatini veremedi.

Filmin yarısına geldiklerinde Carmine'e yukarı çıkacağını söyledi. Biraz yalnız kalmak istiyordu. Yatak odasına gidip buz gibi yatağına girdi. Yorganı üzerine çekip yastığına sarıldı ve uykuya daldı. Bir süre sonra yatak sallanınca uyandı. Gözlerini karanlığa alıştırmak için birkaç kez kırptırdı.

Carmine yanına girdi. "Merhaba."

"Merhaba." Sesi uykulu çıkıyordu. "Saat kaç?"

Carmine, "Gece yarısı," diye cevap verirken Haven ona sarıldı. Sıcaktı ve parfümle sigara karışımı bir kokusu vardı. "Yaralı Yüz'ü seyrettik. Şaşırtıcı değil mi."

Yaralı Yüz Haven'a bir korku filmi adı gibi gelse de, "Ne güzel," dedi. Bu ad ona canavarları hatırlattı ve zihninde kendi yaralarının belirmesine neden oldu. Lime lime olmuş deri görüntüsünü uzaklaştırmak için gözlerini sımsıkı kapadı. "Sana doğum günü hediyesi alamadığım için özür dilerim."

"İhtiyacım olan her şeye sahibim Haven. Artık birlikte olabileceğiz."

"Benim hakkımda söyledikleri gerçekten bu anlama mı geliyordu?"

Carmine yüzünü saçlarının arasına gömdü. "Evet."

Bu doğrulama çelişkili şeyler hissetmesine neden oldu. "Bu kadar kolay mı?"

Carmine iç çekti. "Ben kolay demezdim. Asıl zorluk şimdi başlıyor. Yine de artık istediğin her şeyi yapabileceksin. Okula gitmek, benimle evlenmek, eğer istiyorsan bir ev dolusu çocuk yapmak gibi. Hatta eğer istersen kıcıma tekme basabilirsin."

Bunu düşünmüş olmasına çok şaşırdı. "Seni asla terk etmeyeceğim."

"Bunu duymak çok güzel, *colibri*. Sadece istersen yapabileceğini söylüyorum."

"Bu arada birinin sana kefil olması ne demek?"

Carmine bir şey söylemedi. Haven onun cevap verecek kadar kendinde olmadığını fark ettiğinde uykuya dalmak üzereydi. Sesi zar zor duyuluyor olsa da Carmine sonunda konuşmaya başladı. "Senin sadakatinin garantisi oluyor anlamına gelir. Başkalarının hatalarının bedelini ödeyenler sadece köleler değil Haven. Corrado bugün senin yapacağın bir hatanın bedelini kendi hayatıyla ödemeye yemin etti."

Haven'ın beti benzi attı. "Ama ben kimsenin benim yüzümden zarar görmesini istemiyorum."

"Corrado ne yaptığını biliyor," dedi Carmine. "Onlara güvenmiyor olabilirsin ama bana güven. Tek yol bu, bebeğim. Özgür olabilmenin tek yolu bu."

Özgür. Bir süre önce Carmine'in ona verdiği Eşanlamlılar Sözlüğü'nde bu kelime bakmış ve sayfadaki tüm kelimeleri ezberlemişti: serbest, hür, bağımsız, bireysel, esir olmayan, kendi kendini yöneten, özerk, engellenmeyen; zıt anlamlılar: bağımlı, esir. Bir zamanlar öyleydi... esirdi... ama artık değil. Artık, Carmine sayesinde, özgür kelimesinin ne anlama geldiğini biliyordu ve çok yakında nasıl bir duygu olduğunu da öğreneceğinin farkındaydı.

ERTESİ GÜN CARMINE ZİHNİ BULANIK bir halde sürünerek yaktan çıktı. Vücudundaki teri ve kiri temizledikten sonra aynaya baktı. Acilen saçlarını kestirmesi ve tıraş olması gerekiyordu; bu haliyle eski Carmine DeMarco'dan bir farkı yoktu. Yıllardır her gün gördüğü kişinin aynısıydı ama artık farklı hissediyordu. Bunun sebebi daha yaşlı ya da daha akli başında olması değildi... Bunun çok ötesinde bir şeydi. Bunun sebebi Haven'dı.

Kütüphanede parmak uçlarını kitapların sırtlarında gezdiren Haven'ı görünce gülümsedi. Kitaplardan birini çekip aldı ve kaşlarını çatarak kapağını inceledi. Yüzündeki ifade Carmine'i kıkır kıkır güldürdü. Haven'ın bakışları onun olduğu yöne döndü. "Odadan çıktığını duymadım."

"Sessiz olmayı beceren sadece sen değilsin, Ninja."

Kitabı rafa geri yerleştirdi. "Hmm. Sanırım sana bir çan taksak iyi olur."

"Hey... En azından korkudan ödünü koparmıyorum. Beni kaç kez kalp krizinin eşiğine getirdin. Birkaç kez kesinlikle bana kalp masajı yapman gerektiğini düşündüm."

Haven kaşlarını kaldırdı. "O kadar da değil. Sen her yanıma yaklaştığında kalbimin deli gibi çarpmasına neden oluyorsun."

Carmine kızın yanına gidip onu öpmek üzere eğildi. Alt dudağını hafifçe ısırp geri çekilirken avucunu göğsüne bastırdı. "Kalbin ne durumda?"

"Patlamak üzere."

"Patlamaz," dedi Carmine. "O kadar güçlü ki hiçbir şey olmaz."

Haven'ın gülümsemesi soldu. "Söz mü?"

Carmine onun tavrındaki bu ani değişiklikten dolayı afallamış

bir halde ona baktı; o anda ne dediğini fark etti. "Söz. Kalbinin atma-
ya devam etmesi için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Güzel."

"Ee, kütüphanede ne işin var?"

Haven dönüp yeniden kitapları incelemeye başladı. "Okuyacak
bir şey arıyordum. Bir şeyler öğrenmek istiyorum."

"Ben yaz tatiline girip okuldan kurtulduğum anda sen bir şeyler
öğrenme zamanının geldiğine mi karar verdin?"

"Biliyorum ama eğer özgür olacaksam aptal olmamam gerekir."

"Sen aptal değilsin. Yine de yeni şeyler öğrenmenin zararı olmaz.
Eğer öğrenmek istiyorsan sonuna kadar destek olurum. Aslında bak
ne diyeceğim. Bir fikrim var."

Elinden tutup onu merdivenlere doğru çektiğinde Haven hiç kar-
şı çıkmadı. Vincent'ın ikinci kattaki çalışma odasına vardıklarında
Carmine kapı kolunu tuttu ama bir an tereddüt etti. İçeri girmek ye-
rine kapıyı çaldı ve Corrado açıp geçebilmeleri için kenara çekildi.
Corrado odanın diğer ucuna doğru yürürken Haven kaskatı kesildi
ve gergin bir ifadeyle Carmine'e bakarak oturdu.

Vincent çalışma masasının arkasından, "Bir şey mi lazım?" diye
sordu. Dizüstü bilgisayarındaki parmakları hareketsizleşmişti.

"Haven'ın GED* almasının zor olup olmadığını merak ettim."

Vincent arkasına dayanıp gözlüklerini burnunun ucuna indirdi.
"Hemen mi?"

"Hemen şu dakikada değil elbette ama kısa sürede."

"Bunu ne için istediğine bağlı," dedi Vincent. "Onun için bir tane
hazırlatabiliriz ama sıkı bir araştırmada sahte olduğu ortaya çıkabilir."

Hiçbir şey öğrenmeden bunun ne anlamı vardı? "Ben sınava gir-
me hakkı elde etmesinden söz ediyorum."

"Haa, zor olacağını sanmıyorum. Kimliğini ispatlamak için bazı
birkaç evraka ve ehliyete ihtiyacı olacaktır. Araya birilerini sokar
bunları hallederim. Senin yapman gereken tek şey onu sınava ha-
zırlamak."

"Gerçekten mi? Bu kadar basit mi? Keşke daha önceden bilseydim."

*General Educational Development. Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada okul-
larında uygulanan ve başarılı olan kişilerin, bu ülkelerin lise eğitiminde kazan-
dırılan becerilere sahip olduğu onaylayan bir sınavdır. -çn

"Aklına başka bir şey gelmesin," dedi Vincent. "Sen bu noktaya kadar geldin; liseyi bitireceksin. Haven'ın bu fırsatı olmadı ama eğer isterse GED'e girmemesi için bir sebep yok."

Haven bir Carmine bir babasına baktı. "GED nedir?"

"Genel Eğitim Diploması," dedi Carmine. Ya da "Genel Eşitlik Diploması. Bilmiyorum."

Corrado başını iki yana salladı. "Genel Eğitim Diploması."

"Neyse ne. Genel Endokrin Düzensizliği bile olabilir. Umurumda değil," dedi Carmine. "Yeter ki olsun."

Vincent yüksek sesle bir kahkaha attı. "Az önce bu kızda hormon yetersizliği olmasını istediğinin farkında mısın?"

"Yoo, istediğimiz bu değil," dedi Carmine. "Ben diplomayı kast ediyorum."

Haven dikkatle karşıya baktı. "Diploma mı?"

"Evet," dedi Carmine. "Aslında sadece bir kâğıt parçası ama lise bitirecek kadar bilgiye sahip olduğunu gösteriyor. Onu aldıktan sonra üniversiteye gidebilirsin."

Haven'ın gözleri kocaman açıldı. "Yani GED'e girerek bir diploma alabilir miyim?"

"Evet," dedi Carmine.

Vincent, "Eğer istersen," diye cevap verdi. "Sana bağlı."

Haven akmak üzere olan yaşları engellemek için gözlerini kır pıstırdı. Az önce hayatını elinde tutan adam... sahibi... bir şeyin ona bağlı olduğunu söylemişti. Konuşmaya çalıştı ama ağzını açtığı anda sesi çıkmadı. Bu yüzden başını salladı.

"O zaman tamam," dedi Vincent. "Eminim internette bir sürü materyal bulabilirsin. Hepsi bu. Şimdi evrakı bekleyeceğiz."

Vincent yeniden bilgisayarına döndü. Konuşma bitmişti.

Odadan çıkar çıkmaz Haven, Carmine'in üzerine atladı. Sıçrayıp bacaklarını beline doladığında Carmine sendeledi ama dengesini sağlamayı başardı. Düşmemesi için Haven'ı sımsıkı tuttu.

Haven yüzünü onun boynuna, ellerini saçlarına gömdü. Carmine bir şey söyleyemeyecek kadar afallamıştı; öylece durup ona sarıldı.

* * *

Mutfağa gittiklerinde Carmine pastayı buzdolabından çıkardı. Bir dilim keserken Haven onu izledi. "Anlaşılan pasta seviyorsun."

Carmine bir çatal aldı. "İtalyan usulü kremalı pasta en sevdiğim."
"Gerçekten mi?"

Carmine sırtarak bir lokma aldı. "Bundan sonra öyle."

Haven bir kahkaha attı. O sırada Dominic içeri girdi. "Hey! Ben-siz yiyor olmana inanamıyorum. Bu hainlik."

Dominic koca bir dilim pasta keserken Carmine omuz silkti ve zıplayarak tezgâha oturdu. Kısa süre sonra ailenin geri kalanı da onlara katıldı. Corrado ve Celia da birer dilim pasta alıp ayakta yemeğe başladılar. Dr. DeMarco ise bir şişe su aldı. Buzdolabının kapağını kapayıp onlara doğru döndüğünde bakışları pastaya kaydı.

Dominic, "Tadına baktın mı, baba?" diye sordu.

"Hayır."

Dominic bir dilim kesip tabağa koydu ve babasına uzattı. "Tatmalısın."

Vincent tiksindircesine tabağa bir bakarak, "Yememeyi tercih ederim," dedi.

Dominic omuz silkti. "Büyük kayıp. Emin ol şimdiye dek yediğin en güzel pasta. Haven muhteşem bir aşçı."

"Evet," dedi Carmine. "Muhtemelen içinde bir İtalyan var."

Ne söylediğini fark edince gerildi ve babasının da aynı tepkiyi verdiğini fark etti. Vincent şişeyi açıp içerken Carmine konuyu değiştirecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. O ağzını açmaya fırsat bulamadan Dominic kahkahalarla gülmeye başladı. "Öyle olmalı. Çok iyi biliyoruz ki saf İtalyan Carmine hep onun içinde."

Vincent boğazına su kaçmış gibi öksürdü. Celia kahkahasını bastırmaya çalışarak kıkırdadı. Ama Dominic kendine hâkim olma zahmetine bile girmedi. Vincent nefesini tutup onaylamayan bir bakışla ona bakınca kahkahaları kesildi. Carmine babasının bir şey söylemesini bekledi ama o, tek kelime etmeden mutfaktan ayrıldı.

Vincent dışarı çıktıktan sonra yeniden kahkahaya boğuldular. Haven, aklı karışmış bir ifadeyle Carmine'e baktı. "Yarı İrlandalı olduğunu sanıyordum."

Carmine cevap vermek üzere ağzını açtı ama konuşmaktan vaz-

geçip başını iki yana salladı. Onu utandırmadan bunu açıklamanın bir yolu yoktu.

Gece oldu; ev bir mezarlık kadar sessizdi. Vincent çalışma odasında gözünü masasının üzerindeki tabağa dikmiş bir halde oturuyordu. Tadına bakması için ufacık bir lokma alması yeterliydi ama bunun düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Maura sık sık İtalyan usulü kremalı pasta yapardı. Bu, onun en sevdiği pastaydı.

Boynundaki, serçe parmağının ancak yarısına kadar girebilen, küçük, altın yüzüğü elledi. Tenine değen metal ürpertici biçimde soğuktu ama Vincent'ın içi kadar soğuk değildi.

Birkaç dakikayı daha pastaya gözlerini dikmiş olarak geçirdikten sonra tabağı alıp çöp kutusuna fırlattı. Tabak, boş çöp kutusunun içine büyük bir tangırtyyla düştü. Vincent oralı bile olmadı. Yüzüğün takılı olduğu zinciri yeniden gömleğinin içine sokup sakladı ve masasından bir kâğıt tomarı aldı.

Röntgenler, konsültasyonlar, kırık kemikler, dikişler. Hastalıklar, kızarıklıklar, enfeksiyonlar, virüsler. Birbirinden kötü teşhisler. Yine de tüm bunları kafasının içinde yüzüp duran korkunç düşüncelere yeğliyordu.

Yok ettiği onca hayatın, ölümlerini izlediği onca insanın yanındaki hayatlarını kurtardığı sayısız insan vardı. Ve ne kadar tükenmiş olursa olsun, önündeki dosya yığınının arasında bir yerlerde ölümün acısını azaltabilecek bir hasta mutlaka vardı.

Kısa bir süre için olsa bile.

TEMMUZ YÜZÜNÜ GÖSTERDİĞİNDE ılık Haziran havasının yerini bütün Carolina'yı kaplayan sıcak hava almıştı. Beraberinde fırtına bulutlarını ve dinmek bilmeyen yağmurları getiren yüksek sıcaklıklar bölgeye sızmıştı. Ateşböcekleri yeniden ortaya çıkıp karanlık gökyüzünde ıslıl ıslıl titreşmeye başladıklarında Haven'ın üzerine bir rahatlık çökmüştü.

Her gün Carmine'le dışarı çıkmaya, çıplak ayakla arka bahçede gezinmeye cesaret etmeye başlamıştı. Ağaçlara tırmanıyor, böcekleri kovalıyor, çiçek topluyor ve döner fıskiyelelerin arasında koşturuyordu; tüm bunlar olurken Carmine onu cesaretlendiriyordu. Onun desteği çok önemli hale gelmişti ve Haven onsuz geçen tek bir gün bile hayal edemiyordu.

Ama onsuz kalmak zorunda kalacaktı. Bunu ikisi de biliyorlardı.

Dominic, "Geç kalmıyor musun, dostum?" diyerek Haven ve Carmine'in baş başa oturdukları oturma odasına girdi. Aynı soruyu birkaç dakika önce sormuş olan Haven kızgın bir ifadeyle iç çekti. Son yarım saattir Carmine'i göndermeye çalışıyordu ama o yerinden bile kıpırdamıyordu.

Carmine arkasına yaslanmış oturmaya devam ederken, "Gitmiyorum," dedi.

Dominic güldü. "Canının acıyacağından mı korkuyorsun?"

"Korktuğum falan yok," dedi Carmine.

"O zaman mızımızlanmayı bırak ve git."

Carmine anlaşılabilir bir şeyler homurdandı; hâlâ yerinden kıpırdamaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Chapel Hill'deki bir haftalık futbol kampına katılmak için kayıt yaptırmıştı. O ana dek gidecek olmakla ilgili bir sorunu yoktu. Haven'a orada neler yapacağını anlatıp durmuştu ve o da hücum, savunma ya da kullandığı diğer

sözcüklerin ne anlama geldiklerini bilmese de dinlemişti. Onunla bir şey paylaşıyor olması yetmişti.

Ama bu sabah, Haven gözlerini açtığında Carmine'in yüzü asıktı. O eski heyecandan eser yoktu. Haven'ın tek gördüğü kendi endişesinin ona yansımakta olduğuydu.

"Gitmelisin," derken Carmine de sabahtan beri söyleyip durduğu cümleyi tekrarladı. "Gitmiyorum."

Televizyon izliyormuş gibi davranıyordu ama Haven gözlerinin sürekli saate kaydığını görebiliyordu. Zaman tükeniyordu. Saat beşte Kuzey Carolina Üniversitesi'nde olması gerekiyordu ve hâlihazırda saat beşi bir geçiyordu.

"Döndüğünde ben burada olacağım."

Carmine ondan tarafa baktı. "Elbette burada olacaksın. Başka nerede olabilirsin ki?"

Haven iç çekti... Bu söylenecek en son şeydi.

Dominic onların arkasında dikilerek, "Onu merak etme, dostum," dedi. "Bu hafta onun için planlarım var. Öyle yoğun olacak ki burada olmadığını bile fark etmeyecek."

Haven gülümsedi ama söylediklerine inanmadı.

"Sen onu, kendi başına açabileceği beladan fazlasına bulaştırırsın," dedi Carmine. "Belki de o yüzden gitmiyorumdur."

Dominic güldü. "Eğer gitmezsen ona güvenmiyorsun demektir."

Carmine'in yüzü öfkeyle doldu. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Sensiz başının çaresine bakamayacağından mı korkuyorsun?"

"Bakabileceğini biliyorum."

"O zaman neden gitmiyorsun?"

Carmine dik dik ona baktı ama cevap vermedi.

Sokak kapısı açıldı ve Dr. DeMarco oturma odasının kapısında belirdi. Gözlerini Carmine'e dikerek, "Şimdiye dek gitmiş olduğunu sanıyordum," dedi. "Geç kalmıyor musun?"

Carmine'in yüz ifadesi yumuşayarak surat asmaya dönüştü. "Beni rahat bıraksanıza. Birazdan çıkıyorum."

Dr. DeMarco oradan uzaklaşırken Dominic kardeşinin omuzuna bir yumruk attı. "İşte bu! Erkek ol! Ne kadar çabuk gidersen Haven'la ben o kadar çabuk eğlenmeye başlayabiliriz."

Carmine omuzunu ovuşturdu ama ağabeyine yine cevap vermedi. Dominic odadan çıkınca Carmine, Haven'ı kendine doğru çekti. "Elimden gelse seni valizime saklayıp benimle götüreceğim."

"Aklın burada kalmasın. Gir biraz saha golü at ve oyun koşusu yap."

"Ben oyun kurucuyum, *tesoro*. Saha golü atmam. Ayrıca ona koşu oyunu denir, oyun koşusu değil."

"Tamam, o zaman. Haydi, oyun kurucu."

Carmine bir kahkaha atarak onu bıraktı. "Bu *cafonenin** sana istemediğin bir şey yaptırmasına izin verme."

"Peki. Sadece bir hafta. Beni merak etme." Bunları söylerken onu mu yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığından emin değildi.

Parmak uçlarını yanağında gezdirdi ve son bir kez daha onu öpüp ayağa kalktı. "Yakında görüşürüz."

Haven, "Güle güle Carmine," dedi; bu sözcükler onun yavaşlamasına ve omuzlarının dikleşmesine neden oldu. Haven, onun arkasını dönüp bir şey söyleyeceğini düşündü ama Carmine başını iki yana sallayarak odadan çıktı.

Carmine eşyalarını alıp sokak kapısına giderken Haven oturma odasında sessizce oturuyordu. "Kesinlikle geç kalacaksın," dedi babası antrede.

"Gidiyorum işte. Yetmez mi?"

O gece yatak odası Carmine'siz çok sessizdi. Haven parmak ucunda içeri girdi ve onun en sevdiği yastığı yataktan alıp koşar adımlarla kendi odasına döndü. Yatağına yatıp yastığa sarıldı. Carmine'in tanıdık kokusu, sıcak bir battaniye gibi onu sarıp sarmaladı.

Uykusunun bir an önce gelmesi için dua ederek gözlerini kapadı.

Ertesi sabah neredeyse yumruklanarak çalınan kapının güm-bürtüsü odada yankılanıp Haven sıçrayarak yataktan fırlarken Dominic'in sesi duyuldu. "Kalkma zamanı."

Saate göz attı... Yediyi birkaç dakika geçiyordu. Kapı bir kez daha çalınırken açtı. Dominic kaşlarını kaldırmış, ıslıl ıslıl gülümsüyordu. "Dün gece üzerini değiştiremeyecek kadar yorgun muydun?"

* (İta.) Hırbo. -çn

Haven başını eğip kendine baktığında hâlâ dünkü kıyafetiyle olduğunu fark etti. "Aklıma gelmedi. Neden bu kadar erken kalktın?"

"Çünkü açlıktan ölüyorum. Kahvaltı vakti."

"Sana bir şeyler hazırlamamı mı istiyordun?"

"Elbette hayır. Sen daha şimdi uyanmadın mı? Sence sırf kahvaltı hazırlamak için seni yataktan çekip çıkarır mıyım? Kahvaltı için dışarı gidiyoruz... Sadece sen ve ben."

Oraya vardıklarında Crossroads Diners hınca hünç doluydu. Sırada bekleyen birkaç müşterinin canı sıkılsa da Dominic anında bir masa buldu. Menüyü inceledikten sonra Haven bir tost ısmarlarken Dominic yumurta, jambon, sosis, pankek, meyve ve kızarmış ekmekten oluşan bir liste sıraladı. Haven onu doyurmaya alışık olduğundan buna hiç şaşırmadı ama yine de Dominic utangaç bir edayla gülümse-di. "Ne yapalım? Gelişmekte olan bir çocuğum ben."

"Bence yeterince gelişmişsin Dom."

Dominic gülerek gömleğinin kolunu sıvadı ve kolunu sıkarak çelimsiz pazularını gösterdi. "Yine de mazota ihtiyacım var. Tek silahım bunlar ve bunlar da kendiliğinde olmuyor, küçük kız kardeşim."

Haven onu taklit ederek, "Küçük kız kardeşim," dedi.

"Evet," diye cevap verdi Dominic. "Bir gün gerizekâlı erkek kardeşimle evlenip buna resmiyet kazandırabilirsin."

Bu düşünce Haven'ı gülümsetti.

Garson yemeklerini getirdi ve birlikte yediler. Mekân gürültülü olmasına rağmen onların masasına huzur dolu bir sessizlik hâkimdi.

Birkaç dakika sonra Dominic, "Bunu hiç düşünmüş müydün?" diye sordu.

"Neyi hiç düşünmüş müydüm?"

Çatalını havada sallayarak etrafı işaret etti. "Bunu yapacağını. Buraya geleceğini; bir hayatının, bir ailenin olacağını; Carmine'le tanışacağını. Yani bu tür şeyleri. Böyle bir şeyin gerçekleşeceğini düşündün mü hiç?"

Haven bu soruya ne cevap vereceğini düşünürken Dominic yemeğinden bir lokma aldı. "Annem sonunda böyle bir yaşantım olacağını söylerdi ama ben, bana sunulan hayatın o olduğunu ve tek

çözümün öyle yaşamaya alışmak olduğunu düşünürdüm."

"Anlayabiliyorum," dedi Dominic. "Benim evlatlık olduğumu biliyor muydun?"

Haven şaşakalmıştı. "Hayır."

"Öyleyim. Gerçek annem... yoo... her bakımdan benim gerçek annem Maura'ydı. Beni doğuran kadın tecavüze uğramış ve ben ortaya çıkmışım."

Haven'ın ağzı bir karışık açık kalmıştı. "Ben de aynı biçimde ortaya çıkmışım."

"Biliyorum," dedi Dominic. "Gördüğün gibi ikimiz o kadar da farklı değiliz. Böyle düşünüldüğünde hiçbirimiz farklı değiliz. Tek fark benim ve annemin yolu doğru zamanda kesişmiş ve faciayla sonuçlanabilecek bir durumdan kurtulmuşum. Beni almamış olsalardı neler olacağını hep merak etmişimdir."

"Şansın yaver gitmiş."

"Öyle," dedi Dominic. "Carmine'le sen de farklı değilsiniz. Kardeşim fazlasıyla şımartılmış bir çocuk... Bu yüzden de mızmız herifin teki. Herkes ne isterse yapmış. Beni ihmal ettiler demiyorum çünkü öyle olmadı ama Carmine her zaman benim görmediğim türden bir ilgi gördü."

"Ne tür bir ilgi?"

"Hmm... Babamın arkadaşlarının gösterdiği ilgi." Etrafa bir göz atarak dinleyen olup olmadığını kontrol etti. "Benim vaftiz törenimde, yani ben çocukken, en fazla yirmi kişi vardı. Evde sakin bir yemek verilmişti. Carmine'in vaftiz töreni benimkinden birkaç ay sonraydı ve saygılarını sunmak üzere yüzlerce kişi geldi. Bir salonda yapılması ve yiyecek içecek siparişi verilmesi gerekti."

Haven'ın kaşları çatıldı. "Bu berbat bir durum."

"Pek sayılmaz," dedi Dominic. "Eminim o zamanlar bunu kıskanmışımdır ama kardeşimi hiç kıskanmıyorum. Henüz yürümeye ve konuşmaya başlamadan insanlar onun geleceği hakkında planlar yapıyorlardı. Hiçbir zaman bu tür bir baskıya maruz kalmadığıma çok memnunum."

Haven, "Neden o?" diye sordu. "Neden sen değil?"

"Çünkü o, babamın gerçek oğlu; bir DeMarco. Önemsedikleri bu... İtalyan kanı." Bir an duraksadı. "Ya da bir zamanlar önemse-

dikleri. Artık emin değilim. Neyse anlatmak istediğim şeye dönersek. Carmine şımartıldı ama kalbinin derinliklerinde hâlâ nereye ait olduğunu anlamaya çalışan ve korkan küçük bir çocuk. Tıpkı bu dünyadaki yerini bulmaya çalışan senin içindeki o kız gibi. İkiniz de aynı şeyi arıyorsunuz.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz?”

“Bundan eminim,” dedi Dominic. “Ve annem olsaydı buna kader derdi.”

Restorandan çıktıktan sonra Dominic, Tess’i almak için Harperların evine uğradı. Tess, spor çantasını arabanın arkasına attı ve her zamanki asık suratıyla arka koltuğa oturup tek kelime etmeden kollarını göğsünde kavuşturdu.

Eve vardıklarında Haven’ın eline bir alışveriş torbası tutuşturdu. “İçinde mayo var.”

Haven şaşırmıştı. *Bir hediye mi?* “Teşekkür ederim ama gerek yoktu.”

Tess onun bu haliyle eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Benimle göle geleceksen gerek var, tatlım.”

“Göle mi?” diye sordu Haven. “Nereden çıktı bu?”

“Bugün Aurora Gölü’ne gidiyoruz,” dedi Dominic. “Çok eğlenceli olacak.”

Haven torbaya baktı. “Ve bunu giymem gerekiyor, öyle mi?”

Tess başını salladı. “Evet.”

Haven hemen odasına gitti ve üzerindekiyi çıkarıp bir yığın halinde yerde bıraktı. Mayo siyahtı ve boyundan bağlanıyordu; paçaları şort biçimindeydi. Haven mayoyu giydi, elinden geldiğince düzgün bağladı ve her tarafının kapattığından emin olana dek çekıştirdi.

Aurora Gölü, güneyde, Durante’ye on dakika uzaklıktaki bir vadi-deydi. Birkaç yüz kişilik Aurora halkı gölü çevreleyen yaklaşık 45 kilometrelik kıyı şeridinde yerleşmişlerdi. Göl, insan yapımı olmasına rağmen evlerinin arkasında kalan araziler dokunulmadan kalmıştı.

Haven arabadan inince ilerideki suyu gördü. Göz alabildiğine uzanıyordu; tüm çevresi yabani, yüksek ağaçlarla çevriliydi. Böylesi

büyük olmasına rağmen buradaki bir şey ona huzur verdi. Arabayı park ettikleri otla kaplı alanın gerisinde uzanan sarımsı kahverengi kum ona hayatı boyunca görmeye alıştığı çölü hatırlattı.

Dominic sağ kolunun altına birkaç şezlong sıkıştırarak, "Cennete hoş geldiniz... ya da burada bulabileceğimiz cennete en yakın yere," dedi. Göl kenarına indiler ve kumda, kısmen gölgede kalan bir yere yerleştiler. Görünürde tek bir bulut bile yoktu. Tenine değen ılık yaz esintisi Haven'a kendini iyi hissettirdi.

Tess giysilerini çıkarırken Dominic kendini suya attı. Haven da çekinerek üzerindekiyi çıkarıp oturdu ve gölde oyun oynayanları seyretti. Birkaç dakika sonra biri voleybol oyunu başlattı ve Dominic ile Tess de onlara katıldı. Haven ise güneşin altında iyice gevşemişti.

Isının artması ve Haven'ın yüzünün ter içinde kalması uzun sürmedi. Serinlemek için bir şişe su aldı. Tam bir yudum almıştı ki tanıdık bir ses duyuldu. Su, soluk borusuna kaçtı ve nefes alabilmek için birkaç kez öksürdü.

Karşısında Nicholas'ı görünce öksüre öksüre, "Anlamadım," dedi. Göğsünü yakan derin bir nefes aldı. "Ne dedin?"

Nicholas kendini Tess'in şezlonguna attı, ayaklarını uzatıp rahatça oturdu ve ona baktı. "Carmine'in buraya gelmene izin vereceğini düşünmediğimi söyledim."

Haven gözlerini kıstı. "Bu konuyu daha önce konuşmuştuk. Bana ne yapıp ne yapmayacağımı söylemez."

"Peki," dedi Nicholas. "O zaman onun gelemeyeceği bir yere gelmene şaşırdım. Beni öldürmeye çalışmıştı ya, o yüzden gelemez."

Bu, Haven'ın aklına gelmemişti. "Burada mı yaşıyorsun?"

Nicholas birkaç yüz metre arkalarındaki iki katlı beyaz bir evi işaret etti. Tertemiz boyasıyla diğerlerinin arasında göze çarpyordu. "Evim burası, yani teknik olarak şu an benim bahçemde oturuyorsun."

"Öyle mi? Bu arada o seni öldürmeye kalkışmadı," dedi Haven. "Sadece bir yanlış anlaşılma."

Nicholas kuru bir kahkaha attı. "Bir yanlış anlaşılma mı? Sağduyunu ciddi bir biçimde gölgelediği ortada."

"Hayır, sağduyusu gölgelenen sensin. Carmine hatalar yapmış olabilir ama o, iyi biri. Orada öylece oturup masumu oynayamazsın. Bu çok aptalca! Ben orada değildim ama biliyorum ki bu... bu..."

rekabet meselesinde ikiniz de saçmalıyorsunuz. Bu yüzden kendine gel! Onun hakkında bu şekilde konuşamazsın. Ben onu seviyorum.”

Haven ayağa kalkıp hızla oradan uzaklaştı.

Göl kenarına doğru yürürken Nicholas arkasından, “Haven, bekle,” diye seslendi. Haven onu duydu ama duymazdan geldi. “Dinle lütfen. Onun birine değer verdiğine inanmakta zorlanıyorum sadece. Durumundan yararlanıyor olması ihtimali beni rahatsız ediyor.”

Nicholas yanına gelip durduğunda Haven dik dik ona baktı. “Benim durumum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Carmine benim en büyük desteğim. Senin asla davranamayacağın kadar cesur davranan birini yargılama hakkını nereden buluyorsun?”

Nicholas gözlerini göle dikti. “Peki... şey...”

“Bu konuyu konuşmak istemiyorum,” dedi Haven. “Carmine hakkında tek bir laf daha duymak istemiyorum.”

Nicholas, “Onun hakkında konuşmayacaktım,” diye karşılık verdi. “Suya girecek misin diye soracaktım.”

“Haa. Hayır.”

“Neden?”

“Yüzme bilmiyorum.”

“Ayaklarını ıslatman için yüzme bilmene gerek yok.” Nicholas tişörtünü çıkarıp kuma attı. Birkaç adım atıp göle girdi ve su dizlerine kadar gelince durup ona baktı. “Ne bekliyorsun?”

“Yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Güven bana.” Bu kelimeler ağzından çıktığı anda Haven alaycı, tiz bir kahkaha patlattı ve Nicholas anında geri adım attı. “Tamam, güvenme. Ama gerçekten sana zarar gelmesine izin verecek kadar aptal olduğumu düşünüyor musun? Sana daha önce de söylemiştim... Çok iyi birisin. Yine de senin yüzünden ölmeye hiç niyetim yok. Burada boğulursan kesinlikle beni öldürürler.”

Haven bir süre daha durduktan sonra bir kaç adım atıp göle girdi. Çıplak ayakları yumuşak kuma battı. Su beline gelmeden durdu.

Nicholas, şaka yaparak onu rahatlatmak için, “Söyle bakalım beş altıdan neden korkar?” diye sordu.

Haven ellerini suyun yüzeyinde tutuyordu. “Bilmiyorum. Neden?”

“Çünkü altı yedi sekiz.” Kıs kıs güldü. “Anladın mı? “Altı yedi sekizi.”

Haven başını salladı. "Anladım."

"Ama gülmedin. Hiç gülmüyorsun."

"Komik değildi."

Nicholas derin derin iç geçirdi. "Köpekbalığından en çok korkan balık hangisidir?" Haven omuz silkti. "Pisibalığı."

"Pisibalığı mı?" Bu soruyu sorduğu anda şakanın ne olduğunu fark etti. "Haa. Kedi - köpek meselesi."

"Evet, kedi - köpek meselesi. Peki, deniz neden tuzludur?" Haven yeniden omuz silkti. "Balıklar kokmasını diye."

"Bozulup kokmaktan söz ediyorsun sanırım."

Nicholas ellerini yüzünde gezdirdi. "Anlaşılması zor birisin, biliyor musun? Daha önce birini güldürme konusunda hiç başarısız olmamıştım. Tavuk neden karşıdan karşıya geçer diye de sormuş olabilirdim."

"Tavuk neden karşıdan karşıya geçer?"

"Yolun öbür tarafına geçmek için tabii ki." Haven buna gülümseyince Nicholas pes etti. "Yok artık. Bunu da mı hiç duymadın?"

"Hayır."

"Hayatında daha fazla mizah olması şart. Carmine tüm mizah duygunu yok etmiş."

Haven'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden onun bulunduğu tarafa su sıçratarak suya dalıp gözden kayboldu. Yeniden yüzeye çıktığında Haven homurdandı. "Hiç komik değildi."

Nicholas gölden çıkarak tişörtünü aldı. "Görünen o ki söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey komik değil."

Haven bir an tereddüt ettikten sonra suda tek başına kalmak istemediğinden onun peşinden gitti. Şezlongların yanına vardıklarında Haven havlusunu aldı; Nicholas ise ıslak vücuduyla kendini şezlonga attı.

"Yani siz, ikiniz gerçekten birbirinize âşıksınız, öyle mi? Bu öylesine bir şey değil."

"Evet, aşığız."

Nicholas, Tess'in çantasını aldı. Çantayı karıştırırken Haven şaşkınlık içinde onu izledi. Bir kalemle eski bir fatura çıkardı ve arkasına bir şeyler karaladı.

"Bu benim numaram," diyerek kâğıdı ona uzattı. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Erkek arkadaşım hakkında kötü hiçbir şey söylemeyeceğime söz veriyorum... yani fazla bir şey."

Haven onu alıp yazılı olan numarayı okudu. 555 0121. "Tamam."

Nicholas ayağa kalkarken, "Birileriyle sohbet etmek suç değildir," diye ekledi. "Görüşürüz Haven."

Sabah yedide Haven, bir kez daha Dominic'in ısrarla kapıyı çalmasıyla uyandı. Zorla yataktan çıkıp kapıya gittiğinde onu sırtarak koridorda dikilirken buldu. "Günaydın, dans kraliçesi. Aferin, bu sefer pijamalarını giymeyi unutmamışsın."

Bütün hafta kendini tekrar edip duran bir bulanıklık içinde geçti. Sabahları dışarıda kahvaltıyla; öğleden sonraları ise Dominic ve Tess'le birlikte. Arada bir Dia oyun oynamak ya da film izlemek için uğradı ve akşamları Haven canı ne isterse onu yaptı. Kütüphanede, ay ışığı altında kitap okudu. Bıkıp usanmadan GED için çalıştı; Carmine'in çıktılarını aldığı testleri çözdü.

Ara sıra yapılan sandviçler ya da tek tük bulaşık dışında çok ender yemek ve temizlik yapıldı. Görevlerini aksattığı için kendini kötü hissediyordu ama ne zaman temizlik yapmaya kalkışsa Dominic onu çekip uzaklaştırıyordu. Dr. DeMarco'nun ne düşüneceğinden çekiyordu ama o, hiç orali değilmiş gibi görünüyordu.

Altıncı günün öğleden sonrası gözlerini duvardaki saate dikmiş bir halde Dominic'le birlikte oturma odasında oturmuş, onu Carmine'in dönüşüne yaklaştıran saniyeleri sayıyordu.

"Siktir!"

Carmine'in bileği acıyor, parmakları uyuşuyordu. Koç, "Salla DeMarco," diye bağırınca Carmine, uyuşukluğu geçirmek için elini salladı.

Homurdanarak parmaklarını büktü. Ne yapıyor gibi görünüyordu acaba?

Kötü bir hafta geçirdiğini söylemek hafif kalırdı. Kondisyonсуuzdu, bileği ağrıyordu ve takımın yarısı o ya da bu sebeple onunla konuşmuyordu. Tek istediği şey futbol oynamak ve evine geri dönmekti ama karma onu rahat bırakmıyordu.

Ve karma, Tess Harper'dan daha büyük bir fahişeydi.

Kampın son günü gelmişti ve o sabah sahaya ayak bağından beri Koç Woods onunla uğraşıp duruyordu. Carmine, bir el hareketi yapıp olay çıkararak öfkesinin onu geri dönülmez bir noktaya getirmesine izin vermemek için kendini zor tutuyordu.

Düdük çaldı ve Carmine topu yakalamak için sıraya girdi. Geniş bir alan bulmak için birkaç adım geri attı ve havada muhteşem bir biçimde süzülerek gelen topu yakaladı.

“Yüzündeki şu sırtışı yok et,” dedi Koç Woods. “Sahada egoya yer yok.”

İtiş kakışmaları sırasında hata üzerine hata yapıldı. Carmine’in sayamayacağı kadar çok top düşürdüler ve atış kaçırdılar. Birkaç kez yere düşürülüp üzerine çullanıldı; Koç Woods yetersizlikleri yüzünden onları azarlarken tüm sırtı ağrı içindeydi. Kampın sona erdiğini belirten bitiş düdüğü çaldığında koç, Carmine’e seslendi ve omuzuna dokundu. “Bugün iyi oynadın.”

Carmine kalakaldı. Bu sözleri duymayı beklemiyordu.

“Sana sert davranıyorum çünkü sende potansiyel var,” dedi koç. “Bunu söylemem uygun olmayabilir ama UNC” koçları bizi izliyordu ve seninle ilgilendiklerini söylediler.”

Carmine’in ağzı bir karış açıldı. “Hadi lan!”

Koç, bu kaba cevabı yüzünden onu azarlamak yerine bir kahkaha attı. “Evet, söylediler ama çabuk sinirlenen tiplerden hoşlanmazlar DeMarco. Kimse hoşlanmaz.”

Carmine, Durante’ye vardığında akşamın geç saatleriydi. Arabayı park ederek indi; ağrıyan sırtını esnetirken sokak kapısı hızla açıldı. Haven verandadan adeta atlayarak ona doğru koştu. Bedenleri birbirlerine çarptı ve Haven yüzünü onun göğsüne gömerken Carmine sendeledi. Kollarını ona doladığında Haven, gözlerinde merak kıvrıntıları ve sevgi dolu bir ifadeyle ona baktı.

Parmaklarını hafifçe yanağındaki morlukta gezdirerek, “Yüzüne ne oldu?” diye sordu.

Carmine kıs kıs güldü. “Düştüm.”

* Kuzey Carolina Üniversitesi. -çn

Haven gözlerini devirerek parmak ucunda yükseldi ve dudaklarını onunkilere bastırıp ellerini tutkuyla saçlarına soktu. Nefes almak için geri çekildiğinde Carmine güldü. "Eğer her seferinde böyle karşılanacaksam evden sık uzaklaşayım."

"Olmaz! İzin yok."

"Peki, o zaman." Onu kendine doğru çekip sımsıkı sarıldı. "Seni deli gibi özledim, sinekkuşu."

"Ben de seni özledim."

Haven, onu kolundan yakalayıp çekerek içeri soktu. Carmine, selamlaşma faslını daha sonraya bırakarak babasının çalışma odasını ve ağabeyinin odasını es geçti. Kendi odasına girdiklerinde, "Ben yokken ilginç bir şeyler yaptın mı?" diye sordu.

Haven omuz silkti. "Genellikle her zamanki ıvır zıvır."

Her zamanki ıvır zıvır. Onun bu kelimeleri kullandığını rüyasında bile görse inanmazdı.

Yatağa oturduklarında Carmine ağrıyan sırtını ovuşturunca Haven kuşku dolu bir ifadeyle ona baktı. Haven, onun elini sırtından çekip kendisi masaj yapmaya başladı. Dokunuşu karşısında Carmine gayri ihtiyari inledi. "Bana fazla iyi geliyorsun, *tesoro*."

"Bunu hep söylüyorsun. Yine de sana dokunmamın acı verici olması hoşuma gitmiyor," dedi Haven. "Ee, senden top mu çalımladılar ya da öyle bir şey mi oldu?"

Carmine güldü. "Çalımlamak mı?"

"Senden top kapmaya çalışıp yere düşürdüklerinde böyle denmiyor mu?"

"Ben birinden top kaparak düşürdüğümde çalmak olur. Bana bunu yaptıkları zaman ise çalımlamak. İki farklı şeyler." Haven ağrıyan kaslarını ovarken inledi. "Bütün hafta canım çıktı ama birkaç koçu etkilemeyi başardım. Liseden sonra oynamaya devam etmemi söylediler. Okula burada gitmek isteyip istemediğimi bilmiyorum ama farklı seçenekler olduğunu bilmek güzel."

Haven sırtını ovmaya devam ediyordu. "Nereye gitmek istiyor-sun?"

Carmine, "Sen nereye gitmek istersen," dedi. "Bunu tamamen sana bırakıyorum."

HAVEN KENARDA DURUYOR VE GÖZLERİNİ dolduran yaşları engellemeye çalışıyordu. Herkes antrede toplanmış, neşe içinde sohbet ediyordu. Ortam belirgin bir biçimde heyecan doluydu. O sırada Dominic'in herkesin sesini bastıran kahkahasını duyunca Haven'ın nefesi kesildi.

Ağustos sonu bir pazar günüydü. Haven henüz yeni başlamış gibi hissediyor olsa da yaz sona eriyordu. Son bir buçuk ay sanat galerisi, müze, akvaryum, hayvanat bahçesi gezileriyle çok yoğun geçmişti. Araba kullanmış, kitap okumuş, gülmüş, oyun oynamış, sevmiş, öğrenmiş ve hayatın koşturması içinde geri kalan her şeyi unutmuştu.

Carmine arada bir futbol antrenmanına gitmiş ve onu da yanında götürmüştü. Orada gruplar halinde toplanmış insanlar... aileler, arkadaşlar ve sevgililer oluyordu ama Haven tribünlerde tek başına oturup Carmine'i seyrediyordu. Carmine sahadayken kendinden emin ve girişkendi. Haven kendisini gururlandırıldığını söylemişti ama o, bu kadar da önemli değil dercesine omuz silkmmişti. Oysa önemliydi çünkü bu, onun geleceği... *onların* geleceği.

Birden bire daha gerçek görünmeye başlayan bir gelecek.

Dominic'in valizleri yerleştirilmiş ve evin önündeki Mercedes'e tika basa doldurulmuşlardı. Birkaç saat içinde Tess'le birlikte uçağa bineceklerdi. Yerleşmelerine yardım etmek için Dr. DeMarco da onlarla gidiyordu. Hayatlarındaki değişiklikler yüzünden heyecanlıydılar ama Haven vedalaşmaktan korkuyordu. Carmine'in yardımıyla haritada Notre Dame Üniversitesi'nin yerine bakmıştı ve Indiana'yla Durante arasında çok az bir mesafe olmasına rağmen Haven, bu mesafenin bir ömür boyu uzunlukta olabileceğini biliyordu.

Dr. DeMarco, "Haydi, artık yola çıkalım," dedi. "Uçağı kaçırmak istemeyiz, değil mi?"

Dr. DeMarco konuşmasını bitirmeden Haven'ın ayakları yerden kesildi. Dominic onu kucaklayıp kaldırarak döndürdü. "Seni özle-yeceğim."

Haven da gülerek ona sarıldı. "Her şey için teşekkür ederim... Özellikle de o sandviç için."

Dominic onu yere bıraktı. Elini cebine sokup anahtarlarını çıkardı ve dikkatle aralarından birini aldı. Anahtarı Haven'ın avucuna koydu ve elini yumruk yaparak sıkıca kapattı. "Arabama göz kulak ol."

Haven şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Ne?"

"Ben götüremediğime göre sen kullanabilirsin."

Son vedalar yapıldı. Kapıdan çıkıp gözden kaybolurlarken Haven gözyaşlarının yanaklarını ıslattığını hissetti. Sadece birkaç saniye geçmişti ki kapı yeniden ardına kadar açıldı ve Dominic kafasını içeri uzattı. "Az kalsın unutuyordum, dans kraliçesi. Yarınki sınavında başarılar."

Ertesi sabah şehir merkezine gitmeleri bir saat sürdü. Carmine yolculuk boyunca durmadan konuştu ama Haven kulaklarında zonklayan kalp atışı dışında hiçbir şey duymadı. Zamanından epey önce sınav yerine vardılar. Haven, tek başına içeri girdiğinde gözleri karardı; bayılmamak için kendini zor tuttu.

Tavandaki floresan lambaları gözlerini rahatsız etti. Kapıda durup küçük, ahşap sıralara ve sert plastikten yapılmış mavi sandalyelere baktı. Daha önce bir sınıfa hiç girmemişti. Öndeki büyük sıraya doğru yürümeye başladığında insanlar, özür dilemeye tenezzül bile etmeden onu itip yanından geçtiler. Kusacakmış gibi hissediyor olmasına rağmen nazik bir ifadeyle öğretmene gülümsedi. "Adım Haven Antonelli."

Adam listede adını buldu; belgelerini aldı ve oturması için sıralardan birini işaret etti. Sınav saat tam sekizde başladı. Gramer ve noktalama konusundaki elli soruyu kolayca cevapladı ama ikinci bölüm olan kompozisyon yazmaya gelince donakaldı. Defterler dolusu alıştırma yapmıştı ama daha önce hiç başkasının okuması için bir şey yazmamıştı.

Haven kompozisyon konusunu okurken öğretmen kırk beş dakikaları kaldığını duyurdu.

NASIL İYİ BİR EBEVEYN OLUNUR?

İyi bir ebeveynin özelliklerini tanımlayın.

Kişisel gözlemlerinizi,
deneyimlerinizi ve bilginizi kullanın.

Haven gözlerini dikmiş başlığa bakarken diğer öğrenciler oflaya pufloya yazmaya başladılar. İyi bir ebeveynin özellikleri *neydi*? Babası, onun kendi kızı olduğunu kabul etmeyen küfürbaz ve kötü adamın tekiydi. Onun gözetimi altındayken yıllarca işkence görmüş ve ardından hiç umursanmadan başkasına satılmıştı. Karşısına Dr. DeMarco çıkmamış olsaydı kendini bir açık arttırmada bulacak; viski ve Küba purosı alınacak bir bedel karşılığı seks kölesi olarak satılacaktı.

Haven bir yandan dudağını kemiriyor, diğer yandan içindeki öfke gitgide büyüyordu. Annesi çaresiz olduğu halde elinden gelen en iyisini yapmıştı. Korumak için onu saklamış ve yıllar içinde Haven'ın bile kaybettiği tek şeyi asla kaybetmemişti... Umudu.

Anılar içinde kaybolurken gözyaşlarını bastırmak için gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Yirmi dakika geçmişti. Derin bir nefes alıp yazmaya başladı. Annesini düşündüğünde aklına gelenleri yazdı. İyi bir ebeveynin nasıl asla vazgeçmediğini ve hayal kurmaları için çocuklarını nasıl teşvik ettiğini anlattı.

Haven son cümlesinin noktasını koyarken öğretmen zamanın dolduğunu bildirdi. Sınavın geri kalanı çabucak geçti ve öğleden sonra saat üçte bırakıldılar. Mazda ilk şeritte bekliyordu; müzik sonuna kadar açıldı. Haven bir şey söylemeden arabaya bindi.

Carmine müziği kısıp yola çıktı. "Nasıl geçti?"

Haven hafifçe gülümseyerek ona uzanan eli tuttu. "İyi."

Durante'ye geri dönerlerken ikisi de konuşmadı. Eve vardıklarında Haven, yiyecek bir şeyler hazırlamak için doğrudan mutfağa girdi. Carmine ocağın yanında, tezgâha oturdu ve yemek yaparken onu izlemeye başladı. "Enchilada* mı yapıyorsun?"

Haven başını salladı. "Evet... Annem çok severdi."

"Güzel görünüyor," dedi Carmine.

"Teşekkür ederim."

"Yerken film falan izleyebiliriz."

* Meksika mutfağına özgü böreğe benzeyen acılı bir yemek. —çn

"Olur."

"Ya da oyun oynarız."

"Olur."

"Aslında yorgunum. Belki de doğrudan yatağa gitmek en iyisi."

"Olur."

"Belki de bir bok yemeyiz."

"Ha? Olur."

Carmine gözlerini dikmiş, Haven'a bakarken mutfağı sessizlik kapladı. Carmine'in tavrındaki değişiklik onu tedirgin etmişti. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi Carmine. "Ama senin iyi olup olmadığından emin değilim. Seni aldığımdan beri en fazla on kelime ettin ve yarısından fazlası *iyi* idi. Bir şey mi oldu?"

"Hayır."

"Kalıyor musun yoksa?" Kaşlarını kaldırdı. "Gergin falan mısın?"

"Hayır. Sanıyorum iyi geçti." Tekrar o kelimeyi kullanınca irkildi.

"O zaman sorun ne?"

"Annemi düşünüyorum sadece."

"Ondan bahsetmek ister misin?" diye sordu Carmine. Ses tonu sakın ve içtendi; her türlü gerginlik belirtisi yok olmuştu. "İçine atmamalısın."

"Farkındayım ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Onu çok özlüyorum ve muhtemelen bir daha göremeyeceğim. Ne ona veda edebildim ne de onu sevdiğimi söyleyebildim. Bunu düşünmek canımı yakıyor çünkü bir zamanlar birbirimizi sevip sevmediğimizden bile emin değildim ama bugün annemin beni sevdiğini fark ettim. Ben de onu seviyorum ve maalesef bunu ona hiç söylemedim."

"Hiç mi?"

Carmine ona sarılmak için tezgâhtan aşağı atlarken Haven, "Hiç," diye fısıldadı. "Bu konuda sana sızlanmam doğru değil; senin acın daha büyük. Benim annem hâlâ sağ oysa seninki..."

Carmine bir anda geri çekilince Haven o kelimeyi söyleyemedi. Haven onun kollarının arasından çıkıp özürlü dilemeye çalıştı. Ama Carmine işaret parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Benim annem yaşıyordu Haven. Kendi seçimlerini yapma özgürlüğüne sahipti ve o, bunu seçti. Boktan kararlar verdi ve bu yüzden öldü. Senin anne-

nin ise karar verebilme şansı hiç olmadı, bu yüzden bence senin acın daha büyük.”

Bugün Sunny’ Oaks Manor hiç de güneşli değildi. Dışarıda fırtına başlamıştı; hızı gitgide artan rüzgâr ince ağaçları eğip bükerken yağmur durmaksızın yağıyordu. Gök gümbür gümbür gürüldüyor; şimşekler, gece yarısı hissi verecek kadar karanlık olan öğleden sonrayı aydınlatıyordu.

Vincent annesinin dairesinde ayakta durmuş, dışarıda park etmiş duran ambulansı seyrediyordu. Canlı sarı yağmurluklar içindeki acil servis çalışanları aracın arkasına siyah bir ceset torbası soktular. Vincent sessizce haç işareti yaparak kısa bir dua mırıldandı.

Gia kulaklıkları olmadığı halde nasıl olduysa onu duydu ve, “O yaşlı cadı için dua etme,” dedi. “Ölmüş olması kendi kabahati.”

“Nasıl yani?” Elemanlar Gertrude’nin uykusunda huzur içinde öldüğünü söylemişlerdi.

“Geçen hafta penceresini açık bıraktı. Onu uyardım ama dinlemedi. Kara kuş da sanki kendi mekânıymış gibi içeri girdi.”

Vincent iç çekti. “Sebebin kuş olduğunu sanmıyorum, anne.”

Gia onu umursamaz bir ifadeyle elini salladı. “Sen ne bilirsin?”

“Ben doktorum.”

“Siz doktor bozuntuları ne dediğinizi asla bilmiyorsunuz,” dedi Gia. “Tek yaptığınız insanlara ilaç vermek ve hiç gerek yokken kanlarını almak. Tanrı hata yapmaz Vincenzo. İnsanlar, ölümü hak edinince ölürler. Bunu sen de biliyorsun.”

Maura’nın ölümüne yapılan bu üstü kapalı gönderme karşısında Vincent ellerini yumruk yaptı. “Ya babam? O da ölümü hak etmiş miydi?”

“Baban kadar çok *goomahı*” olan biri mi? Kalbinin o kadar dayanmış olması şaşırtıcı.”

Vincent, annesinin duyarsızlığını asla anlayamayacaktı. Bazen varlığından keyif almayan birini ziyaret etmek zahmetine neden girdiğini düşünüyordu.

* Güneşli. Yazar ‘Güneşli değildi’ diyerek ismine gönderme yapmıştır. –çn

** (İta.) Metres –çn

Ambulans Sunny Oaks'tan ayrıldı ve Vincent, fırtınanın ortasında köşeyi dönene kadar arkasından baktı. Bakışları bir süre orada oyalandı. Birkaç metre ileride park etmiş olan siyah jipi fark edince midesi sıkıştı. Hayal gördüğünü ümit etti ama sezgileri bunun tesadüf olmadığını söylüyordu. Onu izlediklerini söylediğinde sadece şaka yapmıştı, oysa şu an haklı olduğunu fark ediyordu. Takip ediliyordu.

"Beni dinliyor musun?"

Vincent, "Hayır," diye itiraf ederek annesine döndü. "Ne dedin?"

"Kendimi tekrar edip durmayacağım," dedi Gia. "Nefesimi boşuna tüketip hayatımı kısaltmaya niyetim yok. Belki de istediğin budur, öyle mi? Ölmemi mi istiyorsun? Madem öyle artık sana yük olmayacağım. Öz annene... bana bir pislik gibi davranıyorsun."

Vincent bıkkın bir ifadeyle iç geçirdi. "Benden ne istiyorsun, anne?"

"Hiçbir şey Vincenzo. Hiçbir şey istemiyorum."

Vincent sabrı tükenmiş bir halde saatine baktı. "Gitmem gerek. Dominic ve Tess bekliyor."

Gia gözlerini kıstı. "Onlar kim?"

Vincent'in ona daha fazla katlanacak hali kalmamıştı; sakinliğini korumaya çalışarak, "Dominic'in kim olduğunu biliyorsun," dedi. "Torunun. Tess ise onun kız arkadaşı."

"İtalyan mı?"

"Hayır, Amerikalı. İskoç asıllı."

"İskoç mu? İrlandalı olmasından daha iyi. Ya diğer oğlun? Onun İtalyan bir kız arkadaşı var mı?"

Vincent annesinin yanına gidip alnına bir öpücük kondurdu ve cevap vermeden kapıya yöneldi.

Haven ve Carmine'in yalnız kaldığı hafta göz açıp kapayana kadar geçti. İkisinin baş başa kaldıkları o günlerde onlara engel olan şeyleri unutmaları kolaydı. Her şey çok kolay görünüyor, evin sınırları içinde huzur içinde yaşayıp gidiyorlardı ama dışarıdaki dünya hızla onları kuşatıyordu. Uzakta her an boşalmaya hazır kapkara bir bulut dolaşıyordu. Asıl sorun o bulutun ne zaman, nerede ve nasıl bir sağanak olarak yeryüzüne ineceğini bilmiyor olmalarıydı. Rahatsız

edici bir serpinti de olabilirdi, her şeyi silip süpüren bir sel de. Patladığında ne olacağını bilmedikleri bir fırtınaya hazırlanmanın hiçbir yolu yoktu.

Cuma öğleden sonraydı ve vücutları birbirine yapışmış, bacakları iç içe geçmiş, sarmaş dolaş bir halde oturma odasındaki kanepede oturmuş film seyrediyorlardı. Carmine'in dudakları Haven'in çenesinde dolaştıktan sonra hararetle boynunu emmeye başladı.

Alarm ötüp sokak kapısı çarpılarak kapandığında Haven'in hafif hafif inlemesi bir anda kesildi. Carmine panik içinde doğrulup otururken babası fırtına gibi içeri daldı. Babası ellerini yumruk yaptığında Carmine içgüdüsel olarak onu korumak istercesine Haven'in önüne geçti. "Doğru çalışma odama. *Hemen.*"

Babası uzaklaşırken Carmine çekinerek, "Kim?" diye sordu.

"Sen."

Carmine kalkıp Haven'ı çekerek ayağa kaldırdı. "Odama git ve ben ne olduğunu anlayana kadar orada kal."

Haven onun peşinden üst kata çıktı. Ama Carmine'in bacakları daha uzun olduğundan hızına yetişemedi. Carmine duraksamadan babasının çalışma odasına gitti ve çalmaya gerek bile duymadan kapıyı iterek açtı. Vincent bilgisayarının üzerine eğilmiş telaş içinde klavyenin tuşlarına basıyordu. "Geliyorlar."

Bu belirsiz cümle karşısında Carmine'in kaşları çatıldı. "Kimler?" "Ed McMahon* ve kelle avcıları."

Ses tonundaki alaycı ifade onu şaşırttı. "Federaller mi?"

"Keşke onlar olsa." Vincent başını iki yana salladı. "Onların da karpımıza dayanmaları an meselesi sanırım ama hayır... Bugün o kadar şanslı değiliz. Birkaç dakika önce Sal'ın hiç haber vermeden bir uçağa atlayıp buraya doğru yola çıktığını bildiren bir telefon aldım. Nedenini bilmiyorum ve ne istedikleri hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum." Vincent çalışma masasının çekmecesini açtı ve dosyaları alt üst ederek bir şey aradı. "Beklenmedik bir iş meselesi olmasını umuyorum. Yine de peşinde oldukları sen olabilirsin, bu yüzden her ihtimale karşı buradan uzaklaşman gerek. Corrado korunmasız bir yerde olmaman gerektiğini düşünüyor."

* Amerikalı bir komedyen. -çn

“Silahım var,” dedi Carmine.

Vincent aniden başını kaldırdı. “Elinde dünyanın en güçlü silahı olsa bile hiçbir işe yaramaz. Seni öldürebilirler ve eğer yanında bizden biri yoksa bunu kimse öğrenemez.”

Vincent’ın masanın üzerindeki telefonu titreşti. Elini kaldırıp Carmine’i susturdu. Resmi bir ifadeyle cevap verdi; ses tonu elinden geldiğince sakindi. “Buyurun, ben DeMarco... Evet, efendim... Buradayım.”

Telefonu kapatıp tuhaf bir ifadeyle oğluna bakarak masaya koydu. “Eşyalarını topla. İşe koyulma zamanı geldi.”

Haven, kulaklarını dört açmış, alt kattan gelen sesleri duymaya çalışarak Carmine’in odasının bulunduğu katta dolanıp duruyordu. Ama işittiği tek şey sessizlikti. Bağırış çağırış yoktu. En ufak bir patırtı yoktu.

Sessizlik sadece hayal gücünü ateşliyor, gözünün önünde hiç de iyi olmayan çılgın senaryoların canlanmasına neden oluyordu. Alt kattaki kapı çarpılarak kapanınca elleri titremeye başladı; içini korku sardı. Hızla yukarı çıkan ayak seslerini duyunca kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Öylesi hızlı atıyordu ki kanın damarlarında hızla aktığını hissedebiliyordu.

Hızla itilerek açılan kapı gümbürtüyle duvara çarptı. Carmine koşarak içeri girdi. Doğrudan dolabına gitti ve yatağın üzerine iki adet valiz atarak dolaptan eşyalarını çıkarmaya başladı. “Çantana birkaç ıvır zıvır doldur.”

Haven kımıldamadı. “Ne?”

“Buradan uzaklaşmamız gerek Haven.”

Haven midesinin bulandığını hissetti. Ne olduğunu sormak istiyor, olanları ona açıklaması için can atıyordu ama duyacaklarının onu korkutacağını biliyordu.

Carmine koşarak onun odasına giderken yalpalaya yalpalaya gidip yatağa oturdu. Dr. DeMarco’nun söyledikleri zihninde yankılanıyordu. Asla kaçmayacağına söz vermişti. Körü körüne Carmine’in peşinden gitmeyeceğine yemin etmişti.

Carmine eli kolu kıyafet dolu bir halde geri döndüğünde, "Neden hâlâ oturuyorsun?" diye sordu. O iki çantayı da doldururken Haven'ın aklından çılgınca düşünceler geçiyordu. Carmine ona elini uzattı. "Haydi, gidelim."

Bu kelimeler ağzından döküldüğü anda Haven kararını verdi. Sonuçları ne olursa olsun onunla gitmeliydi.

Koşar adımlarla alt kata indiler; Carmine, onu çekip sokak kapısını kapatmaya bile gerek duymayacak bir telaş içinde verandaya çıkardı. Arabanın kilidini açıp çantaları arkaya attı ve Haven'a binmesini işaret etti. Yerleştikleri anda Carmine motoru çalıştırdı ve vitesi geçirdi. Patinaj yaparak ve çakılları sağa sola sıçratarak hızla evden uzaklaştı.

Yola çıktıklarında Haven, "Neler oluyor?" diye sordu. Sesi çat-laktı; midesi kabarmıştı. "Neden kaçıyoruz? Bir şey mi oldu?"

"Onlar gelmeden buradan uzaklaşmamız gerek."

Kasabadaki bir kırmızı ışıktaki durduklarında Haven şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Kimler gelmeden Carmine?"

Carmine gözlerini karşıya dikerek, "Onlar," dedi.

Haven hiçbir şey anlamadan onun bakışlarını takip ettiğinde aynı kırmızı ışıktaki, karşı yönde duran dört adet, gösterişli, siyah sedan araba gördü. "Onlar..." diye kekeleydi ama sorusunu bitiremedi. Bu arabaları daha önce de görmüştü.

"*La Cosa Nostra*," dedi Carmine. Bu İtalyanca sözcükler kulağa çok güzel geliyordu ama içerdikleri anlam Haven'ın sırtının ürpermesine neden oldu. Canavarlar.

Işık yeşile döndü ve Carmine kavşağı geçti. "Şimdi rahatına bak çünkü California'ya kadar uzun bir yolumuz var."

Ciğerlerindeki tüm havayı yok edecek derecede yoğun bir duygu altında ezildi. "California mı?"

Carmine başıyla onu onayladı. "Blackburn'den de geçeceğiz."

CARMINE YOLCU KOLTUĞUNDAKİ Haven'a bir göz attı ve boy-nunu nasıl büktüğünü görünce kaşlarını çatı. Emniyet kemeri izin verdiği ölçüde kıvrılmıştı. Carmine uzanarak yüzündeki bir tutam saç çekip kulağının arkasına soktu. Elini yanağında gezdirdiğinde ağlamaktan oluşmuş kırmızı leke kabarcıklarını hissetti. Nereye gittikleri konusunda tek kelime bile etmemişti ama gözyaşları neler hissettiğini açık seçik belli ediyordu.

Üç gündür yoldaydılar. Ara sıra biraz kestirmek için mola vermişlerdi ama zamanlarının çoğu bu daracık arabada geçmişti. Gök-yüzü kara bulutlarla kaplıydı; hava gitgide kötüleşiyor, durmadan çiseleyen yağmur her kilometrede şiddetini biraz daha arttırıyordu. Carmine yoğun trafikte yavaş yavaş ilerliyordu. Sinirleri gittikçe geriliyordu; direksiyona sımsıkı yapışmıştı.

Haven uyandığında istikrarsız ruh halini sezinledi ve konuşmaya ilk olarak onun başlamasını bekledi. Carmine sakın bir tonla, "Eyalet sınırına varmak üzereyiz," dedi.

Haven buğulanmış camdan dışarı baktı. "Daha önce California'ya geldin mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır," dedi Carmine. "Ama hep istemişim."

"Burada yüksekokul var mı?"

"Elbette."

"Benim gidebileceğim türden bir yer mi?"

"Tabii ki," dedi Carmine. "Ne okumak istersin?"

Haven, "Sanat olabilir," diye cevap verdi. "Yeterince iyi miyim bilmiyorum ama..."

Carmine onun sözünü kesti. "Yeterince iyisin. Ve evet, burada çok sayıda sanat okulu var."

Haven'ın gözlerinde günlerdir ilk kez kaygı dışında bir şeyler parıldadı. "Gerçekten mi?"

Carmine kıkırdadı. "Evet, gerçekten. Ama neden California?"

Haven omuz silkti. "Palmiye ağaçlarını seviyorum."

Bu cevabı verirken sesindeki ciddi ton Carmine'i şaşırttı. İnsanların çoğu nerede okula gideceklerine karar vermeye çalışırken öğrenci-öğretmen oranlarını, saygınlığını ve spor takımlarını göz önüne alarak bir seçim yapardı ama o, manzarası yüzünden bir yer seçmişti. Carmine bunu çok tuhaf buldu ama hiç şaşırmadı. Yaşamdaki ufak şeyler bir kez daha önemli olmuştu.

"New York'ta da var mı?"

"Palmiye ağaçları mı?"

Haven güldü. "Hayır, sanat okulları."

"Haa, elbette. Her yerde var."

"Oraya hiç gittin mi?"

"Çocukken birkaç kez gittim. Babam bir zamanlar iş için New York'a giderdi. "

"Riziko'da oranın hiç uyumayan şehir olduğunu duymuştum."

Carmine gülümsedi. "Bazıları da hayallerin şehri der."

Haven dikkatle Carmine baktı. "Belki oraya gidip hayallerimizin peşinde koşabiliriz."

"Olabilir." Carmine güldü. "Ama palmiye ağaçları olmadığından kesinlikle eminim."

Blackburn levhası eski ve solgundu; tozla kaplı yeşil renkli boyası kirli bir griye dönüşmüştü. Üzerindeki beyaz yazı zar zor okunuyordu. Yanından geçerken Carmine iki kez levhaya baktı. "Nüfus on yedi mi yazıyordu?"

"O kadar çok olduğunu sanmıyorum," dedi Haven. "Ben kimseyle karşılaşmadan saatlerce koşmuştum."

Bomboş otobanın çevresinde uçsuz bucaksız araziler dışında hiçbir şey yoktu. "İnanırım. Kilometrelerdir hiçbir şey görmedik."

Birkaç kilometre daha yol aldıktan sonra Carmine ileride bir şey gördü. Benzin neredeyse bitmek üzere olduğundan gördüğü şeyin bir benzin istasyonu olduğunu umarak yavaşladı. Bir otel olsa da hiç

fena olmazdı çünkü yorgunluktan gözleri yanıyordu. Ama yapıya yaklaştıklarında bütün umutları yok oldu. Terk edilmiş harabe halindeki binalar sanki hafif bir esintide yerle bir olacaklarmış gibi görünüyordardı. Yanlarından geçerken tüyleri diken diken oldu; arabaya ürkütücü bir hava hâkim olmuştu.

“Burası tam anlamıyla bir hayalet kasaba,” dedi. “Nerede bu lanet olası insanlar?”

“Belki taşınmışlardır.”

Carmine kuru bir kakhaha attı. “Ya da hepsi öldüler.”

“Bazıları öldü,” dedi Haven.

Boğuk ses tonu bu kelimelerin altında başka bir hikâye olduğunu söylüyordu ama soru sormak için doğru bir zaman değildi. Haven bir uçurumun eşiğine gelmiş gibi görünüyordu ve Carmine onu aşağıya itme riskini göze alamazdı.

Araba kullanmaya devam etti; kasabadan çıktıklarını bildiren levhayı da geride bıraktılar. Tek bir canlı görmeden bir uçtan diğer uca Blackburn’ü geçmişlerdi. Kasaba kocaman bir hapishane hücresi gibiydi. Ne parmaklık vardı, ne zincir ne de fiziksel bir kısıtlama. Yine de dünyayla hiçbir bağlantısı olmayan unutulmaya yüz tutmuş bir yerdi. İnsan yoktu; araba yoktu; dükkân yoktu; ev yoktu... Hatta herhangi bir renk bile yoktu.

Sanki hiç var olmamış gibiydi.

Aniden birçok şey Carmine’e anlamlı gelmeye başladı. Haven’ın ıssız bir yerde büyüdüğünü biliyordu ama bilmek ve görmek çok farklı şeylerdi. O an tek arzusu arabayı kenara çekip ona sarılmaktı. Başkalarıyla sohbet etmiş, araba kullanmış ve GED sınavına girmişti. Kelimenin tam anlamıyla yokluktan gelmiş olduğu halde kendini her şeye açmıştı.

Yokluktan.

Bir sonraki kasabada küçük bir otel buldular. Carmine, resepsiyondaki adama nakit ödeme yapıp fazla sohbet etmeden oda anahtarını aldı. Carmine odanın berbatlığını görünce yüzünü buruşturdu. Haven ise omuz silkti. “Daha kötü yerlerde kaldım.”

Kalmıştı. Carmine bunu artık anlıyordu.

* * *

Ertesi sabah Carmine, zil sesiyle irkilerek uyandı; tiz ses kalbinin deli gibi çarpmasına neden oldu. Yatakta oturup gözlerini ovuşturdu ve başucundaki komodinden telefonunu aldı.

Yeni haberleri vermek için babasının aradığını umarak bakmadan cevap verdi. "Efendim?"

"Vardınız mı?" *Corrado*.

Carmine esneyerek, "Evet," dedi.

Corrado, "Bugün Antonellilerde olacağım," dedi. "İlgilenmemiz gereken bir iş var. Kızı bana getirebilir misin?"

Yanında yatan Haven'a baktığında onun endişe dolu gözleriyle karşılaştı. "Evet."

"Evet mi?" diye iç çekti Corrado. "Bildiğin tek kelime bu mu?"

Carmine alaycı pislik demek istedi ama deyim yerindeyse arı kovanına çomak sokmanın hiç akıllıca olmadığını farkındaydı. "Hayır, efendim."

Carmine yazacak bir şeyler bulmak için odayı didik didik ararken Corrado hızla Antonellilerin adresini söyledi. Carmine çekmeceye küçük ve küt uçlu bir kurşunkalem buldu; komodinin üzerinde duran İncil'i çekip alarak açtı ve ilk sayfayı yırttı. Haven'ın şaşkınlıktan soluğu kesildi. Carmine adresi yazarken doğrulup oturdu. "O sayfayı yırttığına inanamıyorum. O bir İncil, Carmine."

Carmine gözlerini devirdi. "Buraya gelen herhangi birinin bunu okuyacağına gerçekten inanıyor musun?" diye sordu İncil'i kaldırarak. "Burada kalan insanların dinle alakası olmaz."

"Biz de burada kalıyoruz."

"Aynen dediğim gibi, dinle alakamız yok." Kıkırdadı. "Ama yine de iç sayfalardan birini yırtmadım. *Kutsal İncil* yazan sayfayı yırttım."

"Ne olursa olsun doğru değil," dedi Haven.

"Olabilir ama Antonellilerin adresini yazmam gerekiyordu."

Haven donakaldı; yüzünde korku dolu bir ifade vardı. "Neden?"

Carmine yatağa oturup Haven'ın dağınık buklelerini yüzünden çekti. O kadar korunmasız görünüyordu ki Carmine yanlış olan her şeyi düzeltmek ve onun için dünyayı daha iyi bir yer haline getirebilmek arzusuyla doldu. "Annemi görmek istemiyor muydun?"

Haven gözlerini hızlı hızlı kırıştırdı. "Görebilir miyim?"

Carmine parmaklarını onun yanağında gezdirdi. "Bunu sağlamak için her şeyi yaparım."

Haven gözleri yaşlarla dolmuş bir halde Carmine'in üzerine atlayıp onu sırtüstü yatağa düşürdü.

Carmine adresi arabanın navigasyon sistemine girdi. Yol tarifi onları yeniden bir gece önce geçtikleri ıssız otoyola çıkardı. Birkaç kilometre sonra çölü keserek uzanan bir patikaya sapmaları gerektiği konusunda uyardı. Navigasyon sistemi sapacakları yere ulaştıklarını duyurmadan sadece birkaç saniye önce Haven bir anda gerildi. Carmine orayı tanıdığını fark etti.

Carmine patika yolda yavaş yavaş ilerlerken Haven titriyordu. Korkusu o kadar güçlüydü ki hissedilebiliyordu. Çiftlik evi görünüyordu ve Carmine, Corrado'nun kiralık sedanın arkasına park ettiğinde Haven kesik kesik nefes almaya başladı.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi başını iki yana sallayarak. Öyle telaşlı sallamıştı ki midesi bulandı.

Carmine onun elini tuttu. "Dinle. Dikkatle dinle, *tesoro*. Bu yerden mümkün olduğunca uzağa kaçmak istiyor olabilirsin ama bunu yapamazsın. Artık yapamazsın. Seni kontrol etmelerine izin veremezsin. Kazanmalarına izin veremezsin. Sen güçlüsün Haven. O aşağılık herifler seni yıkmaya çalıştılar ama sen yeniden ayağa kalktın. Hiç hafife alınmaması gereken birisin. Sağlam ve hırslısın ve bu insanların seni alt etmelerine izin veremezsin. İstedikleri bu zaten."

Endişeli ifadesinin yerini başka bir şey aldı; nerede görse Carmine'in tanıyacağı bir ifadeydi bu: *kararlılık*.

"Şimdi bu arabadan inip o eve gireceğiz ve o insanlara ayaklarını denk almalarını söyleyeceğiz. Bize dokunamazlar. Ve sonra sen dışarı çıkıp annene onu sevdiğini söyleyeceksin. Bu fırsatı hak ediyorsun."

Söyleyebileceği her şeyi söyledikten sonra Carmine arabadan indi. Sıcak hava ve gözlerini kamaştıran güneş karşısında homurdandı. Güneş gözlüklerini alıp taktı; uzun kollu yeşil gömleğinin düğmelerini açtı. "Kahretsin, çok sıcak."

Haven çekinerek arabadan indi. "Daha sıcak olduğu günleri hatırlıyorum."

"Ben Őu an buharlaŐmak űzereyim," dedi Carmine. "Cehennem kadar sıcak."

"Zaten *cehennem*."

Carmine ona baktı. "Küfrettin."

"*Cehennem* kelimesi küfür değil."

"Evet, küfür."

Haven başını iki yana salladı. "İncil'de var Carmine. Eğer sayfalarını yırtacağına okumaya zaman ayırsaydın bunu bilirdin."

Carmine bir kahkaha attı ama çarpılan bir kapı sesi o anı engelledi. Haven kaskatı kesilince Carmine verandada dikilen adamı fark etti. Gözleri, Carmine'in çok aşına olduğu koyu kahverengiydi.

"Eğer burası cehennemse," dedi Carmine, "bu adam da şeytan mı oluyor?"

MICHAEL ANTONELLI SOL ELİNDE BİR kadeh viski, sağ elinde ise bir puroyla verandada duruyordu. Konuşmuyordu. Göz kırpmıyordu. Nefes bile almıyor gibi görünüyordu.

Haven, görünüşünün hiç değişmemiş olmasına şaşırılmış bir halde ona baktı. Neredeyse bir yıl olmuştu ama haki rengi pantolonu ve sarkmış göbeğini sımsıkı saran polo tişörtüyle eski sahibini görünce sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissetti.

Derin sessizliği, Michael'ın arkasında açılan ve onu yeniden yavaşama döndüren kapının sesi bozdu. Corrado dışarı çıkarken Michael gözlerini hızlı hızlı kırıştırarak ona yol verdi. "Carmine, Haven... Sizi görmek ne güzel. Seyahatiniz iyi geçiyor mu?"

Aldırmaz bir edayla sorulan bu soru Haven'ı şaşırttı. Oysa Carmine hiç şaşırmamış görünüyordu. "Canlı canlı yakılıyormuş gibi hissetmem dışında gayet iyi," diye cevapladı.

Bu şikâyeti karşısında Haven fark etmeden gülümsedi. O sırada Corrado'nun bakışları Michael'a döndü. "Çocukları içeri davet edecek misin Antonelli? Yoksa yeğenimin alev alev yanmasına izin mi vereceksin? Misafirperverliğin ne olduğunu bildiğini sanıyordum."

"Haa. Elbette." Michael purosunu dudaklarının arasına sıkıştırıp sinekliği açtı. "İçeri buyurun."

Carmine, Haven'ın elini tuttu ve onu eve soktu. Corrado'nun peşinden koridoru geçip arka tarafta bulunan küçük bir çalışma odasına girdiler. Haven bir an durup karmakarışık duvarları inceledi. Tutsak edilmiş ve köle olarak çalışmaya zorlanmış olarak yıllarca burada yaşamıştı ama bu odaya hiç girmemişti. Michael burasının onun sığınağı olan özel bir mekân olduğunu söylerdi.

Peşlerinden Michael da içeri girdi ve parlak maun çalışma masasının arkasındaki koltuğa oturdu. Corrado ise kollarını göğsünde

kavuşturmuş, bir köşede duruyordu. "Birini daha bekliyoruz."

Haven, Carmine'e baktı ama o bir açıklama yapmadı. Belki de bir açıklaması yoktu.

Birkaç dakika sonra çiftlik evinin kapısı çalındı. Corrado açmak için dışarı çıktı ve evrak çantalı bir adamla birlikte geri geldi. Michael adamı görünce gerildi; gözlerini hızlı hızlı kırıştırdı. "Biz ne...? Avukatın burada ne işi var?"

Corrado bu soruyu duymazdan gelerek, "Haydi, şu işi halledelim," dedi. Haven herhangi bir olay çıkmasına fırsat vermemek için sessizce bir sandalyenin ucuna ilişti. Michael odanın diğer ucundan rahatsız olmuş bir ifadeyle ona bir bakış attı. Aralarındaki boşlukta sessizlik hâkimdi; sanki sandalyelerini ayıran görünmez bir duvar vardı.

Avukat, vatandaşlık kabulünden ve tabiiyetten söz ediyordu ama bunların hiçbirisi Haven için bir anlam ifade etmiyordu. Konuşurken bir yanda da bazı belgeleri dolduruyordu. Belgelerden birinde duraksadı ve Haven'a baktı. "Doğum tarihiniz ne, hanımefendi?"

Haven'ın kalbi deli gibi çarpmaya başladı. "Tam olarak bilmiyorum. Annem sonbaharda doğduğumu söylemişti."

Adam alnını kırıştırarak gözlerini Michael'a çevirdi. "Bay Antonelli? Ne zaman doğdu?"

Michael anlaşılabilir bir şeyler homurdandı. Corrado yılgın bir ifadeyle iç çekerek, "10 Eylül 1988," dedi.

Avukat tarihi yazarken Haven nereden bildiğini merak ederek Corrado'ya baktı. Bir yanda da zihninde tarihi hesapladı... Bu, iki hafta sonraydı.

Avukat yazmayı bitirdikten sonra belgeleri Corrado'ya uzattı. Corrado, Michael'ın çalışma masasının üzerine koyup emreder bir tonla, "İmzala," dedi.

Michael isteksizce imzaladıktan sonra kâğıt tomarını Haven'dan tarafa doğru itti. Kalem hâlâ elindeydi ve Haven gözlerini kendisine dikmiş olduğunu hissedebiliyordu. Ona bakmadan kâğıtları aldı. Kâğıtlara göz atarken Michael'ın imzaladığı yerin yanındaki boş çizgileri fark etti. Elleri titreyerek onun adının yanına kendi adını yazdı.

Michael'ın yazabildiğine şaşırıp şaşırmadığını merak etti. *Bu da sana kapak olsun, dostum.*

"Hepsi bu kadar," dedi Corrado. "Bitti."

Biten neydi? Haven bundan emin değildi ama bu konuda Michael hiç mutlu görünmüyordu.

Haven evin verandasına çıkarak kızgın çöl havasını ciğerlerine çekti. Midesi bulanıyordu, sinirleri iyice gerilmişti. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bu insanlardan uzak kalmaya ihtiyacı vardı. Carmine'e ihtiyacı vardı.

Onu yanında istiyordu ama tam yeniden içeri girerken yüksek bir şangırıyla durdu. Bu gürültüden irkilmiş bir halde arkasını döndüğünde ayaklarının dibinde metal alet yığınıyla duran annesini görünce nefesi kesildi.

Michael'ın tersine o farklı görünüyordu. Koyu renk saçlarında gri çizgiler, yorgun yüzünde kırışıklıklar oluşmuştu. Bir deri bir kemik bedeni kirli bir gömlek altında kaybolmuş; şortu aşırı sıkı bacaklarını iyice ortaya çıkarmıştı. Annesi her zaman çok zayıf biri olmuştu ama şimdi eski haliyle kıyaslandığında bir kabuktan ibaretti.

"Haven?"

Annesinin sesini duyunca göğsü dağlanmış gibi hissetti. Deli gibi ona doğru koşmaya başladı; birbirlerine çarpıp ikisi de yere düştüler. Çelimsiz vücuduna rağmen kucaklaması güçlüydü; kollarını sımsıkı ona dolamış bir halde sırtını, saçlarını okşuyordu. "Canım kızım! Buradasın."

Haven boğulurcasına, "Evet," dedi. "Buradayım."

Annesi kollarını gevşetip geri çekildi. "Neden buradasın? Hemen uzaklaşman gerek."

"Sorun yok," dedi Haven. "Kimse canımı yakmayacak."

"Bundan emin olamazsın. Nasıl insanlar olduklarını biliyorsun."

Haven gözyaşlarının arasından gülümsemeye çalıştı. "Seni görmeye geldim."

Annesinin elleri Haven'ın yüzünde dolandı. "Anlamıyorum. Bir anlam veremiyorum."

"Beni Carmine getirdi. O... hmm... sahibimin oğlu. Onu seviyorum, anne."

"Onu seviyor musun?" Annesi hızlı hızlı gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Bu çok kötü. Bunu öğrenmesine sakın fırsat verme!"

"Sakin ol!" Annesinin dehşet içindeki tavrı endişesinin alevlenmesine neden oldu. "Zaten biliyor. O da beni seviyor."

"Nasıl yani?" Annesi başını iki yana salladı. "Haven, o..."

Haven annesi ne söylerse söylesin doğru olmayacağını bildiğinden, "Harika biri, anne," diye sözünü kesti. "Bana kıymetli bir taşımışım gibi davranıyor ve bana bir hayat sunuyor... Her zaman sahip olmamı istediğin türden bir hayat."

Bundan söz ettikten sonraki birkaç dakika ikisi de tek kelime etmeden yerde oturmaya devam ettiler. Annesinin korkusu azalmış; yavaş yavaş yerini, Haven'ın onun gözlerinde daha önce gördüğü bakış almaya başlamıştı.

Umut.

Nihayet Haven ayağa kalktı ve annesinin de kalkmasına yardım etti. Annesi bir kez daha onu baştan aşağı süzerek, "Üzerindekiler çok güzel," dedi. "Umarım kirlettiğin için sana kızmıyorlardır."

Annesi onun üzerindeki tozu silkelemeye çalışırken Haven elini tutup onu durdurdu. "Önemli değil. Onlar farklılar."

Bu cümle üzerine annesinin gözleri doldu. Tam bir şey söylemek üzereydi ki sertçe açılan sinekliğin sesi onu engelledi. Michael verandaya çıkıp onlara baktı. "Miranda."

Adıyla seslenilmenin devamında iyi bir şeyler gelmezdi. Annesi telaşa yere düşürdüğü aletleri topladı. "Özür dilerim, efendim. Bahçede olmam gerekiyordu."

Michael elini kaldırıp onu durdurdu. Bu ani hareket karşısında hem Haven hem de annesi ürkerek geri çekildiler. "Sözümü kesme. Kız... hmm... kız misafirimiz. O yüzden şimdilik işler bekleyebilir."

Michael uzaklaştığında annesi şaşkın şaşkın Haven'a baktı. "Misafir mi?"

Haven gülümsedi. "Sanırım her şeyi en baştan anlatsam iyi olur. Ne dersin?"

Sonraki birkaç saat boyunca bir yandan evin etrafında dolandılar, diğer yandan Haven Kuzey Carolina'daki yaşamını anlattı. Noel kutlamasından, havai fişekleri seyretmesinden ve dansa gitmesinden söz etti. Haven konuştuğu annesinin neşesi yerine geliyordu. Gözleri

yeniden yaşam sevinciyle parlamaya başlarken Haven'ın duyduğu suçluluk damla damla eriyordu.

Bahçenin kenarında durduklarında annesi çıplak ayaklarını birbirine vurarak tozu temizledi ve üzerine yapışmış birkaç ot parçasını aldı. Çalışmak zorunda olmadığı söylendiği zaman bile iş yapmaktan kendini alıkoyamıyordu. "DeMarco ailesi. Bu isim tanıdık geliyor."

"Daha önce buraya gelmişler," dedi Haven. "O zamanlar kadının bir melek olduğunu düşünürdüm."

Annesi ona baktı. "Senin meleğin mi?"

Haven başını sallayarak onu onayladı. "Benim uydurduğum bir şey olduğunu düşünüyordum ama sanırım gerçekmiş."

Annesinin bakışları onun omuzunun üzerinde ileriye kaydı. Haven hızla arkasını döndüğünde Carmine'in yaklaşmakta olduğunu gördü. "İti an çomağı hazırla."

Carmine başını iki yana sallayarak, "İtin evdeki aşağılık herif olduğunu sanıyordum," dedi. "Pisliğin teki. Ona öylesi boktan hakaretler ettim ki bir an için Corrado ağzıma sıçacak diye düşündüm."

Haven onun ağzından çıkanları engellemenin mümkün olmadığını bilerek iç çekti. "Ne dedin ki?"

"Bilmiyorum. Bir sürü şey söyledim. Aslında tam anlamıyla öyle bir herif. Ancak kendinden aşağıda olanlarla uğraşır, dengi olanlara bir bok yapamaz." Bir anda gözleri kocaman açıldı. "Sizin ondan aşağıda olduğunuzu ya da benim sizden üstün olduğumu falan kastetmedim. Yok öyle bir şey. Ondan çok daha iyisiniz. Aslında benden de çok daha iyisiniz. Demek istiyorum ki..."

Haven daha fazla zırvalamasını engellemek için eliyle onun ağzını kapattı. Annesi güçlükle nefes alıyordu. Haven ona bakmak için dönerken refleks olarak elini Carmine'in ağzından çekti. Carmine kollarını ona dolayıp uzaklaşmasına izin vermedi. "Beni tanıştıрман gerekmiyor mu, *tesoro*?"

Haven gülümsedi. "Anne, bu Carmine. Carmine, bu da benim annem."

Carmine kibar bir tonla, "Nihayet sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyerek elini uzattı.

Annesi dikkatle ona bakarak çekinerek elini sıktı.

O sırada evden çıkan Corrado konuşmalarını böldü. "Yemek ha-

zır. Daha önce Carmine açlıktan ölmek üzere olduğundan şikâyet ettiği için bilmek istersiniz diye düşündüm."

Carmine kıkırdarken Haven gözlerini devirdi.

"Açsan gidip bir şeyler ye," dedi.

"Sen de geliyor musun? Bütün gün hiçbir şey yemedin."

Haven kararlı bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Annem yiye-
mezken ben de yemem."

Annesi iç geçirdi. "Eğer izin veriyorlarsa bir şeyler ye Haven. Ben seni burada beklerim."

"Hayır."

Carmine'in kaşları çatıldı. "O neden yiyemiyor?"

"Sahip bizi sadece akşamları besler, gündüzleri asla yemek vermez... Hele onlarla birlikte asla yiyemeyiz."

"Bunu unutmuştum," dedi Carmine. "Tek kelimeyle saçmalık. Ne zaman isterseniz yiyebilmelisiniz."

"Sorun değil."

Carmine, Haven'ı bırakıp eve doğru yöneldi. "Hayır, sorun. Burada bekleyin. Bu meseleyi çözeceğim."

Birkaç dakika sonra sineklik itilerek açıldı ve Carmine dışarı çıkıp elinde iki tabakla onlara doğru yürümeye başladı. Yanlarına geldiğinde Haven gülümsedi. "Bana karşı çok iyisin."

Carmine tabaklardan birini ona uzatırken şakacı bir tonla, "Hey, bu benim cümlem," dedi. "Benim zırvallıklarımı çalmaktan vazgeç."

Diğer tabağı ise annesine uzattı ama o almak için en ufak bir girişimde bulunmadı. Bu yüzden o tabağı da Haven aldı. Sandviçe baktı; ekmeğin ortası ezilmişti ve bir el izi vardı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet," dedi Carmine. "Biliyorsun sandviç yapabilirim."

Haven gururla gülümseyerek ikinci tabağı annesine uzattı. "Al, ye."

Annesi elleri titreyerek tabağı aldı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Carmine. "Haydi, bir yere oturup yiyin. Haven tam durmakta olduğu yere çökecekti ki Carmine kolunu yakaladı. "Daha az toz olan bir yere oturamaz mısın?"

Haven onu duymazdan gelerek kendini yere attı. "Zaten her yanim toz içinde."

Carmine başını iki yana salladı. O sırada küçük bir toz bulutu kalktı. "Bak *beni de* toz içinde bıraktın."

"Kendi çamaşırlarını kendin yıkamaya niyetli olmadığına göre şikâyet etmen için bir neden yok."

Carmine bir kahkaha attı. "Şikâyet etmezsem ben olamam ki. Haydi, afiyet olsun. Elimden bu kadarı geldi. Yemek yapamadığımı biliyorum ama seni seviyorum."

Carmine ona bir öpücük kondurup eve doğru yürümeye başladığında annesi de nihayet yanına oturdu. Annesinin yüzündeki güçsüzlük ve bitkinlik hâlâ belliydi ama huzurlu görünüyordu.

Zaman ilerleyip güneş gökyüzünü parlak kor rengine döndürerek ufukta alçalırken Carmine pencerede durmuş, bahçede oturan Haven'ı seyreliyordu.

Odanın diğer ucunda oturmuş, üçüncü purosunu tütüren Michael'ın delici bakışlarını hissedebiliyordu. Dumanın kötü kokusu Carmine'in midesini bulandırdı. Michael sanki konuşmak için çaba sarf ediyormuşçasına hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu ama iki saattir ağzından tek kelime çıkmamıştı. *Lanet olası korkak.*

Corrado, Carmine'in yanına geldi ve birlikte dışarıdaki manzarayı seyretmeye başladı.

Carmine, "Ona yardım etmelisin," dedi. Onları ayırma düşüncesi yüreğini parçalıyordu.

Corrado gözlerini ayırmadan dışarı bakmaya devam etti. "Dedenin ölümünü hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal," dedi Carmine. "Henüz altı yaşındaydım."

"Cenazeden sonra onların evinin önündeydim ve annen gelip yanıma oturdu. Annen... bana yakın olmaktan hiç hoşlanmazdı, bu yüzden böyle bir şey yapması önemli bir meseleydi." Bir an için sustu. "Konuşmaya cesaret ettiğinde tam olarak aynı kelimeleri söyledi: Ona yardım etmelisin."

Carmine afallamış bir ifadeyle ona baktı. "Haven'a mı?"

Corrado evet dercesine başını salladı. "Annene bunun benim yapabileceğim bir şey olmadığını söyledim ama denemem gerekirdi. Bunu ona borçluydum."

“Ona borçlu muydun?”

“Evet, ama konu bu değil. Önemli olan tek şey bunu hiçbir zaman ödememiş olmam.”

“Yani ona yardım edecek misin?”

Carmine yan gözle ona baktı. “Ona kefil oldum, değil mi?”

“Evet, oldun. Ama...” Cümlesini yarım bırakıp bakışlarını bir kez daha hâlâ bahçede olan Haven’a kaydırды. “Ya annesi? Ona yardım edemez misin?”

“Herkes yardım edemem. Bir yerlerde, bir şeylere ihtiyacı olan birileri her zaman olacaktır.”

“Biliyorum ama o herhangi biri değil,” dedi Carmine. “Tıpkı bizim aile olduğumuz gibi annesi de onun ailesi.”

Corrado’nun bakışı sertti. “Aile kartını mı oynuyorsun?”

“Ben, şey...” Carmine bir an tereddüt etti ama inkâr etmenin bir anlamı yoktu. “Evet.”

“Bunu yapmak istediğine emin misin?”

Corrado’nun ses tonu bir an için bunu sorgulamasına neden oldu. “İstiyor muydu? “Elbette.”

Corrado başını iki yana sallayarak pencereye döndü. “En fazla benim evimde yaşamasını sağlayabilirim. Bu bir risk ama açık konuşmak gerekirse kız arkadaşına kefil olmaktan daha fazla bir belaya bulaşabileceğimden kuşkuluyum. Eğer ölürsem bu yüzden ölürüm. Bunun dışındaki her şey ekstra. Corrado sessizce hâlâ koltuğunda oturmakta olan Michael’a döndü. “İtirazın var mı Antonelli?”

Michael kekeledi. Konuştuklarının tek kelimesini bile duymamıştı. “Şey... Ben... Bilmiyorum.”

Corrado tek kaşını kaldırdı; yüzündeki ifade Carmine’in duraksamasına neden oldu. “Bilmiyorum ne demek?”

“Yani...” Michael başını iki yana salladı. “Benim açımdan tabii ki sorun yok.”

Corrado arkasını döndü. “Bu akşam her şeyi halledeceğiz. Haven’ı otele bırak ve geri gel. O zamana dek halledilmiş olması gerekir.”

Carmine sonunda dışarı çıktı. Haven onu gördüğü anda yüreğine buz gibi bir korku yayıldı. Ondan birkaç adım uzakta durdu. “Bir dakika sonra gidiyoruz.”

Annesi gözünden sel gibi yaşlar akıyor olmasına rağmen dudaklarında mutlu bir gülümsemeyle ona sarıldı. "Seni böyle görmenin benim için ne ifade ettiğini asla anlayamazsın. Küçük kızımın önünde koskoca bir dünya var."

Haven ona sımsıkı sarıldı. "Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum. Her zaman sevdim. Şimdi buradan gitmeni ve hayatını yaşamayı istiyorum."

Ondan tekrar ayrılmak zorunda olmak Haven'ın yüreğini acıttıyordu. "Seni çok özliyorum."

Annesi onun kollarının arasından çıkarak, "Ben de seni ama içinde senin olduğun dünya çok daha iyi bir yer," dedi. "Şimdi git. Seni tekrar gördüğüm için çok mutluyum. Yine de dışarıda bir yerde yaşıyor olduğunu bilmek beni daha mutlu edecek."

"Ama seni buradan bırakamam, anne. Bir kez daha bunu yapamam."

Annesi sert bir tonla, "Şşşt!" dedi. "Beni merak etme."

Haven bir şeyler söylemeye, karşı çıkmaya çalıştı ama annesi buna fırsat vermedi.

Bir kez daha, "Git," dedi. "Dünyadaki yerini buldun. Seni bundan mahrum etmeme izin verme."

Haven eliyle ağzını kapattı; gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı. Birkaç adım geri çekilerek annesine son bir bakış attıktan sonra koşarak arabaya gitti.

O GECE CARMINE ÇİFTLİĞE GERİ döndüğünde etraf zifiri karanlıktı ve kuru çöl havası hâlâ kavurucu derecede sıcaktı. Gergin ve huzursuz bir halde eve doğru yürüdü. Sokak kapısı açılınca donakaldı. Miranda çılgin gibi etrafa bakınarak dışarı çıktı. Carmine karanlıkta bile boynundaki belli belirsiz el izini görebiliyordu.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu. "Geberteceğim onu."

Miranda'nın yüzü korkuyla doldu. "Lütfen olay çıkarma."

Carmine öfkesine hâkim olabilmek için adeta savaş veriyordu. "Bu zulümden başka bir şey değil."

"Biliyorum ama... lütfen." Bahçeye çıktı; tavrında bir gerginlik vardı. İzleniyor olmaktan endişeleniyordu. "Annenin ziyaretlerini hatırlıyorum. Kızım için burası dışında bir dünya hakkında konuşurduk. Haven'ın özel olduğunu söylerdi."

Bu kelimeleri duymak Carmine'in yüreğinin özlemle sıkışmasına neden oldu. "Öyle."

"Bunu senden duymak çok güzel. Biliyor musun kendi kızımı zor tanıdım. Hâlâ benim yetiştirdiğim tatlı, küçük kız ama mutlu. Tüm bunlardan uzak olması onun için en iyisi." Yürümeye başladı ama birkaç adım sonra durdu. "Bir zamanlar güvenli evlerden ve insanların kurtulmalarına nasıl yardım ettiklerinden söz edildiğini duymuştum. Onlara *haven** diyorlardı. Kızıma bu adı verdim çünkü o benim sığınağım. Bu çirkin dünyadaki güvenli yerim. O doğduğu zaman yaşamak için bir sebebim oldu. Küçük kızımın, Haven'ımın korunması gerekiyordu. Ben elimden gelen her şeyi yaptım. Şimdi senden rica ediyorum; ona göz kulak ol. Onu bu tür insanlardan uzak tut. Bunu yapabilir misin?"

Carmine, ona duyduğu güven karşısında afalladı. "Evet."

* (İng.) Sığınak -çn

"Teşekkür ederim," dedi Miranda. "Artık huzura kavuşabilirim."

Sokak kapısı açıldı ve Carmine ağzını açmaya fırsat bulamadan Miranda koşar adımlarla ahırlara gitti. Carmine verandaya döndüğünde Corrado dışarı çıkıyordu. Kaşlarını kaldırdı. "Ona söyledin mi?"

"Hayır. Söylememe fırsat kalmadan onu korkuttun."

Evden cırtlak bir ses duyuldu. Zeminde yankılanan ayak sesleri ve avaz avaz bağırان bir kadın sesi onlara kadar ulaşıyordu. "Ağabeyim o küçük fahişeye mi kefil oldu?"

Carmine merdivenlere doğru gitti ama Corrado gömleğinden yakalayıp onu durdurdu. "Sakin bir şey söyleme."

Sokak kapısı hızla açıldı ve Katrina dışarı çıktı. Carmine'i görünce duraksadı ama hemen kendini toparladı ve ağabeyine döndü. "Bu yaptığına inanmıyorum Corrado! Bu sabah kocama ne imzalattın?"

"Gerekli olan neyse onu imzaladı," dedi Corrado. Dış görünüşü, içinde kabaran öfkesini yansıtmıyordu.

Katrina acı acı güldü. "Gerekli mi? Bunların hiçbirisi gerekli değil. O lanet olası kızı özgür bırakıyor ve annesini yanına alıyorsun, öyle mi? Ne oldu sana? *Onun* yüzünden mi? Sebep bu mu?"

Corrado kontrolünü kaybetti; gözlerinden ateş fışkırdı. "Yeter!"

Carmine'in kalbi deli gibi çarpıyordu ama Katrina geri adım atmadı. "Bu, değil mi? Geçmiş telafi etmek, değil mi? Ama yaşananlar geri alınamaz."

"Tekrarlamayacağım Katrina."

Katrina aralarındaki mesafeyi kapatarak, "Senden korkmuyorum," dedi. "Bu yüzden hayatımı mahvettin. Bu insanlar neden bu kadar önemli? Tek sebep aptal DeMarcolar âşık..."

Corrado aniden kolunu uzatıp onu boğazından sımsıkı yakalayıp cümlesinin yarım kalmasına neden oldu. Katrina'nın nefesi kesildi. Elinden kurtulmaya çalışırken manikürlü tırnaklarını adamın derisine geçirdi. Kan akmasına rağmen Corrado duraksamadı.

"Söyleceklerin bitti mi?" diye sordu. Ürkütücü sakinliği geri dönmüştü. Karina hırıldayarak hem nefes almaya hem de bir şeyler söylemeye çalışıyordu. "Yanıyor, değil mi? Sen onlara işkence yaparken nasıl hissettiklerini anla. O gün o herifler boğazım sıkarken, tecavüz ederken ve sen onları durdurmak için hiçbir şey yapmazken *onun* nasıl hissettiğini anla, Kat."

Corrado onu bırakacağına dair en ufak bir belirti göstermeksizin kız kardeşine dik dik bakmaya devam ediyordu. Michael nefes nefese sokak kapısından fırladı. "Dur! Onu öldüreceksin!"

Corrado gözlerini Michael'a dikti. İfadesinde en ufak bir duygu belirtisi yoktu; karanlık dışında en ufak bir şey... İşte bu, Carmine'in korktuğu Corrado idi.

Bir şey söylemeye fırsat bulamadan ahırlarda bir patırtı koptu. Atlar bir şeyden ürkererek şaha kalktılar. Corrado Katrina'yı bırakıp koşarak merdivenlerden inerken bakışları Carmine'inkilerle buluştu. Carmine de onun peşinden verandadan atladı.

Katrina, "Bu kız, o kadın değil," diye çılgık attı. "Oğlanın da babasıyla aynı şeyi yapıyor olması aynı oldukları anlamına gelmez."

Bu sözler Carmine'i şoka soktu. Nereye bastığına dikkat etmeden Katrina'ya bakmak için hızla kendi etrafında döndü ve ahırların girişinde aniden duran eniştesine arkadan çarptı. Corrado, Carmine'i iterek içeri soktu ve o anda ciğerlerindeki hava boşaldı; midesi bulanmaya başladı. Bir yandan öğürüyor diğer yandan boğazını dolduran safra yüzünden nefes alabilmek için çabalıyordu. Boğazı yandı, nefesi kesildi ve görüşü bulanıklaştı. Bayılmak üzereydi.

İki büküm dizlerinin üzerine çökerken anılar gözünün önünden hızla geçmeye başladı. Silah sesi, kan, korku, ona silah doğrultan yüzü kapalı kişi. Ve geceyi çınlatan acı çılgınlardan sonra annesinin karanlık sokakta yatan ölü bedeni.

Corrado gömleğinden tutup hızla çekerek onu doğrulttu. Sarsarak gerçeğe döndürmeye çalıştı. "Kendine hâkim ol, Carmine."

Önünde bir saman yığının üzerine devrilmiş duran küçük tahta bir tabure vardı ve biraz üzerinde kirli, çıplak iki ayak sallanıyordu. Aşikâr olduğu o çelimsiz beden, bir kalasa bağlanmış kalın bir ipin ucunda bir bez bebek misali asılı duruyordu.

Carmine avaz avaz yardım isteyerek ileri doğru atılıp Miranda'nın bacaklarını yakaladı. Corrado duvarda asılı duran bir bahçe makasını kapıp ipi kesti. Beden Carmine'in üzerine düştü; birkaç adım sendeledi, neredeyse düşüyordu. Kadını yere yatırıp, nabzını kontrol etti ama atmıyordu.

Carmine, onu hayata döndürebilmek için çıldırmış bir halde kalp masajı ve suni teneffüs yaparken Katrina ve Michael telaşla içeri dal-

dılar. Bedeni sanki uyuyormuş gibi hâlâ ılıktı ama kocaman açık gözleri ve solgun yüzü başka bir şey söylüyordu. Carmine, Katrina'nın bağırsıklarını, Michael'ın telaşlı sesini duyabiliyordu fakat damarları-na pompalanan kanın sesi kelimelerini bastırıyordu.

Panik. Hissedebildiği tek şey panikti.

Carmine'in çabası işe yaramadı. Onun baskısı altında kaburgalar çatırdadı; bedeni ona vermeye çabaladığı havayı almadı. Miranda yerde hareketsiz yatıyor, kalbi artık atmıyordu.

Corrado onun omuzuna dokundu. "O öldü."

Carmine onu umursamadı. "Hayır, ölmedi. Onu kurtarmak zorundayız."

"Artık çok geç."

"Değil!" Kendini kaybetmişçesine kadının göğsüne birkaç kez daha bastırdı. "Neden orada dikilip duruyorsun? Yardım etsene."

"Yapabileceğimiz bir şey yok."

"Ona yardım et! Yardım edeceğini söylemiştin. Seni aşağılık yalancı!"

Corrado onun kolunu tutup yerde sürükleyerek Miranda'nın cansız bedeninden uzaklaştırdı. "Çoktan ölmüş."

"Nereden biliyorsun, lanet olası?"

Corrado'nun yüzünde buz gibi bir ifade vardı. "Ölü bir vücut gördüğümde anlarım."

Carmine gözleri yaşla dolu bir halde toprak zemine oturdu. Bunun korkunç bir kâbus olduğunu ve az sonra uyanacağını umut ederek çılgın gibi etrafına bakındığında Katrina'nın dudaklarındaki kibirli gülümsemeyi fark etti.

Bu görüntü kontrolünü kaybetmesine neden oldu. "Bu sizin suçunuz!" Bakışları Katrina ve Michael arasında gidip geldi. "Onu siz öldürdünüz! Bunun yapmasına siz sebep oldunuz!"

Katrina ters bir ifadeyle, "Kimin umurunda?" dedi. "O bir köle."

Bu kelimeleri duyduğu anda mantık uçup gitti. "O bir köle değildi."

Corrado, "Carmine!" diyerek onu uyardı.

Carmine eniştesini duymazdan gelerek, "O bir *Principessa* idi," dedi. "Sal bunu öğrenince sizi öldürecek."

Bacağının yanında yerde duran bahçe makasını kapıp Katrina'ya doğru fırlattı. Kadın kaçmaya çalışırken makas böğrüne saplandı.

Katrina çıldırmış halde bir kürek kapıp ona doğru koştu. Küreği başının üzerine kaldırdığında Carmine hızla geri çekilerek ayağa kalkmaya çalıştı. Corrado fişek hızıyla ceketinden tabancasını çıkardı ve hiç tereddüt etmeden kız kardeşine doğrulttu. Küçük alanı çevreleyen duvarlarda kurşun sesi yankılandı ve sağır edici bir ses karşısında Carmine irkildi. Silah sesinden ürken atlar yine şaha kalktı.

Göğsünü delip geçen kurşun Katrina'yı nefessiz bıraktı; tökezlerken istem dışı küreği sağa sola sallayınca Carmine'in kürekkemiğine çarpıp sol tarafına keskin bir acının yayılmasına neden oldu. Katrina anlaşılabilir bir şeyler söyleyerek küreği bırakıp elini göğsüne bastırdı. Bir patlama sesi daha duyuldu ve kurşun alınının tam ortasına saplanan Katrina yere yığıldı.

Michael çığınca bir çığlık atarak ona saldırınca Corrado bir el daha ateş etti. Silah sesini duyan Carmine eğilip ellerini başının üzerine koyarken kurşun Michael'ın kafatasına saplanıp onun bulunduğu tarafa kan sıçramasına neden oldu. Michael karısının yanına külçe gibi yığıldı.

Carmine bir kez daha kuru kuru öğürürken Corrado yerdeki bedenlere birkaç kurşun daha sıktı. Sanki hiçbir anlam ifade etmiyor-muşçasına rastgele tetiği çekti. Sanki insan değillermiş gibi. Sanki kendi *ailesi* değillermiş gibi.

Ters ters bakarak Carmine'i çekip yerden kaldırdı. Carmine sendeleyerek ayakta durmaya çalıştı. Bacakları titriyordu. Sallanarak kendini kontrol altına almaya çalıştı ama bu kıyım yüzünden tüm bedeni zangır zangır titriyordu.

Corrado silahı ceketine sokup cep telefonunu çıkarırken Carmine küçük tabureye oturdu. Başını bacaklarının arasına alıp elleriyle yüzünü kapattı ve derin derin nefes aldı. Ona kadar sayarak kendine gelmeye çalışmasına rağmen Corrado son derece sakin bir ses tonuyla telefonla konuşurken hâlâ kulakları çınlıyor, başı zonkluyordu.

Bir.

"Bir olay oldu."

İki.

"İki kişiyi öldürdüm, efendim."

Üç.

"Bir çatışma çıktı."

Dört.

"Yapmak zorunda kaldım."

Beş.

"Kız kardeşim ve kocası."

Altı.

"Bütün sorumluluğu üstleniyorum."

Yedi.

"Bir yer ayarlarım."

Sekiz.

"Ve her tür sonuca razıyım..."

Dokuz.

"... kızla ilintili kefaletimin iptali bile olsa."

On.

Konuşması bitince Carmine başını kaldırıp eniştesine baktı. "Kefaletinin iptali mi?"

Corrado telefonunu cebine soktu. "Evet. Sal'ın bağışlayıcı bir ruh hali içinde olmasını ümit etmekten başka çare yok çünkü az önce yaşamızı çiğnedim."

"Ben... şey..."

"Söyleyecek bir şey yok Carmine. Olan oldu."

"Ama... şey..." Corrado'nun umursamaz tavrı onu korkutmuştu.

"Kız kardeşindi. Sen aileni her zaman korursun."

"Doğru ama sen de benim yeğenimsin, değil mi?" Carmine başını salladı. "Ve Katrina sana saldırdı, haksız mıyım?" Bir baş sallama daha. "Yani ailemi korudum. Kız kardeşimle kocası kendi sonlarını kendileri hazırladılar. Şu an bu durumda olmalarında onlardan başka kimsenin suçu yok."

Carmine bir şey söylemedi. Ağzını açarsa kusmaktan korkuyordu. İşlerin bu boyuta geleceğini hiç aklına getirmemişti... Bugünün üzerine kan sıçramış bir halde sona ereceğini hayal bile etmemişti. Hem de Haven'ın damarlarında dolaşan kanın aynısı. Hem de ona hayat veren iki insan da ölmüşken.

Corrado cesetlere bakarak, "Artık bitti," dedi. "Bu senin meselen değil... Benim meselem. Ama umarım bu durum sana bir ders verir ve nihayet her şeyi bilmediğini fark edersin."

* * *

Haven, midesinde bir batma hissiye sıçrayarak uyandı ve karanlık otel odasında doğrulup oturdu. Televizyon ekranından yayılan parazitle siyah beyaz ışık kapı eşiğinde duran Carmine'i hafifçe aydınlatıyordu. İçini garip bir duygu kapladı, göğsünde bir soğukluk hissetti. "Carmine?"

Carmine gözlerini dikmiş ona bakıyordu ve Haven, televizyonun parlaltısında yüzündeki korkuyu görebiliyordu. Çaresiz gözyaşları gözlerini ıslıl ıslıl yapmıştı. Haven yanlış giden bir şeyler olduğunu anladı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

Carmine öne doğru bir adım attı ve çok hafifçe başını iki yana salladı. Bu belli belirsiz hareket onu derinden sarstı. Carmine birkaç adım daha atıp ışığın altına geldiğinde Haven gömleğindeki kırmızılığı, kan lekesini gördü. Bunu daha önce de görmüştü. Yere düşmüş olan genç kızın cesedine bakarken mavi elbisesinde yer yer oluşan lekenin aynısıydı. Kederin iziydi. Ölümün iziydi. "Aman Tanrım! İyi misin? Yaralandın mı?"

Carmine acı içinde yüzünü buruşturarak, "Ben değil," diye fısıldadı. "O gitti."

O gitti. Haven bu kelimelerin anlamını biliyordu. Kendi annesinden söz ederken de aynı kelimeleri kullanmıştı.

Haven'ın göğsü sıkıştı. Ciğerleri sönmüş, iç organları alev almış gibi hissediyordu. "Hayır!"

Carmine ona uzanırken can yakıcı kelimeler söyleyen sesinde keder tınları vardı. Haven onu olabildiğince hızla itti. "Dur! Yanlışın var! O nerede Carmine? Anneme ne oldu?"

Kaçmaya çalışma çabalarına rağmen Carmine onu yakalayıp sımsıkı sarıldı. Haven kollarından sıyrılmaya çalıştı ama o, kollarını bir an bile gevşetmeden sımsıkı tutmaya devam etti. "Bırak beni! Annemin nerede olduğunu söyle."

Carmine, "Şşşt," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Sanki ağlamaya başlamış gibi sesi titriyordu. "Çok üzgünüm, sinekkuşu. Maa-lesef geri dönmeyecek."

Carmine'in gözyaşları inancından geriye kalan ne varsa paramparça etti. Bir yandan ona bağırıp çığlık çığlığa onun hiçbir şeyden haberi olmadığını söylerken, diğer yandan kontrol edilemez bir biçimde sanki içi parçalanıyormuşçasına ağlamaya başladı. Ellerini

yumruk yapmış, durmaksızın Carmine'in sırtına vuruyordu. Carmine bunu hiç umursamadan bir saniye bile kollarını gevşetmedi.

"Çok üzgünüm," dedi. "Elimden gelen her şey yaptım ama çoktan ölmüştü."

Ağlaması hepten arttı. Arka arkaya *hayır, hayır* diyor, *çığlık çığlık* ne dediği anlaşılmaz kelimeler sarf ediyor ve gidip bu durumu düzeltmesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Ona hiçbir açıklama yapmadığı için Carmine'i suçluyor, oğlanın onu sakinleştirmek için kullandığı kelimeler daha çok canını yaktıktan başka işe yaramıyordu. Çalan telefonunu umursamadan Haven'ın ona karşı savurduğu her şeye, tüm kötü sözlerle ve acı *çığlıklara* göğüs gererek kıpırdamaksızın öylece durdu.

Haven'ın ciğerinden sökülürcesine söylediği her, "Senden nefret ediyorum," cümlesini onun dudaklarından dökülen, "Seni seviyorum," cümlesi takip etti. Onu bırakması için her yalvardığında her zaman yanında olacağını söyledi. Sarılması sımsıkı, kolları tanıdıktı ama bunlar Haven'ın acısını azaltmaya yetmedi.

"Acı çekmedi," diye fısıldadı. "Bu, onun seçimiydi."

Haven günlerce hemen hemen hiç konuşmadı. Carmine ne olduğunu açıkladı, bildiği her şeyi anlattı ama Haven hiç tepki vermedi. Hiçbir şey söylemedi. Haftanın geri kalanını California'da bir otelde geçirdiler ama hafta sonu geldiğinde ayrılmak zorunda kaldılar. Mafya, başka bir meseleyi çözüp evden ayrıldığında babası hâlâ sağdı. Polisin tüm dikkatinin Vincent'a yöneleceği endişesiyle bodrum katını boşaltmak için gelmişlerdi.

Hiç konuşmadan geçen gergin bir yolculuktu. Carmine gündüzleri sık sık mola verdi. Hafta sonuna doğru yeniden Durante sınırlarına girdiler. Eve vardıklarında Carmine babasının siyah Mercedes'inin yanına park etti ve arabadan inerek gerindi. Haven onu beklemeden doğrudan içeri girdi. Carmine de onun peşinden gitti ve antreye adım atar atmaz babasıyla karşılaştı.

Vincent dikkatle onlara baktı. "Merhaba, çocuklar,"

Carmine, "Merhaba," diye karşılık verdi.

"Merhaba, Dr. DeMarco," dedi Haven. "Ben izninizi rica edebilir miyim?"

“Elbette, *dolcezza*. Sormana gerek yok.”

Haven merdivenlerde gözden kaybolurken Carmine kaşlarını çatıp arkasından baktı. “Sanırım ben de yatacağım.”

Babası iç geçirdi. “Zamana bırak Carmine.”

KİTAPLIKLAR HAVEN'IN TEPESİNDE gökdelenler gibi yükseliyordu. Raflar arasında geziniyor, arada bir kitaplardan birini çekip alıyor, ön kapağı inceliyor ve arkasındaki açıklamaya göz atıyordu.

Durante'ye geri döneli birkaç gün olmuş, Carmine'in lisedeki son yılının başlangıcına son anda yetişmişlerdi. Carmine kendini okula ve futbola kaptırmış; Haven günlerini tek başına geçirmeye başlamıştı. Yemek ve temizlikle vakit geçiriyordu. Yine de yapacak hiçbir şey ve konuşacak hiç kimse olmadan geçirdiği uzun saatler kalıyordu.

Oyalanacak bir şeylere ihtiyaç duyarak farklı bir dünyada kaybolma, kurgusal bir mekânda, zamanda ve başka birinin yaşamında dikkatini dağıtma umuduyla kendini kütüphaneye atmıştı. Annesinin son anlarını düşünerek bitmek tükenmek bilmeyen bir eziyet içinde yaşamamak için her şeyi unutmak istiyordu. Bir anda kendini annesinin ne hissettiğini merak ederken buldu. Korkmuş muydu? Acı çekmiş miydi? Bir an için bile olsa kararını tekrar gözden geçirmiş miydi?

Başarısızlık duygusu onu yiyip bitiriyordu. Annesini kurtarma arzusuyla o gün Blackburn'den kaçmıştı ve bunu asla unutmamıştı. Ama artık çok geçti. Annesi ölmüştü.

Kitap sırtlarında parmaklarını gezdirerek dolanırken isimsiz bir kitaba rastladı. Deri ciltli kitabı çekip alırken içinden bir kâğıt parçası düştü. Haven onu yerden alıp açtığında bir mektup olduğunu fark ederek kaşlarını çatı.

Pencerenin yanındaki koltuğa oturup kitabı kucağına koydu ve rengi solmuş notu okumaya başladı.

08. 10. 1997

Bayan DeMarco,

Uzun süre düşündükten sonra artık bu araştırmanın bir parçası olmayacağıma karar verdim. Bu olayı araştırmaya başladığımda detayları bilmiyordum. Eğer o zamanlar biliyor olsaydım kabul etmezdim. Esas olarak Haven Antonelli diye biri yok ve sizin de onunla karşılaştığınızı unutmamanızı istirham ederim. İlişkide sizden aldığım hizmet bedelimin tamamını bulacaksınız. Sözleşmemizin feshedildiğini dikkate alarak bu konuyla ilgili benimle iletişime geçmemenizi rica ediyorum.

Arthur L. Brannigan

Özel Detektif

Şaşkına dönen Haven, yanlış okumuş olduğundan emin bir halde kâğıda bir kez daha göz attı. Bulmacanın parçaları birleşiyor ve ortaya nutkunun tutulmasına neden olan bir resim çıkıyordu.

8 Ekim 1997... Maura DeMarco öldürülmeden birkaç gün önce.

Vincent, dosya yığınlarıyla çevrili bir halde oturmuş kalemini hafif hafif masasına vuruyordu. İşler birikmişti ama çalışmaya odaklanamıyordu. Dikkati sürekli dağılıyor, aklı ve gözleri yanındaki ekrandaki kamera görüntülerine kayıp duruyordu.

Çocuklar Blackburn'den döneli iki hafta olmuştu ve geçen on beş gün Vincent'a hayatının en uzun zamanı gibi gelmişti. Evdeki hava gergindi; ikisi de rahatsız edici biçimde sessizdi. Her gece masasında oturuyor ve çalışma odasının hemen dışındaki koridorda saçlarını çekiştire çekiştire kendi kendine söylenerek bir aşağı bir yukarı yürüyen oğlunu seyreliyordu. Onu duyamıyordu ama aklından neler geçtiğini biliyordu.

Vincent bilgisayarının birkaç tuşuna basarak kütüphane görüntüsüne geçti. Kızın kucagında bir kitapla pencerenin önündeki koltuğa kıvrılmış olduğunu gördü. Oğlu tur atıp dururken kız da her gece aynı yerde, karanlıkta oturup bahçeye bakıyordu. Zaman geçtikçe

daha da içine kapanmıştı ama Vincent arabuluculuk yapamayacak kadar yorgundu.

La famiglia işlerine fazlasıyla bulaşmıştı. Onlar için yalan söylemiş, dolandırmış, yağmalamış ve öldürmüştü. Yine de kendisiyle gurur duyduğu bir şey vardı: Sadakati. Bir suçlu olabilirdi ama en azından kendini onurlu bir suçlu olarak görebiliyordu. Son zamanlarda onları yarı yolda bırakan bir suçlu. Ve onlar da davranışlarının farkındaydı. Son ziyaretlerinde bunu açıkça belli etmişlerdi. Hepsi herhangi bir dalavereyi anında fark edecek biçimde eğitilmişlerdi... Ve Vincent yalan söylemekten yorulmuştu.

Bir zamanlar Maura ona herkes yaşamasa da herkes ölür ve ölüm kurtuluştur demişti. Ölüm özgürlük demektir... Bizi engelleyen her şeyden kurtulmaktır. O böyle şeyler söylediğinde Vincent onunla dalga geçerdi ama şimdi anlıyordu. Huzur bulmak isteyip de işin bitmediği için bulamamanın nasıl bir şey olduğunu anlıyordu. Henüz amacına ulaşmamış oluyordun ve ulaştığında ise devam etmeye mahkûm ediliyordun. Vincent huzur içinde yatan insanlara imreniyordu. Dünyanın omuzlarındaki yükünden kurtulmak için neler vermezdi.

Kameraları bir kez daha değiştirip yeniden koridoru izlemeye başladı. Carmine bakışları çalışma odasıyla üçüncü kata çıkan merdivenler arasında gidip gelerek hâlâ turluyordu. Vincent saate bir göz attı; on biri geçmişti. Genelde Carmine bu saatten önce kararını verir ve üst kata çıkardı. Kız ise hızla kütüphaneden çıkar, Carmine yanına gelmeden koşarak odasına giderdi.

Ama bu gece durum farklıydı. Carmine çalışma odasına doğru yönelince Vincent'ın tek hissettiği şey rahatlamaydı. Sonunda Mahşer Günü gelmişti. Huzura bir adım daha yaklaşılmıştı.

Kapının kolu oynadı ve Carmine içeri girip sertçe kapıyı kapattı. Vincent sonunda içeri girmiş olmasına şükrettiğinden kapıyı çalmadığı için onu azarlamaktan kaçındı. Görüntüyü tekrar kütüphaneye çevirirken, "Otursana," dedi.

Carmine gergin bir halde kendini koltuğa attı. Vincent gözlerinin içine baktığında merak ve karmaşa gördü. Bakışlarında gizli bir darğınlık ifadesi vardı. Vincent onu suçlayamıyordu.

"Sanki yıllardır uyumamış gibi berbat görünüyorsun," dedi Carmine. "Bir şeyler yedin mi bari?"

Vincent arkasına yaslandı. "Benim sağlığım hakkında mı konuşmak istiyorsun Carmine?"

Carmine son derece ciddi görünüyordu. "Boktan görünüyorsun."

"İltifatın için teşekkürler ama içimden bir ses bütün bir hafta boyunca konuşmak için cesaretini toplamaya çalışarak odamın önünde turlayıp durmanın sebebinin bu olmadığını söylüyor."

"Nasıl...?" Carmine bir an duraksadı. "Kameradan izliyordun."

"Evet," dedi Vincent. "Odaya girmeye niyetin olup olmadığını merak etmeye başlamıştım."

Carmine iç çekti. "Ne diyeceğimi bilmiyordum. Öylesine berbat görünüyorsun ki sana bakınca konuyu açmamın bir anlamı olmadığını düşündüm."

"Şimdi burada olduğuna göre ne söyleyeceğini buldun mu?"

"Hayır, koridorda dolanmaktan yoruldum sadece."

"Haa, beyaz duvarlara bakacağına bana bakmanın daha iyi olduğuna karar verdin yani, öyle mi?"

Carmine hafifçe gülümsedi. "Öyle değil. Yine de bu evde şaka yapmayı unutmayan tek kişinin ben olmadığımı öğrendiğime sevindim."

"*Tale il padre, tale il figlio,*" dedi Vincent ve bu kelimeler dudaklarından döküldüğü anda pişmanlık duydu. Carmine'in gülümsemesi yok oldu. Vincent onun ne öğrenmek istediğini çok iyi biliyordu. Yıllardır bugünün gelmesinden korkuyordu.

"Blackburn'deyken Katrina aynı şeyi yapıyor olmamızın aynı olduğumuz anlamına gelmediğini... ve Haven'ın o kadın olmadığını söyledi. Ve sadece bu değil... boktan bir şey daha var. Bu yüzden acaba sen..."

"Annenle nasıl tanıştığımızı öğrenmek istiyorsun."

"Gerçeği öğrenmek istiyorum."

Gerçek. Vincent bunu daha fazla saklayamazdı.

Kavurucu bir öğleden sonra Las Vegas'taki Moretti malikânesinin bahçesindeydi. Kör edici güneşi engellemek için elini gözlerine si-per etmiş evin etrafında dolanarak gölge bir yer arıyordu. Köşeyi döner dönmez biriyle çarpıştı. Elini indirip gözlerini hızla kırpıştırdı ve karşısında o kızı gördü. Ateş kırmızısı saçlarıyla tam bir tezat oluşturan solgun teni güneş altında pırl pırl parlıyordu. Kendinden geçmiş bir halde, dikkatle onu seyreden koyu yeşil gözlere baktı. Du-

daklarını oynattı ama dili dolandı, tek kelime edemedi. Midesinde kelebekler uçuşmaya başladı; kalbi ansızın sıkıştı.

Colpo di fulmine. Hapı yutmuştu.

Vincent onu tutup gölgeye doğru çekerken kız, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Tek sorun adını bilmiyor olmam."

Kız gülümsedi. "Adım Maura."

Maura. Saçları omuzlarına dökülüyordu; burnu çillerle kaplıydı. İtalyan değildi... Uzaktan yakından alakası yoktu. Vincent'ın şimdiye dek gördüğü İtalyanların hiçbiri bu göz rengine sahip değildi.

O gözler... Vincent onlara asla doymadı. Ve şimdi karşısında oturan küçük oğluna baktığında aynı gözlerin kuşkuyla onu seyrettiğini görüyordu.

Bakışlarını kaçırarak, "Celia'nın nişan töreninde tanıştık," dedi. Bunu hatırlamak Vincent'a hâlâ çok zor geliyordu.

"İrlandalı bir kızın iki İtalyan'ın nişan töreninde ne işi vardı?"

O gün Vincent da aynı şeyi merak etmişti.

Maura'yla birlikte evin yan tarafında oturdular. Vincent bacaklarını öne uzatmış, elini yelpaze gibi sallayarak terli tenini serinletmeye çalışıyordu. Maura ise dizlerini göğsüne çekmiş, çevrelerindeki kuru otları koparıyordu.

"Sen terlemiyor musun?" diye sordu Vincent. En az bir saattir orada oturuyorlardı.

"Hayır. İstersen içeri gir. Serin hava seni rahatlatır."

"Sen de benimle gelecek misin?"

"Mümkün değil," dedi Maura. "Bu hiç iyi olmaz."

Vincent güldü. "O zaman ben de gitmiyorum. Henüz yanlarında olmadığımı fark etmediler. Fark edilene kadar burada senin yanında kalacağım."

"Fark ederler mi?"

"Hayır. Yaşadığımı hatırlıyor olduklarından bile şüpheliyim," dedi Vincent. "Ya sen?"

Maura cevap vermeye fırsat bulamadan gözleri Vincent'ın arkasında bir şeye takıldı. Vincent arkasını döndü ve Katrina'nın evin köşesinde durmuş, onları seyrettiğini görünce homurdandı.

“Git buradan, budala,” dedi Vincent. “Seninle uğraşacak havamda değilim.”

Katrina tükürürcesine, “Burada ne halt ediyorsunuz?” diye karşılık verdi.

Maura ayağa fırladı; titreyerek bakışlarını kaçırdı. “Özür dilerim, sahip.”

Sahip. Maura bu kelimeyi kullandığı anda Vincent gerçeği fark etti.

Carmine sabırsız bir ifadeyle, “Eee?” diyerek Vincent’ın daldığı düşüncelerden çıkardı. “Orada ne işi vardı?”

“Yardımcıydı.”

“Yardımcı mı?” Carmine kesik kesik konuşuyordu. “Hizmetçi gibi mi? Yoksa garson muydu? İkiniz de on beş yaşında olduğunuza göre çalışacak yaşta değildi. Gerçi sizin kanunlara uyduğunuz pek söylenemez ama...”

Vincent iç çekti. “Maaş almıyordu.”

Carmine sesini yükselterek öne fırladı. “Bu doğru mu? Gerçekten mi?”

“Evet.”

Carmine ayağa kalkarak masayı sert bir biçimde itip Vincent’a yaptırdı. Oğlu bir şeyler gevelerken Vincent dizüstü bilgisayarı yere düşmekten son anda kurtardı. “Nasıl bu kadar aptal olabildim? Hiç aklıma gelmedi. Yani onun bir... senin... Lanet olsun!”

Vincent masasını geri itti. “O kelimeyi söyleyebilirsin.”

Carmine, “Biliyorum,” diye bağırdı. “Peki, sen söyleyebilir misin?”

“Elbette. Bir kelime sadece.”

“O zaman söyle. ‘Yardımcıydı’ zırvallığından vazgeç ve söyle.”

“Köle,” dedi Vincent. “İnsan ticareti kurbanı. Nasıl adlandırmak istersen öyle adlandır; hepsi aynı kapıya çıkar.”

Carmine öfkeden deliye dönmüştü. “Ve sahibi Morrettilerdi, değil mi? Bu yüzden mi Corrado ona borçlu olduğunu söylüyor?”

“Bunu ona sorman gerek. Benim meselem değil.”

Carmine ellerini masaya vurarak, “Senin meselen değil tabii ki,” dedi. “Yılın en büyük bahanesi. Kimse bana bir şey anlatmak istemediğinden herkes birbirine pas atıyor. Bunu benden saklamış olmana inanamıyorum. Bunca şeyden sonra nasıl söylemezsin?”

Vincent, Carmine'in elini itti. "Sakinleşsen iyi olur. Eğer bir açıklama istiyorsan yerine otur. Aksi takdirde odamdan çık. Seçim senin. Burada oturup çocuk azarlar gibi beni azarlamana izin veremem."

Carmine çenesi kasılmış bir halde dik dik ona baktı. Vincent onun bir şeyler söylemek için yanıp tutuştuğunun farkındaydı ama Carmine istediği cevapları almak için babasının dediğini yapması gerektiğini bilecek kadar zeki idi.

Carmine iç çekerek kendini koltuğa attı. Vincent, dağılmış kâğıtları toparlayıp bilgisayarına kısaca bir göz attıktan sonra oğluna döndü. "Ne zaman söylemeliydim sence? Sen henüz iki yaşındayken ve köleliğin ne olduğundan bihaberken mi? Sekiz yaşındayken ve annenin kusursuz olduğunu düşünürken mi? O öldükten sonra acı çekerken mi? Asla doğru zaman olmadı."

"Ama annemin gerçekte kim olduğunu öğrenmeye hakkım yok muydu sence?"

Bu soru Vincent'ın tepesinin atmasına neden oldu. "Annenin gerçekte kim olduğunun ne önemi var? O kıza etiketin onu tanımladığını söylerken seni kaç kez duydum biliyor musun? Kaç kez Carmine? Ve şimdi bunu evirip çevirip bana karşı, annene karşı kul lanma küstahlığında mı bulunuyorsun?"

"Ben, onu demek..."

"Ne demek istediğinin önemi yok," dedi Vincent. "Asla öğrenmemi istemememin sebebi bu. Maura insanların onu bir eş, bir anne... bir kadın... olarak görmesini isterdi, bir köle olarak değil. Geçmiş geride bırakmasına izin verdim. Senin için bu haksızlık olabilir ama hayat, onun hayatıydı. Bu, onun kararıydı. Anneni çok sevdim ve birlikte olabilmek için büyük bir savaş verdik. Aynı durum sizin başınıza geldiğinde senin için işleri kolaylaştırmak için elimden geleni yapmaya çalıştım, böylece benim hatalarımdan ders alabilecektin. Ben deneye yanıla öğrenmek zorunda kaldım. Sayısız kez ona karşı sabrımı kaybettim çünkü anlamıyordum."

Carmine elleriyle yüzünü kapatarak duygularını dizginlemeye çalıştı. "Her zaman çok iyi uyum sağlamış görünüyordu."

"Amacımız da buydu zaten," dedi Vincent. "Yaptıklarını algılamak biçimin değişsin istemedik. Eğer gerçeği bilseydin her şeyi sorulayacaktın."

Carmine'in gözleri doldu. "Bu yüzden Haven'a yardım etmek için çırpınıyordun, değil mi?"

Vincent, Carmine'i çok derinden sarstığını bilerek dikkatli adımlar atıyordu. "Maura bu ortamda doğmamıştı ama bir çocuğun neler umut ettiğini biliyordu. Gerçekle yüzleşmeden onu kurtarmak istiyordu. Onları o ortamdan ne kadar geç çekip alırsan uyum sağlama ihtimalleri o kadar azdır."

"Babaannemi bu yüzden mi görmüyoruz? Gerçeği bize anlatmasından korktuğun için mi?"

Odada bir kahkaha sesi yankılandı ve bunun kendisinden geldiğini fark etmesi Vincent'ın birkaç saniyesini aldı. "Hmm... Annem..." Bir kahkaha daha attı. "Sadece kendince inançları var diyelim. Bir köle yeterince kötü. İrlandalı bir köle kabul edilebilir bir şey değil."

"Yani annem İrlandalıydı, öyle mi? Bu kısım doğru, değil mi?"

"Evet. Babasının İrlanda mafyasıyla başı belaya girmiş. Güvence olarak altı yaşındayken Maura'yı kaçırmışlar."

"Kaçırılmış mı? Onu aramamışlar mı?"

"Elbette aramışlar ama o ülkede her gün iki binden fazla çocuk kayboluyor. Annenin ortadan kaybolduğu yıllarda ne internet vardı, ne kayıp çocuk büroları ne de Amber Alert.* Sadece kulaktan kulağa yayılarak duyulurdu ve herkes onun hakkında konuşmayı bıraktığı anda sanki hiç var olmamış gibi olurdu."

"Ya anne ve babası?"

"Öldürülmüşler," dedi Vincent. "Maura birkaç kez satılmış, son olarak Erika Moretti tarafından satın alınmış."

"Annemi kim kurtardı? Kim ona kefil oldu?"

"Sanırım ben oldum diyebiliriz. Deden eğer bir şey istiyorsam onu elde etmenin benim sorumluluğum olduğunu söyledi." Bir an sustu. "Öğrenmek istediklerin bu kadar mı? Çünkü bitkin haldeyim ve bu sohbet için enerjim kalmadı."

Carmine başını salladı. Oysa Vincent onun daha fazlasını öğrenmek istediğini görebiliyordu.

"Ağabeyinle de konuşacağım ama kıza anlatıp anlatmamak sana kalmış."

* Amerika'da bir çocuk kaybolduğunda bunun her elektronik ortamda duyurulmasını sağlayan bir uyarı sistemi. -çn

“Anlatacağımı sanmıyorum,” dedi Carmine. “Kafası yeteri kadar dolu.”

Vincent, “Tahmin edebiliyorum,” derken bilgisayarına bir göz attı ve Haven’ın yerinden hâlâ kıınıldamamış olduğunu gördü. “Onun hayatı yeni başlarken annesinin hayatı son buldu. Aklıma gelmişken...” Çalışma masasının sağ alt çekmecesini açıp birkaç dosya çıkardı ve Carmine’e uzattı. “Bunlar kızın belgeleri. Durumun netleşmesi biraz zaman alacaktır ama hiç kimse mirasçının o olduğuna itiraz edemez. Teknik olarak her şey Corrado’ya gidecek ama sorun çözülür çözülmez Haven’a devreder... Elbette özgürlüğüyle birlikte.”

“Bu, ona verilebilecek en güzel hediye.”

“Bu, bir hediye değil, Carmine. Baştan beri hakkı olan bir şey.”

Gökyüzünü kaplayan bulutlardan düşen yağmur camlara vuruyordu. Bu gece ne ay vardı ne de yıldız. Karanlık dışında hiçbir şey yoktu. Kasvetli ama duruma uygun... Haven’ın iç dünyası gibi...

Boş.

Nefes alıyor, kalbi damarlarına kan pompalıyor olabilir ama bir yanı ölmüştü. Hiç dinmeyecekmişçesine ıstırap dolu, acı içinde, yavaş bir ölümdü. Bunun kendi hatası olduğunu bilmek onu yiyip bitiriyordu.

Haven, gözlerini kısıp duvardaki saate göz atarak rakamları seçmeye çalıştı. Akrebin gece yarısını geçtiğini görmesine yetecek kadar aydınlıktı. Yeni bir gün başlamıştı.

10 Eylül.

Bir süre daha yağmuru izledikten sonra hareket eden bir gölge fark etti. Carmine birkaç adım geride durmuş, onu seyrediyordu. “Bence yatsak iyi olur.”

Haven kucağındaki kitabı sehpaye koydu ve Carmine’in başka bir şey söylemesine fırsat vermeden koşar adımlarla odaya gitti. Carmine de peşinden gidip kapıyı kapattı ve yatağa uzanarak Haven’ı kendisine doğru çekti.

“*Buon compleanno, mia bella ragazza,*” dedi. “Doğum günün kutlu olsun.”

HAVEN, BULANIK VE YORGUN GÖZLERLE odanın diğer ucuna baktığında üstünde tarçınlı çörek olan bir tabakla kapı eşiğinde diki- len Carmine'i gördü. Çöreğin üzerinde küçük, mavi bir mum vardı. Haven taze çöreğin kokusunu alabiliyordu ve hafif bir yanık kokusu onu kimin yaptığını açıkça belli ediyordu.

"Sen mi yaptın?" dedi şaşkın bir ifadeyle.

Carmine utangaç bir edayla gülümsedi. "Aslında böyle bir şeye kalkışmayacaktım. Bu lanet şeyleri bile yapmak yeterince zor. Tene- ke kutuyu nasıl açacağımı bulmak saatlerimi aldı. Sonunda Dia'yı arayıp sormak zorunda kaldım."

Carmine ona doğru yaklaşıırken yüreği neredeyse acı verecek ka- dar büyük bir sevgiyle kabaran Haven gülümsedi. Her şeye rağmen Carmine hâlâ onun tek dünyasıydı. Bir yanı ölü hissediyor olabilirdi ama diğer yanı hâlâ Carmine için yaşıyordu.

Tabağı alarak, "Muhteşem," dedi. "Hiç gerek yoktu. Sana söyle- miştim..."

Carmine, "Bana ne söylediğini biliyorum," diye onu susturdu. "Yine de doğum gününü atlayamazdım. Daha önce hiç kutlamadın. Bu özel bir gün, o yüzden itiraz yok. Üstelik insanlar senin için bir şeyler yapmak istediğinde itiraz etmek çok kaba bir davranış. Bahşış atın dişine yumruk atmakla eş değer."

Haven bir kahkaha attı. "Bahşış atın dişine bakmakla demek isti- yorsun sanırım."

Carmine gözlerini devirerek cebinden çakmağı çıkardı ve mumu yaktı. "Evet. *A caval donato non si guarda in bocca*. Gülümseyerek üfle; sen farkına bile varmadan bitmiş olacak." Carmine elini çektiği anda Haven mumu üfledi. "Amma hevesliyimisin. Dilek tutun mu?"

Carmine mumu çörekten çıkarırken Haven'ın kaşları çatıldı. "Di- lek mi?"

"Mumu üflemeden önce dilek tutulur," dedi Carmine. "Asıl mesele bu. Ama olsun, Dia'yla birlikte kutlarken bir şansın daha olacak."

Haven gerildi. "Ne?"

"Geceyi Dia'yla birlikte Charlotte'ta geçireceğiz. Ondan kurtulabileceğini düşünmedin herhalde. Neredeyse bizden başka arkadaşı yok."

İtiraz etmemesi için yalvaran gözlerle ona baktı.

Haven tarçınlı çöreği ikiye bölerek Carmine'le paylaştı. Alt kısmı yanmıştı; zor çiğneniyordu. Yine de tek bir kelime etmeden kendi payını yedi. Carmine de kendisinininkini bitirdikten sonra bir tomar kâğıt çıkarıp ona verdi.

"Bu ne?" diye sordu Haven.

"Bu senin hayatın, *tesoro*"

Haven en üsteki kâğıda göz attı. Vatandaşlık belgesi. Adını görünce gözleri doldu. Duyguları şaha kalmış bir halde diğer kâğıtlara baktı ama hiçbir şey anlamadı. Sadece aklı karıştı. Vasiyetnameler, vasiyetname ekleri, tenfiz görevlileri, hak dağılımı, mal paylaşımaları, kalan miras, vekâletname... "Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Bu senin mirasın. Eline geçmesi birkaç ay sürecek. Aslında tamamının gelmesi aylar sürecekti ama Corrado birkaç günde halletmeyi başardı. Nasıl yaptığını bilmiyorum. Muhtemelen zorbalıkla."

Haven dikkatle ona baktı. "Miras mı?"

"Evet. Yani mal mülk, para ve o tür zırvalıklar. Sanırım evi istemezsin ama satabilirsin ya da..."

"Ne? Hangi ev?" dedi Haven.

Carmine sustu ve şaşkınlık içinde ona baktı. "Şey... Blackburn'deki ev."

"Yani şimdi sen o evin benim olduğunu mu söylüyorsun?" Carmine başıyla onu onayladı. Haven gözlerini kırpıştırarak bunu algılamaya çalıştı. "İstemiyorum. O insana ait hiçbir şey istemiyorum."

Carmine kaşlarını çatarak onun elini tuttu. "Beni dinle. Sana bir şey veriyorlarmış gibi düşünme. Yaşadığın onca şeyden sonra bunu hak ettin. Bir tür tazminat. Hiçbir miktar bunları karşılayamaz, biliyorum. Yine de o kadar işkence ve kaybettiğin onca şeyden sonra en azından buna hakkın var. Anlıyor musun?"

"Evet."

Kâğıtları alıp vatandaşlık belgesi yeniden üste gelecek biçimde düzenleyerek, "Üstelik para bu işlere yarayacak."

“Şimdi bana ne olacak? Hâlâ burada...”

“Babam burada istediğin kadar kalabileceğini söyledi ama buna mecbur değilsin.”

“Başka nereye giderim ki?”

“Nereye istersen,” dedi Carmine. “Bunu sana daha önce de söyledim. California, New York, Timbuktu, lanet olası derecede kavurucu olan Mısır... Sen nereye dersen oraya gidelim. İstersen yalnız da gidebilirsin. Ne istersen.”

Haven’ın gözlerinden sel gibi yaşlar akıyor ve kâğıtları sımsıkı tutan elleri titriyordu. Carmine onu çekerek yatağa oturtup sarıldığında duyguları onu ele geçirdi ve tüm bedeni sarsılmaya başladı. Carmine gözyaşlarını sildikten sonra parmak uçlarını dudaklarında gezdirdi. Onu öptüğünde Haven, elindeki kâğıtları nihayet bırakarak titrek bir nefes verdi. Kâğıtlar yatağa düştü ve Haven ellerinin onun dağınık saçlarının arasına soktu.

Dudakları dudaklarının üzerindeyken, “*Ti amo,*” diye fısıldadı Carmine. “*La mia bella ragazza.* Benimle evlenir misin?”

Haven’ın nefesi kesildi. “Evlenmek mi?”

“Yani hemen şimdi evlenelim demiyorum. Bu sene ya da gelecek sene olmak zorunda değil. Ama bir gün... Sen hazır olduğunda... hayatını benimle geçireceğine söz verir misin?” Bu sözler Haven’ın midesinde kelebekler uçuşmasına neden oldu. “Dinle... Bu halı tamamen yanlış bir biçimde yaptığının farkındayım ama...”

“Peki.” Sesi çatlak çatlak çıkıyordu. “Evet.”

Carmine kalakaldı. “Evet mi?”

“Elbette evlenirim Carmine.”

Carmine’in yüzü ıslıl ıslıl oldu ve hararetle onun dudaklarına yapıştı. Haven gülerek öpüşüne karşılık verdi. Carmine’in ellerini vücudunda gezinmeye, parmak uçları bütün tenini alev alev yakmaya başladığında onların dışındaki her şey eriyip yok oldu. Artık kendine ait, özgür bir hayatı olduğunu bilse de geçmişte yaşadığı her şeye rağmen Carmine’in geleceğinde de onu istiyor olması Haven’ın içini tutkuyla doldurdu.

* * *

Carmine şehir merkezindeki tuğladan yapılmış, köhne apartmanın önüne park ettiğinde akşamın erken saatleriydi. Eski asansör sarsılarak onları altıncı kata çıkardı ve dar bir koridorda ilerleyerek altmış yedi numaralı daireye vardılar.

Carmine kapıyı çalmak üzere elini uzattığında kapı birden açıldı. Karşılarında yırtık pırtık bir kot pantolonla mavi bir bluz giymiş, saçlarına karman çorman siyah ve mor gölgeler atılmış olan Dia duruyordu. "Doğum günün kutlu olsun."

Onları içeri aldı. Haven salona girer girmez donakaldı. Duvarlar krem rengiydi; duvar kâğıdı gibi yüzlerce fotoğrafla kaplanmış oldukları için renk zar zor görünüyordu. İçerisi o kadar rengârenk dekore edilmişti ki koca doğum günü balonu demeti arada kaynamıştı. Onun hemen yanında hediyeler ve küçük, yuvarlak bir pasta duruyordu.

Haven minnettarlık ve suçluluk duygusu arasında gidip geldi. "Hiç gerek yoktu."

Dia, "Oyunbozanlık yapma," diyerek onu masaya doğru çekti. Haven oturduğunda Carmine duvara yaslanmış onu izliyordu.

Dia pastaya mumları koyup yaktıktan sonra kenara çekildi ve başıra çağıra doğum günü şarkısını söylemeye başladı. Haven, bu kez dilek tutması gerektiğini hatırlayarak oynayan mum alevlerine baktı.

Sessizce, *Lütfen*, diye yalvardı. *Annem geri dönsün*.

Derin bir nefes alıp mumları üfledi ve için için yanmaya devam eden fitillerden yükselen duman bulutuna baktı. Dia mumları çıkardı; ardından hediyesini öyle sert bir biçimde eline tutuşturdu ki Haven'ın irkilmesine neden oldu.

Anında, "Özür dilerim," dedi. "Bir an önce görmeni istiyorum da."

Haven paketi açtı ve üzerinde cam bir bölme olan, küçük bir bakır kutu çıkardı. Bölmenin içinde etrafı kırmızı kalpler ve parlak gülmüş rengi boncuklarla çevirili dört yapraklı bir yonca vardı.

"Bu, bir hatıra kutusu," dedi Dia. "İçine en sevdiğin şeyleri koyman gerek."

Haven gülümsedi. "Carmine'in buna sığacağını sanmıyorum."

Carmine kıkırdarak, "Bence de," dedi. "Aletim bile sığmaz."

* * *

Açılacak birkaç hediye daha vardı; ardından pasta yediler. Üçü birlikte bütün gece film izlediler, müzik dinlediler. Doğum günü kutlamasından ziyade sıradan bir akşam gibiydi. Haven bu yüzden endişelenmiş olduğu için kendini aptal gibi hissediyordu; arkadaşlarının yanında rahatlatma fırsatı bulduğu için mutluydu.

Arkadaşları. Hayatında arkadaş diye adlandırabileceği kişilerin olması ona hâlâ gerçekdışı geliyordu.

Nihayet Dia, "Ee, önümüzdeki sene ne yapacağınızı düşündünüz mü?" diye sordu. "Sanırım Durante'de fazla uzun süre kalmayacaksınız."

Haven, umursamaz bir edayla omuz silken Carmine'e baktı. "Benim için fark etmez. Benimle evlenirse peşinden cehenneme bile giderim."

Dia tam o sırada içeceğiinden bir yudum almıştı fakat boğazına kaçınca tüm gazozu üstüne başına sıçrattı. Öksürerek ellerini havaya kaldırdı. "Evlenmek mi dedin?"

"Evet."

"Teklif ettin mi?" Dia ayağa fırlayıp Haven'ın eline yapıştı. "Yüzük nerede?"

Carmine homurdandı. "Yoktu."

Dia, "En azından dizlerinin üzerine çöktün, değil mi?" diye sordu. Carmine başını iki yana sallayınca Dia koluna vurdu. "Ne boktan bir evlilik teklifi bu?"

"Gerçek bir teklif değil," dedi Carmine. "Bir gün benimle evlenip evlenmeyeceğini sordum."

"Bu daha da kötü." Dia ona bir kez daha vurmaya kalkıştı ama bu kez Carmine hazırlıktı ve bu tokadı geçiştirdi.

"Lanet olsun! Bana vurmayı kes. Planlanmış bir şey değildi. Kendiliğinden oluştu."

Dia başını iki yana salladı. "Sen git Sevgililer Günü için o kadar uğraş, evlilik teklifini eline yüzüne bulaştır."

Carmine cevap vermek için ağzını açtığı anda Haven lafa karıştı. "Bu tür şeylere gerek yok."

Carmine sırtı. "Gördün mü, Warhol? Elime yüzüme bulaştırmamışım."

"Yine de tek dizinin üzerine çökebilirdin."

Carmine kıkırdadı. "Aslında bacaklarının arasında girebilirdim; anlarsın ya."

Dia gözlerini devirerek oturdu. "Yani düzüştünüz. Eminim çok romantikti."

"Düzüşmedik," dedi Carmine. "Seviştik."

Sonraki iki hafta boyunca Carmine çok seyrek evde kaldı; neredeyse ilk günlerdeki kadar. Haven hâlâ uykudayken sessizce okula gidiyor, ardından futbol antrenmanına katılıyor ve ancak akşam yemeği saatinde eve dönüyordu. Yemek yedikten sonra birlikte üst kata çıkıyorlardı ve Carmine ödevlerini bitirir bitirmez yatıyordu.

Hatta çoğu akşam aynı odada uyumuyorlardı.

Günler geçtikçe Haven'ın mahcubiyeti artıyordu ve Carmine'in tavırları da onunla paralel olarak değişiyordu. Eski alışkanlıklara dönmek Carmine'i yine sinirli ve saldırgan yapmıştı. Ağzından çıkanlar genellikle onu üze de Haven sorun çıkarmıyordu.

Cuma akşamıydı ve Carmine sezonun ilk maçına çıkacaktı. Saat yedi civarı Dominic'in arabasında direksiyon başına geçtiğinde Haven'ın avuçları ter içindeydi. *Carmine için*, dedi kendi kendine. Kimse onu Carmine'e destek olmaktan alıkoyamazdı.

Okula vardığında stadyumdan gelen gürültü park yerinden duyulabiliyor; hoparlörlerinden yayılan sunucunun sesi hepsini bastırıyordu. Arabanın yanında durup içeri girmek için cesaretini toplamaya çalışırken biri omuzuna yapıştı. Haven kalbi deli gibi çarparak ve kendini korumak istercesine ellerini yüzüne kapatarak arkasını döndü.

"Hey, sadece benim," dedi Nicholas.

Haven ellerini indirdi. "Ne istiyorsun?"

"İlla bir şey mi istemem gerek? İçeri birlikte gireriz diye düşündüm."

"Eğer Carmine ikimizi birlikte görüp üzölsün istiyorsan hemen uzaklaş."

"Dürüst olmak gerekirse bu hiç aklıma gelmemişti ama madem konuyu açtın..."

"Hoşça kal, Nicholas." O kadar öfkelenmişti ki sonunda bacakları hareket edebildi. Birkaç adım atmıştı ki bir grup kızın Lisa'nın etrafını kuşatmış halde tam girişte durduklarını gördü.

Nicholas arkasından gelerek, "İdam mangasının yanından geçmek için bir refakatçiye ihtiyacın var sanırım," dedi. "Yine de yalnız geçmek istiyorsan..."

"Hayır."

Nicholas iç çekerek elini onun sırtına bastırdı. "Haydi, o zaman."

Haven başını öne eğerek yeniden yürümeye başladı; stadyuma yaklaştıklarında kahkahalar yükseldi.

"Carmine'in artıklarını mı topluyorsun?" diye sordu Lisa. "Bu kadar çaresiz olduğunun farkında değildim."

Nicholas başını iki yana salladı. "Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu senin? Bir zamanlar gözdesi sendin. O denli çaresiz olsaydım şu an seninle olurum."

Haven'ı bilet gişesine doğru çekti ve kendi biletini aldı. Haven ne yapacağını bilmez bir halde öylece duruyordu. Paraya ihtiyacı olacağı aklına gelmemişti. "Ben... şey... hiç aklıma gelmedi..."

Nicholas kaşlarını çatarak yeniden cüzdanını çıkardı. Gişedeki kadına birkaç dolar fırlatıp bir bilet daha aldı ve Haven'a uzattı. Haven bilet parasını onun ödemesini istemediğinden itiraz etmeye çalıştı ama maçı izleyebilmesi için başka bir yol yoktu.

Nicholas tribünlere kadar ona eşlik etti. Ellerini kargo pantolonunun cebine sokmuş, biraz kasılarak yürüyordu. Omuzları düşüktü ve rengi solmuş beysbol şapkası gözlerini kapatıyordu. Haven kalabalığa bir göz attı ve orta bölümde Dia'yı gördü.

Nicholas teşekkür etmesine fırsat vermeden yanından uzaklaştı.

Haven tribünlerin arasında ilerleyerek Dia'nın yanına oturduğunda gerginliği azaldı. Kenarda duran Carmine'e el salladı ama o, ifadesiz bir yüzle sadece baktı. Haven şaşırmadı... Yine huysuzluğu üzerinde diye düşündü. Bugünlerdeki tipik haliydi.

Koç ona seslendiğinde bir kez daha Haven'a bakmadan sahaya koştu.

Seyirciler, Haven'ın geçen seneden hatırladığı kadar gürültücüler ama bu kez Haven kalabalığının içinde daha rahattı. Maç sona erdiğinde heyecandan tüm bedeni titriyordu. Kalabalık sahadan ayrılırken Carmine koşarak soyunma odalarına gitti.

Haven ve Dia onu beklemek için çim kaplı bir tümseğe çıktılar. Haven tel örgünün yanında dururken Dia dolanarak fotoğraf çekiyordu.

Biri boğazını temizleyerek Haven'ın yanına, tel örgüye yaslandı. "Biliyorum... Yine ben," dedi Nicholas. "Sana şaka yapmayı unuttum."

"Git buradan."

"Şunu duydu mu..."

Cümlesini bitiremeden Carmine'in sert sesi duyuldu. Bir yandan Nicholas'ın adını bağırlıyor, diğer yandan telaş içinde onlara doğru geliyordu. Ellerini yumruk yapmış olduğunu görünce Haven'ın sırtı ürperdi, midesi kasıldı. Nicholas birkaç adım geri attı. "Bela istemiyorum."

Carmine buz gibi bir kahkaha atarak onu itti. "Bela istemiyorsan ondan uzak dur."

"Sadece sohbet ediyordum, dostum."

"Öyle mi? Kendinde bu hakkı nereden buluyorsun? Bana ulaşmak için onu kullanmaktan vazgeç."

Nicholas ona dik dik baktı. "Onu kullanan biri varsa sensin! Yaptığın şey iğrenç. Değer veriyormuş gibi davranarak onu kandırdın."

Bu sözler üzerine Carmine, Nicholas'ın çenesine bir yumruk attı. Darbenin etkisiyle başı yana savruldu ve ağzı kan içinde kaldı. Afallamış bir halde ağzını silerken Carmine bağırmaya başladı. "Ondan uzak dur, lanet olası! O benim ve onu benden almaya asla izin vermem."

"Seni aşağılık herif! Onu sevsen bu tür laflar etmezsin."

Bu sözler Carmine'in gözünü döndürdü. Bir yumruk daha atarak Nicholas'ı yere serdiğinde Haven tel örgüye yapışıp bağırlarak yardım istedi. Bu şamatayı duyan bir grup genç müdahale ederek ikisini de çekip ayırdı. Dia kalabalığı yarararak yanlarına geldi ve telaş için etrafına bakındı. "Ne oldu?"

Carmine bu soruyu duymazdan gelerek Haven'a dönüp ters ters baktı. "Bu kadar kişi varken neden o olmak zorunda? Beni üzmeye mi çalışıyorsun? Yapmaya çalıştığın şey bu mu?"

Haven onun öfkesi karşısında afallamış bir halde birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Neden söz ediyorsun sen?"

"Beni duydu. İstedikğin şeyin bu olduğunu düşündüğünden sana zaman tanıdım. Ama şimdi anlıyorum Haven. Lanet olsun ki anlıyorum. Üzgünsün. Buna rağmen onunla konuşabiliyorsun. Ona gülümseyebiliyorsun. Sorun *ben* miyim? Benimle birlikte olmak istemiyorsan açık açık söyle."

“Elbette istiyorum.” Duydukları canını yakmıştı. “Seni seviyorum.”

Carmine tükürürcesine, “Bunu lanet olası derecede garip bir biçimde gösteriyorsun,” dedi. “Senin için hayatımı değiştirdim. Senin uğruna katil bile olurum. Lanet olsun, senin için ölümü göze alırım. Sorunun ne olduğunu söyle yeter. Ne yapmam gerektiğini söyle.”

“Bilmiyorum.” Başını iki yana salladı. “Söyleyemem.”

Carmine inanmaz bir edayla, “Söyleyemez misin?” diye sordu. “Anlamıyorsun, değil mi? Senin uğruna nelerden vazgeçtiğimi bilmiyorsun. Senin için kaybettiklerimi bilmiyorsun.”

Bu sözler Haven’ı deliye döndürdü. Nefesi kesildi; çevresindeki her şey bulanıklaştı. Aniden elini kaldırıp Carmine’in suratına bir tokat attı. Ardından eliyle ağzını kapatıp çıkışa doğru koşmaya başladı. Yaptığı şeyi algılamak için düşünmeye, ondan uzak olmaya ihtiyacı vardı.

Ona vurmuştu. *Ona*. Kusmak üzereydi.

İnsanları iterek hızla stadyumdan çıktı. El yordamıyla cebinden anahtarları çıkardı. Geri geri çıkarken acı bir korna sesi duyuldu. Az kalsın başka bir arabaya çapıyordu. Frenlere asılıp onların geçmesini bekledi. Elleri tir tir titriyordu. Yola çıktığında gözyaşları yüzünden net göremiyordu. Kasabanın yoğun trafiğinde hızla yol almaya başladı.

Eve doğru gidiyordu ama durmaktan ödü kopuyordu. Bununla yüzleşmekten çok korkuyordu. Onu kaybetmekten çok korkuyordu. Evin girişini geçerek karanlıkta ana caddede ilerlemeye devam etti. O yolun nereye gittiğini fark etmesi birkaç dakikasını aldı. AURORA GÖLÜ’NE HOŞ GELDİNİZ yazan levhayı geçtiğinde utancı en yüksek seviyeye ulaşmıştı.

Küçük bir park yerine girdi ve nefes almaya çabalayarak bir süre sessizce oturdu. Bir hortumun içine çekilmiş gibi hissediyordu. Dünya fıldır fıldır dönüyor, bedeni sarsılıyordu. Kusmak üzere olduğunu düşünerek arabadan indi ve ciğerlerine temiz hava çekmeye çabalayarak sendeleye sendeleye kumsala doğru yürüdü.

Sonunda bir iskeleye vardı, ucuna kadar yürüyüp oturdu ve gözlerini göle dikti. Karanlık suya ay ışığı yansıyor. Karanlığa bakarak sakinleşmeye çalıştı.

Bir süre sonra yaklaşmakta olan ayak sesleri duydu. “Lütfen at-

lama. Arkandan suya atlamak istemiyorum. Muhtemelen soğuktur."

Haven, Nicholas'ın kaygısız tavrına karşısında gülümsedi. "Atlamayacağım."

Nicholas, "Güzel," diyerek yanında durdu. Dudakları patlamıştı, teninde morluklar oluşmaya başlamıştı.

Haven yan gözle ona bakınca yüzü asıldı. "Benimle konuştun diye sana vurduğu için üzgünüm."

Nicholas elini kaldırıp onu susturdu. "Carmine asla özür dilemez. Onun adına sen yapma."

Haven karşılık vermeden gözlerini göle dikti.

Nicholas iç çekti. "Seni burada gördüğüme şaşırdım."

"Gelmemeliydim."

"Ama geldin."

"Geldim." Bir süre sessiz kalarak ne söyleyeceğini düşündü. "Doğum günümdü."

"Gerçekten mi? Öyleyse doğum günün kutlu olsun."

Üzgün bir ifadeyle gülümsedi. Ardından günlerdir söylemek için yanıp tutuştuğu, Carmine yanındayken yuttuğu o kelimeleri söyledi.

"Doğum günümün mutlu bir yanı yok."

CARMINE TELEFONUNU KULAĞINA yapıştırmış bir halde karanlık eve bakıyordu. Haven'ın doğrudan eve gideceğini sanmıştı ama yanılmış olduğu belliydi. "Burada değil."

Hattın diğer ucunda Dia iç çekti. "Korkmuş olmalı."

"Bunun farkında olmadığımı mı düşünüyorsun? Benden korkuyor Dia. *Benden.*"

O görüntüyü, ondan kaçarken gözlerindeki korkuyu zihninden çıkaramıyordu.

"Nasıl hissettiğini anladığımı bilmiyor mu?" diye sordu. "Ben de annemi kaybettim."

"Evet, ama konu annenin ölümünden söz etmek olduğunda mantıksızlaşıyorsun."

Söyledikleri onun öfkesini ateşledi. "*Vaffanculo.*"

"Söylediğimi kanıtlıyorsun," dedi Dia. "Seni az sonra arayacağım. Kontrol etmek istediğim bir şey var."

Cevap beklemeden telefonu kapattı.

Dia yeniden arayana kadar Carmine olduğu yerde bekledi. "Bir şey bulabildin mi?"

"Güvende."

Bir anda öyle rahatladı ki neredeyse yere yığılacaktı. "Neredeymiş?"

"Göl kenarında."

Donakaldı; bacakları öyle güçsüzleşmişti ki arabanın kaportasına sımsıkı tutundu. Evet, yere yığılmak üzereydi. "Ne işi var orada?" Dia cevap vermedi ama sessizliği Carmine'e ihtiyacı olan cevabı vermişti. "Nicholas."

Dia, sinirlenmesine fırsat vermeden, "Sakin ol," dedi. Onu çok iyi tanıyordu; yani söylediğinin işe yaramayacağını farkındaydı.

Carmine'in öfkesi kontrolden çıktı. "Sakin mi olayım? Bu saçmalıktan sıkıldım. Madem Haven böyle olsun istiyor, ne yaparlarsa yapsınlar."

"Carmine..."

"İşte bu yüzden âşık olmak istemiyordum."

"Gerçekten böyle düşünüyor olamazsın."

"Ne düşündüğümü söyleme bana!" İhanete uğramış olma fikri onu delirtmişti. Küfrederek telefonunu arabaya fırlattı. Boğazına bir yumru oturmuş, görüşü bulanıklaşmıştı. Arabanın ön camına bir yumruk attı. Camın yolcu tarafı darbenin etkisiyle çatladı. İçini keder kapladı ve aynı şeyi yeniden yaptı. Bu kez cam yumruğunun etkisiyle paramparça oldu. Parmaklarının eklem yerleri acıdı; keskin cam parçaları yüzünden eli kesildi.

Derin bir nefes alarak eve girdiğinde antrede babasıyla karşılaştı. Carmine'in yüz ifadesini görünce Vincent'in gülümsemesi yok oldu, bakışları kanayan eline kaydı. "Ne oldu?"

"Nicholas."

Vincent homurdandı. "Bunu daha kaç kez yaşamak zorundayız?"

"Boş ver. Mazda Nicholas'tan kötü durumda."

"Araban mı? Ne oldu? Kız nerede?"

Carmine, "Az önce söyledim ya... Sorun Nicholas," dedi tükürürcesine. "Ve kızın adı Haven. *Haven*. Arada bir adını kullansan iyi olur."

Vincent şaşkın bir ifadeyle Carmine'e baktı.

"Haven'ın nerede olduğunu öğrenmek istiyorsan Nicholas'ı bul. Göl kenarında bir yerlerdeler." Bunu söyler söylemez aklına bir fikir geldi. "Gidip onu alır mısın?"

Vincent burnunu sıvazladı. "Onun kendine ait bir hayatı var Carmine. Arkadaşları olabilir ve buna saygı göstermelisin."

"Bana yaptığı şeyden sonra Nicholas'a saygı göstermemi mi bekliyorsun? Bu durumu takmamam mı gerekiyor?"

"Ne takmaman gerek dedim ne de Nicholas'a saygı göstermen gerektiğini. Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin kendi seçimleri konusunda o kıza saygı göstermen gerek."

"Gösteriyorum," dedi Carmine. "O denli aşağılık biri değilim. Her zaman kendi kararlarını kendisinin vermesi gerektiğini söylüyorum."

"O zaman bunu da kendi kararlarını vermesi olarak görmek gerek."

Carmine homurdanarak babasını itip yanından geçti ve merdivenlere yöneldi. "Neden kimse benim tarafımı tutmuyor?"

Vincent sinir bozucu bir sesle kahkaha attı. "Mesele taraf tutmak değil. Bir gün gerçek dünyayla yüz yüze geleceğini söylemiştim."

"Evet, bunun farkındayım," dedi Carmine. "Bana tokat attığı anda fark ettim."

Vincent pis pis sırttı. "Sana tokat mı attı?"

"Bunda komik olan ne?"

"Benim için hoş bir sürpriz oldu," dedi Vincent. "Sana vurması doğru bir hareket demiyorum ama bu denli rahatlamış olmasına şaşardım. Artık dışarıda başının çaresine bakabilir demek ki."

"Stockholm sendromunu duydun mu?"

Bu sözler üzerine Haven dikkatle Nicholas'a baktı. Pantolonunun paçalarını kıvrımış, bacaklarını iskeleden aşağıya uzatmıştı; ayakları suyun yüzeyine değiyordu. Haven ise bağdaş kurmuş bir halde yanında oturuyordu. İkinin de öylece çıkarıp fırlattıkları ayakkabıları iskelede duruyordu. "Hayır. Nedir o?"

"Birinin onu kaçıran kişiye duygusal anlamda bağlanmasıdır."

Haven, onun nereye varmaya çalıştığı fark ederek iç çekti. "Ben kaçırılmadım."

"Yani iyi yürekli doktor bir dergiden harfler kesip bir kâğıda yapıştırarak senin için rengârenk bir fidye notu yazmadı, öyle mi?"

"Hayır."

"İlginç," dedi Nicholas. "Ama illa kaçırma olması gerekmiyor. Rehin tutulan bir kişinin onu rehin tutan kişiye karşı bu tür duygular taşıması da aynı şey."

"Bu, ilk söylediğinle aynı şey. Ayrıca Carmine beni rehin tutmuyor."

"Ama bir biçimde tutuluyorsun, değil mi?"

"Böyle bir şey söylemedim."

"Aksini de söylemedin," dedi Nicholas. "Bu tür durumlardaki insanların bazen beyinleri yıkanmış olur."

“Benim beynim yıkanmadı.”

“Nereden biliyorsun? ‘Benim beynim yıkanmadı’ cümlesi bile kulağa kuşkulu geliyor; tam beyni yıkanmış birinin söyleyeceği bir cümle gibi.”

Haven başını iki yana salladı. “Carmine’in artık farklı biri olduğuna inanmak istemiyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedi Nicholas. “Konuyu değiştirme. Kaçırılmaktan konuşuyorduk.”

“Sana söyledim... Ben kaçırılmadım.”

“Biliyorum. Yine de kesinlikle kaçırılmış olduğunu düşünüyordum. Bir yerlerde seni arayan bir annen ve baban olduğuna inanıyordum.”

Bu sözler üzerine Haven’ın yüreği sıkıştı. “Annemle babam öldüler.”

Nicholas’ın duygu dolu bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ama ona bakmaya cesaret edemedi. Bir süre sonra Nicholas başını çevirip ayaklarını suya vurdu. “Benim de annem öldü. Ben küçükken. Babam hâlâ sağ ama aramız iyi değil. Benden her zaman en kötüsünü bekliyor, bu yüzden iyi bir şey yapmaya çalışmanın anlamsız olduğuna karar verdim. Nasıl olsa görmeyecek. Ama artık on sekiz yaşındayım ve buradan ayrılabilirim. İnsanların *Nicholas Barlow* adını duyduklarında hiç düşünmeden ‘aşağılık herifin teki’ demeyecekleri yeni bir yerde sil baştan başlayabilirim.”

“İnsanların seni böyle gördüklerini mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum,” dedi. “Hele şimdi daha da kötü... yani Carmine de...”

Cümlesini yarım bırakınca Haven, “Carmine de ne?” diye sordu. “Carmine de değiştikten sonra mı?”

Nicholas karşılık vermedi ama bu, Haven için yeterli bir cevaptı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Belki de bunca şeye rağmen hâlâ arkadaş olmak için bir umut vardı.

Sessizlik hâkimdi; sadece sıçrayan suyun ve geceyi dolduran cırcır böceklerinin sesi duyuluyordu. Bir süre sonra Nicholas boğazını temizledi. “Sana balık şakasını yapmış mıydım?”

“Pisibalıği şakası mı?”

“Hayır, balık şakası.”

“Hangi balık şakası?”

Nicholas homurdandı. “En can alıcı noktayı mahvediyorsun. En iyisi baştan başlayalım... Sana balık şakası yapmış mıydım?”

“Hmm... Hayır. Sanmıyorum.”

“O zaman balıklama dalma. Çakılırsın.”

Sırtarak yan gözle Haven’a baktı ama o boş gözlerle karşılık verdi. “Nereye çakılırsın?”

Nicholas başını iki yana sallayarak başını çevirdi. “Eninde sonunda bir gün seni şakalarımın birine güldürmeyi başaracağım.”

Carmine kütüphanede durmuş pencereden dışarı, arka bahçeye bakıyordu. Gece vakti orada otururken Haven’ın kafasından neler geçtiğini ya da zihninin karanlık kadar boş olup olmadığını merak ediyordu. Annesinin ölümünden sonraki birkaç ayı ve birinin kalbi böylesine kırıkken bir sohbe tahammül etmenin ne büyük bir çaba gerektirdiğini hayal meyal hatırlayabiliyordu. Adeta yaşam enerjisi içinden sökülüp alınmış, içi dipsiz bir yas kuyusuna dönüşmüştü.

Sehpanın üzerinde duran kitap dikkatini çekti ve alıp kapağını inceledikten sonra içine baktı. Solmuş sayfalar karman çorman bir el yazısıyla doluydu. Bunun bir günlük olduğunu fark ettiğinde çok şaşırdı. İlk sayfayı açıp *Maura DeMarco* yazdığını görünce midesi sıkıştı. Nefessiz kalarak günlüğü kapattı. Haven’ın gerçeği öğrenmesini önlemek için yaptığı onca şeyden sonra gerçek, bir biçimde onun karşısına çıkmıştı.

Koşarak kütüphaneden çıktı; merdivenleri ikişer ikişer inerken cebinden anahtarlarını çıkardı. İkinci kata vardığı anda babası çalışma odasından çıktı. Telaşlı ayak sesleri dikkatini çekmişti.

Vincent ona doğru bir adım atarak, “Carmine, bekle!” dedi ama Carmine durmadı. Sokak kapısından çıkıp arabasına gitti ve kilidi açtı. O sırada babası verandaya çıktı. “Oraya gitme!”

Carmine bir an duraksadıktan sonra arabayı çalıştırdı. Haven gidelir bir saati geçmişti ve Carmine’in bir dakika daha dayanacak hali kalmamıştı.

Karanlık otoyolda hızla yol alarak Aurora Gölü levhasının yanından geçtiğinde nefesi kesildi; geri dönüşü olmayan noktaya vardı-

ğının farkındaydı. Bir virajı hızla döndü ve Audi'yi gördüğü anda frenlere asıldı. Mazda kayarak diğer aracın yanında durdu. Carmine arabadan dışarı atladı ve su kenarına doğru gitti. Sahilde koşarak Haven'a dair bir iz aradı ve nihayet onları iskelede otururken buldu.

Carmine onlara doğru yaklaşırken Nicholas onu fark etti. Haven da geldiğini sezinlemiş olmalıydı ki başını aniden ondan tarafa çevirdi. Birden ayağa fırlayıp dikkatsizce geriye doğru bir adım attığında iskelerin ucunda bastı. Ayağı kaydı ama Nicholas onu yakalayıp düşmesini engelledi. "Hey, peşinden suya atlamam demedim mi sana?"

Carmine ellerini havaya kaldırdı. "Kavga etmek için gelmedim."

Nicholas kuşku dolu gözlerle ona baktı. "Burada ne işin var? Bu bölgeye girmene izin yok."

"Biliyorum," dedi Carmine. "İstersen dava açabilirsin. Sadece onunla konuşmam gerek."

"Eğer seninle konuşmak isteseydi yanına gelirdi. Neden biraz rahat bırakmıyorsun?"

Carmine gergin bir ifadeyle ellerini yüzünde gezdirdi. "Önemli bir mesele. Sonra gideceğim ama önce onunla konuşmam gerek." Gözlerini Haven'a dikti. "Lütfen, sinekkuşu. İzin ver."

Haven başıyla onayladı. "Tamam."

"Bunu mecbur değilsin," dedi Nicholas. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmaya mecbur değilsin."

Carmine dik dik ona baktı ama ağzını açmadı. O sırada Haven, "Biliyorum," diye cevap verdi.

Nicholas bir ona bir Haven'a baktı, sonra hafifçe Haven'ın koluna dokundu. "Kendine dikkat et. Eğer ihtiyacın olursa bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

Ona hoşça kal derken Haven gergin bir ifadeyle Carmine'e baktı. Nicholas uzaklaştıktan sonra Carmine, Haven'a doğru yürüdü. "Ne bulduğunu biliyorum."

Haven'ın yüzünde dehşete düşmüş bir ifade belirdi. "Aman Tanrım!"

Yine ondan kaçmak istiyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden Carmine uzanıp onu durdurdu. "Ben o kişinin sen olduğunu biliyordum. Birkaç ay önce öğrendim."

"Ve bana söylemedin, öyle mi?"

“Seni korumaya çalışıyordum. Sana anlatmanın bir anlamı olmadığını düşündüm.”

“Annen benim yüzümden öldü ve sen bunun bir anlamı olmadığını düşündün, öyle mi? Hayatını ben mahvettim Carmine.”

“Tanrı aşkına, sen küçücük bir kızdın. Yanlış hiçbir şey yapmadın.”

Gözyaşları yanaklarından sel gibi akıyordu. “Annemi elinden aldım.”

“Hayır, sen almadın. Tetiği çeken adamlar aldı.”

“Yanıyorsun.” Haven gözyaşlarını sildi. “Yüzüme nasıl bakabilirsin? Bunca şeyden sonra beni nasıl sevebilirsin?”

“Nasıl mı yapabilirim? Senin için ölürüm. Annem de aynı şeyleri hissediyorken seni nasıl suçlayabilirim?”

“Bunun olmasına gerek yoktu,” dedi Haven. “Buna değmiyorum.”

“Saçmalama. İçine kapanıp her şeyden el ayak çekemezsin.”

“Ama sen dedin ki...”

Carmine söylediğini tekrar etmesine fırsat vermeden sözünü kesti. “Sinirliydim. Sinirli olduğumuzda hepimiz kastetmediğimiz saçma sapan şeyler söyleriz. Yeterince şey kaybettim. Bir de seni kaybetmek istemiyorum.” Carmine onu çekerek sarıldığında Haven gözyaşlarını zor zapt ediyordu. “Lanet olsun, *tesoro*. Bu işin altından nasıl kalkacağız bilmiyorum ama bir yol bulmak zorundayız. Sensiz perişan oluyorum.”

Ona sınıksıkı sarıldı; onu tekrar kollarının arasına almak Carmine’e huzur verdi. Haven’ın ağlaması azalmıştı. Kollarının arasından çıkarak ona baktı. “Nicholas’la konuşarak seni üzdüysem özür dilerim. Sadece... neden yapmış olursa olsun beni güldürmek için elinden geleni yaptı.”

Carmine orada durmuş, Nicholas’ın neden böyle davrandığını sorgularken herkesin haklı olduğunu fark etti. Haven’ın kararlarına saygı göstermeli, hata yapmasına fırsat vermeliydi. “Biliyorsun ben-den ölesiye nefret ediyor.”

“Sana kızgın ama senden nefret etmiyor. Bence seni özlüyor.”

Carmine acı acı güldü. “Benim hakkımda boktan şeyler söylüyor.”

“Doğru ama senin de söylediğin gibi... Üzüldüğümüz zaman kastetmediğimiz şeyler söyleriz. İkiniz bir zamanlar çok yakındınız. Şimdi senin yanında ben varım. Peki, Nicholas’ın yanında kim var?

Senin deðiřtiđini neden kabul etmek istemediğini anlayabiliyorum çünkü o, değişmedi. Aynı kişi olmadığına inanmak istemiyor çünkü o zaman gerçekten yalnız kalacak. Tek dostunu kaybetti.”

Vincent kâğıt yığınının arasındaydı. Saatlerdir orada oturmuş, yığını azaltmaya çalışıyordu ama dikkatini veremiyordu. Bitkin durumdaydı ve her şey dağılıyordu.

Vincent aynı paragrafı beşinci kez okurken çalışma odasının kapısı hızla açıldı ve oğlu içeri daldı. “Tüm akşamımı cehenneme çevirdin Carmine. Tutuklanmamış olduğun için şanslısın.”

“Hayatını daha iyi... ya da daha kötü yapacak bir şey var.”

Carmine kâğıt yığının üzerine öyle hızla bir defter fırlattı ki babasının kalemi elinden düştü. Vincent iç çekti. “Bu ne?”

“Annemin günlüğünü tanımıyor musun?” diye sordu Carmine. “Haven kütüphanede bulmuş.”

Vincent bir anda koltuğuna yığıldı ve afallamış bir halde günlüğe bakakaldı. “Günlük tuttuğundan şüpheleniyordum ama Chicago’da eşyalarımı toplarken Celia’nın onu da diğer kitapların arasına koymuş olabileceği hiç aklıma gelmedi. Ne olduğunu fark etmeden rafa tıkmış olmalıyım.”

“Aynen öyle yapmışsın. İşte şimdi burada.”

Carmine çıktıktan sonra Vincent elini bir süre yıpranmış kapakta gezdirdi, ardından defteri açtı. Büyük bir merak içinde son sayfayı çevirdi. Tanıdık el yazısını görünce sanki biri elini göğsünden içeri daldırarak kalbini avuçlamış ve sıkmaya başlamış gibi hissetti.

Yazıya göz atarken tarihi gördü. 12 Ekim 1997. Öldüğü gün yazılmıştı.

Bu sabah Carmine’in odasındaki dolabın kapağı sıkıştı. Açmak için kilidi kırmak zorunda kaldım. Listeye eklenecek bir şey daha... Alt basamak oynuyor, mutfak penceresi genelde açılmıyor, lastik salıncak yere düşmüş ve sokak kapısının acilen boyanması gerek. Birbiri ardına gelen bu tür küçük şeyler...

Hepsi kolayca tamir edilebilir ama hiç öyle olmuyor. Çevremdeki her şey dağılıyormuş, ben öylece hareketsiz dururken dünyaya paramparça oluyormuş gibi hissediyorum. Sanırım zaman tükendi... O kız için değil, benim için. Duvara tosladım ve geri dönmek için artık çok geç. Dönebilecek olsaydım bile dönmezdim. Vincent şu an anlamıyor ama bir gün benim gördüğümü o da görecek. Bir gün o kızdan neden vazgeçemediğimi anlayacak. Bu olduğunda lastik salıncağı tekrar yerine takacak belki de. Belki pencere yenilenecek, basamak sağlamlaştırılacak ve sokak kapısı boyanacak. Bu kez kırmızıya değil, maviye. Onu bu kadar kırmızı görmekten sıkıldım. Ondan sonra belki huzur içinde yaşama zamanımız gelmiş olacak. Ve belki o kız sonunda özgür kalacak. Sanırım dünyanın parçalanması ancak bu gerçekleştğinde son bulacak.

Vincent defteri kapattı. Onun dünyası parçalanmaya devam ediyordu.

Haven mutfak penceresinde durmuş park yerine bakıyordu. Bakışları Mazda'ya, Carmine'in yumruğu yüzünden kırılmış olan ön cama sabitlenmişti. Bulunduğu yerden bile elinden akan kanın izlerini görebiliyordu.

"Uyandığımda yanımda değildin."

Arkadan gelen çatlak ses Haven'ı düşüncelerinden çekip çıkardı. Carmine'e bakmak için arkasını döndü. "Öyle rahat uyuyordun ki uyandırmaya kıyamadım," dedi.

Eline baktı; eklem yerlerindeki morluklar bu sabah daha koyuydu.

Bakışlarını fark eden Carmine, "İyi, merak etme," dedi. Bunu karıtlamak için parmaklarını büktüğünde acıdan yüzünü buruşturmamaya çalışarak çenesini sıktı. Elinin iyi durumda olmadığı açıkça belliydi ama Haven onunla tartışmadı.

Konuşmadan birbirlerine baktılar. Konuşulması gereken çok şey vardı ama Haven nereden başlayacağını bilmiyordu. Yaşanan bunca şey çok fazlaydı. "Özür dilerim," derken gözleri yaşla doldu. Carmine de aynı üzüntü içinde aynı anda aynı şeyi söyledi.

Carmine kaşlarını çattı. "Neden özür diliyorsun?"

"Canın yanıyor."

"Sana söyledim Haven. Elim iyi."

"Elinden söz etmiyorum," dedi Haven. "Senden söz ediyorum. Senin canını yaktım. Amacım bu değildi."

"Doğru, canımı yaktın," dedi Carmine. "Ama ben de aynı şeyi yaptım. Sadece seni suçlamak ikiyüzlülük olur. Başlamadan bunu durdurabilirdim. Bu yüzden özür diliyorum."

Carmine'in özürlü karşısında daha da kötü hisseden Haven arkasını döndü. Rahatlatılması gereken kişi kendisiyken onu rahatlatmaya çalışıyordu. Omuzlarındaki yükten kurtulması gereken kişi Carmine idi ama Haven onun acısını yok etmek için doğru kelimeleri bulamadığından hiçbir şey söylemeden bencilce öylece duruyordu.

Carmine çıplak ayakları soğuk ve sert zeminde şap şap ses çıkararak Haven'ın yanına gidip camdan dışarı baktı. "Aman Tanrım! Arabamın haline bak."

Haven bir kez daha, "Özür dilerim," dedi.

Carmine onun kalçalarını avuçlayıp irkmesine neden olurken, "Özür dileyip durmaktan vazgeç," diye karşılık verdi. "Evet, bombok bir durumdu ama yaşandı ve bitti. Kimin kimi üzdüğüne takılıp kalmak hiçbir şeyi değiştirmez. Hem kin gütmeye devam edip hem de işlerin yoluna girmesini bekleyemezsin. Çünkü olmaz."

"Senin yaptığın bu muydu?"

"Hayatımın neden bu denli boktan olduğunu merak ede ede yıllardır bunu yapıyorum. Aynı hataları tekrarlayıp durmaktan sıkıldım. Olanları kabullenme ve affetme vakti geldi."

Haven bu ani olgunluk karşısında şaşkına döndü. Oysa yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce dengesiz bir pislik gibi davranmıştı. Sanki paramparça olmuş ve artık kavga edecek isteği kalmayacak kadar kötü yenilmişti.

"Bu, Nicholas'ı affetmek anlamına da geliyor mu?"

Carmine kaskatı kesildi. "Onun bu konuyla ne ilgisi var?"

"Kin gütmeğe devam ederek işlerin düzelmesini bekleyemezsin demiştin. Bu yüzden düşündüm ki..."

"Yanlış düşünmüşsün. O farklı bir durum."

"Neden farklı?" diye sordu Haven. "Belli bir davranışa takılıp kalmanın hiçbir işe yaramayacağını sen söyledin. O da yaşandı ve bitti. Şimdi yola devam etme zamanı. Haksız mıyım?"

Carmine dik dik ona baktı. "O aşâğılık herifin teki Haven. Dokunduğu her şeye zarar verir."

"O da senin için aynı şeyi söylüyor. Ama yanılıyor. Bunu ona da söyledim. Belki sen de yanılıyorsundur."

"Yanılmıyorum."

"Peki. Ben sadece ikinizin birbirinizden farklı olmadığını söylüyorum ve belki de her şeyi geride bırakıp ikiniz..."

"Ne söylemeye çalıştığını biliyorum ama bir sürü belki var. Böyle bir şey olmayacağına göre bu konuyu konuşmanın bir anlamı yok. Doğrusunu istersen onun hakkında konuşmak istemiyorum. Hem de hiç."

Ses tonu bu konunun kapandığını açıkça belli ediyordu. Haven sustu. Odadaki gerginlik yeniden büyüdü ve Haven, onu kızdırdığı için özür dileme duygusunu zor bastırdı.

Carmine göğsünde kelimelerin tenine işlediği yeri sıvazlayarak, "*Il tempo garantisce tutti i mali*," dedi. "Bu dövmeği ilk yaptırdığımda buna inanmıyordum ama artık inanıyorum. Zaman içinde her şeyin üstesinden gelebilirsin. Bizim içinde bulunduğumuz boktan durumu çözmemiz için ne kadar zamana ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum ama senin için sınırsız sürem var."

Kollarını Haven'a doladı. Haven da gözlerini kapatarak ona sarıldı. "Madem inanmıyordun neden bu dövmeği yaptırdın?"

"Annemin sürekli söylediği bir şeydi." Tuhaf bir kahkaha attı. "Bana seni ve gelişigüzel söylediğin zıvalıkları hatırlatıyor. Benzerlikleri görmek neden bu kadar zamanımı aldı bilmiyorum. Oysa annemin de senin gibi büyüdüğünü hemen anlamam gerekirdi."

Haven ondan uzaklaştı. "Sen ne dedin?"

Carmine yan gözle ona baktı. "Ne dedim?"

"Annen de benim gibi miydi? Yani bir köle miydi?"

Bu kelime karşısında Carmine irkildi ama başıyla onu doğruladı. "Bildiyini sanıyordum. Günlüğü gördün."

Haven başını iki yana salladı. "Sadece içinden düşen kâğıdı okudum Carmine."

Carmine'in gözleri kocaman oldu. "Hepsini okudun sanmıştım. Ben olsam okurdum. Şeytana uyup okumayayım diye babama verdim."

"Dr. DeMarco biliyor mu?"

"Elbette," dedi Carmine. "Yıllardır biliyormuş. Buraya gelmen tesadüf değil."

Orada, mutfakta dikilirken bir anda bütün sis kalktı ve her şey netleşti. Onu neden buraya getirdiği, neden özgür bıraktığı. Efendiler yaşamları alırlardı; oysa doktor, ona bir yaşam vermek için ellinden gelen her şeyi yapmıştı... ve her şeyi sevdiği kadın için yapmıştı.

Bunu fark edince yer ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetmeye başladı.

O öğleden sonra Haven odasındaiken Carmine elinde büyük, beyaz bir zarfla içeri girdi. "Bir mektubun var, *tesoro*."

Yatağın kenarına oturup zarfı ona verdiğinde Haven tedirgin bir ifadeyle ona baktı. Gönderen adresi olarak Kuzey Carolina Eğitim Kurumları yazıyordu. "Bu..."

"Sınav sonuçların."

Haven gözlerini zarfa dikerek parmaklarını mührün üzerinde gezdirdi.

"Açacak mısın yoksa öyle bakıp duracak mısın?"

Carmine'in sesindeki heyecan onu panikletti. Hayatında ilk kez elinden geleni yapmıştı ve başaramamış olma düşüncesi onu ürkütüyordu. "Sen açar mısın?"

Carmine başını iki yana salladı. "Bunu senin yapman gerek."

Haven zarfı dikkatle açtı ve kâğıdı çıkardı. Sonuçlar onun için bir şey ifade etmedi, bunun üzerine not dökümüne iştirilmiş, en üstünde altın rengi kabartılı harflerle LİSE DENKLİK DİPLOMASI yazan belgeye baktı.

İçinde kabaran coşkuyu bastırmaya çalışarak, "Geçtim mi?" diye sordu. Ama coşku ondan daha güçlüydü. Carmine henüz ağzını açmaya fırsat bulamadan üzerine atlayıp onu devirdi. "Geçtim!"

“Evet, geçtin,” dedi Carmine. “Şaşırdığımı söyleyemem. Başaracağımı biliyordum.”

İçinden taştan saf aşkla onu hafifçe, yumuşacık öptü. Bu masum bir öpücüktü ama çok şey içeriyordu. Bu bir özür dileme, affetme ve gurur öpücüğüydü. Bu, geçmişte ne olmuş olursa olsun gelecekte hâlâ umut var diyen bir öpücüktü.

Umut. Bu onu artık eskisi gibi korkutmayan, aksine zevk veren bir duyguydu. Dudaklarını Carmine’inkilerden çekmeden, “Bana inandığın için teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Carmine yüzünde bir gülümsemeyle geri çekilerek, “Bana teşekkür etmene gerek yok,” diye karşılık verdi. “Ve sakın endişelenme, her şey yoluna girecek. Bir adım daha yaklaştık. Artık üniversiteye gidebilirsin.”

“Ya sen? Üniversite için sen ne zaman sınava gireceksin?”

“Yakında,” dedi Carmine. “California’ya gitmeden önce kaydolmuşum.”

“Heyecanlı mısın?”

Carmine kıkırdadı. “SAT” için heyecan verici diyemem, *tesoro*. Ama bir an önce grip atlatmak istiyorum. Başvuru formunu doldurmam gerek, bu yüzden nereye gideceğimize karar vermemiz lazım... Özellikle de futbol oynamaya devam etmek istiyorsam. California mı? New York mu? Camelot mu? Emerald City mi? Sen karar ver.”

Bu yerlerin yarısının neresi olduğu hakkında Haven’ın en ufak bir fikri yoktu. “Bilmiyorum.”

“Tamam, düşün o zaman. Olur mu? Ama bugün değil. Bugün kutlama günü, düşünme değil. Bir sene önce neredeydik, şimdi neredeyiz. Artık özgürsün, bir diploman var, âşığız ve ölsek bile bu işin üstesinden geleceğiz.” Birden durdu ve kaşlarını çatı. Haven gülmeye başladı. “Haklısın, bu saçma oldu ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Bir süredir kutlama yapmak için bir bahanemiz olmadı. Bu yüzden haydi bakalım, hemen kalk, düzgün bir şeyler giy. Bir süreliğine her şeyi unutalım ve *hayatın tadını çıkaralım*. Hayatın önümüze sunduklarıyla yetinmek zorunda değiliz.”

* Scholastic Aptitude Test. Amerika’da üniversite eğitimi almak isteyenlerin girmesi gereken bir sınav. -çn

Haven üzerindeki siyah pantolona ve Durante Lisesi futbol tişörtüne baktı. "Kıyafetimin nesi var?"

Carmine onu çekip ayağa kaldırdı ve şakacı bir tonla, "Anlattığım bunca şeyin arasında senin tek duyduğun üzerini değiştirmeni söylemem mi?" dedi. "Değiştir. Ama üzerini. Kendini değil. Senin değiştiğini görmeyi asla istemiyorum ama bu lanet olası tişörtü görmekten bıktım."

Carmine ardında bir kahkaha bırakarak odadan çıkarken Haven kendini savunan bir ses tonuyla, "Ben bu tişörtü seviyorum," dedi.

CARMINE GÜNDÜZLERİ OKULDAYKEN Haven kendini oyalamaya çalışıyordu ama tek başınayken düşünmemek çok zordu. Suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu.

Eylül ayının üçüncü cumartesi günü uyandığında Carmine duştan çıkıyordu. Yatakta kımıldamadan uzanıp onu rahatsız etmemek için elinden geleni yapan Carmine'i izledi. Dolabın önünde duruyordu ve Haven yarı karanlık odada bile sırt kaslarını ve dövmelelerini net bir biçimde görebiliyordu. Açık banyo kapısından süzülen hafif ışıktaki parlayan teni onu büyüledi. Hatta dalgın dalgın sıvazladığı yarısı bile parlıyordu.

Eğer Haven'ın Carmine DeMarco'yla ilgili asla unutmak istemediği bir görüntü varsa o da bu görüntüydü... Çıplak ve savunmasız bir halde karanlık yatak odasında sessizce dolandığı hali... Bu ancak çok az kişinin görebileceği ve onun kaybetmeye dayanamayacağı bir görüntüydü. İnsanların çoğu onu bencil, şımarık ve sorumsuz bir genç olarak tanıyordu ama Haven gerçek Carmine'i görebilecek kadar şanslıydı. Çınlı çıplak soyunmuş, tenindeki yaralara rağmen yumuşacık bir kalbi olan Carmine'i.

Kimsenin onu izlemediğini düşündüğü anlardaki rahat tavırları Haven'ın nefesini kesiyordu. Varlığının her hücresiyle onu seviyordu; yaşanan onca şeyden sonra hâlâ yanında olmasının anlamı çok büyüktü.

Carmine iç çekti ve üzerine bir şeyler geçirdi. Ardından dolabından bir çift Nike aldı. Yatağın yanından geçerken ayağını çarptı ve alçak sesle ağız dolusu bir küfür savurdu. Haven kahkahasını bastırmaya çalıştı ama beceremedi. Carmine onu duyduğunda başını o tarafa çevirdi.

Ayakkabılarını giymek için yatağın kenarına oturarak, "Ne zamandır uyanıksın?" diye sordu.

"Birkaç dakikadır."

"Peki, ne yapıyordun? Giyinirken beni mi dikizliyordun?" İmalı bir tavırla ona dirsek attı. Haven kıpkırmızı oldu; karanlıkta bunu fark etmemiş olmasını umuyordu ama Carmine'in dikkatinden kaçmamıştı. "Evet, dikizliyormuşsun."

"Dayanamadım. Dikizlenecek kadar güzelsin."

"Henüz tam ayılmadın ne söylediğinin farkında değilsin." Onu öperek ayağa kalktı. "Şimdi gitmem gerek yoksa lanet olası sınava geç kalacağım."

"İyi şanslar."

"Teşekkürler, *tesoro*. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Haven, onun merdivenlerden inen ayak seslerini dinledi ve içini garip bir duygu kapladı. Sanki bütün mutluluk odadan çekilip alınmıştı.

Haven mutfağa gitti. Bir bardağa meyve suyu koyarken birinci katta bir yerde bir kapı kapandı. Ayak sesleri ona doğru yaklaşmaya başlayınca fark etmeden gerildi. *Sakin ol*, dedi kendi kendine. *Gelen sadece Dr. DeMarco*.

Doktor, "Günaydın," diyerek mutfağa girdi.

Günlerdir onunla bundan fazla konuşmuyordu. "Günaydın, efendim."

Bitkin görünüyordu; gözlerinin altında mor halkalar vardı. Hayat onu yıpratmıştı ve ona bakarken Haven, bunun ne kadarının onun yüzünden olduğunu merak etti.

"Chicago'ya gidiyorum. Yola çıkmadan önce benden istediğin bir şey var mı?"

Mazda camı değiştirilmek üzere tamirhaneye bırakılmıştı, bu yüzden Carmine Audi'yi kullanıyordu. "Hayır, teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra Dr. DeMarco evden ayrıldı ve Haven, bütün sabahı o hafta güneşirisi tozunu aldığı şeylerin yeniden tozunu alarak geçirdi. Dışarıda bir araba durduğunda saat on biri biraz geçmişti ve Haven kileri temizliyordu. Dışarıya baktığında tanımadığı mavi bir araba gördü.

Şoför tarafının kapısı açıldı ve Jen, hastanedeki hemşire dışarı çıktı. Haven antreye yöneldi ama zil sesini duyunca aniden olduğu yerde çakılıp kaldı. O seste sırtının ürpermesine, içinin buz kesmesine ve bir anda kusmak üzere olduğunu düşünmesine neden olan bir şey vardı.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Bunu hissedebiliyordu.

Oturma odasından telefonu aldı, bir an tereddüt ettikten sonra Dr. DeMarco'nun cep telefonu numarasının kayıtlı olduğu hızlı arama tuşuna bastı. Karşı taraf çalarken duvara yaslanıp bekledi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Dr. DeMarco. Haven, onu daha önce hiç aramamıştı. Aramak zorunda kalacağı hiç aklına gelmemişti. "Ne oldu?"

Kapı zili bir kez daha çalarak onu ürküttü. "Emin değilim, efendim."

"Kapı mı çalıyor? Orada biri mi var?"

"Birlikte çalıştığınız hemşire. Kapıyı açacaktım ama..."

Dr. DeMarco sert bir tonla, "Sakin!" dedi. Ses tonu onu korkutarak bir anda susmasına neden oldu. Zil arka arkaya birkaç kez çaldıktan sonra Jen kapıyı yumruklamaya başladı. "Sakin açma, çocuğum. Carmine'i ara. Şu an orada yalnız olmanı istemiyorum."

Dr. DeMarco da öyle hissettiyse kesinlikle yanlış bir şeyler vardı. "Alarmı kur. Şifresi 62373."

Haven, bunu zaten biliyordu ama ona söylemeyecekti.

Telefonu kapattıktan sonra parmak ucunda kapıya giderek şifreyi girdi ve alarmı devreye sokmak için tuşa bastı. Bir süre sonra Jen kapıyı yumruklamaktan vazgeçti ve alçak sesle konuşmaya başladı. Haven ne dediğini duymak için kulağını kapıya dayadı. "Ne yapmamı istiyorsun? Kapıyı açmıyor... Evet, evde olduğuna eminim... Doktor her zamanki gibi sabah gitti."

Kısa bir sessizlik oldu. Haven'ın kalbi deli gibi çarpıyordu. *Onu mu istiyorlardı?*

Jen, "Hayır, yanında değil. O bugün sınava girecekti, unuttun mu?" diye devam etti. Sesinde ürpertici bir tehlike tınısı vardı. "Biliyorum ama sinirlenme. Söz veriyorum bu işi halledeceğim. Senin için ne kadar önemli olduğunun farkındayım."

Jen kapıyı bir kez daha yumrukladığında Haven'ın dizleri boşaldı, neredeyse yere düşüyordu. "Merhaba? İçeride misin?"

Haven geri çekilerek köşeye sindi ve Carmine'in telefon numarasının kayıtlı olduğu hızlı arama tuşuna bastı. Karşısına telesekreter çıkınca titrek bir nefes verdi.

"Eğer kapıyı açmazsan kıracağım," diye bağırdı Jen. Sabırsızlığı öfkeye dönüşmüştü. "Bu işi mahvetmene izin vermeyeceğim!"

Jen pencereleri yumruklamaya başlayınca Haven tekrar elindeki telefona baktı. Hiç tereddüt etmeden aklına ilk gelen numarayı çevirdi: 555-0121.

Bu telefon numarasının yazılı olduğu kâğıda o kadar çok bakmıştı ki numara zihnine kazınmıştı. Telefon çalmaya başladığında büzülerek kendine hâkim olmaya çalıştı.

Dördüncü çalışta tereddütlü bir ses tonu cevap verdi. "Şey... Alo?"

"Nicholas." Haven elinden geldiğince sessiz konuşmaya çalışıyordu. "Ben, Haven."

"Haven? İyi misin?"

"Evet. Şey, en azından iyi olduğumu sanıyorum. Ama yardıma ihtiyacım var ve başka kimi arayacağımı bilemedim. Dr. DeMarco Carmine'i aramamı söyledi ancak telefonu açık değil. Sanırım onu kırdı."

"Yani... onun yerine beni mi arıyorsun?"

"Evet," dedi Haven, "onu bulman için."

"Ne yani, erkek arkadaşını benim bulmamı mı istiyorsun?"

Haven iç çekti. "Evet, eve gelmesi gerekiyor."

"Sence bu iyi bir fikir mi? Alım ama bir kavga daha edesim yok."

"Anlıyorum ama bu çok önemli. Lütfen. Lisede sınavda. Şu SAT sınavında."

"Tanrı aşkına! Yani benden sadece Carmine'e ne yapacağını söylememi istemiyorsun, aynı zamanda gizlice okula girip onu sınavdan zorla çıkarmamı istiyorsun, öyle mi? Beni öldürecek. Bu benim sonum olacak."

"Anlayacaktır," derken Jen kapı koluyla oynamaya başladı.

Carmine sırasının üzerindeki kâğıda bakarak son soruyu yirminci kez okudu fakat cevaba beş dakika önce olduğundan daha yakın değildi.

Homurdanıp sert plastik sandalyeye yaslanarak daha rahat bir pozisyon almaya çalıştı. Yanındaki kız ona rahatsız olmuş gibi bir bakış attı ve Carmine sıkıysa bir şey söyle dercesine tek kaşını kaldırarak bakışına karşılık verdi. Kız abartılı bir biçimde ofladıkdan sonra dikkatini tekrar sınav kâğıdına verdi. Carmine adını hatırlamaya çalışarak dikkatle ona bakmaya devam etti.

Michelle mi? Mandy mi? Monique mi? Bir bok hatırlamıyordu.

Kız tekrar yan gözle ona bakıp sadece dudaklarını oynatarak, "Ne istiyorsun?" dedi.

Carmine, "Hiçbir şey," diyerek kâğıdına döndü. Kız umurunda değildi. Artık kimse dikkatini çekmiyordu. Hepsı birbirinin aynısıydı ve hiçbirinin onun için yapabileceği bir şey yoktu. Haven onun arzu ettiği her şeydi; bu saçma sapan sınav yüzünden gerilmesinin ve şu an bu sınıfta olmasının tek nedeni onunla buradan uzaklaşıp kendilerine yeni bir hayat kurmaktı.

Gözetmen beş dakika kaldığını duyurduğunda Carmine yüksek sesle iç çekerek soruyu bir kez daha okudu. Eşleşmeleri anlamak için beynini zorlasa da kelimelerin yarısının anlamlarını bilmiyordu. Pes edip kalemını bırakarak cevap vermekten vazgeçti. Şu anda onun için sadece iki önemli eşleşme vardı: *ot içmek içindir ve am da becermek için*. Çünkü bugün onu bir tek bunlar rahatlatabilirdi.

Sınav kâğıtları toplandıktan sonra Carmine boynunu esnetip gevşetmeye çalışarak çıkışa yöneldi. Sınıf arkadaşlarıyla birlikte park yerine doğru yürürken ciyak ciyak bağırarak lastik sesleriyle donakaldı. Başını kaldırdı ve park yerine giren eski kamyoneti görünce şaşkınlık içinde kaşları çatı.

"Bu Nicholas değil mi?"

Arkasındaki Lisa'nın sesini duyunca Carmine irkildi. Nicholas kamyonetini park ederek araçtan indi ve telaş içinde etrafına baktı. Carmine'in olduğu tarafa bakıp kendi kendine mırıldanarak yaklaşmaya başladı. "Carmine, seninle Haven hakkında konuşmam gerek. O..."

Carmine sözünü bitirmesine fırsat tanımadan üzerine atladı. Nicholas'ın başı yediği yumrukla yana savruldu. Dik dik ona bakarak geriye doğru sendeledi. "Hastasın sen! Buraya gelmemin seni delirteceğini Haven'a söylemiştim!"

“Ne dedin sen?” Carmine Nicholas’ın gömleğine yapıştı. “Onunla ne zaman konuştun?”

Nicholas elinden kurtularak Carmine’i itti. “Yirmi dakika önce beni aradı.”

Bu sözler canını yakmıştı. “Ne demek seni aradı?”

“Zırr, zırr... Telefonda bahsediyorum,” dedi Nicholas. “Başka nasıl beni arayabilir ki?”

Carmine ona doğru bir hamle yaptı ama bu kez Nicholas hazırды. Karşılık vermeden önce sadece hafifçe sendeledi, ardından Carmine’in kaburgalarına bir yumruk attı. Bu beklenmedik darbe karşısında Carmine’in nefesi kesildi. Henüz toparlanamadan Nicholas bir yumruk da burnuna attı. Carmine’in gözleri karardı; tüm yüzünü şiddetli bir acı kapladı ve burnundan kan akmaya başladı. Kendine gelmeye fırsatı olmadan biri koluna yapıştı. Kim olduğunu görmek için döndüğünde çevrelerinde bir kalabalık oluştuğunu gördü.

Carmine elinin tersiyle yüzünü silince her tarafı kan içinde kaldı. Gömleğinin eteğini burnuna bastırarak kanamayı durdurmaya çalıştı.

“Minnet duyman gerekiyor,” dedi Nicholas. “Buraya gelmek zorunda değildim.”

“Neden geldin? Zamanını boşa harcıyorsun.”

“Olabilir ama gelmemi Haven istedi. Arayacağı başka kimse yoktu ve eve gitmen gerekiyormuş. Benim tek amacım ona yardım etmek; sense beni dinlemek yerine kavgaya etmeyi tercih ediyorsun.”

“Neden beni çağırmanı söyledi?”

“Sanırım orada biri var ya da birileri.”

Carmine gerildi. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Tahmin ediyorum. Kapı zilini duydum.”

Carmine, Nicholas’ı itip koşarak arabasına gitti. Babası şehir dışına çıkacaktı, yanı evde kimse yoktu. Kapıdaki kim olduğunu düşünerek Durante caddelerinde son sürat yol alıyordu. Salvatore miydi? *La Cosa Nostra* yeniden mi gelmişti?

Eve vardığında park yerinde taze patinaj izleri; patika yolda ise tekerlek izleri vardı ama bahçede hiç araba yoktu. Ev, saatler önce ayrıldığındaki kadar sessizdi.

Verandanın yanına park edip arabadan inerek etrafına bakındı. Herhangi bir tehlike işareti yoktu. Sokak kapısının kilidini açtı;

alarmın açık olduğunu fark edince devre dışı bıraktı. Antrede yerde duran telefonu gördüğünde her yerini buz kesti. Sakinliğini korumaya çalışarak kuşku dolu gözlerle etrafına baka baka üst kata çıktı. Haven'ı üçüncü katta bulamayınca sessizce odasına girip dolabının üzerindeki tabancayı aldı. Ağabeyinin arabasında taşımak istemediğinden Mazda'yı tamirhaneye bırakmadan önce oraya saklamıştı. Kontrol edip dolu olduğundan emin olduktan sonra silahı beline takıp yeniden giriş katına indi.

Mutfğa doğru ilerlerken ayak sesleri evde yankılanıyordu. Mutfak kapısında durup içeri baktı. Haven kollarını yukarı kaldırmış bir halde ada tezgâhın arkasında ayakta duruyordu; elinde sımsıkı tuttuğu bir merdane vardı. Carmine onun tir tir titrediğini görebiliyordu.

Böylesi şaşkın bir halde olmasa bu durumu komik bile bulabilirdi. "İyi misin, *tesoro*."

Haven evet dercesine başını salladı. "Ya sen?"

"İyiym. Neden olmayayım ki?"

Haven gözlerini birkaç kez kırpıştırarak dikkatle ona bakmaya devam etti. "Ne oldu?"

"Bu soruyu benim sormam gerekmiyor mu?"

"Evet, ama burnun..."

Carmine burnunu elleyince yüzünü buruşturdu. Kendi acısını tamamen unutmuştu. "Nicholas'la ufak bir didişme yaşadık."

Haven'ın nefesi kesildi. "Ona zarar vermedin, değil mi?"

"Hayır, bu kez o beni benzetti." Bunu kabullenmek istemediğinden bir an irkildi. "Neden onu aradın?"

"Jen buradaydı. Dr. DeMarco seni aramamı söyledi. Sana ulaşamadım. Jen kapıyı açmadığım için çok öfkelen-di. Bu yüzden Nicholas'ı aradım."

Telefonu arabasına fırlattığından beri çalışmıyordu. "Ee, Jen vazgeçip gitti mi?"

"Bilmiyorum. Beni tehdit etti. Dedi ki..."

"Seni tehdit mi etti?"

"Evet, ama sonra gitti ve ..."

"Ne bok istiyormuş?"

"Bilmiyorum. Camdan dışarı baktım ve..."

Yaklaşmakta olan bir araba uğultusu duyduğunda sustu. Carmine pencereye gittiğinde evin önüne yanaşmakta olan kamyoneti gördü. "Nicholas geldi."

Nicholas eve doğru yönelince Carmine gidip sokak kapısını açtı.

Nicholas birkaç adım geride durarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Yolunda," dedi Carmine. "Sana ihtiyaç yok."

Haven, "Carmine," diye onu azarlayarak yanından geçti. Veranda çıkıp etrafına bakındı ve kollarını gevşekçe Nicholas'a dolayıp ona sarıldı. "Teşekkür ederim. Senin bu yaptığını çok az insan yapar."

Nicholas donakaldı; ardından hafifçe onun sırtına dokundu. "Önemli değil," dedi ama çok önemliydi. Carmine ona vurduğu için kendini neredeyse kötü hissetti ama zonklayan burnu suçluluk duygusunu yok etti. "Yani kriz atlatıldı, öyle mi?"

"Jen'miş," dedi Carmine. "Babam onun kışına tekme vurmış olmalı. Reddedilen fahişelerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Bence..."

"Her zaman kötüydü," dedi Nicholas. "Babanın neden o kadar alçaldığını hiç anlamadım. Ben bile onunla yatmazdım."

"Saçmalık," dedi Carmine. "Sen onunla yattın."

"Hayır, yatmadım."

"Evet, yattın. Geçen sene hastanedeydik ve bu konuda iddiaya girmiştik."

"O hafta sonu beni öldürmeye kalkıştığını unutuyorsun galiba. Deneme fırsatım bile olmadı."

"Seni öldürmeye kalkışmadım. Eğer öldürmek isteseydim öldürdüm. Beni arkadan bıçakladığın için vurdum sadece."

Nicholas dikkatle ona baktı. Sonunda ağzını açtığında Carmine'in duymayı beklediği en son şeyi söyledi. "Haklısın."

Carmine kaşlarını kaldırdı. "Ne dedin?"

"Haklı olduğunu söyledim. O lafı etmemem gerekirdi. Bunun için özür dilerim ama sen de hatalıydın Carmine."

Nicholas ilk kez ona yanlış yaptığını söylemişti. Carmine hazırlıksız yakalandı. "Evet, kız kardeşinle takılmamam gerekirdi. O konuda... fena sıçtım. Oldu bir kere."

Haven şaşkınlık içinde ikisine bakıyordu. "Vay, yoksa siz...?"

"Neyse." Carmine konuyu uzatmasına fırsat vermeden onun sözünü kesti. "Her şey yolunda. Haven halletmiş. Aşgılıkları benzetmek için elinde merdaneyle bekliyordu."

Ev telefonu çaldı ve Carmine onu yerden almak için antreye koştu. Verandaya çıkarak cevap verdi. "Alo?"

"Carmine sen misin?" Vincent'ın sesi biraz boğuk geliyordu. "Beni duyabiliyor musun?"

"Evet."

Nicholas, Haven'a dönerek, "Senin için yeni bir şakam var," dedi. Carmine gözlerini yuvarladı. Babası o sırada havaalanı hakkında bir şeyler söylüyordu ama cep telefonun sinyal seviyesi azaldı ve Nicholas'ın sesi onun sesini bastırdı. "Her yanı siyah, beyaz ve kırmızı olan şey nedir?"

"Bilmiyorum," dedi Haven. "Ne?"

Uzaktan yüksek bir patlama sesi duyuldu. Carmine kazara telefonu düşürdü ve almak için küfrederek eğildiğinde kulak tırmalayıcı bir çığlık sesi duyuldu. Carmine tüyleri diken diken olmuş bir halde arkasını döndüğü anda Nicholas'ın dizleri üzerine çöktüğü gördü; beyaz gömleğinde kırmızı lekeler oluşmuştu. Nicholas göğsünü tutup bir şey söylemek için ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Birkaç saniye içinde yüzüstü yere yığıldı.

Haven bir kez daha o kadar yüksek bir çığlık attı ki Carmine'in kulakları çınladı.

Sanki her şey yavaş çekimde olmuş gibiydi. Carmine verandadan aşağı fırlayıp Haven'ın üzerine atladığı anda bir patlama sesi daha yankılandı. Onu arabanın arkasına yere yatırıp üzerine kapaklandı. Bedenin ağırlığı yüzünden Haven nefessiz kaldı.

Zar zor nefes almaya çalışırken Carmine onun tir tir titreyen vücudunu yere bastırıp, "Beni dinle," dedi. "Üçe kadar sayacağım ve ateş etmeye başlayacağım. Hemen arabaya bin. Anladın mı?"

Haven tepki vermedi. O sırada bir silah sesi daha duyuldu. Kurşun arabaya saplanınca metale çarpan ses Carmine'in irkilmesine neden oldu. "Tanrı aşkına Haven! Beni dinle. Bunu yapman şart. Yapabilecek misin?"

Haven'ın sesi de vücudu kadar çok titriyordu. "Sanırım."

Carmine uzanıp yolcu tarafındaki kapıyı araladı. "Kurtulacağız."

Boğucu havayı yaran bir silah sesi daha geldi. Carmine bu ses karşısında hafifçe geri çekilerek derin bir nefes aldı. Gözdağı verdiklerini fark etti. Ateş eden her kimse şimdiye dek ikisini de kolayca öldürebilirdi.

Saymaya başladı. Haven gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde ona yapıştı. "Bekle!"

"Tanrı aşkına! Oyalanacak zamanımız yok."

"Seni seviyorum." Kelimeler boğazına takılmış ve bir hıçkırık gibi çıkmıştı. Bu ses tonu, sanki Haven eline bir bıçak alıp göğsüne saplamış ve orada çevirip duruyormuşçasına canını yaktı.

"Otuz saniye sonra bir daha birbirimizi görmeyecekmiz gibi davranmayı kes," diyerek belinden tabancayı çıkardı. "Bin şu lanet olası arabaya. Haydi, bebeğim. Üç."

Ayağa kalkıp belli bir noktaya nişan almadan ateş edilen yöne doğru arka arkaya kurşun sıktı. Şoför tarafına doğru koşarken ayağı Nicholas'a takılınca küfretti. Utanç içindeydi; gözyaşlarını zor tutuyordu ama Haven'ın iyiliği için kendini toparlamaya çalıştı.

Eğilerek arabaya binerken kurşunlar vızılıyla yanından geçti. Haven yan koltukta kıvrılmış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Tabancayı ikisinin arasına koyup el yordamıyla anahtarları çıkardı.

Vitesi geçirdi, arabayı hızla döndürdü ve evden uzaklaşmak için gaza bastı. Son sürat yol alırken uzanıp yüzünü daha iyi görebilmek için Haven'ın saçlarını çekti. "İyi misin, *tesoro*? Lütfen bir şeyler söyle."

Carmine ona dokununca Haven irkildi. "Nicholas! Nicholas'ı bırakamayız."

"Buna mecburuz," dedi Carmine. "Onun için artık çok geç."

Haven deli gibi başıru iki yana salladı. "Ama sadece yardım ediyordum."

"Biliyorum, sinekkuşu." Hızla ana yola çıktı. Başka ne diyeceğini bilmiyordu. "Biliyorum."

Yola odaklanmaya çalışıyordu ama yan aynada bir şey gözüne takıldı. Siyah bir araba son sürat peşlerinden geliyordu. "Siktir!"

Haven dönüp arkasına baktı. "Aman Tanrım!"

"Emniyet kemerini tak," dedi Carmine. Haven çok kısa bir an duraksadıktan sonra kemeri taktı. Carmine onu rahatlatıcak bir şeyler söylemek istiyordu ama bunu başaracak bir kelime olduğundan

emin değildi. Diğer araç hızla onlara yaklaşıırken kurşunlar bir kez daha havayı yararak arabanın arkasına çarptı. Sağ arka tekerleğe isabet etti ve lastiği patlattı. Araba sağa sola yalpalasa da Carmine direksiyon hâkimiyetini sağlamayı başardı. Çok kısa bir süre sonra sol lastik de parçalandı. Yola sürtünen metal jantın kulak tırmalayıcı tiz sesi silah seslerini bastırdı. Artık onları atlatamayacaklarını fark edince Carmine'in korkusu arttı. Direksiyona sımsıkı yapışıp kendini sakinleştirmeye çalıştı ve Haven'a baktı. Kızın gözlerinde o ana dek hiç görmediği bir umutsuzluk vardı.

"Carmine," dedi. Adını onun dudaklarından duymak korkunun yok olmasına ve kalbinin aşkla kabarmasına neden oldu. Hiçbir duygu bundan daha güçlü değildi. Onun koyu kahverengi gözlerinin içine baktı; sanki zaman durmuş gibiydi. Her zaman öyle olacağını fark etti. Onun olmadığı bir hayata dayanamazdı.

Onu korkutmamak için duygularını bastırmaya çalışarak, "Ben de seni seviyorum," dedi. "*Sempre.*"

Bu kelimeler ağzından çıktığı anda siyah sedan yandan onlara çarptı. Yolun kenarındaki ağaçlara doğru kaydılar. Carmine artık bundan geri dönüş olmadığını farkında olduğu halde Haven'ı korumak için içgüdüsel olarak elini ona uzattı. Öne doğru savruldu ve direksiyona çarptı. Göğsüne şiddetli bir ağrı saplandı ve nefesi ke-sildi.

Ve anında her yer karanlığa gömüldü.

HAVA YASTIĞI BÜYÜK BİR PATLAMAYLA açılarak emniyet kemeri hâlâ takılı olan Haven'm çığlıklarım bastırdı. Hava yastığına vurarak nefes alabileceği bir yer bulmaya çalıştı ama sönene kadar bunu başaramadı. Emniyet kemerini koparırcasına açarken göğsü alev alev yanarak şoför tarafına baktı. Carmine öne yığılmıştı ve hava yastığı yüzünden sıçrayan kanla kaplıydı. Haven çığlık çığlığa ona sesleniyor, dürterek bir yaşam belirtisi bulmaya çalışıyordu. Carmine hafif bir nefes alınca rahatlayarak ağılamaya başladı.

Yakında kapanan bir araba kapısı sesi onu dehşete düşürdü. Siyah sedan yolun kenarında duruyordu. Hepsı siyah maske takmış dört adam onlara doğru yaklaşırken bir anda gerçeği kavradı.

O denli korku içindeydi ki onları bulanık görüyordu; onların hızlı hızlı yaklaşıyor olması kendine hâkimiyetinin son kırıntılarını da yok etti. Kaçmayı düşündü ama Carmine kendi başının çaresine bakacak halde değilken onu bırakamazdı. "Carmine, sana ihtiyacım var. Lütfen!"

Adamlar yaklaştıkça endişesi arttı; sesleri kulaklarında uğulduyordu. Etrafına baktığında Carmine'in tabancasının yerde olduğunu fark etti. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Çok kısa bir an teredüt ettikten sonra titreyen elleriyle silahı aldı.

Şoför tarafında biri belirdi ve Haven refleks olarak tetiği çekti. Kapalı alanda bomba patlamış gibi bir ses çıktı. Haven çığlık attı ve elinden kayıp düşmesin diye tabancayı sımsıkı tutması gerektiği aklına geldi. Kurşun şoför tarafındaki camı parçalayarak adamın yüzünü sıyırdı. Birinin çığlık attığını duyup elini yanağına bastırarak döndüğünde birkaç adım arkasında durmakta olan adam yere yığıldı.

İlk adam maskesini yırtarcasına çıkarıp hızla geri döndü ve Haven, Nunzio'yu tanıyınca çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Nunzio

silahını çıkarıp camdan içeri uzandı ve Carmine'i saçından yakaladı. Başını sertçe geri çekerek tabancayı şakağına dayadı. Aynı anda yolcu tarafındaki kapı açıldı ve Haven'ın ensesine de bir silah dayandı.

Arkasındaki adam ağır bir aksanla konuştu. "At şu silahı, tatlım."

Haven anında silahı bıraktı. Adam onu kolundan yakalayıp çekeerek arabadan çıkardı. Onu yere fırlatıp tabancayı aldı ve Carmine'in kafasını direksiyona çarpan Nunzio'ya baktı.

Haven, "Lütfen!" diye bağırdı. Bu kelime dudaklarından dökülürken kusacakmış gibi hissetti. "Lütfen ona zarar vermeyin."

Nunzio, "Kes sesini," diye bağırırken diğer adam Carmine'in tabancasını ona doğru fırlattı. "Bu şeyi nasıl kullanacağını sana erkek arkadaşın mı öğretti? Sal'ın onda ne bulduğunu hiçbir zaman anlamadım. *Principe della Mafia*, örgütün geleceği. Bunun için yeterince zeki değil."

Haven'a baktı. Nunzio, Carmine'in tabancasını ceketinin cebine sokarken ortalığı tüyler ürpertici bir sessizlik kapladı. "Kaldır şunu. Kaybedecek vaktimiz yok."

Adam Haven'ı sertçe tutup ayağa kaldırdı ve arabaya doğru çekti. Haven hızlı hızlı soluk alıp vererek kaçacak bir yol bulabilmek için telaşla etrafına bakındı.

Üçüncü adam yerde yatan arkadaşlarına bakarak, "Ya onu ne yapacağız?" diye sordu. Onda da yoğun bir aksan vardı.

"Öylece bırak," dedi Nunzio. "Zaten ben öldürecektim."

"Ya çocuk? DeMarco?"

Haven o an kalbi durmuş gibi hissetti; bedeninin her hücresi acıyla doldu. Çığlık atmaya ve çırpınmaya başladı. Korkudan bacakları tutmuyordu. Adamın elinden kayarak yere kapaklandı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Lütfen onu öldürmeyin! Sizinle geleceğim. Söz veriyorum, karşı koymayacağım. Ne olur ona zarar vermeyin."

Adam silahı kaldırıp Carmine'e nişan alınca ödü koptu. Ruhunun derinliklerinden çıkıp gelen ve kendi kulaklarında çınlayacak kadar yüksek yankılanan acı bir çığlık attı. Bu ses üzerinde önündeki iki adam da irkildi. O sırada kafasının arkasına sert bir şey indirerek onu susturdu.

Yoğun aksanlı adam, "Kes sesini," diye bağırdı ve ardından onu yere yığan ikinci bir darbe geldi.

Haven acı içinde, “Lütfen,” dedi. Carmine’e dokunmadıkları sürece ona ne olduğunun bir önemi yoktu. Carmine hâlâ yaşıyordu ve öyle kalmasını sağlamak zorundaydı. “Ne isterseniz yapacağım. Onu öldürmeyin.”

Boğrüne bir tekme yedi. Nefes almaya çalışırken acıyla inledi.

“Bu kadar yeter,” dedi Nunzio. “Bize tek parça halinde lazım. DeMarco’yu bırakın. Kız daha fazla kafamı şişirmeden DeMarco’yu bırakın.”

Adam silahını indirirken Nunzio, Haven’ı çekerek ayağa kaldırdı. O kadar dik dik baktı ki Haven’ın tüm bedeni uyuştı. Kendine yaklaştırdı ona doğru eğildi ve burnunu yanağına sürdü. Haven kendine de bulaşan kanın kokusunu alabiliyordu. “Nasıl olsa kısa süre sonra ölecek.”

Tiksinerek nefesini tuttu ve Nunzio onu bıraktığında yere yığıldı.

Nunzio, “Şunu arabaya koyun,” diyerek yanından uzaklaştı. Beline dolanan kollar onu yola doğru çekti. Carmine’in arabadaki baygının görüntüsünü zar zor seçebildi; bu görüntü son direnç kırıntısını da yok etti. Çaresizlik içinde onu duyup ayılacağını umut ederek çılgık çılgıca ona seslendi.

Adam ağzını kapatarak onu susturdu. Haven panik içinde adamın elini ısırды. Dişleri tenine geçti, ağzına iğrenç kan tadı geldi. Adam bir an geri çekilince Haven elinden kurtulma fırsatı buldu. Ağzındaki kanı tükürdü ve arabaya doğru koşmaya başladı ama şöför tarafındaki kapıya vardığı anda yakalandı.

Nunzio, “Uslu duracağınızı sanıyordum,” diyerek onu kendi arabalarına doğru çekti. Zorla arka koltuğu soktu; diğerleri de arabaya bindi ve patinaj yaparak hareket ettiler.

Nunzio eline ufak bir poşet alarak içinden şeffaf sıvı dolu bir şırınga çıkardı. “Ne yazık ki bunu yapmak zorundayım.”

Boğazını yakaladığında Haven’ın nefesi kesildi. Mümkün olduğunca sert bir yumruk atıp elindeki şırıngayı düşürmeye çalıştı. Nunzio iğneyi kalçasına sapladı ve Haven’ın gözleri kararıp kendinden geçerken bir dakika kadar onu sımsıkı tuttu.

“Carmine?”

Carmine ona adının söylendiğini duydu ama ses boğuktu ve uzaktan geliyordu. Ama tanıdık bir sesi ve bu sesi duymak onu gerdi.

"Carmine, aç gözlerini."

Her şey karanlıktı ve sanki sualtında ya da yoğun bir sis içindeymişçesine tuhaf bir biçimde bulanıktı.

"Haydi," dedi bir ses. Bu kez daha netti. Babasını fark etti ve cevap vermeye çalıştı ama kelimeler ağzından çıkamadı; göğsünü titreten boğuk iniltilerden öteye geçemedi.

"Kendine gel, oğlum," dedi Vincent. "Bu çok önemli."

Carmine gözlerini açmak için kendini zorladı ama başındaki ağrı yüzünden suratını buruşturdu. İnleyerek hareket etmeye çalıştı. Her denemesinde bıçak gibi bir ağrı saplanıyordu. Her şey bulanık görünüyordu.

Hâlâ arabadaydı. Arabanın burnu ağaçlar arasına sıkışmıştı. Kaputtan hâlâ duman çıkıyordu; motor hâlâ sıcaktı. Yani uzun süre baygın kalmış olamazdı. Babasının şoför tarafındaki kapıda durduğunu gördü. Ve inmek için hamle yaptı ama Vincent onu durdurdu. "Kımıldama. Yaralısın."

Carmine, "İyiyim," dedi ama bunun doğru olup olmadığından emin değildi. İndi ve dengesini sağlamak için arabanın kenarına tutundu. Bacakları titriyordu. Anında midesi bulandı ve eğilip kustu.

"Ciddi bir beyin sarsıntısı geçiriyorsun," dedi Vincent. "Muhtemelen birkaç kaburgan da çatlak. Sanırım burnun da kırılmış ve..."

"Bana teşhis koyma zırvallığından vazgeç," dedi Carmine. "Haven nerede?"

"Ben de bunu senin bildiğini ümit ediyordum. Eve geri dönerken arabayı gördüm."

Carmine'in paniği arttı. "Ben, şey... Benimleydi. Evdeydik ve bileri ateş etmeye başladı. Nicholas vuruldu."

"Nicholas mı? O nerede?"

"Hâlâ evin orada. Onu orada bırakıp kaçmak zorundaydım." Suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı. Canını hangisinin daha çok yaktığından emin değildi; duygusal acı mı yoksa fiziksel acı mı? "Kaçmaya çalışıyorduk ama bir araba bizi takip etti ve yakaladı. İşte buradayız. Ya da ben buradayım. Lanet olsun! Haven nerede?"

"Onu bulacağız," dedi Vincent. Carmine nasıl sakın kalacağını düşünürken birkaç metre ileride bir şey dikkatini çekince donakaldı. Bunun bir insan olduğunu fark edince neredeyse kalbi duracaktı.

Babasının bakışları onun baktığı yöne kaydı. "Johnny."

"Johnny mi? Johnny de kim?"

"Kayda değer biri değil. Adının bu olduğu bile kesin değil. Giovanni'nin sokak çetesinden biri."

"Sizden biri mi yani?"

"Karnından bir kurşun yemiş ama ölümcül değil," dedi Vincent. "Hayati tehlike yaratacak organlarını iskalamış ama omuriliğine saplandığını düşünüyorum."

"Ateş mi edilmiş? Sen vurdun sanmıştım."

Vincent başını iki yana sallayarak, "Ben vurmadım," dedi. "Kimin vurduğunu sen söylersin diye düşünmüştüm."

"Onu burada mı buldun?" Carmine şaşkın bir halde babasına baktı, ardından arabaya geri döndü. Yolcu tarafındaki kapı açıldı ve emniyet kemeri açılmıştı. Yani Haven kazada yaralanmış olamazdı. Onun oturduğu yerde hiç kan yoktu.

Carmine eşyaları sağa sola atarken, "Belki yardım çağırmaya gitmiştir," dedi. "Tabancam nerede?"

Bunu sorduğu anda arabanın tabanındaki .45 kalibrelik kovanı fark etti. Kovanı yerden alıp yeniden arabadan indi. Dikkatle ona bakarken babası iç çekti. "Böyle bir şey olacağını hissediyordum... Onun Sal ile bağlantısını öğrenmeden önce bile... Kaybettiğim onca şeyden sonra onu korumanın hiç de kolay olmayacağını biliyordum. Hepsi bunun benim için ne kadar önemli olduğunun farkındaydı. Birinin onu koz olarak kullanmaya kalkışmasından korkuyordum. Bu kişinin o olacağını bilmem gerekirdi."

Carmine'in bacakları titriyordu. "Nunzio mu?"

Vincent başını sallayarak onu onayladı. "Günlerdir kimse ondan haber almıyor. Bir oturum için çağrıldı ama gelmedi. Bu hafta sonu bu yüzden Chicago'ya gidiyordum."

Carmine midesinin ağzına geldiğini hissetti. Haven'ın bir yerlerde onunla birlikte olduğu düşüncesi onu hasta ediyordu. Neler yaşadığını tahmin bile edemiyordu.

"Onu öldüreceğim," dedi Carmine. "Bunun bedelini ödeyecek."

Vincent, "Elbette ödeyecek," diye karşılık verdi. "Ama şimdi önceliği kızı bulmaya vermemeliyiz."

O gece rüzgâr çok sert esiyordu; batıdan gelen fırtına yüzünden Aurora Gölü'nün suları her zamankinden daha dalgalıydı. Vincent, kendini sert rüzgârdan korumak için paltosuna sarılmış bir halde Barlowların evinden birkaç metre uzaktaki uzun bir iskelenin en ucunda duruyordu.

Nicholas'la ilk karşılaşmasını çok net hatırlıyordu. Ilık bir sonbahar günü kasabanın ilkokulundaydılar. Carmine on yaşına henüz basmıştı ve Vincent ilk kez onun futbol maçlarından birine gitmişti. Hastanedeki işi ve *la famiglia* ile ilgili uğraşları arasında koşturup durmaktan çocuklarına çok az zaman ayırabiliyordu.

Ama o gün maçı seyretmek için erkenden kaçmıştı. Oyunun ortalarına doğru koyu tenli, sıska bir oğlan çok kötü düşmüştü ve oyunculardan birinin kramponu yanağına çarpıp onu yaralamıştı. Yüzeysel bir yaraydı ve Vincent arabasından ilk yardım çantasını alıp müdahale ederek onu acile gitmekten kurtarmıştı. "Teşekkür ederim, Doktor," demişti. "Bu arada, görünmez bir adam randevu almak istediğinde doktor ne demiş?"

"Bilmiyorum."

"Özür dilerim ama sizi bugün göremem." Kendi şakasına çılgıncasına gülmüştü. "Anladınız mı? Sizi göremem. Çünkü adam görünmez."

Vincent gülümsemişti. "Anladım."

Çocuğun yarasına pansuman yapmayı bitirdiğinde devre arası olmuştu ve Carmine koşarak yanlarına gelmişti. "Baba! Gelmişsin!"

O an doktorun içini yoğun bir suçluluk duygusu kaplamıştı. "Evet, geldim."

Carmine kolunu oğlanın omuzuna atmıştı. "Bu, en yakın arkadaşım Nicholas."

Bu kelimeler Vincent'ı şaşırtmıştı. Carmine'in bütün öğretmenleri aynı şeyi söylerlerdi: içine kapanık, arkadaş edinmeyen bir çocuk; öyle ki sanki orada yokmuş gibi.

Vincent orada dururken çağrı cihazı ötmüş ve o kısacık an tüm

büyüyü bozmuştu. Carmine'in gözlerindeki parıltı yok olmuş, Vincent'in görmeye alışık olduğu o çocuk tek kelime etmeden geri dönmüştü.

Ama Vincent, bütün umudun yok olmadığını fark etmişti çünkü artık oğlunun yanında *Carmine* olabileceği biri vardı... Diğerlerinin görmediği canavarlar tarafından kovalanan, küçük, masum bir çocuk.

Araları açıldıktan sonra oğlunun adım adım kontrolden çıkışını izlemişti. Vincent'in uzak durmasını istediği yolda yürüyordu... Chicago'ya giden yolda. Ama sonra o ortaya çıktı. Asla kendine ait olduğunu iddia edebileceği bir hayatı olmayan bir kız, her şey elinin altında olan bir oğlana yaşamanın tam olarak ne anlama geldiğini öğretmişti. Artık yalnız değildi.

Oysa Nicholas yalnızdı.

Vincent, o çocuğun ilk karşılaştıkları gün ona yaptığı şakayı hiç unutmadı çünkü Nicholas tam anlamıyla görünmez bir adamdı. Kendini hayatın akışına bırakmış, çoğu insanın dikkatini bile çekmeyen biri. Ama Vincent onu kurtaramamış olsa da görmüştü. Karanlıkta o iskelede dikilirken ona yardım etmek için daha çok şey yapmamış olmanın üzüntüsü içindeydi.

Başını eğip suya baktı ve gözlerini Nicholas'ın cesedinin az önce gözden kaybolduğu noktaya dikti. Tiksinti dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Bu oğlunun büyümesini izlemişti ve şimdi birçok düşmanına yaptığı gibi onu da su mezarlığına göndermişti.

Eldivenli eliyle haç işareti yaparak, "*Oggi uccidiamo, domani moriamo,*" dedi. Bugün öldürürüz, yarın ölürüz.

Vincent ağaçların arasına gizlediği arabasına gitti ve arkasına bakmadan Aurora Gölü'nden uzaklaştı. Hâlihazırda evi temizlemiş, park yerini hortumla yıkamış ve olayın izlerini saklamak için çakıl taşlarını karıştırmıştı. Ama şimdi ilgilenmesi gereken daha önemli meseleler vardı.

Vincent eve varır varmaz merdivenin altındaki odaya girdi ve bodruma indi. Alan temizlenmiş, sandıkların yerleri değiştirilmişti, böylece etrafta rahat rahat dolaşabiliyordu. Arka tarafı boydan boy kaplayan büyük kütüphaneye gitti ve yan duvardaki metal elektrik

kutusunu açtı. Panelin bir parçasını aşağıya doğru kaydırıp küçük bir tuş kilidi çıkardı ve 62373 rakamını tuşladı.

Yüksek bir klik sesi duyuldu. Kütüphane birkaç santim yana kaydıktan sonra paneli yeniden yukarı kaydırarak elektrik kutusunu kapattı. Kapı sığınağa ya da küçük oğlunun deyimiyle *zindana* açılıyordu. Hapishane hücrelerinden fazla büyük olmayan odanın duvarları çelikte güçlendirilmiş ve kurşungeçirmez bir malzeme olan Kevlar ile kaplanmıştı.

Burası, birkaç kişinin girdiği ve çok azının canlı olarak dışarı çıktığı türden bir odaydı.

Yandaki düğmeyi çevirdi ve küçük alan floresan ışığıyla aydınlandı. Gözlerini kısarak kör edici parlaklığı yok etmek için elini siper etti. Johnny'nin bir masaya zincirlenmiş halde beton zeminde yattığı köşeden inlemeler yükseliyordu.

"Vincent." Sesi zar zor duyuluyordu. "Bana yardım et."

"Edeceğim," dedi Vincent. "Ama önce sen bana yardım edeceksin."

"Hareket edemiyorum. Bacaklarımı hissetmiyorum."

"Biliyorum. Kurşun omuriliğine saplanmış."

"Kurşun mu? Felç oldum! Aman Tanrım! Bacaklarım!"

Vincent sinirli bir ifadeyle iç çekti. "Dayan."

"Ne oldu?" Johnny hareket etmeye çalıştı. "Lanet olası bacaklarım!"

"Olan şu: Evimde birinin olduğunu söyleyen bir telefon aldım. Bunun üzerine eve geldim ve oğlumu baygın buldum. Kız arkadaşı kayıptı ve bahçemde masum bir çocuk ölü olarak yatıyordu. Sen ise yaralıydın. Yani aileme saldırılmış olduğu açıkça belli olan bir sahnenin parçasıydın. Bu yüzden neler olduğunu anlatmaya ne dersin?"

"Ben, şey... Bilmiyorum... Vuruldum. Nasıl oldu ve kim yaptı bilmiyorum..."

Vincent, kollarını göğsünde kavuşturup masaya yaslanarak konuşmaya başladı. "Bu hayatın nasıl olduğunu biliyorum. Kontrolümüz dışına çıkan bir takım olayların içine çekiliriz ama bunu onarmak için henüz çok geç değil. Nunzio'nun o kızdan ne istediğini söylemeni istiyorum."

"Yapamam."

Vincent onun çok korktuğunu hissetti. Daha fazla korkutmamak için sakın yüz ifadesini korumaya çalıştı. “Canın acıyor olmalı. Üstelik enfeksiyon kapmadan yaranın temizlenmesi gerek. Bu tek şansın.”

“Sana bir şey söyleyemem,” dedi Johnny. “Bir şey bilmiyorum.”

Vincent, “Yalan söylüyorsun,” diye karşılık verdi. “Nedenini bilmediğin bir işe bulaşmazsın sen. Onu nereye götürdü?”

“Bana inanmak zorundasın Vincent. Bunu sana söyleyemem.”

“Söyleyebilirsin ama söylemiyorsun. İki farklı ve bu yaşam ile ölüm arasındaki kadar büyük bir fark.”

“Lütfen!”

Vincent başını iki yana salladı. “Boşuna yalvarma. Bu sana göre bir davranış değil.”

“Anlamak zorundasın...”

“Hayır, sen anlamak zorundasın. Benden önemli bir şey aldılar ve onu bulana kadar durmayacağım. Bu odadan sağ çıkmak için ufak bir şansının dahi olmasını istiyorsan istediğim şeyi bana söyleyeceksin.”

“Sana söylersem beni öldürürler.”

“Söylemezsen ben öldüreceğim,” dedi Vincent. “Üstelik zerre kadar acımadan. O kızın orada olduğu her dakika sen de burada kalacaksın ve o ait olduğu yere geri dönmekten acını dindirmeyeceğim.”

Ortalık elle tutulabilecek derecede gergindi. Carmine bu ifadeyi sayısız kez duymuştu ama taze derinin rahatsız edici kokusunun neden olduğu mide bulantısını bastırmaya çalışarak o tertemiz arabada oturuyor olduğu o ana dek gerçekten ne anlama geldiğini tam olarak anlamamıştı. Çok boğucuydu; yanındaki adamdan yayılan düşmanca duygu tahammül edilecek gibi değildi.

Carmine’in bir kaburgası çatlamış, burnu kırılmış, bileği hafifçe burkulmuştu ve en önemlisi beyin sarsıntısı geçiriyordu. Vincent daha önce iyilik yaptığı birinden yardım istedi ve bir iş arkadaşı Carmine’i kayıt tutmadan muayene etmeyi kabul etti. Carmine’in doktora ihtiyacı olmadığı konusunda ısrarına rağmen Vincent emreder bir tonla gitmesi gerektiğini söyledi ve Vincent DeMarco bu tonla bir şey söylediği zaman Carmine bile hayır diyemezdi. Böylece

Corrado kasabaya ulaştığında birlikte bir kliniğe doğru yola çıktılar. Babası ise olayla ilgilenmek için orada kaldı.

"Beni muayene eden doktoru öldürmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Carmine. Yüksek dozda morfin yüzünden zihni bulanıktı.

Corrado cevap vermedi. Carmine bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildi.

"Bence yapmamalısın," dedi Carmine. "O, sadece bir doktor."

"Carmine?"

"Efendim."

"Kapa çeneni."

Carmine susmasının muhtemelen *daha iyi* olacağına karar verdi.

Zihni karışık bir halde ön konsoldaki saate baktığında gece yarısı olduğunu gördü. Haven on iki saattir ki, işi . . . ve zaman saniyelerin hiç önemi yokmuşçasına akıp gidiyordu.

İç çekti. Arabadaki gerginlik artmıştı.

Eve vardıklarında Carmine yeniden nefes alabildiğini hissetti ve Corrado'dan uzaklaştı. Eve girdi. Merdivenin altındaki odadan çıkan babasını görünce durdu. O sırada ayaklarını sürüye sürüye Corrado da geldi. "Konuştu mu?"

"Hayır," dedi Vincent. "Hiçbir şey söylemedi."

Corrado, Vincent'a tuhaf bir bakış atıp Carmine'e sürtünerek yanında geçti ve odaya girdi. Vincent alçak sesle bir şeyler mırıldandı ve Carmine'le göz göze gelmemeye çalışarak oradan uzaklaştı. Carmine basamağa oturup başını ellerinin arasına aldı ve bir süre öne arkaya sallandı. Ardından koridorda dolanmaya başladı. Morfinin etkisi geçtikçe sabrı da azalıyordu.

Nihayet merdivenlerden inen ayak seslerini duydu. Vincent ant-reye doğru ilerlerken Corrado odadan çıktı. İki adam da karşılıklı durdular. Carmine'in bakışları ikisi arasında gidip geldi, sabrının son zerresi de yok olmak üzereydi. "Neden öyle dikilip duruyorsunuz? Bir şeyler yapsanıza. Yapacak *herhangi bir şey* yok mu? Tanrı aşkına!"

Ağzından bir kelime daha çıkmak üzereydi ki birden ensesinden çekilip duvara yapıştırıldı. Corrado tabancasını çatlak kaburgasına bastırduğunda nefesi kesildi. "Hâlâ ders almadın mı? İçimizden biri ölmeden bunun bir oyun olmadığını anlamayacak mısın? Mahvetmeye çalıştığın bizim hayatlarımız ve ben, özellikle beni daha fazla.

tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Kimin çocuğu olduğun umurunda değil."

Carmine'in kalbi deli gibi çarpıyordu. Eniştesinin onu vuracağından bir an bile şüphe etmedi.

Vincent, "Bırak onu Corrado," dedi.

Corrado onu bıraktı ve arkasını dönerek silahı Vincent'a doğrulttu. Carmine gözünün önüne sergilenen oyunu izlerken keskin bir nefes verdi. Vincent hiç kırpmadan gözünü silahın namlusuna dikmiş, hareketsiz duruyordu.

Corrado tabancasını indirerek, "Beni gitgide daha fazla bu işin içine sokuyorsun Vincent," dedi.

Vincent, "Farkındayım," diye karşılık verdi.

Corrado, Carmine'e döndü. "O lanet olası çenen yüzünden hepimiz öleceğiz. Eğer sen kapatmazsan ben kapatırmayı bilirim."

Carmine üçüncü kata yöneldiğinde şafak sökmek üzereydi. Odasının kapısını iterken göğsü sıkıştı. Yatağın kenarına oturup bir yastık alarak sımsıkı göğsüne bastırıldığı an gözleri doldu.

Haven'ın kokusunu içine çekince bütün soğukkanlılığı yok olmuştu. İstirap her yanını sardı ve öğlenden sonra babası odaya gelene kadar onu kasıp kavurdu. "Az sonra Chicago'ya yola çıkıyoruz," dedi Vincent.

Carmine yastığı bıraktı, gözyaşlarını sildi. Paramparça olmuş, kan içindeki kıyafetini fark edince irkildi. "Üzerimi değiştirsem iyi olur."

"Geri gelme ihtimaline karşı senin burada kalmanı tercih ederim."

Carmine acı acı gülererek ayağa kalktı. "O kaybolmuş bir köpek değil. Arka bahçede dolaşırken ormanda kaybolmadı."

"Seni anlıyorum ama yeniden düşünsen iyi olur. Tehlikeli ve..."

Carmine onun sözünü keserek, "Ben de geliyorum," dedi. "Eğer seninle gitmemi istemiyorsan gitmem ama istesen de istemesen de bir sonraki lanet olası uçağa bineceğim."

"Tamam, ama kendine dikkat etmen gerek, oğlum. Kendi kafana göre davranıp, kanunsuz şeyler yapamazsın. Orada intikam alma uğruna kargaşa çıkarır ve benim yaptığım her şeye engel olursan dikkatimi kızı kurtarmaya veremem."

"Biliyorum. Çenemi kapalı tutacağım ve işine karışmayacağım. O kadar saf değilim. Ona neler olabileceğinin farkındayım. Yine de ne olursa olsun orada olmam gerek."

Vincent burnunu sıvazladı. "Peki. Halletmemiz gereken yarım kalmış birkaç iş var. Ondan sonra gideceğiz."

Carmine dikkatle ona baktı. "Yarım kalan işler mi? Yani... şey... anlarsın işte... o adam ve..."

Aklından geçenleri tam olarak kelimelere dökemedi. Zaten buna gerek yoktu. Vincent anlamıştı. "Johnny bodrumda. Fazla bir şey söylemedi ama birkaç dakika önce tiyopental sodyum verdim."

"Ne sodyum?"

"Tiyopental sodyum. Bir tür uyuşturucu. Beynin serebral korteksinin, yani kabuğunun faaliyetlerini durdurur. Yalan söylemek karmaşık bir işlem olduğundan ve kolayca..."

"Anlayacağım dilden, lütfen"

"Gerçeği söyleten bir ilaç," dedi Vincent. "Öyle olduğu varsayılıyor."

Carmine anladığını belirtircesine başını salladı. "Ya Nicholas?"

Vincent gözlerini dikip Carmine'e baktı; yüzündeki ifade gereken cevabı veriyordu. Odanın diğer ucundan bile hüznü hissedebiliyordu. "Yapabileceğim bir şey yoktu."

Şafak söktüğünde Vincent sığınakta acı çeken Johnny'yi yeniden sorguladı. "Onun nerede olduğunu söyle ve bu iş bitsin."

Johnny yaklaşık yüzüncü kez, "Söyleyemem," diye karşılık verdi. Damarlarında dolanan seruma rağmen bir şey bilmediğini iddia ediyordu.

Corrado ona yaklaştı. Gözleri öfke doluydu. Bu, Vincent'ın çok sık görmediği bir şeydi. Birinin ölmek üzere olduğunu belli eden bir bakıştı.

Hem de vahşice ölmek üzere olduğunu.

Corrado duvar boyunca uzanan dolaba doğru ilerlerken Vincent yolundan çekildi. Dolabı karıştırıp bir sürü bıçakla pense çıkardı ve sığınaktaki metal çalışma tezgâhının üzerine son derece düzenli bir biçimde dizdi. "Henüz canlıyken seninle o piti piti oyunu oynayalım."

Az sonra olacakları midesi kaldırmayacağı için Vincent oradan uzaklaştı. Merdivenlere henüz varmıştı ki bodrumdan acı dolu bir çığlık yükseldi.

Johnny kısa süre sonra oradan ayrılacaktı... Parçalar halinde.

Bir saat sonra Corrado dışarıdaki yağmur yüzünden sırlıslık olmuştuk ve üstü başı kan içinde kalmış bir halde yukarı çıktı. Yüzündeki ifade yine anlaşılmazdı. "Ruslar."

Bu tek kelime Vincent'ın kalbini neredeyse durduracaktı. "Kız Rusların yanında mı? Neden?"

"Çünkü bizden biri. Bu yeterli bir sebep değil mi?"

"Biliyorlar mı?"

"Bizden önce bile öğrenmiş olabilirler," dedi Corrado. "Bu iş kontrolden çıkıyor. Bugüne dek geri planda kaldın ama artık böyle devam edemez. Bu iş bir yere varmıyor."

Vincent kabul etmek istemese de bunun farkındaydı. "Ruslar onu nerede tutuyorlarmış?"

"Joey bunu bilmiyordu."

Vincent kaşlarını çatı. "Adının Johnny olduğunu sanıyordum."

"Joey ya da Johnny... Ne fark eder?" Corrado dışarı çıkarken, "Cesedi ben hallettim. Ortalığı toparlayabilirsin."

Vincent bodruma indi ve çekinerek sığınağa yöneldi. Beton zemin kan içindeydi; tavanda kan lekeleri vardı. Corrado'nun bunu nasıl becerdiğini bilmiyordu ve sormaya hiç niyeti yoktu.

Ayrıntıları sormaması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki Carmine birkaç metre ilerideki ağaçları göremiyordu. Oturma odasının penceresinden dalgın dalgın dışarı bakarken yaklaşan ayak seslerini duymadı. Birden camda Corrado'nun yansımasını gördü ve irkilip elini göğsüne bastırarak döndü. "Beni korkuttun."

Corrado lekeli gömleğinin düğmelerini açtı. "Pek dikkatli değilsin."

"Ne yapayım? Lanet olası bir ninja gibi sinsice yaklaşıyorsun."

Ninja. Bu kelime ağzından çıktığı anda tokat yemiş gibi hissetti. Gözyaşları akmak üzereydi ama eniştesinin karşısında ağlamak istemediğinden kendine hâkim oldu.

"Fazla televizyon seyrediyorsun," dedi Corrado. "Başarılı bir katilin en belirgin özelliği onu neyin vurduğunu bilmeyen bir hedeftir."

Carmine dik dik ona baktı. "Ama ben hedef değilim... en azından olmadığımı umuyorum."

Corrado dudaklarının kenarları belli belirsiz bir gülümsemeyle hafifçe kıvrılarak şömineyi yaktı. Odunlar tutuştuktan sonra gömleğini ateşe atıp tamamen yanana kadar seyretti. "Annenle senin kaybolduğunuz günü hatırlıyorum. Birkaçımız sizin evdeydik ve siz, ikiniz geç kalmıştınız. Vincent bir araba gönderdi ama boş geri döndü. Şoför gittiğinde orada olmadığınızı söyledi. O gece baban çok korkmuş olmasına rağmen yapması gerekeni yaptı. O sakın maskeyi takmayı çok iyi biliyordu ama ben onu oradakilerin çoğundan daha iyi tanıyordum."

Ateşi karıştırdı; gömlek çoktan kül olmuştu. "Baban ve sen aynı hamurdan yoğrulmuşsunuz... Dıştan bakınca fazlasıyla duygusal ve yaşama fazlasıyla bağlı. Bu çok tehlikeli bir durum. İnsanlar bunu kendi çıkarları için kullanırlar. Ayrıca ikinizin de zayıf noktası aynı."

"Nedir o?"

Corrado bu çok aptalca bir soruymuşçasına ona baktı. "Kadınlarınız, Carmine."

"Bu sorun herkes için geçerli, değil mi?"

Corrado başını iki yana salladı. "Çoğu insan birini sevmeye becerisine sahip değildir. Karıları, arabaları ya da evleriyle eşdeğerdir. Onları satın aldıklarını düşünür, onların ihtiyaçlarını karşılarlar, onlarla gösteriş yapar ama iş o noktaya gelirse kendilerini kurtarmak için onları satarlar."

"Sen de böyle mi hissediyorsun?" diye sordu Carmine. "Oysa sa-nıyordum ki sen ve Celia..."

"Celia'yı çok seviyorum," dedi Corrado. "Fark benim kendimi kullandırmamam. Babana istediklerini yaptırmak için Maura'yı koz olarak kullandılar. Tıpkı sana istediklerini yaptırmak için Haven'ı kullanacakları gibi."

"Sence beni bu yüzden mi öldürmediler?"

“Bundan eminim. Hepimiz piyonuz Carmine. Eğer dikkatli olmazsan ellerinde oyuncak olursun. Açık olmak bizim dünyamızda iyi bir şey değil. Vincent’a çok benzediğin için umarım o maskeyi takmayı öğrenirsin. Maura’yı gömerken ona yardım ettim. Aynı şeyi tekrar yaşamak istemiyorum.” Uzaklaşmak üzere arkasını döndü. “Ve kendi iyiliğin için bir valiz hazırla. Uçağa valizsiz binmek kuşku uyandırır.”

O akşam hava kararmak üzereyken Chicago’ya indiler ve havaalanından Morettilerin evi arasındaki yirmi beş dakikalık yolculuk boyunca hiç konuşmadılar. Carmine şaşkın şakın camdan dışarı bakıyordu. Chicago’ya yıllardır gelmemiştii ama şehir hatırladığından hiç farklı değildi. Tarullo Pizzeria’yı geçip hayatının değiştiği sokağa yaklaştıklarında Carmine gözlerini sımsıkı kapattı; orayı yeniden görmek istemiyordu.

Corrado büyük, tuğla bir evin önünde durdu. Celia panik içinde kapıyı açtı ve Corrado ona kısa bir bakış atarak yanından geçti. Celia, Vincent’a sevgi dolu bir ifadeyle gülümsedi. Carmine de yanından geçip içeri girmeye çalıştı ama Celia onu tutup sıkıca sarıldı.

Carmine ondan uzaklaştı. “Bu benim hatam.”

Celia başını iki yana sallayarak çenesini avucunun içine aldı. “Buna sen sebep olmadın, ufaklık. Asla ona zarar verecek bir şey yapmazsın. O, bizden biri... aileden. Onu bulacağız.”

Carmine çantasını hemen girişe atarak, “Umarım haklısındır,” dedi. Kanepede oturan ağabeyini fark ederek ön taraftaki odaya yöneldi. Dominic başını öne eğmiş, elleriyle yüzünü kapatmıştı. Yanında Tess oturuyordu; Carmine’i gördüğünde gözleri faltaşı gibi açıldı. Dominic’i dürttü. “Dom.”

Dominic aniden başını kaldırdı ve şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı. “Şu haline bak, ufaklık.”

Carmine, “Olduğundan daha kötü görünüyor,” diye yalan söyleyerek kanepenin diğer ucuna oturdu. Acı dayanılmazdı; hem bedeni hem de ruhu acıyordu. “Şu an tek önemli olan Haven.”

İkisi de herhangi bir şey söylemedi. Vincent içeri girdi ve dizüstü bilgisayarını sehpaye koydu. Dominic’e baktı; ses tonu sertti. “Çipinin yerini tespit etmeni istiyorum.”

Carmine'in yüzü bembeyaz oldu. "Sen bulamıyor musun?"

"Bağlantı kurulamıyor."

Vincent arkasında gergin bir sessizlik bırakarak odadan çıktı. Dominic bilgisayarı açarken Tess yüksek bir sesle iç çekerek kendini oyalamak için sağı solu elleyle elleyle odada dolanmaya başladı. Dominic parmakları tuşlarda uçarçasına hareket ederek şifreyi yazdı; yaptıkları Carmine için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Tuşların tıkırtısı Carmine'in zaten gergin olan sinirlerini daha da geriyordu. Neredeyse kırk saattir uykusuzdu. Baş vücutuna ağır geliyor, kenarları kızarmış gözleri yorgunluktan yanıyordu. Ellerini saçlarında gezdirip sınıksız tuttu ve oturduğu yerde sallanmaya başladı. Saatin geri plandaki tik takları Carmine'le alay edercesine klavyenin tuş seslerine karışıyordu. Haven olmadan geçen her saniye, belirsizlik içindeki her bir saniye ona çok uzun geliyordu. Tess'in topuk sesleri ahşap zeminde yankılanarak dolanmaya devam ediyordu. Tüm bunlar, Carmine'in kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

Tak tak, klik, tik tak. Tak tak, klik, tik tak. Tak tak, klik, tik tak.

Carmine aklını kaçırmak üzereydi.

Celia sandviç dolu bir tabakla odaya girdi ve tabağı Carmine'in önüne koydu. "Bir şeyler yemelisin."

"Sence o yemek yiyor mudur?" Bu soruyu sorduğu anda sesi çatlattı. Yemek yiyor muydu? Ona göz kulak oluyorlar mıydı? Üşüyor muydu? Tanrı aşkına! Neredeydi? Birden korkuya kapılıp titrek bir nefes verdi. Hâlâ yaşıyor muydu?

Celia onun sırtını sıvazladı ama Carmine geri çekildi. O sırada Tess bir kez daha ofladı. Carmine ayağa kalkarak, "Bir şey mi söylemeye çalışıyorsun Tess?" diye sordu. "Bir derdin mi var? Bayan Mükemmel her şeyi herkesten iyi bilir. Zaten Haven'ı hiç sevmedin. Muhtemelen gittiğine memnunsundur."

Tess şok olmuş bir halde eliyle ağzını kapattı. Dominic ayağa fırladı. Ona yumruk atmak istiyor gibi bir hali vardı ve bir an için Carmine bunu yapmasını istedi.

"Sanırım biraz uyuman gerek," dedi Dominic. "Haven benim kız kardeşim gibi. Ben de çok üzgünüm, o yüzden tek umursayan senmişsin gibi davranmaktan vazgeç."

Carmine kendini kontrol etmeye çalıştı. "Aklım başımda değil."

“Bunun farkındayım.” Dominic yerine oturarak dikkatini yeniden bilgisayara verdi. “Ve eğer bu durumdayken yardımcı olabileceğini sanıyorsan yanıyorsun. Şimdi sandviçini ye ve o lanet olası gözlerini kapat.”

Ne olduğu belli olmayan kül rengi bina, تنها bir mahallenin tam ortasında yer alıyordu. Pas içindeki siyah metal kapının dışı rastgele yapılmış grafitiyle süslenmişti. Binanın içi ise son derece bakımsızdı; beton zemin çatlamıştı, duvarlar leş gibiydi. Elektrik hâlâ bağlıydı, tepedeki lambalar titreşerek yanıyordu. Tavandaki metal aspiratör durmadan çalışıyordu.

Odanın ortasında katlanır sandalyelerde oturan adamların çevrelediği büyük bir oyun masası vardı. Masada binlerce dolar duruyordu, boş bira şişeleri sağa sola dağılmıştı ve adamların her birinin elinde bir set oyun kâğıdı vardı. Hararetli hararetli konuşarak, tartışarak ve gülerek poker oynuyorlardı.

Uzak bir köşede, yırtık pırtık lekeli bir yatakta büzülmüş yatan karanlıktaki kızın farkında bile değil gibiydiler. Kesik kesik nefes alan Haven da onların farkında değildi. Ara sıra içinde bulunduğu karanlığa kadar ulaşan konuşmalar, tanımadığı seslerin kullandığı boğuk ve anlaşılmaz kelimeleri duyuyordu.

Yavaş yavaş kendine geldi ve ayıldığı anda acı da başladı. Tanımadığı bir yerde olmanın akıl karışıklığı içinde doğrulup oturduğunda sesler daha da yükseldi. Az ötede bir kapının çarpma sesini duyduğunda her yanını korku kapladı. İçeri bir kadın girerek adamlara doğru yürümeye başladı ama Haven’ın bulunduğu yere doğru bakınca olduğu yerde durdu. “Kızın kendine geldiğini niye haber vermediniz?”

Haven’a tanıdık gelen ve kaza görüntülerinin zihninde canlanmasına neden olan hafif bir yabancı aksanı vardı. Başına silah dayayan adamın aksanını hatırlattı.

Herkes bir anda konuşmayı kesip tüm dikkatini Haven’a çevirdi. Bir çift tanıdık göz, onun gözleriyle buluştuğunda Haven’ın midesi sıkıştı. Nunzio pis pis sırttıktan sonra elindeki kartlara döndü. Diğerleri de homurdanarak aynı şeyi yaptılar.

Kadın masanın yanında duran büyük buzlukta bir şişe çıkarıp içindekini plastik bir bardağa boşalttı ve odanın diğer ucuna yöneldi. Kadın ona doğru yaklaşıırken Haven onun yüz hatlarını seçebildi. Beyaza yakın açık sarı, uzun saçlarının dipleri simsiyahtı. Mavi gözleri kocamandı; yüzü yuvarlak ve dolgundu. Antika bir porselen bebeğe benziyordu.

Yumuşak bir sesle, “Kendine gelmiş olmana şaşırdım,” diyerek bardağı ona uzattı. Haven itiraz etti ve kadın hafif bir kakhaha attı. “Sadece su, tatlım. İç sunu.”

Haven’ın bir yanı ona güvenmemesi için çılgınlık atıyordu ama daha büyük bir yanı içmek için yanıp tutuşuyordu. Bir süre sonra pes edip bardağı aldı. Buz gibi su yanan bağrını rahatlattı.

“Bir daha kendine gelemesin sanıyordum,” dedi kadın. “Nunzio’ya son dozun çok fazla olduğunu söyledim. Neden beni hiç dinlemez bilmem ki.”

Çantasını karıştırıp bir paket tuzlu kraker çıkardı. “Bunları yesen iyi olur. Tekrar ne zaman bir şeyler yeme şansın olur bilemem.”

Haven, ona güvenmiyor olmasına rağmen inatçılığı yüzünden biraz güç kazanma şansını mahvetmek istemedi. Açlıktan midesine o bildik kramplar giriyordu, bu yüzden krakerleri alıp yedi.

Göz kapakları ağırlaştı. Uykuya yenilmemek için savaştı ama uyku galip geldi. Başı döndü ve uzanmak zorunda kaldı. Kadın gülümsedi.

“Özür dilerim,” dedi. Sesi gitgide uzaklaşan bir fısıltıya dönüştü. “Uyursan Nunzio seni rahatsız etmez.”

Acısı azalıp sesler yeniden boğuklaşmaya başladığında Haven ona tekrar ilaç verildiğini fark etti.

CARMINE UYKULU BİR HALDE ODAYA göz attı ve bakışları odanın diğer tarafındaki saate takıldı. Rakamları algılaması birkaç saniye sürdü ve sabahın sekizi olduğunu fark edince doğrulup oturdu. Ayağa kalkıp merdivenlerden inmeye başladığında her yanını acı sardı. Dominic'in hâlâ bilgisayarda bir şeyler yazdığını, Tess'in ise dolanmaya devam ettiğini görünce oturma odasının kapısında bir an duraksadı. Her şey bıraktığı gibi görünüyordu.

Neredeyse yarım gün geçmişti ve hiçbir şey değişmemişti.

Ayak seslerini duyan Celia mutfaktan çıktı. Herkes gibi o da çok yorgun görünüyordu. "Nasıl hissediyorsun, ufaklık?"

Nasıl hissedebilirdi ki? Hem bedeni hem de ruhu acıyordu. Bütün hayatı tam bir keşmekeşti. Ölümün kurtuluş olacağını söylemesi mi gerekiyordu? Bu, Celia'nın kendini daha iyi hissetmesini mi sağlayacaktı?

Ellerini saçlarında gezdirerek, "Bok gibi hissediyorum," dedi. "Sanki kötü bir şey daha olacakmış gibi geliyor ve bu lanet olası duygudan nefret ediyorum."

Celia cevap vermek üzere ağzını açtı ama tek kelime bile edemedi. Bir yaygara koptu.

Dominic ayağa fırladı. "Bağlantı kuruldu."

Carmine'in kalbi deli gibi çarpıyordu. O anda koridorun sonundaki bir kapı hızla açılarak duvara çarptı. Carmine, babasıyla eniştesinin Dominic'i duyduklarını düşündü ama eniştesiyle göz göze geldiğinde tüm umudu yok oldu. Corrado boş boş bakarak yanından geçip kapıya yöneldi; koyu ten rengi bembeyaz olmuştu.

Carmine'in kanı dondu. Korkunç bir şeyler oluyordu ama bundan sonra olacaklar aklının ucundan bile geçmezdi.

"FBI! Arama emri! Yere yatın! Hemen!"

Dışarıda bağırış çağırışlar vardı; aynı anda birkaç kişi bağırıyordu. Kapiya bir şey çarpıp açılmaya zorlandığında Carmine inanmaz bir ifadeyle o yana döndü. Evin diğer tarafından da aynı seslerin geldiğini ve arka kapının menteşelerinden söküldüğünü duyunca irkildi. Alt katta ardı ardına yankılanan patlama sesleri karşısında içgüdüsel olarak kollarıyla başını korumaya çalışırken polislerin içeri attıkları ışık bombaları gözlerini kamaştırdı.

Özel Harekât Timi'nden bir sürü adam, avaz avaz yere yatmalarını söyleyerek içeri doluştular. Tess oturma odasından çılgık çılgınga bağırırken Dominic küfrediyordu. Carmine'in kulakları öylesine çınılıyordu ki sesler boğuk geliyordu. Her şey çok hızlı oldu. Celia yere yatıp ellerini başının üzerine koyarken Carmine donakalmış bir şekilde hareketsiz duruyordu.

Bir polis memuru silahını ona doğrultarak, "Yat yere," diye bağırdı ama Carmine hareket edemiyordu. Hiçbir şey yapamıyordu. Celia onu ayağından tutup hızla çekerek tökezlemesine neden oldu. Carmine dizlerinin üzerine yığıldı ve memur başını hızla iterek yüzünü yere yapıştırdı. Kollarını sertçe arkasına çektiler. Kelepçe takarlarken Carmine bağırarak ellerini çekmeye çalıştı.

"Karşı koyma," dedi Celia. "Kendi güvenlikleri için bizi etkisiz hale getirmeleri gerek."

Carmine kollarını gevşeterek kelepçe takmalarına izin verdi. Memur kelepçeleri kan dolaşımını neredeyse engelleyecek kadar sıkı.

Bir memur Vincent'ı sokak kapısına doğru götürürken, "Vincenzo Roman DeMarco, Amerika Birleşik Devletleri'nin 18 Numaralı Kanununun RICO Yasası* adıyla da anılan 1961. maddesini ihlal etmekten tutuklusunuz," dedi. "Konuşmama hakkına sahipsiniz. Söylediğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Sorgulama sırasında sizi temsil edecek bir avukat tutma hakkınız var, eğer avukat tutacak paranız yoksa mahkeme size bir avukat tayin edecektir."

Babasıyla memur yanlarına yaklaşırken Carmine çılgına döndü. "Baba!"

* Racketeer Influenced and Corrupt Organisation: 1970 yılında ABD'de yürürlüğe giren ve organize suçlar, dolandırıcılık, şantaj ve yolsuzluk suçlarını cezalandıran yasa. -çn

Polisler onu dışarı çıkarırken Vincent, "Çeneni kapalı tut Carmine," dedi. Memurlar ardından Corrado'yu yerden kaldırdılar ve onu da gözaltına alarak aynı hakları okudular.

"Avukatları ara Celia," dedi Corrado sakın bir sesle. "Onlardan biri olmadan herhangi bir şeye el koymalarını istemiyorum."

Celia, "Hemen arayacağım," diye karşılık verdi. Sesi hafif titriyordu. "Kendine dikkat et."

"Beni merak etme," dedi Corrado. "Dikkat ederim."

Bir memur Celia'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve üzerini aradı. Ardından onun yanından uzaklaşıp Dominic'le Tess'i oturma odasından çıkardılar. En son Carmine'i ayağa kaldırıp duvara dayadılar ve elleriyle sert bir biçimde üzerini arayıp ceplerinde ne varsa aldılar.

Üzerinde silah olmadığından emin olduktan sonra onu da evden çıkardılar. Sokak kapatılmıştı ve polis arabalarıyla doluydu. Onlarca FBI ajanı ve bölge polisi etrafta dolanıp duruyordu. Carmine, babasıyla eniştesinin iki farklı siyah, sivil jipe bindirildiğini gördü. Gerçek bir tokat gibi suratına çarptığında olduğu yerde kalakaldı.

Memur, "Yürü," diyerek onu itti.

Carmine sendeleyerek birkaç adım attı. Memurlar onu iterek kaldırıma, Celia'nın yanına oturturlarken acı içinde yüzünü buruşturdu. "Yavaş ol dostum. Yaralıyım."

Diğerlerinden daha yaşlı bir adam onlara yaklaşarak, "Doktora ihtiyacın var mı, oğlum?" dedi. Carmine gözlerini kısarak ona baktığında yeleşinde parlak sarı harflerle Özel Ajan ABD Adalet Bakanlığı yazdığını gördü.

"Ben senin oğlun falan değilim," diye karşılık verdi. "Ve tek ihtiyacım olan buradan uzaklaşmak."

"Sabırlı olmalısın. Ben, Özel Ajan Donald Cerone. Organize suçlar bürosunun şefiyim."

İtalyan ismi duyunca Carmine tek kaşını kaldırdı. "Cerone mi? *Hain* anlamında kullanılan yeni bir küfür olmalı."

Ajan kıs kıs güldü ve memurlardan birine dönüp Carmine'in eşyalarını vermesini işaret etti. Adam cüzdanını açtığında ne bulacağını bildiğinden dolayı Carmine iç çekti.

"Vay, bu ne?" diye sordu adam. "Carmine Marcello DeMarco.

Söyle bakalım, oğlum, hangi yılda doğdun? Burada iki farklı yaş ya-zan iki kimlik var.”

“Vaffanculo.”

Celia, “Carmine!” diyerek onu uyardı. “Tahrik etme.”

Ajan Cerone bir kez daha güldü.

Bir kadın ajan Celia’nın kelepçelerini açtı ve avukatı araması için ona bir cep telefonu verdi. Ardından ne yaptıklarını açıklayarak bel-geleri verdiler ve Dominic ile Tess’i de kelepçelerden kurtardılar. Carmine elinden geldiğince sakın bir şekilde olanları izledi ama sab-rı taşmak üzereydi.

“Benimkileri de çıkaracak mısınız?” diye sordu. “Bu saçmalık, Cerone.”

Ajan Cerone onu duymazdan geldi; hatta sorular sormaya çalıştı ama Carmine karşılık vermedi, tek bir kelime dahi etmedi. Canı ya-nıyor, sürekli pozisyon değiştiriyordu. Bunu her yaptığında onlarca ajan sanki kaçacakmış gibi onu gözlüyorlardı.

Yapardı da. Eğer uzaklaşabilecek olsaydı kaçardı.

Evden her birine kanıt yazan etiketler yapıştırılmış olan kutular ve çantalar çıkardılar. Carmine dirseklerinin üzerinde geriye doğru kaykılıp gözlerini yere dikti ve biri onu çekip ayağa kaldırına kadar öyle durdu. “Bunun da kelepçelerini açalım mı, patron? İşimiz bit-mek üzere.”

Ajan Cerone başını iki yana salladı. “Onu merkeze götürün.”

“Ne için?” diye sordu Carmine. “Ben bir şey yapmadım.”

Ajanın dudakları yine aynı sırtışla kıvrıldı. “Tanıştığımıza mem-nun oldum, Carmine Marcello DeMarco. Eminim ileride sık sık gö-rüşeceğiz.”

Haven yeniden kendine geldiğinde aspiratörün çevresindeki çatlak-lardan güneş ışığı sızıyordu. Acısını bastırmaya çalışarak etrafına ba-kındığında aynı kadının bakışlarıyla karşılaştı. “Günaydın, tatlım.”

Bir kez daha herkes sustu ve ondan tarafa döndü. Nunzio’yu gö-rünce Haven’ın kalp atışları hızlandı. Gün ışığında yanağında bir bandaj olduğunu görebiliyordu.

Adamlardan biri sandalyesinden kalkarken, “Ooo, Uyuyan Gü-

zel uyandı mı?" diye sordu. Uzun boylu, kaslı bir adamdı; yüzü bir heykel gibi ifadesizdi. Saçları genel olarak griydi ve burnu yüzüne göre çok büyüktü. Onun da aksanı vardı.

Nunzio bir kahkaha attı. "Oysa prensi henüz onu öpmedi."

Adam Nunzio'nun söylediğini duymazdan gelerek, "Nasılsın?" diye sordu. Bir sandalye çekip Haven'ın karşısında oturdu. Yaklaştığında Haven yüzünün kırsık içinde olduğunu fark etti. "Konuşabiliyor musun, *Princzessa*?"

Bu kelime üzerine Haven kaşlarını çatı.

"Aa anlamadın mı? İtalyancayı daha rahat anlarsın. Nunzy, dostum, neydi o kelime?"

"*Principessa*."

"Evet. Bunu anladın mı?" Bir cevap beklercesine kaşlarını kaldırdı. Haven anladığını ifade etmek için başını salladığında boynunun ağrısı yüzünden irkildi. "Canın mı yanıyor? Konuşabilirsin. Burada hepimiz arkadaşız."

Haven ona kuşkulu bir bakış attı. Kadın gülmeye başladı. "Sana inandığını sanmıyorum, baba."

Adam garip bir ifadeyle Haven'a bakarak, "Öyle görünüyor," dedi. "Seni suçladığımı söyleyemem. İnsanlara güvenmemelisin, özellikle de ilişki içinde olduklarına. Ama ben onların yaptığı gibi seni aldatmam."

Haven'ın sesi çatlak çatlak çıktı. "Neden söz ediyorsun?"

"Aa, konuşabiliyormuş." Sert ifadesinin yerini coşkulu bir ifade aldı. "Demem o ki İtalyanların sana karşı ne dürüst ne de adil davrandılar, *Principessa*."

Adam, Haven'ın kafasını karıştırmıştı. "Neden bana öyle hitap edip duruyorsun?"

"Köle adıyla mı hitap etmemi tercih edersin?"

"Ben, şey..." Eder miydi? "Bilmiyorum."

Adam güldü. "Bilmediğine inanmıyorum."

"Sana söylemiştim," dedi Nunzio. "Her şeyden habersiz."

Adam Haven'a doğru eğildi ve ellerini önünde birleştirdi. Haven geri çekilmeye çalıştı; sırtı duvara yaslandı. Adam sinir bozucu bir biçimde yakındı.

"Burada ne işin olduğunu merak ediyorsundur muhtemelen,"

dedi adam. Ses tonu ciddiye. "Sana karşı dürüst olacağım. Canını yakmak istemiyorum ama beni buna mecbur bırakırsan yakarım. Baştan anlaşılm. Oğlumu iki kez yaraladığın göz önüne alındığında içinde bir cengâver yattığını biliyorum.

Adam eliyle Nunzio'yu işaret ettiğinde Haven şaşkın şaşkın ona baktı. *Oğlu mu?*

"Açıklayayım," dedi adam. "Adım Ivan Volkov ve DeMarcoları yıllardır tanırım. İlk karşılaştığımızda Vincent henüz bir çocuktı. Kendini beğenmiş puştun tekidir. Duyduğuma göre küçük oğlu da onun gibiymiş."

Bir kahkaha attı; Nunzio da ona katıldı. Carmine'den söz edilince Haven gözlerinin dolduğunu hissetti.

"Can evinden mi vurdum, *Principessa?*" diye sordu Ivan. "O oğlana pek değer verdiğini duydum. Ona bir şey olursa yazık olur. Bu yüzden işlerin o noktaya gelmemesini ümit edelim."

"Yapma," diye fısıldadı Haven. "Lütfen ona..."

"Ona zarar vermek istemiyorum. Bir faydası olacaksa söyleyeyim: öldüğünü duymadım. Yani muhtemelen iyi durumda."

Onunla alay eder bir ses tonuyla konuşuyordu. Haven gözyaşlarını bastırmaya çalıştı ama dayanamadı.

"Ayy, ağlama." Adam ona uzandı ama Haven iyice geri çekildi. Adam ona dokunmadan elini indirdi. "Nerede kalmıştım?"

"Vincent'in ne puşt olduğundan söz ediyordun," dedi Nunzio.

"Aa, evet. Bu karısıyla tanışmadan önceydi elbette. Karısına yazık oldu. Sanırım kendimi suçlu hissetmem gerek ama bu, onun hatasıydı." Başını iki yana salladı. "İşgüzar fahişe."

"Sen mi? *Sen* mi yaptın?"

"O muhteşem senfoniye ben yönettim diyelim."

"Anlamıyorum," dedi Haven. "Bütün bunların benimle ilgisi ne?"

"Sende düşmanı çökertme gücü var ve bunu yapacaksın."

Birden aklına Carmine'in birkaç hafta önce söyledikleri gelen Haven gerildi. *Ben düşmanlarla doğdum. Sadece soyadım bile hayatım boyunca edinebileceğim düşmandan çok daha fazlasını edinmeme yeter.*

Ivan, "Chicago civarındaki işlerin yönetimini ele geçirerek ön hazırlıkları yaptım," diye devam etti. "İtalyanlar dışında rakibimiz kalmadı. İnsanlar onlara sadık ve güçlü olduklarını da kanıtladılar.

Nereye gideceğimin ve ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmam. İçlerine sızmak için birkaç yol buldum, birkaçını da bizden yana çevirdim ama bana daha güçlü bir koz, daha yüksek mevkide biri lazım. Liderliği çökertmem gerek. Nunzy aralarını açtı. Bir arada kalmayı becerdiler ama artık durum farklı. Artık sen elimdesin.”

“Ben mi? Ama ben sadece... Ben bir hiçim.”

“Yoo, kesinlikle hiç değilsin,” diye ısrar etti. “Sen benim altın değerindeki biletimsin. Eğer küçük DeMarco’yu kaçırıyordum İtalyanlar silahlarını ateşleyerek gelirlerdi ama senin durumun daha karmaşık. Salvatore ortadan kaybolmana mutlu olacak çünkü sorun çözülecek ama diğerleri vazgeçmeyecek. Hiçbir şey bana onların birbirleriyle dalaştığını görmek kadar keyif veremez. Ve küçük DeMarco hareket geçmek istediğinde biri, Salvatore’nin yardım etmek isteyeceğini düşünerek senin kim olduğun hakkındaki gerçeği yumurtlayacak.”

Ivan, bu sanki o güne dek duyduğu en komik şeymiş gibi uzun bir süre kahkahalarla güldü.

“Ben kimim?” Bu soruyu sorduğu anda pişman oldu ama geri almak için çok geçti.

“Deminden beri anlatmaya çalışıyorum. Sen benim gömülü hazinemsin. Salvatore’nin asla bulunmayacağını düşündüğü bir hazine. Ama ben seni bulup çıkardım.” Haven’a uzanarak nasırlı parmağıyla alınına bir X çizdi. “Onlar birbirlerini öldürüp sular durulunca her şey hiç uğraşmadan benim olacak... sen dahil.”

Ayağa kalkıp sarı saçlı kadına döndü. “Ona biraz su ve yiyecek bir şeyler ver, Natalia. Bırak dinlensin. Bu gece sen ve erkek kardeşin nöbetçisiniz.”

Haven elinden geldiğince hareketsiz duruyor, bakışlarıyla dikkatlice odayı tarıyordu. Herkes ortadan çekilmiş, onu Nunzio’yla yalnız bırakmışlardı. Nunzio onun yanına gelip çömelerek elini dizine koydu.

Haven titremesini bastırmaya çalışırken adam bacağını okşayarak yukarı doğru çıkıp elini kalçasına koydu. Parmakları bacağını sıkıyordu. Onu kendine doğru çektiğinde Haven korkuyla geri çekildi. Nunzio eğilip dudaklarını onun kulağına dayadı. “Beni özledin mi?”

Diliyle kulak memesinde daireler çizmeye başladığında Haven'ın sırtı buz gibi oldu. Panik içinde onu itti. Nunzio sendeleyerek birkaç adım geri gitti ve Haven, onun toparlanmasına fırsat vermeden bacağı kaldırıp kasığına bir tekme attı. Adam iki büküm olduğunda Haven ayağa fırladı. Bu ani hareket yüzünden görüşü bulanıklaştı. Odanın diğer tarafındaki metal kapıya doğru koşmaya başladı ama henüz yolu yarılayamadan Nunzio onu kısıvrak yakaladı.

Nunzio nefes nefese, "Karşı koymana bayılıyorum," dedi. Haven bağırarak yardım isterken adam oyun masasının üzerinden bir koli bandı alıp onu odanın diğer tarafına sürükledi.

Koli bandını görünce Haven başını iki yana salladı. "Hayır."

Nunzio pis pis sırıttı. "Evet."

Haven onu bir kez daha iterek kaçmaya çalıştı ama adam bileğinden yakalayıp geri çekti. Omuzuna öyle şiddetli bir ağrı saplandı ki her şey karardı. Nunzio onu yatağa itip ata biner gibi üzerine oturdu.

Haven, Nunzio'nun yüzüne uzanıp bandajı çekerek altındaki dikişlere keskin tırnaklarını geçirdi ve yırttı. Yaradan fışkıran kan Haven'ın kolundan aşağıya doğru aktı.

Nunzio elini kaldırıp suratına yumruk attı. Haven'ın gözlerinin önünde yıldızlar uçtu. Adam bir parça koli bandı yırtıp ağzına yapıştırdı. Çığlıklarını bastırdıktan sonra onu karnının üzerine itti. Kollarını arkasına çekip elleriyle ayak bileklerini birbirine bağladığında Haven'ın tüm bedenini acı kapladı. Nunzio yanağını silip kana bakmak için elini kaldırdı ve ardından hışımila odadan çıktı.

Natalia elinde bir paket yemekle geri döndü ve yatağa, Haven'ın yanına oturdu. Bağlarını çözdü, koli bandını yavaşça ağzından çekti ve Haven midesi bulanıp geri çevirene dek ona yemek yedirdi. Ardından başını okşadı. "Ona öfkelenme. Bu hiç akıllıca bir davranış değil."

Nihayet Haven yorgunluktan kendinden geçti ve İvan karşısında çömelene kadar uyudu. "İyi bir kız olacağını sanmıştım, *Principessa*."

"Ama... Şey... Bana..."

"Bahane duymak istemiyorum," dedi İvan. "Tek istediğim bana yardımcı olman."

Haven'ın yeniden bir şeyler söylemesine fırsat vermeden ona bir iğne batırdı. "Böylesi daha sorunsuz olacak."

* * *

Cook County Hapishanesi'ndeki nezarethane, parmaklıkla çevrili, aşırı kalabalık, burun direği kıracak kadar ekşi ve leş gibi kokan bir ağıl gibiydi. Carmine onlarca katil, uyuşturucu müptelası ve hırsızın arasında, başı öne eğik bir halde hücrelerin birinin köşesinde oturuyordu. Diğerleri birbirleriyle dalaşıyor, hasımlar arasında kavgalar çıkıyordu. Carmine aşırı gergin bir halde gücünü korumaya çalışıyordu ama tehlikeli bir biçimde çökmek üzereydi.

Bilgilerini sisteme kaydetmeyi bitirdiklerinde karanlık çökmüştü. Küçük bir odaya götürülüp cevap vermeye hiç hevesli olmadığı bir sürü soru soran bir kadının karşısına oturtuldu. Adı, doğum tarihi gibi standart sorulara cevap vererek kadının suyuna gitti ama nasıl hissettiği ya da intihara eğilimli olup olmadığı sorulduğunda sessiz kaldı.

Hayatının aşkı kayıptı ve ona yardım etme şansı kalmamıştı. Dışarıda onu arıyor olması gerekirken küçük bir odada, öfkeli hissedip hissetmediğini soran bu geveze fahişeyle birlikte kısıp kalmıştı. Elbette öfkeliydi. Öyle olmamalı mıydı?

Sonunda pes edip koluna silinmez kalemle bir kimlik numarası yazdıktan, parmak izini aldıktan ve sabıka kaydı için fotoğrafını çektikten sonra dışarı çıkarıldı. Sürekli kolundaki numaraya bakıyor, görüntüsü midesini bulandırıyor. Kimliğini yok etmişlerdi. Artık 2006-0903201 numaraydı.

Carmine rakamlara bakmaya devam ederken bir kayıt memuru dövmelerinin fotoğrafını çekti. "Herhangi bir çeteyle bağlantın var mı?"

"Hayır."

"Emin misin? LCN çete sayılmıyor mu?"

"LCN ne?"

"Biliyorsun işte. Mafya."

Carmine göz ucuyla ona baktı. "Mafya falan yok."

Memur dosyaya bir şeyler yazdıktan sonra soyularak üzerinin aranması için onu başka bir yere gönderdi. Koruma altında olduğunun göstergesi olan turuncu tulumu giydiği anda tamamıyla hapi yutmuş gibi hissetti.

Onu dokuzuncu bölüme götürüp en üst kattaki küçük bir hücreye koydular. Kapalı ve boğucuydu; ne parmaklıkları vardı ne de

dışarıyı gören bir penceresi. Demir kapının yeşil boyası pul pul dö-
külümüş, üzerine birtakım kelimeler kazınmıştı. İçeride bir ampul,
eski püskü bir battaniye ve strafordan daha kalın olmayan bir yatak
dışında hiçbir şey yoktu.

Carmine gözlerini tavana dikmiş, öylece yatarken zaman akıp
geçti. Tutuklular bağırsıyor, sirenler çalışıyor, gardiyanlar kapıların
önünden koşarak geçiyorlardı. Bütün geceyi acı içinde sağa sola dö-
nüp durarak neredeyse uykusuz geçirdi.

Ertesi sabah kahvaltı tepsisiyle geldiler ama Carmine onların ye-
meğini yemeyi reddederek ısrarla bir avukat istedi. Öğlen yemeğin-
de de aynı şey oldu; o yemekle ilgilenmedi, karşı taraf ise onun so-
rularını duymazdan geldi. Akşam yemeği saati yaklaşırken öfkeden
kudurmuş ve aşırı yorgun bir haldeydi ve hücresinde çıldırmuşçası-
na dolanıp duruyordu. Birinin yaklaştığını duydu; içeri yeni bir tepsi
itilmesini bekledi. İki gardiyan kapıyı açınca şaşırdı.

İçlerinden biri, "Ziyaretçin var," diyerek ellerine kelepçe takıp
ayaklarını zincirledikten sonra onu küçük bir görüşme odasına gö-
türdüler. İçerideki masada yarı kel bir adam oturuyordu, önünde
açık bir evrak çantası vardı. Carmine içeri girince başını kaldırıp ona
baktı ve eliyle oturmasını işaret etti. Gardiyanlar Carmine'i sandal-
yeye zincirledikten sonra odadan çıkıp onları yalnız bıraktılar.

"Adım Rocco Borza, avukatım. Celia Moretti sizin adınıza benim-
le irtibata geçti." Bazı belgeler çıkarıp bir kalemle birlikte Carmine'e
doğru itti. "Bana vekâlet verdiğinizizi belirten bu belgeyi imzalamanız
gerek. Söylediğiniz her şey gizli kalacaktır."

Carmine belgelere göz attı ve kelepçeler yüzünden elinden geldi-
ğince düzgün biçimde gerekli yeri imzaladı.

Avukat kâğıtları çantasına koyarken, "Öncelikle herhangi biriyle
konuşup konuşmadığınızı bilmem gerek," dedi. "Sizi sorgulama gi-
rişiminde bulundular mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Carmine. "Neden burada olduğumu
bile açıklamadılar."

"Resmi evrakta sahtecilik yapmakla suçlanıyorsunuz," dedi avu-
kat. "Bu bir yıldan üçe yıla kadar hapis cezası demek ama kolaylıkla
bir yıldan aza indirilebilir. Birkaç saat içinde savcılığa sevk edilmiş
ve kefaretle serbest bırakılmış olmanız gerekirdi."

"O zaman neden hâlâ bu lanet olası hücredeyim?"

"Makul bir süre gözaltında tutabilirler," diye cevap verdi avukat. "Gerçeği mi öğrenmek istiyorsunuz? Vincenzo Roman DeMarco'nun oğlu, Corrado Alphonse Moretti'nin yeğeni ve Salvatore Gerardo Capozzi'nin vaftiz oğlu olduğunuz için buradasınız. Bundan daha kötü bir ününüz olamazdı."

"Bu saçmalık," dedi Carmine. "Onların işleriyle bir alakam yok."

"Yardım ve yataklık suçu," dedi avukat. "Şu an ilk önceliğim serbest kalmanızı sağlamak. Neyse ki birkaç günden fazla sürmez."

"Birkaç gün mü? Burada *birkaç gün* kalmam mı gelecek yani?"

"Maalesef evet. Bir duruşma talep edeceğim ama yargıcın karşısına çıkmak birkaç gün sürer. "

Bay Borza dışarı çıktıktan sonra gardiyan Carmine'in omuzuna dokunup onu kaldırarak bir tepsi yemeğin onu beklediği hücreesine kadar eşlik etti. Carmine açlığa teslim olup pudingi aldı ve yamuk yumuk yatağa oturdu.

Carmine'in tutukluluğunun ikinci günü de benzer geçti. Gecenin bir vakti gardiyan gelerek başka bir ziyaretçisi olduğunu söyledi. Carmine, Bay Borza'nın yeni haberlerle geldiğini düşünerek rahatladı ama onu bekleyen tanıdık adamın avukatı olmadığı kesindi.

"Carmine DeMarco," dedi Özel Ajan Cerone. "Otur."

"Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok."

"Ama neden burada olduğumu bilmiyorsun bile."

Carmine buz gibi bir kahkaha attı. "Önemli değil. Söyleyecek bir şeyim yok."

"Öyle olsun. Haklarını biliyorsun ve hücrene geri dönebilirsin." Carmine oradan ayrılmak üzere arkasını dönmüştü ki ajan abartılı bir biçimde iç çekti. "Haven adında bir kız hakkında konuşmak istiyordum sadece."

Haven'ından söz edildiğini duyunca Carmine'in kalbi deli gibi atmaya başladı, göğsündeki ağrı şiddetlendi. "Neden?"

"Soruşturma sırasında birkaç kez onun adı geçti," dedi ajan. "Onu bulmaya çalıştım ama varlığı konusunda fazla bir şey yok. Sanki bir *hayalet*."

Bu kelime Carmine'i ürpertti. "Neden bana soruyorsun?"

"Eğer sen bana yardım edersen ben de sana yardımcı olabilirim diye düşündüm."

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi Carmine. "Sana söyleyebileceğim herhangi bir şey yok."

"Onun kim olduğunu da söyleyemez misin?"

"Hayır." Oysa söylemek için yanıp tutuşuyordu.

"Tuhaf. Dün yaşadığın muhite gittik, oradaki insanlar nedense senin kız arkadaşın olduğu izlenimine kapılmışlar. Hatta oradayken tesadüfen şöyle bir şey geçti elime." Çantasına uzanıp bir kâğıt parçası çıkardı. Bunun Haven'ın onun için çizdiği resim olduğunu görünce Carmine'in dizleri boşaldı. Kenarında adı yazıyordu. "Bu hafızanı tazeledi mi?"

"Siktir git."

"O nerede?" diye sordu adam. "Durante'de değil. Seninle Chicago'da da değildi. Bu kızın senden başka konuştuğu tek kişi Nicholas Barlow gibi görünüyor ve tesadüfe bak ki o da kayıp."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

Özel Ajan Cerone azimliydı. "Kız arkadaşının başına bir şey mi geldi? Bana söyleyebilirsin... Yardım etmek için buradayım."

"Yardım etmek için burada değilsin. Ben umurunda değilim."

"Nicholas'la mı kaçtı?" diye sordu Cerone. "Onu sana tercih mi etti?"

"Bu saçmalık."

"Öldü mü?"

Bu soru karşısında irkildi. "Hayır."

"Ya Nicholas? O öldü mü?"

"Beni herhangi bir şeyle mi suçluyorsun?"

Cerone hayır dercesine başını iki yana salladı. "Söylediğim gibi, yardım etmek istiyorum."

"Benim için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Eğer kaçırılmış ya da yaralanmışsa..."

"Avukatımı istiyorum."

"Peki." Ajan Cerone resmi çantasına geri koydu. "Biliyorsun gerçek her zaman kazanır. Eninde sonunda özgür kalmanı sağlayacak tek şey gerçek."

ZAMAN, BİR SİS BULUTU İÇİNDE akıp gidiyordu. Haven'ın etrafı görüşünü engelleyen bir dumanla kaplıydı sanki. Kendine geldiğinde yemeği hazır buluyor, midesi alabildiği kadar bir şeyler atıştırıyor ve sonra yeniden kendinden geçiyordu. Jen ile Nunzio birkaç kez birlikte gelip hayati fonksiyonlarını kontrol etmiş ama tek kelime etmemişlerdi. Aslında binaya sürekli birileri girip çıkıyordu fakat Natalia dışında hiç kimse onunla ilgilenmiyordu. Natalia ona temiz giysiler getiriyor, cesaret verici sözler söylüyor, her tuvalete gitmek istediğinde kalkmasına yardım ediyordu.

Her geçen gün durum daha kötüye gidiyordu. Haven'ın vücudu her şeyi reddetmeye başlamış, gücü azalmıştı. Ne zaman bir şeyler yemeye kalksa kusuyordu; teni buz gibi ve solgundu. Başındaki zonklama odaklanmasını zorlaştırıyor, her şey bir hiçliğe dönüşüyordu.

Tam da bu noktada halüsinasyonlar görmeye, sesler duymaya ve gerçekten orada olmadıklarından emin olduğu yüzler görmeye başladı. Korkunç, birbiriyle bağlantısız geri dönüşlerle dolu kâbuslar görüyordu. Dr. DeMarco, o gün odasında şahit olduğu nefret dolu delici bakışlarla karşısına dikiliyordu. Boğazına bastırılan silahı hissederek nefessiz kalıyordu. Karanlıkta öylesi tiz ve yüksek çığlıklar atıyordu ki göğsü sarsılıyordu.

Kendinde olduğu anlar iyice azalmıştı. Tepesinde tanımadığı insanlar dikiliyor, ona çok az anlam ifade eden tuhaf konuşmalar yapıyorlardı. Canavarı bile yeniden görünür olmuştu; paramparça yüzü eriyip yok oluyormuş gibiydi. Haven ateşler içinde kavrulurken tek kelime etmiyor, gözlerini dikmiş, sadece bakıyordu.

Chicago'nun merkezinde üçgen bir gökdelen olan Metropolitan Cezaevi'nde ne dikenli tel vardı, ne elektrikli çit ne de binanın kenarındaki kulelerde dikilen silahlı muhafızlar. Dümdüz yüzeyi ve dikey, dar pencereleriyle binanın ön yüzü delikli bir karta benziyordu. Zararsız ve diğerlerinden farksız görünüyordu ama dünyanın en tehlikeli insanların bazıları burayı yuvaları olarak adlandırıyordu.

Vincent yirminci katta, Corrado'nun konduğu hücreden birkaç metre uzaktaki küçük bir hücrede oturuyordu. Buzlu camlar dışarıyı görmesini engelliyordu, bu yüzden bakmak zorunda kaldığı tek yer onu çepeçevre saran donuk, gri duvarlardı.

Her gün birbirinin aynıydı: üç öğün yemek, sık sık yapılan sayım, arada bir duyulan sirenler ve çok az sohbet. Gardiyanlar her hareketlerini gözlüyorlardı; her telefon görüşmesi, her ziyareti izleniyordu; böylelikle hiçbir haber gönderme riskine giremiyordu.

Bir gün erken saatlerde, sabah yoklamasından hemen sonra orada otururken birkaç gardiyan yanına geldi. Onu kelepçeleyip küçük bir odaya götürdüler. Ajan Cerone küçük bir masada oturmuş bekliyordu.

Eliyle karşısındaki sandalyeyi işaret ederek "Vincenzo DeMarco," dedi. "Oturun."

Vincent o kasvetli hücreden çıkmış olmaktan hoşnut bir halde oturdu. Gardiyanlar onu masaya zincirlemeye kalkıştılar ama Cerone onları durdurdu. "Buna gerek yok. İkimiz de uygar insanlarız."

Gardiyanlar inanamaz bir ifadeyle ona baktılar ama Vincent'i zincirlemeden odadan çıktılar. Ajan ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Muhtemelen kimin..."

Vincent onun sözünü kesti. "Doktor."

Ajan Cerone'in gülümsemesi yok oldu. "Doktor mu?"

"Annem ya da kilisenin rahibi olmadığına göre bana Vincenzo diye hitap etme. Benim adım Dr. *Vincent DeMarco*."

Ajan dik dik ona baktıktan sonra anladığını belirten bir ifadeyle başını salladı. "Doğru. Ben ise Adalet Bakanlığından Özel Ajan Donald Cerone... Organize suçlar bürosunun şefi."

Vincent abartılı bir biçimde iç çekti. "Anlatacak bir şeyim yok."

"O kadarını fark ettim. Eğer yeterince kurnaz olmasaydınız bugüne kadar gelemezsiniz. Ancak doğruyu söylemek gerekirse bura-

da olmamın sebebi sizin davanız değil. Bulduğum bir şey hakkında konuşabileceğimizi düşündüm.” Çantasına uzanarak siyah kaplı bir defter çıkardı. “Bunu tanıyor musunuz?”

Vincent bu adama tek bir kelime daha etmek niyetinde olmadığından cevap vermedi.

“Tepkisizliğinizi hayır olarak alıyorum,” dedi Cerone. “Bunu evinizin üçüncü katındaki bir odada bulduk.”

Defteri açtığında Vincent tüm sayfanın okunaksız, çocuksu, kargacık burgacık bir yazıyla dolu olduğunu gördü. Birden bunun Haven’a ait olduğunu fark etti. Bu sayfaların ne tür bilgiler içerdiği hakkında bir fikri olmadığından gerildi.

“Bütünü merak uyandırıcı ama özellikle ilginç bulduğum bazı sayfalar var. Bunları sizinle paylaşmak istedim.” İşaretlenmiş bir sayfayı açtı, parmaklarıyla takip ederek yazıya göz attı, ardından bir bölümünü yüksek sesle okumaya başladı.

Bir gün Katrina beni uykumda öldüreceğini söyledi. Yaşamak istiyorsam gözüümü açık tutmalıyımışım. Gerçekten bunu kastetmiş olma ihtimaline karşı o geceleri uyanık geçirdim. Ölmekten korkmuyordum ama annemi yalnız bırakmak istemiyordum. Sahip Michael’ın ona zarar vermesini istemiyordum ve Katrina’nın benden sonra onu da öldüreceğini düşünüyordum.

Ajan farklı bir sayfa açtı ve bir bölüm daha okudu.

Bir keresinde Sahip Michael çiftliğe geldiğinde ona baba diye seslendim. Birinin onun babam olduğunu söylediğini duymuştum. Ama o çok kızdı ve beni dövdü. Annem beni öldürmemesi için yalvardı. Frankie onu durdurdu. Bu yüzden Michael’a vurdu. Bu şekilde cezalandırılan tek kişinin biz olmadığımızı düşündüğümü hatırlıyorum. Korkmam gerekirdi ama belki Frankie benden nefret etmiyordu diye düşündüm. Oğluna vurmuştu ama onu hâlâ seviyordu, değil mi?

Ajan Cerone okumayı bitirince gözlerini Vincent’a dikti. “Antonelliler, değil mi? Ölümeleri ne büyük şanssızlık.”

Vincent içten içe ne kadar korktuğunu belli etmemek için hareketsiz oturuyordu. Her şey çok hızlı çözülüyordu.

Ajan Cerone başka bir sayfa açarak, "Bir taneye daha ne dersiniz?" diye sordu. "Sanırım özellikle bunu çok etkileyici bulacaksınız."

Gözlerindeki o bakışı asla unutmuyacağım. Sadece benden istediğini yapmaya çalışıyordum çünkü onu dinlemediğim için başımın belaya girmesini istemiyordum. Beni öldüreceğini sandım ama daha kötü bir şey yaptı. Beni karanlıkta tek başıma bıraktı. Bana karşı çok iyiydi, onu hayal kırıklığına uğratmak istememiştim. Canavara dönen yüzündeki o bakış rüyalarımın uğrıyor. Keşke unutulabilsem. Keşke Dr. DeMarco beni sevse.

Vincent ifadesiz duruşunu korudu ama duydukları onu derinden etkilemişti. Ajan başını iki yana sallayarak defteri kapattı. "O zavallı kıza ne yaptınız? Onu neden sevmiyorsunuz?"

"Bunu okumak mahremiyet ihlaline girer," dedi Vincent. "Kanunları bilirim ve arama sırasında nelere el koyabileceğiniz konusunda fazlasıyla bilgim var. Genç bir kızın günlüğü bunlara dâhil değil."

Özel Ajan Cerone defteri çantasına soktu. "Dediğim gibi kurnazsınız. Geri vermek isterim. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Avukatımla görüşmek istiyorum."

Ajan sandalyesini geri itti. "İstedığıne eminim Vincenzo. Buna zaman seni uzaktan izledikten sonra resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum. Eğer benimle konuşmak istediğine karar verirsen beni nasıl bulacağını bildiğini sanıyorum."

Kalabalık mahkeme salonunun floresan ışığı altında turuncu tulum daha da parlak görünüyordu. Carmine, avukatının onu gözaltında tutmak için geçerli bir neden olmadığını savunmasını dinledi. Yargıç sıkılmış görünüyordu ve Bay Borza konuşmasını bitirir bitirmez Carmine'in salıverilmesi doğrultusunda karar verdi ve dava kapandı.

Carmine hapislananın kapısından çıktığında Celia'yı onu beklerken buldu. "Beni çıkardığın için teşekkür ederim."

Celia gülümsedi. "En başta oraya girmemen gerekirdi. Ümit edelim ki Bay Borza, Vincent ve Corrado konusunda da bu kadar şanslı olsun."

"Nasıllar? Siktir, asıl soru *neredeler?*"

"Merkezdeki Metropolitan Cezaevi'nde gözaltında tutuluyorlar. Duruşmaları haftaya ve avukatlar salınacaklarından emin."

Carmine başını iki yana salladı. "Bir hafta daha mı yani?"

"Maalesef."

Morettilerin evine doğru yol alırlarken arabada gergin bir sessizlik hâkimdi. Carmine durumun ciddiyetini fark etmişti. Kolay olmayacaktı ve Haven'ı kurtarmak için büyük riskler almak zorunda kalacaktı. Her zaman onun için kendini feda edeceğini söylerdi ve şu an yapması gereken tam olarak buydu.

Celia evin önüne park etti ama Carmine arabadan inmedi. Celia onun yerinden kıpırdamadığını fark ettiğinde, "İçeri gelmiyor musun?" diye sordu.

Carmine gözlerinin dolmaya başladığını hissedebiliyordu. "Gele-mem. Ben, şey... Yapmam gereken bir şey var."

"Carmine..."

"Bak, bir sürü hata yaptım ama herhangi birinize zarar verecek hiçbir şey yapmam."

"Peki." Celia arabanın anahtarları ona verdi. "Dikkatli ol, ufaklık."

Carmine doğrudan Lincoln Park'a gitti ve bir tepenin üzerinde tek başına duran beş odalı bir malikânenin önüne park etti. Derin bir nefes alarak verandaya çıktı. Sinirleri çok gergindi.

Kapıyı çaldığında içeride yankılanan zil sesini duydu. Kapı hemen açıldı. Karşısında Teresa Capozzi duruyordu. "Carmine De-Marco! Ne güzel bir sürpriz! Diğerleriyle birlikte içeride olduğunu sanıyordum."

"Beni saldılar."

Teresa şarap kadehini dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. "Peki o zaman. Eminim Salvatore seni görünce çok sevinecektir. Carlo'yla birlikte üst katta. Carlo'yu tanıyor musun? Sevimli adamdır. Sağdaki ikinci kapı."

Carmine cevap vermeden onun yanından geçip üst kata çıktı. İçeriden gelen tartışma seslerini duyunca kapalı kapının önünde bir an duraksadı. Ne söylediklerini anlayamıyordu ama Sal'ın ses tonu

sinirliydi. Carmine kısa bir an yeniden düşündü; yapmak için geldiği şeyi nasıl yapacağından emin değildi. Yine de kapıyı çalmak için kendini zorladı. Kaybedecek zamanı yoktu.

Tartışma anında kesildi. Kapı sertçe açıldı ve eşikte rahatsız olmuş gibi görünen Salvatore belirdi. Donakaldı; yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirip yok oldu. "*Principe!* Sevimsiz karım başımın etini biraz daha yemeye geldi sandım. İçeri gir."

Carmine onun yanından geçip geniş odaya girdiğinde kenardaki bir koltukta oturan adamı gördü. Adam ayağa kalktı, ona doğru döndü ve Carmine onun şekilsiz yüzü karşısında irkildi. İçini garip bir duygu kapladı, tepeden tırnağa tüm bedeni ürperdi.

Sevimli adam mı? Carmine hiç de öyle düşünmüyordu.

Carlo tek kelime etmeden odadan çıktı ve Salvatore kapıyı kapattı. Carmine boş bir koltuğa çökerken Salvatore masasına geçti ve, "Bu ziyaretini neye borçluyum?" diye sordu.

"Sanırım neden burada olduğumu biliyorsun. O yüzden boş lafları geçelim."

Salvatore'nin gülümsemesi yok oldu. "Her zaman cesur biri oldun. Çoğu insan bu şekilde karşıma çıkmaya cesaret edemez ama sende o yürek var. Bugünlerde bu tür bir kararlılık az bulunur."

"Onu bulmam gerek," dedi Carmine. "Neye mal olursa olsun."

"Bunu saygıyla karşılıyorum." Salvatore bir puro çıkarıp yaktı ve derin bir nefes çektikten sonra konuşmaya devam etti. "Keşke sana yardım edebilsem."

"Keşke bana yardım edebilsen mi? Bu ne anlama geliyor."

"Yani bu durum ne kadar üzücü olsa da şu an ilgilenmem gereken daha önemli şeyler var. Adamlarım o kadar hızlı ele geçiriliyorlar ki takip edemiyorum. Tutuklanan, evleri yağmalanan ve mallarına el konulan adamlarım var. Bir şeyle daha uğraşamam."

Carmine dik dik ona baktı. "Ama o benim kız arkadaşım. Senin adamların tarafından kaçırıldı ve sen bana yardım edemeyeceğini söylüyorsun, öyle mi?"

"Seni temin ederim ki Şaşı'nın yerini bulmak isteyen biri varsa o da benim," dedi Sal. "Birkaç adamım onu arıyor ve bulunduğu cezasını çekecek. Ama örgütümün tümüne saldırılırken sadece ona odaklanacak ne gücüm var ne de dayanağım. Seni çok iyi anlıyorum, *Prin-*

cipe. Ben de sevdiklerimi kaybettim ama Haven benim için bir hiç.”

Söyledikleri Carmine’e tokat gibi çarptı. Sesindeki duygusuz, umursamaz ton onu deliye döndürdü. “Bir hiç mi? O aileden biri.”

Sal küçümser bir edayla dudak büktü. “Bu sonuca nereden vardın?”

Carmine çok kısa bir an tereddüt etti ama kendini ele vermemesi gerekiyordu. “Hepimizin aile olduğunu sanıyordum. Sadakatten ve bağlılıktan söz edip duruyorsun. Senin sadakatin ve bağlılığın nerede? Ben de senin için bir hiç miyim?”

“Sen benim ailemin bir parçası olmamayı seçtin,” dedi Salvatore. “Her zaman benim zayıf noktam olacaksın ama şunu anlayan gerekiyor ki benim ailem örgüt, yani *la famiglia*. Katılmama seçimine saygı duyuyorum ama bundan ötesini yapamam. Tıpkı senin kendin için önemli olan şeyi korumak adına her türlü fedakârlığı yapacağın gibi ben de benim için önemli olan şeyi korumak için her şeyi yaparım. İkimizin de sadakat anlayışı aynı, sadece sadık olduğumuz şeyler farklı.”

“Yani bu kadar mı?”

“Bu kadar.”

“Yani yapılması gereken bu. Beni zorla...”

“Seni hiçbir şey yapmaya zorlamıyorum,” dedi Salvatore. “Şu kapidan çıkıp gidebilirsin ve sana şans dilerim. Ama eğer benim yardımumu istiyorsan... eğer sadakatimi istiyorsan... bu ancak karşılığında senin de aynı şeyi vermenle olur. Bu olmadan bir şey yapmam.”

O an Carmine hem öfkелendi hem de kalbi kırıldı. Cevap vermesi uzun sürmedi. Zaten kalbinin derinliklerinde bu cevabın ne olduğunu biliyordu. Hatta bir yanı ona mutfakta ilk göz koyduğu gün bunu fark etmişti. “Tamam,” dedi. “Neye mal olursa olsun.”

Salvatore dikkatle ona baktı. “Emin misin?”

“Haven şimdiye dek emin olduğum tek şey.”

Salvatore, “Harika,” diyerek elini uzattı. Carmine bir an tereddüt ettikten sonra itaatkâr bir tavırla elin öptü. “Birkaç telefon edeceğim. Bakalım senin için ne yapabiliriz, *Principe*.”

Gerçekçi rüyalar halüsinasyonlara, anılar yeniden kâbuslara dönüştü. Ve bunlar, her şeyi yakarak acıyı kora çeviren alevler gibi Haven’ı

tüketiyorlardı. Yüzeye sımsıkı yapışmış, hayatta kalma savaşı vere-
rek direnmeye çabalıyordu. Ama ne yaparsa yapsın karanlık onu git-
gide daha derine... daha derine... daha derine çekiyordu... Ta ki onu
tamamen yuttuğu bir öğleden sonraya kadar.

Haven o zaman öldüğünden emin oldu çünkü karşısında etekleri
uçuşan, beyaz elbiseli bir melek duruyordu.

Maura, Haven'ın elini tuttu ve pis, terk edilmiş bir depoda ayağa
kalkmasına yardım etti. Birlikte yürümeye başladıklarında duvarlar
yıkıldı ve çiçeklerle kaplı, geniş bir araziye çıktılar. Üzerlerine güneş
ışığı süzülüyordu. Haven, Durante'deki ağaçların arasındaki açık
alandan olduklarını fark etti.

"Carmine beni buraya getirmişti," dedi Haven. "Sanırım ne za-
man üzgün olsa buraya geliyordu."

"Biliyorum," dedi Maura. "Ben hep onun yanındayım."

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Ben onun annesiyim ve anneler çocuklarını asla terk et-
mezler. Onların içinde yaşarsız, kalplerinin derinliklerinde. Carmine
beni göremez ama varlığımı her zaman hissettiğini biliyorum."

Bu düşünce Haven'ı rahatlattı. "Sence iyi mi?"

Maura gülümsedi. "İyi olacağına eminim."

Haven arazide dolanmaya başladı. Bir şeytan tüyü koparıp üfle-
di. Tüy gibi yumuşak tohumları uçtu ve havada yüzlerce parçaya
ayrılarak çoğaldı.

"Annem de hep benimle mi?"

"Evet," dedi Maura. "Hissetmiyor musun? Hemen yanında."

Haven o kadar hızlı döndü her şey bulanıklaştı. Yeniden netle-
şince tohumlar pamuk gibi gökyüzünden süzülen kar tanelerine
dönüşmüştü. Her şeyi, birkaç adım ötesindeki annesini görmesini
engelliyen beyaz bir tabakayla kapladılar. Annesi fırıl fırıl
dönüyor, kahkahasının sesi bir battaniye gibi Haven'ı sevgiyle sarıp
sarmalıyordu. Haven, annesinin dans edişini seyrederken bir an için
bunun gerçek olmadığını unuttu. Annesinin öldüğünü unuttu. Ken-
disi de ölmüş olmalıydı ama bunu da unuttu.

Fakat bir anda her şey geri geldi. Gözlerini kırptığında anne-
si yavaş yavaş yok olmaya başladı.

Haven panikleyerek ona doğru koştu ama kar yoğunlaştı ve be-

yazlık gözlerini kamaştırarak görüşünü engelledi. Uzun süre deli gibi koştu. Göğsü sıkışmış, bacaklarında derman kalmamıştı. Buna rağmen hiçbir yere gidemiyor gibiydi. Yorgunluktan perişan bir halde ağlayarak yere yığıldığı anda yeniden Blackburn'e döndü. Çöl kumunun sıcaklığı onu kasıp kavurdu, ayak tabanlarını yaktı.

Bir süre sonra arkasından gelen bir ses duydu. Yatıştırıcı bir içtenlik ağlamasını dindirdi, tüm vücudunun ürpermesine neden oldu. "O gitti," dedi Carmine. "Üzgünüm, sinekkuşu ama geri gelmeyecek."

Haven, onu görmek arzusuyla yanıp tutuşarak arkasını döndü ama sevgi dolu yeşil gözler yerine cam gibi mavi gözler gördü. Kâğıt hâlâ gömleğinde iğneli olan 33 Numara da gözlerini dikmiş ona bakarken Haven'ın midesi bulandı. "Mücadele etmeyi asla bırakma," dedi. "Ben bırakmadım."

"Ama sen de öldün," dedi Haven. "Gözlerimle gördüm. Frankie seni gözümün önünde öldürdü."

"Hayatta bazı şeyler ölümden beterdir," dedi 33 Numara, "ve eğer yaşasaydım benim de başıma bu tür şeyler gelecekti. O, hayatımı elimden aldı ama ruhumu parçalayamadı. Bunu hiç kimse yapmadı ve ilelebet yapamayacak. Seni sindirmelerine izin verme. Kazanmalarına izin verme. Ölümüne mücadele et. Özgür olmanın tek yolu bu."

O sırada arkadan sertçe sarsıldı; her şey kararmaya başladı. Biri onu sarsarken bütün bedenini bir acı kapladı ve zorla gözlerini açtığı anda Ivan'ı gördü. Sesi, sanki kulakları tıkalıymış gibi boğuk geliyordu. "DeMarco'nun evinin şifresi ne?"

Sesi çıkmadan sadece dudaklarını oynatarak, "Ne?" dedi. Sanki bıçak batmışçasına boğazı yandı.

"Evin şifresi," diye tekrarladı Ivan. "Eğer sıvı kaybından ölmek istemiyorsan bana istediğim şeyi söyleyeceksin."

Haven onun yok olup gitmesini dileyerek başını çevirdi. "Defol."

Bu itaatsiz tavrı Ivan'ı öfkeden delirtti. Bir bıçak çıkararak Haven'ın elini yakaladı ve sertçe çevirdi. "Ver şu şifreyi yoksa parmağınızı keserim."

Her hücresi bu dertten kurtulmak için adeta yalvarıyordu. Gözlerini sımsıkı kapattığında zihninde Dr. DeMarco'nun görüntüsü canlandı. Öfkesini görebiliyordu ama silahı boğazına dayadığı andaki

korkuyu artık hissedemiyordu. Orada öfke içinde yatarken onun nasıl hissettiğini anladı ve bir an için keşke Dr. DeMarco o an tetiği çekmiş olsaydı diye düşündü. “Durma, yap.”

Hava saatler önce kararmıştı ama Carmine artık zaman kavramını yitirmişti. Saatin on olduğunu düşünüyordu; belki de gece yarısına gelmişti ama artık onun için bir rakamdan öte bir şey ifade etmiyordu. Sadece daha fazla dayanamayacağını hissedene dek devam ediyor ve sonra biraz daha devam etmek için kendini zorluyordu. Yorgunluk aşamasını çoktan geçmişti; sinir krizinin eşiğinde gidip geliyordu. Uyku, sadece vücudu dayanamayacak duruma geldiğinde gerçekleşen, öfke nöbetleriyle dolu kendinden geçme süreciydi.

Giovanni hakkında Sicilyalı olduğu ve kanunları çiğnediği dışında hiçbir şey bilmiyordu. En fazla bir elin parmakları kadar karşılaşmışlardı ve Giovanni hiçbir zaman dostane bir tavır sergilememişti ama Carmine yeni yeni ona saygı duymaya başlamıştı. İki birlikte Giovanni’nin mütevazı, tuğla evinde Chicago haritasını inceliyorlardı. O kadar uzun süredir haritanın başındaydılar ki Carmine artık küçük yazıları okuyamaz hale gelmiş ve her şeyin ayarlanmasını Giovanni’ye bırakmıştı.

Carmine küçük bir fotoğraf alarak, “Adamın bu olduğuna emin misin?” diye sordu. “Herhangi birinin büyükbabası gibi görünüyor.”

“Eminim,” dedi Giovanni. “Görünüşe kanma. Ivan Volkov tehlikelidir.”

Carmine tüm dikkatini vermeye çalışarak fotoğrafa baktı. Aylar önce babasının Ruslarla sorun yaşadıklarından söz ettiğini hatırlıyordu ama bütün bunların kendileriyle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamıyordu. Giovanni birçok kez açıklamaya çalışmıştı fakat asıl önemli nokta adamın aksanıyla Carmine’in yorgun beyni arasında bir yerlerde kaybolmuştu.

Fotoğrafı geri koyup haritaya baktı. Giovanni dizüstü bilgisayarında Volkov ailesiyle bağlantısı olan yerlerin adreslerini araştırıyordu.

Haritanın her yeri yazılar ve puantiyeli bir kumaş gibi rastgele saçılmış dairelerle doluydu.

Carmine şaşkın bir ifadeyle haritaya bakıyordu.

"Doktorun kıza mikroçip taktığını sanıyordum," dedi Giovanni.

"Neden o yolla bulmadınız?"

"Denedik," diye cevap verdi Carmine. "Çip çalışmıyor."

"Peki, bu ne anlama geliyor?"

Carmine, Giovanni'ye baktı. "Yani muhtemelen ya sualtında ya da penceresiz bir odada."

"Bu durumda Michigan Gölü'nü de daire içine almamız gerekiyor mu?"

Bu kelimeler karşısında Carmine yumruk yemiş gibi hissetti. "Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Buna ben de ihtimal vermiyorum," dedi Giovanni. "Volkov onu sırf öldürmek için kaçırmaz. İyi yönden bakarsak bir sürü penceresi olan her yere çarpyı koyabiliriz."

"Yine de düzinelerce yer kalacak," dedi Carmine. "Hangisine gideceğimizi nasıl bulacağız?"

Giovanni şehrin kuzey yakasındaki bir yeri işaret ederek, "En yukarıdan başlayacağız," dedi. "Ve onu bulana dek aşağıya doğru ineceğiz."

Carmine hayal kırıklığıyla iç çekerek ellerini yüzünde dolandırdı. "Bana niye yardım ediyorsun? Diğer herkes bunun zaman kaybı, hatta intihar olduğunu söyledi."

Giovanni sakın bir ses tonuyla, "Onlar anlamıyorlar," diyerek Carmine'in yanına oturdu. "Rusların harekete geçeceklerini söylemiştim ama beni dinlemediler. Ruslar bizim sokaklarımızı istila ediyorlar ve Sal hiçbir şey yapmıyor. İnsanlarımızı taciz ediyorlar ve Sal hiçbir şey yapmıyor. Bizden yana olanları aleyhimize çeviriyorlar ve Sal hiçbir şey yapmıyor. Şimdi bir kızyı kaçırdılar. Sal ne yapıyor?"

"Hiçbir şey," dedi Carmine. "Parmağını bile kıpırdatmıyor."

Giovanni başını sallayarak onu onayladı. "Eğer birileri bir şeyler yapmazsa bir sonraki adımları bizleri öldürmek olacak. Ve ben arkama yaslanıp bunu seyrederemem."

* * *

Duruşma günü Vincent'in stres seviyesi her zamankinden çok daha yüksekti. U.S. Marshalları', onu ve Corrado'yu ayrı arabalarda birkaç blok ilerideki Dirksen Federal Binası'na götürdüler. Mahkeme salonuna girdiklerinde avukatları onları bekliyordu; sanık kürsüsündeki yerlerini aldılar. Siyah, Armani takım elbisesinin içindeki Corrado sakın ve kendinden emin görünüyordu ki bu, Vincent'in o an hissettiklerinin tamamen tersiydi. Hapishane giysisinden kurtulmuş olmak rahatlatıcı olsa da önden düğmeli gömleği onu adeta boğuyordu.

Hükümet yetkilileri kendilerinden çok emin görünüyordular ve onların bu kayıtsız hali Vincent'ı daha da geriye itiyordu. Savcı ayağa kalkıp arada sırada kravatını düzelterek mahkemeye hitap etti. "Sayın Yargıç, burada söz ettiğimiz şantaj, kumar, gasp, dolandırıcılık ve cinayete teşebbüs. Her iki sanık da otuz beş ayrı suçtan yargılanıyorlar. Onları serbest bırakmak topluma karşı daha fazla suç işleyebilmelerini sağlayacaktır. Kanıtlar net bir biçimde gösteriyor ki ikisinin de durmaya niyetleri yok."

Savcı konuşmasını tamamladıktan sonra avukatları sözü alarak anayasanın 4. maddesinin ihlalinin ve insafsızca yapılan aramalardan bahsettiler. Haklarındaki delillerin en iyi ihtimalle zayıf sayılabileceğini; ne kamera kaydı, ne itiraf, ne DNA delili olduğunu söylediler. Karşı tarafın elinde sadece söylentilerin ve kötü şöhretin olduğunu, bunun bir adamı hayatından alıkoymak için yeterli olmayacağını savundular. Rocco Borza, RICO kanununun masum vatandaşları tutuklamak için nasıl kullanıldığı ve özgür olmamalarının ne kadar adaletsiz olduğu hakkında ateşli bir nutuk attı. Vincent kaha atmamak için kendisini çok zor tutuyordu. Hakkındaki suçlamaların tamamı doğrudu ve yanındaki adam da kesinlikle bir aziz sayılamazdı.

İki tarafın konuşmaları da bittikten sonra yargıç uzun bir nefes verdi. "Savcılık makamı iyi bir noktaya değinmiş olsa da anayasamızın beşinci düzenlemesi gereğince hiç kimse hukuksal usule aykırı biçimde yaşam hakkından, özgürlüğünden ve mal varlığından mahrum edilemez. Bu ülkede suçluluğu kanıtlanana kadar herkes suçsuzdur ve sanıkların hiçbir suçu henüz kanıtlanmamıştır. Sadece siz

* ABD Adalet Bakanlığı'na bağlı bir ABD federal kolluk kuvveti organizasyonudur. -cn

onların gelecekte suç işleyeceğini düşünüyorsunuz diye kimseyi alıkoymayız. O yüzden sanıkların kefaletle serbest bırakılmasını onaylıyorum. Kişi başı elli bin dolarlık kefalet nakit olarak ödenecek.”

Savcı ayağa kalkarak, “Sayın Yargıç,” dedi. “Sanıkların pasaportlarına el koyulmasını ve ikisinin de eyalet dışına çıkma izni olmamasını talep ediyoruz.”

Bay Borza anında itiraz etti. “Müvekkillerimden biri, Kuzey California’da çok saygın bir doktor. Resmi ikametgâhı da orada. Illinois’da kalmasını talep etmek adil değil.”

Yargıç, “İki sanığın da pasaportlarına el konulacak,” dedi. “Dr. DeMarco evine dönmek isterse elektronik takibi kabul etmek zorunda.”

Adamların çıkış evrakları hazırlanırken Celia da kefalet için gereken parayı topladı. Vincent, hapishanenin kapısından çıkıp arabaya yaslanmış bekleyen *ablasıyla* yüz yüze geldiğinde akşam olmuştu. Endişeden Celia’nın yüzü sanki bir gecede on yaş yaşlanmış gibi çizgi çizgi olmuştu.

“Hey, küçük kardeşim.” Gülümsemek için kendini zorladı. “Berbat görünüyorsun.”

Vincent, “Sen kendi haline bak,” dedi. “Anneme benzemeye başlıyorsun.”

Celia tuhaf bir kahkaha attı. “Vay, bel altından vuruyorsun. Annemden söz etmişken... Onu arasan iyi olur. Senin için çok endişelendi.”

Vincent, “O kadın benden nefret ediyor,” dedi. “Muhtemelen DeMarco adına leke sürmemden endişelenmiştir.”

“Senden nefret etmiyor. Sadece sevgisini tuhaf bir biçimde gösteriyor. Yatağının ayakucunun kapıya bakıp bakmadığını sormak üzere Ceza İnfaz Kurumu’nu aramaması için zor ikna ettim onu. Uğursuzlukmuş. Uyurken ruhunun kaçıp gitmesinden endişelendi.”

Vincent tüm gerginliğine rağmen gülümsemeyi başardı. “Bugün şansımın yaver gitmesinin sebebi bu olmalı. Yatak diğer tarafa bakıyordu.”

Hiç konuşmadan Portage Park’a doğru yol alırlarken gerginlik arttı. “Corrado çıktı mı?”

“Evet,” dedi Celia. “Bir saat önce eve gitti.”

Vincent başını çevirip camdan dışarı baktı. Carmine'i sormak istiyordu ama bu henüz duymaya hazır olmadığı bir cevaptı. Kız ortadan kaybolalı iki hafta olmuştu ve Vincent oğlunun ne kadar zor bir zaman geçirdiğini hayal bile edemiyordu.

Morettilerin evine vardıklarında Celia onu beklemeden içeri girdi. Vincent peşinden gitti ve Corrado'nun odasından gelen telaşlı fısıltıları duyunca duraksadı.

"Yapamadım," dedi Celia. "Nasıl söylerim?"

"Onu herkesten iyi tanıyorsun," dedi Corrado. "Sen söylersen daha iyi karşılar."

"Kimin söylediğinin önemi yok... Çıldırarak."

"Haklı olabilirsin ama birinin bunu Vincent'a söylemesi gerek."

Vincent odaya girdi. "Bana ne söylenmesi gerek?"

Celia kekelemeye başladı. "Carmine çok endişeliydi. Yani endişeli. Oturup bekleyemedi. Ne yapacağını tahmin ettim ama ona engel olamadım. Engel olmak mı yoksa olmamak daha iyi onu bile bilmiyordum. O bir yetişkin ve annesi bunu yapmasını istemezdi. Kızacağını biliyorum ama onun hayatı, Vincent. Sen içerideydin ve Carmine başka kimden yardım isteyeceğini bilmiyordu."

Cümleleri birbiriyle bağlantısızdı ama Vincent ana fikri anlamıştı. "Sakin bana onun... Hayır! Bunun olmaması için elimden gelen her şeyi yaptıktan sonra onlara gitmiş olamaz."

"Gitti."

"Yanıyorsun. Carmine bu kadar aptal değil, Celia."

Celia'nın gözleri yaşla doldu. "Yanılmıyorum."

"O zaman yanlış anladın."

"Hayır," dedi Celia. "Giovanni burada onunlaydı."

"Giovanni mi? Şaka yapıyor olmalısın. Eğer o..."

Corrado sert bir ifadeyle, "Vincent," diyerek sözünü kesti. "Biliyorsun şerefli erkekler olarak söyleyemeyeceğimiz ve söylemememiz gereken şeyler var. Şu an, sonradan pişman olacağın bir şey söylemenin eşiğindesin."

"Ama söz konusu Carmine. O benim oğlum."

"Öyle ama o seçimini yaptı. Artık işin içinde ve bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez."

"Bir şeyler olmalı. Buna uygun değil. Hayatını mahvediyor ve ne için Corrado? Ne için?"

Corrado ona inanamaz bir bakış atarak, "O kız için," dedi. "Ne çabuk unuttun. Bir zamanlar sevdiği kadını kurtarmak için *La Cosa Nostra*'dan yardım isteyen on sekiz yaşındaki o çocuk sendin."

"Ama onu kurtaramadım. O öldü ve eğer bu işe hiç bulaşmasaydım o ..."

Corrado yeniden onun sözünü keserek, "O ne olacaktı?" diye sordu. "Yaşıyor mu olacaktı? Buna sen bile inanıyor olamazsın. Bugün yine ölmüş olacaktı ama köle olarak. Sen ona bir şans verdin. Hayatı kısa sürdü ama bunun nedeni ne sensin ne de *La Cosa Nostra*. Maura kendini feda etti. Oğlunun sana çok benzediğini düşünüyorsun ama aynı zamanda annesine de benzediğini fark edemiyorsun. Carmine'in kararı safça verilmiş bir karar değil."

Vincent cevap vermeye fırsat bulamadan çalışma odasındaki telefon çaldı. Corrado önündeki masanın üzerinde duran telefonu açtı. "Moretti." Duraksadı. "Tamam, geliyoruz."

Telefonu kapattığında Vincent iç çekti. "Salvatore."

"Bizi görmek istiyor."

"Carmine kendini fazla kaptırdı," dedi Vincent. "Ne yaptığının farkında değil."

"Ümit edelim de yanılıyor ol." Corrado anahtarlarını aldı. "Takip altına alınmana ne kadar var?"

"Kırk sekiz saat." Vincent'ın ayak bileğine bir takip cihazı takılmasına iki gün vardı. Bu, kelepçeli bir ev hapsi ya da belli yerlere gitmesini kısıtlayan bir düzenek değil, ortadan kaybolmayacağını garantilemek için alınan bir tedbirdi. Aynı zamanda gittiği her yeri kayıt altında tutabilecekleri anlamına geliyordu ki bu durum onu örgüt içinde şüpheli bir konuma sokardı.

"Sanırım bu durumda kırk sekiz saatimiz var."

Corrado kapıya yöneldi ama Celia onu durdurdu. "Evde olman çok güzel, o yüzden geri geleceğinden emin ol."

Corrado onun yanağını okşadı. "Her zaman gelmiyor muyum?"

* * *

Salvatore'nin evine doğru yol alırlarken Vincent'ın içindeki öfke iyice artmıştı. Eve vardıklarında doğrudan Salvatore'nin örgütten birkaç kişiyle birlikte olduğu çalışma odasına girdiler. Genç olanlar hürmeten ayağa kalktılar ama Vincent onları görmezden gelerek her zamanki koltuğuna oturdu.

Birinin ona vermeye çalıştığı viski kadehini de görmezden geldi.

"İkinizi de görmek çok güzel," dedi Salvatore. "İkinizin de şerefli kişiler olduğuna biliyorum, bu yüzden bu olayla ilgili gelecekte bir sorun yaşanacağından endişelenmeme gerek yok."

Vincent dik dik ona baktı. Her zamanki gibi Salvatore'nin tek endişesi her şeyin dönüp dolaşıp onu bulmasıydı. Ağzılarını kapalı tutmalarını ve ne ceza verilirse verilsin kabul etmelerini bekliyordu; işin en üzücü tarafı, diye düşündü Vincent, bunu yapacaklardı. *Omertà*, yani sessizlik yemini bunu gerektiriyordu.

"Neyse, daha sıradan konulara dönersek," dedi Sal. "Sanırım şimdiye dek iyi haberi duymuşsunuzdur."

"Carmine konusunu mu?" Vincent kucağındaki ellerini sımsıkı yumruk yaptı. Bu ne sıradandı ne de iyi.

"DeMarcoların yeni neslinin bizimle çalışmaya başlaması harika. Muhteşem bir oğul yetiştirmişsin; aynı senin gibi sadık bir delikanlı. Gurur duymalısın."

Vincent söylemek istediği gerçek kelimeleri bastırmak için boğazını temizledi. "O nerede?"

"Giovanni'yle birlikte," dedi Salvatore. "Şu zavallı kızın izini bulmaya çalışıyorlar. Ne yazık ki yeri henüz tespit edilemedi."

"Herhangi bir bilgi geldi mi?"

Odaya Salvatore'nin duyusuz kahkahası yayıldı. "Vincent, biliyorsun ki ben bu işe karışmamayı tercih ediyorum. Onlara sorman gerek."

"Hâlâ mı? Oğlum sana neden geldi?"

"Carmine'in bu yolu seçmesinin bununla ilgisi yok," dedi Salvatore. Dudaklarında hâlâ şeytani bir gülümseme vardı. "Giovanni, onun bu küçük meselesini çözmeye gönüllü oldu ve elbette onlara kaynaklarımızı sunduk. Bunun dışında benimle bir ilgisi yok."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Kadınlarımıza saygılı davranmalıyız; onları korumamız gerek. Yemin bunu da içeriyor; bu ilkelerimizden biri. Nasıl senin meselen olmaz? Hepimizin meselesi."

Odayı gergin bir sessizlik kapladı ve herkes afallamış bir halde Vincent'a baktı. Gerginlik daha da artmadan Corrado konuşmaya başladı. "Madem sen ilgilenmiyorsun, biz Carmine'e yetişsek iyi olur."

"Evet, öyle yapın," dedi Salvatore. "Neye ihtiyacınız varsa kullanın."

Corrado ayağa kalktı. "Haydi, gidelim."

Vincent koltuğunu itti ve Corrado'nun peşinden odadan çıktı. O çıktığı anda fısıltılar başladı ama Salvatore anında sessiz olmaları emretti. Vincent tepki vermemeliydi ama o kadar tiksinti duymuştu ki kendine hâkim olamamıştı. Bu güne kadar yaptığı her şey boşunaydı, zaman ve enerji kayıydı çünkü Carmine, eninde sonunda babasının onu uzak tutmaya çalıştığı yola girmişti.

Üstelik kız kurtarılmamıştı.

Corrado koridorda ilerlerken, "Ölümüne susamış olmalısın," dedi. "Onunla böyle konuşmak öldürülmene sebep olacak."

Corrado arkadaki bir odanın kapısını açıp içeri girdi. Dolap kapaklarını açtı, silahları aldı, iki adet .45 kalibrelik Smith & Wessons'ı Vincent'a fırlattı ve ardından kendisi için iki tabanca alıp kurşunlarla birlikte ceketinin cebine soktu.

Giovanni, Salvatore'den fazla uzakta yaşamıyordu. Corrado'yla Vincent oraya vardıklarında ev boştu. Bunun üzerine Corrado arka tarafa dolanarak bir tekme atıp kapıyı açtı. İkisi birlikte doğrudan Giovanni'nin çalışma odasına gittiler, çekmeceleri ve dosyaları karıştırarak işlerine yarayacak bir şeyler aradılar.

Corrado, Chicago'nun haritasını buldu ve yanındaki çalışma masasının üzerine yaydı. Belirli alanlar ya daire içine alınmış ya da üzerleri çizilmişti; geri kalanı yazı doluydu. Vincent bazılarının oğlunun yazısı olduğunu fark etti; sinirli bir elin yazdığı kargacık burgacık kelimelerdi.

"Haritada Ivan'ın mekânlarını işaretlemişler ama Haven'ı ona ait bir yere götürmüş olmaları mümkün değil," dedi Corrado. "Ivan bu kadar aptal değil. Evine hem yakın hem de dikkat çekmeyecek kadar uzak mesafede bir yer bulmuştur. Kimsenin kızı görme şansının

olmadığı sapa ama giren çıkanların meraklı gözlere takılacağı kadar tenha olmayan bir yer. İnsanların başkalarının işlerine burunlarını sokmadığı bir yer.”

Vincent düşünceli bir ifadeyle, “Senden iyi dedektif olurdu,” dedi.

Corrado ona kuşku dolu bir bakış attı. “Bir suçlunun zihnini okuyor olmam iyi bir polis olacağım anlamına gelmez.”

Vincent bilgisayarın geçmiş listesine göz atarken, “Evet, haklı olabilirsin,” dedi. “Bir gün bile geçmeden kontrolsüz güç kullanmaktan şikâyet edildirdin.”

Corrado kısa bir süre tek kelime etmeden ona baktıktan sonra haritaya döndü. Vincent ise tüm dikkatini Giovanni’nin bilgisayara verdi. Sayısız adres ve isim araştırılmıştı ama kayda değer bir şey yoktu.

Corrado haritada kurşunkalemle işaretlenmiş bir yeri işaret etti. “Austin’in bu yakasında ne var?”

“Bildiğim kadarıyla hiçbir şey,” dedi Vincent. “Kötü bir semt, bir sürü çete olayları yaşanıyor. İş yerlerinin çoğu o bölgeden ayrıldı, bu yüzden bir sürü boş bina var.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Corrado. “Boş bir yatırım olmasına rağmen Natalia Volkov’un orada bir yeri var.”

“İvan’ın kızının mı? O henüz çok genç bir kız değil mi?”

“Sanırım on dokuzuna yeni bastı.”

“Tuhaf görünüyor.”

“Öyle,” dedi Corrado. “Aynı zamanda başlamak için doğru yer gibi görünüyor.”

VINCENT VE CORRADO ŞEHRİN BATI yakasına doğru yol alırlarken güneş batmıştı, karanlık çöküyordu. Gökyüzünde dolunay vardı; çevresindeki ışık haresinin bir kısmı ince bir bulut tabakasıyla kaplıydı. Rüzgâr biraz sert esiyor, beklenmedik ani bir rüzgârda araba sarsılıyordu.

Carmine'le iletişime geçememiş olmak Vincent'ın sinirlerini iyice germiştir. Oğlunun ne yaptığı, ne durumda olduğu ya da iyi olup olmadığı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Giovanni, şimdiye dek ona güvenmemesine sebep olacak bir şey yapmamıştı ama *soldato*larının yanlış yola sapmış olmasında rahatsız edici bir şeyler vardı.

Corrado otoyoldan çıktı ve caddelerde yol almaya devam etti. Binelerin çoğu terk edilmiş, yıkık dökük ve kapatılmış görünüyordu. Her yer, kendilerini çetin ceviz sanan sokak eşkıyalarının sprey boya ile yaptıkları çete sembollerıyla doluydu.

Bu çetelerin medeniyetsiz tavırları, Antonio'ya her zaman iğrenç gelmişti. *Gangster* kelimesini kullanmalarından son derece rahatsızdı, *kardeşlik* tanımlarından utanç duyardı. Vincent babasının, kendi örgütünün bir saygınlığı olmasıyla övünerek bu konuda bağıra çağıra söylendiğini çok dinlemişti. Korkunç suçlar işlemiş olabilirlerdi ama ona göre hepsinin haklı bir gerekçesi vardı. Babası öldüğü güne dek yemini çok ciddiye aldı ve *la famiglia*nın kan bağından daha güçlü bir bağ ile bağlı gerçek bir aile olduğuna inandı.

Vincent bir gün gelip de örgütün yönetimin hâlâ babasında olmasını arzu edeceğini hiç düşünmemişti.

Corrado, "İyi misin Vincent?" diye sordu. "Pişmanlıkla geçirecek zamanımız yok."

"Pişmanlık yaşamıyorum," dedi Vincent. "Yaşıyor olsaydı babamın bu durumdan ne kadar rahatsız olacağını düşünüyorum."

“Baban hayatta olsaydı bunların hiçbiri yaşanmazdı,” dedi Corrado. “Baban, bizim dünyamızda ne kadar onurlu olunabilirse o kadar onurlu bir insandı. Antonio’nun örgütü birbirine kenetlenmişti.”

“Şimdi ise sembollerıyla bu binaları boyayan adamlardan bir farkımız yok.”

“Bence *o kadar da* değil. Bana göre çoğumuz hâlâ onurluyuz. Sana nelere mal olduğu düşünüldüğünde Haven için yaptıkların onurlu bir davranış. Senin yerinde olsam aynısını yapardım diyemem. Eğer söz konusu benim karım olsaydı o kızı çoktan öldürmüş olurdum.”

“Neredeyse yapıyordum,” dedi Vincent. “Bunu yapmak istedim.”

“Ama yapmadın,” dedi Corrado. “Tam tersi onu bulmak için kendi hayatını tehlikeye atıyorsun. İşte onurlu olmak bu, Vincent. Bazen resmin tamamına bakmak gerek.”

Corrado arabayı boş bir binanın arkasına, bir çöp konteynırı tarafından kısmen gizlenecek şekilde park ederken Vincent başını iki yana salladı. “Bu konuda bana moral konuşması yapan kişinin sen olacağını hiç düşünmemiştim.”

Corrado motoru kapatırken, “Karımı duydun,” dedi. “Bana eve dönmemi söyledi ve bunu yapabilmem için senin soğukkanlılığını koruman gerek.”

Arabadan indiler ve gizlenerek bina boyunca yürüdüler. Köşeye vardıklarında Corrado durdu ve Vincent ağaçlar arasına park etmiş siyah bir Mercedes gördü.

Corrado, “Şaşı’nın arabası,” diyerek elini cebine soktu ve tabancalardan birini çıkardı. “Ben gidip bir bakayım. Beni koru.”

Corrado koşarak yolun karşısına geçerken Vincent tabancalardan birini çıkarıp emniyet kilidini açtı. O etrafı kolaçan ederken Corrado arabanın içine göz attı ve kapıların açık olup olmadığını kontrol etti. Ardından çevresine bakındı; eski bir binanın pencerelerinden içeri baktı ve geri döndü. “Boş.”

Vincent tam bir şey söyleyecekti ki arkalarında yüksek bir ses duyulunca irkilerek sustu. Silahını kaldırarak hızla arkasını döndü ama Corrado onu köşenin diğer tarafına çekti. Vincent, Şaşı’yı hemen tanıdı; yanında kabarık sarı saçlı, elinde soğukkanlılıkla bir AK-47 tutan bir adam vardı. Volkov’un adamlarından biriydi; pizzacıda-

ki adamdı. Üçüncü adamı da hayal meyal tanıyordu ama karanlıkta kim olduğunu çıkaramadı.

"Branzen," dedi Corrado. "Cesur ve umursamazdır. Tehlikeli bir bileşim."

"Onlara deli denir," dedi Vincent. O sırada Şaşı birkaç anahtar çıkarıp üçüncü adama doğru attı. Ardından AK-47'li adamla birlikte içeri girip gözden kayboldu.

Corrado, "Kilitli değil," dedi. "Sanırım sıfat listesine *aptalı* da ekleyebiliriz."

Üçüncü adam Şaşı'nın arabasına doğru koşarken Corrado sessizce binanın arkasına dolandı. Vincent ise karanlıkta kalarak ön tarafa doğru birkaç adım attı. Corrado tabancasını adamın başına dayayıp onu etkisiz hale getirdiğinde Vincent köşeye henüz varmıştı.

Adam anahtarları yere düşürerek ellerini kaldırdı. "Corrado."

Ses Vincent'a çok tanıdık geldi. Midesi sıkıştı. "Tarullo?"

Adam bir anda ona doğru döndü; yüzünden bir korku ifadesi gelip geçti. Dean Tarullo, Carmine'in hayatını kurtaran adamın en küçük oğluydu.

"Şey... Vincent... Bayım," dedi. "Burada ne işiniz var?"

Vincent cevap vermeye fırsat bulamadan Corrado çocuğu sertçe bina duvarına yapıştırıp üzerini aradı. Tabancayı boğazına dayayarak hafifçe tetiğe dokundu. "Neden burada olduğumuzu biliyorsun. İçeride kaç kişi var?"

"Sanırım beş ya da altı. Belki biraz daha fazla."

"Yeterli cevap değil. İyi düşün."

"Altı kişi gördüm."

"Bu daha iyi," dedi Corrado. "Hepsi silahlı mı?"

"Benim gördüklerim silahlıydı."

"Kimler var?"

"Bilmiyorum."

Corrado, "Seni öldürmeden hatırlasan iyi olur," dedi.

"Lanet olsun! Tamam! Sadece Nunzio'yu tanıyorum. Bu işe bu laşmaya beni o ikna etti. Ne yaptığının farkında değildim. Bunu yaptığını bilmi..."

Corrado silahının kabzasıyla başına vurunca boş boş konuşmayı bıraktı. "Sadece isimleri istiyorum."

"Nunzio... o kız, hemşire."

Vincent'ın öfkesi iyice arttı ve zaten gergin olan sinirleri hepten gerildi. "Jen mi?"

"Evet, o. Tanımadığım başkaları da var ama hepsinin başı daha yaşlı bir adam. Adı Ivan sanırım."

"Ya kız?" diye sordu Corrado. "Ya Haven?"

"Haa... Şey... Orada olduğunu biliyorum ama etrafa hiç bakamadım. İçeri sadece iki kez girdim ve eşikten öteye hiç gitmedim."

"Onu hiç görmedin mi?"

Deli gibi başını iki yana sallarken yaklaşmakta olan bir arabanın farları onların olduğu tarafı aydınlattı. Sokakta fark edilmeden ilerleyen siyah bir BMW gördüklerinde hepsi gerildi. Vincent, gözlerini birkaç metre ileride duran araçtan ayırmadan dikkatle binanın ön tarafına doğru yürüdü. Yolcu tarafındaki kapı açıldı ve arabanın görünmeyecek bir yere çekilmesini beklemeden biri aşağıya atladı.

O kişi sokak lambasının altına gelince onun kendi oğlu olduğunu net bir biçimde gören Vincent'ın gözleri kocaman oldu. Carmine titreyen eliyle tabancasını sımsıkı tutmuş, dikkatsiz bir biçimde binaya doğru yürüyordu.

Corrado homurdandı. "Durdur onu."

Carmine kapıya yaklaşırken Vincent koşarak karşıya geçti. Yanına vardığında Carmine'in eli kapı kolundaydı. Birden ona doğru döndü.

"Bab.." diye konuşmaya başlamak üzereydi ki Vincent tepki vermesine fırsat vermeden onu çekip uzaklaştırdı. Carmine küfretti ve sendeledi. "Ne halt ediyorsun? Haven burada olabilir."

"Alçak sesle konuş," dedi Vincent. "Öylece içeri giremezsin."

Carmine sinirden delirmiş bir halde, "Başka ne yapabilirim ki?" diye sordu. "Ne kadar zaman geçti biliyor musun? Ne kadar süredir kayıp olduğunun farkında mısın? Onu bulmak zorundayım."

"Biliyorum. Biz de bu yüzden buradayız."

"Nihayet."

Vincent homurdanarak oğlunu kolundan tuttu ve onu caddenin karşı tarafına çekti. Carmine başta direndi ama mücadele edemeyecek kadar yorgundu. Vincent onu, yanında duvara yapışmış bir halde dikilen Dean'le karanlıkta bekleyen Corrado'nun yanına götürdü.

Corrado onaylamaz bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Kendini koruma duygun tamamen yok olmuş olmalı."

"Benim hayatımı siktir et," dedi Carmine. "Haven uğruna ölmeye değer."

"Peki, sen ölünce ne olacak?" Corrado ona sert bir bakış attı. "Dikkatsizliğin onun ölümüne sebep olacak. Artık bizden birisin. Bizden biri gibi düşünmeye başlasan iyi olur."

Carmine babasına korku dolu bir bakış attı. "Her neyse. Onu kurtarmak için yapmam gereken bu." Paniklemiş bir halde Dean'ı işaret etti. "Bu kim?"

"Bir dost," dedi Corrado. "Her ne kadar daha ziyade Nunzio'nun dostuymuş gibi görünüyorsa da."

"Bir dakika, bu işin içinde o mu var?" Carmine öne doğru bir hamle yapıp Dean'ı yakasından yakaladı. "Dua et ona bir zarar vermiş olmasın! Ne yaptınız o kıza?"

Dean, "Ben bir şey yapmadım," dedi. "Onu görmedim bile."

"Ne demek görmedim?" Carmine, oğlanı duvara çarparak bir yumruk attı. "Sevgilimi benden aldınız ve onu geri istiyorum."

Carmine, Dean'ın kaburgalarına tekme atarken Corrado, Vincent'a bakarak, "O kadar çok sana benziyor ki tedirgin edici," dedi.

Vincent, "Onu öldürecek," diye uyardı.

Corrado, Carmine'i tutup zorla geri çekti. "Yeter!"

Vincent, Dean'ı ayağa kaldırdı. "Nereye gidiyordun?"

"Şey... Yemek almaya," dedi Dean. "Yiyecek bir şeyler almam gerekiyordu."

Az ileriden bir hışırtı sesi geldi. Carmine ve Vincent tedbir olarak silahlarına uzandılar ama Corrado kımıldamadı. Arkasını dönmeden gelen adama hitap etti, "Giovanni."

Giovanni, "Corrado, Vincent," diyerek yanlarına yaklaştı. "Sizi tekrar gördüğüme sevindim, beyler."

Carmine eniştesine baktı. "O olduğunu nasıl anladın?"

Corrado, "Etrafımda kimlerin olduğunu her zaman bilirim," dedi ve dikkatini yeniden Dean'e çevirdi. "Eğer sana merhamet göstermemi istiyorsan içeri gireceksin ve saldırıya uğradığını söyleyeceksin. Birkaç çete üyesinin parayı ve Şaşı'nın anahtarlarını çaldığını söyle. Anlaşıldı mı?"

Dean tereddüt içinde oradan uzaklaşırken dört adam girişin yanında konumlandılar. Vincent silahını çekerken Carmine ne kadar gergin olduğunu belli eder bir halde kıpırdanıp duruyordu. "Bana çok kızgınsın, değil mi? Ama bunu yapmak zorundaydım. Onu bulmam gerekiyordu. Onun iyi olması şart."

"Hayatını mahvetmenin herhangi bir şeye yararı olacağını düşünmüyorum yine de şu an bunu konuşmanın zamanı değil." Vincent'ın sakın kalması gerekiyordu ve oğlunun yaptığı şeye kafasını takması onu yeniden sinirlendirecekti. "İçeri girip bu işi bitireceğiz. Ve içeri-de ne bulursak bulalım gerekeni yapacağız."

Birkaç saniye içinde kapı hızla açıldı ve onlara hafif tanıdık gelen sarı saçlı bir Rus dışarı fırlayıp donakaldı; Corrado ve Giovanni aniden binaya dalınca silahını kaldırdı ama Vincent ondan hızlıydı. Nişan alıp ateş etti ve tam alnının ortasından vurdu. Kurşun adamın başının arkasından çıktı, her yere kan sıçradı ve adam yere yığıldı. Vincent kapıyı tuttu ve sessizce içeri girdi; gördüğü şey karşısında bir an için afalladı.

İnsanlar feryat figan uçuşan kurşunlardan kaçmaya çalışıyorlardı; silah seslerinin çoğu susturucularla bastırılmıştı. Carmine de arkasından içeri girip yağmur gibi yağan kurşunlardan korunmak için bir köşeye sindi.

Corrado kapıda durmuş, korkudan sinmiş olan Ivan'a ateş ederken birkaç metre ötedeki bir masanın arkasına saklanmış olan Şaşı silahını dolduruyordu. Silahını doldurup karşılık vermek üzere kaldırdığında Vincent birkaç el ona ateş etti. Masayı kendine siper etmiş olduğundan ilk iki kurşun ıskaladı ama üçüncüsü tam göğsüne isabet etti. Boğazından hırıltılı bir nefes çıktı ve sırtüstü yere düştü.

Bir kurşun vızıldayarak boynunu sıyrıp yanından geçtiğinde az ötede bir şey dikkatini çekti. Vincent keskin bir acıyla hafifçe geri çekildi; bu, yaralı Şaşı için bir avantaj oldu. Arka arkaya birkaç el ateş etti; kurşunlardan biri Vincent'ın sol omuzuna saplanırken diğerleri yanından geçip gitti. Kolu uyuştı, vücudunun üst kısmına yanma hissi yayıldı. O an oğlu çığlık attı.

Bu ses üzerine Carmine'e doğru dönen Vincent, onun sağ kolunu sımsıkı tuttuğunu ve gömleğinden kan sızdığını gördü. Carmine toparlanarak tabancasını kapattığında Vincent tekrar hızla Şaşı'ya doğru döndü.

Şaşı oğlunu vurmuştu.

Vincent hızla ateş ederek Şaşı'ya doğru birkaç adım atarken bir-biri ardına sıktığı kurşunların silahtan çıkarken yarattığı parıltı gözlerini kamaştırdı. Üç tanesi Şaşı'nın göğsüne denk gelip kalbine saplandı. Şaşı ciğerleri yırtılmışçasına korkunç sesler çıkararak nefes almaya çalışıyordu.

Vincent onun aciz kalmış vücuduna bakarak tepesinde dikildi. Şaşı bir yandan silahını almaya, diğer yandan sürünerek uzaklaşmaya çalıştı ama ölmek üzereydi. Vincent başına nişan aldı ve gözlerinin içine dik dik baktı. Bakışlarına karşılık veren Şaşı'nın ifadesinde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Son anında bile duygusuz ve kalpsizdi. Yaptığı şeyden hiç pişmanlık duymuyordu.

Vincent, "*Arrivederci*," dedi.*

Bu söz üzerine Şaşı'nın gözlerinde bir parıltı belirdiği sırada Vincent silahını kaldırdı ve peş peşe ateş etti; kurşunlar adamın kafatasını delip geçti.

Şaşı'nın vücudu şiddetle titrerken parmağı refleks olarak tetiğe bastı ve sağa sola kurşunlar uçuştı. Vincent şarjör boşalana, adam tanınmaz hale gelene kadar durmadı.

Diğer susturuculu silahlardan daha yüksek ses çıkaran AK-47'nin sağır edici sesi binada yankılana kadar durmaya vakti olmadı. Her yanında kurşunlar uçuşuyordu. Vincent korunmak için eğilip ikinci silahını çıkardı. Emniyet kilidini açıp silahlı adama ateş ederek onu bacağından vurdu. Adam topallaya toplaya uzaklaşırken ateş etmeye devam ediyordu. O karmaşa içinde bir kurşun daha Vincent'ı sıyırdı.

Giovanni kurşun yağmurundan kaçmaya çalıştı ama siper alacak kadar hızlı değildi. Kurşunlar onu delik deşik etti ama yere yıkılana dek bağırarak rastgele birkaç kurşun daha sıkmayı başardı.

Vincent tabancasından klik sesi gelince şarjörün boşaldığını fark etti. Silahını yeniden doldurmaya çalışırken Carmine birkaç adım ötesinde ateş etmeye başladı. Kurşunlarından biri adamın sırtına saplandı. Adam ayakta durmaya çabalarken sallanıyordu. O sırada Corrado, dikkatini Ivan'dan uzaklaştırıp nişan aldı ve bir an bile tereddüt etmeden adamın kafasına üç kurşun sıktı. Adam yere yığı-

* (İta.) Elveda. -çn

larken parmağıyla tetiğe asıldı ve arka arkaya kurşun sıktı. Corrado vurulunca birkaç adım sendeledi ama düşmedi.

Havada içe işleyen bir kadın çığlığı yankılandı; bu ses Vincent'ın sırtının ürpermesine neden oldu. Carmine anında sesin geldiği tarafa doğru koştu; Vincent da peşinden gitti. O sırada Corrado Ivan'a ateş ederek onları koruyordu.

Köşedeki leş gibi bir yatakta iki büklüm kıvrılmış yatan bir beden vardı. Jen gözleri korkudan kocaman açılmış ve teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırmış bir halde hemen önünde durmuş, onu net olarak görmelerini engelliyordu. "Üzgünüm."

Carmine ve Vincent dik dik ona bakarlarlarken ortalığı ürpertici bir sessizlik kapladı. Ama başlamasıyla bitmesi bir oldu ve Carmine harekete geçti... Fakat Vincent ondan hızlıydı. Carmine'in görüşünü engelleyecek biçimde araya girdi ve tetiği çekip Jen'i alının ortasından vurdu. Jen yere düşerken utanç içinde bekledi.

Bu yükü taşıyacak kişinin oğlu olmasına izin veremezdi.

Yaralanmış olan Ivan son bir çabayla yere düşmüş bir AK-47'yi alıp sendeleyerek kalktı. Kurşun yağmuru başladığı anda Vincent, Carmine'in üzerine atlayıp onu yere fırlattı. Karşılık verdiler; her yönden yağan kurşunlar Ivan'ı delik deşik etti. Vincent dehşet içinde, Corrado'nun bir yara daha alıp dizlerinin üzerine çöküşünü izledi.

Öfkeden kudurmuş bir halde ayağa fırladı ve Ivan'ın kafasına üç kurşun sıktı. Ivan sert bir biçimde yere yığılırken önündeki metal sandalyeyi iterek kayınbiraderinin yanına doğru koştu. Güvende olup olmadıklarını kontrol etmek için dikkatle etrafına bakındıktan sonra silahını bırakıp çömeldi. Corrado hırıltılı sesler çıkarıyor, elini kan içindeki göğsüne bastırıyordu; yüzü solgundu.

Vincent, Corrado'nun elini kenara çekerek, "Yarana bakayım," dedi. Gömleğini yırtarak açınca göğsündeki üç kurşun yarası ortaya çıktı. "İyi görünmüyor, Corrado. Hastaneye gitmeliyiz."

Corrado, "Ben iyiyim," diyerek Vincent'ı itip ayağa kalmaya çalıştı. Biraz sallandı ama yardım almayı reddederek kendi başına ayakta durmayı başardı.

"Haven!" Carmine'in sesi Vincent'ın dikkatini Corrado'dan uzaklaştırdı. Oğlunu pelte gibi bir vücudu kollarının arasına almış bir halde yatağın kenarında otururken görünce bir an nefes alamadı.

En kötüsünün gerçekleşmiş olması korkusuyla yaklaştı. Birkaç hafta önce evinde dolanan kızla alakası olmayan, bir yıldan uzun bir süre önce alıp getirdiği haline benzeyen bir kız gördü. Çok kilo kaybetmişti; teninde parça parça renk değişikliği vardı ve dudakları maviye çalıyordu.

Vincent onun bileğini tuttu. Nabızı zayıftı; elleri buz gibiydi ve kolu tuhaf bir biçimde kıvrılmıştı. Hafif hafif nefes alırken göğsünün hızla inip kalktığını görebiliyordu. Ateşi vardı; gözbebekleri küçülmüştü; hiçbir şeye tepki vermiyordu ve sinir sistemi düzgün çalışmıyordu.

Bir dakikadan az sürede Vincent durumun kötü olduğunu anladı. Sorun şuydu ki bu onun halledebileceği bir şey değildi.

"İyi mi?" Carmine kızın yüzünü okşadı. "Tanrı aşkına! Neden kendine gelmiyor?"

"Uyuşturucu verildiğini tahmin ediyorum."

"Ama iyi olacak, değil mi?"

"Keşke bilsem."

"Bana karşı her zaman doktor tavrını takınıyorsun. Hayatımda ilk kez senden yardım istiyorum ve sen bana böyle mi yardım ediyorsun? Keşke bilsen mi?"

"Muayene etmek için buradan götürmem gerek," dedi Vincent. "Yaşiyor."

Carmine, "Ve öyle kalsa iyi olur," dedi. "Haven, aç gözlerini. Lütfen, bebeğim. Bunu yapmak zorundasın. Tek başıma başaramam."

Oğlunun böylesi bir duygu patlaması yaşıyor olması karşısında Vincent'ın kalbine bir acı saplandı. "Elimden geleni yapacağım."

"Eğer kurtulmazsa hepsini öldürürüm. Her birini."

Hemen yanlarında Corrado'nun sesi duyuldu. "Çok geç. Hâlihazırda ölüler."

Carmine dik dik eniştesine baktı. "Bu orospu çocuklarını yeniden diriltiriz o zaman."

Corrado bir adım atmaya çalıştı ama dizleri boşaldı. Vincent yere düşmeden onu yakaladı. "Seni hemen bir hastaneye götürmem gerek."

Corrado dudak bükerek Vincent'ı itti. "Kendi başımın çaresine bakar ve bir yolunu bulurum. Senin buraya birkaç adam getirip başımız belaya girmeden önce bu pisliği temizletmem gerek."

Topallaya topallaya uzaklaştı; acısı hareketlerinden belli oluyordu ama dile getirmedi. Etrafa saçılmış cesetlere bakarken gözüne Giovanni çarptı. “*Che peccato.*”

Corrado sendeleyerek kapıya doğru yürürken Vincent, “Biliyorum. Çok yazık,” diyerek telefonunu çıkardı. İçi içini yiyerek endişeli bir halde onu izledi. “Bundan emin misin? Çok kan kaybediyorsun.”

Corrado, “Boş boş konuşma Vincent,” dedi. “Haven’ı benim evime götür ve oğlun bu adamları yeniden öldürmek için diriltmeye kalkışmadan iyileştir.”

Corrado kapıda durdu ve silahı çıkarıp arkasına döndü. Odanın diğer ucunda şoka girmiş bir halde sessizce oturan genç Dean’e baktı ve oğlana üç kurşun sıktı. Carmine yerinden sıçradı. “Lanet olsun! Ona merhamet göstereceğini sanmıştım.”

Corrado silahını yere attı. “Gösterdim. Ölüm, Salvatore buraya geldiğinde hâlâ nefes alıyor olduğu için başına geleceklerden daha merhametli.”

Haven’ın görebildiği tek şey havai fişeklerdi.

Karanlıkta ışıklar yanıp sönüyor, uzaktan patlama sesleri geliyordu. Artık neyin gerçek olduğunu, nerede olduğunu, neler olduğunu bilmiyordu; emin olduğu tek şey havai fişeklerdi. Havai fişekler ona, Carmine’in onu partiye götürdüğü günü hatırlatıyordu. Hâlâ Carmine’i, milyonlarca kelebeğin tüm bedenini istila ederek onu güçsüz bıraktığını ve başını döndürdüğünü hissedebiliyordu.

Carmine, “Sadece havai fişek, *tesoro*. Korkacak bir şey yok,” demişti. “Sana zarar vermezler.”

Orada uzanmış yatarken buna inandı; tıpkı bu kelimeleri ettiği ilk gün inandığı gibi. Hiç korku hissetmiyor ve ona zarar veremeyeceklerine inanıyordu. Hiçbir şey ona zarar veremezdi. Carmine onu almaya gelecek ve onu kurtaracaktı. Daha önce de birbirleri için aynı şeyi yapmışlardı. Gitgide daha derine kayarak boğuluyor olsa da pes etmediği sürece her şeyin düzeleceğini biliyordu.

Ruhunu ele geçiremezlerdi. Kazanmalarına izin vermeyecekti.

* (İta.) Yazık. -çn

Bu yüzden karanlıkta uzanmış havai fişekleri seyrederken kalan son direncini kaybetmemeye çalışıyordu.

Havai fişekler yok oldu; an kayboldu ama onun uzaklardan gelen sesini duymaya devam etti. Tüyleri ürperdi, bedeni karıncalandı. Bu duygu öylesine gerçektir ki parfümünün kokusunu bile alabiliyordu. Koku onu sarıp sarmalayıp yüzeye yaklaştırdı. Bunun, uçsuz bucaksız sıcak çölde susuz kalmış bir adamın orada olmayan bir göl görmesi gibi bir serap olmasından endişe etti. Gelmesi için yanıp tutuşuyor olmasından dolayı hisleri ona oyun oynayıp geldiğine inanmasını mı sağlıyordu?

Evet, diye düşündü. Yine halüsinasyon görüyor olmalıydı.

Carmine'in sesi daha yakından gelmeye başladığında göz kapaklarından içeri ışık sızdı. Sesi duyunca gözlerini açmak için kendini zorladı; görüşünü berraklaştırma çabasıyla hızlı hızlı gözlerini kırptırdı. Her şey bulanıktı ama o tanıdık yüzü seçebildi. Bu görüntü yorgun kalbini neredeyse durduracaktı.

Zaten artık düzgün atmak istiyor gibi görünmüyordu.

Carmine başını çevirdi, göz göze geldiler. O gözler, bir sis bulutunun içinde o yeşil renk diğer her şeyden daha netti. Haven'ın görüşü daha da bulanıklaştı. Aytık kalamamaktan korkarak hızlı hızlı gözlerini kırptı. "Kahretsin, *ninja*. Beni çok korkuttun."

"Carmine?" Boğazındaki yanma yüzünden suratını ekşitti.

"Evet, benim. Seni bulacağımı söylemiştim. Asla vazgeçmeyecektim." Elini onun yanağında gezdirirken sesi duygu yüklüydü. "Tanrım! Seni ölesiye seviyorum."

Haven ona uzanmaya çalıştı ama bu hareket tüm enerjisini tüketti. Elini indirdiği anda her şey yeniden karardı; sanki yeniden dibe batıyormuş gibi sesler uzaklaştı.

Carmine yavaş yavaş gözden kaybolurken Haven, "Mutlu Yıllar," diye fısıldadı.

HAVEN'IN KENDİNDE OLMADAN NE kadar süre geçirdiğini hesaplama mümkün değildi... Saatler de olabilirdi günler de. Hatta canının acısı yüzünden gerçekliğinden emin olduğu anların başlaması aylar sürmüş olabilirdi. Bu kısa anlardan birinde sesler duydu ve ayılabilmek için kendini zorladı. Karanlık bir odadaydı ama birkaç adım ötesinde birinin durduğunu görebildi. "Dr. DeMarco?"

"Evet, benim." Doktor bir stetoskop çıkardı ve ucunu Haven'ın göğsüne bastırdı. Beklenmedik serinlik karşısında Haven hafifçe sıçradı ve bu ani hareket tüm bedenine acı yayılmasına neden oldu. "Hareket etmemeye çalış."

Haven gözünden yaşlar akarak, "Acıyor," dedi.

"Biliyorum." Doktor elini alına koydu. Onu muayene ederken Haven elinden geldiğince hareketsiz yattı. Bu rüya gibi bir görüntüydü. "Siz gerçek değilsiniz."

Dr. DeMarco kaşlarını çatı. "Gerçek değil miyim?"

"Gerçekte burada değilsiniz," dedi Haven. "Yine rüya görüyorum."

"Yoo, fazlasıyla gerçeğim." Duraksadı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "En azından öyle olduğumu düşünüyorum."

Haven gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı ama çok güçsüzdü, bu yüzden bunu başarabildiğinden emin değildi. "Anlamıyorum. Buraya nasıl geldim? Carmine nerede?" Korkudan felç olmuş gibiydi. "Nunzio onu öldürdü mü?"

Telaş içinde etrafına bakınarak doğrulmaya çalıştı. Dr. DeMarco onu engelledi. "Sakin ol, çocuğum."

"Olamam." Sesi çatlaaktı. "Carmine nerede? Yaralandı mı? O yüzden mi burada değil?"

"O iyi. Sadece halletmesi gereken bir işi var."

Doktor bakışlarını kaçırdığında Haven kuşkuyla gözlerini kıstı. "Ne işi?"

Doktor DeMarco, "Şu an bunun önemi yok," diye cevap verdi. "Carmine kısa süre sonra geri dönecek ve senin kendine gelmiş olmana çok sevinecek."

Hiçbir şey anlamıyordu. "Zihnim çok bulanık."

"Tahmin edebiliyorum." Doktor ona temkinli bir bakış attı. "Sana uyuşturucu vermişler."

"Uyuşturucu mu?" Zihninde parça parça görüntüler canlandı. Ona birkaç kez iğne yapan, sesini tanımadığı bir adam...

"Seni bu şekilde hareketsiz tutmaya çalıştıklarını sanıyorum. Muhtemelen fazla bir şey hatırlamıyorsundur ve hatırlamak için kendini zorlamaman daha iyi." Haven, ses tonundan adamın ciddi olduğunu anladı. "Sana çok yüksek dozda ilaç vermişler, bu yüzden ilacın etkisi geçtiğinde yoksunluk hissedebilirsin. Aslında en iyisi seni bir hastaneye götürmek olurdu ama durumunu ve bünyedeki tiyopental ile fenobarbitali açıklamanın hiçbir yolu yok."

"Onlar nedir?"

"Hastanede kullanılan çok güçlü uyuşturucular. Sanırım Jen de bu aşamada devreye girdi. Tiyopental, hmm..." Suçluluk duyuyor gibi görünüyordu. "Bu benim de sana birkaç kez verdiğim bir ilaç. Düşük dozda verilince sakinleştirir ama yüksek doz komaya sokar. Diğeri ise beyin fonksiyonlarını yavaşlatır. Bu ikisi bir arada kullanıldığında bir şey hatırlaman mümkün değil."

Tam cevap vermek üzereydi ki doktorun bir şırınga çıkardığını görüp aniden durdu. Yaşadıkları, iğneden asla iyi bir şey çıkmadığını söylüyordu.

Dr. DeMarco onun tepkisini fark edince, "Acılarını dindirmek için morfin," diye açıklayarak hafifçe kolunu tuttu. Haven damar yoluna takılmış alete bakarak Dr. DeMarco'nun ilacı damarına enjekte etmesini izledi. "Seni bulduğumuzda çok kötü durumdaydın."

Haven, "Ne kadar oldu?" diye sordu.

"Bugün yirmi dokuz Ekim." Temkinli bir ifadeyle ona baktı. "Sen 30 Eylül'de kaçırıldın."

Bir ay geçmişti ve Haven çok azını hatırlıyordu.

“Seni iki hafta tuttular,” dedi doktor. “Sonraki iki haftayı ise sağlığına kavuşmak için burada geçirdin.”

“Burası neresi?” Birden halsizliği arttı, tüm bedeni uyuştı.

“Chicago’da kız kardeşimin evindeyiz.”

Haven daha önce bir adamın bunu söylediğini hayal meyal hatırlayarak, “Chicago,” dedi. Bunu algılamaya çalışacak enerjisi yoktu; hatta az önce ne söylemek istediğini bile unutmuştu.

Loş hastane koridoru yoğun biçimde antiseptik kokuyordu. Hava-da sefaletin, bir gece öncesinden daha da ağır olan boğucu pis kokusu vardı. Ölüm hissi daha güçlü, çaresizlik daha büyüktü. Bu, Vincent’in bir türlü alışamadığı bir histi.

129 numaralı odaya doğru ilerlerken ayak sesleri steril duvarlara çarpıp yankılanıyordu. Kapıyı iterek açtı ve karartılmış yoğun bakım odasına girdi. Gözleri karanlığa alışır alışmaz gri bir koltukta kıvrılmış oturan kız kardeşini gördü. Gözleri kapalı, nefesi düzenliydi. Sessizce dolapta duran yedek battaniyeyi çıkardı ve üzerine örttü. Onu uyandırmak gereksizdi... Eve gitmesini söylese de gitmezdi.

Yatağa döndü; bulanık, yorgun gözleriyle cihazların hepsini inceledi. Suni solunum cihazının sürekli uğultusu neredeyse diğer tüm sesleri bastırıyordu ama son iki haftadır Corrado’nun ağzına takılı duran tüp artık yoktu. Gece soluk borusu delme operasyonu geçirmişti ve şimdi boğazının ön kısmına saplanmış duran bir tüp vardı. Bu görüntü Vincent’in içini kaldırdı.

Birbiri ardına bir sürü komplikasyon. Corrado bir türlü kendine gelmeye fırsat bulamamıştı.

Hastaneye vardığında kalbi durmuştu ama genç bir acil servis doktoru onu hayata geri döndürmeye kararlıydı. Cesur bir deneme sonrası Corrado’nun kalbini yeniden attırmayı başarmışlardı. O andan beri de düzenli atıyordu ama komadaydı ve vücudunda kendine geleceğini gösteren en ufak bir belirti yoktu.

Vincent kendini çaresiz hissederek ve tamamen kendini suçlayarak bir süre onu seyretti. Corrado komadan çıkmazsa neler olacağını düşünmek bile istemiyordu. Ama çıkarsa yaşanabilecek olası yan etkiler Vincent’i huzursuz ediyordu. Beyin büyük bir hasar görmüş

olabilirdi, felç kalabilirdi. Uyansa bile eskisi gibi olmama ihtimali vardı.

Ve bu, Vincent'ı adamın ölmesinden daha çok korkutuyordu.

Celia kıpırdandı ve gözlerini açtığı anda Vincent'ın bakışlarıyla karşılaştı. Oturup gerindi. "Ne zamandır buradasın?"

"Sadece birkaç dakikadır," dedi Vincent, "Daha önce gelecektim ama kız kendine geldi."

Celia umut ışığı saçmaya başladı. Kasvetli hastane odasına hiç uygun olmayan bir şeydi bu. "Nasıl peki?"

"Yani... hayatta. Tamamen iyileşmesi için önünde uzun bir yol var."

"Carmine rahatlamıştır."

"Henüz bilmiyor," dedi Vincent. "Sal'ın yanında."

Celia irkildi. "Bunu kıza nasıl açıkladın?"

"Açıklamadım. Carmine'in kendi başının çaresine bakma zamanı geldi. Artık bir erkek gibi davranmalı."

"Bir baba gibi konuşuyorsun," dedi Celia.

İrkilme sırası Vincent'taydı ama düşüncesini kendine sakladı. "Saat yediyi geçti. Eve gidip biraz uyumalısın."

"Uyudum zaten."

İnatçı kadın. "Koltukta kestirmek uyku sayılmaz. Eğer böyle devam edersen kendini yorgunluktan çökmüş bir halde alt kattaki yataklardan birinde bulacaksın."

Celia ayağa kalktı ve Corrado'nun alnına bir öpücük kondurdu. "O eve dönecek duruma gelmeden ben de gitmeyeceğim."

Kardeşinin kocasına olan ilgisi karşısında Vincent'ın kalbi sıkıştı. Saçlarını ve hastane önlüğünü düzeltmesini izledi. "Ya bu olmazsa?"

Celia'nın omuzları kaskatı kesildi. "Böyle söyleme."

"İhtimalleri göz önünde bulundurmamak zorundasın."

Celia'nın koyu renk gözleri öfkeyle parıldadı. "O kendine gelecek."

"Evet, ama... ya gelmezse? Corrado hayatının sonuna dek bu halde yatmak istemez."

"Yaşamak ister ve yaşayacak. Her gün daha da güçleniyor."

Kardeşi çok emin konuşuyordu ama Vincent, onun bu umut dolu sözlerine karşı çıkacak çok şey biliyordu. "Bilinci kapalı kaldığı süre uzadıkça kendine gelme ihtimali..."

Celia, "Biliyorum," diyerek sözünü kesti. "Doktorları duydum ama onlar Corrado'yu benim kadar iyi tanımıyorlar. Komadan çıkacak."

"Nasıl bu kadar emin oluyorsun?"

"Çünkü bana öyle söyledi. Evden çıkarken geri döneceğini söyledi. Corrado verdiği sözden hiç geri dönmedi."

Haven aydınlık bir odada uyandı; pencereden süzülen parlak ışık yüzünden gözlerini kıstı. Homurdanarak başını çevirdi. Eli yatakta yanında yatan bir vücuda değdi. Carmine uyuyordu. Göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyordu; sağ kolu parmaklarından dirseğine kadar elastik bir sargı beziyle sarılıydı.

Haven yan dönerken acıdan bağırmamak için çenesini sıkı ve Carmine'e uzanırken kolundaki iğneyi çekti. Onu rahatsız etmek istemediği için yüzünden birkaç santim geride kısa bir an duraksadı, sonra parmak uçlarını burnunda gezdirdi. Daha önce olmayan küçük bir şişlik vardı ve Haven, böyle bir şeyin nasıl olduğunu kendisinden biliyordu.

Carmine, abuk sabuk bir şeyler mırıldanarak kımıldadı ve sonra yavaşça gözlerini açtı. Birden yerinden sıçradı; neredeyse yataktan düşüyordu. Haven hemen elini çekti.

Carmine, "Ha siktir! Uyanmışsın," dedi. Onun sesini duyunca Haven'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Hislerini bastırmaya çalıştı ama baş edemeyeceği kadar yoğunlardı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Carmine yaşları sildi. "İyi misin? Canın yanıyor mu? Saçmalıyorum, elbette canın yanıyor."

"İyiyim."

"İyi değilsin," dedi Carmine. "Yaralısın, *tesoro*. Beni ne kadar korkuttuğunu biliyor musun? Seni kaybedeceğimi sandım. Arabada kendime geldiğimde sen yoktun. Hayatım sona erdi sandım. Ama vazgeçmeyeceğime yemin ettim ve geçmedim. Sen ölseydin ben yaşayamazdım."

Haven gözyaşları arasından, "Ölmedim," dedi.

"Evet, ama..."

Haven, "Ama falan yok," diye sözünü kesti. "Ben de seni kaybedeceğimi sandım. Seni arabada bırakmaları için onlara yalvardım."

“Yalvardın mı?”

“Seni öldüreceklerdi.” Bunu hatırladığında sesi çatladı. “Seni sağ bırakırlarsa onlarla gideceğimi, karşı koymayacağımı söyledim. Ne isterlerse yapardım.”

Carmine ciddi bir ifadeyle, “Benim için kendini mi feda ettin?” diye sordu. “Benim hayatımı kurtarmak uğruna kendi hayatını tehlikeye mi attın?”

“Evet. Sen de aynı şeyi yapmaz mıydın?”

“Yapacağımı biliyorsun.”

Carmine ona sarılmaya çalıştı ama yaraları yüzünden hareket etmeleri zordu. İkisi de acıyla inleyerek iki büküm oldular. Carmine’in sarı kolu yüzünden oldukça tuhaf bir şekilde kucaklaştılar. Haven onun göğsüne sokularak, “Kolun,” dedi.

“Vurulduğumda kemik çatlamış, bu yüzden alçıya almak zorunda kaldılar.”

Haven gerildi. “Vuruldun mu?”

“Evet, ama ciddi bir şey değil.”

“Ciddi değil mi? Biri seni vurdu!”

“Evet, Nunzio yaptı.”

Haven’ın soluğu kesildi. “Aman Tanrım! O nerede?”

“Öldü,” dedi Carmine. “O ve geri kalan herkes.”

“Öldüler mi?” Carmine başıyla onu onayladı. “Hepsi mi?” Bir baş sallaması daha. “Ve sen sağsın, öyle mi?”

Bu soru üzerine Carmine hafifçe gülümsedi. “Son kontrol ettiğimde öyleydim,” dedi. Uzanıp Haven’ın elini aldı ve göğsüne bastırdı. “Sanırım hâlâ atıyor.”

“Atıyor.” Onun gözlerinin içine baktı... Bir daha görememekten korktuğu o gözlere. “Seni özledim.”

“*Mi sei mancata,*” dedi. “Artık uyandığın için çok mutluyum.”

“Daha önce neredeydin?”

Carmine hemen cevap vermedi. “Bir randevum vardı.”

“Ne tür bir randevu?”

“Şu an bunun önemi yok.”

“Baban da aynı şeyi söylemişti.”

“Bak işte. Onu dinlesek iyi olur.”

“Sen bir asisin,” dedi Haven. “Ne zamandan beri söz dinler oldun?”

"Daha önce hiç dinlemedim ve bak başımıza ne geldi. Artık söz dinlemeye başlama zamanı geldi bence çünkü lanet olsun ki boş konuşmuyor." Bir an duraksadı. "En azından arada bir. Onun dışında hâlâ saçmaladığını düşünüyorum."

Bu cevap karşısında Haven güldü. Birbirlerine sarılmış bir halde sessizce yatmaya devam ederlerken Haven beynindeki pusu yok etmeye çalışıyordu. Yarım yamalak bir şeyler hatırlıyordu ve bunun sonucu odaya tuhaf bir gerginlik çökmüştü. "Her şey yolunda mı?"

"Neden olmasın?" diye sordu Carmine.

"Bilmiyorum. Sadece endişeleniyorum."

"O zaman endişelenmekten vazgeç." Ses tonu ciddiydi. "Şu an odaklanman gereken tek şey iyileşmek."

Haven, "Yine baban gibi konuştun," dedi. Onun kaçamak cevabı korkularını yok etmemişti.

"Görünen o ki düşündüğümüzden daha çok ona benziyorum."

"Onunla hiç alakan yok," dedi Haven. "Asla onun gibi olmayacaksın."

"Ben bu kadar emin olmazdım."

Haven onun ne kast ettiğini merak ederken kapı çalındı. Dr. DeMarco içeri girdi ve Carmine babasının gelişi karşısında homurdandı. "O kadar çok adını andık ki geldi."

Dr. DeMarco kaşlarını kaldırdı. "Başkaları hakkında konuşmak hoş değil."

"Yüzüne karşı söyleyemeyeceğim herhangi bir şey yok."

"Haklısın, oğlum. Asla diline hâkim olan biri olmadın."

"Cazibemin bir nedeni de bu değil mi?"

"Ben cazibe diye adlandırmazdım," dedi Dr. DeMarco. "Dilin seni beladan kurtardıgı kadar başını belaya da sokuyor."

Carmine imalı bir tonla, "Haven dilimden hiç şikâyet etmedi," deyince Haven bir anda kıpkırmızı kesildi ve onun kaburgalarına bir dirsek attı. Hafifçe vurduğu halde Carmine bağırmmak için dişlerini sıktı.

Haven ona tuhaf tuhaf bakınca Dr. DeMarco, "Çatlak bir kaburgası var," diye açıkladı. "Eğer kendine dikkat etseydi şimdiye dek iyileşmiş olurdu."

Haven onun canını yaktığı için suçlu hissetti. "Özür dilerim."

"Özür dileme." Carmine babasına döndü. "Bir şey mi istiyorsun?"

"Hastaneden döndüm ve onu kontrol etmek istedim." Önce nabzını ölçmek için bileğini tuttu, ardından elini alnına koydu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Zihnim hâlâ bulanık ama öncekinden daha iyiyim."

"Vücudun iyileşince daha da iyi hissedeceksin," dedi Dr. DeMarco. "Şimdi bir şeyler yemeye çalış. Carmine sana tavuk suyuna çorba getirsin."

Haven, "Kendim alabilirim," dedi.

Doktor başını iki yana sallayarak, "Saçmalama, çocuğum. Hâlâ ayağa kalkamayacak kadar güçsüzsün," diye karşılık verdi. "Neyse, eminim ikinizin konuşacak çok şeyi vardır ama bugün biraz dinlenin. Carmine ağrı kesici bir şeyler de getirebilir. Haftalarca şeker gibi ağzına attığını düşünürsek uyuşturucuların yerini bildiği kesin."

Dr. DeMarco çıkarken Haven dikkatle arkasından baktı. "Biraz tuhaf görünüyor."

Carmine, "Ben de fark ettim," diye mırıldandı. "Sanki hepimizi kurtaracak büyük bir planı varmış gibi kararlı."

"Kurtarılmaya ihtiyacımız mı var?"

"Hep olmadı mı?"

Cevabı belli bir soruydu. Elbette öyleydi. "Şu an buradaki hastanede mi çalışıyor?"

"Hayır, başka bir şeyle ilgileniyordu."

"Neyle?"

Carmine iç çekti. "Tanrım! Ne çok soru soruyorsun. Bu, endişelenmen gereken bir şey değil."

"Ama neler olup bittiğini merak ederek böylece yatamam ki. Meraktan hasta olurum ve asla iyileşemem."

"Tamam," dedi Carmine. "Sana anlatmak için henüz erken olduğunu düşünüyorum ama bu konuda tartışmayacağım."

Carmine arabada kendine geldiği andan itibaren olanları anlatırken Haven dikkatle onu dinliyordu. Durante'de neler olduğundan söz etti; Nicholas'ın kurtulamadığı haberini verdiğinde Haven ağlamaya başladı. Zihninden farklı senaryolar geçerken kendi düşünceleri arasında kayboldu. Carmine'in anlattıkları geri planda süzülüyordu. Ta ki dikkatini çeken bir kelime edene kadar. "Tutuklanmak mı?"

Carmine iç çekip sol elini rastgele dağınık saçlarında gezdirerek ayağa kalktı. Saçlarını kestirmeyeli bir ay olmuştu. Bukleler ensesine kadar inmişti, alnuna dökülüyordu. O uzunlukta hafif dalgalanmıştı. “Evet. Saçma sapan nedenler yüzünden. Federaller ellerinde babamla Corrado’yu tutuklama emriyle baskın yaptılar ve Cerone adında kendini beğenmiş bir ajan beni de onlarla birlikte içeri attı.”

“Hapse girdiğine inanamıyorum,” dedi Haven. “Beni nasıl buldun? Çip sayesinde mi?”

“Keşke,” dedi Carmine. “Çip çalışmadı ve babamla eniştem hapisteydiler, *tesoro*. En az bir hafta daha çıkamayacaklarını biliyordum ve bu kadar süren olduğundan emin değildim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.”

Bu üstü kapalı sözler üzerine kuşkulu bir ifadeyle, “Ne yaptın?” diye sordu. “Ne yapmış olursan ol anlayışla karşılayacağım.”

Carmine başını iki yana salladı. “Bunun bir önemi yok.”

“Neden sürekli bunun bir önemi yok deyip duruyorsun?”

“Çünkü henüz öğrenmemen gereken şeyler var.”

Haven, “Bunu söyleyemezsin,” dedi. “Birbirimize her şeyi anlatağımızı söylemiştin.”

“Biliyorum ama işler değişti. Sana anlatamayacağım bazı şeyler var... Sana anlatmam mümkün olmayan şeyler. Bilmek istemeyeceğin boktan şeyler Haven.”

“Neymiş bana anlatamayacağın bu şeyler?”

Carmine cevap vermeye hazırlanıyordu ki telefonu çaldı. Homurdanarak telefonu cebinden çıkardı ve Haven’a gergin bir bakış atıp cevapladı. “Evet, efendim.” Ses tonu temkinliydi, tavrı birden değişmişti. “Bilmiyorum... Evet, tamam. Anlıyorum. Orada olacağım.”

İç çekerek telefonu kapattı ve Haven’ın yanına oturdu. Elini tutup hafifçe öptü. “Benim için hiçbir şey senden daha önemli değil, *tesoro*. Senin için canımı bile veririm.”

“Beni korkutuyorsun Carmine.”

“Korkma,” diye cevap verdi. “Çaresizdim, bebeğim. Hayatta olduğunu öğrenmem şarttı ve artık güvendesin. Bu yüzden pişman değilim.”

“Ne dediğini anlamıyorum.”

Carmine onun elini bırakarak, "Buna şaşırmadım," dedi. "Şimdi gitmeliyim."

"Gitmek mi?"

"Evet. Uzun sürmez. Döndüğümde konuşuruz. Geç kalmamam lazım."

"Ne için geç kalmaman lazım? Söyle, ne yaptın Carmine?"

"Sal'a gittim, tamam mı? Bunu mu duymak istiyorsun? Bana yardım etmesini istedim ve şimdi ona borçluyum."

Haven korkusunu bastırmaya çalışarak dikkatle ona baktı. "Ona ne borçlusun?"

"Sadakatimi."

Haven birden ayağa fırladı; bu ani hareket acıdan yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Geri al."

"Yapamam," dedi Carmine. "Çok geç."

"Bunu yapamazsın. Onlar gibi olamazsın. Onların yaptıkları şeyleri yapamazsın. Bu konuyu daha önce konuşmuştuk."

"Benim öyle biri olmak istediğimi mi sanıyorsun? O tür şeyler yapmak istediğimi mi düşünüyorsun? Tabii ki istemiyorum."

"O zaman bunu neden yaptın? Nasıl kabul edebildin?"

"Başka seçeneğim yoktu. Üzüntünü anlıyorum ama artık bitti."

Anlaması için yalvarırcasına ona baktı ama Haven, o an bunu anlayabilecek durumda değildi. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını silmek için elini uzattığında bakışlarını kaçırdı. "Her zaman başka bir seçeneğimiz vardır."

Carmine'in dokunuşu yumuşaktı; onu rahatlatması gerekirdi ama korkularını yok etmeye yetmedi.

"Dinle. Her şey yoluna girecek," dedi Carmine. "Hiçbir şey değişmedi."

Haven bu sözlerle inanmayı yürekten arzu ediyordu ama saf değildi. Artık değildi. Bu suçla dolu bir hayat, tehlikenin sürekli seni bulduğu şiddetle dolu bir dünyaydı. İnsanları soğuk ve kuşkulu hale getiren, onun asla kavrayamayacağı, konuşulamayan şeylerin yapıldığı bir dünyaydı. İkisinin de annesini alan ve ikisini de ölümün eşliğine getirmiş olan bir dünyaydı. Kaçmaya çalıştıkları ama bir şekilde onları içine çeken bir dünyaydı.

Gelecekleri için hayal etmediği bir dünyaydı.

Düşünebildiği tek şey gizlice buradan gitmekti. Onları kimsenin tanımadığı bir yere gitmek ve ikisinin de sadece kendileri olabileceği, köleliğin ve onlara zorla takılan etiketlerin olmadığı bir yerde sıfırdan başlamak. Carmine'in futbol oynayabileceği, kendisinin sanat okuyabileceği bir üniversiteye gitmek... Hepsi uzak bir düştü. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak... Gerçeğin gölgelediği bir kavramdı. Artık neyin mümkün olduğundan, nereye gidebileceklerinden ve ne yapabileceklerinden emin değildi. Okula gitmesine izin verilecek miydi? Bu dünyada çocuk doğurabilecek miydi?

Daha da önemlisi, Carmine'e ne olacaktı? Hem bu hayatı yaşayıp hem de hâlâ onun sevdiği kişi olarak kalabilecek miydi? Kötü şeyler yapan biri kötü bir insan olmamayı başarabilir miydi? Bütün hayatı boyunca gaddarca davranılmış biri olarak Carmine'in onlardan biri olmasını kabul edebilecek miydi?

Maura bunu nasıl başarmıştı?

Vincent loş kilisenin ön tarafında durmuş, yaktığı mumun oynayan alevine bakıyordu. Canı sıkkın bir ifadeyle haç işareti yaparken mum alevi güçlenerek elini aydınlattı. Bir süre sonra arkasında hafif bir hışırtı duydu. Dönüp baktığında elinde bir İncil'le Peder Alberto'nun yaklaşmakta olduğunu gördü. Başıyla rahibe selam verdi. "Peder."

"Nasılsın, çocuğum?"

"İyiyim."

Peder Alberto hayır dercesine başını iki yana salladı. "Bu hayatta asla kandıramayacağın birkaç insan vardır Vincenzo ve rahibin onlardan biridir."

Vincent merakla, "Diğeri kim?" diye sordu. "Annem mi?"

Ciddi görünüşlü, yaşlı rahip tam anlamıyla bir kahkaha patlattı. "Annemi çok uzun süredir tanırım. Rahatlıkla söyleyebilirim ki o sadece duymak istediklerini duyar, görmek istediklerini görür. Daha fazlasını değil. O kadının becerisi de bu."

Vincent gülümsedi. "Sizin herhangi biri hakkında böyle konuşmamanız gerekmiyor mu?"

"Yargılamıyorum," dedi rahip. "Sadece gerçeği söylüyorum. Ki-

lisedeyken gerçeği söylemek iyi bir fikir gibi görünüyor. Sen de bir denemek ister misin?"

"Elbette."

"O zaman yeniden soruyorum. Nasılsın, çocuğum?"

Vincent bir an tereddüt etti. "Berbat."

Peder Alberto'nun yüzünde en ufak bir şaşkınlık ifadesi yoktu.

"Seni korkutan ne Vincenzo?"

"Corrado hastanede."

"Duydum. Durumu iyiye gidiyor mu?"

Vincent, "Bana göre hayır," diye cevap verdi. "Celia onun iyi olacağına, yakında kendine geleceğine inanıyor ama bu nasıl olacak bilmiyorum. Beyni o kadar uzun süre oksijensiz kaldı ki bunu atlatması pek mümkün değil."

"Ne kadar süre?"

"Yaklaşık dört dakika."

"Dört dakika oksijensiz kaldıktan sonra iyileşmesi imkânsız mı?"

"İmkânsız değil. Ama çok mümkün de değil."

"Bir doktor, Bakire Doğum'un da mümkün olmadığını söyler."

"Hayır. Bir doktor, Bakire Doğum'un imkânsız olduğunu söyler."

"Ama Meryem Ana İsa'yı doğurdu."

"Evet."

"Mucizeler gerçekleşir," dedi rahip. "Celia'nın gördüğü şeyi görmemenin bir nedeni var."

"Doktor olduğum için mi?"

"Hayır. İnancını kaybettiğin için."

Doktor kuşku dolu gözlerle rahibe baktı. "Bu doğru olsaydı buraya gelmezdim."

"Aksine Vincenzo. Buraya geldin çünkü inancını tekrar bulmak istiyorsun. Tanrı'yı da kandıramazsın. O her şeyi bilir ve bu sorun değil çünkü O, affeder. Asıl mesele senin affedilmeye hazır olup olmaman."

Yanan muma dönerek bir süre sessiz kaldı. "Hazırım."

"O zaman af dile."

Vincent derin bir nefes aldı, ardından konuşmaya başladı. "Tanrım, beni affet; günah işledim."

Peder Alberto'nun sesi yumuşaktı. "Devam et. Burada güvendesin."

Güvende kelimesi yeniden duraksamasına neden oldu. Küçük bir çocuk olarak bu kiliseye girdiği ve kendini buraya ait olduğuna inandırdığı yıllardan beri ilk kez kendini burada gerçekten güvende hissediyordu.

"İlk kez adam öldürdüğümde on sekiz yaşındaydım. Tek bir kurşunla onu tam kalbinden vurdum. Bilincini hemen kaybetti ama nefes almasının kesilmesi tam bir dakika yirmi dokuz saniye sürdü. Saydım. Dönüp geçmişe bakınca çok kısa görünüyor ama onu seyrederken hiç ölmeyecekmiş gibi hissettim. Ve orada dikildiğim süre boyunca tek düşünebildiğim şey ne kadar yanlış göründüğüydü."

"Onu öldürmemen gerektiği için mi yanlıştı?"

"Hayır. Fazla kan akmadığı için yanlıştı. Gömleğine az miktarda kan sızdı, tıkanıp biraz da öksürdüğünde burnundan kan geldi. Onun dışında nispeten temiz bir sahneydi."

Peder Alberto bir süre sessiz kaldı. "Onu neden öldürdün?"

Vincent fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Karıma tecavüz etti," dedi. "Hâkim de, jüri de, cellat da bendim."

"Tanrı'nın onu cezalandıracağını düşünmedin mi?"

"Düşündüm," dedi Vincent. "Ben sadece Tanrı'nın işini hızlandırdım."

"Neden?"

Vincent kaşlarını çatı. "Nedenini söyledim ya."

"Sen o adamın nasıl bir hata yaptığını, ne tür bir suç işlediğini söyledin ama onu neden öldürdüğünü söylemedin. On sekiz yaşındaki halini hatırlıyorum. Maura ile seni ben evlendirdim. Kinci biri değildin ve Maura da bunu yapmanı istemezdi."

Elbette rahip haklıydı. "Talimatı babam verdi; bunun düğün hediyem olduğunu söyledi. İstememiştım ama tartışmaya açık değildi. Onu öldürmek benim ilk görevim, ilk *sınavımdı*. Bana iyilik yaptığını sanıyordu."

"Baban sana başka ne *iyilikler* yaptı?"

Vincent başını iki yana salladı. "Hepsini anlatmaya bir günün yeteceğini sanmıyorum."

"Benim zamanım var," dedi Peder. "Pazar sabahına kadar bitir yeter."

Vincent bu lafa güldü.

Peder Alberto günah çıkarma odasını işaret ederek, "Haydi," dedi. "Bunu hemen yapalım."

Mum alevi hâlâ oynaşıyordu. Vincent ona bir bakış atıp rahibin peşinden gitti. Günah çıkarma odasına girdiği anda kelimeler ağzından dökülmeye başladı. Her şeyi anlattı; hayatı boyunca işlediği tüm suçları... Öldürdüğü adamları, soyduğu yerleri, zarar verdiği insanları... Utanç duyduğu her hareketi, hakaret dolu her kelimeyi. Her şey açığa çıkana kadar susmadı.

Bitirdiğinde Peder Alberto, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Nasıl hissediyordu? Rahatlamıştı. Sakindi. Omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi; göğsünü sıkıştıran ağırlık artık yoktu. Daha özgür, daha hafif hissediyordu. Bağışlanmış hissediyordu. Huzurlu hissediyordu. "Bugün kapıyı maviye boyama havamdayım."

Haven koltuğunda huzursuzca kıpırdanarak büyük pencereden dışarıdaki dünyaya bakıyordu. Gün batmak üzereydi ve kostümler içindeki onlarca çocuk sokakta dolanıyor, ellerinde rengârenk taslarla şeker toplamak için evlerin kapılarını çalıyorlardı. Hepsi öyle küçük, öyle tasasız, birkaç adım ötelerinde gizlenmiş olan tehlikelerden öyle habersizdi ki... Bu tür bir masumiyeti hiç tanımamıştı. Kendisi onların yaşındayken hayatındaki canavarlar gerçekte.

"Merhaba, dans kraliçesi."

Haven, bu beklenmedik sesi duyunca döndü ve kapı eşiğinde duran Dominic'i gördü. Dominic cebinden balkabağı şeklinde, turuncu renkli bir lolipop çıkarıp ona doğru yürürken gülümsedi. Şekeri Haven'a verince Carmine yattığı yerden homurdandı. İki gün önce Sal'la buluşmaya gittiği andan beri Haven'm yanından hiç ayrılmamıştı.

"Çorbayı bile zar zor içiyor ve sen ona şeker veriyorsun."

Dominic gözlerini devirdi. "Ne zaman onun koruyucusu oldun? Kendi kararlarını verebilir. Biraz şekerden ölmez."

Carmine ayağa kalkarak, "Her neyse," dedi. "Ona yiyecek doğru dürüst bir şeyler getireyim."

"Evet, iyi edersin Martha Steward," dedi Dominic. "Hazır o işi yaparken bir de atkı ör. Hatta patik de örebilirsin."

Carmine, "*Vaffanculo*," diye homurdanıp dışarı çıktı.

Dominic, Haven'a döndü. "Bu çocuğun öfkesine hâkim olmayı öğrenmesi gerek."

"Yardım etmeye çalışıyor," dedi Haven. "Biraz şans tanı."

"Yardım etmeye çalıştığının farkındayım ama Cadılar Bayramı'nda birini şekerden mahrum etmek kabul edilemez."

Haven, "Şeker için teşekkür ederim," diyerek kâğıdı açıp emmeye başladı. "Şakacı şekercileri görene dek Cadılar Bayramı olduğunu fark etmemiştim."

Dominic koltuğun kolçağına oturarak bir kahkaha attı. "Onlara şeker ya da şakacılar denir."

"Haa." Haven yeniden kostümlü çocuklara baktı. "Daha önce hiç katılmadığım bir şey olduğu için biliyordum. Normal bir çocukluk yaşamadım."

"Normal göreceli bir kavram," dedi Dominic. "Ayrıca şeker ya da şaka yapmak için asla çok geç değil. Belki önümüzdeki yıllarda biz de yaparız."

Haven gülümsedi. Dominic'in böyle bir şeyi gerçekten yapacağını biliyordu. "Çok isterim."

"Seni gördüğüme sevindim. Daha önce gelecektim ama seni rahat bırakmam konusunda Tess bana söz verdirdi."

"Burada olduğun için mutluyum. Yeniden dost bir yüz görmek çok güzel."

Dominic başını salladı. "Ne durumdasın? Hayatının bir ayını kaybetmiş olmak kolay olmamalı."

"Yaşıyorum," dedi Haven. "Bazıları benim kadar şanslı değil."

Dominic alçak bir sesle, "Nicholas," dedi. "Bunu hak etmedi. İyi bir arkadaştı; dinleyen herkes için bir şakası vardı."

"Öyleydi." Gözleri doldu; suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu. "Aptalca ama bana yaptığı son şakayı düşünmeden duramıyorum. Vurulduğu sırada bir tane söylüyordu ama cevabını veremedi."

"Öyle mi? Neydi o şaka?"

* TV yapımcısı, sunucu, yazar, gurme, iş kadını. Amerika'nın "iyi yaşam kraliçesi" olarak da bilinir. -çn

"Aldığımızda siyah, kullanırken kırmızı, attığımızda gri olan şey nedir?"

Dominic güldü. "Tipik Nicholas. Bu şakayı her yaptığında saçma sapan farklı cevaplar verirdi. Siyah halıdan kırmızı duvara tırmanan ve camdan attığımızda asfalta düşen bir bukalemun gibi. Gerçek cevap ise kömür."

"Yaa." Bir süre öylece oturdu ve sonra hafif bir kahkaha attı. "Bunu sevdim."

Dominic onun başını okşayarak, "Bunu düşünmek aptalca değil. Şakalarıyla hatırlanıyor olmaktan gurur duyardı," dedi. "Ayağa kalkmış ve dolaşıyor olmana sevindim. Herkes çok endişelendi ama ben her şeyin yoluna gireceğinden hiç kuşku duymadım."

"Keşke ben de o kadar emin olsam."

"Ne kadar zor olursa olsun umudunu yitirmemelisin. Daha önce sana söylediği şeyi hatırlıyor musun? Kardeşim ne kadar saçmala-mış olursa olsun ben onun yerinde olsaydım ayrısını yapardım; sen de yapardın. Bu yüzden sanırım Carmine'e bir şans tanınması gereken sadece ben değilim. Eminim siz, ikiniz işleri bir şekilde yoluna koyacaksınız ve bu, güzel bir peri masalı olmayacak. Hayat ne zaman öyle oldu ki? Özellikle siz ikiniz için."

"Haklısın."

"Neyse, gitmem gerek." Dominic ayağa kalktığı anda donakalarak boğazını temizledi. "Siktir! Ne çabuk hazırladın. Bugünlerde tam bir yaşlı Betty Crocker* oldun."

"Ben *hazırlamadım*, pislik." Carmine, Haven'a bir kâse sebze çorbası verdi. "Sadece tabağa koydum."

"Yine de çok iyi bir iş başardın."

Dudaklarında halinden memnun bir gülümseme belirlediği halde sinirlenmiş numarası yaparak, "Teşekkürler, pislik," dedi Carmine. "Senin gidip bir yerlere kılıç falan saplaman gerekmiyor mu? Bugün Cadılar Bayramı."

"Hey, şimdi hatırladım. Bugün aynı zamanda siz, iki çılgının birlikteliğinin yıldönümü."

Haven gülümsedi. "Onu ilk öptüğüm gün."

* Bir Amerikan firmasının yemek tariflerinde kullandığı hayali bir kahraman. -çn

“Hâlâ ilk adımı senin attığına inanamıyorum. Eminim şu an bu kararından pişmanlık duyuyorsundur.”

Haven, Carmine’e bir göz atıp onun ciddi yüzünü süzdü. “Bunun için asla pişman olmayacağım.”

Bu söz üzerine Carmine’in yüzü ışıldadı; o an Haven düşündüklerinden dolayı utandı. Kalbi hâlâ kırıktı ve geleceğin neler getireceğini bilmiyordu ama Carmine şimdiye dek ondan asla vazgeçmemişti. Kaybettiğini düşündüğü hayat yüzünden üzgündü ama yine de Carmine onun için mücadele etmemiş olsaydı sahip olacağını hayal bile etmediği bir hayattı bu. Onun için kendini feda etmişti; sırf ona bir şans vermek için kendi hayatını geri dönülmez bir biçimde değiştirmişti. Oysa şiddetin olmadığı bir hayat hak ediyordu.

Eğer o, bu hayata sahip olamazsa Haven kendini nasıl affedecekti?

Dominic gittikten sonra Haven iç çekerek çorba kâsesini yanında ki sehpayaya koydu. Titreyen bacaklarının acısıyla yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Carmine onun ne yaptığı görünce telaşla ona doğru koştu. Haven elini kaldırarak onu durdurdu ve tek başına ona doğru birkaç güçsüz adım attı.

Başını göğsüne yaslayarak, “Seni seviyorum, Carmine DeMarco,” dedi. Çıkan omuzu zonkluyor, bacakları onu zar zor taşıyordu ama hiçbirini umursamayarak ona sımsıkı tutundu. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hepsi yok olup gidecek, anılar da onlarla birlikte silinecekti ama Carmine’e olan aşkı asla bitmeyecekti.

Carmine de sarılıp onu kendine doğru çekti ve başını onun başının üzerine dayadı. Haven’ın gülümsemesi arttı. Her şeye rağmen kollarının arasındayken hâlâ kendini güvende hissediyordu.

Günler haftalara dönerken Haven gitgide güçlendi, yaraları iyileşiyordu ama zihnen hâlâ tam iyileşmemişti. Günlerini dinlenerek geçirdi ve nihayet bir gün Carmine’le dışarı çıkmaya cesaret etti. El ele caddeden aşağıya doğru yürürlerken Carmine ona çocukluğundaki önemli yerleri gösterdi. Celia’nın evinden yaklaşık bir blok uzaklaşmışlardı ki Haven bacaklarının yorulduğunu hissetti ve büyük, beyaz bir evin önünde durdular. Carmine onu eve doğru çekti ve verandaya oturdu.

“Başka birinin verandasında oturmamalısın bence,” dedi Haven. “Kızabilirler.”

Carmine yüzünde hafif bir gülümsemeyle, “Burası bizim evimiz, *tesoro*,” dedi ve Haven yanına otururken, “Ben burada büyüdüm,” diye devam etti. “Ama o günden beri boş... yani annem...”

Haven, *öldürüldüğünden beri*, diye düşünerek onun söyleyemediği cümleyi tamamladı. Haven boyaları dökülmüş kırmızı panjurlarla tam bir tezat içinde olan parlak mavi kapıya baktı.

“Ne yapacağız Carmine?” diye sordu. “Şimdi ne olacak?”

“Durante’ye geri döneceğiz. Sal, bana biraz zaman tanıyacak; sonra buraya taşınmamı bekleyecektir. Bunun dışında sanırım yaşadıkça göreceğiz.”

Ve tam olarak bunu yaptılar. Birkaç gün sonra Dr. DeMarco bir araba kiraladı ve üçü birlikte Durante’ye doğru yola çıktılar. Carmine ve Dr. DeMarco dönüşümlü olarak araba kullanırken Haven arka koltuğa uzanıp bol bol uyudu. O kadar sık mola verdiler ki kahverengi, ahşap DURANTE’YE HOŞ GELDİNİZ yazısını görene kadar birkaç gün yol aldılar.

Otobandan çıkıp tanıdık çiftlik evine doğru döndüklerinde Haven’ın içine tuhaf bir duygu kapladı. Kalbini çepeçevre sarıp nefesini keserek tüm göğsüne yayılsa da bu, acı ya da yürek sızısı değildi.

Carmine o kelimeleri edene kadar bunun ne olduğunu algılayamadı. “Nihayet evimize geri döndük.”

Ev. O an fark etti. Hayatında ilk kez bir yerin evi olduğunu hissediyordu. Burası bir araya geldikleri yerd. Aşkı buldukları yerd.

Nihayet bu kelimenin ne anlama geldiğini öğrenmişti.

YENİDEN O EVE YERLEŞMEK KOLAY olmadı. Anılar sürekli rüyalarına giriyor; uyanık olduğu saatlerde de peşini bırakmıyorlardı. Gözünün önünde belirip yok olan yüzler, korkunç çılgınlıklar ve sesler onu yiyip bitiriyordu. En kötüsü ise bunların herhangi birinin gerçek olup olmadığını bilmemesiydi.

Yeniden defterlerine bir şeyler karalıyor ve zihninde canlandırdığı görüntülerin resimlerini yapıyordu. Canavarı geri dönmüş, pul pul yüzü ve ürkütücü gözleriyle onunla uğraşıyordu. Bu, ona nereye giderse gitsin hayatının o kısmından asla kaçamayacağını hatırlatıyordu.

Carmine de onun kadar endişeliydi; yeniden uykusunda kâbuslar görmeye başlamıştı. Geceleri sessizce yataktan çıkıyordu. Bazen Haven da arkasından gidiyor ve saatlerce arka arkaya aynı şarkıyı çalışını dinliyordu.

İkisi de yeniden bir bütün olmak için yanıp tutuşan, kendi kontrolleri dışındaki bir dünyada dengelerini bulmak için mücadele eden paramparça olmuş çocuklardı. Başta siyah, sonra kırmızı ve en sonunda gri olan şey nedir? Cevap Carmine, diye düşündü Haven. Vahşice ikiye ayrılmış ve herkesin gözü önünde kanayan bir ruh. Yin ve yang, iyi ve kötü, aşk ve acı hep iç içeydi. İki farklı taraf, birbirlerinden tamamen farklı iki dünya... Ama bir gün bir bütün halinde birleşeceklerdi. Birleşmek zorundaydılar.

Il tempo guarisce tutti i mali. Zaman her şeyin ilacıdır.

Hayatta bazı şeyler sadece bir kez olur, anılar ise sonsuza dek peşimizi bırakmaz. Sizi değiştiren, asla olmayacağınızı düşündüğünüz ama kaderinizde öyle olmanın yazıldığı birine çeviren anlar vardır. Hayatın sihirli bir geri sarma tuşu yoktur; değiştirebilmeyi arzu et-

tiğiniz şeyleri onarmak için ne geri dönüşünüz vardır ne de yeniden yapma şansınız.

Eğer bunlar olsaydı Carmine yeniden sekiz yaşına döner ve onları almaya gelecek olan arabayı beklemeleri için annesini zorlardı. O sokağa girmezlerdi ve annesini ertesi gün de görebilirdi.

On altı yaşına döner ve öfke içinde en iyi arkadaşının evine gideceğine silahını ortadan kaldırırdı. Geçmiş geçmişte kalırdı ve sonunda herkese zarar veren toplumsal çatışmalar yerine huzur olurdu.

On yedi yaşındaki haliyle tekrar o mutfakta olur, Haven'ı öylesi korkutmak yerine dökülmüş meyve suyunu kendisi silerdi. O garip kız hakkında hemen yargıda bulunmaz ve aşkın ne olduğunu daha önce öğrenebilirdi.

Carmine'in geri dönmek istediği bir sürü yer, farklı yapmış olmayı istediği bir sürü şey vardı ama bir şeyi, Haven'ı kurtarmak için yaptığı şeyi asla geri almazdı.

Fedakârlık. Bu, küçük bir kızı kurtarmak için ölen annesinden öğrendiği bir şeydi. Sevdiği kadınla birlikte olmak için kendini örgüte adanmış olan babasından da aynı şeyi öğrenmişti. Hatta Corrado da onlar daha fazla acı çekmesinler diye kendi güvenliğini riske atıp hayatını tehlikeye sokmuştu.

Ve hiç tanımadığı birine yardım eden ve karşılığında hiçbir şey almayan Nicholas'tan öğrenmişti. Göğsüne yediği ve kısacık hayatına son veren kurşun dışında hiçbir şey.

Carmine geri dönebilseydi o gün için tüm içtenliğiyle özür dilerdi.

Hayat bir mücadeleydi ve eğer bir silgisi olsaydı her şey daha kolay olurdu ama yoktu. Kabul etmek ne kadar zor olsa da olan olmuştu.

Yine de bazen insanların ikinci bir şansı olabilir. Karşılarına yeniden deneme fırsatı çıkabilir. Diğerleri için çok geçti ama Carmine'in henüz vakti vardı. Her şeyi düzeltmeye çalışacak vakti.

"Carmine?"

Carmine Amerikan tarihi öğretmeni Bayan Anderson'a baktı ve onun beklenti içindeki bakışıyla karşılaşınca çok garip bir déjà vu hissi yaşadı. Geçen sene onun dersinden kalmıştı ve mezun olabilmesi için o dersi bir kez daha alması gerekiyordu.

Gerçi mezun olacağından da emin değildi. Hâlihazırda bir aydan fazlasını kaçırmıştı.

"Efendim."

"Sıra sende."

İç çekerek sınıfın ön tarafına doğru yürüdü. Arkadaşları gözlerini dikmiş, ona bakıyorlardı. Hepsi Carmine'den bir gösteri bekliyordu ama onun aklında tek bir şey vardı.

Günahlardan arınma.

"Gettysburg Muhaberesi, Gettysburg, Pennsylvania'da bin sekiz yüz bilmem kaçta gerçekleşti. Yılın önemi yok."

Bayan Anderson tam lafa karışuyordu ki Carmine konuşmaya devam edince sustu. "Bu muharebe savaşın dönüm noktası olarak değerlendirilir. Başkan Lincoln, o önemli konuşmasını yapmak için ortaya çıktı. Konuşmaya ne ad verildiği kimin umurunda? Benim değil. Her şey sona erdikten sonra Kuzeyliler kazandı ve kölelere özgürlük veren on üçüncü yasa değişikliği kongreden geçti. Başka bir insanın sahibi olmak suç sayıldı... Falan filan... Ama bu zaman kayıydı. Hepsi bu."

"Ne saçmalıyorsun Carmine?"

Carmine öğretmenini duymazdan gelip sanki konuşmamış gibi devam etti. "Bir sürü insan öldü ama hiçbir şey değişmedi çünkü zorla uygulatılmayınca işe yaramıyor. Arkalarını dönüp bunun onların sorunu olmadığını söylerler ama onların sorunu. Herkesin sorunu. İstedikleri kadar kölelik sona erdi diyebilirler ama sözler bunu gerçek kılmaz. İnsanlar yalan söylüyorlar. Size duymak istediğinizi düşündükleri şeyi söylüyorlar ve siz de onlara inanıyorsunuz. Kasvetli, küçücük yaşamlarınız konusunda daha iyi hissetmenizi sağlayacak şeyler."

"Bu kadarı yeter Carmine."

"Yani ne duymak istiyorsanız o. Saf olmaya devam edin. İsterse-
niz tarih kitaplarının size söylediklerine inanın. Bayan Anderson'ın size anlatmamı istediği şeye inanın. Özgürlükler ülkesi, Amerikan milli marşı zırvalığına inanın. Sırf koca silindir şapkalı, uzun boylu bir adam ve birkaç politikacı öyle dedi diye artık köleliğin olmadığına inanın. Ama ben inanmıyorum çünkü ben de inanırsam hepimiz yanılıyor oluruz. Oysa birinin kalkıp doğruları göstermesi gerek."

Bayan Anderson ayağa kalkarken Carmine kendi kendine gülüm-
sedi. Arkadaşları belki de nihayet bekledikleri gösteriyi izlemişlerdi.

Eşyaları alıp Bayan Anderson ona sınıftan çıkmasını söylemeden kapıya yöneldi. Koridor tenhaydı; çıt çıkmıyordu ve ön büroya yөнeldiğinde en ufak bir hareket yoktu. Müdür Rutledge sekreter masasının yanında ayakta duruyordu ve Carmine içeri girince şaşkın bir ifadeyle ona baktı. “Başını belaya mı soktun?”

“Ben mi? Elbette hayır.”

Müdür Rutledge iç çekti. “Epey oldu.”

“Biliyorum ama endişelenmeyin... Bir daha beni görmek zorunda kalmayacaksınız.”

Dr. DeMarco mutfağa girdiğinde Haven kendine öğle yemeği hazırlıyordu. “İşin bitince çalışma odama gelebilir misin?”

Haven neden onunla konuşmak istediğini merak ederek gergin bir halde başını salladı. İştahı kaçmıştı. Sandviçi sarıp daha sonra yemek üzere buzdolabına koydu. Tutuklandığının duyulmasından sonra hastane Dr. DeMarco’nun işine son vermişti. O günden beri evden çok ender ayrılıyor olmasına rağmen o ve Haven haftalardır birkaç kelime dışında konuşmamışlardı.

Haven daha fazla bekleyemeyerek üst kata çıktı, hafifçe çalışma odasının kapısını çaldı ve doktor içeri girmesini söyleyince odaya girdi.

Dr. DeMarco karşısındaki koltuğu işaret ederek, “Otur,” dedi. “Nasılsın?”

Haven temkinli bir ifadeyle ona bakarak oturdu. “İyiyim, efendim.”

“Emin misin?” Doktor kaşlarını kaldırdı. “İyi görünmüyorsun.”

Haven ne cevap vereceğini düşünerek dikkatle ona baktı. “İdare ediyorum.”

“Bir şeyler hatırlamaya başladın mı?”

Haven bu konuşmanın nereye gideceği konusunda endişeliydi. “Evet, ama ne kadarına inanmam gerektiğinden emin değilim. Çok fazla halüsinasyon görüyordum.”

“Detayları hatırlaman için sana baskı yapmak bana düşmez ama eğer herhangi bir sorun varsa cevaplayabilirim.”

Haven bir süre bu teklifi değerlendirdi. “Ben gerçekten bir *Principessa* mıyım?”

Dr. DeMarco ona meraklı bir bakış atarak arkasına yaslandı. "Teknik olarak evet. Karım bunu keşfetmeye çok yaklaşımtı. Zaten bu yüzden öldürüldü."

Suçluluk duygusu onu yiyip bitirdi. "Benim yüzümden."

"Hayır, senin yüzünden değil," dedi Dr. DeMarco. Ses tonu ciddi. "Senin uğruna."

"Bir fark var mı?"

"Evet," dedi doktor. "Bir zamanlar ben de seni suçluyor, bunun senin yüzünden olduğuna inanıyordum ve öfkemin bir dayanağı olmadığını fark etmem uzun zaman aldı. Kendim de dâhil olmak üzere suçlayabileceğim birkaç kişi var ama sen onlardan biri değilsin. Eğer bunu daha erken fark etseydim ikimiz de bu kadar zarar görmezdik."

Haven afallamış bir halde ona bakıyordu. Kısa bir duraksamadan sonra doktor konuşmaya devam etti. "Seni Chicago'da bulduğumuz gün 12 Ekim'di. Yaşananlara kendimi o kadar kaptırmıştım ki o günün Maura'nın ölüm yıldönümü olduğunu ancak ertesi gün öğleden sonra hatırladım. Geçen sene hiç şansın yoktu. Ne yapmış olursan ol yine aynı şeyi yapardım çünkü mesele sen değildin, oydu."

O öğleden sonrayı hatırlayınca Haven'ın sırtı buz kesti.

"Senden asla nefret etmediğimi bilmeni istiyorum. Nefret edemedim çünkü seni hiç tanımıyordum. Ama sana değer vermek istemediğim için tanımak da istemiyordum. Tam dokuz yıl 12 Ekim'i seni cezalandırmak arzusuyla geçirdim ama bu yıl ise aklımdaki tek şey seni kurtarmaktı ki onun ölümüne sebep olan şey de buydu." Duraksadı. "Konudan konuya atlıyorum. Bilmem bana inanır mısın ama artık sana değer veriyorum. Ve geçen sene yaptığım şey içinse bağışlanmayı beklemiyorum ama gerçekten çok üzgünüm. Keşke geri alabilsem."

Dr. DeMarco sandalyesini geri iterek kalktı ve Haven'ın yanına gidip pantolonunun paçasını yukarı çekerek ayak bileğindeki kelepçeyi gösterdi. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Bu bir GPS takip cihazı. Bunu takmak koşuluyla kefaletle serbest bırakıldım." Haven'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. Doktor onun bu ifadesi karşısında bir kahkaha attı. "Bu da bir şey, değil mi? Başına

gelmeden her hareketinin izleniyor olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Bir yerlerde, kaçmayacağımdan emin olmak için nerede olduğumu izleyen bir adam var.”

“Çok tanıdık geliyor.”

“Eminim öyledir,” dedi Dr. DeMarco. “Sana çip takmamın sebepleri vardı ama bu, yaptığım şeyin doğru olduğu anlamına gelmez. İş arkadaşlarımdan birinden son bir iyilik istedim; kazadan sonra Carmine’i muayene eden doktordan senin için randevu aldım. Ben takip cihazını takmak zorunda olabilirim ama bu, seninkini çıkarmayacağım anlamına gelmiyor.”

Haven’ın ağzı bir karış açık kaldı; doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim ama minnettarlığını hak etmiyorum. Sadece yaptığım hataları düzeltiyorum.” Doktor yerine otururken Haven’ın göz yaşları sel gibi akıyordu. “Bu arada bir şey daha var. Misafirlerimiz gelmeden önce bunu sana vermek istiyorum. Bu, ailemle geçireceğim son Noel olabilir, o yüzden en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum.”

Söyledikleri Haven’ın midesinin sıkışmasına neden oldu. “Hapse gireceğinizi mi düşünüyorsunuz?”

Dr. DeMarco, “Öyle ya da böyle beni içeri alacaklarından eminim,” diyerek çalışma masasının üst çekmecesini açıp deri kaplı, ciltli o tanıdık defteri çıkardı. “Karımın günlüğü. Bence sende kalmalı.”

“Bende mi? Neden?”

“Bu hayata uyum sağlamak ve benim ait olduğum dünya hakkındaki çelişkileriyle ilgili çok şey yazmış,” dedi Dr. DeMarco. “Sana yardımcı olabilir.”

Haven tereddütle defteri aldı. “Emin misiniz?”

“Eminim. Maura da böyle olsun isterdi.”

Haven ayağa kalkıp kapıya yöneldi ama yarı yolda durdu. “Bura ya geldikten kısa bir süre sonra size *Sahip* diye hitap etmememi, bunun kendinizi babam gibi hissetmenize neden olduğunu söylemiştiniz. Michael Antonelli çok kötü bir adamdı ama her şeye rağmen siz bana karşı ondan daha nazik davrandınız. Canımı yakmış olduğunuz için sizi affediyorum çünkü bana herkesten daha çok yardım ettiniz. Siz iyi bir insansınız Vincent. Ve bence iyi insanlar zaman zaman kendilerini kötü şeyler yaparken bulurlar. ”

Vincent'in yüzü ifadesizdi ama onunla karşılaştığı günden beri ilk kez gözlerinin dolduğunu gördü. "Teşekkür ederim Haven."

Haven. Sonunda söylemişti ama onun dudaklarından çıkınca yabancısı bir isim gibi gelmişti. Söyleyecek başka bir şey kalmadığını bilerek odadan çıkarken gözyaşlarını siliyordu. Koridora çıktığında Carmine merdivenleri tırmanıyordu. Haven tuhaf tuhaf ona baktı. "Erkencisin."

Carmine omuz silerek, "Evet, okul sıkıcıydı," dedi. "Bugün nasılsın?"

"İyi."

Carmine tek kaşını kaldırarak ona baktı. "İyi mi? Bu, 'Bir pencere bulup kendimi aşağıya atmama en fazla on saniye var ama sana söylemeyeceğim çünkü beni durdurursun,' tarzı bir iyi mi yoksa, 'Şahane hissediyorum, bu yüzden beni soruya çekmeye bırak Carmine,' tarzı bir iyi mi?"

Haven bir kahkaha attı. "Sadece... iyiyim. Özellikle sen yanımdayken."

Carmine onu öptü, ardından birlikte üst kata çıktılar. Kütüphane'deki koltuklara yerleştiler. Haven günlüğün kapağına bakarken Carmine gitarını eline aldı.

"Hâlâ *Gizli Bahçe*'yi mi okuyorsun?"

"Hayır. Onu bir ay önce bitirdim."

"Gerçekten mi? Neler oldu?"

Aslında ilgilenmiyordu. Gözlerini teller üzerinde dolanmaya başlayan parmaklarına dikmişti. Yine de sormuş olması Haven'ı gülümsetti. "Kız birlikte yaşadığı kaba adamın düşündüğü kadar kötü biri olmadığı sonucuna vardı. Sadece acı çekiyordu çünkü karısını kaybetmişti. Kız, oğluyla arkadaş oldu. Bu babasının uzun süre yüzleşemediği bir şeydi çünkü kız ona karısını hatırlatıyordu."

Carmine'in parmakları bir anda hareketsizleşti; müzik aniden kesildi. Başını kaldırıp Haven'a baktı. "Gerçekten mi?"

Haven başını salladı. "Gerçekten."

Carmine, "Kader," diyerek bakışlarını Haven'ın kucağındaki deftere kaydırды. "Annemin günlüğü."

"Evet. Baban verdi."

Carmine yeniden gitarına döndü ve parmaklarını tellerde gezdirmeye başladı. Müzik sesi odayı doldurdu; pencereden süzülen güneş ışığı üzerlerine düşüyordu. Haven yüreği sevgiyle kabarmış bir halde sessizce onu izlerken aklına *Gizli Bahçe*'nin en sevdiği bölümü geldi.

Dünyadaki en tuhaf şeylerden biri, birinin bazen sonsuza dek ve sonsuza dek ve sonsuza dek yaşayacağından emin olmasıdır... Bazen uzaktan gelen bir müzik sesi bunu gerçek yapar, bazen de birinin gözlerindeki bir bakış.

Haven kalbini çalan, koyu yeşil gözleri parmak uçlarından dökülen güzel melodi gibi ısıldayan o yaralı çocukla kütüphanede otururken artık bunu hissediyordu.

Sempre. İleride ne olursa olsun ya da yarın nasıl yaşanırsa yaşansın hiçbir şey bunu yok edemeyecekti. Her şeye rağmen aşk vardı ve bu, sonsuza dek sürecek olan bir aşktı. Hayatın önlerine koyduğu engelleri aşacaklar ve o an zamanda iz bırakacaktı.

Onlar öldükten sonra bile, hayat devam ettiği sürece bir parçaları dokundukları her şeyde... herkeste... var olmaya devam edecekti.

Yeniden günlüğe döndü ve ilk sayfayı açtı. Derin bir nefes alıp ilk satırı okudu:

Bugün, özgür bir kadın olarak ilk günüm.

TEŞEKKÜRLER

Sempre, bir kurgu eser olsa da modern çağ kölelik kavramı bir hayal ürünü değil. Günümüz dünyasında seks ya da emek köleliğine mecbur bırakılan ve zorlanan tahmini yirmi yedi milyon insan var. Bunların çoğu kadın ve yarısından fazlası genç kız. Onlar bizim annelerimiz, babalarımız, kız ve erkek kardeşlerimiz. Onlar bizim arkadaşlarımız, sevgililerimiz, komşularımız, çocuklarımız. Onlar biziz. Herkesin başına gelebilir, sizin bile.

Kölelik karşıtı olun. Bizler, onlar için savaşmazsak kim savaşacak?

İlk olarak ve her şeyden çok aileme teşekkür ederim. Onların bitmez tükenmez desteği ve sevgisi olmasa bugünkü ben olamazdım. Boca'yordum ve yoldan çıkmak üzereydim ama siz benden bir kez bile umudunuzu kesmediniz. (Ben bile umudumu kesmiş olduğum halde). Okuma sevgisi ve *Baba* filmine dair beslediği hayranlığı bana miras bırakan babama. Sana ne kadar teşekkür etsem yetmez. Ve gerçek gücün ne olduğunu bana gösteren anneme. Keşke burada olup bunu görebilseydin.

Ajansların yıldızı olan ajansım eşsiz Frank Weimann'a, bana ve bu hikâyeye şans tanıdığı, çok çok uzun taslaklar gönderdiğim zaman korkudan ödü kopmadığı için çok teşekkür ederim. Kiele Raymond, Lauren McKenna, Jen Bergstrom, Kristin Dwyer, Jules Horbachevsky ve Pocket Books/Simon & Schuster'daki herkese destekleri ve yoğun çalışmaları için teşekkür ederim. Size duyduğum minneti dile getirmeme kelimeler yetmez. Düşlerimin gerçekleşmesini sağladınız.

Lise birinci sınıftaki İngilizce öğretmenim Melissa Agee'ye, "Bir gün önemli biri olabilirsin," diyen ilk kişi olduğu için sonsuz teşekkürler. Kendime inanmamı sağladınız. Ve üniversite birinci sınıftaki yaratıcı yazım dersi profesörüm, sen asla okunacak bir şey yazamaz-

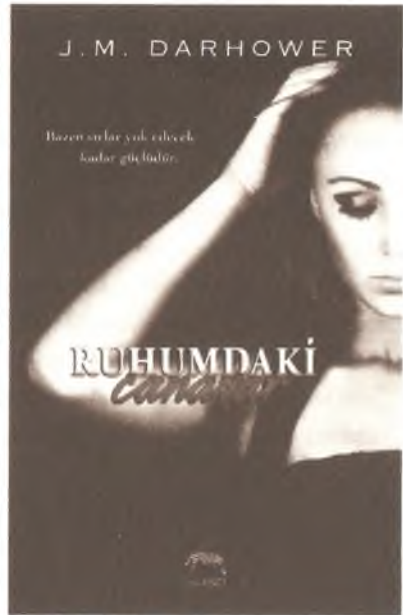
sın dediğiniz için adınız hiç anılmayacak. Kelimelerle daha iyi oynamak için gayret etmemi sağladınız.

Olay örgüsü ve yapı üzerinde benimle birlikte sayısız saatler harcayan Traci Blackwood'a da teşekkür ederim. Sen, sevgili dostum, bir sihirbazsın. Yardımın paha biçilmezdi. Moralim her bozulduğunda beni neşelendirmek için can atan Sarah Anderson'a çok teşekkürler. Yazmaktan eğri büğrü olmuş parmakların işlemeye devam etmesi için kimse senin kadar ilham veremez. Daha iyi bir yazma arkadaşım olamazdı. Ve baştan itibaren bu hikâyeyi okuyan, yorum getiren, eleştiren, sorular soran ve cesaretlendiren (ya da cesaret kıran) herkese teşekkürler... Hepinizden hem iyi hem de kötü çok şey öğrendim. Ve etkisinin olduğunun farkında bile olduğunu sanmadığım Vanessa Diaz'a teşekkür ederim. Yazdıklarımı seven birinin olması bir rüya gibi.

Teşekkür etmem gereken daha bir sürü kişi var ama hepsinden söz etmek kitabın beş yüz sayfa daha uzamasına neden olur. Kim olduğunuzu bildiğinizden eminim. *Grazie mille.** Yine de okuduğu ve inandığı için Lion Shirdan'a özel olarak teşekkür etmeliyim.

Son olarak Stephenie Meyer, J. K. Rowling, L. Frank Baum, Mario Puzo, and Richelle Mead... Sizlerle tanışma mutluluğuna erişemedim (ve sanırım asla erişemeyeceğim) ama hayatımı ne kadar etkilediğinizi anlatmaya kelimeler yetmez. Kalem elime alıp yazmak için bana sürekli ilham verdiniz. Ve bir özel teşekkür de *Alacakaranlık* hayranına. Parıltılı bir vampire duyduğumuz hayranlık nedeniyle genelde alay konusu oluyoruz. Birbirimizle her zaman anlaşamayabilir ya da aynı fikirde olmayabiliriz ama hafife alınmayacak kişiler olduğumuzu kimse inkâr edemez. Kalbimde sonsuza dek bir yerin olacak.

* (İta.) Çok teşekkürler. -çn

Ignazio Vitale iyi bir adam *değildi*.

Onu ilk gördüğümde tehlikeyi sezmiştim.
Karanlık ve öldürücü... Büyüleyici ve ürkütücü...
İstediğim her şey ve ihtiyacım olan son şey...

Saplantı.

Beni ağına düşürmesi, yatağa atması ve hayatına dahil etmesi çok uzun sürmedi.
Onun sırları vardı, hayal bile edemeyeceğim sırlar...
Gözlerindeki karanlık, ürkütücü ve heyecan vericiydi.
O, yakışıklı prens maskesi ardına gizlenmiş bir canavardı
ve maskesini çıkardığında her şey değişmişti.

Ondan *nefret* etmek istiyordum.

Bazen ediyordum da... Ama bu onu *sevmeme*
engel olmuyordu.

BU FEDAKÂRLIĞIN, ÖLÜMÜN, AŞKIN VE ÖZGÜRLÜĞÜN ÖYKÜSÜ.

Bu sonsuzluğun öyküsü.

Haven Antonelli ve Carmine DeMarco birbirinden çok farklı bir şekilde yetişmişti. Haven bir köle olarak, çölün ortasında herkesten uzakta, her gün çalışarak ve yaşadığı evde şiddete maruz kalarak, Carmine ise zengin bir mafya ailesine, bir oğlan çocuğu olarak doğmuş ve bolluk içinde büyümüştü. Fakat bir gün hayatları çakıştı. Bir dizi sır ve yalanla boğuşurken, ikisi de görünüşte birbirlerinden farklı olsalar da aslında birbirlerine düşündüklerinden daha çok benzediklerini öğrenmişlerdi. Kaosla dolu ve para ile güç tarafından yönetilen bir dünyada Haven ve Carmine özgürlüklerine kavuşmak için savaş verecektiler.

Cinayet ve ihanetin olağan olduğu bu hayatta hiçbir şey bedava değildi, özellikle de özgürlükleri. Fakat geçmişlerinden kaçabilecekler miydi? En önemlisi ise, özgürlük ne demekti?

Çeviren: Arzu Altınanıt

29 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satışı: ilknokta.com